

Giới thiệu Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư

Thể loại: Hiện đại, huyền huyền

Converter: tamquay - tangthuvien

Editor: Tiểu Anhh

Mạc Trần xuất đạo từ năm 16 tuổi, liên quá quan trăm tướng, đánh đầu thắng đó không gì cản nổi, tiến đến giai vị ảnh đế.

Nhưng anh chưa từng nghĩ đến có một ngày bản thân sẽ bại trên tay một nữ quý.

Hon nữa nữ quý còn mặt dày mày dạn ở nhà của anh không đi đâu hết!

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Trăn Tử

Editor: Tiểu Anhh

Biển quảng cáo LED ở sân bay đang phát một chương trình quảng cáo sữa tắm của nữ, trong màn hình là một chàng trai anh tuấn khiến không ít các cô gái đi ngang qua phải thả chậm cước bộ.

Hương Vân Trạch ngược mắt nhìn thoáng qua, rõ ràng là sữa tắm nữ, lại để cho một người đàn ông đến phát ngôn, cũng không biết nhà sản xuất nghĩ thế nào. Nhưng từ phản ứng chỉ vào màn hình thét chói tai của các cô gái đến xem, xem ra hiệu quả cũng không tệ lắm.

Hương Vân Trạch thu hồi ánh mắt, theo đám đông đi ra ngoài sân bay, liếc mắt nhìn liền thấy một chiếc Land Rover màu vàng đỗ ở phía đối diện đường cái.

Khóe miệng khẽ gọi lên một độ cong nhẹ, tay phải Hương Vân Trạch kéo vali màu tím đi đến chiếc Land Rover.

Vừa mới đi tới thân xe, cửa xe như có cảm ứng khẽ mở ra một khe hở. Độ cong khóe miệng Hương Vân Trạch sâu thêm vài phần, mở cốp sau xe đem hành lý ném vào, rồi xoay người chui vào trong xe.

Trên ghế sau có một chàng trai trẻ tuổi đang ngồi, thấy Hương Vân Trạch tiến vào, liền nghiêng đầu liếc cậu ta một cái. Xe vững vàng chuyển động, chậm rãi tiến về phía trước. Hương Vân Trạch nhìn chàng trai bên cạnh không nói gì.

Anh vô cùng anh tuấn, điểm ấy Hương Vân Trạch đã biết từ thời tiểu học. Chỉ là sau vài năm không gặp, vẻ anh tuấn trước kia lại thêm vài phần sắc bén.

Chàng trai tháo mắt kính trên mặt xuống, tùy ý vẩy vẩy mái tóc đen trước trán, “Tiến sĩ Hương, rốt cuộc vẫn từ bỏ nước Mĩ mà trở về sao?”

Hương Vân Trạch hướng về phía anh mập mờ cười cười “Bởi vì tớ đột nhiên phát hiện, so với nước Mĩ thì tớ càng thích cậu hơn.”

Khóe miệng anh co rút, một tay chống đầu xoay đi xem phong cảnh bên ngoài cửa sổ, “Đặc biệt từ Mĩ trở về để ghé thăm tớ, phí tổn cao quá đấy.”

Hương Vân Trạch khẽ nhếch mép cười hai tiếng, ánh mắt lơ đãng đảo qua tấm biển quảng cáo cỡ lớn trên đường cái, phía trên in hình chàng trai trong quảng cáo vừa rồi ở sân bay, cũng chính là người ngồi bên cạnh anh lúc này.

“Có Mạc thiên vương tự mình đến sân bay đón tớ, phí tổn gì gì đó đều kiểm lại được rồi.” Hương Vân Trạch nói xong cố ý tới sát vai Mạc Trần đầy ái muội, ngay cả giọng nói cũng theo đó mềm mại xuống: “Cậu nói xem nếu chúng ta bị chụp được, thì trang đầu ngày mai có phải là “Người yêu đồng tính của Thiên Vương Mạc Trần xuất hiện, Mạc thiên vương tự mình đến sân bay đón người yêu” không?”

Mạc Trần bị cậu ta ghé thăm thành công: “Nếu cậu không sợ bị Hương lão gia đánh chết, tớ cũng không ngại cùng cậu come out đâu.”

Xe đột nhiên lắc một cái, Mạc Trần cùng Hương Vân Trạch đồng thời nhìn về phía ghế lái.

Đường Cường phụ trách lái xe chợt cảm thấy áp lực lớn như núi, anh ta ha ha cười hai tiếng, có chút chột dạ: “Vừa rồi trên đường có cục đá.”

Hương Vân Trạch nhú mày, cười như không cười: “Tôi nhớ rõ đây là Land Rover.”

Đường Cường trấn định gật gật đầu: “Điều đó chứng minh viên đá kia rất lớn.” Hương Vân Trạch khẽ ‘hừ’ cười một tiếng, đem đầu cách ra xa Mạc

Trần, lười biếng nhìn anh: “Nhưng mà cũng phải nói lại, tớ thì come out cùng Đường Cường, cũng không muốn cùng cậu!”

Xe lần nữa rung lắc một chút, Mạc Trần lạnh lùng nhìn lướt qua ghế lái. Đường Cường vẻ mặt đau khổ từ kính chiếu hậu nhìn Hường Vân Trạch, “Hường công tử, nếu ngài thực sự muốn công khai, có thể suy xét một chút, đừng kéo tôi xuống được không?”

Mạc Trần liếc Đường Cường, không chút để ý nói: “Tên của anh đã nhận định, mỗi ngày dù nằm không anh cũng ‘trúng đạn’ một lần.”

(tên đồng chí Đường Cường đọc gần giống với ‘nằm cũng trúng đạn’)

Đường Cường: “...”

Hường Vân Trạch không nhịn được cười ha ha, “Đường Cường, sao anh có thể nhin cậu ta nhiều năm như vậy? Làm người đại diện cho kẻ đó thật không dễ dàng!”

Đường Cường gật gật đầu chấp nhận, những ngôi sao dưới tay anh ta đều là anh nói đồng cũng không dám làm tây. Duy chỉ có Mạc Trần này, tuy rằng vẫn là nói đồng không dám tây, nhưng mà Mạc Trần nói tây anh ta cũng không dám đồng.

Một năm kia khi mà Mạc Trần xuất đạo, Đường Cường cũng vừa mới lấy chứng nhận người đại diện văn thể (văn nghệ + thể dục, thể thao). Tuy rằng Mạc Trần 16 tuổi trên mặt còn mang theo nét ngây ngô, nhưng lại được trời ban cho mỹ mạo đủ để khiến người nhìn thấy anh phải kinh diễm. Cho nên khi đó ở Khải Hoàng, anh chỉ loanh quanh trên hành lang tìm nhà vệ sinh, liền bị chủ tịch Khải Hoàng liếc mắt một cái liền chọn trúng, đích thân kéo anh xuống ký hợp đồng.

Tướng mạo quá mức xuất sắc kỳ thật là con dao hai lưỡi, nó vừa là ưu điểm, cũng vừa là nhược điểm —— bởi vì bạn sẽ rất dễ dàng bị quần chúng định hình.

Cho nên lúc đó công ty định vị Mạc Trần chỉ là “Thần tượng”, đem anh giao cho người mới chuẩn 24K* Đường Cường xử lý.

(có ý là Đường Cường là người mới nguyên chất như vàng 24K)

Nhưng, Mạc Trần lại dùng chính thực lực của mình để quất họ một cái tát vang dội.

Huyết Kỳ là bộ phim đầu tay của anh. Đây là một bộ phim có chế tác thấp, rất nhiều người xem xong đều không có ấn tượng gì, nhưng lại nhớ mãi không quên thiếu niên ngoại tộc Trương Dương ương ngạnh. Tuy rằng Mạc Trần ra sân trước sau cộng lại chưa đến mười phút, nhưng lại là điểm sáng duy nhất của bộ phim.

Tướng mạo xuất chúng thì khỏi cần phải nói, thiếu niên ngoại tộc với ánh mắt ngông cuồng như là một con dao sắc bén, đã khắc vào trong lòng người xem.

Đó chính là Mạc Trần của năm ấy.

Về sau Huyết Kỳ được công chiếu, phòng bán vé ảm đạm lại làm cho rất nhiều người chú ý đến Mạc Trần. Công ty cũng vì vậy mà đột nhiên coi trọng Mạc Trần —— cái người này, tuyệt đối không phải cái khung “thần tượng” có thể khuông được, anh ta phải có sân khấu lớn cho riêng mình.

Người đại diện của Mạc Trần cũng từ Đường Cường đổi thành người đại diện vương bài của Khải Hoàng - La Thiên Thành. Nhưng sau năm ngày, Mạc Trần lại trở về dưới tay Đường Cường. Chuyện này là một trong những mười câu hỏi không có lời giải của Đường Cường —— hơn nữa câu hỏi này còn đứng đầu bảng! Anh ta đã từng hỏi Mạc Trần trong năm ngày đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng Mạc Trần một chữ cũng không nhắc tới, Đường Cường cũng thức thời không hỏi nữa.

Là một người đại diện mới, tài nguyên trong tay Đường Cường hiển nhiên không nhiều như La Thiên Thành. Tuy rằng anh ta đã đem những tài nguyên tốt nhất cho Mạc Trần, nhưng vẫn cảm thấy có lỗi với anh. Bởi vì vẫn đi theo bên cạnh Mạc Trần, anh ta là người hiểu rõ nhất cái người này đến cùng có bao nhiêu tài hoa.

May mắn là Mạc Trần cũng không chịu thua kém, chỉ cần cho anh một vai phụ, cũng luôn có thể diễn xuất sắc hơn so với nam chính.

Đóng phim, ra đĩa nhạc, chụp quảng cáo, thực lực của Mạc Trần càng ngày càng có nhiều người tán thành, độ nổi tiếng cũng càng lúc càng cao. Do đó dù trong tay Đường Cường không có tài nguyên tốt, thì nó cũng sẽ tự chạy tới gõ cửa. Mà Mạc Trần cũng trở thành ảnh đế trẻ tuổi nhất trong lịch sử —— anh chỉ mất bốn năm, từ một nhân vật phụ nhỏ bé, đến nam nhân vật chính xuất sắc nhất.

Năm nay Mạc Trần 26 tuổi, đã nắm trong tay ba giải ảnh đế, những giải thưởng khác cũng nhiều không kể xiết, còn sớm đã trở thành siêu sao Thiên Vương vạn người theo đuổi. Mà Đường Cường cũng từ một người mới nhỏ, nay có thể sánh vai cùng La Thiên Thành trở thành vương bài người đại diện của Khải Hoàng.

Hồi ức đến đây thì kết thúc, lúc này trên xe Mạc Thiên vương nghe xong Hường Vân Trạch nói, chỉ thân nhiên liếc mắt nhìn cậu ta, khoe miệng khẽ gọi lên nụ cười đầu tiên trong ngày hôm nay “Tiền sĩ Hường cuối cùng trở về là để kết hôn với bạn gái hử?”

Nhắc tới chuyện này, vẻ bất cần đời trên mặt Hường Vân Trạch đã xuất hiện một tia nghiêm chỉnh “Tớ cũng muốn như thế lắm, nhưng trước đó tớ cần phải cầu hôn cô ấy đã.”

Mạc Trần cười nhạo một tiếng không nói, trái lại Đường Cường khó có khi nhìn thấy bộ dạng đứng đắn của Hường Vân Trạch, không nhận được hỏi: “Hường công tử, ngài nhất định là rất thích cô gái đó đi?”

Mạc Trần a một tiếng, thanh âm mang theo một tia đùa cợt, “Tiền sĩ Hường ngay cả ảnh chụp của cô ấy cũng luyện tiếu không cho chúng ta xem.”

Hường Vân Trạch nhìn Mạc Trần, ánh mắt nghiêm túc giống như hồi tiểu học cậu ta một mình kéo theo Mạc Trần oánh nhau với trường trung học bên cạnh “Mạc Trần, tớ không nói quá đâu, nếu cậu nhìn thấy cô ấy, thì nhất định sẽ yêu cô.”

Mạc Trần quay đầu, yên lặng nhìn Hường Vân Trạch, thật lâu sau mới bĩu môi “Tớ chính là thích biểu cảm hài hước này của cậu.”

Hường Vân Trạch gục đầu xuống không tiếng động nở nụ cười, Mạc Trần lại xoay đầu đi nhìn phong cảnh chạy nhanh bên ngoài cửa sổ. Mạc Trần anh tuy không phải người tốt, nhưng cũng sẽ không bao giờ tranh đoạt phụ nữ của anh em mình. Hơn nữa... dựa vào cái gì mà nói anh nhất định sẽ yêu cô gái kia? Mạc Trần sống 26 năm, phụ nữ làm cho anh rung động quả thật có vài người, nhưng làm cho anh yêu, thì một người cũng không có.

Hường Vân Trạch cầm lấy chai nước soda trên xe, mở nắp bình uống một ngụm “Mạc thiên vương, cậu mang chiếc xe màu vàng hào nhoáng như vậy ra ngoài, thật sự không phải là vì muốn cùng tớ come out?”

Những lời này thành công khiến khóe mắt Mạc Trần giật giật “Đây là màu đồng zanzibar!”

Hường Vân Trạch vặn chặt nắp bình soda, trừng mắt nhìn Mạc Trần “Cho nên cậu cũng không có phủ nhận cùng tớ công khai!”

Mạc Trần xoay đầu đi, nói với người trên ghế lái: “Đường Cường, tới giao lộ phía trước thì dừng xe, cho Hường tiền sĩ lấn xuống.”

Hường Vân Trạch thất vọng lắc lắc đầu “Mạc thiên vương, làm một siêu sao Thiên Vương, cậu không có phong độ như vậy là rất dễ bị mất fan đó. Cậu có biết từ fan mà chuyển thành antifan có uy lực lớn cỡ nào không? Lấy bom nguyên tử làm thí dụ...”

“Đường Cường, hiện tại có thể cho Hường tiền sĩ lấn xuống xe được rồi.”

“...”

Cả một đường kẻ tiếp trên xe đều im lặng.

Đường Cường lái xe đến một nhà hàng cao cấp, Mạc Trần đã đặt phòng VIP cho Hường Vân Trạch đón gió tấy trần. Hường Vân Trạch tuy rằng nhìn qua cả lơ phát phơ, một chút cũng không giống tiền sĩ, nhưng không uống rượu. Mạc Trần thì thoải mái có uống rượu, nhưng bởi vì lát nữa còn làm việc, nên cũng không uống.

Không uống rượu nên ăn cũng rất nhanh chóng. Không đến một giờ, bữa tiệc đón gió tấy trần cho Hường Vân Trạch kết thúc. Mạc Trần vì còn phải đi đến studio, không thể đưa Hường Vân Trạch về nhà, tài xế của Hường gia đã sớm chờ ở bên ngoài.

Hai người tới bãi đỗ xe thì mỗi người đi một ngã, Đường Cường chở Mạc Trần một đường nhanh như chớp chạy tới studio.

Hôm nay là ngày khởi động máy Thượng Đế cấm khu 3, đoàn làm phim vốn tính lúc kết thúc buổi lễ thì đi đánh chén một bữa, kết quả đến sáu giờ trời đổ một trận mưa to không dứt, mọi người đành ai về nhà người ấy. Mạc Trần bị mắc mưa, tâm tình cực kì không tốt.

Đường Cường tâm trạng bất an khe khẽ liếc mắt dò xét nhìn Mạc Trần, trong lòng nghĩ nhất định phải nhanh chóng tìm cho Mạc Trần một người phụ tá —— tuy rằng tháng này mới bắt đầu có mười ngày, nhưng mà anh đã thay ba người phụ tá!

Cả người ảm ướt khiến Mạc Trần không muốn nhìn thấy mặt Đường Cường, tuy rằng Đường Cường cảm thấy giữa hai cái này không có bất cứ quan hệ nhân quả nào. Nhưng kết cục thật là tốt, bởi vì Mạc Trần quyết định tự mình lái xe về nhà.

Nhà Mạc Trần ở một khu biệt thự tại cao cấp, bên trong là những tòa biệt thự độc lập, hơn nữa khoảng cách giữa các căn nhà khá xa, bảo vệ các hộ gia đình rất tốt.

*,

Tiếng mưa rơi ‘rào rào’ tràn ngập tai Mạc Trần, anh đưa mắt nhìn thoáng qua phía trước tòa nhà Tiểu Dương, mảy may hơi nhú lên.

Trước cửa có một cô gái đang cuộn mình, ôm hai chân đầu gục trên đầu gối, Mạc Trần không nhìn rõ của mặt của cô.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Sadako

Editor: Tiểu Anhh.

Mạc Trần ngẩn ra trong nháy mắt, sau đó làm như không nhìn thấy cô lái Land Rover vào gara. Lúc từ gara đi ra, cô gái đó vẫn ngồi bên cửa, ngay cả tư thế cũng không thay đổi. Mưa to tầm tã rơi xuống mà quần áo trên người cô gái cũng không bị ướt, cùng với Mạc Trần lúc này chặt vật như chó rơi xuống nước hoàn toàn khác biệt.

Nước mưa theo mái tóc trước trán chậm rãi nhỏ giọt, Mạc Trần nhẹ nhàng lắc đầu, lấy chìa khóa ra mở cửa.

Dường như lúc này mới nhận thấy có người đến, cô gái từ trong đầu gối ngẩng mặt lên, một đôi mắt to đen như mực nhìn chăm chăm Mạc Trần.

Mặc dù đã quen được người khác nhìn lúc này Mạc Trần cũng có chút không được tự nhiên. Nhưng muốn anh nói chỗ nào không được tự nhiên, anh lại không nói ra được. Tận lực không nhìn cô gái ngồi gần mình, Mạc Trần không chớp mắt nhấp mắt mã, mở khóa vào phòng rồi đóng cửa. Toàn bộ quá trình nhanh chóng lưu loát, tựa như đã làm hàng vạn lần. Trên thực tế, quả thật anh đã làm như vậy nhiều lần.

“Bình” một tiếng đóng cửa thật lớn khiến cô gái hoảng sợ. Sững sờ nhìn vũng nước nhỏ từ trên người Mạc Trần để lại, cô gái cuối cùng từ dưới đất đứng lên. Tò mò quan sát cánh cửa đỏ thắm vài lần, cô bình tĩnh xuyên qua.

Mạc Trần vừa cởi chiếc áo khoác, lau lau mái tóc chuẩn bị tắm rửa. Cô xuyên qua cửa phòng, bay tới bên người Mạc Trần tiếp tục sững sờ nhìn anh.

Mạc Trần nhú mày lại đứng lên, tuy rằng anh thường xuyên bị người khác vây xem nhưng cũng không bị xem trong khoảng cách gần như vậy. Ánh mắt cô gái này trong veo không chứa tạp niệm, lại mãnh liệt đến mức khiến người khác không thể nào phớt lờ.

Cau mày xoay người, Mạc Trần vừa lau chùi tóc vừa lên tầng hai. Cô gái vẫn đi theo phía sau anh, nhìn Mạc Trần vào phòng cởi áo rồi cầm một bộ đi vào phòng tắm. Cánh cửa kính mờ lại lần nữa “Bình” một tiếng, cô gái sờ sờ chớp mũi dường như bị đập trúng, chẳng biết xấu hổ xuyên qua cửa phòng tắm

Mạc Trần đang cởi quần được một nửa thì cứng đờ, thấy vẻ mặt cô gái tò mò nhìn mình chằm chằm, rốt cuộc không thể chịu được nữa hét lớn: “Đủ rồi đây! Đừng có đi theo tôi!”

Một tiếng này của Mạc Trần uy lực mười phần, nhất là trong không gian chật hẹp tại phòng tắm càng giống như là ma ám nhiều tai, ba ngày cũng không dứt. Cô gái bị hấn rống thì sững sờ, nhưng hai mắt lại lờ lờ tỏa sáng “Anh nhìn thấy tôi? Anh thật sự nhìn thấy tôi sao?” Nói xong còn kích động huơ tay phải trước mắt Mạc Trần.

Mạc Trần không kiên nhẫn đẩy tay cô gái ra. Đương nhiên, anh chỉ chạm vào khoảng không. Cô gái nhìn tay Mạc Trần xuyên qua tay mình, có chút thất vọng thu hồi móng vuốt.

Mạc Trần mặc quần lên, rốt cuộc cũng nhìn cô.

Cô gái này đại khái khoảng hai mươi tuổi, một mái tóc đen dài mềm mại buông thẳng đến eo, đuôi tóc hơi xoắn khiến cho khí chất điềm tĩnh trong cô lại tăng lên vài phần hoạt bát. Trên người mặc một bộ váy liền áo xanh đen hải quân, ngũ quan tinh xảo ánh mắt trong veo có thể trở thành nữ thần trong cảm nhận chung của rất nhiều cánh mày râu.

Được rồi, Mạc Trần thừa nhận anh có vài phần kinh ngạc, nhưng cũng chỉ vồn vện trong nháy mắt.

Bởi vì anh so với ai đều rõ ràng hơn cả, cô gái trước mắt này chỉ có thể là nữ quý chứ không phải nữ thần.

“Mời cô ra ngoài.” Mạc Trần kiên nhẫn chỉ chỉ về phía cửa, hi vọng nữ quý này có thể thức thời rời đi. Nhưng nói đến cũng kỳ quái, từ sau khi lên núi bái sư phụ anh đã lâu rồi chưa nhìn thấy những thứ không sạch sẽ như vậy, chả hiểu sao hiện tại lại đột nhiên chui ra một con, hơn nữa còn trước cửa nhà mình.

Nữ quý ủy khuất nhìn ngón trỏ thon dài của Mạc Trần chỉ vào cửa, nhỏ giọng nói: “Tôi không có ác ý.”

Cho nên cô chỉ muốn xem tôi tắm rửa phải không! Mạc Trần giật giật khóe mắt, cô gái này không chỉ là một con quý, mà còn là quý háo sắc.

“Ra ngoài.” Lần này trong lời nói mang hàm ý mệnh lệnh rõ ràng hơn, cái tay ở giữa không trung trong cái nhìn u oán của nữ quý không chút suy suyển.

“Ai-.” Nữ quý lúc lắc đầu lên tiếng, tâm không cam tình không nguyện bay ra khỏi phòng tắm.

Mạc Trần tắm rửa xong là chuyện của một giờ sau, nữ quý vẫn ngây ngốc trong phòng anh. Trong phòng có dán một tấm poster lớn, đó là poster phiên bản có hạn tặng kèm với DVD Huyết Kỳ bản đặc biệt, mà người trên poster đương nhiên là Mạc Trần năm ấy 16 tuổi trong bộ dạng thiếu niên ngoại tộc.

Đừng hỏi bộ phim kém như Huyết Kỳ ra DVD bản đặc biệt sẽ có người mua sao? Đáp án là khẳng định, không chỉ có người mua, mà còn rất rất nhiều người mua.

Mạc Trần về sau lên như điều gặp gió, ngay cả bộ phim này cũng theo đó được đề cao. Anh lần đầu tiên nổi tiếng khi hóa thân thành thiếu niên ngoại tộc, không chỉ không trở thành đoạn lịch sử đen tối ngược lại còn có thêm vô số fan hoài niệm cùng tôn thờ.

Trần Từ nhà chúng ta quả nhiên là đẹp choai đến nỗi không có bạn luôn! —— đây là tiếng lòng của các fan Mạc Trần. À đúng rồi, ‘Trần Từ’ là tên gọi yêu của các nàng dành cho Mạc Trần.

Mà nhân vật này đối với chính bản thân Mạc Trần mà nói, nó có ý nghĩa như một sự kiện quan trọng. Chẳng qua đem poster của mình dán tại đầu tường trong phòng ngủ, trừ bỏ bên ngoài nói là thúc giục bản thân, nhiều hơn hết vẫn là... tự kỷ đi.

Nữ quý vốn đang chuyên tâm đánh giá poster trên đầu giường, nghe thấy phía sau có động tĩnh liền quay đầu xem.

Mạc Trần theo bản năng túm lấy cổ áo của mình, giọng điệu không tốt nói: “Cô tại sao vẫn còn ở đây?”

Nữ quý bay tới trước mặt Mạc Trần, trong mắt mờ hồ còn lóe lên hơi nước, “Tôi không biết nên đi nơi nào.”

“Cô từ nơi nào đến thì về nơi đó.” Mạc Trần đi đến trước gương, cầm lấy máy sấy trên bàn bắt đầu hong khô tóc của mình. Nữ quý ngơ ngác nhìn đầu tóc đen mềm mại của Mạc Trần một lúc, mới ra vẻ đáng thương nói: “Tôi không nhớ rõ, thật đấy, ngay cả mình là ai tôi đều không nhớ.”

Mạc Trần hất hất tóc trên trán, lạnh nhạt nói: “Điều này không liên quan đến tôi.”

“Đương nhiên là có liên quan!” Nữ quý đột nhiên trở nên kích động, ngay cả hai má cũng hơi đỏ lên. Tất nhiên, Mạc Trần cảm thấy đây chỉ là ảo giác của mình.

“Trong nửa tháng nay anh là người đầu tiên nhìn thấy tôi, hơn nữa anh không chỉ nhìn thấy tôi còn có thể nghe được tôi nói chuyện! Tôi sẽ không rời khỏi anh đâu!”

Mạc Trần: “...”

Nếu như có một cô gái xinh đẹp nói với bạn “Tôi sẽ không rời khỏi anh”, có lẽ mỗi người đàn ông đều có một chút đặc ý, nhưng nếu là một nữ quý xinh đẹp nói như vậy —— anh tin chắc rằng không ai bị quý bám theo còn vui vẻ như thế.

Mạc Trần có chút bức bối xoa xoa mái tóc gần khô, “Cạch” một tiếng tắt máy sấy, “Tùy cô thôi, nếu cô không đi, tôi sẽ tìm người đến bắt quý.”

Hai chữ “Bắt quý” này dường như đã uy hiếp đến nữ quý, cô do dự rất nhanh rồi đột nhiên trong mắt dâng lên một tầng hơi nước, vẻ mặt thống khổ nhìn Mạc Trần “Tôi thật sự sẽ không hại anh, tôi chỉ là một nữ quý nhỏ nhỏ cái gì cũng đều không biết, anh không cần phải tìm người tới bắt tôi.”

Mạc Trần: “...”

Kỹ xảo biểu diễn tuyệt diệu như thế, khi còn còn sống nhất định là ảnh hậu.

Thấy Mạc Trần dường như có chút buông lỏng, nữ quý nắm chặt tay thành quả nắm nhỏ, không ngừng cố gắng nói: “Chỉ cần anh giúp tôi nhớ ra tôi là ai, tôi sẽ lập tức rời đi!”

Loại yêu cầu vô lý này nếu là trước kia Mạc Trần nhất định sẽ dứt khoát từ chối, nhưng khi nhìn ánh mắt diêm dâm đáng yêu trước mặt anh đúng là có chút mềm lòng. Mạc Trần hơi mím môi, ở trong lòng thầm rủa một tiếng. Nữ quý vẫn bám riết không tha nhìn Mạc Trần, vẻ mặt anh đầy bất đắc dĩ. Ngồi xuống ghế sofa nhỏ đặt tại phòng ngủ, Mạc Trần đưa mắt nhìn thoáng qua nữ quý, nữ quý lập tức đứng thẳng lên như trấn giữ biên cương.

“Nếu cô nhớ được mình là ai thì lập tức rời đi, nếu không đừng trách tôi không khách khí.”

“Cám ơn!” Nữ quý cuối cùng cũng nín khóc mỉm cười, gạt đầu như giả vờ.

Mạc Trần lại nhìn cô một cái, sau đó đứng dậy đi xuống dưới tầng. Nữ quý vẫn đi theo phía sau anh, còn lại nhai hỏi: “Người trong tấm poster là anh sao? Anh đem poster của mình dán trên tường là để trừ tà à?” Nhưng xem ra không có tác dụng gì cả, cô vẫn là có thể ra vào tự nhiên mà.

Trừ em gái nhà cô! Mạc Trần ở trong lòng nói tục, cố gắng đem câu này nuốt xuống —— không nên so đo cùng một người chết!

Mạc Trần đi thẳng vào phòng bếp, từ trong tủ lạnh cầm ra một quả chanh rồi cắt thành hai nửa. Nhìn miếng chanh lác lác trên bàn, anh buông con dao trong tay xuống, cầm lấy một nửa trực tiếp bỏ vào trong miệng cắn một miếng.

Nữ quý nhìn mà ê hết cả răng, không tự chủ được giựt giựt khóe miệng “Không chua sao?”

Anh liếc nữ quý, không nói gì. Mạc Trần lần đầu tiên đoạt giải ảnh đế nhờ vai diễn tiến sĩ Cao Sâm, thiên tài khoa não trong Thượng Đế cấm khu 1, một thân áo blouse trắng trên tay lúc nào cũng cầm quả chanh là dấu hiệu của Cao Sâm.

Cao Sâm đặc biệt thích ăn chanh, trong phòng thí nghiệm của anh ta cái gì đều có thể không có, nhưng không thể không có chanh.

Mạc Trần khi vừa bắt đầu đóng bộ phim này có thể nói đã ăn nhiều đau khổ, rõ ràng rằng nanh đều bị chua mà roi rụng gần hết vẫn còn phải bày ra vẻ mặt bình thường, thật sự là khảo nghiệm công lực của diễn viên mà. Về sau bộ phim này quay xong, Mạc Trần không chỉ thu được một cái giải ảnh đế, mà còn luyện được một kỹ năng mới —— ăn chanh.

Trong phòng bếp nhà Mạc Trần có đặt một thùng chanh đầy. Cũng bởi vì Cao Sâm là một nhân vật quá kinh điển, chanh vô cùng vinh dự trở thành quả

máy nhắn của fanclub Mạc Trần.

Thấy Mạc Trần không thèm đếm xỉa đến mình, nữ quý cũng không giận, mặt dày theo sát Mạc Trần tới phòng khách. Mạc Trần nắm chanh trong tay, có chút tức giận xoay người sang nhìn nữ quý, “Muốn ở lại chỗ này thì có thể, nhưng cô chỉ được hoạt động trong phạm vi giới hạn ở tầng một, tầng hai là không gian cá nhân của tôi, không có tôi cho phép thì đừng bước vào một bước! Mặt khác không được cùng tôi nói chuyện, tôi không muốn người khác cho rằng tôi bị thần kinh! Còn có đừng chạm lung tung vào những đồ trong phòng, bị hư tổn phải bồi thường theo đúng giá! Và——” Mạc Trần hít sâu một hơi, tiếp tục dồn khí vào đan điền, “Cách xa tôi ra một chút!!!”

Nữ quý: “...”

Nội lực Mạc Trần thật thâm hậu, cô cảm thấy lỗ tai của mình cứ ong ong.

Cô trung ra nụ cười vô hại với Mạc Trần, ngoan ngoãn bay cách xa anh tới ba mét.

Mạc Trần cắn miếng chanh trong tay, đi đến bên sofa ngồi xuống, ấn nút mở TV.

Nữ quý ở một bên an tĩnh được mấy phút, lại không chịu được bị ghê lạnh hỏi: “Anh tên là gì?”

Tên của bốn đại gia cũng không biết, đúng là người nùng!

Mạc Trần ở trong lòng gào rú một câu, trên mặt lại không có biến hóa, vẫn là một bộ dáng lạnh lùng. Nữ quý nuốt nuốt nước miếng, dè dặt đi tới “Anh cũng không nhớ rõ tên của mình sao?”

Mạc Trần: “...”

Nếu có thể, anh thật sự muốn một tay đập con quý này sml!

Nữ quý cho là Mạc Trần không nhớ rõ tên của mình, đánh bạo bay tới bên cạnh anh an ủi: “Không sao, anh về sau gọi là Lý Cầu Đan đi.”

Lý Cầu Đan: “...”

Vậy còn cô! Có phải cô gọi là Lý Hải Cầu hả!!

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tên

Editor: Tiểu Anh

Mạc Trần có chút khó chịu cảm điều khiển bấm lung tung, cuối cùng tới kênh tin tức giải trí thì dừng lại. Nữ MC đang đồng dạng giải thích gì đó, tuy rằng trên TV không nhìn rõ mặt cô ta nhưng không khó để hình dung ra lúc này trên mặt cô ta có bao nhiêu kích động.

“Bộ phim hành động khoa học viễn tưởng Thượng Đế cảm khu 3 hôm nay long trọng cử hành nghi thức khởi động máy, đạo diễn cùng cùng toàn bộ diễn viên chính xuất hiện, các diễn viên được tạo hình thành nhân vật của mình đã làm dậy sóng toàn trường quay.”

Nữ MC còn chưa dứt lời, tiếng hét chói tai không dứt từ trong âm hưởng khuếch tán ra, tràn ngập trong phòng khách.

Nữ quý theo bản năng lui về phía sau một bước, dùng tay che che lỗ tai của mình.

Từ trong TV liên tiếp truyền đến hai chữ “Mạc Trần”, nữ quý kinh ngạc phát hiện cái người ngồi ở giữa trên sân khấu kia, không phải là chủ nhà tiên sinh của cô sao?

“Hóa ra anh là người nổi tiếng nha!” Nữ quý kích động bay tới trước màn hình TV, bộ dạng hưng phấn giống như đứa trẻ nhìn thấy món đồ chơi mới lạ “Hóa ra anh gọi là Mạc Trần! Cái tên này so Lý Cầu Đan dễ nghe hơn nhiều!”

“... Câm miệng! Lý Hải Cầu!” Cùng với người ôn hòa ưu nhã trên TV hoàn toàn khác biệt, Mạc Trần không một chút phong độ nào mà gào hét trước mặt nữ quý.

Nữ quý rụt rụt cái đầu, dùng ngón trỏ chỉ chỉ chóp mũi mình “Lý Hải Cầu?”

Mạc Trần khẽ mím đôi môi mỏng, cắn một miếng chanh lớn trong tay như trút giận, nữ quý nhìn mà lại thấy một trận ê răng.

TV vẫn còn đang tiếp tục phát tin tức, trong tiếng tung hô nhiệt tình của người xem, Mạc Trần mặc một chiếc áo blouse trắng nghiêng người về phía trước, giọng nói từ tính trầm thấp xuyên qua micro trước mặt càng thêm say lòng người “Anh với em cùng chết đi, mà em đem theo anh cùng nhau sống lại.”

Câu này là lời thoại trong Thượng Đế cấm khu, giống như chú ngữ làm người xem bùng cháy lên ngọn lửa kích động, hiện trường lại vang lên tiếng thét chói tai kinh thiên động địa khiến Mạc Trần quyết đoán ấn nút tắt TV.

“Vì sao không xem tiếp!” Nữ quý đang cao hứng, đột nhiên TV bị ngắt làm cô trừng mắt nhìn anh.

Mạc Trần lông mày nhướn lên cao, ồ, cô gái này còn dám trừng anh, cũng không biết mới vừa rồi là ai một phen nước mắt nước mũi cầu anh chứa chấp.

Không thèm để ý đến nữ quý, Mạc Trần đem nửa miếng chanh còn dư trong tay ném vào thùng rác. Nữ quý nhìn anh cất bước lên tầng, cũng theo hướng tầng hai bay đến.

Mạc Trần dừng bước chân lại, xoay người thật nhanh, gần như cùng nữ quý mặt dán mặt, may mắn là nữ quý không có thực thể, anh chỉ có cảm giác gì “Cần tôi phải lặp lại một lần nữa không? Phạm vi hoạt động của cô chỉ giới hạn ở tầng một!”

Nữ quý khịt khịt mũi, trong nháy mắt làm ra bộ dạng đáng thương “Nhưng anh đã có tên, còn tôi ngay cả tên cũng chưa có.”

Tại sao không có! Cô không phải gọi là Lý Hải Cầu hả!

Mạc Trần không nhịn được giật giật mí mắt, kỹ xảo biểu diễn tự nhiên như thế này, nhất định phải tìm một cơ hội đem cô giới thiệu cho đạo diễn Thôi.

“Đúng rồi!” Nữ quý bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, xoay người một cái thật xinh đẹp chặn đường đi của anh “Có lẽ sau khi tôi biết tên của mình, thì sẽ nhớ ra mình là người nào!”

Mạc Trần cũng lười khen thưởng cô, xoay người trở lại trên sofa phòng khách ngồi xuống “Ồ, vậy cô tên là gì?”

“Là...” Vấn đề này khiến nữ quý có chút buồn rầu “Hiện tại tên lưu hành của nữ sinh là gì?”

Anh ngửa đầu tựa trên sofa, thuận miệng đáp: “Tiểu Kiều, Vi Vi, Hân Nhi, Lisa.”

Nữ quý trầm mặc một lúc, dường như đang xem xét mấy cái tên này. Lại một lát sau, cô liếc mắt nhìn Mạc Trần, dò hỏi: “Những cái tên này sẽ không phải là của mấy cô bạn gái anh đi?”

Mạc Trần: “...”

Anh khẽ nâng mắt, khóe miệng treo một nụ cười lạnh nhạt xa cách “Cô chơi tôi đúng không?”

...

“Không đúng không đúng, tuyệt đối không phải!” Nữ quý lắc đầu như cái trống bỏi “Chỉ là nếu như không có tên, anh muốn gọi tôi thì làm sao bây giờ?”

Mạc Trần a một tiếng, đi đến trước tủ lạnh đem nửa quả chanh vừa rồi còn dư ra, “Cái này vĩnh viễn sẽ không làm tôi phiền não.”

Nữ quý: “...”

Cô thở dài một tiếng, giọng nói tràn ngập ưu sầu, “Vậy thì thôi, nếu mà tôi vẫn không nhớ nổi mình là ai, thì sẽ luôn ở lại nơi này.”

Mạc Trần: “...”

Quả chanh bị anh bóp chặt trong tay nhỏ vài giọt nước, Mạc Trần cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói: “A! Điều!”

“A Điều?” Nữ quý cổ quái nhìn nhìn Mạc Trần, “Tên bạn gái cũ của anh thì tôi không cần.”

“Cũ em gái cô! Đây là tên album của lão tử, hoặc là cô có thể gọi A Không A Khả A Cập!”

Nữ quý: “...”

“Được rồi, A Điều thì A Điều.” Cô thật sự lo lắng, Mạc Trần mà còn gào lớn như vậy không biết chừng sẽ nổ mạch máu mắt.

Mạc Trần nổi giận dưng dưng đi lên cầu thang, vừa đi được hai bước lại bưng bưng khí thế quay đầu “Không được lên tầng hai! Còn có, một tháng sau mặc kệ cô có nhớ ra mình là ai không, thì cũng phải cắt cho tôi!”

A Điều hít hít mũi, Mạc Trần không chờ cô phát huy kỹ xảo biểu diễn, xoay người đi lên tầng hai.

Kế hoạch vờ đáng thương thất bại, cô do dự đứng trước cầu thang một lúc, lại bay trở về phòng khách. Ngơ ngác nhìn TV LCD treo trên tường mấy lần, A Điều khe khẽ thở dài. Vừa rồi ở trên TV nhìn anh rõ ràng ôn hòa ưu nhã như thế, thế quái nào ở nhà lại cáu kỉnh khó chiều vậy? Nếu để fans nhìn

thấy bộ mặt thật này của anh ta, có khi sẽ bỏ thích anh luôn.

Mạc Trần trở lại phòng ngủ, ăn chanh xong liền trực tiếp đi ngủ. Anh nghĩ có lẽ bởi vì hôm nay mình quá mệt mỏi, mới có thể sinh ra ảo giác, nói không chừng sáng sớm mai thức dậy thì chẳng có nữ quý gì cả.

Đem đầu chôn trong gối, Mạc Trần không tiếng động thở dài.

Anh thế nhưng lại đặt cho tên nữ quý đó.

Anh từng nghe qua một câu, tên là một loại chú ngữ ngắn nhất, khi bạn đặt cho vật nào đó cái tên thì giữa các bạn sẽ có sự ràng buộc.

Hôm nay Mạc Trần thật sự mệt mỏi, lại dính một trận mưa, rất nhanh liền mơ mơ màng màng thiếp đi. Bên tai loáng thoáng có tiếng nước truyền đến, anh nhũn nhũn mảy, chẳng lẽ trời lại mưa?

Mạc Trần khi ngủ cần phải tuyệt đối im lặng, chỉ cần một âm thanh rất nhỏ cũng có thể khiến anh ngủ không yên.

Tiếng nước như có như không vãn quanh quẩn bên tai, anh không chịu được nữa từ trên giường ngồi dậy, đi đến cửa sổ kéo rèm cửa ra nhìn.

Bên ngoài tối đen, không biết có phải do lúc chạng vạng đổ một cơn mưa mà tối nay các vì sao đều có vẻ đặc biệt sáng ngời.

Không có mưa.

Nhưng tiếng nước đó vẫn không biến mất, hình như là từ dưới tầng truyền đến.

.....

Nhất định lại là Lý Hải Cầu!

Mạc Trần vò vò mái tóc, mở cửa đi xuống tầng một.

Cửa phòng tắm dưới tầng khép hờ, từ giữa khe cửa lộ ra ánh đèn vàng ấm áp, tiếng nước làm cho Mạc Trần không ngủ được chính là từ trong này truyền đến.

Mạc Trần nhurón mảy lên, đẩy cửa phòng tắm.

Dòng nước ấm áp từ vòi hoa sen rơi xuống, A Diêu đứng dưới vòi hoa sen, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Mạc Trần, sau đó che ngực, thét chói tai.

Mạc Trần sững sốt, thật nhanh xoay lưng đi, chờ anh nhắm mắt lại mới đột nhiên nhận ra, Lý Hải Cầu vẫn mặc cmn quần áo!

A Diêu vẫn duy trì tư thế che ngực ra sức thét chói tai, gân xanh trên trán Mạc Trần nhảy lên, quay đầu lại hét lớn: “Câm miệng!”

Tiếng thét chói tai ngưng bật. Đi lên phía trước tắt vòi hoa sen, Mạc Trần tức giận lườm A Diêu “Cô lại làm cái trò gì thế hả?”

“Tắm rửa á.” A Diêu nhần nhần nhó nhó đáp “Người ta cũng muốn tắm rửa một cái.”

Mạc Trần: “...”

“Cô chỉ là một con quý, mới cô có chút tự giác của quý được hay không?” Mạc Trần cực lực đè nén lửa giận trong lồng ngực, nhìn lướt qua A Diêu cả người khô ráo “Cô cũng cần tắm rửa hả? Ban nãy bên ngoài mưa to như thế còn không làm cô ướt, cô ướt sao?”

Mạc Trần nói xong, đã cảm thấy lời này có chút... Hạ lưu.

Cũng may A Diêu là chỉ là nữ quý đơn thuần, cũng không nghe ý nghĩa khác “Tuy rằng không thể ướt, nhưng mà được tắm rửa tâm trạng cũng tốt hơn!”

Mạc Trần hít sâu một hơi, mím môi bày ra một nụ cười mỉa mai chuẩn của Mạc thị, “Cho nên phí điện nước cũng tính luôn vào tiền thuê nhà của cô?”

Nụ cười kia khiến A Diêu thất thần trong nháy mắt, rất nhanh sau đó lại đau đốn nhìn Mạc Trần, “Anh có nhiều tiền như thế lại còn đòi của một nữ quý, không cảm thấy xấu hổ sao?”

“Không cảm thấy, đây vốn là điều mà tôi nên được.” Đồ của Mạc Trần anh, từ trước đến giờ một phân cũng không thể thiếu.

A Diêu bị bộ dáng đúng lý hợp tình của anh làm cho ghen ghét, ừ ừ buông làn mi, “Tôi là quý, tôi không có tiền.”

“Ha, hiện giờ mới biết cô là quý?” Mạc Trần tóm trong tay vòi hoa sen, trưng ra tư thế bà chủ nhà “Tóm lại tất cả các đồ vật trong phòng này đều là tài sản riêng của tôi, không cho phép cô chạm vào.”

“Đã biết.” A Diêu nức nở một tiếng, dùng ngón trỏ lau lau khóe mắt căn bản không tồn tại một giọt nước mắt.

Mạc Trần hiện tại đã miễn dịch đối với kỹ xảo biểu diễn mà A Diêu dày công tôi luyện, anh nhìn vòi nước và hỏi: “Cô làm thế nào để mở vòi hoa sen?”

“A, cái này rất dễ nha.” Trên mặt A Diêu lộ ra một nụ cười đắc ý, “Là như vậy.”

Lời của cô vừa dứt, vòi hoa sen liền “phụt” một tiếng phun ra dòng nước ấm, mà Mạc Trần đang cầm vòi nước... ngẩn ngui trong vòng một ngày, anh đã hai lần biến thành ‘gà’ rớt vào nồi canh.

A Diêu: “...”

Mạc Trần: “...”

“Cô bây giờ lập tức rút ra ngoài cho tôi!!!!” Tiếng rít gào đến bật nóc nhà khiến A Diêu nhanh chóng bay ra phòng tắm.

Ở trong phòng khách bay qua bay lại, trong lòng A Diêu có chút lo lắng, lấy tiếng thét mấy decibel vừa rồi của Mạc Trần để phán đoán, anh thật sự tức giận. Lắng nghe tiếng nước ào ào truyền ra từ phòng tắm, A Diêu cố gắng làm công tác chuẩn bị cảm xúc.

Mạc Trần đẩy cửa phòng tắm đi ra ngoài, A Diêu vừa vặn đang bay lượn trong phòng bếp. Anh tiện tay vớt khăn lau tóc lên sofa màu rượu vang ở phòng khách, bước nhanh đi tới phòng bếp “Cô sao vẫn còn ở đây? Lập tức đi ra ngoài cho tôi.”

“Mạc tiên sinh, tôi thật sự...” A Diêu đã chuẩn bị lời kịch thật tốt, mới kịp phun ra sáu chữ, Mạc Trần liền lấy lọ muối nhỏ trong tay ném về phía A Diêu.

Muối ăn màu trắng giống như hoa tuyết bay đầy trời, xuyên qua thân thể A Diêu, toàn bộ rơi xuống trên sàn nhà bóng loáng.

Trước kia sự phụ có nhắc qua, muối có tác dụng đuổi quỷ. Nhưng mà bây giờ... A Diêu vẫn hoàn hảo không chút sứt mẻ đứng trước mặt anh.

“Ách...” A Diêu vuốt vuốt mặt, chủ động trấn an Mạc Trần, “Có lẽ vừa rồi tư thế của anh không đúng, không thì anh đổi cái tư thế khác rồi lại tới?”

Mạc Trần: “...”

Tôi em gái nhà cô! Cô cho rằng đây là đang tập thể dục theo đài sao!

Mạc Trần cảm thấy nếu còn tiếp tục như vậy, không cần chờ nữ quý kia nhớ ra cô là ai, anh sẽ biến thành quỷ trước, hơn nữa còn là quỷ bị tức chết!!

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Dáng người

Editor: Tiểu Anhh

Mạc Trần không có cách nào đem nữ quý mặt dày này đuổi ra khỏi nhà, âm ỉ lâu như vậy anh cũng rất mệt. Tự đắp cho mình một cái mặt nạ trước khi ngủ, Mạc Trần liền nằm trên giường lớn trong phòng ngủ thiếp đi.

Sau một đêm cũng được coi là bình an vô sự, A Diêu thành thành thật thật cuộn tròn trên sofa... xem TV.

Vì không muốn bị Mạc Trần phát hiện, cô cố ý tắt tiếng TV đi, hai con mắt dán chặt vào dòng phụ đề.

Do Thượng Đế cấm khu 3 đang trong quá trình quay phim, các đài truyền hình lớn gần đây đều phát lại bộ hệ liệt điện ảnh Thượng Đế cấm khu, mà A Diêu đang xem lúc này chính là bộ thứ nhất.

Hệ liệt Thượng Đế cấm khu nói về trong tương lai không xa, loài người vì một loại virus không biết tên xâm nhập mà rơi vào trong cảnh diệt vong. Chính tại lúc này, một vị tiến sĩ thiên tài khoa não tên là Cao Sâm đã đưa ra một phương án cứu vớt nhân loại —— đem số liệu đại não hoàn chỉnh của con người bảo tồn, đợi trận đại nạn này qua đi, chỉ cần đem số liệu cấy vào lọ “Thân thể”, loài người có thể được phục sinh.

Biện pháp này trên lý thuyết có thể khả thi, nhưng để thực hiện thì còn rất nhiều khó khăn.

Chẳng hạn như làm thế nào để khiến máy tính có chứa số liệu đại não vận hành lâu dài, hơn nữa còn phải thiết lập thời gian thật phù hợp để khởi động công cụ chế tạo “Thân thể”. Khoảng thời gian này có thể là mười năm trăm năm, cũng có khả năng lên tới ngàn năm. Mà đến khi đó, trái đất từng bị virus xâm nhập liệu còn thích hợp cho con người cư trú được hay không? Có một số nhà xã hội học cho rằng, chính bản thân nghiên cứu này là nghiên cứu phản nhân loại phản xã hội bậc nhất.

Mà Cao Sâm vẫn tiếp tục nghiên cứu mặc cho virus và sự phản đối lan tràn khắp nơi, đến cuối cùng vận mệnh con người đến sẽ ra sao, vẫn chưa ai biết được.

Mạc Trần diễn vai tiến sĩ Cao Sâm, trong bộ thứ nhất trước khi chết bởi virus đã lưu trữ toàn bộ số liệu đại não của bản thân vào máy tính và thành công làm mình “sống lại”. Bộ thứ nhất kết thúc là cảnh Cao Sâm mở cánh cửa phòng thí nghiệm bí mật ra, bên trong là hàng chục “Thân thể” giống anh như đúc.

A Diêu càng xem càng mê mẩn, người trong TV ôn nhuận lại thanh lịch, thật sự rất khó để liên hệ với cái người vừa rồi gào rú lên với mình. Lúc không giận thì rõ là đẹp trai... đến lúc giận lên kẻ ra vẫn đẹp trai phết.

A Diêu nhìn thoáng qua tầng hai, tắt TV đã chiếu hết phim, nằm trên ghế sofa ngủ.

Hi vọng buổi tối có thể mơ thấy tiến sĩ Cao Sâm, a men.

Đúng sáu giờ sáng ngày thứ hai, Mạc Trần bị morningcall của Đường Cường đánh thức, “Mạc thiên vương, rời giường mau! Một ngày mới lại bắt đầu rồi!”

Mạc Trần: “...”

Anh “cạch” một tiếng cúp điện thoại, ngay cả mí mắt còn chưa nâng lên.

Rất nhanh sau đó điện thoại lại bấm riết không tha vang lên, “Mạc đại gia! Hôm nay là ngày đầu tiên quay phim, anh sẽ không nghĩ đến muộn chứ!”

Mạc Trần xoa xoa tóc, cuối cùng cũng từ trên giường ngồi dậy, “Biết rồi...” Thanh âm Mạc Trần đầy biếng nhác, nồng đậm giọng mũi làm cho người nghe xương cốt cũng muốn nhũn ra. Đường Cường ở đầu bên kia điện thoại im lặng một chút, vội ho khan một tiếng: “Mạc thiên vương, mới sáng sớm đừng có gọi cảm như vậy được không? Rất dễ làm người ta cảm lòng chẳng đáng được đó~.”

Mày Mạc Trần giật giật, Đường Cường dường như biết anh lại muốn treo điện thoại, vội vàng nói: “Có cần tôi đến đón cậu không?”

Mạc Trần đang chuẩn bị ngắt máy thì ngừng lại một chút, một lần nữa đưa điện thoại đặt bên tai, “Không cần, tôi mình lái xe đến.” Anh nói xong trực tiếp tắt điện thoại, tiện tay vرت vào đầu giường. Anh nhấc mí mắt lên, nhìn qua cửa sổ.

“Buổi sáng tốt lành, chủ nhà tiên sinh.” A Diêu đứng bên cửa sổ, cúi đầu mỉm cười với anh. Ánh dương lúc sáng sớm qua tấm rèm màu trắng từ phía sau cô chiếu vào, xuyên qua thân thể gần như trong suốt của cô, nhẹ nhàng dừng ở trên đầu Mạc Trần.

Mạc Trần rũ mi xuống, vén chân lên bước xuống giường, “Ai cho phép cô lên tầng hai?”

Nụ cười trên mặt A Diêu khế cứng lại, nhưng khoe miệng vẫn như cũ nở độ cong hoàn mỹ, “Tôi chỉ muốn chào hỏi anh thôi mà.”

“Chẳng có ai muốn vừa mở mắt ra liền nhìn thấy một nữ quý chào mình cả.” Mạc Trần đi đến trước tủ quần áo, mở cửa ra tìm kiếm “Tôi phải thay quần áo, cô đi ra ngoài.”

A Diêu trừng mắt nhìn bóng dáng cao lớn của Mạc Trần, “Thân hình anh rất tốt, không cần phải sợ bị người khác xem đâu.”

Tay phải Mạc Trần khế khựng lại, lấy ra một chiếc áo somi trắng, xoay người lại nhìn A Diêu, “Làm sao cô biết dáng người tôi rất tốt?”

“Bởi vì tôi đã thấy rồi.”

“Cô thấy ở đâu?”

“Trên TV!” Tối qua xem Thượng Đế cảm khu 1 có cảnh tiến sĩ Cao Sâm để trần nửa người trên khi kiểm tra thân thể. Cô nhìn được rất rõ ràng, dù là lồng ngực rắn chắc hay Co! Bụng! Tán! Múi!

“TV?” Mạc Trần mỉm cười, “Cô xem TV ở đâu vậy?”

A Diêu: “...”

“Ha ha ha ha ha, anh muốn thay quần áo đúng không? Tôi không làm phiền anh nữa, anh cứ từ từ mà thay.” A Diêu thật nhanh lượn ra ngoài phòng ngủ, phía sau Mạc Trần vang lên tiếng đóng tủ quần áo chất chứa lại dễ nghe.

Haizz, A Diêu ở trong lòng thờ dài, tính tình của chủ nhà tiên sinh thật không tốt chút nào. Lần sau phải nhắc nhở anh một chút, tức giận nhiều sẽ sinh ra nếp nhăn đấy.

Sau khi A Diêu bay đi, Mạc Trần có chút xuất thần nhìn ánh hào quang từ cửa sổ chiếu vào.

Anh nhanh chóng chuẩn bị xong, sáu giờ rưỡi đã đem chiếc Bentley màu đen nổi bật ra cửa.

“Hey, xe hôm nay anh lái không giống với cái hôm qua nha.” A Diêu tò mò nhìn xung quanh, còn lớn mật lấy tay chọt chọt đệm dưới mông. Đương nhiên, cô cái gì cũng không chọt được.

Thấy Mạc Trần không để ý tới mình, A Diêu lại tiếp tục hỏi: “Anh không cần ăn sáng sao? Nhắc mới nhớ, tối qua anh chỉ ăn một quả chanh.”

Mạc Trần nhìn thoáng qua A Diêu đang làm nhảm ngồi chỗ ghế phụ, hai tay nắm vô lăng càng thêm siết chặt, “Cô theo tôi làm cái gì?”

Ở nhà thì không nói, nếu mang theo Lý Hải Cầu ra ngoài, người khác thật sự sẽ cho rằng anh bị thần kinh!

“Tôi đã nói rồi mà, anh một ngày còn không giúp tôi nghĩ ra tôi là ai, thì tôi vẫn bám theo anh.” A Diêu nói như đây là chuyện đương nhiên.

Tay nắm trên vô lăng vang lên hai tiếng “crắc rắc”, Mạc Trần hít sâu một hơi, nhắc nhở mình trăm ngàn lần phải bình tĩnh, bây giờ là ở bên ngoài.

A Diêu ngồi cạnh ghế lái an tĩnh được một lát, lại bắt đầu u oán nói: “Anh đi nhanh quá, tôi sắp không theo kịp rồi.” Là một nữ quý không có thực thể, cô đương nhiên không thể nào ngồi xe được, chẳng qua lúc này cô vừa bay vừa bày ra tư thế ngồi trên ghế. Cho nên nhìn qua giống như xe chở cô đi bình thường.

Mạc Trần nghe A Diêu nói như vậy, bỗng nhiên giảm mạnh chân ga, xe gào thét một tiếng như tên rời cung bay vọt ra ngoài.

Đuôi xe trong nháy mắt liền xuyên qua thân thể A Diêu, cô còn đang duy trì dáng ngồi trôi nổi ở giữa không trung.

.....

Cái tư thế này thật cmm hết sức ngu xuẩn.

A Diêu đứng thẳng lên, nhìn Bentley tuyệt tình bỏ đi, nghĩ thầm có cần phải nhắc nhở anh ta một chút, anh chạy xe quá tốc độ rồi thì phải?

Tuy Mạc Trần lái rất nhanh, nhưng từ kính chiếu hậu vẫn có thể thấy A Diêu không xa không gần theo sát mình. Mạc Trần vốn định tiếp tục đạp mạnh chân ga, nhưng nhìn thấy đồng chỉ cảnh sát tư thế hiên ngang đứng trên đường cái liền bỏ đi ý định này.

Bentley cuối cùng chạy đến một mảnh đất hoang vu yên tĩnh, tầm nhìn bốn phía thật trống trải, ngẫu nhiên có thể thấy một hai tòa nhà cao tầng lạnh lẽo thấp thoáng sau tầng mây.

Nơi này vốn dĩ rất ít người qua lại, nhưng bây giờ lại đầy ắp người.

Có thể thấy hàng loạt các loại xe nổi tiếng kéo dài đến mấy trăm mét, người mẫu vóc dáng bốc lửa cùng với vô vàn phóng viên giải trí tay cầm máy ảnh.

Nhưng bọn họ hầu hết đều bị ngăn cách ở bên ngoài, Bentley của Mạc Trần được bảo an vây quanh thuận lợi lái vào trường quay.

“Oa! Đây chính là trường quay Thượng Đế cấm khu hả, ở đây có thể gặp rất nhiều minh tinh đúng không!” A Diêu không biết khi nào đã bay tới bên người Mạc Trần, kích động kêu to.

Lông mày Mạc Trần không dấu vết giựt giựt, minh tinh lớn nhất đang đứng trước mặt cô, cô còn muốn gặp ai hả đồ nhà quê!

“Ở bên ngoài thì đừng nói chuyện với tôi.” Mạc Trần cảnh cáo nhìn A Diêu, lái xe vào bãi đỗ.

Đường Cường từ xa đã thấy Mạc Trần lái Bentley tới, trong tay ôm một chồng đồ ăn vặt tới bên người Mạc Trần “Cậu nhất định lại không ăn sáng rồi, đã nói với cậu bao nhiêu lần, không ăn sáng đối với dạ dày không tốt.”

Mạc Trần lấy từ trong tay Đường Cường ra một hộp sữa, cầm ống hút vào, “Những lời này anh mỗi ngày đều nói một lần, không thấy mệt hả?”

Đường Cường không còn gì để nói, “Vậy tốt xấu cậu cũng phải nghe vào một lần chứ, thân thể là của chính cậu, đến bản thân mình cũng không biết quý trọng...”

“Đường Cường, về sau nếu anh không làm người đại diện nữa, có thể đổi nghề sang làm bảo mẫu được đó.” Mạc Trần nhanh chóng uống xong sữa, liền nhìn thấy đạo diễn, phó đạo diễn còn có người phụ trách quay phim đang đi tới phía bên này.

A Diêu bay tới trước mặt Mạc Trần, cau mày trừng anh “Anh ta nói không sai, ăn ngủ có quy luật thì sức khỏe mới tốt!”

Mạc Trần: “...”

Nghề của bọn tôi vô duyên với ăn ngủ có quy luật được chưa.

Không đợi đám người đạo diễn xuyên qua thân thể A Diêu tới đây, anh vòng qua cô đi tới trước mặt đạo diễn.

Đạo diễn Thôi cùng Mạc Trần không phải là lần đầu tiên hợp tác, cả hai đều rất quen thuộc lẫn nhau, nhưng lấy địa vị bây giờ của Mạc Trần trong giới showbiz, ông vẫn phải tự mình đến đây hàn huyên hai câu, dù sao hôm nay cũng là ngày đầu tiên khởi động máy.

Toàn bộ quá trình A Diêu đều sung sướng vây xem, hưng phấn lượn vài vòng quanh đạo diễn và Mạc Trần. Mạc Trần không hổ danh là ảnh đế, đối mặt với sự gây rối của nữ quý mà mặt không đổi sắc cùng đạo diễn Thôi nói chuyện.

“Sư huynh.” Một giọng nữ vang lên phía đối diện, A Diêu nghe tiếng xoay đầu nhìn lại liền thấy một mỹ nữ cao gầy đi tới. Cô ta mặc một bộ váy dài màu lửa đỏ, váy xê tà rất cao khiến đôi chân thon dài của cô ta như ẩn như hiện sau mỗi bước đi.

“Sư huynh, caravat của anh để quên ở chỗ em này.” Cô ta vuốt vuốt mái tóc nâu xoắn dài, cười cười đi tới trước mặt Mạc Trấn.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Cảnh hôn

Editor: Tiểu Anh.

Bởi vì Tống Nghê xuất hiện mà bầu không khí bỗng trở nên ái muội.

Đạo diễn Thôi liếc mắt nhìn Tống Nghê cầm một túi giấy trên tay, thức thời ngậm miệng lại.

Tống Nghê là người mới tới Khải Hoàng, nghe đồn cô ta là con gái riêng của chủ tịch Khải Hoàng, cũng là bạn gái bí mật của Mạc Trấn. Mấy chuyện này trong giới giải trí chẳng ai biết thật giả thế nào. Nhưng gần đây Khải Hoàng đang cố lảng xê cô ta là sự thật, không tiếc bỏ ra khoản tiền đầu tư lên tới tám con số để Thương Đê cấm khu 3 tầng thêm một nhân vật cho Tống Nghê. Hơn nữa nhân vật này là trợ lý tư nhân bên cạnh Cao Sâm.

Mạc Trấn từ khi xuất đạo đến nay rất ít có scandal. Lần này lại cùng Tống Nghê tạo nên một trận ồn ào huyên náo, đạo diễn Thôi vốn tưởng rằng Khải Hoàng vì muốn nâng Tống Nghê nên sử dụng chút thủ đoạn, nhưng bây giờ... ông yên lặng nhìn túi giấy trên tay Tống Nghê, đây là tình huống gì vậy? Chẳng lẽ hai người này từ đùa mà thành thật?

Mạc Trấn nhận lấy túi giấy, đưa mắt nhìn bên trong. Đó đúng là caravat của anh, nhưng mà anh không nhớ rõ mình để quên ở chỗ Tống Nghê lúc nào. Nghiêng đầu liếc Đường Cường, trong mắt Mạc Trấn ẩn chứa một tia tức giận. Đường Cường quay đầu lại, miễn cưỡng nở nụ cười với Mạc Trấn —— Mạc thiên vương, nhìn xuống, nhất định phải nhìn xuống đấy!

Mạc Trấn hơi mím môi, tiện tay đem túi giấy nhét vào trong ngực Đường Cường, không nói gì.

Thấy thái độ Mạc Trấn lạnh nhạt, Tống Nghê cười hai tiếng nhích lại gần Mạc Trấn. Đang định thân mật kéo cánh tay anh thì Mạc Trấn không dấu vết tránh ra, “Tôi lên xe xem kịch bản, khi nào quay thì báo tôi.”

Nụ cười trên mặt Tống Nghê cứng ngắc một lát, biết điều thu tay lại, quay sang phía đạo diễn nói chuyện. Đường Cường cùng bọn đạo diễn chào hỏi xong cũng bò lên xe bảo mẫu của Mạc Trấn.

Mạc Trấn đang dựa vào ghế tựa lưng đọc kịch bản, từ vẻ mặt của anh để phán đoán, lúc này tâm trạng của anh vô cùng không tốt. Đường Cường khẽ liếc đôi môi khô khốc, ngồi xuống bên cạnh Mạc Trấn, thuận tay đóng cửa xe lại.

“Chuyện caravat của tôi là sao?” Tuy rằng Mạc Trấn vẫn nhìn chằm chằm vào kịch bản, nhưng Đường Cường cứ cảm thấy mình bị ánh mắt của anh lảng trí.

“Chắc là lấy trong phòng nghỉ của cậu.” Phòng nghỉ trong công ty để rất nhiều vật phẩm cá nhân của Mạc Trấn, lấy được một cái cà vạt không phải việc khó gì.

“Phòng nghỉ của tôi chó mèo nào cũng có thể tùy tiện vào phải không?” Mạc Trấn cười lạnh một tiếng, kịch bản trong tay bị nắm đến nhăn nhúm.

Đường Cường vội vàng cứu vớt kịch bản chịu độc thủ của Mạc Trấn ra ngoài, “Mạc thiên vương, tỉnh táo một chút, đây là trường quay đó!” Đường Cường cùng Mạc Trấn đã quen biết 10 năm, đương nhiên sẽ không giống đám fan của Mạc Trấn ngây thơ cho rằng Mạc thiên vương là một công tử ôn nhu lại nhẹ nhàng ưu nhã.

Mạc Trấn mất lạnh nhìn Đường Cường, khóe miệng mím thành một đường thẳng tắp.

Đường Cường thở dài một hơi, khuyên bảo Mạc Trấn: “Cậu cũng biết quan hệ của Tống Nghê cùng chủ tịch là thế nào rồi đó, chuyện này tôi đang cùng công ty thương lượng, cậu cố gắng nhẫn nại vài ngày nữa.” Công ty muốn mượn Mạc Trấn để nâng đỡ Tống Nghê đến người mù cũng nhìn ra, nhưng lấy tính tình cùng địa vị của Mạc Trấn hiện nay, không phải nói lợi dụng là có thể lợi dụng. Đường Cường đã đề cập qua với công ty vài lần, bảo bọn họ đổi một nam nghệ sĩ khác đảm đương chuyện này, nhưng vẫn không có kết quả. Kỳ thật nhân viên tầng cao trong công ty cũng bắt đầu đi, tuy rằng Khải Hoàng không thiếu nam nghệ sĩ nổi tiếng, nhưng Tống Nghê chỉ mặt gọi tên chọn Mạc Trấn, bọn họ bị kẹp ở giữa cũng rất khó xử.

“Đường Cường, hợp đồng của tôi cùng Khải Hoàng có phải sắp đến hạn đúng không?”

Mạc Trấn thỉnh linh hỏi ra một câu khiến Đường Cường cả kinh, “Mạc thiên vương, cậu sẽ không phải tính toán nhảy sang công ty khác chứ?” Khải Hoàng vì muốn giữ lại Mạc Trấn nên đã ra hợp đồng vô cùng mê người, Đường Cường cảm thấy không có công ty nào có đãi ngộ tốt hơn.

“Nếu cái cô Tống Nghê đó lại quán lấy tôi, tôi sẽ làm như vậy.”

Đường Cường: “...”

“Mạc Trần, trong tay cậu còn có cổ phần của công ty, cậu cũng chuẩn bị từ bỏ hả?” Đường Cường biết lấy thực lực Mạc Trần bây giờ, đừng nói là đi công ty khác, cho dù anh tự thành lập một cái studio lớn cũng không thành vấn đề. Nhưng cứ như thế mà rời khỏi Khải Hoàng, những nền móng trước đó chẳng phải uổng phí sao? “Tôi sẽ đem ý tứ của cậu chuyển tới công ty, bọn họ sẽ tự biết nên làm như thế nào.”

Mạc Trần ừm một tiếng, lấy kịch bản từ tay Đường Cường, không nói nữa.

Đường Cường lại từ trên xe lấy ra một đồng hồ ăn, hỏi Mạc Trần ăn hay không. Anh nhìn lướt qua, rút một cái bánh mì mè đen ra.

Đường Cường nhìn Mạc Trần cắn mấy miếng bánh mì mới yên tâm một chút. Những nghệ sĩ khác muốn ăn cái gì cũng không được, duy chỉ có Mạc Trần được Đường Cường cứng rắn bắt ăn, nhưng đại gia này còn có tình không cảm kích.

Dạ dày Mạc Trần không tốt, không chú ý một chút liên đau dạ dày, đến lúc đó người chạy ngược chạy xuôi vẫn là Đường Cường. May mắn Mạc Trần ăn nhiều cũng không mập, nếu các nghệ sĩ khác đều ăn uống như vậy, bảo đảm không đến hai ngày phải vào bệnh viện.

A Diêu ngồi đối diện chống cằm nhìn Mạc Trần, nhìn một lúc lâu mới không nhịn được tò mò hỏi: “Cô gái vừa rồi chính là Tống Nghê sao? Cô ấy là gì của anh vậy?”

“Không liên quan đến cô.” Miệng Mạc Trần ngậm một miếng bánh mì nhỏ, mơ hồ không rõ đáp.

“Cậu nói gì?” Đường Cường quay đầu lại nhìn Mạc Trần, Mạc Trần bình tĩnh nuốt miếng bánh mì, “Lời thoại.”

Đường Cường: “...”

Cho nên nói, Mạc thiên vương chuyên nghiệp như vậy đó!

“Đúng rồi, anh giúp tôi mua mấy tờ báo gần đây.” Mạc Trần cắn một miếng bánh mì rồi phân phó Đường Cường.

Đường Cường kỳ quái nhìn Mạc Trần “Cậu mua báo làm gì?”

“Đương nhiên là quan tâm đến tình hình cuộc sống của nhân dân một chút.”

Đường Cường: “...”

Mạc thiên vương không chỉ chuyên nghiệp, mà còn yêu nước thương dân!

Mạc Trần gặm hai phần ba cái bánh thì cửa xe bị gõ hai tiếng, Đường Cường đẩy cửa xe ra, là nhân viên công tác gọi Mạc Trần đi hoá trang.

Thợ trang điểm là một cô gái trẻ hơn hai mươi tuổi, nhìn thấy Mạc Trần tới đây thì cả người đều nóng lên như bị bỏng. Là Mạc thiên vương, Mạc thiên vương sống đó nha! Nghĩ đến lát nữa nam thần ở dưới tay mặc mình muốn làm gì thì làm, cô không nhịn được kích động hai mắt tỏa sáng lấp lánh.

.....

Tình huống trong tưởng tượng của cô nàng đương nhiên không xảy ra, khuôn mặt Mạc Trần vốn đã đẹp, hơn nữa tạo hình của Cao Sâm rất đơn giản, không tốn nhiều công phu liền hoàn thành. Cô em trang điểm bên cạnh còn đang âm thầm tiếc hận, đạo diễn Thôi cùng biên kịch tay trong tay đi đến.

Từ trong gương thấy vẻ mặt đạo diễn Thôi nặng nề tâm sự khiến Mạc Trần không chịu được hỏi, “Có chuyện gì vậy?”

Đạo diễn Thôi đẩy đẩy biên kịch bên cạnh, biên kịch mặt trắng bệch mới cười khổ nói với Mạc Trần: “Mạc thiên vương, lát nữa có thể phải thêm một cảnh diễn.”

“À.” Mạc Trần không để ý, trong quá trình quay phim mà thêm vài cảnh diễn cũng không phải chưa xảy ra, cho nên anh cũng không cảm thấy có điều bất thường, “Thêm cảnh gì?”

Biên kịch nuốt nước miếng, cười càng sáng lạn hơn, “Cảnh hôn.” Cuối cùng còn bổ sung, “Cảnh hôn của anh với Tống Nghê.”

Mạc Trần không nói gì, chỉ là từ trong gương lẳng lặng nhìn biên kịch.

Biên kịch bị nhìn cảm thấy điên lên rồi, vội vàng đem đạo diễn Thôi đẩy ra. Đạo diễn Thôi vuốt vuốt mặt, nói: “Tôi chỉ là đạo diễn, kịch bản viết như thế nào thì tôi quay như thế đó.”

Biên kịch: “...”

Mạc Trần nhìn đạo diễn Thôi cùng biên kịch, phun ra một câu: “Bọn họ ra giá bao nhiêu? Tôi trả gấp đôi, đem đoạn này xóa đi.”

Đạo diễn Thôi: “...”

Biên kịch: “...”

Thông thường trong thời điểm này đều là Đường Cường tỏa sáng đứng ra.

Đoàn làm phim và Mạc Trần bỏ ra nửa tiếng đồng hồ để thương lượng, cuối cùng từ cảnh hôn môi nồng nhiệt thành hôn mu bàn tay.

Mạc Trần đen mặt đồng ý cảnh này, Đường Cường lau lau mồ hôi lạnh trên trán, nghĩ lập tức phải tìm một trợ lý cho Mạc Trần. Nếu cứ tiếp tục như vậy, anh ta sẽ chết sớm đó.

Nhưng cũng không thể trách Mạc Trần tức giận được, tuy rằng anh xuất đạo đã 10 năm, cộng tất cả các bộ phim lớn nhỏ có mười mấy hai mươi bộ, nhưng mà cảnh hôn rất ít. Chung quy điện ảnh không thể so với phim thần tượng, thường dùng cảnh hôn để nâng cao rating.

Nhưng xét đến cùng, Mạc Trần thật ra là một người rất bảo thủ, bình thường đóng phim rất ít khi để lộ quá nhiều da thịt.

Cho nên cảnh Mạc Trần để trần nửa thân trên trên màn ảnh mà tối qua A Diêu thấy trong Thượng Đế cầm khu 1, tuyệt đối được coi là đoạn ngắn kinh điển vô cùng trân quý.

Sau trận phong ba nhỏ này, nhân viên công tác tiếp tục giúp Mạc Trần tạo hình trang phục. Hai mươi phút sau, tiến sĩ Cao Sâm ưu nhã như thiên nga trắng ra lò.

Toàn bộ hiện trường trở lên rối loạn, không ít nữ nhân viên công tác hai má đỏ hồng say mê nhìn Mạc Trần —— hay nói là Cao Sâm.

Ngay cả A Diêu cũng chưa nhìn được, trực tiếp nhào tới Mạc Trần, “Tiến sĩ Cao Sâm!!”

Mạc Trần bình tĩnh nhìn A Diêu xuyên qua thân thể mình, đung tói vách tường đối diện.

A Diêu phanh gấp lại, xoay người tiếp tục đăm đăm nhìn Mạc Trần. Đêm qua không thể mơ thấy tiến sĩ Cao Sâm, hôm nay lại được thấy người sống, tâm hận không thể bay lên!

Được rồi, chỉ trong thời gian của một bộ phim, cô đã trở thành fan cuồng của Mạc Trần. Điều này đã nói lên Mạc Trần đã thể hiện nhân vật Cao Sâm rất thành công, trong ba giải ảnh đế của Mạc Trần thì có 2 cái nhờ Cao Sâm mà giành được.

Hiện tại Thượng Đế cầm khu 3 đang quay, không ít nhà truyền thông tiên đoán Mạc thiên vương sẽ lại bỏ túi thêm một giải ảnh đế nữa.

Mạc Trần cầm trên tay một quả chanh, ánh mắt vốn có vẻ mãnh liệt khi đến trước màn hình liền nhu hòa xuống, còn lộ ra vài phần cơ trí.

Ánh mắt biến hóa khiến khí chất trên người Mạc Trần cũng thay đổi theo, A Diêu thậm chí cảm thấy lúc này mình xông lên cường hôn anh một cái, anh cũng sẽ tốt tính hỏi mình hương vị như thế nào.

.....

Nghĩ đến khả năng sau khi trở về rất có thể bị Mạc Trần đánh cho hôn phi phách tán, A Diêu rừng mình bỏ đi cái ý nghĩ tốt đẹp này.

Cảnh cần quay lúc này rất đơn giản, đó là đồng nghiệp cùng phòng thí nghiệm mang Nessa - do Tổng Nghệ diễn giới thiệu cho Cao Sâm. Nessa rất xinh đẹp và gợi cảm, ở nước ngoài từng phát biểu nhiều bài luận văn có sức ảnh hưởng lớn, được mọi người coi là nữ tiến sĩ xinh đẹp. Bởi vì từ nhỏ sống ở Mỹ, tính cách của cô nhiệt tình phóng khoáng, lần đầu tiên nhìn thấy Cao Sâm liền đi lên cho anh một nụ hôn nóng bỏng.

Nhưng đây chỉ là ý định ban đầu.

Sau khi thay đổi kịch bản đã sửa cảnh này thành Cao Sâm chủ động hôn... mu bàn tay Nessa.

Với tính cách tao nhã của Cao Sâm, lấy phương thức này chào hỏi Nessy cũng không có gì kỳ quái, chỉ là muốn anh đi hôn Tổng Nghệ, trong lòng anh cảm thấy khó chịu vô cùng.

Nhưng Mạc Trần là một diễn viên chuyên nghiệp, mặc kệ trong lòng có bao nhiêu không tình nguyện cũng vẫn chủ động nâng tay phải Tổng Nghệ lên, nhẹ nhàng chạm môi một cái.

Thời điểm cúi đầu xuống, Mạc Trần hơi hơi buông mí mắt, che giấu đầy mắt tràn đầy ghét bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Pudding

Editor: Tiểu Anhh

Cảnh này chỉ một lần là qua, đạo diễn vừa hô cắt, Mạc Trần bước thật nhanh đến chỗ nghỉ, cầm chai nước sô đa trên bàn uống vài ngụm lớn.

A Diêu bay tới bên người Mạc Trần, tốt bụng nhắc nhở: “Nếu súc miệng thì phải nhổ nước ra.”

Miệng Mạc Trần đang ngậm nước, thật sự rất muốn phun lên mặt A Diêu, cuối cùng hầu kết trượt một cái, ‘ùng ực’ đem nước nuốt vào trong bụng.

Thấy Mạc Trần ngồi xuống ghế, A Diêu cũng ngồi phịch xuống đất bên cạnh anh, “Cái cô Tống Nghê kia đúng là háo sắc, cô ta chỉ muốn hôn anh mà thôi.”

Mạc Trần: “...”

Cô có tư cách gì mà nói người khác? Không phải cô còn nhìn lên tôi tắm rửa sao!

Mạc Trần hờn giận im lặng, A Diêu nhìn Tống Nghê ngồi phía xa xa đối diện, ánh mắt cô ta vẫn dính chặt vào Mạc Trần thì đôi mày mảnh dài nhíu lại, “Anh không thích cô Tống Nghê kia đúng không? Tôi cũng không thích cô ta.”

Mạc Trần nghe vậy lạnh nhạt nhếch khóe miệng, “Tôi cũng không thích cô.”

A Diêu: “...”

Cô cảm thấy không vui, rất rất không vui, cho nên cô quyết định chinh Tống Nghê.

Yên lặng nhìn cô ta vài giây, Tống Nghê vừa đưa chai nước khoáng lên miệng đột nhiên “Bùm” nổ tung, chất lỏng trong suốt bắn tung tóe, rớt lên người Tống Nghê một cái lạnh thấu tim.

Bất ngờ xảy ra biến cố khiến Tống Nghê sợ tới mức mặt biến sắc, tiếng thét chói tai của cô ta dẫn tới không ít người nhìn. Trợ lý bên cạnh nhìn tóc Tống Nghê không ngừng nhỏ giọt, vội vội cầm khăn tay giúp cô ta lau vệt nước trên mặt.

Mạc Trần cũng nhìn lướt qua Tống Nghê bên kia, sau đó cúi đầu liếc A Diêu đang ngồi xỏm bên cạnh cười không ngừng thì đuôi lông mày anh khí khê nhưn, “Là cô làm?”

“Đúng vậy.” A Diêu nhìn Tống Nghê có thể đi diễn phim ma, cười càng vui sướng.

“Cô còn có thể làm được cái này?” Trong mắt Mạc Trần chợt lóe lên một tia tìm tòi nghiên cứu, “Đúng rồi, cô vì sao không sợ ánh sáng?” Buổi sáng anh cũng muốn hỏi rồi, quý thể mà không sợ ánh sáng, điều này thật không khoa học.

A Diêu ngẩng đầu lên khinh bỉ nhìn Mạc Trần, “Tôi vì sao phải sợ ánh sáng? Cái gọi là vật đổi sao dời, kẻ thích ứng được thì sẽ sống sót, bây giờ quý đều không sợ ánh sáng nữa.”

Mạc Trần: “...”

Anh cảm thấy có chút không hiểu Darwin rồi.

Đường Cường đi tới, loáng thoáng nghe thấy Mạc Trần đang làm bầm bầu nói gì đó, anh ta chớp chớp mắt: “Lại đang học thuộc lời thoại hả?”

“Nếu không thì sao?” Mạc Trần ngẩng đầu, đúng lý hợp tình hỏi.

Đường Cường ha ha cười hai tiếng, đem vật đang cầm trong tay cho Mạc Trần, “Báo của cậu đây, nhanh đi quan tâm tới sự đau khổ của dân chúng đi.”

Mạc Trần nhận lấy, thuận miệng đáp: “Trăm biết rồi, lui ra đi.”

Đường Cường: “...”

Mạc Trần có phải muốn diễn phim cổ trang? Đường Cường nghiêm túc suy nghĩ xem gần đây có nhân vật Hoàng Đế nào không để nhận cho Mạc Trần.

Bởi vì Tống Nghê cần phải trang điểm và tạo hình lần nữa, thời gian nghỉ ngơi của đoàn phim kéo dài đến nửa giờ. Sau đó vẫn tiến hành quay phim hết sức thuận lợi, bốn giờ chiều Mạc Trần đã diễn xong. Đường Cường xoay người nhìn Mạc Trần đi tới chiếc Bentley màu đen huyết sắc, hỏi: “Mạc thiên vương, cậu tự lái xe hay là tôi đưa cậu trở về?”

“Tôi tự lái xe về.” Đeo kính mát màu trà lên mặt, khuôn mặt điển trai của Mạc Trần chớp mắt bị che đi hai phần ba. A Diêu đi theo phía sau Mạc Trần bay vào trong xe, anh vừa mới đóng cửa xe, cửa kính liền bị gõ hai tiếng.

Nhìn qua lớp kính thì thấy Tống Nghê đang mỉm cười với mình, Mạc Trần nhũn nhũn mảy, kiên nhẫn hạ kính xe xuống, “Có chuyện gì không?”

“Sư huynh, công việc hôm nay kết thúc sớm, chúng ta cùng đi ăn một bữa chứ?” Nụ cười trên mặt Tống Nghê vô cùng dụ hoặc, A Diêu cảm thấy trên đời này không có mấy người đàn ông có thể cự tuyệt lời mời của mỹ nhân như vậy.

Mà Mạc Trần cố tình không cho cô ta chút mặt mũi.

“Buổi tối tôi còn có việc, Tống tiểu thư hãy tìm người khác cùng ăn với cô đi.” Mạc Trần nói xong liền đóng cửa kính xe, lái ra ngoài.

Có đôi khi anh rất bội phục Tống Nghê, anh đã bày tỏ thái độ chán ghét rõ ràng như vậy, nhưng cô ta vẫn có thể làm bộ như không phát hiện, kiên trì quần lấy anh.

Trên đường trở về Mạc Trần vẫn lái xe rất nhanh, nhưng A Diêu đã có chuẩn bị nên không dễ dàng bị anh ném đi. Cả một đường cùng ô tô duy trì tốc độ ngang nhau, thậm chí A Diêu còn bớt chút thời gian đánh giá cảnh sắc ven đường.

Thành phố A là một thành phố lớn, dân cư đông đúc, kinh tế phát triển, nhà cao tầng hai bên đường san sát nối tiếp nhau. Đặc biệt khi đi qua trung tâm thành phố, cứ cho hôm nay là ngày đi làm, hơn nữa lúc này cũng đến giờ tan tầm nên Mạc Trần không thể không lái xe chậm lại.

Ngã tư đường có một cửa hàng bách hóa lớn, bên ngoài treo rất nhiều biển quảng cáo, A Diêu nhìn một lượt, quả nhiên thấy mặt Mạc Trần ở vị trí nổi bật nhất.

Đó là Mạc Trần làm người phát ngôn cho một nhãn hiệu trang phục nổi tiếng, treo bên cạnh quảng cáo của anh là của Tống Nghê.

A Diêu nhìn biển quảng cáo dần dần gần lại dần dần đi xa, bĩu môi “Nhãn hiệu kia là anh cùng Tống Nghê làm người phát ngôn?”

Mạc Trần nhìn lướt qua biển quảng cáo bên trái, ừ cho có lệ. Cũng chính từ lúc bắt đầu phát ngôn cho cái này, Tống Nghê vẫn luôn âm hồn không tan. Nói tới âm hồn không tan, anh nhìn A Diêu bên cạnh một cái —— âm hồn không tan thực sự mới là đây.

A Diêu nhìn biển quảng cáo chỉ còn là một chấm nhỏ, từ trong lỗ mũi hừ ra một tiếng, “Hãng thời trang nữ kia nhất định bán không chạy.” Nếu là cô, nhất định sẽ không đi mua quần áo Tống Nghê đại diện.

Mạc Trần nghe A Diêu nói không tự chủ được cười cười, bởi vì sự thật đúng là như vậy. Tuy công ty mượn anh để lăng xê cho Tống Nghê, nhưng fan của anh cũng không chịu nể mặt, thà mua đồ nam cũng không muốn mua trang phục nữ.

Khi về đến nhà còn chưa tới sáu giờ, Mạc Trần nằm trên sofa nhấn mở TV, cầm quyền báo Đường Cường mua cho lên đọc. Nhanh chóng đem tờ báo lật qua một lần, không nhìn thấy tin tức có giá trị liền vứt lên bàn trà.

A Diêu bay tới bên người Mạc Trần, cúi đầu nhìn anh “Anh buổi tối lại không ăn cơm sao?”

Mạc Trần nhắm mắt lại, lười biếng nói: “Chuyện của cô à?”

A Diêu trừng mắt lườm anh một cái, trực tiếp bay tới tủ lạnh, mở cửa ra.

Khác với tưởng tượng hoàn toàn rỗng tuếch của cô, trong tủ lạnh Mạc Trần có rất nhiều đồ ăn được xếp ngay ngắn chỉnh tề —— những thứ này đều do Đường Cường định kỳ mang đến.

“Anh có nhiều đồ ăn như vậy, sao còn không ăn cơm?” A Diêu lại bay đến phòng khách, nhìn Mạc Trần hỏi.

“Không muốn làm.” Mạc Trần lật người một cái, đưa lưng về phía A Diêu.

“Tôi vừa rồi nhìn thấy có rất nhiều thực phẩm chín, chỉ cần dùng lò vi sóng hâm nóng một chút là có thể ăn.” A Diêu bay tới đối diện, ghé vào trên sofa nhìn Mạc Trần.

Mạc Trần hơi mở mắt, ngược nhìn A Diêu, “Không nhớ mình ai, nhưng lại nhớ rất rõ những thứ vô dụng này.”

“Chỗ nào vô dụng!” A Diêu tức giận nhìn Mạc Trần, “Tất cả những thứ này đều là kỹ năng sống, kỹ năng!”

Mạc Trần buồn cười nhìn cô, “Kỹ năng sống? Cô còn sống sao?”

A Diêu: “...”

Phần hận đáp một cước lên ghế, Mạc Trần ung dung nhìn một chân A Diêu xuyên qua sofa, còn thuận thế nghiêng nghiêng người về phía sau.

Không thèm quan tâm đến anh, A Diêu lại bay tới phòng bếp đem một ít thực phẩm chín trong tủ lạnh ra. Mạc Trần nhìn cái đĩa lơ lửng giữa không trung, hơi nhũn mảy, “Roi hồng rồi thì cứ tính theo giá mà bồi thường.”

A Diêu hừ một tiếng, cửa lò vi sóng tự động mở ra, đồng đồ ăn chủ động chui vào.

Đặt thời gian là ba phút, A Diêu vui vẻ chờ đợi. Nghe được một tiếng “Đinh” giòn tan, A Diêu hưng phấn gọi Mạc Trần: “Có thể ăn rồi!”

Mạc Trần cuối cùng cũng từ trên sofa ngồi dậy, vào phòng bếp đem thức ăn từ lò vi sóng ra.

Dọn thức ăn lên bàn cơm xong, Mạc Trần kéo một chiếc ghế ngồi xuống. A Diêu ngồi xuống phía đối diện mong chờ nhìn anh. Năm phút trôi qua, Mạc Trần rốt cuộc không thể nhịn được nữa, “Cô đói bụng à?”

A Diêu nức nở khịt khịt mũi, u ám nói: “Tôi không ăn được.”

“Biết thế là tốt.” Mạc Trần nói xong gấp miếng thịt thô bỏ vào miệng.

A Diêu: “...”

Ăn xong bữa tối Mạc Trần hiếm khi dọn dẹp phòng bếp một chút, sau đó lên tầng hai. A Diêu cũng giống như cái đuôi nhỏ theo anh bay lên tầng.

Mạc Trần giặt giặt lông mày, không nói gì liền để mặc cô.

Mạc Trần trở về phòng rồi mở máy tính ra lên mạng xem tin tức nóng nhất hôm nay, sau đó mới lên taobao của Đường Cường.

Bên trong có đánh dấu rất nhiều cửa hàng quà vặt, hầu hết đều là hàng nhập khẩu, có uy tín rất cao. Mà hiện tại Mạc Trần đang chuyên tâm... đi dạo mua đồ ăn vặt.

Đem tất cả các vị của một loại bánh Pudding hoa quả bỏ vào xe mua sắm, Mạc Trần mang đi tính tiền.

A Diêu mang bộ dáng tam quan đầu đảo điên mà nhìn anh, “Anh thích ăn cái này?” Cái này không phải chỉ có trẻ nhỏ mới thích sao? Hơn nữa anh còn mua tất cả các hương vị!

“Tôi chỉ thích vị chanh cùng xoài.” Mạc Trần thanh toán tiền xong, lại thay đổi một cửa hàng khác tiếp tục đi dạo.

“Vậy anh cần gì phải mua tất cả các vị hả?” Cô đoán cái Pudding kia ít nhất cũng có mười vị.

“Tôi chỉ muốn thu đủ bộ mà thôi.”

A Diêu: “...”

“Ha ha.” Cô miễn cưỡng cười khan hai tiếng, “Thu đủ một bộ là có thể triệu hồi Thần Long sao? Người bán hàng thích nhất là cái loại người mua mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế như anh đấy.”

Mạc Trần bày ra vẻ mặt “Tôi tự hào tôi có chứng ám ảnh cưỡng chế đó”, lại mua thêm một ít đồ ăn linh tinh nữa mới đóng cửa trang web.

Tiếp theo anh mở weibo ra.

Vừa mới đăng nhập tài khoản chính, Mạc Trần phát hiện mình bị kéo vào một tin tức.

Tổng Nghệ V: Ngày đầu tiên quay Thượng Đế cảm khu 3, được nam thần hôn. [then thùng] [then thùng] [then thùng] @Mạc Trần.

Lông mày Mạc Trần dựng đứng, nhìn bức ảnh Cao Sâm hôn tay Nessa mà hận không thể ngay tại chỗ chửi mề nó.

Bài viết này đăng lên weibo lúc bốn giờ chiều, chỉ trong hai giờ đã có hơn ba vạn lượt chia sẻ. Mạc Trần cau mày mở bình luận ra, quả nhiên bên trong đều là fan của anh nhảy ra mắng Tổng Nghệ.

“FML*! Miệng nam thần còn khỏe không! (#)” “

(FML: f*ck my life)

“(ノへ￣,) Cao Sâm đáng thương, hôn Tổng so với nuốt sống virus còn sạch hơn.”

“Cục một giò dưa chuột, là Tổng lại bức đoàn phim thêm cảnh diễn.”

“Tổng lại cho thấy mức độ hèn hạ không có giới hạn rồi, cô có thể trong sáng một chút được không?”

“Đây là một năm ‘ha ha’ của tôi, thỉnh nhận lấy. Không cần cảm ơn.”

“Chỉ là một đứa con riêng mà còn cao giọng như vậy, ba cô có biết không?”

“Tổng tại sao còn chưa cút ra giới giải trí?!!!”

“Mạc Trần nam thần, đề cử cho anh nước súc miệng XX, thanh trừ vi khuẩn còn sót lại khoang miệng! Hi vọng còn kịp QAQ “

“Mấy thím nhìn kỹ đi, từ góc độ này của bức hình có thể thấy, nam thần hôn chính là ngón cái của mình! # xin gọi ta là thánh soi # “

“(◕‿◕) banh mắt nhìn kỹ, quả đúng là như vậy! Cho nam thần 320 like ~(≥▽≤)/~ “

“# nam thần có kỹ xảo hôn môi đặc biệt # “

...

Mỗi lần Tổng Nghệ đăng bài có liên quan đến Mạc Trần lên weibo, sẽ đưa tới vô số nước miếng của fan. Nhưng cái cô Tổng Nghệ này hình như vô cùng hưởng thụ bị chửi rủa, người khác mắng càng hăng thì cô ta càng vui vẻ.

Nhìn xuống xúc động đăng bài mắng Tổng Nghệ lên weibo, Mạc Trần “cộp” một tiếng đóng máy tính lại. Ngồi trên ghế một lát, anh lấy điện thoại ra nhìn đồng hồ rồi xuống phòng khách tầng một.

Đây là thời gian các đài truyền hình lớn phát sóng tin tức, Mạc Trần đổi tới kênh tin tức, có chút dờ dẩn nghe nữ MC ăn mặc chín chu lăm nhăm.

“Anh thích xem thời sự hả?” A Diêu tò mò nhìn Mạc Trần, cô cảm thấy Mạc Trần nếu muốn xem thì cũng nên xem tin tức giải trí, nhưng là cho dù là báo hay TV anh đều xem bản tin xã hội.

Mạc Trần liếc A Diêu, không trả lời. Đợi đến khi tin tức phát xong, di động vừa đúng lúc vang lên.

Mạc Trần cầm lấy di động xem, là Hường Vân Trạch.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Antifan

Editor: Tiểu Anhh

Mạc Trần ấn nút trò chuyện, nói một tiếng “alo” vào ống nghe.

“Mạc Trần...”

Mạc Trần hơi sừng sốt, giọng nói Hường Vân Trạch nghe qua rất mệt mỏi, còn mơ hồ mang theo một tia bất an. Mạc Trần quen biết cậu ta nhiều năm như vậy, chỉ thấy cậu ta hai lần dùng giọng điệu này nói với anh.

Một lần là khi cha mẹ cậu ta ly hôn, một lần khác là lúc cậu ta quyết định xuất ngoại.

“Làm sao vậy, Vân Trạch?” Mạc Trần bắt giác ngồi ngay ngắn, ngay cả giọng điệu cũng trở lên nghiêm túc.

“Lê gia xảy ra chút chuyện...” Tiếng thở dài của Hường Vân Trạch từ đầu kia điện thoại truyền tới, “Tớ hiện giờ đang ở trung tâm bệnh viện.”

Mạc Trần nhíu nhíu mày, có một lần Hường Vân Trạch lỡ miệng nói qua, cô gái bảo bối mà cậu ta vẫn luôn che giấu có họ Lê.

“Cô bạn gái nhỏ của cậu làm sao à?” Trừ bỏ cô gái đó đã xảy ra chuyện, Mạc Trần không thể nghĩ ra được lý do khác có thể khiến Hường công tử lòng bông hay đùa cợt biến thành bộ dạng này.

Bên kia điện thoại an tĩnh trong chốc lát mới truyền tới giọng Hường Vân Trạch, “Ngã từ trên cầu thang xuống, bây giờ vẫn còn hôn mê chưa tỉnh.”

Mạc Trần trầm mặc rồi lên tiếng an ủi: “Yên tâm đi, hiện tại y học phát triển như vậy, nhất định không có việc gì.”

Hường Vân Trạch có chút đùa cợt một tiếng: “Sớm biết như vậy tớ đã học y.”

Lúc ở Mi Hường Vân Trạch học ngành vật lý mà Mạc Trần ghét nhất, anh không nghĩ rằng cậu ta còn học lên tiến sĩ, trở thành giáo sư thỉnh giảng* cho một trường đại học.

Mạc Trần vẫn cảm thấy, cái loại playboy (hoa hoa công tử) như Hường Vân Trạch mà dạy học sẽ làm hư sinh viên mất.

Than nhẹ một tiếng, anh khuyên nhủ Hường Vân Trạch bên kia điện thoại: “Đừng nghĩ nhiều nữa, mau trở về tắm rửa rồi ngủ một giấc thật ngon, nói không chừng sáng mai đến cô ấy đã tỉnh lại.”

Hướng Vân Trạch cười hai tiếng, “Cho mượn lời chúc của cậu. Không làm phiền cậu nữa, đại minh tinh, cậu mau đi ngủ đường nhan đi.”

Mạc Trần cũng nhếch khóe miệng lên, “Người thiên sinh lệ chất như anh đây, còn cần ngủ đường nhan sao?”

A Diêu: “...”

Cô không biết người bên kia điện thoại có phản ứng gì, tóm lại cô bị những lời này thành công làm cho buồn nôn. Ở bên cạnh nghe hai người ba hoa một lát, nhìn Mạc Trần cúp điện thoại, A Diêu sắp lại gần, “Làm sao vậy, bạn của anh đã xảy ra chuyện gì hả?”

Mạc Trần liếc A Diêu, cảm di động chạy lên tầng, “Đã chết rồi mà vẫn còn lăm le kiêu kiêu như vậy?”

A Diêu bủ môi, theo Mạc Trần bay lên tầng trên.

Mạc Trần dừng bước lại, quay đầu trừng A Diêu, “Tôi hiện tại phải lên phòng tập thể thao trên tầng ba, sau đó tắm rửa đi ngủ, cô đừng có theo tôi, tự mình ở một bên chơi đi.”

A Diêu: “...”

Cô có ảo giác Mạc Trần đang đuổi chó cưng.

Cảnh cáo chỉ chỉ phòng khách, A Diêu ngoan ngoãn bay tới sofa ngồi xuống. Mạc Trần đứng như anh nói, ở phòng tập thể hình rèn luyện một tiếng rồi tắm rửa đi ngủ.

A Diêu nhìn ngọn đèn phòng anh trên tầng hai tối lại, không có việc gì ở phòng khách bay lượn một lát lại bật TV lên.

Tối hôm nay trong TV chiếu tiếp Thượng Đế cầm khu 2, sau khi Cao Sâm tiến sĩ “sống lại”, anh ta tiếp tục sự nghiệp nghiên cứu trong phòng thí nghiệm. Phạm vi khuếch tán của virus càng lúc càng lớn, số người chết càng ngày càng nhiều, mọi người trong điều kiện ác liệt cũng bắt đầu giết hại lẫn nhau.

A Diêu cảm xúc sục sôi xem xong phim, nhất thời hứng khởi mở notebook trên bàn. Máy tính trong phòng khách không thiết lập mật khẩu, A Diêu rất thuận lợi mở máy.

Sau khi máy tính khởi động xong, con chuột bắt đầu tự chuyển động mở trình duyệt ra. Bàn phím vang lên tiếng “Lạch cạch”, trong phòng khách tối đen như mực nghe đến dị thường lạnh lẽo.

Trên thanh tìm kiếm xuất hiện hai chữ “Mạc Trần”, bàn phím lại “Cạch” một tiếng, trình duyệt nháy mắt cho ra hơn mười triệu kết quả. Ánh mắt A Diêu quét qua trang thứ nhất, bấm vào diễn đàn Hải Giác.

Diễn đàn phân ra rất nhiều trang báo, A Diêu bấm vào trang giải trí bất quải, phát hiện ra bài viết đứng đầu chính là nói về Mạc Trần.

“Tui hôm nay ăn quả óc chó, đang cảm thấy mình thật đáng yêu! o(*^@^*)o “

(Trần Từ: 榛子 còn có nghĩa khác là quả phi/quả óc chó. Mấy chương sau nếu có nhắc đến loại quả này mình xin phép để là “quả phi “)

A Diêu chớp chớp mắt nhấn vào. Bên trong dán nhiều ảnh chụp của Mạc Trần, từ ảnh trên sân khấu đến tạp chí đều có hết, cô nhìn mà hoa cả mắt. Ngoại trừ chủ nhà đăng ảnh, thỉnh thoảng cũng có người khác vào bổ sung, các fans mỗi ngày đều tiến vào góp một viên gạch.

A Diêu nhìn trong topic có vô số fan chảy nước miếng bày tỏ tình yêu với Mạc Trần, trong đầu lại nghĩ tới đủ loại việc xấu của anh, lòng đầy cảm phẫn đăng ký một tài khoản có ID là “Sadako” sau đó bắt đầu trả lời.

“Nam thần các người là một tên vô lễ lại ngạo mạn, các người biết sao! Nam thần các người là một thằng bụng dạ hẹp hòi lại tính toán chi ly, các người biết sao! Nam thần các người lại thích ăn Pudding hoa quả, các người biết sao! Nam thần các người dán poster của bản thân lên phòng ngủ mình, các người biết sao! sao!”

Bàn phím vang lên ‘cạch cạch’, A Diêu ấn trả lời rồi thở dài nhẹ nhõm, max sướng.

Bình luận này rất nhanh đã có người trả lời.

“1000”

“Nam thần thật sự thích ăn Pudding hoa quả? Đáng yêu như thế sao tui chịu được? (*/*) “

“Xem ID của lầ 1000, biết ngay là antifan Trần Từ.”

“FML, thế mà lại đoạt lầ 1000 của tui! Sadako kia, tan học đừng có đi, chúng ta gặp nhau trên sân thượng!”

“Chỉ có một mình tui tò mò thím kia làm sao biết trong phòng ngủ Trần Từ dán poster sao?”

“Lầ trên bị ngốc à, lời antifan nói mà thím cũng tin?”

“Thím Sadako kia tui đã tố cáo, không cần cảm ơn.”

A Diêu: “...”

Điều gì làm con người ta vô cùng đau đớn? Chính là nhân dân vô tri ngu muội á! Cái thế kỉ này nói sự thật ra mà chẳng có người nào tin!

A Diêu nhìn càng lúc càng có nhiều người giẫm đạp lên mình, vốn định yên lặng lặn đi, kết quả một bình luận mới đột nhiên nhảy ra, thành công ngăn A Diêu tắt máy.

“Một đám nảo tàn, mấy người xem Mạc Trần diễn tiến sĩ nảo tàn nhiều quá cũng thành nảo tàn luôn rồi hả? Mạc Trần trừ bỏ khuôn mặt, với diễn xuất thể kia mà có thể lấy giải ảnh đế, không biết đã bị bao nhiêu người chơi qua! À phải rồi, gương mặt kia cũng không biết đã động dao kéo bao nhiêu lần!”

Sau khi bài viết này đăng lên, trong topic yên lặng đến quỷ dị ba giây, sau đó...

Comment phản hồi nhả ra như súng máy bắn phá đến che trời lấp đất, chớp mắt đã nhảy ra vài trang mới. Bình luận mắng Mạc Trần bị tập trung hỏa lực công kích, chủ nhà trước thiên quân vạn mã không có cách nào chống trả. Ngay cả A Diêu cũng không kiềm chế được mắng vài câu.

“Mẹ nó, thím mới nảo tàn! Cả tiểu khu nhà thím mới nảo tàn! Người ta lấy giải ảnh đế chính là bị chơi, lớn lên đẹp trai chính là động dao? Thím mắc chứng ảo tưởng nghiêm trọng như vậy đã đến bệnh viện tâm thần chưa? Có thời gian lên mạng còn không bằng gọi xe cứu thương cho mình đi!!!!”

Bình luận của A Diêu nhanh chóng lạc trôi đi, nhưng vẫn có rất nhiều người nhìn thấy.

“(◕_◕) Sadako kia ngoài ý muốn sức chiến đấu bạo phát kinh.”

“Sadako rốt cuộc là fan hay anti, tui có chút không hiểu ruồi...”

“Antifan. Mặt ngoài là anti, trong tim thì rất rất yêu Trần Từ 2333333333333 “

“Thấy thím yêu Trần Từ nhiều như vậy, tui cũng không so đo việc thím đoạt lần 1000 của tui nữa.”

A Diêu: “...”

“Sadako Sadako, nam thần thật sự ở trong phòng ngủ dán poster của mình hả? Không có bằng chứng là tui không tin đâu nha.”

“(— —)→ có dán hình thì thím chắc chắn đó là phòng ngủ Trần Từ không?”

A Diêu: “...”

Cô lặng lẽ thoát ra khỏi diễn đàn, tắt máy vì tính.

Thế giới này quá điên cuồng, cô vẫn ít lên mạng thì tốt hơn.

Bầu trời bắt đầu trở lên trắng nhợt, đồng hồ sinh học của Mạc Trần đúng giờ đánh thức anh dậy. Hàng mi cong dài như cánh bướm run run hai cái, anh khẽ mở mắt ra.

“Buổi sáng tốt lành, chủ nhà tiên sinh. Hôm nay phải cố gắng làm việc nha!” A Diêu đứng trước cửa sổ trong phòng ngủ Mạc Trần, cúi đầu mỉm cười với anh.

Mạc Trần: “...”

Lý Hải Cầu sẽ không phải đứng ở chỗ này cả một đêm đi!

Nghĩ đến có khả năng này, toàn thân Mạc Trần nổi đầy da gà.

Điện thoại vang lên, vẫn là morningcall của Đường Cường, “Chào buổi sáng Mạc thiên vương! Hôm nay cố gắng làm việc nhá!”

Mạc Trần: “...”

Vậy, Đường Cường bây giờ là bị nhập thân?

“Mạc thiên vương, nói cho cậu biết một tin tức tốt, cậu có phụ tá mới! Hôm nay sẽ dẫn người đến cho cậu xem!”

Lông mày Mạc Trần giật giật, từ trên giường ngồi dậy, “Ai vậy?”

“Là một em gái đáng yêu, cậu sẽ thích!”

“...” Mới là lạ.

Cúp điện thoại, Mạc Trần thấy A Diêu tròn to đôi mắt nhìn mình, cũng theo ánh mắt của cô nhìn lại.

Áo ngủ rộng rãi xiêu vẹo khoác trên vai, hai viên cúc áo phía trên không biết lúc ngủ đã tuột ra từ khi nào, cổ áo mở rộng, còn lộ ra một nửa bả vai bên trái.

Lông mày Mạc Trần nhảy dựng, vừa chỉnh lại cổ áo vừa nắm gối đầu ở đằng sau ném về phía A Diêu, “Cút đi, quý háo sắc!”

Gối đầu không nghiêng không lệch xuyên qua thân thể A Diêu, cô he he cười hai tiếng, xoay người bay ra ngoài phòng ngủ Mạc Trần.

Mạc Trần mặc quần áo chỉnh tề xong rồi xuống tầng, vừa đúng lúc A Diêu nướng chín bánh mì. Phi hai cái đĩa bánh bay đến trước mặt Mạc Trần, anh nắm lấy tay và nhả ra một hơi, “Bây giờ chúng ta không phải diễn The Ring, có thể đừng làm những đặc hiệu này không?”

(The Ring hay có tựa đề tiếng Việt là ‘Vòng tròn định mệnh’, đây là một bộ phim kinh dị tâm linh do Mỹ sản xuất năm 2002, được làm lại từ phim Ring của Nhật Bản năm 1998 - Theo Wikipedia)

A Diêu: “...”

Cái đĩa trước mặt Mạc Trần bay một vòng rồi đặt trên bàn phòng khách.

Mạc Trần đi lên phía trước cầm lấy một lát bánh mì, lại cắt một quả chanh cắn một miếng.

Bentley lái ra gara vừa đúng sáu giờ rưỡi. A Diêu vẫn ngồi ở trên ghế phụ, tâm trạng của cô hôm nay rất tốt, dọc đường đi còn hừ hừ một bài hát thiếu nhi.

Mạc Trần dùng dư quang liếc nhìn cô, hỏi: “Cô nhớ mình là ai rồi hả?”

“... vẫn chưa.”

“Vậy còn chuyện gì đáng giá để cô cao hứng như thế?”

A Diêu: “...” Hừ, cô sẽ không nói cho anh biết tối qua ở trên mạng nói xấu anh đâu.

Studio vẫn giống như hôm qua, bị các phóng viên vây chặt như nêm. Xe Mạc Trần ngênh ngang đi vào trường quay, dừng bên cạnh xe bảo mẫu.

“Mạc Trần, giới thiệu với cậu một chút, đây là Tiểu Hi, trợ lý mới của cậu.”

Mạc Trần vừa từ trên xe bước xuống, liền thấy Đường Cường dẫn một cô gái đi tới. Cô ta khoảng 23 - 24 tuổi, mặc áo T-shirt trắng cùng quần bò, mái tóc đen dài buộc đuôi ngựa ra sau đầu, trên mặt đeo một chiếc kính đen, không có trang điểm, cả người nhìn qua thật sạch sẽ và nhẹ nhàng.

Tiểu Hi nhìn thấy Mạc Trần, kích động đến mức mặt đỏ ửng, “Anh, anh khỏe! Em là Mạc Trần! Không, không, em là Tiểu Hi, thật vui khi có thể làm trợ lý cho anh, Mạc thiên vương!”

---

* Giáo sư thỉnh giảng (Visiting Professor) là một chức danh khá phổ biến trong các đại học và viện nghiên cứu phương Tây. Đây là một loại chức danh được phong tặng cho các nhà khoa học ngoài đại học để họ đến giảng dạy hay nghiên cứu tại đại học trong một thời gian ngắn (thường từ 3 tháng đến 1 năm). Đây cũng là một hình thức mà các đại học ở các nước đang phát triển “bóc lột” tri thức từ các chuyên gia có tên tuổi một cách khá hữu hiệu. Thông thường, trường đại học mời các nhà khoa học hay giáo sư nước ngoài có uy tín tốt về một chuyên ngành tiêu ra một thời gian ngắn tại đại học để trao đổi với các giáo sư và nghiên cứu sinh, và qua đó tăng cao khả năng nghiên cứu của trường. Giáo sư thỉnh giảng thường được đại học trả lương tương xứng, nhưng đại học tài trợ các chi phí ăn ở và đi lại trong thời gian lưu lại tại đại học. (suru tầm)

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Có quý

Editor: Tiểu Anh

Tiểu Hi hưng phấn đến mức nói năng có chút lộn xộn, Mạc Trần cái gì cũng chưa nói, chỉ trầm mặc nhìn Đường Cường đứng ở bên cạnh Tiểu Hi.

Đường Cường miễn cưỡng cười khan hai tiếng, nhìn Mạc Trần nói: “Tiểu Hi vừa mới tốt nghiệp đại học chưa lâu, còn có chút ngây ngô ha ha. Cô ta trước kia từng làm trợ lý cho anh An, quý củ cái gì cũng hiểu, việc nhà toàn năng, tuyệt đối có thể đảm nhiệm chức trợ lý cho Mạc thiên vương.” Đường

nhiên, tiền đề là cô ta có thể chịu đựng được Mạc Trần lên con:)).

Đường như nhìn ra Mạc Trần có chút ghét bỏ mình, Tiểu Hi chạy nhanh đến bên Mạc Trần chân chó nói: “Mạc thiên vương, em từ nhỏ có tiếng là đầu bếp thiên tài ở chỗ em, em làm đồ ăn hương bay mười dặm, không ai có thể thích hợp hơn em!”

Mạc Trần: “.....” Được rồi, cái này có thể tính một ưu điểm.

Mạc Trần gật đầu xem như đồng ý, Tiểu Hi lập tức vui vẻ ra mặt, Đường Cường cũng nhẹ nhàng thở ra.

Khoảng thời gian này anh ta tương đối bận rộn, không thể bỏ ra quá nhiều thời gian bên cạnh Mạc Trần. Bây giờ có Tiểu Hi, anh ta cũng có thể yên tâm một chút.

Mạc Trần cùng người trong đoàn phim chào hỏi rồi bỏ lên xe bảo mẫu. Đường Cường nhìn về phía Tiểu Hi bên cạnh, cô ta đang nhìn xe bảo mẫu của Mạc Trần, cái nhìn chăm chú thẳng tắp vào cửa xe làm Đường Cường nhíu mày lại, “Ngày hôm qua tôi đã liệt kê những sở thích và nhu cầu của Mạc Trần, cô đã nhớ kỹ hết chưa?”

“Yên tâm đi, Đường Đồng, tất cả em đều nhớ kỹ!” Tiểu Hi gật gù đầu nặng nề.

“Vậy là tốt, Mạc Trần không thích người khác hỏi thăm cậu ta, phải duy trì khoảng cách thích hợp, làm tốt bổn phận của mình.”

“Đã biết, Đường Đồng!”

“Vậy cô nghỉ ngơi một chút đi, đến lúc chuẩn bị thì gọi chúng tôi.” Đường Cường vỗ vỗ vai Tiểu Hi, cũng lên xe bảo mẫu.

A Diêu bay quanh Tiểu Hi hai vòng mới theo sau Đường Cường vào trong xe.

TV nhỏ trên xe đang ở phát tin tức, Mạc Trần một tay chống cằm, mặt không cảm xúc nhìn chăm chăm màn hình.

Đường Cường liếc nhìn TV, ngồi xuống bên cạnh Mạc Trần, “Cậu từ khi nào thích xem tin tức vậy?”

Mạc Trần vẫn duy trì tư thế vừa nãy, mí mắt cũng không nâng lên, “Hôm qua.”

Đường Cường: “.....”

Từ trên xe lấy ra vài quyển báo, Đường Cường đưa cho Mạc Trần, “Đây là báo của hôm nay, tôi kêu Tiểu Hi đi mua, cậu còn cần không?”

Mạc Trần cúi đầu nhìn tờ báo, nhận lấy, “Cứ để đó đi, khi nào về tôi sẽ xem.”

Đường Cường đặt tờ báo xuống, lại hỏi: “Cậu cảm thấy Tiểu Hi thế nào?”

“Cứ như vậy đã, tôi mới gặp qua cô ta một lần, còn chưa nhìn ra cái gì cả.” Bản tin buổi sáng phát xong, Mạc Trần tắt TV rồi cầm lấy kịch bản bắt đầu đọc.

Đường Cường kêu lên một tiếng, lại từ trong xe moi ra một đồng hồ ăn, “Ăn sáng không?”

A Diêu: “.....”

Đường Cường này có biệt danh Doraemon hả?

Mạc Trần hiển nhiên đã sớm tập thành thói quen, anh nhìn chăm chăm vào kịch bản và lắc lắc đầu, “Tôi ăn rồi.”

Đường Cường ngạc nhiên nhướn mày, “Hôm nay có gió lớn nha, Mạc thiên vương thế mà cần miễn nấu cơm cho mình?”

Mạc Trần: “.....”

“Là tôi làm, tôi làm!” A Diêu ngồi xổm bên người Đường Cường, điên cuồng chỉ vào mình.

Đường Cường tất nhiên không nhìn thấy cô, chỉ có Mạc Trần nhân lúc Đường Cường không chú ý mà cảnh cáo nhìn cô một cái.

A Diêu méo miệng, yên lặng bay ra phía sau.

Mấy ngày kế tiếp A Diêu vẫn đi theo Mạc Trần tới studio, Tiểu Hi mỗi ngày đều đúng giờ mang ba bữa sáng trưa chiều cho Mạc Trần, ngoại trừ buổi trưa ở studio ăn cơm hộp, hai bữa cơm còn lại đều là Tiểu Hi làm.

A Diêu đã thấy món ăn mà Tiểu Hi làm, cái mùi thơm và hương vị kia quả thực vô cùng xứng với danh hiệu đầu bếp thiên tài. Tiểu Hi rất thông minh, cũng rất cần cù chịu khó, nhất là khi Mạc thiên vương thỉnh thoảng bạo phát vẫn nhẫn nại chịu đựng như thường, hoàn toàn không oán giận.

Đường Cường vô cùng hài lòng, xem ra Tiểu Hi có hi vọng ở bên cạnh Mạc thiên vương hơn một tháng, đạt được kỉ lục cao trong những năm gần đây.

Nhưng A Điều cứ cảm thấy Tiểu Hi có chỗ kỳ quái, nhưng hỏi cô kỳ quái chỗ nào, cô lại không nói được. Trừ bỏ ánh mắt đôi lúc nhìn về phía Mạc Trần quá mức nhiệt tình, những cái khác có thể nói là không thể bắt bẻ.

Đúng rồi, chính là ánh mắt. Người khác có khả năng không chú ý tới, nhưng A Điều là quý, cô luôn có thể nhìn thấy những thứ mà người khác không thấy.

Tiểu Hi lơ đãng toát ra ánh mắt ấy làm A Điều cảm thấy khó chịu.

Thượng Đế Cẩm Khu 3 dần đi vào quỹ đạo, Mạc Trần gần đây càng ngày càng bận rộn hơn, thời gian kết thúc công việc cũng càng ngày càng muộn. Tiểu Hi mỗi ngày đều rời khỏi studio trước hai giờ để đến nhà Mạc Trần làm cơm tối, chờ Mạc Trần trở về thì trà chia khóa lại cho anh.

Trong thời gian Mạc Trần quay phim ở studio, A Điều đều ở bên cạnh Tiểu Hi. Mấy ngày nay Đường Cường không đến studio, có thể thấy anh ta rất yên tâm về Tiểu Hi.

Tiếng chuông điện thoại từ bên cạnh truyền đến, Tiểu Hi chạy tới cầm lấy di động, là Đường Cường gọi tới, “Đường Đồng, có chuyện gì không?”

“Mạc Trần mua vài thứ trên mạng đưa đến nhà tôi, cô qua đó lấy đi.” Bên kia Đường Cường có tiếng ồn ào kèm theo tiếng còi xe ô tô, “Tôi đang trên đường đến công ty, đồ để ở chỗ bảo an dưới tầng, cô báo tên cùng số điện thoại của tôi là được.”

“Vâng.” Tiểu Hi đáp ứng, lúc buông di động xuống còn nghe thấy Đường Cường lâu bầu oán giận Mạc Trần lại mua một đồng thực phẩm rác rưởi.

Tiểu Hi nhìn Mạc Trần còn đang đóng phim, nói với người người phụ trách một tiếng rồi mở xe bảo mẫu ra lái đi. A Điều do dự một chút liền đi theo Tiểu Hi.

Mạc Trần liếc mắt nhìn bóng dáng A Điều bay ra ngoài, đạo diễn Thôi liền hô một tiếng cắt, “Mạc thiên vương, ánh mắt không đúng!”

Mạc Trần: “.....”

Đạo diễn Thôi mười năm như một mắt vẫn tinh như cò hó. (Tác giả: “Tôi rõ ràng đã viết là mắt sáng như đuốc mà, sao cô dám!!” - TA: “Vì tôi thích, lêu lêuP”)

Tiểu Hi lái xe chạy đến chung cư nơi Đường Cường ở, lấy đồ chỗ bảo an rồi quay về nhà Mạc Trần.

Có vài gói burr phẩm, nhưng nhìn trên bao bì thì tất cả đều là đồ ăn. Tiểu Hi mở gói đồ, lấy vật giống nhau bên trong ra. Khi thấy đó là hơn mười chiếc bánh pudding hoa quả thì nở một nụ cười thần kinh, “Thì ra Mạc Trần thật sự thích ăn pudding hoa quả, a ha ha ha ha ha.”

A Điều bị cô ta cười đến sồn tóc gáy, Tiểu Hi chính xác là có vấn đề!

Tiểu Hi lấy di động hướng về phía bánh pudding chụp vài tấm, sau đó dùng điện thoại lên diễn đàn Hải Giác.

A Điều bay tới phía sau cô ta, lặng lẽ nhìn màn hình. Ngó thấy tên tài khoản “Trong bụng tôi đều là quả phỉ”, A Điều liền ngẩn người.

Cái ID này lần trước trên diễn đàn đã hỏi cô có phải Mạc Trần thật sự thích ăn pudding hoa quả hay không.

Lúc ấy còn không cảm thấy gì, bây giờ lại nhìn thấy cái tên này, A Điều không nhịn được rung mình, thật sự..... rất biến thái!

Tiểu Hi đăng ảnh chụp lên mạng cùng với một bài viết “Trần Từ đúng là fan của pudding hoa quả, có hình làm bằng chứng!”

Cô ta đăng xong không chờ người khác bình luận liền trực tiếp rời khỏi diễn đàn. Đem đồ ăn trên mặt đất đặt gọn gàng vào tủ lạnh, Tiểu Hi đứng dậy lên tầng hai.

Lông mày A Điều dựng đứng, tầng hai là không gian cá nhân của Mạc Trần, người ngoài không được phép tùy tiện đi lên.

Cô đi sau Tiểu Hi cùng lên tầng hai, cô ta lập tức quẹo vào phòng ngủ Mạc Trần. Mở tủ quần áo của anh ra, Tiểu Hi lấy từ bên trong một bộ đồ ngủ rồi ôm vào ngực hít một hơi thật sâu.

A Điều xem mà da đầu một trận tê dại, FML! Biến thái quá đi!

Tiểu Hi ngửi được một lúc liền cầm quần áo nguyên vẹn nhét lại tủ quần áo, tiếp theo lại lần lên giường Mạc Trần.

Ôm chần Mạc Trần vào trong ngực, về mặt Tiểu Hi say mê mà kêu tên Mạc Trần.

A Điều nhìn mà lông mao trên người đều dựng đứng, quả thực không thể nhịn được nữa! Cô đang muốn nổi đóa thì thấy Tiểu Hi từ trên giường ngồi dậy, lục lọi trong túi xách một lúc rồi đột nhiên quỳ trên mặt đất sờ soạng cái gì đó. A Điều tò mò lại gần, phát hiện ra cô ta đang gãi máy nghe trộm!

Tiểu Hi lấp xong máy nghe trộm lại vào phòng tắm trong phòng ngủ Mạc Trần, ở bên trong bồn khoả rất lâu mới tìm được một vị trí thích hợp rồi đặt một vật trong tay lên. A Điều bay qua cẩn thận nghiên cứu một lát, cuối cùng đưa ra kết luận —— Camera! Lỗ! Kim!

Cái này cũng thật là..... Cmn! Bệnh thần kinh thì phải ở nhà dưỡng bệnh cho tốt đừng chạy ra ngoài chứ!

A Diêu tức giận đến mức ngực cảm thấy khó chịu, mở vòi hoa sen mà không chút suy nghĩ. Làn nước lạnh băng “ào ào” phun ra, Tiểu Hi sợ hãi kêu to, “Sao lại thế này?!”

Tiểu Hi hoảng loạn tắt vòi hoa sen, nhưng không đến một giây vòi hoa sen lại tự động mở ra.

“A ——” Tiểu Hi hoảng sợ thét chói tai chạy ra khỏi phòng tắm. Cô ta vọt tới tầng một, chạy thẳng đến cửa lớn, nhưng mặc kệ cô ta quay tay nắm cửa như thế nào, cánh cửa cũng không chuyển động.

“Rốt cuộc làm sao vậy?” Sắc mặt Tiểu Hi trắng bệch, hai tay liều mạng tóm lấy tay cầm, nhưng cánh cửa vẫn không hề phản ứng.

“Rẹt rẹt”, TV chợt xẹt qua một tia trắng, sau đó tự động mở ra. Tiếng nói chuyện vang lên đột ngột khiến Tiểu Hi sợ tới mức ngồi phịch xuống đất.

Đèn điện trên đỉnh đầu đột nhiên lóe lên, lúc sáng lúc tối, còn mang theo tiếng điện xẹt qua. Cửa sổ cũng kêu kêu cà kẽo kẹt, không ngừng đóng đóng mở mở.

“A ——” Tiểu Hi ôm đầu hét chói tai, giấy giũa từ trên mặt đất bò dậy xoay người đi mở cửa. Cửa còn chưa mở ra, máy tính liền “Cạch” một tiếng mở máy, bàn phím “Lạch cạch” vang lên.

“Tôi chết thật là thảm.....”

Sáu chữ to màu đỏ máu xuất hiện trên màn hình máy tính, đồng tử Tiểu Hi bỗng phóng to ra, miệng há rộng nhưng không phát ra âm thanh.

Một cái dấu chân bông dung xuất hiện trên mặt đất, mang theo nồng đậm hơi nước. Tiếp theo là cái thứ hai, thứ ba, dấu chân từ bên máy tính dần dần kéo dài đến cánh cửa, có thứ gì đó theo dấu chân đi tới bên Tiểu Hi.

“A ——” Tiểu Hi cuối cùng lớn tiếng kêu lên, mồ hôi lạnh trên trán ròng ròng, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Nhìn dấu chân dừng lại trước mặt, lưng Tiểu Hi đã ướt đẫm.

Cái thứ kia, đã chạy tới trước mặt mình.

Tí tách.

Một giọt nước lạnh lẽo nhỏ giọt trên sườn mặt Tiểu Hi, theo cổ cô ta chảy vào trong cổ áo.

“Cứu, cứu mạng a ——” Tiểu Hi từ trên mặt đất bò lên như kẻ điên, liều mạng mà lắc lắc tay nắm cửa. Cạch cạch một tiếng, cửa mở toang ra mà không báo trước, Tiểu Hi trực tiếp chạy nhanh ra ngoài rồi ngã phịch xuống sàn nhà.

Bất chấp đau đớn trên người, Tiểu Hi đang ngã lộn nhào đứng lên, chạy như bay ra ngoài, “Cứu mạng!! Có quý a!!!”

A Diêu nhìn bóng dáng Tiểu Hi đi xa, tự hỏi cô ta như vậy mà chạy ra ngoài đã có đủ tư cách bị đưa vào bệnh viện tâm thần chưa?

Ai~, tôi chỉ có thể giúp cô đến đây thôi, tao nữ.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Nấu ăn

Editor: Tiểu Anhh

A Diêu dọn dẹp nhà cửa một chút sau đó đem máy nghe trộm và camera vừa rồi Tiểu Hi trang bị bỏ ra, vừa đúng lúc Mạc Trần từ bên ngoài trở về.

Nhìn thấy Mạc Trần, A Diêu gấp gáp bay qua, “Trợ lý của anh là một tên biến thái! Cô ta đã vụng trộm gài máy nghe trộm với camera trong phòng anh, còn ôm chần của anh lăn qua lăn lại trên giường!”

Mạc Trần nghe xong cau mày, “Cô nói cái gì?”

“Tôi nói Tiểu Hi là một tên biến thái!” A Diêu giật giật ngón tay, máy nghe trộm với camera cùng bay qua, “Anh xem anh xem! Đây chính là công cụ gây án của cô ta!”

Mạc Trần nhìn đồ vật đang nổi lềnh bềnh giữa không trung một lúc rồi nắm chúng trong tay. Lấy đi động ra, Mạc Trần trực tiếp gọi cho Đường Cường. Điện thoại vừa reo lên hai tiếng đã có người nhận, “Chuyện gì vậy, Mạc thiên vương? Đồ ăn của cậu tôi đã bảo Tiểu Hi mang sang rồi mà.”

Nghe Đường Cường nhắc đến hai chữ Tiểu Hi khiến trong lòng Mạc Trần có chút chán ghét, anh nhíu mày nói: “Tiểu Hi gắn máy nghe trộm và camera trong phòng tôi.”

“Cái gì?” Giọng Đường Cường vô thức cất cao, “Làm sao cậu phát hiện được?”

“Anh mặc kệ tôi làm thế nào, nói tóm lại là tôi đã phát hiện.” Giọng của Mạc Trần nghe qua cực kỳ không vui, “Anh định xử lý chuyện này như thế nào?”

Đường Cường nhíu mày suy nghĩ trong chốc lát, hỏi: “Cô ta không chụp được cái gì chứ?”

Mạc Trần hơi mím môi, “Chắc là không.”

“Vậy là tốt rồi.” Đường Cường dường như thở phào nhẹ nhõm, “Chuyện này tôi sẽ xử lý, hiện tại Tiểu Hi đang ở đâu?”

Mạc Trần nhìn A Diêu.

A Diêu chớp chớp mắt vô tội, “Bị tôi dọa chạy.”

Mạc Trần hít sâu một hơi mới nói với Đường Cường: “Không biết.”

“Được rồi, việc này giao cho tôi, cậu không cần phải bận tâm”

“Được.” Mạc Trần nói xong cúp điện thoại.

Sau một phen tìm tòi trong nhà, Mạc Trần xác định không còn vật phẩm gây án lưu lại mới hỏi A Diêu vẫn đi theo phía sau: “Cô ta còn chạm vào đâu nữa?”

A Diêu chỉ chỉ tủ quần áo trong phòng ngủ Mạc Trần, “Quần áo của anh.”

Hay lắm.

Gân xanh trên trán Mạc Trần nổi lên, bước lên phía trước mở tủ ra, “Là cái nào?”

“Cái này.” A Diêu chỉ bộ đồ ngủ mà bình thường anh hay mặc.

Một tay Mạc Trần lấy áo ngủ bỏ ra ngoài, ghét bỏ ném vào thùng rác trong WC.

A Diêu nhìn hành động của anh, tốt bụng nhắc nhở: “Cô ta còn nằm lên giường của anh nữa.”

Gân xanh trên trán Mạc Trần lại nổi lên, “Giường tôi cũng không cần.” Những tổn thất kinh tế này tất cả đều tính trên đầu Đường Cường!

A Diêu nghe Mạc Trần nói như vậy, kinh ngạc mở to mắt, “Vậy đêm nay anh ngủ ở đâu?”

“Phòng cho khách!” Bên cạnh phòng ngủ chính của anh còn có một phòng, bình thường không có người ở, không nghĩ tới lúc này lại có tác dụng.

Trước khi giường mới được mang đến anh sẽ ở phòng dành cho khách.

Bận rộn làm xong hết tất cả những việc cần xử lý đã gần mười giờ. Dạ dày đột nhiên truyền đến một trận quặn thắt, nhắc nhở anh còn chưa ăn cơm tối — hơn nữa bởi vì quá tức giận nên dạ dày lại đau.

Thấy sắc mặt Mạc Trần đột nhiên trở nên tái nhợt, A Diêu hoảng sợ, “Anh làm sao vậy?!”

Mạc Trần nhíu mày không trả lời, bắm vào tay vịn cầu thang xuống tầng một. Rót cho mình một cốc nước ấm, Mạc Trần ngồi trên sofa thở hổn hển, nhưng đau đớn trong dạ dày cũng không giảm bớt bao nhiêu.

“Rót cực anh bị làm sao vậy? Có phải là đau dạ dày không?” A Diêu lo lắng bay quanh Mạc Trần vài vòng.

“Cô đừng nhúc nhích nữa! Cô cứ lặc lư làm tôi chóng mặt!”

A Diêu nghe lời dừng lại, ngóng trông nhìn Mạc Trần.

“Trong ngăn kéo thứ hai bên trái cái tủ phía dưới TV có thuốc, cô đi lấy giúp tôi.” Mạc Trần dựa trên ghế, trán rịn ra một tầng mồ hôi lạnh.

“Được!” A Diêu xoay người bay đến tủ dưới TV, moi tất tần tật các loại thuốc bày ở trước mặt Mạc Trần, còn thuận tay đưa cho anh cốc nước ấm, “Nhanh uống thuốc đi.”

Tay trái Mạc Trần che dạ dày từ trên sofa ngồi dậy, lấy ra vài viên thuốc, sau đó xếp thuốc thẳng hàng theo thứ tự kích thước, nuốt vào.

A Diêu: “...”

Chúng rối loạn ám ảnh cường chế thực sự là căn bệnh khó chữa, ít nhất so với đau dạ dày còn khó chữa hơn.

Mạc Trần uống thuốc xong lại nằm xuống ghế sofa. A Diêu nhìn anh vẫn cau chặt chân mày liền bay vào trong bếp làm bữa tối.

Đau dạ dày cần phải ăn chút gì đó dễ tiêu hóa, A Diêu mở tủ lạnh nhìn nguyên liệu bên trong và sau đó quyết định —— nấu cháo hoa.

May là Đường Cường cũng thường xuyên đến bổ sung lương thực cho Mạc Trần, A Diêu quen thuộc tìm được vị rồi bắt tay vào nấu cháo.

Nghe phòng bếp truyền đến tiếng đinh đinh đang đang, Mạc Trần hơi hơi mở mắt, sau đó nhìn nồi nia xoong cháo tự động di chuyển rồi lại lặng lẽ nhắm hai mắt lại.

A Diêu ở trong bếp bận rộn nửa giờ, cuối cùng đã nấu xong.

Múc một bát cháo hoa đến phòng khách, A Diêu nói sát bên tai anh, “Mạc Trần, mau dậy ăn cơm”

Lông mi Mạc Trần rung rung, mở to mắt nhìn gương mặt phóng đại trước mặt, “Cô đứng gần quá.”

A Diêu vèo cái lùi một bước ra bên ngoài, “Thừa dịp còn nóng thì ăn đi, nếu không lát nữa dạ dày lại đau.”

Vừa mới uống thuốc nên đau đớn đã giảm đi nhiều, Mạc Trần chậm rì rì từ trên sofa đứng dậy, nhìn chén cháo còn tỏa ra hơi nóng im lặng không lên tiếng.

“Ách...” A Diêu nhẹ nhàng trở lại, như hiển dâng vật quý mà nói, “Anh nhìn bát cháo này bình thường thế thôi nhưng hương vị rất ngon đấy!”

Mạc Trần ngược mắt nhìn A Diêu, không kìm được khẽ cười một tiếng, “Cô cũng là nữ đầu bếp thiên tài?”

“Không, tôi chỉ biết làm việc nhà của một một người Trung Quốc bình thường!” A Diêu nói xong còn bày ra tạo hình bà nội trợ* kinh điển.

(*Trong bản gốc là đương gia 當家 có nghĩa coi sóc mọi việc trong nhà. Mị không biết chuyển thể nào cho hợp lý lên dùng tạm từ ‘nội trợ’ cũng ‘suýt’ có nghĩa tương ứng. Bạn nào có cách chuyển tốt hơn thì làm ơn giúp mình.)

Mạc Trần cúi đầu cười hai tiếng, cầm lấy thìa bắt đầu ăn. A Diêu cẩn thận nhìn nét mặt anh, khẩn trương hỏi: “Hương vị thế nào?”

“Cũng không tệ lắm.” Lời Mạc Trần nói là sự thật, nữ quý này vẫn còn có chỗ đáng khen. Được Mạc Trần khích lệ, A Diêu đắc ý ở giữa không trung bay hai vòng.

“Đúng rồi, hôm nay cô làm thế nào dọa Tiểu Hi chạy thế?” Mạc Trần ăn hai thìa cháo, ngẩng đầu nhìn A Diêu.

“Cái này à!” Nói tới chuyện này A Diêu có vẻ rất hưng phấn, “Chính là như vậy!” Một tiếng “Rẹt” TV mở ra, đèn trong phòng khách cũng vụt sáng lên.

Khóe miệng Mạc Trần khẽ giật, “Đủ rồi, cảm ơn.”

“À.” A Diêu ngưng ngưng dừng lại, nhưng không đến vài giây lại vui vui về về kể với Mạc Trần, “Anh không biết hôm nay cô ta bị dọa thành dạng gì đâu, kêu to ‘Có quý a’ rồi xông thẳng ra ngoài ha ha ha ha!”

Mạc Trần nhìn dáng vẻ đắc ý của A Diêu, không phát hiện ra khóe miệng mình cong lên, cúi đầu uống một ngụm cháo.

Mạc Trần ăn hết cháo trong bát, đang định kêu A Diêu đi rửa, dù sao cô ở đây ăn ở không phải trả tiền, không cần phải khách khí.

Nhưng khi ngẩng đầu lên nhìn thấy A Diêu thì lông mày bất giác nhíu lại, “Cô làm sao vậy?”

“Ồ...” A Diêu cúi đầu nhìn thân thể mình trong suốt đến mức gần như không thể nhìn thấy, “Không có gì, chắc là quá mệt thôi.” Hôm nay hù Tiểu Hi còn giúp Mạc Trần nấu cháo đã tốn quá nhiều khí lực của cô, bây giờ sắp không thể duy trì hình dáng thân thể được nữa.

“Tôi nghỉ ngơi một lát là được rồi.” A Diêu nói xong liền bay tới một góc trên ghế sofa nhỏ, cuộn thành một cục.

Mạc Trần nhìn A Diêu trong chốc lát, thấy cô nhắm mắt lại giống như người bình thường đi ngủ liền nhẹ nhàng từ sofa đứng lên, đem bát đặt vào trong bồn.

Những nồi xoong này ngày mai gọi Đường Cường đến thu dọn đi.

mỗi ngày rời giường đều nhìn thấy Đường Cường nằm cũng trùng đạn _(3∠)_#

Mạc Trần tắm qua thì dạ dày đã không còn đau nữa. Anh thay một bộ đồ ngủ mới đi xuống tầng một, A Diêu vẫn cuộn tròn một góc sofa, nhắm mắt lại ngủ đến là ngay thẳng.

Ánh trắng từ cửa sổ lẳng lặng tiến vào, rắc lên mặt đất một vùng trắng sáng, trên người A Diêu cũng nhiễm một vàng sáng bạc. Lông mi dày in xuống hốc mắt thành hai cái bóng nhọt nhọt, mái tóc thật dài mềm mại khoát lên vai, vòng qua cánh tay trắng nõn rồi rủ xuống giữa lưng.

Ma xui quỷ khiến thế nào Mạc Trần lại bỗng dừng nghĩ đến nàng công chúa xinh đẹp ngủ say trong rừng sâu, còn mình chính là hoàng tử đã vượt qua mọi chông gai, chỉ cần đi qua cũi đầu đặt xuống một nụ hôn là công chúa sẽ tỉnh lại.

Mạc Trần hơi mỉm cười, ở trong lòng cảnh tỉnh bản thân. Anh lại có ý tưởng hoang đường như vậy! Vừa rồi anh còn nghĩ đi lên hôn nữ quý này!

Nhất định là tại nữ quý này lớn lên rất xinh đẹp! Thế mà lại dùng sắc đẹp để quyến rũ anh, quá vô sỉ!

Mạc Trần xoay người lên tầng hai, đóng sầm cánh cửa lại.

Trong phòng khách A Diêu hơi giật mình, chậm rãi mở mắt. Có chút khó hiểu nhìn tầng hai, cô ngáp một cái từ trên sofa ngồi dậy.

Xung quanh rất yên tĩnh, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng không có. Tuy rằng đã làm quý một thời gian, nhưng cứ đến đêm khuya tỉnh mạch là A Diêu vẫn dễ dàng cảm thấy cô đơn.

Có chút chán nản bay hai vòng trong phòng khách, A Diêu lại mở notebook trên bàn trà ra.

Nhớ tới lúc xế chiều Tiểu Hi đăng ảnh lên diễn đàn, A Diêu mở trình duyệt sau đó trực tiếp đăng nhập vào diễn đàn Hải Giác.

Trên trang chủ có một vài bài, A Diêu liếc mắt nhìn liền thấy topic “Mạc Trần thật sự fan của Pudding hoa quả, có hình làm bằng chứng.”

Người viết bài này có đăng mấy tấm ảnh chụp Pudding hoa quả, nói chung không chứng minh được cái gì. Mọi người bị tiêu đề lừa vào xem đều dùng bàn phím bấm chủ nhà dở hơi, về sau topic cũng yên lặng chìm xuống.

Nhưng hôm nay nó lại đứng đầu trang, bởi vì chủ nhà đã trở lại đăng một bình luận mới.

“Cmn trong nhà Mạc Trần có quý!!! Thật sự có quý đó!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Khoảng cách

Editor: Tiểu Anh

Đồng tử A Diêu hơi co rút lại, bà nó chứ con thần kinh này lại còn dám nói lên mạng! Đây là sợ nổi tiếng chưa đủ nhanh hả!

Trượt trình duyệt xuống, A Diêu trừng lớn đôi mắt nhìn bình luận.

“Con mẹ chủ thót thím đủ rồi đó, đặt tiêu đề cũng phải có mức độ chứ?”

“Bệnh viện số 3 thành phố A. Đừng hỏi tui là ai, xin hãy gọi tui là Lôi Phong.”

“Ha ha, chủ thót không phải có hình làm bằng chứng sao, quăng một tấm ảnh quý ra đây.”

“Chủ thót, thím có biết xâm phạm nhà người dân là phạm pháp không? Hãy đọc nhiều sách đi đã rồi mới lên mạng nhé.”

“Hữu nghị mức cao nhất:) # giúp chủ nhà lên top #”

Chủ nhà vốn dĩ post xong liền lặn luôn, nhưng có lẽ bị mọi người giễu cợt đã chọc cho cô ta nổi giận, vì vậy đã nói ra mình là trợ lý của Mạc Trần, còn đính kèm vài bức ảnh chụp trộm anh đang đóng phim ở studio.

Vì thế mà trong topic lại nhắc lên một đợt sóng dữ, chủ nhà đăng ảnh ở phim trường, dù cho cô ta không phải là trợ lý của Mạc Trần thì cũng là người trong cuộc.

Đến tận lúc này topic đã hoàn toàn bùng nổ. Từ chủ nhà, fans đến antifans đều châm chọc lẫn nhau không dứt.

A Diêu nhìn Tiểu Hi trong topic "khẩu chiến quần hùng", phun ra càng nhiều tin có giá trị, không thể chịu đựng được nữa cũng bình luận theo.

“Mọi người đừng tin lời chủ thót! Cô ta không phải là trợ lý của Mạc Trần! Cô ta chỉ là một tên biến thái cuồng theo dõi, máy thám không thấy tất cả bức ảnh đều là chụp trộm sao! Con thần kinh kia có ý đồ gắn máy nghe trộm và camera trong nhà Mạc Trần! Còn bị anh ta phát hiện!”

Bài vừa đăng lên một giây, A Diêu liền hồi hận. Cô hình như không cần thận đã nói ra điều không nên nói rồi.

Quả nhiên ngay lập tức trong topic lại trở lên sôi trào.

“(◕ ◕ ◕)!! Máy nghe trộm và camera??? Chú cảnh sát, chính là người này!!”

“Mợ nó Sadako lại xuất hiện! Chẳng lẽ Sadako mới thật sự là trợ lý???!! Cầu lời giải!”

“Chủ thót cùng Sadako đều là xanh nhạt*, giám định đã hoàn thành.”

(*xanh nhạt 湖绿 - xuất phát từ Tần Giang về một người mặc áo may ô nổi tiếng, người mặc áo may ô màu xanh nhạt này bịa đặt một câu chuyện của mình nhưng sau đó khiến cho mọi người vô cùng khó chịu khi phát hiện ra đó là một bộ phim. Cũng từ đó mà “xanh nhạt” trở thành danh từ ám chỉ “người giả dối” - suu tầm)

“Tôi chỉ quan tâm trình tiết Trần Tử còn không?”

“Chủ thót, giao địa chỉ Mạc thiên vương ra đây, chúng ta vẫn là bạn tốt.”

“Các thím tích cực cùng một bệnh nhân tâm thần làm cái gì? Lúc này chỉ cần giúp cô ta gọi 120 là được.”

A Diêu thấy comment không ngừng tuôn ra, thành kính mà cầu nguyện Mạc Trần sẽ không lên diễn đàn.

Tất máy tính, A Diêu quen thói mà bay lên tầng hai, chuẩn bị thực hiện công việc mỗi đêm —— ngắm Mạc Trần ngủ.

Mạc Trần ngày thường khi ở bên ngoài là thiên vương, một người ưu nhã lễ độ lại mang theo nhân nhạ xa cách, còn khi đối với A Diêu lại như núi lửa hoạt động, tùy thời đều có khả năng phun trào. Chỉ đến khi lúc ngủ thì cả người anh mới toát lên vẻ nhu hòa tựa như bầu trời trong đêm trăng rằm, không có ánh hào quang của thiên vương, không có táo bạo rống giận, thuần khiết như một đứa trẻ, làm A Diêu luôn nghĩ tới những thiếu niên chạy vội trong khuôn viên trường.

Ngồi xồm trước giường chống cằm nhìn anh, A Diêu cảm thấy có lẽ lúc này Mạc Trần mới là Mạc Trần chân thật nhất.

Gió đêm từ cửa sổ tiến vào, mang theo ánh sáng của tấm rèm trắng trước cửa sổ. Lụa trắng cùng mái tóc đen trước trán Mạc Trần đều nhẹ nhàng lay động, chỉ có quần áo trên người A Diêu vẫn yên lặng không nhúc nhích.

Hơi hạ mí mắt xuống, A Diêu không kìm được suy nghĩ, nếu lúc mình còn sống gặp được Mạc Trần, đó sẽ là tình cảnh nào?

Càng tới gần, càng cảm nhận được khoảng cách giữa hai người.

Đưa mắt nhìn Mạc Trần trong lúc ngủ, A Diêu cười cười, “Chúc ngủ ngon, chủ nhà tiên sinh.”

Có lẽ đêm qua tìm kiếm máy nghe trộm và camera đã tốn quá nhiều công sức, ngay cả morningcall của Đường Cường cũng không thể gọi anh dậy, vẫn là A Diêu dùng tuyệt kỹ xúc chấn đánh thức mỹ nam say ngủ.

Hành động ham vui này của A Diêu đổi lấy tiếng rít gào của Mạc Trần, cô bịt chặt lỗ tai nhìn anh mở tủ ra tìm quần áo, chậm chạp bay ra khỏi phòng.

Mấy ngày trước bởi vì có Tiểu Hi ở đây nên A Diêu đã thoát khỏi số phận nô lệ trong thời gian ngắn. Bây giờ Tiểu Hi đoán chừng không thể quay lại được, A Diêu lại gánh vác trách nhiệm làm bữa sáng cho Mạc Trần.

Nghe lò nướng kêu “Đinh” một tiếng vui tai, A Diêu hí hửng đem bánh đã nướng chín bỏ vào đĩa.

Mạc Trần từ trên tầng đi xuống, vốn định ăn quả chanh cho tỉnh ngủ, nhưng khi mở tủ lạnh ra lại sững sốt một chút, “Mấy thứ này đưa đến lúc nào?”

‘Mấy thứ này’ tất nhiên là chỉ đồ ăn vặt mà anh mua trên mạng.

A Diêu liếc qua tủ lạnh một cái, đáp: “Ngày hôm qua, Tiểu Hi đi lấy.”

Cái tên ‘Tiểu Hi’ làm cho Mạc Trần nhăn mày, hình như hôm qua ở trong điện thoại Đường Cường có nói là đồ đã đưa đến.

Ngón tay thon dài lướt qua đồng lớn đồ ăn, cuối cùng dừng lại trên một chai sữa bò. Đang muốn lấy sữa ra thì có tiếng rống to từ bên cạnh truyền tới, “Không được! Bệnh đau bao tử của anh đêm qua tái phát, hôm nay không thể ăn đồ lạnh.”

Mạc Trần nghe xong nghiêng đầu, buồn cười nhìn A Diêu, “Cô lấy tư cách gì để nói?”

“Ừm..... Khách trọ?”

“Tạm biệt.” Mạc Trần cầm sữa bò, đóng cửa tủ lạnh.

A Diêu thấy Mạc Trần xoay người bỏ đi, bám dính lại đuối theo, “Anh mà không nghe lời, tôi sẽ quậy phá ở trong nhà anh!”

Khóe miệng anh giựt giựt, “Vậy cô cũng đừng trách tôi tìm người tôi bắt quý.”

A Diêu: “.....”

Đây chính là tử huyệt của cô, chọc một phát liền trúng.

Cô tuy rằng tự xưng là nữ quý, nhưng trừ bỏ quấy rối, kỹ năng thực dụng gì gì đó đều không có.

Mạc Trần nhìn A Diêu gục đầu xuống, tiện tay đặt sữa bò lên bàn, cầm lấy cốc tự rót cho mình một cốc nước ấm.

Mới ăn được hai miếng bánh mì, điện thoại do Đường Cường gọi đến reo lên như đòi mạng. Anh nhú nhú mày, cầm lấy di động ra cửa.

Đến studio, Đường Cường nói cho Mạc Trần quyết định xử phạt Tiểu Hi của công ty, sau đó làm bộ thần bí lôi kéo anh lên xe bảo mẫu.

“Rốt cuộc có chuyện gì?” Mạc Trần bắt đầu mất kiên nhẫn, tuy rằng công ty đã khai trừ Tiểu Hi và còn phạt tiền cô ta, nhưng chỉ cần nghĩ tới cảnh cô ta ôm chân của mình lăn lộn trên giường lại tức giận, “Đường Cường, giường trong phòng tôi muốn đổi cái mới, anh nhanh chóng giúp tôi xử lý đi.”

Đường Cường ngơ ngáo một chút, cũng không hỏi nguyên nhân liền đáp ứng.

Bật máy tính trên xe lên, A Diêu kinh ngạc phát hiện Đường Cường đang nhấn vào diễn đàn Hải Giác!

Ngày hôm qua quên không cầu nguyện Đường Cường vào diễn đàn, cô thật là ngu muốn chết!

Tâm trạng A Diêu lúc này vô cùng bi thương, cô dường như có thể nghe thấy tiếng gầm cao quăng tám của Mạc Trần.

Đường Cường quả nhiên bấm vào bài viết “Mạc Trần thật sự là fan của pudding hoa quả, có hình làm bằng chứng.”

“Cậu xem, người đăng chúng tôi đã xác nhận qua, chính xác là Tiểu Hi, bài viết tôi cũng đã xin nhà quản lý mạng cắt bỏ, rất nhanh là có thể xử lý. Đúng rồi, tôi đã dùng Weibo của cậu làm sáng tỏ với fans, những lời kia đều là bịa đặt.”

“Vậy còn vấn đề gì nữa?” Mạc Trần liếc một cái lên máy tính, thấy trên màn hình là ảnh bánh pudding rất rõ ràng thì nhú mày.

“Vấn đề là đây.” Đường Cường nắm con chuột trong tay trượt xuống, đến một bình luận thì ngừng lại, “Vào lúc bốn giờ ba mươi sáu phút chiều, Tiểu Hi nói ở nhà cậu gặp quý.”

Mạc Trần: “.....”

A Diêu: “.....”

“Không chỉ như vậy, cậu xem cái này.” Đường Cường lại trượt con chuột, “Buổi tối, có một ID là Sadako đã nói ra tin hot Tiểu Hi trang bị máy nghe trộm và camera trong nhà cậu.”

.....

Ánh mắt Mạc Trần không dấu vết đảo qua A Diêu, cô rung mình một cái, nhe răng cười bay ra ngoài xe.

Nhiệt độ trên xe quá thấp, cô cần phải ra ngoài phơi ánh nắng mặt trời.

“Sadako trước đó cũng bình luận ở trên diễn đàn, cậu đọc chút.” Tay Đường Cường lướt nhanh qua bàn phím nhấn vài cái, trên màn hình liền xuất hiện bình luận đầu tiên mà A Diêu bôi đen Mạc Trần.

Mạc Trần nhìn lên màn hình, sắc mặt cũng càng lúc càng đen thui. Đường Cường cũng nhìn chăm chăm vào máy tính, mang bộ dáng suy tư, “Kỳ quái nhất chính là, cô ta nói đều là sự thật.”

Trên trán Mạc Trần nổi lên một đường gân xanh, cười lạnh một tiếng quay đầu nhìn Đường Cường, “Ha? Anh cảm thấy tôi vô lễ lại ngạo mạn, bụng dạ hẹp hòi lại tính toán chi li?”

Khóe mắt Đường Cường giật một cái, cười ha ha nhìn lại Mạc Trần, “Sao có thể chứ, tôi đang nói hai chuyện phòng ngủ của cậu dán poster bản thân cùng cậu thích ăn pudding hoa quả, đều là sự thật.”

Mạc Trần không nói gì, tiếp tục mỉm cười nhìn Đường Cường.

Đường Cường lau lau mặt, nói với Mạc Trần: “Chuyện này để sau hẵng nói. Mạc Trần, cậu hãy thành thật nói cho tôi, có phải cậu có bạn gái?” Nếu

không phải đem phụ nữ vào trong nhà, thì sao biết phòng ngủ anh dán poster bán thân? Hơn nữa anh ta đã tìm người tra IP của Sadako, chuẩn com mẹ nầu dùng máy tính nhà Mạc Trần đăng bài.

Mạc Trần cúi đầu không nói gì, chỉ là tiếp tục kéo xuống xem trả lời.

Đường Cường mỉm môi, nói: “Mạc Trần, tôi không phản đối cậu yêu đương, nhưng mà tùy tiện nói chuyện của cậu lên mạng thì người này không thích hợp để qua lại.” Đường Cường không biết anh cùng người phụ nữ này đã phát triển đến bước nào, nhưng Mạc Trần chưa từng mang phụ nữ về nhà, hiện tại lại ngênh ngang đưa về, chứng minh Mạc Trần đối với cô ta không giống với những người khác.

“Yên tâm đi, tôi sẽ dạy dỗ cô ấy.” Mạc Trần nhìn thấy có người nói mình bị chơi cùng phẫu thuật thẩm mỹ, mày càng nhăn lại.

Mà Đường Cường hoàn toàn đã bị câu nói của Mạc Trần làm cho kinh sợ, cũng không phát hiện động tác nhỏ này.

Ý của Mạc Trần chính là, thừa nhận mình có phụ nữ? Hơn nữa dạy dỗ cô ấy..... không phải là dạy dỗ ở trên giường đi.....

Đường Cường không biết nghĩ tới cái gì, sắc mặt đột nhiên trở nên hồng nhuận.

Mạc Trần cố nén tức giận tiếp tục kéo xuống, lại lần nữa thấy ID Sadako.

Lông mày đang buộc chặt thoáng buông lỏng, Mạc Trần nhấp vào dấu thập đo đỏ góc trên bên phải.

Hừ, cô cũng còn thức thời thay tôi cải lại.

Mạc Trần đóng máy tính lại rồi xuống xe, Đường Cường vẫn chưa phục hồi tinh thần lại.

Anh ta và Mạc Trần hầu như mỗi ngày đều ở cùng nhau, Mạc Trần rốt cuộc có bạn gái từ khi nào, vậy mà anh ta một chút cũng không biết!

Làm một người đại diện vương bài, lòng tự tin của Đường Cường đã chịu một cú đả kích nghiêm trọng.

Từ sau khi A Diêu bay ra khỏi xe, cả một ngày hôm nay Mạc Trần đều không nhìn thấy cô trên phim trường. Buổi tối kết thúc công việc, Mạc Trần lái xe về đến nhà, bật đèn treo phòng khách lên, nói lỏng cổ áo ngồi xuống ghế sofa.

“Ra đây.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Thần côn

(Thần côn: chỉ mấy người làm bùa phép, phong thủy, lên đồng.)

Editor: Tiểu Anh

Trong phòng vô cùng yên lặng, giọng nói nhẹ nhàng của Mạc Trần vang vọng khắp phòng khách, nghe có vài phần cô đơn.

Anh đợi một lát, phòng khách vẫn không có động tĩnh. Tùy tay cởi chiếc cúc trên cổ áo trắng, Mạc Trần gối đầu lên thành sofa, “Nếu cô không đi ra, về sau đừng có ra nữa.”

.....

Bên cạnh xuất hiện một chùm ánh sáng mờ hồ, dần dần ngưng kết thành một bóng người. Mạc Trần nghiêng đầu qua thì thấy A Diêu ngoan ngoãn ngồi trên ghế, quay đầu cười với mình, “Buổi tối tốt lành, Mạc tiên sinh.”

Khóe môi nhếch lên một độ cong, Mạc Trần cũng mỉm cười đáp lại, “Buổi tối lành, u linh tiểu thư.”

A Diêu: “.....”

So với đoạn đối thoại quý dị này, A Diêu càng cảm thấy quý dị hơn chính là vẻ tươi cười trên mặt Mạc Trần. Anh mà cười rộ lên chắc chắn sẽ nguy hiểm gấp trăm lần so với lúc không cười, tất cả các loại ý nghĩ đều vụt qua.

Nhanh chóng phân tích tình hình, A Diêu cảm thấy chủ động nhận lỗi mới là kế sách tốt nhất, “Mạc tiên sinh thân mến, về chuyện diễn đàn tôi có thể giải thích.”

“Không, cô không cần phải giải thích với tôi, dù sao tôi cũng là tên ngạo mạn lại vô lễ, một thằng bụng dạ hẹp hòi lại tính toán chi li.”

A Diêu: “.....”

Vậy mà còn nói anh không bụng dạ hẹp hòi lại tính toán chi?

“Mặc tiên sinh, thực sự đây chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, chủ yếu bởi vì... máy tính của anh không cài mặt khẩu.”

Mạc Trần: “.....”

Cho nên, đây là lỗi của anh phải không!

“Vụt” đứng lên từ trên sofa, Mạc Trần mở máy tính, ngón tay bay nhanh trên bàn phím, một cái mặt khẩu mới nóng hổi ra lò.

A Diêu nỗ lực ngó lên màn hình, nhưng vẫn không thể thấy rõ mặt khẩu là gì. Trườn mắt đến trước mặt anh, cô cười tủm tỉm nói: “Tôi chỉ nói đùa thôi, anh lại thực sự cài mặt khẩu thế hả? Mặt khẩu có phải là sinh nhật anh, đúng không ha?”

Mạc Trần khép máy tính lại, quay đầu mỉm cười nói: “Không, là số đo ba vòng của tôi.”

A Diêu: “.....”

Ánh mắt cô lướt qua lướt lại trên người Mạc Trần, sau đó cười ha ha hai tiếng, “Anh đang ám chỉ tôi đo kích cỡ của anh hử?”

Mạc Trần: “.....”

Thế quái nào lại có con quỷ không biết xấu hổ thế hả!

Lấy một quả chanh trong tủ lạnh, Mạc Trần coi nó là A Diêu đặt lên thớt ‘băm’ làm hai nửa. A Diêu nghe một tiếng ‘phập’, bả vai theo đó cũng run lên.

Thấy Mạc Trần cầm chanh lên ăn, A Diêu nhăn mày lại vọt tới, “Đã nói hôm nay anh không thể ăn đồ lạnh mà!”

Mặc kệ A Diêu ngăn cản, Mạc Trần hưng hăng cắn một miếng chanh, cái lạnh mãnh liệt kích thích khiến tức giận trong lòng anh tiêu tán không ít, “Lần sau cô còn dám nói liên thuyền chuyện của tôi lên mạng, tôi sẽ tìm đạo sĩ tới bắt cô!”

A Diêu ngăn người, tốt bụng nhắc nhở: “Những đạo sĩ đó hầu hết đều là kẻ bịp bợm, chẳng lẽ anh cũng tin hả?”

“Không cần cô phải bận tâm, tôi biết một người đáng tin cậy.” Hai ba miếng đã gặm xong chanh, thuận tay vứt vỏ vào thùng rác. Đầu năm nay, ngay cả quỷ còn lên mạng, hay mình cũng thả lỏng mà chơi đùa một phen?

Hung ác lờm A Diêu, Mạc Trần lấy điện thoại ra, mở cửa tủ lạnh, hướng về phía đồ ăn vặt chất đống đầy ứ bên trong chụp mấy tấm.

A Diêu nhìn hành động của Mạc Trần, mặc dù không hiểu nhưng lực chú ý của cô đã đặt lên một vấn đề khác, “Anh thực sự có quen đạo sĩ?”

Mạc Trần nhìn A Diêu cười lạnh hai tiếng, “Đã biết sợ rồi?”

A Diêu chắn trước mặt anh, lại bị Mạc Trần ghét bỏ tránh ra, “Không được phép đến gần tôi trong vòng ba bước.”

A Diêu trề môi, không tình nguyện lùi sau ba bước, “Anh nói xem ông ta có thể giúp tôi nhớ mình là ai không?”

Động tác trên tay bất giác dừng lại, Mạc Trần trầm mặc một lát mới đóng tủ lạnh, “Tôi có thể nhìn thấy cô, chẳng lẽ cô không cảm thấy kỳ quái sao?”

Lời này làm A Diêu hơi bất ngờ, cô chưa từng nghĩ tới vấn đề này, nhưng bây giờ Mạc Trần đã nói như vậy, cũng..... thật sự có điểm kỳ quái.

“Anh có Âm Dương Nhãn* hả?” Mắt A Diêu sáng quắc, Mạc thiên vương có Âm Dương Nhãn, tin tức này tuyệt đối có thể đứng đầu tiêu đề các tờ báo lớn!

(*âm dương nhãn: đôi mắt có khả năng nhìn được cõi âm và cõi dương)

Mạc Trần không cần nhìn cũng biết A Diêu đang suy nghĩ cái khi gì, anh liếc A Diêu một cái, đi ra phòng khách ngồi xuống ghế, “Cô mà truyền tin này ra ngoài khiến tôi lên đầu đề thì cô, chuẩn bị vào bệnh viện số 3 đi.”

A Diêu: “.....”

Cô không nghĩ cùng Tiểu Hi trở thành bạn cùng phòng bệnh đầu.

Mạc Trần ngồi trên ghế rồi mở máy tính ra, A Diêu lạnh lẽo đưa mắt nhìn một bên máy nhưng vẫn chậm một bước, anh đã nhập xong mặt mã.

“Xì.” Hậm hực ngồi xuống bên cạnh anh, A Diêu đá đá gót chân mình, “Vì vậy, anh thật sự có Âm Dương Nhãn?”

Tay Mạc Trần đang nhập mật khẩu QQ dừng một chút, anh mỉm cười sau đó xoay đầu nói với cô: “Không phải tất cả hồn ma nào tôi đều có thể nhìn thấy.”

“Hả?” A Diêu nghiêng đầu nhìn Mạc Trần, dường như có chút không rõ ý tứ trong lời nói của anh.

Mạc Trần đưa mắt đi, xóa mật khẩu đang viết dở nhập lại lần nữa, “Tôi chỉ có thể nhìn thấy hồn của những người chết yếu.”

Lúc năm tuổi, Mạc Trần lần đầu tiên nhìn thấy hồn ma, nhưng đó không phải là người, mà là hồn của một con mèo nhỏ. Mèo con trông rất gầy, có vẻ là mèo đi lạc, trên bụng khô quắt có một vết thương dữ tợn.

Là bị chó hoang cắn.

Mèo con chỉ kêu meo meo trước cửa Mạc Trần liên tiếp ba ngày, anh cũng sốt cao ba ngày. Chờ cho đến khi anh hạ sốt thì mèo con đã biến mất, nhưng từ đó trở đi anh thường xuyên nhìn thấy cô hồn dã quỷ (những hồn ma, quỷ lang thang cô độc không có nơi trú ngụ). Cũng may là bọn họ không ác ý gì, chỉ khóc lóc muốn Mạc Trần báo thù cho mình.

Mới đầu Mạc Trần rất khiếp đảm và sợ hãi. Nhưng anh dần dần phát hiện, những con quỷ đều biến mất theo thời gian mà không biết vì nguyên nhân gì.

Vì thế Mạc Trần học được cách bình tĩnh, bình tĩnh chờ họ tự biến mất.

Chuyện này anh chưa từng nhắc tới với người trong nhà, bởi vì anh biết có nói cũng không ai tin.

Tình trạng này kéo dài cho đến kỳ nghỉ hè năm hai tiểu học (tương tự lớp 7 ở VN).

Năm ấy bà ngoại nói muốn mang Mạc Trần lên núi ở quê tránh nóng, cha mẹ anh không nghi ngờ gì cả, yên tâm giao anh cho bà. Bà ngoại đúng là mang Mạc Trần vào trong núi, nhưng không phải ở quê, càng không phải vì tránh nóng.

Bé Mạc Trần cầm một cái bao không tương xứng với dáng người của mình, bên trong đều là bài tập hè. Trước ngôi nhà gỗ nhỏ có một người đàn ông tự xưng là thiên sư, trên cái trán nhẵn bóng của ông ta dường như phát ra ánh sáng trắng làm Mạc Trần cảm thấy có chút chói mắt.

Sau đó anh nghe thấy bà ngoại nói với thiên sư, đứa nhỏ này có thể thấy một ít đồ không nên thấy.

Mạc Trần ngờ ngác ngẩng đầu nhìn khuôn mặt già nua của bà ngoại, anh không biết bà đã phát hiện từ khi nào. Thiên sư hình như cười một tiếng, môi mỏng hé mở chỉ nói hai chữ, “Oan nghiệt.”

Chuyện sau đó trong trí nhớ của anh rất mơ hồ, nếu nhất định phải nói, thì chỉ có mấy từ máu chó —— ve sầu, dưa hấu, sư phụ, còn có quên làm bài tập hè.

Bàn tay Mạc Trần đặt trên bàn phím rồi cuộc cũng nhập xong mật mã, ấn vào nút đăng nhập.

A Diêu vẫn luôn cúi đầu nhìn mũi chân mình, cho đến khi nghe thấy máy tính truyền đến tiếng “tích tích tích” mới nhỏ giọng hỏi: “Ý của anh là, tôi bị người khác hại chết?”

Ngón trỏ Mạc Trần đặt trên con chuột bỗng dừng lại, mất một lúc lâu mới click mở cái hình đầu đang nhảy lên kia, “Ừ.”

Vì vậy anh đặc biệt quan tâm đến những tin tức gần đây, nếu có xảy ra án mạng, báo chí chắc chắn sẽ đưa tin. Nhưng mà không có, gần đây nhất là nửa tháng, ngay cả tin sự cố có giá trị đều không có dù chỉ một cái.

Trên máy tính hiện lên một khung thoại, một dãy kí tự màu hồng phấn đáng yêu nhảy ra —— Cậu nhỏ! Đồ Đồ nhớ cậu lắm! Thơm thơm (´ 3 `)

Mạc Trần cười nhẹ, sau đó gửi bức ảnh vừa chụp qua. Đầu bên kia máy tính rất nhanh có phản ứng —— Cậu nhỏ! Đồ Đồ không yêu cậu!! Sao cậu có thể báo đáp như vậy! QAQ

Mạc Trần lại cười khế, A Diêu tò mò ngẩng đầu lên, nhìn lướt qua máy tính, một nick tên là Lam Tĩnh Linh đang không ngừng gửi tin nhắn cho Mạc Trần.

Cậu nhỏ à, cậu ăn nhiều đồ vặt rất dễ bị sâu răng đó! Đồ Đồ Đồ tới giúp cậu chia sẻ đi, Đồ Đồ không sợ sâu răng đâu!

Ngón tay Mạc Trần đánh lên bàn phím vài cái, tin nhắn đã được gửi đi.

Cậu nhỏ đã qua thời kì sâu răng rồi~ bánh pudding hoa quả ăn rất ngon nha 2333333

A Diêu: “.....”

Tam quan của cô lại một lần nữa trở lên điên đảo, Mạc Trần thế mà lại dùng dấu gọn sóng! Mạc Trần thế mà lại 2333333333! Quan trọng nhất chính là, tên QQ của Mạc Trần là Cách! Cách! Vu!

thể giới này còn có thể tốt sao

Tính cách Mạc Thiên vương thật sự quá muôn màu đa dạng, nhất định là trường hợp điển hình của bệnh tâm thần phân liệt.

..... Đây quả là một tin hot nhá.

Đập đập cảm lên bàn, A Diêu nhìn không chớp mắt vào màn hình, “Lam Tinh Linh là cháu gái của anh?”

“Ừ.” Mạc Trần ngần gợn mà ư hử một tiếng, lại gửi mấy tấm ảnh quả vật đi. A Diêu cảm thấy Mạc Trần không thể trẻ trâu hơn được nữa, vậy mà đi khoe đồ ăn với cháu gái mình, “Cô bé mấy tuổi rồi?” Kỳ thật cô càng muốn hỏi ‘anh mấy tuổi?’ hơn.

“Bảy tuổi.”

“Bảy tuổi đã biết lên mạng?” A Diêu kinh ngạc, bảy tuổi đã học xong đánh vần rồi hử? Mạc Trần nghe vậy quay đầu, cười như không cười nhìn A Diêu, “Quý còn biết lên mạng, vì sao nó lại không thể?”

A Diêu: “.....”

Cảm thấy đề tài lại tiếp tục đi vào khu vực nguy hiểm, A Diêu thức thòi chuồn sang một bên. Mạc Trần vẫn cùng Đô Đô nói chuyện phiếm, tiếng gõ bàn phím thanh thúy vang vọng khắp phòng khách.

Mãi cho đến khi mẹ Đô Đô thúc giục cô bé đi ngủ, Đô Đô mới lưu luyến gửi cho Mạc Trần biểu tượng hôn hôn, rửa mặt đi ngủ.

Nhìn cái hình đầu Lam Tinh Linh chuyển sang màu xám, Mạc Trần liếc mắt ngó A Diêu ngồi ở đầu bên kia sofa. A Diêu hiếm khi có dịp yên tĩnh, chỉ lẳng lặng ngồi im một chỗ lại diệu kỳ làm Mạc Trần cảm thấy lòng ghen muốn chết.

“Cô có muốn báo thù không?” Bất chợt bật ra một câu hỏi làm A Diêu có chút giật mình mà ngẩng đầu lên. Đôi mắt Mạc Trần đen nhánh, dường như có một vết mực nước ở bên trong loang ra, ảm áp lại mang theo quyết đoán kinh người.

Cô đơn không chỉ có mình.

A Diêu không nói gì, chỉ lắc lắc đầu.

“Nếu không muốn báo thù, quá khứ trước kia đều không quan trọng.”

Đồng tử Mạc Trần vẫn không hiện lên hình bóng mình, nhưng khóe miệng A Diêu tựa như bị lôi kéo mà gợn lên, “Anh đang lo lắng cho tôi?”

“Rất rõ ràng là không phải.” Mạc Trần cúi đầu nhìn máy tính, con chuột không mục đích chạy lung tung trên bàn.

Động tác này không khác gì che dấu. Cô nhếch khóe miệng muốn bay đến chỗ Mạc Trần, lại bị ánh mắt sắt bén của đối phương ngăn lại.

“Vèo”, A Diêu lù ra cho có lệ. Thấy A Diêu bay xa, Mạc Trần tìm kiếm trên QQ, click vào một người có tên “Thần Côn”.

“Sư phụ, người đã trở lại chưa? Có chút việc nhờ người giúp đỡ.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Sinh nhật

Editor: Tiểu Anhh

Tin nhắn Mạc Trần gửi đi mãi chưa có hồi âm, mà A Diêu vẫn tiếp tục mặt dày ở lý trong nhà Mạc Trần, chẳng mấy chốc đã đến tháng bảy.

Đối với Mạc Trần, tháng bảy không khác với mười một tháng còn lại là bao, nhưng với fans mà nói thì đây là một tháng quan trọng.

Ngày 24 tháng 7, sinh nhật Mạc Trần.

Chòm sao sư tử từ khi sinh ra đã có sẵn khí chất cao quý và phong thái của bậc vương giả, điều này đã thể hiện rất hoàn mỹ trên người Mạc Trần. Ngay cả A Diêu cũng không thể không thừa nhận, sư tử chính là chòm sao thích hợp nhất với Mạc Trần —— với điều kiện tiên quyết là không tính trường hợp anh ở nhà.

Mỗi năm tới sinh nhật Mạc Trần, người hâm mộ trong các Fancub đều tổ chức tiệc sinh nhật cho anh, có thể dễ dàng thấy được bài viết chúc mừng sinh

nhật Mạc Thiên vương trên các diễn đàn lớn trên mạng. Weibo thì càng không cần phải nói, từ nửa tháng trước đã có người không chờ được chúc anh sinh nhật vui vẻ rồi.

Nhưng bản thân Mạc Trần lại không để ý cái sinh nhật này, sau sinh nhật anh sẽ chính thức 26, đã sớm qua cái tuổi vì sinh nhật mà hoan hô nhảy nhót.

Đoàn làm phim《Thượng Đế Cấm Khu 3》cũng có ý tổ chức bữa tiệc nhỏ cho Mạc Trần, anh chụp chiếc bánh kem to chà bá mà đoàn phim mua tặng đăng lên Weibo, cảm ơn mọi người đã ủng hộ trong suốt một năm qua.

Cho đến tận hôm nay, cuối cùng Tống Nghê cũng tìm được cơ hội xum xoe Mạc Trần.

Nhìn Tống Nghê đưa lọ nước hoa nam được gói tinh xảo, anh rất muốn đập nát nó xuống đất. Tuy Đường Cường đã đề nghị với công ty, nhưng đề nghị đã lâu vẫn không có kết quả, cái người phụ nữ Tống Nghê này vẫn quấn lấy anh mỗi ngày.

Nhận lọ nước hoa, biểu hiện của anh rất lịch sự lại xa cách. Hành động phân rõ giới hạn này khiến sắc mặt Tống Nghê không tốt, nhưng Mạc Trần lại không thêm quan tâm đến cảm xúc của cô ta.

Dù sao, sớm hay muộn cũng phải lật mặt.

Cũng không ít người khác trong studio chuẩn bị quà cho anh, đạo diễn Thôi cười hô hô vài tiếng, tỏ vẻ phóng khoáng cho anh nghỉ nửa ngày làm quà tặng.

Mạc Trần: “.....”

Đoàn làm phim đã quay không ngừng suốt hơn một tháng, có thể được nghỉ nửa ngày cũng không tệ rồi —— mặc dù là nghỉ, anh cũng chỉ đơn giản là về nhà ngủ.

Bentley vừa khởi động, Tống Nghê đã chạy đến gõ cửa.

Chân Mạc Trần gần như đạp xuống chân ga, nhưng thấy mọi người xung quanh đều hướng đôi mắt tò mò sang bên này đành thu chân lại.

“Có chuyện gì?” Ngữ khí Mạc Trần lộ vẻ mất kiên nhẫn rất rõ ràng, ngay cả kính râm trên mặt cũng không bỏ xuống.

Tống Nghê cười với anh, cổ áo chữ V khoét sâu lộ ra một đường rãnh quyến rũ, “Sur huynh, hôm nay là sinh nhật anh, em mời anh buổi tối cùng đi ăn món Nhật.”

“Không cần, tôi muốn về nhà ăn mì gói.”

Tống Nghê: “.....”

Nụ cười trên mặt cô ta cứng ngắc một lát, sau đó lại càng thêm mê người, “Ăn mì gói không tốt cho sức khỏe, nếu anh muốn ăn ở nhà, em có thể làm cho anh.”

Mạc Trần ngẩng đầu nhìn Tống Nghê, mắt kính màu trà làm cô ta miễn cưỡng có thể nhìn ra vị trí mắt anh. Không biết vì sao Tống Nghê có chút hoảng hốt, cô ta há miệng định nói gì đó, bỗng dừng bên ngoài truyền đến một trận gió to.

Một lượng lớn tóc xoắn trên vai bị gió thổi đập vào mặt Tống Nghê. Cô ta theo bản năng lùi lại hai bước, gầy cao gót dưới chân bước hụt, “A” một tiếng ngã trên mặt đất.

Gió to đúng lúc dừng lại, trợ lý của Tống Nghê từ xa thấy cô ta ngã lăn quay trên đất thì vội vàng vàng chạy đến. Mạc Trần định xuống xe lại do dự hai giây, dứt khoát dẫm lên chân ga, Bentley chạy ra ngoài.

“Há há há há há.” A Diêu ngồi trên Bentley, cả một đường ra khỏi studio đều cười lớn. Mạc Trần lái xe đi thật xa mới nghiêng đầu nhìn A Diêu một cái, “Gió vừa rồi là cô thổi?”

“Chuẩn rồi.” A Diêu gật gù đầu, biểu cảm tự hào như đang chờ giáo viên thưởng cho cô một bông hoa hồng nhỏ.

“Cô cũng biết nhiều đó chứ.” Mạc Trần quay đầu đi nhìn phía trước, xoay vô lăng sang trái, xe chạy lên đường cái.

“Đây chỉ là chuyện nhỏ thôi ~” A Diêu được Mạc Trần khen ngợi, ngay lập tức hất mặt lên gò, “Khó thêm một chút tôi vẫn có thể làm được!”

“À?” Mạc Trần nhướn mày, “Ví dụ như nhập vào người?”

“Nhập vào người?” A Diêu buồn rầu nhún hai bên mày lại, “Cái này thì tôi không làm được.”

Mạc Trần cười một tiếng không nói nữa, nhưng một tiếng kia lọt vào tai A Diêu lại chính là cười nhạo! “Rất nhanh thôi tôi có thể học cách nhập vào người, đến lúc đó sẽ nhập vào anh đầu tiên!” Sau đó đo tất cả kích cỡ cơ thể nhà mi từ trên xuống dưới!

“Ha” Lần này Mạc Trần thật sự là cười nhạo, “Tôi đây rửa mắt mong chờ.”

“Hừ hừ.” A Diêu hừ hai tiếng, tính toán khi trở về sẽ dốc lòng tu luyện thuật nhập thân.

Cả một đường xe chạy nhanh trên đường cái, A Diêu chỉ vào vòng đu quay cao cao cách đó không xa, nói với Mạc Trần: “Có phải bên kia có một công viên giải trí không?”

Mỗi lần đi qua đây đều thấy cái đu quay khổng lồ này, A Diêu đã muốn đi từ lâu lắm rồi.

Mạc Trần theo ngón tay A Diêu nhìn lại, lạnh nhạt ừ một cái, “Công viên giải trí lớn nhất thành phố A.”

A Diêu thu tay lại, phấn khởi nhìn anh, “Chúng ta đi chơi công viên được hông?”

Mạc Trần: “.....”

“Không được.” Bình tĩnh xoay một đường cong, Mạc Trần lái xe đi ngược hướng với vòng đu quay. A Diêu quay đầu lại nhìn đu quay dần dần đi xa, ngửa quen đường cũ mà khịt khịt hai cái, “Mạc tiên sinh, hôm nay là sinh nhật của anh, chẳng lẽ anh không nghĩ chúc mừng một chút hả?”

Khóe mắt Mạc Trần giật giật, nhếch miệng cười cười, “Hôm nay tôi sinh nhật 26 tuổi, không phải sinh nhật 6 tuổi.”

A Diêu: “.....”

“Ai nói người lớn thì không thể đi công viên giải trí! Chúng ta nên giữ một trái tim trẻ, cuộc sống mới vui vẻ!”

“Từ khi gặp được cô, cuộc sống của tôi đã quá mức thú vị.”

“.....”

Thấy Mạc Trần hoàn toàn không có ý định quay lại, A Diêu khóc lóc lăn trên ghế ăn vạ, “Tôi muốn đi công viên giải trí tôi muốn đi công viên giải trí tôi muốn đi công viên giải trí tôi muốn đi công viên giải trí!!!!”

Mạc Trần: “.....”

Anh cảm thấy cô dùng hết sinh mệnh để hò hét.

“Phiền chết đi được!” Mạc Trần dừng lại, quay lại phương hướng vừa đi qua. Cho đến khi đứng trước cửa công viên anh mới có phản ứng, anh có thể cho con quỷ cái kia tự đến chơi, việc gì mình phải ở lại với cô!

“Chúng ta đi vào thôi!” Đôi mắt A Diêu sáng lấp lánh nhìn cánh cổng công viên, dáng vẻ vận sức chờ phát động.

Mạc Trần đề thấp vành mũ lưỡi trai xuống, trùm mũ áo khoác lên đầu, “Tôi phải đi về, cô cứ chơi đi.”

“Không được!” A Diêu chặn đường đi của Mạc Trần, nói với kính mắt lớn trên mặt anh, “Đã đi tới cửa, làm sao có thể lâm trận bỏ chạy được!”

Mạc Trần: “.....”

Chuyện này cùng lâm trận bỏ chạy có nửa xu quan hệ hả, cô đại gia rồi!

Mạc Trần ở trong lòng điên cuồng phi nhỏ, trước cửa có mấy đôi tình nhân trẻ đi ngang qua, quái dị nhìn anh vài lần. Mạc Trần cúi thấp đầu, bước nhanh vào công viên giải trí.

A Diêu vẫn luôn hưng phấn đi sau anh, cứ thấy cái gì cũng wow wow kêu to. Mạc Trần chỉ lo cúi đầu đi đường, tuy hôm nay là ngày mọi người đi làm, nhưng học sinh đều được nghỉ hè, trong công viên vẫn có rất nhiều người. Nếu bị người khác nhận ra, nhất định anh sẽ chết mất xác.

Anh hoàn toàn không phát hiện ra, mình đã có bao nhiêu nhường nhịn nữ quỷ này.

“Đu quay khổng lồ, chúng ta chơi đu quay khổng lồ!” A Diêu kích động muốn kéo Mạc Trần chạy đến, nhưng lại xuyên qua cánh tay anh. Mạc Trần nhẩn mây, thấy người xếp hàng phía trước không nhiều liền mua một vé lên đu quay.

A Diêu đi sau anh cũng bò lên, Mạc Trần nhìn thoáng qua cô ngồi đối diện mình, cảm thấy như vậy cũng rất tốt, ít nhất có thể tiết kiệm tiền.

Cửa bị đóng lại, đu quay chậm rãi đi lên. Tiếng ồn ào hỗn loạn đột nhiên trở lên ngăn cách, Mạc Trần nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, tâm cũng dần dần bình tĩnh lại.

A Diêu ghé vào cửa sổ, tràn trề niềm vui nhìn cảnh quan bên dưới. Mạc Trần cũng nâng vành mũ lên không ít, nói với A Diêu phía đối diện: “Nếu cô có thể bay cao như vậy, còn đặc biệt chạy tới ngồi đu quay làm khi gì?”

Nếu A Diêu không thể ngồi xe, như vậy cũng không thể ngồi vòng đu quay.

A Diêu: “.....”

Những khó khăn của quý chẳng ai hiểu được đâu.

“Tự mình bay không giống với ngồi trên đu quay bay!”

Mạc Trần: “.....”

Cũng đúng, thật sự rất khác nhau nha.

Đu quay chậm rãi ‘bò’ lên, Mạc Trần cũng không nói nữa, cô cảm thấy ngồi đu quay cùng người này quá tẻ nhạt!

Trong không gian bịt kín, trai đơn gái chiếc như vậy mà không làm chút gì đó đồ mặt tím đập cũng thực xin lỗi vòng đu quay đi! (=.=)

“Cô đang nghĩ cái gì vậy?” Giọng nói lạnh lùng từ phía đối diện truyền đến, đánh gãy ảo tưởng của A Diêu. Cô giả vờ ho khan hai cái, ngồi thẳng người dậy, “Không, không có gì.”

Mạc Trần lại nhìn cô vài lần, không nói nữa. A Diêu cũng ngồi im được một lúc, thấy đu quay sắp tiến gần điểm cao nhất lại bắt đầu phản kích, “Tôi nghe nói nếu ước một điều khi đu quay tới điểm cao nhất, nguyện vọng đó có thể được thực hiện!”

“À.” Mạc Trần chẳng có phản ứng gì lớn, từ trước đến nay anh không tin cái mà người ta gọi là truyền thuyết.

A Diêu méo miệng, bay tới bên người Mạc Trần ngồi xuống, “Bằng không anh ước một điều đi, đúng lúc hôm nay là sinh nhật anh!”

Mạc Trần ngoẹo đầu nhìn cô, kính râm màu trà chắn đôi mắt xinh đẹp lại, cô không thấy rõ ánh mắt anh. Quay đầu đi, Mạc Trần chấp tay trước ngực làm một tư thế cầu nguyện, “Hy vọng trong năm nay tôi có năm triệu, Amen.”

A Diêu: “.....”

Điều ước này quá không có thành ý! “Anh còn thiếu năm triệu hả!”

Mạc Trần cúi đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhếch khóe miệng một cái, “Ai mà không thiếu?”

“Vậy anh cũng không thể một hơi muốn năm triệu được! Trước đó anh phải đáp ứng năm mươi tệ để thử đã chứ!”

Mạc Trần: “.....”

Thật xin lỗi nhá, là anh không suy nghĩ chu toàn.

Từ trên đu quay xuống, đã qua hai mươi phút. A Diêu đang muốn lôi kéo Mạc Trần đi chơi trò khác, bỗng nghe thấy một giọng nữ bén nhọn xuyên thủng bầu trời, “Là Mạc Trần kìa ——!!!”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Thiên vương

Editor: Tiểu Anhh

Tiếng gọi “Mạc Trần” kia tuy rất vang dội, nhưng vẫn chưa vang đến mức toàn bộ công viên đều nghe thấy, vậy mà Mạc Trần lại cảm thấy tất cả người ở đây đều nhìn sang bên này.

Kéo thấp vành mũ lưỡi trai, Mạc Trần vốn định giả bộ không có việc gì rồi đi, nhưng tiếng “Mạc Trần”, “Mạc thiên vương” càng lúc càng nhiều, theo bản năng anh tăng nhanh bước chân, sau đó trực tiếp chạy đi.

Đám người phía sau anh không quân có nhận sai người hay không, tất cả đều hò hét kêu tên ‘Mạc Trần’ đuổi theo. Cả đoạn đường anh chạy như điên, không những không bỏ rơi đại quân đằng sau, trái lại càng có nhiều người gia nhập đội ngũ của họ.

A Diêu vẫn chạy sau anh, nhìn biến người đông nghìn nghịt mà sốt ruột bay tới trước mặt anh “Anh chuẩn bị đi đâu?”

“WC nam!”

“..... Anh cảm thấy WC nam chống đỡ được các nàng sao?”

Mạc Trần: “.....”

“Anh chạy đến bãi đỗ xe đi, tôi giúp anh ngăn các nàng lại!”

“Cô định chặn như thế nào?” Mạc Trần ngẩng đầu, A Diêu đã bay ra phía sau, anh chỉ kịp thấy góc váy của cô chọt lóe qua trước mắt.

Động tĩnh lớn như vậy đã kinh động đến bảo an, Mạc Trần thấy phía trước có mấy bảo an xông đến thì bước chân càng nhanh hơn.

A Diêu nói là ngăn fans đang đuổi theo, nhưng cô lại không có pháp lực thông thiên gì, chỉ có thể lôi trò cũ ra sử dụng. Đột nhiên gió mạnh nổi lên, thổi trúng mắt mọi người đến không mở được. Cây cối xung quanh ‘sàn sạt’ nghiêng ngã, tất cả ô che nắng đặt ven đường đều bị đổ ngã trên mặt đất, đội ngũ đuổi theo đành phải dừng lại.

Bảo an cũng theo đó chặn đám người lại, Mạc Trần quẹo một cái liền biến mất trong tầm mắt mờ ảo của mọi người.

Gió mạnh thổi một hồi lâu mới ngừng lại, A Diêu hơi nhúc nhúc chớp mắt bay sang một bên, nhìn thân thể mình lại trở lên trong suốt.

Mạc Trần trở lại bãi đỗ rồi trực tiếp nhảy lên xe, lái Bentley về thẳng biệt thự. Cho đến khi đóng cánh cửa lại, anh mới thở hắt hà hắt hắt. Đã lâu rồi chưa chạy như vậy, nếu vừa rồi ở công viên bị đuổi kịp, nhất định anh sẽ bị ăn đến xương cốt chẳng còn.

Ném chìa khóa xe lên bàn, Mạc Trần ngồi xuống ghế đợi mười phút, A Diêu vẫn chưa xuất hiện.

Hai hàng lông mày anh tuấn hơi chau lại, Mạc Trần hé miệng thở, có chút cứng ngắc gọi một tiếng, “A Diêu.”

Đây là lần đầu tiên anh gọi tên A Diêu, nhớ lại mình đã từng sát son mà thề rằng tuyệt đối sẽ không gọi cô, anh lại cười tự giễu.

Nhưng A Diêu vẫn không xuất hiện, Mạc Trần nhìn thời gian, quyết định đi tắm trước rồi đánh một giấc. Giường trong phòng ngủ đã thay cái mới, những việc này Đường Cường xử lý luôn đặc biệt hiệu suất. Chẳng qua cứ nghĩ đến ngày mai là anh lại đau đầu, hôm nay nào một trận lớn như vậy, anh tin chắc có nhiều nhà truyền thông tranh nhau đưa tin.

Một giấc này Mạc Trần ngủ đến 6 giờ chiều, chờ cho đến khi anh tỉnh dậy, A Diêu vẫn không xuất hiện.

Giữa trưa chỉ ăn mấy miếng bánh kem ở studio, buổi chiều lại vận động kịch liệt nên hiện tại bụng anh đã rỗng tuếch.

Đi đến tầng một, mở tủ lạnh lấy ra một hộp bánh bích quy, Mạc Trần ngồi xuống trước máy tính lên QQ, anh hơi thất vọng nhìn hình đầu “Thần Côn” vẫn âm ỉ như cũ.

Click mở khung chat, ngón tay Mạc Trần đánh nhanh lên bàn phím, “Sur phụ, vạn năm không online người sử dụng QQ để ngắm hà!”

Mạc Trần giữ xong tin nhắn này lại “Lạch cạch cạch” nhập vào khung chat. Viết rồi xóa, xóa lại viết, lặp đi lặp lại rất nhiều lần, Mạc Trần hơi hơi bực bội đập lên bàn.

Suy nghĩ rất lâu, cuối cùng Mạc Trần nhấn gửi, “Nếu linh lực của một con quỷ tiêu hao quá độ thì chuyện gì sẽ xảy ra?”

Sau khi gửi tin nhắn đi, tuy cảm thấy khả năng đối phương trả lời cực kỳ bé nhỏ nhưng anh vẫn thấp thỏm chờ đợi.

Ngoài dự kiến của anh, đối phương lại có phản ứng, “Sẽ hồn phi phách tán.”

Mạc Trần nhìn những lời này, đồng tử co rút lại, ngay cả tay đặt ở một cuộn lại thành một nắm đấm.

“Lừa con thôi, tùy mỗi con quỷ mà khác nhau, hầu hết ngủ một giấc là được rồi.”

Mạc Trần: “.....”

“Một chút cũng không buồn cười được chưa.” Mạc Trần đánh mạnh lên bàn phím cho hả giận, dường như muốn đem bàn phím chọc ra một cái lỗ.

Đối phương gửi một khuôn mặt cười ha ha, lại hỏi: “Ta muốn qua năm mới mới trở về, lần trước con nói có việc gấp hà?”

Mạc Trần nhủ mấy suy nghĩ trong chốc lát, nhấn lại: “Chờ người trở về rồi nói sau. Đúng rồi, hôm nay người nghĩ gì mà online thế?” Lại còn xuất hiện đúng lúc như vậy.

“Có ý lên nói câu chúc mừng sinh nhật cho con, không cần biết ơn ta đâu.”

Mạc Trần: “.....”

“Tạm biệt.” Anh gửi biểu tượng phát tay qua, không chút do dự thoát ra.

Lại một lần nữa đi đến tủ lạnh, Mạc Trần nhìn vào bên trong, cuối cùng lấy gói mì Ý ra. Vừa mới thả mì xuống, chuông cửa liền sung sướng vang lên.

Ấn nút trò chuyện, trên màn hình xuất hiện khuôn mặt ngây thơ chất phác của Đường Cường, “Mạc thiên vương, chúc mừng sinh nhật.” Mạc Trần nhếch mép mở cửa ra, Đường Cường xách theo một cái bánh kem đi vào, “Mạc thiên vương, tôi không biết anh lại thích đi công viên chơi đấy.”

Mạc Trần: “.....”

Anh biết ngay Đường Cường cố ý đến đây không phải để nói câu chúc mừng sinh nhật với anh mà.

Không để ý đến Đường Cường, Mạc Trần quay lại nhà bếp, tiếp tục làm món mì mình vừa thả xuống. Đường Cường đặt bánh lên bàn cơm, cũng đi theo vào phòng bếp. Nhìn thoáng qua sợi mì quay quay trong nồi, Đường Cường ngạc nhiên nhưn mảy, “Ồ công viên trò chơi bị fans điên cuồng đuổi theo nên tâm trạng đặc biệt tốt, cố ý nấu mì ăn mừng?”

Mạc Trần: “.....”

Anh liếc Đường Cường một cái, cầm chiếc đũa trong tay khuấy khuấy nồi mì, “Tin này sẽ không truyền ra nhanh như vậy chứ?” Chuyện này mới trôi qua mấy tiếng, truyền thông bây giờ đúng là hiệu suất.

“Không cần chờ báo chí đưa tin, Weibo đã bùng phát rồi.” Đường Cường nói xong thì thò tay vào túi áo móc điện thoại ra, mở Weibo, “Tự cậu xem đi.”

Mạc Trần nhìn sang chỗ Đường Cường một cái, quả nhiên trên màn hình đều là bài viết “Mạc thiên vương cô độc đi chơi công viên mừng sinh nhật”, tiện tay mở bình luận, có thể thấy hàng ngàn hàng vạn fan vô cùng đau đớn kêu gào —— Mạc thiên vương, xin hãy mang theo em!

Mí mắt Mạc Trần giật giật, trả điện thoại cho Đường Cường, “Chẳng qua là tôi nhất thời hứng khởi.”

“Nhất thời hứng khởi?” Đường Cường rất muốn xông lên lắc Mạc Trần hai cái, “Lần sau cậu cũng có cái hứng khởi thấp kém như vậy hả? Cậu có biết nếu cậu bị đuổi kịp sẽ có kết quả ra sao không?”

“Tôi không muốn biết.” Mạc Trần nhìn đồng hồ, lấy đũa từ trong ngăn tủ ra. Đường Cường nhìn bộ dạng mọi chuyện không liên quan đến mình của anh, một cổ hận rên sất không thành thép đột nhiên sinh ra, “Mạc thiên vương, cậu là nhân vật của công chúng, vậy mà cậu lại một mình chạy tới cái nơi như công viên giải trí này!”

Mạc Trần ngẩng đầu nhìn Đường Cường, tỉnh bơ đáp: “Lần sau tôi sẽ nhớ đi cùng với người khác.”

Đường Cường: “.....”

Vậy thì càng không ổn! May là lần này chỉ chụp một mình Mạc Trần, truyền thông sẽ không viết nhiều, cùng lắm chỉ nói Mạc thiên vương vắng lạnh cô đơn. Nếu đôi lại là hai người, mặc kệ là nam hay nữ, đều có thể bị truyền thông phân tích ra gian - tình!

Đường Cường thờ dài một hơi, cuối cùng sáng suốt lựa chọn kết thúc đề tài này —— dù sao ngay cả khi chuyện này tiếp tục diễn ra, cũng không thể đưa ra kết luận chính xác được.

Mạc Trần vớt mì Ý trông nồi ra, Đường Cường còn đang loay quanh trong nhà. Tươi gia vị lên mì, Mạc Trần nhìn sang phía anh ta, “Anh đang tìm gì vậy?”

“Phụ nữ.”

Mạc Trần: “.....”

“Muốn tìm phụ nữ mời đến khu đèn đỏ.” Mạc Trần đặt đũa lên bàn rồi ngồi xuống, cũng không có ý mời Đường Cường ăn cùng.

Đường Cường cũng không thèm để ý, đi đến trước bàn mở bánh ra, còn cầm nền lên đó, “Không thì ước một điều trước đi.”

“Khỏi cần.” Lúc trước ước một điều, kết quả vừa ra khỏi vòng đu quay đã bị fans điên cuồng theo đuổi, bây giờ lại ước, không biết chừng trên trời rớt xuống viên thiên thạch.

Đường Cường kéo ghế bên cạnh Mạc Trần, ngồi xuống, “Bạn gái cậu hôm nay không ăn sinh nhật cùng?” Đã có bạn gái, vì sao vẫn còn cô đơn đi chơi công viên? Đây thật sự không giống việc làm của một người đàn ông có người yêu.

Mạc Trần cuộn một thìa mì, lạnh nhạt liếc Đường Cường, “Sao tôi không biết tôi có bạn gái?”

Đường Cường ghen hòng, nhìn Mạc Trần nói: “Lần trước tôi hỏi cậu, cậu không phủ nhận.”

Mạc Trần nhớ lại một chút, cười mỉm với Đường Cường, “Có lẽ anh hiểu lầm rồi, ý tôi là cháu gái nhỏ của tôi, chứ không phải bạn gái.”

Đường Cường giật mình, sau đó đã thông suốt, thì ra phụ nữ trong nhà Mạc Trần là cháu gái anh! Anh ta đã nói mà, Mạc Trần có bạn gái sao người đại diện như anh ta lại không biết chứ!

Sương mù xoay quanh trong lòng đột nhiên hóa thành hư không, anh ta vỗ vỗ vai Mạc Trần, cười tủm tỉm: “Cháu gái nhỏ không hiểu chuyện, tôi hiểu,

nhưng vẫn phải nhắc nhở cô bé không được tùy tiện nói chuyện của cậu lên mạng.”

“.....Ồ.” Mạc Trần bình tĩnh hút mì Ý vào miệng.

Đường Cường ở một bên mong chờ nhìn anh hút sợi mì, vậy mà cũng cảm thấy đói bụng. Nghe thấy bên cạnh truyền đến tiếng “Rột rột”, Mạc Trần ngược mắt ngoảnh anh ta một cái, “Tôi không phụ trách làm cơm.”

“.....Cáo từ.” Đường Cường phẫn nộ đứng dậy, không quay đầu lại đi thẳng ra ngoài.

Mạc Trần ăn mì xong, lại nhìn thời gian, kim đồng hồ sắp chỉ số tám khiến anh hơi nhăn mày lại. Đứa ngu ngốc kia không phải lạc đường chứ?

Nhìn cái đĩa đầy dầu mỡ trên bàn, Mạc Trần hồi hận rồi, vừa nãy phải kêu Đường Cường rửa bát đã rồi mới đi.

Mạc thiên vương chỉ có thể tự mình rửa bát rồi dọn dẹp nhà bếp sạch sẽ, kim đồng hồ vừa đúng chỉ tám giờ.

Có chút phiền muộn không giải thích được, anh nằm trên sofa không ngừng đổi kênh truyền hình, nhưng cái gì cũng không xem vào. Đèn trong phòng bỗng nhiên vụt tắt, Mạc Trần vừa hơi chau mày lại thì thấy trong nhà ăn, ngọn nến cắm trên bánh kem đốt lên.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Bát quái

Editor: Tiểu Anh

“Cô đúng là âm hồn không tan.” Mạc Trần nhìn ánh nến yếu ớt trên bàn cơm, miệng tuy rằng nói mát, nhưng chân mày chau lại cả đêm chậm rãi giãn ra.

Trong bóng tối truyền đến tiếng ‘xí’, thân hình A Diêu dần dần xuất hiện trước mặt anh, “Tôi đã nói rồi, trước khi tôi nhớ ra mình là ai thì tôi sẽ không đi.”

Mạc Trần nâng mắt, bóng dáng A Diêu trong bóng đêm lộ ra một cỗ ánh sáng trắng lạnh, cô ôm hai tay bay giữa không trung, từ trên cao nhìn anh, tựa như một..... nữ lưu manh.

“Cô lên sân khấu cũng rất ngẫu, có thể bật đèn được chưa?”

A Diêu: “.....”

Cô tức giận đến trước mặt Mạc Trần, gần từng chữ một: “Không! Muốn!”

Mạc Trần mím mím miệng, khó có khi không phát cáu. Ánh nến mong manh chỉ có thể miễn cưỡng chiếu đến chiếc bánh, trong phòng ăn vẫn một mảnh đen tuyền, nhưng cũng không gây trở ngại Mạc Trần tìm công tắc điện.

Thấy Mạc Trần đứng dậy từ trên sofa, ý đồ bật đèn, A Diêu vội vàng chạy lên ngăn lại: “Từ từ, thổi nến trước đã!”

Mạc Trần quay đầu nhìn A Diêu, khóe môi treo một nụ cười nhạt, “Ý của cô là tôi phải sờ soạng đi đến nhà ăn đúng không?”

.....

A Diêu rầu rĩ không lên tiếng, chỉ là hai ngọn nến từ nhà ăn chậm rãi bay tới phòng khách. Chiếc bánh lơ lửng giữa không trung —— hơn nữa trên mặt bánh còn cắm hai ngọn nến, chậm chậm bay tới chỗ mình, hình ảnh này thật sự không tốt đẹp chút nào.

Mạc Trần luôn có ảo giác nó sẽ trực tiếp úp lên mặt mình.

Anh không tự giác xoay đầu đi, chỉ chừa lại cái ót đối mặt với chiếc bánh. Bánh kem bay tới phòng khách liền nhẹ nhàng ‘hạ cánh’ lên bàn trà, A Diêu nhìn ót của Mạc Trần, bĩu môi, “Chẳng qua anh lười không muốn động mà thôi.”

Ánh nến màu cam hắt lên vách tường một cái đầu lớn, Mạc Trần xoay người lại, ‘phù’ thổi tắt ngọn nến. Ngay giây tiếp theo, đèn trên đỉnh đầu chợt lóe, trong phòng sáng ngời như lúc đầu.

“Sao anh không ước đã rồi mới thổi nến!” A Diêu nhìn hai cây nến đang bốc khói, khẽ cau mày, ngọn nến lại “Phùng” đốt lên.

Mạc Trần: “.....”

Anh đến trước bàn rồi cúi xuống, lặp lại điều ước hôm nay trên đu quay một lần nữa, “Hy vọng năm nay tôi có năm triệu, Amen.”

A Diêu: “.....”

Xem ra anh rất muốn có năm triệu trong năm nay.

Lại thổi tắt ngọn nến, Mạc Trần nhìn cái bánh mà đau đầu. Một cái bánh lớn như vậy, làm thế nào để ăn hết nó đây? Nghĩ đến những nghệ sĩ khác trong công ty uống nhiều hai miếng nước đều bị Đường Cường chỉ trích, so sánh với mình quả thực anh ta đã rất nhân từ rồi.

Dao nhựa cắm trên bánh run lên, bắt đầu tự động cắt bánh. Bánh ngọt là do Đường Cường đặt mua, là loại bánh mousse hoa quả mà Mạc Trần thích. A Diêu nhìn hoa quả và bơ trên bánh hết sức mê người, nuốt nước miếng đem miếng bánh đã cắt tới trước mặt anh, “Sinh nhật vui vẻ.”

Mạc Trần nhìn khối bánh lớn bay trên không trung, nghĩ nghĩ một lát, vẫn duỗi tay nhận lấy, “Cảm ơn.”

“Ừm.....” A Diêu tại chỗ vụn vụn hai cái, nhẩn nhẩn nhỏ nhỏ nói, “Hôm nay thực sự rất xin lỗi, tôi không nên ngang ngạnh kéo anh đến công viên giải trí.” Có lẽ mỗi ngày đều ngây ngốc bên cạnh anh, cô đã quên Mạc Trần là đại minh tinh được hàng vạn cô gái theo đuổi.

Mạc Trần xiên một miếng trái cây bỏ vào miệng, “Lúc trước cô đã đi đâu?”

A Diêu ngốc lảng một chút, thành thật trả lời: “Không còn sức lực, không thể bay trở lại, nên ở công viên nghỉ ngơi một lát.”

Quả nhiên giống sự phụ nói. Nuốt trái cây vào, anh vừa múc miếng bánh nhỏ, vừa móc di động ra.

Trên màn hình là một đồng tin nhắn chúc mừng của người thân và bạn bè, Mạc Trần chỉ soạn hai chữ cảm ơn rồi gửi cho tập thể. Khung thông báo xuất hiện biểu tượng máy bay giấy một lúc lâu mới hiển thị ‘tin nhắn được gửi đi thành công’.

Bỏ di động xuống, chưa đến hai giây, tiếng chuông điện thoại lại vang lên. Mạc Trần nhìn màn hình, hai chữ “Đô Đô” đang sáng lấp lánh.

A Diêu cũng nhìn màn hình theo, “Cháu gái anh à?”

“Ừ.” Mạc Trần nhận điện thoại, còn chưa kịp nói chuyện, một tiếng trẻ con giòn tan truyền ra ống nghe, “Cậu nhỏ, chúc mừng sinh nhật ~”

Mạc Trần cười cười, nhại theo giọng điệu của Đô Đô: “Đô Đô thật là ngoan ~”

Đầu kia điện thoại Đô Đô cười khanh khách hai tiếng, giọng ngây ngô của trẻ con lại vang lên: “Cậu nhỏ, cậu rất không ngoan nha, một mình chạy tới công viên trò chơi mà không gọi Đô Đô.”

Mạc Trần: “.....”

Chuyện này sao Đô Đô biết nhanh vậy, chẳng lẽ con bé còn lướt Weibo sao?

..... Trẻ con bây giờ thật đáng sợ.

Đô Đô lại quần lấy Mạc Trần hỏi đồng nói tây năm sáu phút, cuối cùng điện thoại bị mẹ Đô Đô nhận lấy, “Tiểu Trần, khi nào rảnh thì trở về ăn một bữa cơm, bố mẹ đều nhắc đến em rất nhiều lần.”

“Em biết rồi.”

“Còn có, bố kêu em nhanh chóng đá cô Tống Nghê gì đó đi, ông còn nói mắt nhìn của em thật sự quá kém.”

Mạc Trần: “.....”

Mẹ Đô Đô nói tới đây, Đô Đô bên kia cũng đoạt điện thoại nói, “Cậu nhỏ, Đô Đô cũng không thích cô ta! Đô Đô không muốn cô ta làm mẹ nhỏ mình đâu!”

Mạc Trần: “.....”

Mấy người suy nghĩ nhiều quá.

“Em cùng Tống Nghê nửa xu quan hệ cũng không có, bố có rảnh quan tâm đến chuyện này không bằng bảo ông quan tâm đến bệnh tiểu đường của mình ấy.”

“Lão tử không có bệnh tiểu đường, thằng nhóc chết dẫm!” Mạc Trần vừa nói xong, điện thoại lại truyền tiếng gào thét mười phần trung khí, tiếp theo điện thoại bị người khác đoạt lấy, “Lão tử vẫn đang ở độ tuổi phong lưu phóng khoáng, mày không biết tao đẹp trai bao nhiêu đâu!”

Mạc Trần: “.....”

“Vâng, mỗi ngày bố đều tự mình đẹp tới tỉnh.” Anh bình tĩnh châm chọc.

“.....”

“Nếu tao mà không đẹp trai, mày có thể được sinh ra đẹp đến vậy không?” Người bên kia im re một lát, để cứu vớt lòng tự tôn của mình lại nói tiếp.

“Người khác đều nói con lớn lên giống mẹ.”

“.....”

“Tút” điện thoại bị cắt đứt, Mạc Trần nhìn hiển thị “Trò chuyện kết thúc” trên màn hình, đặt di động lên bàn, tiếp tục ăn bánh.

A Diêu ngồi bên cạnh Mạc Trần, nhìn chăm chăm di động trên bàn lăm lăm: “Quan hệ của anh với người nhà thật tốt.”

Những lời này tựa như một viên đá nghịch ngợm, hoặc như một làn gió nhẹ thỉnh thoảng phát qua, tóm lại là trong lòng anh đã nổi lên một vòng gợn sóng không lớn không nhỏ.

Chiếc đĩa đưa tới bên miệng bất giác dừng lại, Mạc Trần há mồm nuốt bánh vào trong bụng, “Thật ra không tốt như vậy đâu, tôi với bố tôi thường xuyên cãi nhau.”

A Diêu hơi rừ đầu xuống, vừa giống như nói cho Mạc Trần nghe, lại như tự nói với mình, “Nhưng bọn họ vẫn nhớ rõ ngày sinh nhật anh, còn gọi điện cho anh để chúc mừng.”

Mà tôi, ngay cả người nhà mình còn không nhớ được, càng không cần phải nói đến sinh nhật.

Kì quái, miếng bánh trong miệng bỗng nhiên trở lên khó nuốt, anh buông đĩa, nghiêng đầu nhìn cô, “Người nhà của cô sẽ nhớ rõ sinh nhật cô, lại càng nhớ rõ cô.”

Trong lòng A Diêu cảm thấy ảm áp, ngay cả chớp mũi cũng có chút chua xót. Ngoài ý muốn ngược mắt nhìn Mạc Trần, giọng nói của cô dường như hơi nức nở, “Mạc tiên sinh, tôi rất muốn hôn anh một cái.”

Mạc Trần: “.....”

Duy trì tư thế nhìn nhau, Mạc Trần mỉm cười nói với cô: “Hãy giữ lấy cảm giác này, để nó vĩnh viễn chỉ là một ý nghĩ.”

A Diêu: “.....”

Cuối cùng Mạc Trần chỉ giải quyết miếng bánh A Diêu đưa cho mình, còn dư lại bốn phần năm, không, phải là năm phần sáu. Anh định nhét vào tủ lạnh để bảo quản, nhưng có rất nhiều đồ ăn vặt vừa đưa đến, trong tủ đã không còn chỗ cho bánh kem ‘dung thân’.

Nhìn chiếc bánh hoa quả trên bàn, Mạc Trần cân nhắc suốt mới đưa ra quyết định khó khăn, cứ cho nó..... đứng như vậy đi.

Lên tầng hai tắm rửa một cái, Mạc Trần lại ôm máy tính bắt đầu lên mạng. Đầu tiên, anh đăng lên Weibo, tiếp nhận lời chúc phúc của mọi người ngày hôm nay.

Bên cạnh hàng tá những lời chúc mừng sinh nhật, chuyện buổi chiều ở công viên giải trí vẫn tiếp tục xôn xao trên Weibo. Hai đề tài ‘Đẹp choai đến không có bạn’ và ‘Bạn bè của tôi rất ít’ thậm chí còn nhảy lên bản tin hot nhất bảng xếp hạng.

Mạc Trần giật nhẹ khóa miệng click mở bình luận, xem một cái lại một cái. Hầu hết bình luận đều tương tự nhau khiến Mạc Trần xem bốn năm trang thì mất hứng thú, đang muốn thoát khỏi Weibo, góc trên bên phải lại có nhắc nhở mới nhảy ra.

Hơn nữa mỗi lần làm mới, con số trên đó cứ tăng theo cấp số nhân.

Khóe mắt Mạc Trần hơi nhảy dựng, là máy tính bị động kinh hay vẫn là máy tính bị động kinh?

Nhất định là máy tính bị động kinh.

Mang tin niệm như vậy, Mạc Trần mở nhắc nhở góc trên bên phải. Anh cảm thấy mình như một dưng sĩ.

Đó là một trang báo giải trí bát quái nhỏ trên Weibo, Weibo này từ trước đến giờ lấy việc thăm hỏi minh tinh làm nhiệm vụ của mình, cơ hồ mỗi ngày đều có thể bào bối một ít tin nóng hổi, có số lượng fan đáng kể.

Mà Mạc Trần vừa mới bị điên cuồng tag vào một cái, hai phút trước Weibo này tuyên bố một bát quái mới.

Bạn dám tin không!!! Mạc thiên vương bị Tống Nghê ngoại tình!!! Một giờ trước, bác chủ (blogger) ở một quán bar mà các minh tinh thường xuyên ra vào thấy Tống Nghê cùng bạn trai mới của cô ta! Cừ chỉ hai người cực kỳ thân mật, rốt cuộc tôi cũng hiểu vì sao Mạc thiên vương lại cô độc đến công viên trò chơi trong ngày sinh nhật rồi! ㄟ_ㄟ_ㄟ_ㄟ_ㄟ

Dưới Weibo còn đính mấy bức ảnh, ánh đèn lờ mờ không rõ ràng lắm, nhưng vẫn có thể nhìn rõ mặt Tống Nghê. Mà người đàn ông cô ta đang kéo tay, chắc là bạn trai mới mà bác chủ nhắc đến.

Tuy bác chủ không tag Mạc Trần cùng Tống Nghê vào, nhưng người hâm mộ đã bị tin này chọc giận, hận không thể mang Tống Nghê đi lột da, máu chảy đầm đìa trình lên cho Mạc Trần.

Dám ngoại tình nam thân các nàng, tuyệt đối không để nhà người nhìn thấy mặt trời mọc ngày mai! —— Các nàng hiển nhiên đã quên mất, đại bộ phận trong số các nàng từ lúc bắt đầu đã không tin Tống Nghê là bạn gái Mạc Trần. Nhưng không ai để ý, các nàng chỉ để ý Tống Nghê muốn gây tiếng xấu, lại dính dáng đến Mạc Trần, được nửa đường lại thông đồng với thằng khác thì đây là chuyện gì!

Đây là khiêu khích, khiêu khích trần trụi!

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chương 15. Công ty

Fan trên Weibo bị khơi mào nhiệt huyết, hăng hái chiến đấu tám máu, máu tất nhiên là máu của kẻ thù. Lại có người hiểu chuyện đăng một tấm ảnh chụp Mạc Trần ở công viên trò chơi, góc độ xảo quyết vô cùng, đem sườn mặt cô đơn lại bối rối kia thể hiện tâm trạng tuyệt vọng của Mạc Trần cực kỳ hoàn mỹ.

Không thể nghi ngờ đây là đang sát muối lên miệng vết thương, cắt tim khoét thịt người hâm mộ, cách màn hình có thể nghe thấy âm thanh hít khí lạnh của vô số thiếu nữ. Cái gọi là càng ngược càng hăng, bị ngược khóc các fans như được căn thuốc, eo không mỏi chân không đau, một hồi lên bảy lần cũng không có vấn đề gì!

Bởi vì lực lượng hai bên địch ta cách quá xa, trận đại chiến này bắt đầu không bao lâu, Tống Nghê và bạn trai mới của cô ta đến xác cũng chả còn. À, nhân tiện nhắc tới, bạn trai mới kia không nổi tiếng lắm, ngay trận chiến đầu tiên đã bị fan lột da, là một người mẫu mới ký hợp đồng với một tạp chí nào đó.

Toàn bộ cuộc chiến Mạc Trần đều vây xem, trên thực tế anh tới công viên trò chơi. .... thực sự không có nửa xu quan hệ với Tống Nghê. Khi thấy có fan nói “Tống Nghê, cô có biết tôi hâm mộ cô bao nhiêu không, vậy mà cô lại dám đi bắt cá hai tay”, anh đứng là dờ khóc dờ cười.

Nhưng bị đồn như vậy, rất không phù hợp với phong cách cao quý và lạnh lùng của Mạc thiên vương.

Vì thế Mạc Trần cách cách nhập vào Weibo.

Tôi không biết tin đồn bắt đầu như thế nào, nhưng tôi và Tống Nghê không phải quan hệ bạn trai bạn gái, chưa bao giờ. Tôi tới công viên giải trí chỉ là đúng lúc sinh nhật tôi, đúng lúc tôi có nửa ngày nghỉ, đúng lúc tôi đi ngang qua đó, không còn nguyên nhân khác. Tôi xin trân thành lấy Weibo chúc phúc cho Tống Nghê với bạn trai cô ấy, trăm năm hạnh phúc.

Weibo này vừa đăng lên đã bị fan điên cuồng đăng lại, có người tán thưởng Mạc Trần văn chương lại lảng, có người bắt chước anh cùng chúc trăm năm hạnh phúc, lại càng có nhiều người thuận theo thói lệ với Mạc Trần.

Mạc Trần mới lật hai trang bình luận, điện thoại đã ong ong rung lên như làm chấn động cả cái bàn.

Cúi đầu liếc màn hình đang phát sáng, Mạc Trần nhận điện thoại ‘alo’ một tiếng, “Đường Cường, có chuyện gì à?”

“Vừa rồi tôi thấy Weibo nói Tống Nghê ngoại tình, cậu ngàn vạn lần đừng kích động nha Mạc thiên vương.”

Mạc Trần nhìn bài mình vừa đăng lên Weibo, thản nhiên nói: “Tôi không kích động, tôi còn lên Weibo chúc họ trăm năm hạnh phúc.”

Đường Cường: “.....”

Anh ta khóc lóc đi xem bài viết của Mạc Trần.

Bài kia chính là lý do thoái thác mình với Tống Nghê trong sạch, dường như đã nghĩ sẵn ngàn vạn lần trong đầu, cẩn thận, tình cảm chân thành.

Được rồi, tuy anh với Tống Nghê thực sự trong sạch, nhưng đây không phải kết quả công ty muốn. Làm một người nghệ sĩ, lại đối nghịch với công ty quản lý của mình, chắc chắn là một việc tổn công vô ích.

“Có tin gì tôi sẽ liên lạc lại với cậu.” Đường Cường yếu ớt nói mấy chữ này, rất có ý nghĩ cuộc sống không còn gì lý thú. Mạc Trần lại hoàn toàn không để trong lòng, dù sao anh đã sớm nghĩ xong rồi, đàm phán được thì tiếp tục hợp tác, đàm phán thất bại thì giang hồ tái kiến.

Mạc Trần anh cứ cho là rời khỏi Khải Hoàng, thì vẫn là Mạc Trần.

Vừa mới cúp điện thoại của Đường Cường, trên màn hình lại sáng lên tên Hường Vân Trạch.

Ấn nút trò chuyện, tiếng alo bên miệng anh còn chưa kịp thốt ra, giọng Hường Vân Trạch từ ống nghe truyền tới, “Mạc thiên vương, sinh nhật vui vẻ, chúc mừng cậu chính thức vào hàng ngũ trai già.”

Mạc Trần giờ khoe miệng, “Tớ nhớ rõ chúng ta cùng năm, hơn nữa cậu còn sinh trước tớ nửa năm lận.”

“Tớ và cậu không giống nhau, minh tinh theo tuổi tác tăng dần sẽ rớt fan, mà học giả lại càng có nội hàm.”

“..... Tớ cảm thấy cậu đồng thời sĩ nhục hai chức nghiệp minh tinh và học giả.”

“Tớ rất vinh hạnh.”

“.....” Mạc Trần hít một hơi, nhếch miệng cười: “Cậu nói xong chưa?”

“Còn một câu nữa. Nếu cậu không tìm thấy người cùng cậu tới công viên trò chơi, tớ sẽ cố gắng làm bạn đồng hành.”

“Tạm biệt!” Mạc Trần cúp điện thoại, ném lên đầu giường. Không tới ba giây, anh lại nhặt điện thoại lên gọi tới. Lần này chưa cho đối phương cơ hội mở miệng, anh đã giành nói trước: “Cô bé nhà họ Lê đã tỉnh chưa?”

Từ sau lần trước nói chuyện điện thoại với Hường Vân Trạch, bọn họ vẫn chưa liên lạc lại với nhau. Mỗi người đều có việc riêng của mình, mà quan hệ của họ cũng không cần phải liên lạc thường xuyên để tăng sự gắn bó.

Nhưng chuyện nhà họ Lê, anh vẫn luôn để trong lòng. Tuy Hường Vân Trạch không chủ động nhắc tới, anh vẫn không kìm được hỏi nhiều một câu.

“Còn chưa.” Quả nhiên cứ nhắc tới cô gái họ Lê, thái độ Hường Vân Trạch sẽ quay ngoắt một trăm tám mươi độ, “Nhưng bác sĩ bảo bọn tớ đừng từ bỏ hy vọng, ông ta nói có người bệnh ngủ say ba năm, cuối cùng cũng tỉnh lại.”

Mạc Trần giật khoe miệng, nếu cô ấy ba năm sau vẫn không tỉnh thì sao? Cậu vẫn chờ cô ý hả?

Những lời này không hỏi ra, anh mím môi, nói với điện thoại: “Cô ấy còn trẻ, nhất định sẽ không có việc gì.”

“Ừ.....” Hường Vân Trạch im lặng một lát, mới nói, “Vốn hôm nay muốn mời cậu đi ăn, nhưng lúc chiều bệnh tình cô ấy đột nhiên có biến hóa, cho nên mới chậm trễ tới bây giờ.”

Mày Mạc Trần giật giật, “Bây giờ thế nào rồi?”

“Đã ổn định, nếu không tớ cũng chả có tâm tình gọi cho cậu.”

“.....”

quá thành thật

Lại cúp điện thoại lần nữa, Mạc Trần gối tay nằm trên giường lớn, mới thấy A Diêu lấy một loại tư thế song song, cùng anh mặt đối mặt, bay bổng giữa không trung.

Tóc của cô thậm chí quét lên mặt anh.

Mạc Trần: “.....”

“Bạn của bạn anh còn chưa tỉnh à?” Câu này từ trong miệng A Diêu thốt ra, Mạc Trần chỉ chú ý tới cái miệng nhỏ nhắn lúc đóng lúc mở của cô.

Dò ánh mắt đi, Mạc Trần lật mình bên phía cửa sổ, “Cô có thuốc?”

“.....” A Diêu nghen lời, đứng thẳng người dậy, lại bay tới bên cửa sổ, “Anh cái người này thật không thú vị.”

Mạc Trần ngẩng đầu liếc A Diêu, hơi mím cười với cô, “Người không thú vị như tôi hiện đang buồn ngủ, cô có thể đi ra ngoài.”

A Diêu quệt miệng, nói thầm: “Nhìn một tý cũng không mất miếng thịt nào.”

Ý cười bên miệng Mạc Trần càng tăng, “Cô nói cái gì?”

A Diêu cười hi hi, “Tôi nói ngủ ngon, Mạc tiên sinh.”

Ngày 25 tháng 7, vẫn là một ngày nắng đẹp. Đúng 6 giờ, cuộc gọi đánh thức của Đường Cường vang lên. Mạc Trần vẫn còn đang mơ mơ màng màng, nhận điện thoại rồi mơ hồ nói alo, trong giọng nói còn mang theo vẻ ngái ngủ.

“Mạc thiên vương, hôm nay không cần tới studio, đến 9 giờ thì tới công ty một chuyến.”

Đường Cường nói xong, Mạc Trần im lặng thật lâu, mới dùng chất giọng gọi cảm biếng nhắc hỏi: “Hiện tại là mấy giờ?”

“6 giờ.”

“Mấy giờ đến công ty?”

“9 giờ.”

“Tôi muốn đổi người đại diện.”

Đường Cường: “.....”

Mạc Trần sau khi treo điện thoại Đường Cường tiếp tục lăn ra ngủ, đến bảy rưỡi lại bị A Diêu gọi dậy. Bực bội ngồi trên giường, Mạc Trần xoa xoa đầu tóc đen lộn xộn.

Lúc ra cửa là 8 giờ, Mạc Trần luôn căn chuẩn thời gian để chuẩn bị.

“Sao hôm nay không đến studio vậy?” A Diêu ngồi trên ghế phụ, đây là lần đầu tiên cô tới công ty Mạc Trần, cảm xúc khó tránh khỏi có chút sục sôi, tuy cô cũng không biết cô sục sôi cái gì.

“Không biết.” Mạc Trần tuy nói như vậy, nhưng trong lòng anh đã loáng thoáng đoán được một ít.

Gặp phải giờ cao điểm đi làm, xe bị tắc ở hai ngã tư đường. Hên là hôm nay anh lái Land Rover ít khi dùng, nếu không ở chỗ này bị người khác nhận ra, dù muốn chạy cũng chẳng có chỗ trốn.

Tòa nhà Khải Hoàng được xây dựng ở trung tâm thành phố, thường xuyên có fan đến đây truy xét, đến kỳ nghỉ đông và nghỉ hè trước cửa công ty càng nhiều người, nghiêm nhiên có tiềm năng để đuổi kịp các điểm du lịch lớn.

Đầy đầy kính râm trên mặt, Mạc Trần giả bộ mình là nhân viên công tác, chạy xe vào tầng hầm tới bãi đậu xe của nhân viên. Khi đi đến cửa, không ít fan nằm vùng nhìn theo Land Rover đánh giá, nhưng nhìn đã lâu vẫn không phát hiện ra manh mối gì thì không nhìn nữa, tiếp tục dán mắt vào cánh cửa.

Sau khi dừng xe, Mạc Trần đi vào thang máy ở tầng một, ấn vào số 36.

Trên đường thang máy đi lên, không ngừng có người ra vào thang máy. Trong số đó có nhân viên công tác, cũng có nghệ sĩ của công ty. A Diêu nhìn người tới người đi, phát hiện bọn họ khi thấy Mạc Trần sẽ chủ động chào hỏi, có không ít người cố gắng che dấu kích động trong mắt mình.

Tuy cùng công ty, nhưng không phải lúc nào cũng gặp được Mạc Trần ở đây.

Càng lên cao, người trong thang máy càng ít. Khi đến tầng 36, chỉ còn lại một mình Mạc Trần.

Tầng 36 là văn phòng của Đường Cường, phòng nghỉ Mạc Trần cũng ở tầng này.

“Đình” một tiếng, cánh cửa bóng loáng chậm rãi đẩy ra hai bên trái phải, Mạc Trần bước ra thang máy, nhìn thoáng qua hành lang rồi xoay người đi bên trái

A Diêu nhìn hành lang dài, hưng phấn đánh giá khắp nơi. Văn phòng Đường Cường ở trên cùng, A Diêu thấy xa xa phía trước hình như là một đại sảnh. Ánh nắng vàng từ cửa sổ sắt đất chiếm toàn bộ mặt tường chiếu vào, cả đại sảnh đều rực rỡ lấp lánh.

Đại sảnh hình như có người, trên sàn nhà mờ mờ có thể thấy hai bóng dáng, có tiếng con gái nói chuyện với nhau từ phía cuối truyền đến, decibel quá nhỏ nghe không rõ lắm.

Bước chân Mạc Trần rất nhẹ, khi đi trên đường không phát ra âm thanh tựa như mèo. A Diêu bay giữa không trung, càng không có động tĩnh gì. Người ở đại sảnh không phát hiện có người tới, vẫn tiếp tục buôn chuyện với nhau, ngay cả âm điệu cũng cao lên mấy nốt.

“Nếu sớm biết Mạc thiên vương một mình tới công viên, tớ sẽ nhất định lấy hết can đảm hẹn với anh ấy!”

“Thôi đi, cậu có số điện thoại anh ấy không?”

“Hê hê, lần trước nhân lúc Đường Đồng không ở đây, tớ đã len vào phòng anh ta trộm copy một phần thông tin nội bộ của công ty.”

“FML! Bị phát hiện thì cậu chết chắc!..... số điện thoại anh ấy là bao nhiêu?”

“.....”

Mạc Trần nghe cuộc đối thoại của các cô không sót chữ nào vào lỗ tai, dưới chân cũng không có nửa điểm chần chừ.

“So với cái này, đêm qua Tống Nghê tự tìm đường chết mới càng phần khích!”

“Hi hi hi hi cái này tớ cũng thấy! Tớ còn vì thảo phạt đại quân* góp một phần sức lực đấy!”

(*đem quân đi đánh dẹp)

“Ha ha ha ha me too!”

Tiếng cười thiếu nữ như chuông bạc dưới sự phụ trợ của ánh nắng càng thêm cuốn hút, Mạc Trần tắm trong ánh dương sớm cùng với tiếng cười xuất hiện ở đại sảnh.

Tiếng cười như chuông bạc đột nhiên im bật.

Ánh mặt trời phảng phất còn đọng lại, giữa trời và đất ngay tức khắc chỉ còn hai chữ.

..... Móa nó!

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Thần tượng

“Mạc, Mạc thiên vương.....” Một mỹ nữ mặc váy dài hồng nhạt, đeo trang sức trang nhã kéo nhẹ khóe miệng với Mạc Trần, khó khăn lộ ra một nụ cười mỉm, “Em, em đột nhiên nhớ ra em còn có việc, xin đi trước!”

Lời cô ta còn chưa dứt, người đã nhanh chóng đi ngang qua Mạc Trần, gầy cao gót màu đen đạp lên sàn nhà tron bóng, phát ra tiếng “cộp cộp cộp” trầm đục.

Hương nước hoa trên người cô gái theo gió nhẹ tỏa ra khắp đại sảnh, chớp mũi A Điều giật giật, sau đó buồn buồn đánh một cái hắt xì.

Bóng dáng hồng nhạt rất nhanh biến mất ở cuối hành lang, người đẹp mặc bộ nâu ở lại đại sảnh còn chưa kịp chiêm ngưỡng cho đã —— đậu má đỏ vô nhân tính! Chuẩn cũng quá nhanh đi!

“Hàn Mai Mai.” Mạc Trần đi đến trước eo quầy, tay trái tùy ý đặt lên trên. Cả người Hàn Mai Mai đều cứng đờ, như một con cá chết, trên mặt chỉ còn lại biểu tình chờ người khác đến thịt.

“Xóa số điện thoại của tôi đi.”

Mệnh lệnh cực ngắn gọn, Hàn Mai Mai lại như nhận được thánh chỉ, thật nhanh cầm lấy di động đặt trên bàn, chuẩn xác tìm được số điện thoại Mạc Trần, không chút do dự xóa bỏ.

Mạc Trần nhìn cô ta xóa số điện thoại, mới từ quầy rút ra một chút khoảng cách. Khoảng cách này rất ngắn, khả năng chỉ đến mấy centimet, nhưng Hàn Mai Mai lại như được đại xá, ngay cả hô hấp cũng thông thuận hơn so với vừa rồi.

“Nếu lại bị tôi nghe thấy cô và Lucy ở sau lưng nói chuyện thị phi của tôi.....”

“Đảm bảo sẽ không lại để anh nghe thấy!” Hàn Mai Mai không chờ Mạc Trần nói câu “Tôi sẽ XXX” đã đánh gãy lời anh.

Mạc Trần cúi đầu, trầm mặc nhìn cô ta. Ánh nắng mặt trời chiếu trên đỉnh đầu anh, phản chiếu ra ánh vàng nhạt, dễ chịu lại ấm áp. Trong lòng Hàn Mai Mai lộ bộ một cái, cô ta hơi ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt hoàn mỹ của Mạc Trần, rốt cuộc vẫn thua dưới sắc đẹp của anh, “Đảm bảo không nói chuyện thị phi của anh nữa!”

Mạc Trần hài lòng, hơi gio khóe miệng với Hàn Mai Mai, xoay người rời khỏi bàn công tác của cô ta.

Máy tính trên bàn “Tích tích tích” kêu không ngừng, mãi cho đến khi thân hình Mạc Trần biến mất sau cánh cửa khoảng năm phút, Hàn Mai Mai mới “Phịch” ngồi xuống ghế, click mở hình đại diện đang không ngừng nhảy lên kia.

Boss là tên đại biến thái: Hàn Mai Mai cậu còn sống không?

Boss là tên đại biến thái: Hàn Mai Mai cậu nhất định phải chống cự được nha!

Boss là tên đại biến thái: Hàn Mai Mai tớ sẽ đến nhặt xác cho cậu QAQ

Boss là tên đại biến thái: Hàn Mai Mai, lần này làm chén canh Mạnh bà, kiếp sau còn làm nữ tráng sĩ!

Hàn Mai Mai nhìn lướt qua tin nhắn ghi lại, ngón tay “Cạch cạch cạch” đánh lên bàn phím.

Cửu chế thoại mai: Mạc thiên vương thả đại chiêu với tớ!!!! Thanh máu đã về không!!

Boss là tên đại biến thái: Tốt quá Hàn Mai Mai cậu còn sống!

Boss là tên đại biến thái: Là Phật Sơn vô ảnh cước hay là Hàng Long Thập Bát Chương?

Cửu chế thoại mai: Là mỹ nam kế thất truyền đã lâu!

Boss là tên đại biến thái:.....

Boss là tên đại biến thái: Cậu chống đỡ được không?

Cửu chế thoại mai: Không ㄗㄗ___ㄗㄗ

Cửu chế thoại mai: Tớ đã xóa số điện thoại của anh ấy ㄗㄗ___ㄗㄗ

Boss là tên đại biến thái: Trả Lệ Hữu phái lại cho tớ, không bao giờ là bạn nữa.

Cửu chế thoại mai: Nhưng số của anh ấy tớ đã sớm học thuộc lòng rồi ✓

Boss là tên đại biến thái: Tớ nay mời cậu ăn thịt nướng, yêu quá đi! =3=

Cửu chế thoại mai: 【 báỉ bai 】

Sau khi Mạc Trần đóng cánh cửa lại, liền trực tiếp ngồi xuống phía đối diện Đường Cường. Trên mặt bàn anh ta bày mấy tấm ảnh chụp, là trang bìa album của Oh~my God!.

Mấy tấm ảnh đều tương tự nhau, sự khác biệt duy nhất là vị trí của người đứng giữa là không giống.

Oh~my God! là một nhóm nam đang nổi tiếng ở Khải Hoàng, mới ra mắt gần ba năm đã giành được nhóm nhạc đứng đầu trong bảng xếp hạng doanh thu album vào năm ngoái.

Ánh mắt Mạc Trần nhàn nhạt đảo qua trên mặt năm người, tuổi trẻ lại đẹp trai mỗi người mỗi vẻ quả thật rất dễ hút fans. A Diêu cũng theo ánh mắt Mạc Trần nhìn sang, sau đó chỉ vào cậu bé đứng giữa trong bức ảnh, “Tôi thích người này.”

Mạc Trần nhướn nhướn mày, ngay cả khóe miệng cũng nhếch lên một độ cong nhỏ. A Diêu chỉ chính là Trương Thừa Diệc, cũng là một người có nhân khí cao nhất trong Oh~my God!.

Ha ha.

“Anh tìm tôi có chuyện gì?” Mạc Trần ngẩng đầu lên nhìn Đường Cường, không khách sáo hàn huyên, thậm chí cũng không nói câu chào buổi sáng.

Đường Cường mơ hồ cảm thấy Mạc Trần có chút không vui, nhưng cậu ta vừa mới vào, mình muốn đắc tội cậu ta cũng không có cơ hội nha. Ho khan hai tiếng, Đường Cường mở miệng nói: “Sự việc trên Weibo ngày hôm qua công ty đã biết, bọn họ cuối cùng cũng thỏa hiệp, Tổng Nghệ sẽ không quản lý cậu nữa.”

“Còn gì nữa không?” Kết quả này Mạc Trần cũng không thấy ngoài ý muốn, nếu sự tình đã phát triển đến bước này, công ty còn tính toán dùng anh nâng cao Tổng Nghệ, chính là cùng anh xé rách mặt.

“Kịch bản《 Thượng Đế Cấm Khu 3 》sẽ có thay đổi, nhân vật của Tổng Nghệ..... có khả năng sống không được bao lâu.”

Mạc Trần có chút ngạc nhiên nhìn Đường Cường, chuyện này đúng là anh chưa từng nghĩ tới. Tổng Nghệ đóng vai Nessa là một nhân vật đặc thù, mặc dù xuất diễn cũng không nặng, nhưng bởi vì thân phận là trợ lý của Cao Sâm nên rất có khả năng cô ta còn xuất hiện trong Thượng Đế Cấm Khu 4, 5, 6.

Bây giờ kịch bản thay đổi, chính là cắt đứt khả năng này.

“Mạc thiên vương, hiện tại không còn nghĩ đi đổi công ty khác chứ?”

Đường Cường đứng dậy rót ly nước ấm, đưa tới trước mặt anh.

Đối với hành động ân cần của anh ta, Mạc Trần vẫn không dao động, “Lão già đó nhẫn tâm buông tha Tổng Nghệ?”

Đường Cường cười khổ hai tiếng, tối qua anh ta phải họp đến hai giờ đêm “Bọn họ đại khái sẽ tìm một phương án khác cho Tổng Nghệ. Nhưng cậu biết

đấy, Chủ tịch ghét nhất nghệ sĩ của công ty truyền ra gièm pha, bất kì hình thức nào.”

Mạc Trần từ chối cho ý kiến, Khải Hoàng là công ty lớn số một số hai trong làng giải trí, ngoài việc thiết lập vỏ ngoài cho các thần tượng, công tác quản lý nghệ sĩ phải dùng từ ‘khắc nghiệt’ để hình dung. Đây cũng là nguyên nhân Khải Hoàng có số lượng nghệ sĩ lớn lại hiếm khi có người truyền ra tin tức tiêu cực.

“Kịch bản trong vòng hôm nay sẽ sửa xong, ngày mai sẽ khôi phục quay chụp, đừng đến trễ đấy.” Đường Cường liếc nhìn Mạc Trần, không yên tâm dặn dò.

“Biết rồi.” Mạc Trần đứng lên đang chuẩn bị rời đi, văn phòng Đường Cường lại bị người khác gõ hai tiếng.

“Mời vào.”

Cửa phòng bị người đẩy ra, Trương Thừa Diệc từ bên ngoài đi vào. Mạc Trần đã nhấc chân lên lại hạ xuống, anh thông dong xoay người, một lần nữa ngồi xuống ghế.

Trương Thừa Diệc đến trước bàn làm việc của Đường Cường, thấy Mạc Trần cũng không ân cần chào hỏi, chỉ gật gật đầu với anh, sau đó nhìn về phía Đường Cường, “Đường Đồng, có chuyện gì vậy?”

Đường Cường nhìn Mạc Trần bất động như núi, chỉ vị trí trống bên cạnh anh, “Ngồi đi.”

“Không cần.” Trương Thừa Diệc đứng tại chỗ không động đậy, chỉ nhìn Đường Cường nói, “Có chuyện gì cứ việc nói thẳng.”

Đường Cường có chút không vui mà nhăn mày lại, anh ta ngẩng đầu nhìn Trương Thừa Diệc, ngay cả giọng nói cũng nhiều thêm một phần nghiêm khắc, “Thừa Diệc, Oh-my God! là một nhóm, em luôn cùng thành viên trong nhóm bất hòa, không chỉ ảnh hưởng tới sự phát triển của cá nhân em, mà còn ảnh hưởng tới sự phát triển của cả nhóm.”

Trương Thừa Diệc mím môi, không trả lời.

Đường Cường như bị chủ nhiệm bóp vào người, tiếp tục giảng giải cậu ta, “Làm nghệ sĩ của công ty, anh nghĩ trước hết em nên học cách tuân theo công ty quản lý.”

Trương Thừa Diệc cười khẽ hai tiếng, cậu ta liếc Mạc Trần một cái, mới quay đầu nói với Đường Cường: “Mạc thiên vương không phải cũng độc hành sao?”

“Chờ anh đứng ở độ cao như cậu ta thì lại đến thảo luận vấn đề độc hành với tôi.” Đường Cường tựa như bị ý cười trong mắt Trương Thừa Diệc chọc giận, cả khuôn mặt đều xụ xuống. Đột nhiên cất cao âm điệu dọa A Diêu nhảy dựng, cô run lên, theo bản năng mà bay tới sau Mạc Trần

“Đường Cường, anh nói nhỏ một chút.” Mạc Trần dựa vào ghế da, quang minh chính đại nghe bọn họ nói chuyện, không có ý tứ tránh ra chỗ khác.

Đường Cường bị hai câu nói của Mạc Trần làm cho lúng túng, anh ta uống một ngụm cà phê trong ly, làm nhuận yết hầu.

Tay Trương Thừa Diệc đặt bên người dần dần nắm thành quyền, cũng không tự giác mà đề cao âm lượng, “Nếu vẫn dựa theo ý định của công ty để phát triển tiếp, em vĩnh viễn cũng đứng trên độ cao của anh ta!”

Đường Cường cùng Mạc Trần đều nhìn cậu ta, ngay cả A Diêu cũng yên lặng nhìn cậu. Cả văn phòng lâm vào một trận yên lặng, chỉ có tiếng hít thở quanh quẩn ở trong phòng, ngắn ngủi, rất nhỏ.

“Các fans của cậu, họ chỉ thích hình tượng mà công ty đắp nặn cho cậu, trừ bỏ lớp vỏ này, cậu chả là cái thá gì cả.” Giọng nói Mạc Trần trầm thấp dễ nghe, không mang theo bất cứ cảm xúc nào, lại cô tình đâm vào lòng người nghe.

Tuy những lời này làm tổn thương người khác, nhưng lại là sự thật.

Nghệ sĩ bị ai ở chỗ, họ chỉ có thể sắm vai thành người khác, mới có thể được mọi người thích. Dù bản thân mình cùng với mình trên màn hình khác xa đến vạn dặm, nhưng bọn họ vẫn không biết một đóng vai người khác trước màn ảnh.

Bởi vì công việc của nghệ sĩ là được người ta thích.

Đường Cường nhìn Mạc Trần, tiếp tục câu chuyện, “Mạc Trần nói không sai, giới nghệ sĩ rất thực tế, em không nghĩ đi theo con đường mà công ty đặt cho em, đến cuối cùng rất có thể em sẽ không có đường để đi.”

Đây không phải uy hiếp, anh ta đã từng gặp rất nhiều người mới bước chân vào giới giải trí, họ đều mang trong mình một giấc mộng, ảo tưởng ngày mai mình là ngôi sao. Nhưng sự thật là, những năm gần đây ở Khải Hoàng, siêu sao Thiên Vương chân chính cũng chỉ có một người Mạc Trần.

Trương Thừa Diệc không nói gì nữa, cậu ta chỉ đứng tại chỗ trong chốc lát liền bước ra khỏi văn phòng Đường Cường.

Mạc Trần ngược mắt nhìn Đường Cường hỏi: “Cậu ta muốn ‘bay’ một mình?”

“Ừ.” Đường Cường gật đầu, “Cậu ta cho rằng hình thức theo nhóm đã kìm hãm sự phát triển của cậu ta. Quả thực cậu ta có chút tài hoa, nhưng muốn một mình sáng tác vẫn còn kém chút.”

Đưa đòi, đây có lẽ là bệnh chung của người mới.

Ánh mắt Đường Cường quét lên vài tấm bìa album, ấn vào nút trò chuyện trên điện thoại, “Hàn Mai Mai, vào đây.”

Hàn Mai Mai vào rất nhanh, Đường Cường đưa cho cô ta một album ảnh, phân phó nói: “Nói cho Lili, album tiếp theo dùng bìa này.”

“Vâng, Đường Đồng.” Hàn Mai Mai nhận ảnh chụp, cúi đầu nhìn thoáng qua. Đường Cường chọn tấm ảnh này, đứng ở vị trí chính giữa không phải người đang nổi nhất Trương Thừa Diệc, mà là người vẫn luôn cùng anh ta bất hòa - Ngô Ngôn

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Bị nhốt

"Cậu Trương đẹp trai có khả năng bị Đường đồng biếm vào lãnh cung!" Hàn Mai Mai bày tấm ảnh bìa mà Đường Cường vừa đưa cho cô ta lên bàn, ngón tay gõ nhanh trên bàn phím.

Boss là tên đại biến thái: Tại sao vậy? Chẳng lẽ cậu ta không chịu khuất phục dưới dâm uy của Đường đồng?

Cừu chế thoại mai: Đủ rồi đó, Đường đồng không phải Boss nhà cậu, không chơi nam sinh nhỏ.

Boss là tên đại biến thái: Đừng nói thô thể! Quả thật không nở nhìn thẳng! Hôm nay anh An và La Đại Boss cùng tới công ty, còn cùng nhau vào phòng tối nhỏ!

Cừu chế thoại mai: Nói như vậy, vừa rồi Mạc Thiên Vương và cậu Trương đẹp trai đều ở trong phòng làm việc của Đường đồng.

Boss là tên đại biến thái: Cmn đúng là khẩu vị nặng!!

Hàn Mai Mai đang đặt tay lên bàn phím chuẩn bị gõ xuống, cửa phòng làm việc của Đường Cường bị người từ bên trong đẩy ra. Đùi phải thon dài của Mạc Trần vừa mới bước ra cửa, Hàn Mai Mai lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai thoát khỏi QQ, từ trên ghế "vụt" đứng lên, "Mạc Thiên Vương đi thông thả!"

Mạc Trần nghiêng đầu nhìn Hàn Mai Mai mấy lần, không nói gì đi tới hành lang.

Nhìn bóng lưng Mạc Trần dần dần đi xa, Hàn Mai Mai vỗ ngực một cái, lại ngồi xuống ghế lần nữa.

Cừu chế thoại mai: Mạc Thiên Vương đi rồi.

Boss là tên đại biến thái: La Đại Boss cũng vừa đi ra khỏi văn phòng.

Cừu chế thoại mai:... Tớ có một dự cảm không lành.

Boss là tên đại biến thái:... Thật trùng hợp, tớ cũng vậy.

Cừu chế thoại mai:... Cậu nói xem chúng ta có nên báo động không?

Boss là tên đại biến thái:... Báo đi, đề phòng trước vụ án đặc biệt cũng tốt.

Hành lang vẫn trống trải như lúc tối, A Diêu bay giữa không trung, không xa không gần đi theo Mạc Trần, "Tôi cảm thấy vừa rồi anh nói quá nặng lời."

"Phải không?" Mạc Trần cầm hai tay vào túi áo khoác, khòe miệng hơi gọi lên.

A Diêu cứ cảm thấy nụ cười này không mấy thân thiện, nhưng vẫn to gan tiếp tục nói: "Anh nói cậu ta như vậy, cậu ta rất dễ biến thái đó!"

Mạc Trần: "..."

"Cô rất thích Trương Thừa Diệc?" Mạc Trần đi tới trước thang máy, lúc ấn xuống thang máy dường như vô tình hỏi một câu.

"Lón lên rất đẹp trai." A Diêu ăn ngay nói thật.

"Ha, cô không chỉ đầu óc không dùng được, ngay cả ánh mắt cũng có vấn đề." Mạc Trần toàn tâm toàn ý mà khinh bỉ A Diêu, hoàn toàn không phát hiện thang máy từ trên tầng 38 xuống.

A Diêu nhìn gò má khó chịu của Mạc Trần, chớp chớp mắt, "Tôi cảm thấy anh lớn lên đẹp trai nhất."

Mạc Trần: "..."

Mặc dù cảm thấy cô đang vòng vèo chửi mình, nhưng tí ti mừng thầm trong lòng là sao thế này?

Không cho anh thời gian nghĩ lại mình, thang máy "đỉnh" một tiếng mở cửa.

Trong thang máy có một người đàn ông mặc tây trang phẳng phiu đang đứng, khi Mạc Trần nhìn thấy ông ta thì rõ ràng chân mày nhíu lại giữa ấn đường.

Là La Thiên Thành.

Hiển nhiên La Thiên Thành cũng không nghĩ tới, người xuất hiện trước mặt mình khi thang máy mở ra là Mạc Trần.

Gần như theo bản năng thối tiếng huyết sáo, trong mắt La Thiên Thành lóe lên ánh sáng hưng phấn, "Mạc Thiên Vương, khéo như vậy?"

Mạc Trần đứng ở cửa thang máy không nói gì, cũng không có hành động. Ánh mắt A Diêu xoay vòng giữa hai người, sau đó nhảy bén bắt được trọng điểm----- ánh mắt La Thiên Thành nhìn Mạc Trần cùng với Tiểu Hi ngày đó giống y như đúc.

... Mẹ nó, thế quái nào năm nay nhiều biến thái vậy?

Hai người vẫn còn đang giằng co không dứt, cửa thang máy tự động khép lại, lại bị La Thiên Thành lạnh tay lẹ mắt ngăn cản, "Mạc thiên vương, không vào sao?"

Đây tuyệt đối là khiêu khích.

Mạc Trần mím môi, lạnh lùng nhìn La Thiên Thành một cái, nhấc chân phải bước vào thang máy.

Cửa thang máy lại lần nữa đóng lại, A Diêu đứng ở giữa La Thiên Thành và Mạc Trần, ý đồ tách hai người ra ----- dù cho cô trong suốt.

Con số trong thang máy từ 36 biến thành 35 rồi tới 34, cuối cùng La Thiên Thành cũng mở miệng, "Mạc Trần, mặc kệ khi nào nhìn thấy em, em cũng dễ nhìn như vậy."

A Diêu: "... Cứu, mạng!

Mạc Trần chỉ một lòng nhìn chăm chăm vào cửa thang máy, gò má lạnh như băng càng gọi lên dục vọng chinh phục của La Thiên Thành.

Ông ta nhìn Mạc Trần cười cười, tiến lên một bước muốn nắm cánh tay anh, nhưng nắm đấm của Mạc Trần so với ông ta còn nhanh hơn.

"Bịch" một tiếng vang thật lớn, thang máy dường như cũng rung lên.

Cho đến khi La Thiên Thành bị đánh đến góc xó xỉnh, lấy tay lau tia máu nơi khóe miệng A Diêu mới giật mình cảm thán thân thủ Mạc Trần thật mạnh mẽ.

Nếu như không phải không chạm được vào cô, nhất định ngay ngày đầu tiên cô đã bị anh đập bẹp đi!

"Mạc Trần, tính khí của em vẫn nóng nảy giống như năm đó vậy." La Thiên Thành nhìn vệt máu đỏ trên mu bàn tay, lại như nhớ tới điều gì vui sướng đã trải qua, bỗng cười rộ lên.

Mạc Trần sửa lại ống tay áo, cúi đầu nhìn La Thiên Thành, "La tiên sinh không phải chỉ thích nam sinh nhỏ hay sao? Năm nay tôi đã 26 rồi."

Từ trong góc đứng thẳng người lại, La Thiên Thành nhìn Mạc Trần, tham luyến trong mắt không che dấu chút nào, "Nếu đối tượng là em, tuổi tác không quan trọng."

Ánh mắt trần trụi kia khiến Mạc Trần nhíu mày buồn ối, anh xoay người bấm ngừng thang máy, từ tầng 23 đi ra.

La Thiên Thành nhìn Mạc Trần từ từ biến mất trong bối cảnh chật hẹp, khóe miệng chứa một nụ cười tình thế bất buộc.

Không có bất kỳ dấu hiệu nào, đèn trong thang máy đột nhiên dập tắt, theo đó là tiếng "Lạch cạch", thang máy chọt ngừng lại.

La Thiên Thành theo đó nháng một cái, vai trái hung hăng đụng vào vách thang máy.

Không để ý đau đớn trên vai, tình huống trước mắt rõ ràng là thang máy xảy ra trục trặc. La Thiên Thành dù không giống con gái bị dọa sợ trực tiếp kêu to, nhưng bất kỳ ai bị treo ở hai mươi mấy tầng trên cao, bốn phía còn đen như mực đều cảm thấy sợ hãi.

Lấy điện thoại trong túi tây trang ra, La Thiên Thành mượn ánh sáng lạnh lẽo từ di động nhấn vào nút báo động.

Mạc Trần mới đi được hai bước đã nghe thấy thang máy phía sau truyền đến tiếng chuông báo động bén nhọn. Anh dừng bước quay đầu nhìn lại, sau đó dò mắt đến trên người A Diêu, "Là cô làm?"

"Tuyệt đối không phải!" A Diêu tròn to hai mắt tới bên cạnh Mạc Trần "Hãy nhìn ánh mắt chân thành của tôi đi."

Mạc Trần: "..."

Xin lỗi tôi chỉ thấy gì mất.

Nhân viên bảo vệ của tòa nhà tới đặc biệt nhanh chóng, chỉ mới ba phút đã vọt ra từ cách vách thang máy.

Mạc Trần vẫn ở lại tầng 23 không đi, tràn đầy thích thú nhìn bảo vệ làm thế nào để cứu La Thiên Thành.

Hai người bảo vệ đỡ đỉnh mũ lao ra từ bên cạnh thang máy, liếc một cái liền thấy Mạc Trần. Bảo vệ bên phải rõ ràng là fan của anh, nhìn thấy anh ngay cả nói cũng không rõ ràng, "Mạc Mạc Mạc Mạc tiên sinh! Có thể ký tên cho tôi không!"

Mạc Trần: "..."

Người bảo vệ bên trái dùng sức gõ một cái lên đầu anh ta, lớn tiếng mắng: "Ngu ngốc, lúc này phải hỏi 'Mạc tiên sinh, ai bị kẹt trong thang máy' chứ!"

Bảo vệ bên phải như đã hiểu ra gật đầu, nhìn Mạc Trần nói như vẹt: "Mạc tiên sinh, ai bị kẹt trong thang máy!"

"La Thiên Thành."

...

Hai người bảo vệ nhìn nhau một cái, cùng lúc bỏ nhào về phía cửa thang máy, "La tiên sinh, La tiên sinh! Ông còn sống không?!"

La Thiên Thành nghe thấy phía trên truyền đến tiếng ong ong, nhún mày một cái, ngẩng đầu hô: "Mấy người lằng nhằng cái gì? Nhanh sửa thang máy đi!"

Nghe thấy tiếng trả lời của ông ta, hai người bảo vệ đồng thời thở phào nhẹ nhõm, dường như mừng đến chảy nước mắt "La tiên sinh ông đừng sợ, chúng tôi lập tức tới cứu ông ngay!"

Bảo vệ bên trái bắt đầu dùng công cụ cạy cửa, trong quá trình này người bảo vệ bên phải còn không quên trấn an La Thiên Thành, "La tiên sinh, ông ngàn vạn lần đừng lộn xộn, thang máy sẽ rơi xuống!"

...

Bảo vệ bên trái cạy cửa được một nửa, lại dùng tay cho anh ta một cái đập tóa lửa, "Ngu ngốc! Cho dù ông ta động đây một tí, thang máy cũng sẽ rơi xuống!"

...

"Há há há há há há há!" A Diêu y vào không có người có thể nghe thấy mình, khoa trương cười lên "Bọn họ tuyệt đối là fan của anh, còn là loại nào tàn!"

Ác ý trong lòng Mạc Trần tựa như bị tiếng cười của cô mà tan thành mây khói, anh xoay người đi tới cầu thang "Đi thôi."

A Diêu bay theo, vẫn còn không ngừng nhìn về phía thang máy, "Không xem tiếp hả?"

"Không xem." Mạc Trần đẩy cánh cửa cầu thang bằng gỗ, không quay đầu lại bước đi.

Từ tầng 23 xuống tầng 1, đây là cả một chặng đường dài. A Diêu bay phía sau anh, đề nghị: "Thật ra anh có thể đi thang máy khác."

Mạc Trần quay đầu nhìn cô một cái, cười nhẹ nói: "Còn không thừa nhận là cô làm?"

A Diêu bĩu môi, bực bội đáp: "Ai bảo ông ta muốn chiếm tiện nghi của anh ah, tôi còn chưa chiếm được đấy."

Bước chân Mạc Trần có chút lảo đảo, vai anh hơi lay động, quay người nhìn A Diêu, "Cô nói cái gì?"

"Ha ha ha ha ha" A Diêu cười pha trò, cứng nhắc rời đề tài "Đúng rồi, ông ta vừa mới nói năm đó, năm đó xảy ra chuyện gì à?"

Mạc Trần quay người lại tiếp tục đi xuống "Không có gì, cũng giống như hôm nay vậy, tôi đánh ông ta một trận mà thôi."

A Diêu nhìn chăm chăm vào Mạc Trần một lát, lại xẹt tới, "Anh nhất định còn che giấu điều gì đó."

Mạc Trần liếc cô một cái, sau đó gạt đầu "Ừ, lần trước tôi đánh ông ta gãy một cái răng, so với lần này thì thảm hơn nhiều."

A Diêu: "..."

Mạc Trần rời khỏi công ty không lâu, Hàn Mai Mai đã nhận được tin từ phòng bảo vệ, cô ta không kịp chờ leo lên QQ, "Boss nhà cậu bị kẹt trong thang máy, vừa mới bò ra ngoài!"

Boss là tên đại biến thái...

Cửu chế thoại mai: Hơn nữa theo anh bảo vệ tiết lộ, lúc đi ra khỏi miệng ông ta có một vết tím bầm! Ông ta nói kẹt trong thang máy, đùa ai vậy! Phải ngã thế nào mới có thể đụng ra vết thương như thế á!

Boss là tên đại biến thái...

Cửu chế thoại mai: Cậu bị điểm huyết cam à?

Boss là tên đại biến thái: Chẳng qua tớ đang suy nghĩ tên QQ mới.

Tư thế boss rất *: ← Cái này thế nào?

Cửu chế thoại mai... Giống như cậu thấy tận mắt vậy.

Tư thế boss rất *:... Đừng dọa tớ.

Tư thế boss rất *: Chờ một chút! Trong thang máy chỉ có một mình La Đại Boss?

Cửu chế thoại mai: Ha ha ha ha ha, cậu cuối cùng cũng bắt được trọng điểm! Đúng vậy, anh chàng bảo vệ nói toàn bộ quá trình Mạc Thiên vương đều đứng bên ngoài xem cuộc vui!

Thiên Vương của tui có siêu năng lực: Tớ quyết định dùng cái tên này.

Cửu chế thoại mai... Cậu thật là!

Ngày thứ hai, 《Thượng đế cấm khu 3》tiếp tục quay phim, Mạc Trần cũng lấy được kịch bản mới được thăng cấp lần nữa. Bên trong trừ thay đổi một ít cảnh diễn của Tống Nghê ra, những người còn lại không có nhiều thay đổi.

Mạc Trần cầm kịch bản lật hai trang, nhắc tới hôm nay Tống Nghê cũng không tới studio. Nhưng bất luận là nhân viên công tác hay diễn viên còn lại đều giống như không phát hiện vậy, cực kỳ ăn ý không nói chữ nào. Bọn họ không đề cập tới, Mạc Trần lại càng không nhắc đến.

Anh nhìn kịch bản một chút, đại khái Tống Nghê còn ba cảnh diễn, bởi vì bị nhiễm virus mà gameover.

Không thể không nói nhà biên kịch có bản lãnh nghe tiếng gió để nắm toàn cục trong tay, ít nhất anh ta đã sớm suy nghĩ xong N cái kết cục ----- dùng để ứng phó với nhà tài trợ khác nhau.

Buổi trưa ăn cơm hộp ở studio, bình thường đều là Đường Cường ân cần đưa cơm hộp cho Mạc Trần, nếu Đường Cường chưa tới thì nhân viên trong đoàn phim sẽ lấy cơm cho anh.

Nhưng khi Mạc Trần nhìn trước mặt là một ông chú râu, mí mắt không tự chủ được nhắm hai cái, "Ông là ai? Trước kia hình như chưa từng thấy ông."

"Com hộp Vương Vương." Ông chú râu rút một tấm danh thiếp đầy dầu mỡ từ túi áo, quơ quơ trước mặt Mạc Trần, "Các cậu luôn ăn com hộp nhà tôi."

Mạc Trần: "..."

Ông chú râu lật mặt kia danh thiếp, lại quơ quơ trước mặt Mạc Trần, "Đúng rồi, tôi còn một nghề phụ, chính là giúp người bắt quỷ."

Lông mày Mạc Trần động một cái.

"Mạc tiên sinh, tôi chú ý cậu lâu rồi, có phải cậu bị quỷ quán lấy không?"

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 18: Bắt quỷ

Editor: Tiểu Anh

Ông chú râu trước mặt Mạc Trần trước kia chưa từng thấy qua, trên cằm ông ta để một vòng râu đen sì, dưới ánh mặt trời còn hiện lên vẻ bóng loáng. Đường như quanh năm không được ngủ ngon vậy, dưới hốc mắt lõm xuống hiện rõ hai vết xanh đen, ngay cả con ngươi cũng đục ngầu.

Nhưng ánh mắt ông ta nhìn về phía Mạc Trần lại cực kỳ nghiêm túc.

Lời nói quái dị này nếu lọt vào tai người khác cũng chỉ cho là ông ta đang thả rắm, thuận miệng nói nhảm mà thôi. Nhưng chỉ có Mạc Trần biết, nếu chỉ là thuận miệng nói nhảm, thì cũng có phần quá đúng đi.

Anh ngẩng đầu, chống lại ánh mắt ông chú râu, trong lòng không hiểu sao có chút hốt hoảng. Nhưng dù sao Mạc Trần cũng là ảnh đế, vào thời khắc mấu chốt này anh lại dùng khả năng diễn xuất hoàn mỹ mình đã dày công tôi luyện che dấu nội tâm hốt hoảng.

Trong con ngươi đen dần dần nhiễm một tầng thâm chọc nhàn nhạt, ngay cả khóe miệng đang nhếch lên như đang cười nhạo người trước mắt là kẻ điên, "Xin lỗi, tôi không tin vào tôn giáo."

Phản ứng của Mạc Trần dường như trong dự liệu của ông chú râu, ông ta mím môi, tiếp tục không chịu khuất phục nhìn anh, "Mạc tiên sinh, tôi không phải tới truyền bá, không, truyền giáo, chuyện này nghe có vẻ hoang đường, nhưng hãy xin tin vào phán đoán chuyên nghiệp của tôi."

"A." Mạc Trần đơn giản chỉ cười nhạo một tiếng, "Tôi càng tin vào giám định của bệnh viện tâm thần hơn."

"Chao ôi tôi thật sự không có bệnh." Ông chú râu vỗ một cái lên bắp đùi mình, nhìn đáng vẻ có chút nóng nảy. Ông ta chỉ bên cạnh Mạc Trần, nói chắc chắn, "Nó hẳn là ở đây, hơn nữa còn là một nữ quỷ."

Ngón trở thô ráp không nghiêng không lệch chỉ đúng vị trí của A Diêu.

A Diêu hơi ngần ra, cô đưa tay phải hươ hươ trước mắt ông chú râu, "Ông nhìn thấy tôi hả?"

Ông chú râu không có phản ứng, hiển nhiên ông ta không nhìn thấy A Diêu.

Mạc Trần thả hộp com trong tay xuống, nhũn mảy từ ghế đứng lên, "Vị tiên sinh này, nếu như ông còn càn quấy như vậy, tôi sẽ báo cảnh sát."

Đối với loại uy hiếp này, ông chú râu cũng không cảm thấy lạ. Ông ta nhanh tay rút một vật từ trong ngực ra, A Diêu nhìn kỹ mới phát hiện trong tay ông ta kẹp một lá bùa vàng.

Nhất thời trong lòng có trăm cảm xúc lẫn lộn, một ông chú đưa com hộp lại mang hoàng phù theo người?! Ông ta muốn móc cũng nên móc xẻng xào thức ăn ra mới đúng nha!

Ngay cả Mạc Trần cũng sững sờ, anh còn chưa kịp phản ứng, ông chú râu đã đọc một loạt chú ngữ, theo đó ném hoàng phù lên không trung, hoàng phù giữa không trung "lách tách" bốc cháy.

"A." Ánh lửa thiêu đốt của hoàng phù đặc biệt chói mắt, A Diêu dùng tay che mắt mình, thân hình thoáng hiện vài cái liền biến mất.

Trong lòng Mạc Trần siết lại, bật dậy từ trên ghế. A Diêu biến mất hoàn toàn, ngay cả cọng tóc cũng không để lại.

Cảnh tượng này đối với Mạc Trần là một kích thích không nhỏ, trong đầu như có thứ gì đó ầm ầm nổ tung, cả người như bị đốt cháy. Anh xoay người nhìn ông chú râu, trong mắt là lửa giận mãnh liệt, "Ông làm trò gì vậy? Cái trò lừa bịp giang hồ này giờ vẫn còn dùng để gạt người sao?"

Mạc Trần so với ông ta cao hơn một cái đầu, anh đứng ngược sáng, bóng dáng đen tối ập vào người ông chú râu. Ông chú râu chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, bị người dùng thân hình cao lớn khinh bỉ mùi vị thật không dễ chịu.

Nếu người này còn có khí thế hung hăng như một ngọn lửa, cái mùi vị này càng không dễ chịu.

Ông chú râu bị rống đến ngu người, ngay cả hoàng phù cũng ỉu xiu rơi trên mặt đất. Không ít người trong đoàn làm phim cũng chú ý tới động tĩnh bên này, rồi rít chạy tới hỏi tình huống.

Nội tâm Mạc Trần không kiên nhẫn, nhưng vẫn giải thích nhanh một lần. Nhân viên công tác nghe xong đều lộ ra ánh mắt hài hước, định đuổi ông chú râu ra khỏi trường quay. Nhưng ông chú râu đã lấy lại tinh thần, kiên định cho rằng Mạc Trần bị nữ quỷ quán lấy, không chịu buông tha tiếp tục đòi bắt quỷ.

Mạc Trần cuối cùng cũng nổi giận, anh nhấc hộp com trên bàn nhét vào ngực ông ta, "Ông có tin sau này sẽ không có tổ kịch đến ăn com hộp nhà ông không?"

...

Đây đúng là một uy hiếp nghiêm trọng.

Ông chủ râu tuy ham mê bất quý, nhưng dù sao làm com hộp mới là nghề chính. Một chiêu này của Mạc Trần chính là giải quyết tận gốc, ông chủ râu nhất thời ù xù, mặc dù không cam lòng, nhưng vẫn cụp đuôi ảo não chạy trốn.

Nhìn bóng lưng không mấy cao lớn xa dần, Mạc Trần thở ra một hơi.

Nhân viên công tác thấy chuyện đã qua, lại trở về vị trí tiếp tục ăn. Mạc Trần không ăn được com này, anh mượn cớ đi WC, thừa dịp mọi người không chú ý liền len lén quẹo vào một góc kín đáo.

Đề thấp giọng gọi mấy tiếng A Diêu, cũng chỉ có làn gió ẩm áp tình cờ thổi qua đáp lại anh.

Chân mày Mạc Trần nhăn lại mấy phần, lấy di động trong túi ra cực nhanh lên QQ.

Avatar Thần Côn vạm vỡ như một vầng mây xám trắng, Mạc Trần mím môi mở khung chat.

"Sur phụ, người biết com hộp Vượng Vượng không?"

Đợi ba phút, đối phương vẫn không có phản ứng.

Mạc Trần đã cạn kiệt kiên nhẫn, nhú mày nhìn điện thoại một lúc, thoát khỏi QQ.

Đầu ngón tay thon dài vẽ nhanh lên màn hình, Mạc Trần lục trong danh bạ một dãy số đã lâu không liên lạc, không chút suy nghĩ gọi đi.

【 số máy quý khách vừa gọi không tồn tại, xin kiểm tra rồi gọi lại lần nữa. 】

Quả nhiên.

Chán nản buông di động xuống, Mạc Trần nặng nề ấn nút tắt, muốn đem tất cả phiền muộn đặt lên điện thoại. Đi hai bước, Mạc Trần lại gọi mấy tiếng A Diêu, vẫn không được đáp lại, mới cau mày trở về.

Vừa mới tới khúc ngoặt phía trước, điện thoại rung lên như bị điên.

Mạc Trần móc di động ra nhìn, chính là dãy số mình vừa gọi. Lòng mày anh động một cái, vừa kết nối đã nghe thấy giọng nói thờ ơ truyền ra ống nghe, "Có việc gấp hả?" Mạc Trần không có chuyện thì sẽ không tìm hân, nếu có chuyện thì sẽ lên QQ tìm, gọi điện thoại như vậy nhất định là hết sức khẩn cấp.

Mạc Trần thấy giọng người đàn ông nồng đậm ngái ngủ, tay cầm điện thoại chột nắm chặt, gần như là gào lên, "Sur phụ, tại sao điện thoại của người vĩnh viễn không tồn tại!"

QQ vĩnh viễn không online, điện thoại cho tới bây giờ không tồn tại, thực tức cười!

Giọng đối phương vẫn lạnh nhạt như cũ "Đã nói rồi, điện thoại của ta chỉ có người hữu duyên mới gọi được."

Mạc Trần: "..."

Hít sâu một hơi, Mạc Trần không nghĩ tranh cãi vấn đề với hân, "Người biết com hộp Vượng Vượng không?"

"Com hộp Vượng Vượng?" Người bên kia suy nghĩ một chút, "Com rang nhà họ mùi vị không tệ."

Trầm mặc hai giây, Mạc Trần mới nói, "Ông chủ ở đó tự xưng biết bất quý người biết không?"

Lần này đổi lại đối phương trầm mặc hai giây, "Mạc Trần, con nuôi một con quý bên người?"

Mạc Trần giật giật khóe miệng, không thừa nhận cũng không phủ nhận, "Ông chủ đó có đốt một tấm hoàng phù, nó có nguy hiểm gì không?"

Lần này đối phương trầm mặc lâu hơn, cuối cùng thỏa hiệp nói: "Yên tâm đi, A Vượng nếu có bản lĩnh bắt được quý thì hân cũng không cần bán com hộp."

Mạc Trần hơi thờ phào nhẹ nhõm, lần trước A Diêu nghi ngại thật tốt sẽ về nhà mình, chắc lần này cũng vậy chứ?

"Nhưng đến cả A Vượng cũng phát hiện con bị quý quán lấy, chứng tỏ con với con quý đó quá thân cận."

Mạc Trần yên lặng, dĩ nhiên anh biết cùng quý sống chung sẽ có ảnh hưởng tới con người, nhưng cho tới giờ anh vẫn không có cảm giác gì khác thường, nên anh mới có thể buông thả mình không nghĩ vấn đề này nữa.

"Lần trước con tìm ta có phải cũng liên quan đến con quý này?"

"Vâng..."

Dừng lại hai giây, đối phương nói: "Ta sẽ cố gắng trở về sớm, lúc cần thiết có thể dùng bùa hộ mạng ta cho con."

"Cô ấy không có ác ý." Theo bản năng, Mạc Trần muốn giải thích hộ A Diêu.

Đối phương yên lặng lúc lâu, cuối cùng chỉ nói bốn chữ, "Người quý khác biệt."

Người quý khác biệt.

Đạo lý này khi Mạc Trần năm tuổi đã biết rõ, cho nên anh mới không để ý tới những du hồn đã quý ảm tử muốn mình báo thù cho họ, nhưng mà A Diêu..

Khẽ cười tự giễu, Mạc Trần thấp giọng nói với ông nghe: "Con biết rồi." Nói xong ba chữ tựa như lần tránh, Mạc Trần vội vã cúp điện thoại.

Từ trong góc quẹo ra, đạo diễn đã kêu mọi người chuẩn bị quay phim.

Mạc Trần hít sâu một hơi, đi tới phòng chụp.

Trong phòng thí nghiệm khép kín, có đủ loại thiết bị tinh vi đắt tiền khiến không khí trở lên bén nhọn lại lạnh lẽo. Cao Sâm ngồi trước máy vi tính, ngón tay thon dài bay nhanh lên bàn phím, nội dung trên màn hình không ngừng chiếu lên mắt kính thật dày của trợ thủ, giống như đang chiếu một bộ phim tình. Trợ thủ phía sau Cao Sâm nhìn một hồi, về mặt ngưng trọng đẩy mắt kính trên sống mũi, "Tiền sĩ, virus giống như đang bắt đầu biến dị."

Động tác trên tay Cao Sâm ngừng lại, nghiêng người sang nhìn về phía trợ thủ, khẽ hást cằm. Hai người cứ như vậy nhìn nhau năm giây, Mạc Trần đỡ trán, "Xin lỗi, tôi quên từ."

"Cất." Âm thanh đạo diễn Thôi từ trong phòng bối cảnh cất lên, "Nghỉ ngơi năm phút."

Diễn viên trẻ tuổi diễn vai trợ lý Cao Sâm cúi đầu nói với Mạc Trần gì đó, đạo diễn Thôi đi tới bên cạnh, vỗ vỗ vai anh "Thế nào Mạc Thiên vương, trạng thái không tốt? Trước kia cậu không có quên từ."

Mạc Trần xoa xoa ấn đường, lại nói xin lỗi.

Thấy sắc mặt anh có chút mệt mỏi, đạo diễn Thôi lại vỗ vai anh, không nói gì đi tới trước máy quay phim.

Mạc Trần dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần, cố gắng trở về trạng thái.

Khi Mạc Trần đối diện với máy quay phim lần nữa, anh cắn quả chanh trong tay, rốt cuộc cũng tìm về cảm giác của Cao Sâm. Nhìn ánh mắt đột nhiên biến hóa của Mạc Trần, đạo diễn Thôi hài lòng gật đầu.

Một diễn viên ưu tú không phải chỉ có khả năng diễn xuất tốt, mà còn nhanh chóng điều chỉnh trạng thái của mình.

Cảnh sau đó cũng coi như thuận lợi, đúng bảy giờ, buổi chụp cả một ngày cuối cùng cũng kết thúc.

Mạc Trần không yên lòng lái xe trở về, trời bất ngờ đổ mưa to khiến anh phải giảm tốc độ. Mạc Trần ghét trời mưa, cái cảm giác quần áo ẩm ướt dính vào người rất không thoải mái.

Khi xe trở về biệt thự, mưa vẫn còn chưa tạnh.

Tiếng mưa rơi rào rào tràn ngập buồng xe, trước cửa nhà Tiểu Dương quen thuộc có một người con gái đang ngồi bó gối.

Tất cả đều giống tình cảnh lần đầu tiên Mạc Trần nhìn thấy A Diêu.

Mạc Trần đỗ xe xong, đi tới bên người con gái rồi đứng lại.

A Diêu ngẩng đầu lên từ hai cánh tay, khi nhìn thấy người trước mặt thì trên gương mặt có vẻ tái nhợt lộ ra một nụ cười sáng lạn như pháo hoa, "Mạc Trần, anh đã về rồi."

"Ừ."

Trái tim treo cả một buổi chiều, rốt cuộc cũng rơi về ngực.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ba vòng

Editor: Tiểu Anhh

Nằm trên ghế sofa, A Diêu vừa ngửa đầu nhìn Mạc Trần chúi tóc, vừa bắt mỡ than phiền, “Ông chủ đó thật đáng ghét, làm tôi giật cả mình, còn tưởng rằng lần này tôi chết chắc!”

Tay Mạc Trần đang cầm khăn lông dừng lại, nhắc nhở: “Cô đã chết rồi.”

“Còn có thể hồn phi phách tán, không bao giờ được siêu sinh gì đó nữa mà.”

“... Cách theo đuổi của cô rất đặc biệt.” Mạc Trần thuận tay bỏ khăn lên bàn trà trong phòng khách, xoay người đi lên tầng hai.

A Diêu thấy vậy vội vàng bay lên, vui vẻ đuổi theo, “Anh muốn đi ngủ?”

“Đi tắm.” Mạc Trần trả lời cực dứt khoát. Con mắt A Diêu phát sáng, ân cần đi lên, “Cần giúp đỡ không? Cho dù là đám bóp hay mát xa, thủ pháp của tôi đều là hạng nhất, hơn nữa đây là miễn phí.”

...

Mạc Trần quay đầu nhìn cô, gật đầu cười, “Giúp tôi giữ cửa.”

“Không cần đâu.” A Diêu có phần không đồng ý, “Nơi này trừ tôi ra, sẽ không có người nhìn trộm anh tắm.”

Mạc Trần: “...”

Thật ra thì có thể thần nhiên không biết xấu hổ như vậy, cũng là một loại tu vi.

Cuối cùng A Diêu cũng không dám vào nhìn lên Mạc Trần tắm, lúc Mạc Trần mang theo cả người đầy hơi nước đi ra, A Diêu giống như một hòn vọng phu trông mòn con mắt nhìn chòng chọc vào cửa phòng tắm.

Hương thơm đặc biệt của sữa tắm tràn ngập trong không khí, mùi hương quấn quanh nơi chớp mũi như morphine khiến người ta lún sâu vào vũng lầy.

A Diêu ngẩn ngơ nhìn Mạc Trần một lúc, cuối cùng cũng nhen ra một câu, “Sao anh lại mặc quần áo đi ra?”

Mạc Trần: “...”

Anh không muốn nói chuyện với cô.

Sấy tóc qua loa, Mạc Trần trở lại tầng một, lục lọi trong tủ lạnh một lúc mới quyết định trước tiên phải giải quyết cơm tối nay.

A Diêu hóa thân thành keo 502, Mạc Trần ở đâu liền dính ở đó. Tim máy thức ăn chín bỏ vào lò vi sóng để hâm nóng, Mạc Trần ngồi bên cạnh bàn ăn, “Người đưa cơm hộp hôm nay có làm cô bị thương không?”

A Diêu vô ý thức sờ trán mình, “Không có nha, tôi chuồn nhanh lắm.”

“Vậy sao tôi cảm thấy cô còn ngu xuẩn hơn trước kia?”

“... Cái này nhất định ảo giác của anh.”

Lò vi sóng “đình” một tiếng, Mạc Trần đứng dậy lấy đồ ăn ra, tiện tay rút một đôi đũa bên cạnh, “Ngày mai cô không cần đến studio với tôi.”

Tin dữ từ trên trời rơi xuống, A Diêu không thể chịu nổi một đòn nghiêm trọng này, “Tại sao QAQ?”

Cặp mắt to long lanh kia cực kỳ giống con chó nhỏ bị người ta vứt bỏ, Mạc Trần "chặc" một tiếng, quả nhiên là ngây ngốc ở studio đã lâu quá? Kỹ xảo biểu diễn này nhất định là đột nhiên tăng mạnh.

“Người kia nói không chừng ngày mai còn đến, cô ở studio không an toàn.” Mạc Trần cúi đầu, lặng lẽ gấp một miếng xương sườn.

“Nếu ông ta dám tới tôi sẽ làm thịt ông ta!” Lúc A Diêu nói lời này, ý chí chiến đấu trong mắt cũng đang bùng cháy.

Mạc Trần ngược mắt liếc cô một cái, “Cô dùng cái gì làm thịt ông ta? Tay trái hay là tay phải?”

“... Dùng pháp thuật vô cùng thần kỳ của tôi.”

“Gió lớn thổi và mây khốn thang máy?”

“...”

Tại sao hai tuyệt kỹ của cô bị Mạc Trần đặt một cái tên liền low nhiều vậy? Ít nhất phải gọi là gió lớn vô địch và vây khốn thang máy tuyệt mệnh chứ!

“Tóm lại gần đây cô cứ thành thành thật thật ở nhà, chờ tình thế qua rồi nói sau.”

A Diêu còn đang cố gắng nghĩ một cái tên thật chất, Mạc Trần đã gõ một búa dứt khoát. A Diêu rất ưu thương, “Tại sao tôi cảm thấy mình giống như đã gia nhập vào một tổ chức không thể nói vậy?”

“Cái gì là tổ chức không thể nói?”

“Thì không thể nói á, anh không biết gần đây cả nước nghiêm trị tin đồn về Thần Châu sao?”

“...”

Kháng nghị của A Diêu cuối cùng bị bác bỏ. Việc của Mạc Trần từ trước đến giờ đều do anh định đoạt, A Diêu là một nữ quý không có nhân quyền, cho nên việc của cô vẫn do Mạc Trần định đoạt.

Ở trong phòng lều lổm cả ngày, ngay cả trong tủ lạnh cũng đã đi qua, cuối cùng A Diêu cũng chờ được Mạc Trần kết thúc công việc về nhà. Nghe thấy tiếng cửa mở, A Diêu không nói hai lời nhào tới, “Tiểu Trần Trần, anh không biết tôi đáng thương nhiều như thế nào đâu~~ một mình tôi trợ trợ ở nơi này, vừa trống không lại cô quạnh, vừa buồn chán lại khó chịu. Cái gọi là một ngày không thấy như cách ba thu, anh không thể ngược đãi tôi như vậy!”

Mạc Trần: “...”

Nhìn con quý nhỏ mặt đầy oán hận, trong nháy mắt Mạc Trần cảm thấy mình đã làm chuyện gì đó tội ác tày trời —— tuy anh vẫn cho rằng những lời cô vừa nói chả có logic gì cả.

Ngồi xuống trên ghế sofa, A Diêu vẫn còn đơn độc ở khúc quanh kẻ lẻ mình tràn đầy ủy khuất, Mạc Trần dùng dư quang quan sát cô, thật là đáng tiếc, ánh mắt có thần lại dần đo vừa phải như vậy, đạo diễn Thôi nhất định sẽ thích.

“Hôm nay cái người com hộp Vượng Vượng đó lại lên vào studio, cô vẫn ngoan ngoãn ở nhà đi.”

“Nhưng mà tôi rất chán đó!” Rốt cuộc A Diêu cũng nổi khùng, “Ti vi chẳng có cái gì đẹp mắt, ngay cả mạng cũng không thể lên!”

Mạc Trần: “...”

Thật ra đây mới là mục đích của cô đi.

“Được rồi, cô có thể lên mạng, nhưng điều kiện tiên quyết là không cho phép nói bậy bạ thông tin của tôi lên mạng.”

Thấy Mạc Trần nhả ra, A Diêu vội vàng rên rỉ khi còn nóng, “Có thật không? Vậy ba vòng của anh là bao nhiêu?”

Mạc Trần: “...”

Anh hít một hơi, cười híp mắt nhìn A Diêu. A Diêu then thùng cúi đầu xuống, hai tay dẫu phía sau vịn xoắn hai cái, “Anh đừng nhìn tôi như vậy, ngại lắm.”

Mạc Trần: “...”

Cô còn biết ngại ư? Da mặt tường thành của cô sẽ mặc cảm tự ti đó!

Mạc Trần phi nhỏ trong lòng xong, vừa mới hé miệng A Diêu đã vọt tới, “Không! Không cần nói cho tôi, để chính tôi đo!”

...

Mạc Trần đang suy nghĩ, có lẽ để cho ông chú râu đỏ bắt cô cũng không tệ.

Anh đứng lên từ ghế sofa, sửa sang lại quần áo trên người, khó có khi thân sĩ hỏi: “Cô định đo thế nào?”

“Đương nhiên là dùng hai tay tôi đo.” A Diêu cười hề hề đến đề tiện, giang hai tay bay tới gần Mạc Trần. Ánh mắt kia bị ối khiến người ta không cách nào nhìn thẳng, Mạc Trần không đành lòng cúi đầu.

Thấy Mạc Trần bày ra dáng vẻ buông tha chống cự, A Diêu không dám tin điểm phúc cứ như vậy rơi xuống đầu mình. Cô cảm thấy Mạc Trần nhất định đầu óc phát ngốc một lát mới đưa ra quyết định này, cho nên cô phải tranh thủ trước khi anh đổi ý!

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, cánh tay mảnh khảnh trắng nõn của A Diêu chính xác vòng quanh eo Mạc Trần, lại không dám ôm chặt, bởi cô sợ hơi dùng sức nữa, tay mình sẽ xuyên qua thân thể Mạc Trần.

Cô không muốn thấy cảnh tượng như vậy, cái này giống như trần trụi nói với cô, cô không cùng một loại với tôi.

Mạc Trần cũng không biết tại sao mình lại dung túng cho nữ quý này như thế, chẳng qua nhìn cô tựa vào trước ngực mình, anh cũng không thấy ghét.

A Diêu nghĩ cò trước ngực Mạc Trần, nhưng cuối cùng chỉ làm dáng thôi. Lỡ tai vừa dán vào ngực anh, cô thậm chí có thể nghe thấy rõ ràng tiếng tim anh đập.

Thình thịch, thình thịch.

A Diêu là một con quý, sẽ không có tim đập, nhưng vào thời khắc này cô cảm thấy tim mình đập rất nhanh, giống như muốn nhảy ra khỏi ngực vậy.

“Cô đo xong chưa?”

Giọng nói nhàn nhạt của Mạc Trần vang lên trên đỉnh đầu, giống như đã quấy rầy giấc mộng người khác, A Diêu bất mãn chu chu môi, “Còn chưa có.”

Đây rõ ràng là đang chơi xấu, Mạc Trần cong cong khóe miệng, khẽ cười một tiếng, “Lượng phối hợp hôm nay đã dùng hết rồi, lần sau mời đến sớm.”

Dứt lời, Mạc Trần lùi về sau một bước, kéo khoảng cách với A Diêu.

Nhìn hai tay trống trơn, A Diêu "hừ" một tiếng, bĩu môi nói câu thật nhỏ mọn, lại không yên tâm hỏi: “Thật sự có lần sau ư?”

...

Mạc Trần ho khan hai tiếng, nhìn trái phải nói chuyện khác, “Cô ước lượng được rồi à?”

“Chưa, không bằng chúng ta làm lại lần nữa đi!” A Diêu nói lên một đề nghị tốt đẹp.

Mạc Trần im lặng nhìn cô một cái, mới bảo: “Thật ra thì mật khẩu không phải ba vòng của tôi.”

“A? Vậy chẳng lẽ là...” Mắt A Diêu lặng lẽ xê dịch xuống nửa người dưới Mạc Trần.

Mạc Trần: “...”

Nữ quý này trong đầu suốt ngày suy nghĩ cái khi gì vậy!

Hít một hơi, Mạc Trần bình tĩnh nói: “Mật khẩu của tôi là 12345.”

A Diêu: “...”

Cô có cần phải lên núi đánh lão hổ không?

Cho dù như thế nào, biết mật khẩu máy tính cũng tốt rồi, A Diêu hào hứng chạy đi mở máy, quả nhiên Mạc Trần không lừa cô, mật khẩu thật mẹ nó là 12345!

Bí mật rách nát này cô tiện tay thử một lần cũng có thể thử được á, nhưng cô lại bị lừa cảm lên mạng lâu như vậy!

A Diêu cảm thấy có một ngum máu cứ lăn lộn trong cổ họng mình.

“Bây giờ không còn gì để oán trách chứ?” Mạc Trần cời chiếc cúc ở cổ áo, chuẩn bị đi tắm. Cả một ngày A Diêu đều ở trong phòng, ngay cả mặt trời hôm nay tròn hay dẹt cũng không nhìn thấy. Cô suy nghĩ một chút, chẳng biết xấu hổ cười với anh, “Trần Trần, không bằng chúng ta đi hẹn hò nhé.”

Mạc Trần: “...”

Có thể không đem hai chữ "hẹn hò" này nói đúng lý hợp tình như vậy được không?

“Chúng ta đã có quan hệ như vậy, chẳng lẽ anh không định chịu trách nhiệm với tôi ư T^T?”

Mạc Trần: “...”

Đây là dạng gì vậy hả! Còn có đừng cho là cô lấy biểu cảm đáng thương là cô liền có lý!

“Mỗi ngày anh đều ăn thực phẩm hâm trong lò vi sóng không tốt cho sức khỏe, chúng ta ra ngoài ăn đồ có dinh dưỡng đi!” A Diêu cũng không trêu chọc nữa, cấp một cái cớ.

Mạc Trần nghiêng răng, sau đó thần nhiên cười, “Được rồi, coi như là tôi dắt chó đi dạo.”

A Diêu: “...”

Mạc Trần lái Land Rover, mùa hè ngày dài, mặc dù đã gần tám giờ, nhưng bên ngoài vẫn sáng rõ. Mạc Trần vừa lái xe vừa chọn trong lòng tên nhà hàng, cuối cùng chọn một nhà hàng Tây vắng vẻ nhất.

Mặc dù là mình mặt dày quần lầy Mạc Trần ra ngoài, nhưng khi A Diêu bay theo Mạc Trần vào nhà hàng Tây được trang hoàng nguy nga lộng lẫy, nội tâm lại có chút lo lắng bất an, “Trần Trần, anh nói xem đề tài hot nhất Weibo hôm nay có phải sẽ là Mạc Thiên Vương lẻ loi ăn cơm Tây không?”

Mạc Trần giật khóe miệng, “Yên tâm đi, khách khứa ở đây không bát quát như vậy. Còn có, đừng gọi tôi là Trần Trần.”

“Ồ, anh không thích cách xưng hô này? Vậy tôi gọi anh là Trần Từ?”

“Cô có thể gọi tôi là chủ nhà đại nhân.”

“...”

Đây là thú vui quái ác bậc nào đó.

Nhân viên nhà hàng đi phía trước dẫn đường loáng thoáng nghe thấy Mạc Trần lẩm bẩm, chẳng qua nội dung không rõ, cậu ta khẽ nhủ mày rồi không để ý nữa.

Nhân viên dẫn Mạc Trần đến một góc khuất ngồi xuống, đây là chỗ anh hay ngồi. Ánh đèn trên đỉnh đầu đã trải qua điều chỉnh đặc biệt, không quá sáng cũng không thấy rõ người đối diện, giống như hoàng hôn mờ mờ lung lung, lãng mạn đến say lòng người.

A Diêu ngồi phía đối diện Mạc Trần, ngẩng đầu nhìn bức tranh sơn dầu treo trên vách tường.

“Thế nào?” Mạc Trần cũng nhìn bức tranh trên đỉnh đầu, người vẽ bức tranh này là một người bản xứ có chút danh tiếng, Mạc Trần đã từng trông thấy cô ta hai lần, đều ở buổi tụ họp của công ty.

Anh không biết tại sao buổi tụ họp của Khải Hoàng lại mời người này, cũng không có hứng thú biết. Nhưng anh rất tò mò tại sao A Diêu lại cảm thấy cảm thấy hứng thú với bức tranh này như vậy.

“Ồ...” A Diêu nhủ mày, “Không có gì, chẳng qua tôi cứ luôn cảm thấy, hình như tôi đã tới nơi này rồi vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 20: Diễm ngộ

Editor: Tiểu Anhh

Mạc Trần hơi sững sờ, xoay đầu lại nhìn A Diêu, hai tròng mắt đen dưới ánh đèn có chút tối tăm không rõ, “Cô nhớ tới cái gì?”

A Diêu lắc đầu, vẫn chăm chú nhìn bức tranh sơn dầu trên tường, “Không có, chẳng qua cứ cảm thấy bức tranh này rất quen mắt. Đúng rồi! Anh không cảm thấy nó rất giống một quả quýt bị nổ tan tành trong lò vi sóng ư?”

Mạc Trần: “...”

Anh nhắc chiếc ly cao cổ, nhấp một hớp nhỏ nước lạnh, “Bình thường tôi đều dùng máy ép nước trái cây để ép quýt.”

A Diêu: “...”

Anh nhất định phải dùng giọng nói mê người như vậy để khinh bỉ cô à? Thật là muốn chết!

Đội một lát thì có nhân viên mang thức ăn lên, đối với hành vi Mạc Thiên Vương một mình chạy tới ăn cơm Tây, nhân viên chỉ lộ ra nụ cười mỉm bình tĩnh chuyên nghiệp —— mặc dù trong lòng cậu ta tò mò muốn chết.

Khom người với Mạc Trần, nhân viên phục vụ lễ phép lui xuống. A Diêu nhìn Mạc Trần ưu nhã dùng cơm, cũng cảm thấy mình vô cùng đói khát, chỉ là không xác định rốt cuộc là dạ dày hay là tâm đói khát.

“Phô mai thịt nguội ở đây ăn rất ngon.” Mạc Trần xiên một miếng bánh mì nhỏ giới thiệu với A Diêu phía đối diện.

Giống như lấy ưu thế vóc dáng cao hái nho từ giàn nho, còn cổ ý khoe khoang nho rất ngọt vậy.

Lông mày A Diêu giật hai cái, cười mấy tiếng ha ha ha, “Phải không? Vậy anh nhất định phải thay tôi ăn nhiều chút.”

Mạc Trần suốt nửa không nên được cười, mặc dù là anh cố ý đùa giỡn A Diêu, nhưng nhìn bộ dáng thèm ăn của cô, vẫn không nhịn được nói: “Trở về tôi sẽ hỏi sư phụ tôi, xem có biện pháp để có thể cho cô ăn chút gì đó.”

A Diêu nghe đến đây mắt biu sáng lên, gần như bắn lên từ trên ghế, “Có thật không? Thật sự có thể ăn hả?” Phải biết rằng, từ sau khi cô biến thành quỷ thì vô duyên với thức ăn ngon! Cái này đối với một đứa tham ăn mà nói quả thật so với mười đại khổ hình thời Mãn Thanh còn máu tanh hơn!

Mạc Trần tận lực không nhìn cái người... Ách, quý phái đối diện đang khoa tay múa chân, đáp một tiếng mơ hồ không rõ.

Hung phấn ban đầu qua đi, A Diêu lại tò mò chuyện khác, “Anh vừa nói sư phụ? Anh còn có sư phụ hả?”

...

Khóe miệng Mạc Trần giật giật, hình như không cần thận nói lời miệng rồi.

Đối với chuyện sư phụ, Mạc Trần luôn luôn giữ kín như bưng, huống chi sư phụ đã có ý dẫn dò anh, hẳn muốn giữ bí mật với người ngoài. Cho nên chuyện xảy ra vào kỳ nghỉ hè năm ấy chỉ có hai người anh và bà ngoại biết. Sau này bà ngoại qua đời, không còn ai biết Mạc Trần có một người sư phụ.

Vậy mà anh lại nói một cách tự nhiên chuyện của sư phụ ngay trước mặt A Diêu.

“Hắn có phải là đạo sĩ lúc trước anh từng nhắc tới không?” A Diêu vẫn còn truy hỏi, Mạc Trần nghĩ thầm, A Diêu không phải là người, tự nhiên cũng không thể coi là người ngoài đâu nhỉ? Nghĩ như vậy cũng thấy rất có đạo lý, Mạc Trần thần nhiên gật đầu, “Lúc còn rất nhỏ tôi có thể nhìn thấy một ít du hồn dã quỷ, sau khi bá sư mới thanh tịnh.”

“À.” A Diêu như có điều suy nghĩ gật gật đầu, “Vậy tại sao anh còn có thể nhìn thấy tôi?”

“Cái này tôi cũng không biết.” Mạc Trần không tiếng động cười cười, anh nhớ ban đầu sư phụ có nói với anh hai chữ, chính là ——

Oan nghiệt.

Có lẽ hắn chỉ chính là cái này đi.

Tuy rằng ngồi ở góc khuất, nhưng lấy thân phận của Mạc Trần thì vẫn có rất nhiều khách hàng không nhịn được quan sát anh. Những người ra vào nhà hàng Tây phần lớn là nhân vật nổi tiếng, bọn họ sẽ không giống fans nhào tới xin ký tên chụp hình, nhưng cũng không chịu được hóng hớt.

Hơn nữa Mạc Trần vẫn còn đang lẫu bầu cái gì đó, khiến mọi người không nhịn được bỏ não một vở kịch cầu huyết, con đường tình yêu của Thiên vương gặp cản trở dẫn đến tình thần thất thường.

“Trần Trần, tôi có cảm giác người nhìn anh giống như càng lúc càng nhiều.” A Diêu nhìn quanh bốn phía một cái, cảm thấy trong lúc vô tình bọn họ đã bị bị bao vây.

Mạc Trần ho khan một tiếng, tay phải cuộn lại thành một nắm đấm ngăn bên mép, “Cho nên cấm cô nói chuyện với tôi.”

A Diêu trề môi, nhưng thật sự không nói gì nữa.

Có tiếng giày cao gót từ phía sau đến gần, A Diêu nhàm chán xoay đầu qua, nhìn thấy một người phụ nữ mặc bộ đầm đen đang đi tới bên này. Trong tay cô ta cầm một ly rượu vang đỏ, điểm lệ như môi son của cô ta. Dưới chân giẫm chiếc giày ít nhất cao mười centimet, mỗi một bước đi đều rất vững vàng.

“Mạc Thiên Vương, khéo như vậy?” Người phụ nữ đi tới trước mặt Mạc Trần liền dừng lại, lắc lắc non nửa ly rượu trong tay, “Một người?”

A Diêu ngẩng đầu quan sát cô ta, tóc nâu được tết thành một bông hoa tinh xảo phức tạp, cuộn ở sau đầu, phía trên điểm tuyết mấy viên đá hình giọt nước màu bạc, vừa khéo hợp thành một cặp với hai đôi khuyên tai.

Nếu muốn dùng một từ để hình dung người phụ nữ trước mặt này, so với xinh đẹp, thì tinh xảo lại càng thích hợp hơn một chút. Không nói trang điểm tinh xảo trên mặt cô ta, ngay cả độ cong khóe môi giờ lên cũng giống như đã trải qua tính toán kỹ lưỡng vậy, nhếch lên vừa phải.

“Ừ.” Mạc Trần nhấp một ngụm nước, dùng khăn giấy lau miệng.

“Thật trùng hợp, em cũng một người, không phiền nếu em ngồi xuống chứ?” Tuy người phụ nữ đang hỏi, nhưng cơ thể cô ta đã sớm tùy lúc chuẩn bị ngồi xuống đối diện anh.

Mạc Trần buông khăn giấy trong tay xuống, cũng ngẩng đầu nhìn người phụ nữ trước mặt.

Anh cho tới bây giờ không thiếu điểm ngộ như vậy, dù ở vũ hội hay party, luôn có người chủ động dán lên.

Nhưng Đường Hiểu phải coi là cực phẩm trong số bọn họ.

Người mẫu Đường Hiểu, sau một phen nổi tiếng liền tự mình mở công ty kinh tế, lui ra sau màn. Từ đó trên sân khấu chữ T khó có khi thấy hình bóng xinh đẹp của cô ta, chỉ thỉnh thoảng tham gia vào các buổi tụ họp mọi người mới có thể may mắn thấy phong thái của Đường Hiểu.

Rất nhiều người đều nói sau lưng Đường Hiểu nhất định có kim chủ, Mạc Trần cũng nghe qua không ít tin đồn Đường Hiểu cùng với các thiếu gia nhà giàu khác nhau, chẳng qua anh không có hứng thú tìm hiểu. Những chuyện thị phi trong giới giải trí không phải hôm nay ta ngủ với người, thì cũng ngày mai người ngủ với ta.

“Xin lỗi, tôi đã ăn xong rồi.” Mạc Trần kéo cái ghế phía sau ra, đứng lên.

Mặc dù giới giải trí không bao giờ thiếu bát quái, nhưng Mạc Trần cũng không nghĩ vì nó làm thêm một phần công hiến.

Đường Hiểu chuẩn bị nhấc chân trái ngay lúc này cứng ngắc tại chỗ, cô ta thật không nghĩ tới, Mạc Trần vậy mà từ chối cô ta.

Tuy Mạc Trần ra mắt nhiều năm như vậy, hầu như không có tin bên lề gì, duy nhất một lần cùng Tống Nghê truyền ra trận xôn xao, còn là do công ty lãng xề. Nhưng Đường Hiểu biết, Mạc Trần chắc chắn không thiếu phụ nữ.

Loại người giống Mạc Trần dù là tướng mạo hay địa vị trong giới giải trí cũng chỉ có một người, sẽ không chỉ có một mình cô ta muốn quyến rũ. Điều nói giới giải trí nhiều quy tắc ngầm, nếu nhất định phải bị tiếm, đương nhiên sẽ tình nguyện bị người có kiêu kiện như Mạc Trần tiếm.

Đường Hiểu không biết Mạc Trần có ngủ với những người phụ nữ khác hay không, nhưng chắc chắn có không ít phụ nữ muốn ngủ với anh. Ít nhất mình vừa mới nhìn thấy anh một mình ăn cơm ở đây, đã kim lòng không đành bị mê hoặc.

Người đàn ông này từ trên xuống dưới đều tản ra hơi thở dụ hoặc người khác, thật có thể chết người.

Đường Hiểu mím môi, đứng tại chỗ không nhúc nhích, “Mạc Thiên Vương cần gì phải cự tuyệt người ta ra ngoài ngàn dặm như vậy?” Minh cũng đã chủ động mời, mà vẫn bị cự tuyệt? Loại chuyện này Đường Hiểu cho tới bây giờ chưa từng gặp phải.

Mạc Trần lui về sau một bước, mới nhìn Đường Hiểu nói: “Xin lỗi, tôi thật sự đã ăn no, lần sau có cơ hội tôi sẽ mời cô ăn cơm, xem như bồi tội.”

Đường Hiểu nhíu mày, năm cô ta mười tám tuổi đã không còn tin cái lần sau này, đặc biệt là từ trong miệng đàn ông thốt ra.

“Lần sau vẫn là em mời anh ăn đi.” Đường Hiểu cười cười, hơi nghiêng người nhường đường cho anh. Mặc dù không cam lòng, nhưng Đường Hiểu cô cũng không phải cái loại vội vã bỏ nhào vào đàn ông.

Mạc Trần cũng cười một tiếng với Đường Hiểu, trước sau như một lễ phép lại hơi hợm. Nhìn bóng lưng Mạc Trần xa dần, trong nhà hàng Tây truyền tới rất nhiều tiếng than thở như có như không.

Vốn tưởng rằng có thể thấy vở kịch thiên lôi câu địa hỏa*, kết quả lại diễn ra hoa rơi hũ vỡ nước chảy vô tình**

(*天雷勾地火 thiên lôi câu địa hỏa: thiên lôi (lửa trời) dẫn tới địa hỏa (lửa đất) = ám chỉ trạng thái kích tình nóng bỏng giữa đôi tình nhân.

**Hoa rơi hũ vỡ nước chảy vô tình: ám chỉ tình yêu đơn phương của người con gái.)

Người xem nhao nhao bày tỏ, quá tồi! Trả tiền!

Sau khi rời khỏi nhà hàng, A Diêu liên tục không nói một lời. Mạc Trần lái xe lên đường cái, nghiêng đầu nhìn cô, “Cô sao vậy?”

“Hừ.” A Diêu tròn mắt lườm Mạc Trần một cái, “Không phải anh không cho tôi nói chuyện với anh sao?”

Mạc Trần: “...”

Có đôi khi cố tình gây sự có thể vô lý như vậy đấy.

“Hiện tại xung quanh không có người nào, cô muốn nói cái gì thì cứ nói đi.” Mạc Trần thu hồi ánh mắt nhìn đường phía trước, duy trì tốc độ không nhanh không chậm.

A Diêu lại rầm rì hai tiếng, mới nói: “Tôi có thể nói gì chứ, vừa rồi anh với chị gái xinh đẹp kia nói mà.”

Liếc người kẻ bên một cái, khóe miệng Mạc Trần hơi vênh lên. Con quỷ nhỏ này từ lúc nào còn học cách ghen rồi?

Nhưng phiền não của cô sao anh biết được. Sau khi trải qua việc của Tiểu Hi Tống Nghê thậm chí cả La Thiên Thành, tới nay lại tới một người đẹp áo đen, A Diêu sắc sảo cảm thấy Trần Trần nhà cô bị rất nhiều sài lang hồ báo nhớ thương.

Mà cô, ngay cả tư cách nói thích cũng không có.

Chuyện này nhắc tới rất là bi thương, cô nghĩ tới đây thì càng không muốn nói chuyện.

Nhận thấy A Diêu kéo dài bộ mặt già, Mạc Trần bắt đầu dĩ cười cười. Con quỷ nhỏ này có tâm tư gì với anh sao anh lại không biết chứ, nhưng... Giống

như sư phụ đã nói, người quý khác biệt.

Cho dù biết, anh có thể làm cái gì? Sớm muộn gì A Diêu cũng phải đi đầu thai chuyển thế.

Hai người mỗi người đều mang tâm sự, cả đoạn đường cũng yên lặng dị thường.

Mấy ngày kể tiếp Mạc Trần vẫn để cho A Diêu ở nhà tránh đầu ngọn gió, sau ba ngày, A Diêu đã sắp hỏng mắt. Dù cho bây giờ có thể lên mạng, nhưng cô cũng đều lên những trang mạng có liên quan đến Mạc Trần, sau đó không ngoài dự đoán nhìn thấy một đồng lớn người hâm mộ bày tỏ với anh.

Thế quái nào đi đến đâu cũng có thể nhìn thấy người mơ ước Trần Trần nhà cô!

A Diêu rất không vui, cho nên cô quyết định bỏ nhà ra đi —— Ừ, buổi sáng rời đi, buổi tối trở lại.

Ở bên ngoài không có mục đích bay khắp nơi, A Diêu cũng không dám đi xa, vẫn luôn loanh quanh trong khu vực xung quanh biệt thự. Khu vực này dân cư thưa thớt, thỉnh thoảng có thể thấy mấy chiếc xe đi qua, còn cùng một loại là siêu xe.

A Diêu ngồi xổm bên lề đường trên chóc một con mèo hoang màu đen, tâm sự nặng nề suy nghĩ quý sinh của mình. (người ta là nhân sinh còn chị Diêu là quý sinh nhé:))

“Meo ——” Mèo đen vẫn luôn ngoan ngoãn nằm dưới tay A Diêu không biết bị cái gì kích thích, đột nhiên động thân một cái xông ra ngoài. Vừa mới chạy lên đường cái, đối diện có một chiếc Ferrari lao nhanh tới, còn là màu đỏ chói cực kỳ phô trương.

Chỗ ghé lái có một người phụ nữ đang ngồi, bỗng thấy mèo đen đột nhiên lao ra cũng sợ hết hồn, sợ tới mức ngay cả đạp thắng xe cũng quên.

Nhìn xe thể thao không giảm tốc độ chút nào, A Diêu "vèo" một tiếng bay ra ngoài, “Cẩn thận đó!”

Không biết có phải ảo giác hay không, trong nháy mắt A Diêu cảm thấy mình giống như ôm lấy con mèo kia, sau đó một quý một mèo lăn thành một đồng.

Tiếng phanh xe bén nhọn cắt qua chân trời, Ferrari cuối cùng cũng ngừng lại trước mặt, nổi lên đầy bụi đất. Cửa xe bật mở, một người phụ nữ đi ra.

“Mi không sao chứ?” Người phụ nữ ngồi xổm xuống, kiểm tra thương thế mèo đen.

A Diêu ngẩng đầu nhìn người phụ nữ bên cạnh, có chút nghi ngờ, “Meo?”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Bám vào người

Một tiếng ‘meo’ này không chỉ khiến người phụ nữ sùng sốt một chút, lại càng khiến A Diêu cứng đờ tại chỗ.

Mẹ kiếp mẹ kiếp cái quý gì vậy? Tại sao cô lại meo!

A Diêu vẫn còn đang hỗn loạn, người phụ nữ nghi ngờ nhìn nó. Con mèo nhỏ này cũng không bị thương, chỉ là tại sao sau khi ‘meo’ xong một tiếng lại đột nhiên có dáng vẻ phát điên?

"Sao vậy?" Cô ta đưa tay ra, muốn vuốt lông mèo con, lại bị nó kêu gào né tránh.

"Meo meo meo meo meo meo!"

...

Tuyệt vọng! Đối với thế giới này chỉ có thể meo tuyệt vọng!

Nếu có thể, A Diêu bây giờ chỉ muốn đón gió roi lệ.

Tay người phụ nữ đưa ra hơi chậm lại, A Diêu tức giận né tránh tay cô ta, chạy như gió ra ngoài.

Người phụ nữ: "..."

Cô cảm thấy bóng lưng mèo nhỏ chạy nhanh rất anh tuấn.

A Diêu lại trì hoãn, cũng phát hiện mình nhập vào con mèo ngu ngốc này là sự thật. Mặc dù đúng là cô đã nói phải học thuật nhập vào người, nhưng mà... Thật xin lỗi Trần Trần, lần đầu tiên của tôi không phải cho anh riu rít riu rít riu rít.

Chẳng qua so với đề tài lần đầu tiên nhảy cảm này, bây giờ trước mặt A Diêu đặt một vấn đề nghiêm trọng hơn —— cô không ra được.

Giống như cô không biết mình nhập vào trên người con mèo nhỏ như thế nào, cô càng không biết làm thế nào để đi ra.

Một hơi xông đến cửa nhà Mạc Trần, A Diêu giờ móng trước tuyệt vọng cào cánh cửa đỏ thắm.

Những pháp thuật vô cùng thần kỳ kia của cô quả nhiên tất cả đều mất hiệu lực, bây giờ cô ngay cả phá cửa cũng không xuyên qua được!

Sau khi cào cửa một lúc, A Diêu như đèn đã cạn dầu nằm bất động trên đất.

Lúc Mạc Trần trở lại, phát hiện trước cửa có một con mèo đen đang cuộn tròn.

Khóe mắt không tự chủ giật hai cái, anh luôn cảm thấy hình ảnh này quen quen.

Khi đi tới cửa, mèo con vốn nằm trên đất giả chết như được sạc đầy pin bắn lên, còn không ngừng vòng quanh chân Mạc Trần, kêu meo meo liên tục.

Mạc Trần nhìn mèo hoang dưới chân, rơi vào trầm tư.

Bây giờ đã gần vào thu, tỷ lệ mèo động dục hẳn là không lớn. Loại bỏ hạng mục được chọn này, Mạc Trần còn cẩn thận phân tích một phen, sau khi chắc chắn mình không biết nó thì mở cửa vào nhà.

Nhưng trong nháy mắt cửa mở ra, mèo con dựa vào thân thủ mạnh mẽ của nó, nhanh như chớp chạy vào.

Mạc Trần: "..."

Cái loại tinh thần không biết xấu hổ này cũng cực kỳ quen.

Mèo con sau khi vào phòng vẫn kêu meo meo không ngừng, Mạc Trần cân nhắc chốc lát, vẫn nhấc chân vào phòng, thuận tay đóng cánh cửa phía sau. Không để ý tới mèo con bên chân nữa, anh nhìn quanh phòng một vòng, không thấy A Diêu. Hơi nhiu mày lại, đã bảo cô ngoan ngoãn ở nhà, sao vẫn chạy loạn khắp nơi vậy?

"A Diêu?" Mạc Trần đi vào trong mấy bước, ngẩng đầu hướng về phía tầng hai gọi một tiếng.

"Meo!" Không chờ A Diêu trả lời, mèo con lại kích động kêu một tiếng, sau đó thân thủ nhanh nhẹn nhảy lên, đứng ngả máy tính để bàn.

Mạc Trần giật giật khóe miệng, bởi vì anh phát hiện, con mèo này đang mở máy tính.

...

Anh chưa từng nghĩ tới nội dung vở kịch sẽ phát triển ly kỳ như vậy, chờ đến khi anh điều chỉnh xong tâm tình tiếp nhận giả thiết này, mèo con đã chọc mở nguồn điện lên, hơn nữa nó còn biết mật khẩu mở máy!

Mạc Trần: "..."

Anh cảm thấy anh còn cần ít thời gian để tiếp nhận giả thiết này.

Lạch cạch cạch cạch.

Móng vuốt mèo con gõ trên bàn phím, gắng sức đánh một hàng chữ ——

Trần Trần, tôi là A Diêu QAQ.

Mạc Trần: "..."

Móng vuốt của mèo tất nhiên không linh hoạt như tay người, đánh ra chữ càng là một kỹ thuật sống. Nhưng sau khi nó đánh loại chữ Trần Trần vô nghĩa này, vẫn còn có tâm tư đánh một ký hiệu biểu cảm?!

Giống loài bất đồng quả nhiên không cách nào khai thông.

Câu nói này ít nhất chậm ba phút, Mạc Trần mới miễn cưỡng mở miệng hỏi: "Có thể giải thích với tôi rốt cuộc chuyện này là sao?"

A Diêu giờ giờ chân, lại lạch cạch cạch cạch nhấn lên bàn phím.

Con mèo này vừa rồi suýt chút nữa bị xe đụng, tôi muốn cứu nó, kết quả không cẩn thận nhập trên người nó, không ra được QAQ.

Mạc Trần: "..."

Thật là một câu chuyện đầy kịch tính.

Mạc Trần hít một hơi, kéo ghế ra ngồi xuống, "Cô còn có thể ngu thêm một chút không?"

A Diêu rung rung nước mắt nhìn Mạc Trần một cái, gõ lên bàn phím, "Đây thật là một câu chuyện bi thương."

Mạc Trần nhếch mép, "Không, đây hoàn toàn là bộ phim hài."

A Diêu: "..."

Lạch cạch cạch cạch —— QAQ

Mạc Trần: "..."

Mạc Trần thở dài, xắn ống tay áo, "Tóm lại, đi tắm trước đã."

Tắm? Trong nháy mắt tinh thần A Diêu tỉnh táo, "Meo ~!"

Cái giọng nhộn nhạo này khiến Mạc Trần không nhận được co rút khóe miệng, "Là cô tắm không phải tôi tắm."

Ôm A Diêu từ trên bàn lên, Mạc Trần trực tiếp vứt nó vào phòng tắm tầng một.

Trời sinh mèo không thích nước, nhưng A Diêu trong tay Mạc Trần lại thích ý kêu meoo mãi —— nếu như có thể, thực ra cô càng muốn ngoao hơn.

"Cô đừng lộn xộn! Nước bắn hết lên người tôi rồi!"

"Méo!"

"Bảo cô đừng lộn xộn! Lưỡi cô liếm chỗ nào đấy hả!"

"Méo méo!"

"Bỏ cái đuôi ra! Con mèo ngu ngốc!"

"Méo éo ~~~~ "

...

Tắm mà cứ như đánh trận vậy, khi tắm xong cả người Mạc Trần đầy mồ hôi. Vớt A Diêu từ trong bồn ra, Mạc Trần ném một tấm khăn lông lớn lên người nó, động tác hơi thô lỗ xoa xoa bộ lông ướt nhẹp của nó. Sau khi hút qua nước một lần, Mạc Trần cầm máy sấy treo ở một bên, bắt đầu thổi lông cho A Diêu.

"Meoooo~~~ "

A Diêu cực kỳ hưởng thụ được Mạc Trần hầu hạ, sớm biết làm mèo có đãi ngộ tốt như vậy, cô nên sớm bỏ nhà ra đi.

Sau khi tắm sạch sẽ, Mạc Trần lại bắt đầu cắt móng cho A Diêu. Lúc tắm A Diêu nháo thì nháo, trái lại không dùng móng cào anh bị thương. Chẳng qua móng vẫn phải cắt, Mạc Trần nhìn móng tay dài như vậy cảm thấy không thoải mái.

Đặt A Diêu lên đùi, Mạc Trần cầm một cái bấm móng tay cẩn thận sửa móng mèo. A Diêu mềm oặt nằm trên người anh, còn thoải mái dụi dụi cằm lên đùi anh, "Meoo ~ "

Mạc Trần giữ móng vuốt của cô, cảnh cáo nói: "Đừng động."

A Diêu meo một tiếng, coi như đáp ứng.

Thật vất vả sửa móng xong, Mạc Trần đã mệt gần như tê liệt. Lúc trước diễn cả một ngày ở đoàn làm phim đã rất mệt, không nghĩ tới về nhà còn phải hầu hạ tổ tông này!

"Meoo ~" A Diêu thè đầu lưỡi phấn nộn liếm lên mu bàn tay Mạc Trần một cái, rõ ràng là mèo, nhưng bộ dạng kia lại chân chó không phù hợp.

Nhìn ra được A Diêu đang lấy lòng mình, Mạc Trần hừ một tiếng, đặt cô xuống đất, đứng người dậy lên tầng hai.

"Meoo." A Diêu ngửa đầu nhỏ nhìn anh một cái, cũng theo sau anh chạy lên tầng.

Mạc Trần cầm đồ ngủ, đi thẳng vào phòng tắm, chỉ chốc lát sau bên trong liền truyền đến tiếng nước chảy rào rào. A Diêu lách vào qua khe hở cửa

phòng ngủ, tiến tới trước cửa kính mờ kêu mấy tiếng, còn lấy chân cào cào mới yên tĩnh lại.

Lúc Mạc Trần tắm xong đi ra, A Diêu đang ngoan ngoãn ngồi chồm hồm ở cửa, cái đuôi phía sau còn lắc qua lắc lại.

Mạc Trần: "..."

Đây thật sự không phải là chó sao?

Thấy Mạc Trần đi ra, A Diêu chủ động sấp tới, dựa vào chân anh lấy đầu cọ cọ, "Meo ~"

Lông A Diêu mềm mại, cọ ở cẳng chân có chút ngứa ngứa, còn có chút dễ chịu.

Mạc Trần cúi đầu nhìn thoáng qua mèo đen nhỏ, người này thật là dễ thương đến hồn nhiên thiên thành*.

(Hồn nhiên thiên thành 浑然天成: nghĩa là trời sinh hoàn mỹ, khí chất tự nhiên như bầu trời)

Chẳng qua dựa theo phong cách cao lãnh (cao quý + lạnh lùng) của Mạc Thiên Vương, anh sẽ không thừa nhận mình bị làm cho mềm lòng đâu.

Dùng mũi chân đá đá A Diêu, trên cổ Mạc Trần vắt một cái khăn lông trắng, xoay người xuống tầng.

Bận việc đến tận bây giờ, ngay cả một ngụm nước còn chưa uống, vẫn là tìm một ít thứ gì đó làm no bụng thì quan trọng hơn.

Đến khi mở tủ lạnh ra Mạc Trần mới phát hiện, thức ăn của anh đã gần hết. Đồ ăn vặt lúc trước đã ăn xong từ lâu rồi, ngay cả lương thực Đường Cường định kỳ mang đến dự trữ cũng sắp thấy đáy. Trước mắt trong nhà còn thừa lại nhiều nhất... có lẽ là chanh.

Mạc dù ăn lâu như vậy, vẫn còn thừa hơn nửa thùng.

Cắt một quả chanh, Mạc Trần cực kỳ tự nhiên cắn một miếng, giống như anh cắn không phải chanh mà là cam ngọt vậy.

"Meo ~!" A Diêu nhào người trước cửa tủ lạnh cào liên tục, coi như ngôn ngữ không thông, Mạc Trần giống như có thể nghe hiểu cô nói ——

"Bụng rỗng ăn chua không tốt cho dạ dày! Trong tủ lạnh có đồ có thể ăn!"

Ngồi xồm xuống sờ sờ đầu mèo của A Diêu, cô thích ý nheo mắt lại dụi dụi đầu lên bàn tay to.

Mạc Trần cúi đầu xuống, không kim được khế cười một tiếng, lần đầu tiên anh phát hiện, hóa ra treu chọc mèo con lại thú vị như vậy.

Lại nói tiếp, cô có đói bụng không?

Lấy ngón tay chọt chọt lông trên cổ A Diêu, Mạc Trần thấp giọng hỏi: "Cô đói không?"

"Meo!" A Diêu nặng nề gật đầu.

Mạc Trần nghĩ nghĩ, lấy hộp sữa tươi trong tủ lạnh, rót vào một cái đĩa nhỏ đặt trước mặt A Diêu. A Diêu lè lưỡi một chút, lại chạy về phía máy tính phòng khách.

...

Mạc Trần cảm thấy đầu có chút đau. Nhưng anh vẫn nhận mệnh đi theo.

Cạch cạch cạch cạch —— Tôi không thích uống sữa tươi.

...

Mạc Trần thuận thuận khí, mới nói: "Mèo nên uống sữa tươi."

Mới không phải!

A Diêu thờ phỉ phò lại đánh một hàng chữ, "Tôi muốn ăn chân gà."

Mạc Trần: "..."

Đây tuyệt đối là chó.

Cạch cạch cạch cạch —— Tôi muốn ăn chân gà!

Lần này ngay cả dầu chấm than cũng dùng tới.

Mạc Trần nheo nheo mắt, "Còn ồn ào nữa thì cho cô ăn thức ăn cho mèo."

...

QAQ

Đường Cường đủ tư cách làm một bảo mẫu tận tụy với trách nhiệm, khụ, người đại diện kim bài, đã sớm tính Mạc Trần gần hết thức ăn. Vì thế làm áo bông tri kỷ của Mạc Thiên Vương, Đường Cường chủ động xách mấy túi thức ăn to chạy nhanh tới nhà Mạc Trần.

Nhưng anh ta không nghĩ tới, sau khi cánh cửa mở ra sẽ nhìn thấy cảnh tượng này.

Một con mèo đang... gặm chân gà?

Đường Cường cảm thấy tam quan của mình không tốt lắm, tuy mèo muốn ăn thịt, nhưng mà mèo trực tiếp tóm lấy chân gà gặm... phải là một nhân tài kiệt xuất.

"Mèo nhà cậu thật đặc biệt, còn biết gặm chân gà a ha ha." Đường Cường cảm thấy túi nilon trong tay hơi nặng, giống như trong cuộc đời không phải chịu sức nặng như vậy.

Còn may Mạc Trần thấy những thứ này đều là đưa cho mình, chủ động nhận sức nặng trong tay Đường Cường, "Không hổ danh là người đàn ông Cập Thời Vũ* của Khải Hoàng."

Đường Cường giật giật khoe miệng, đây tuyệt đối không phải đang khen anh ta, "Mạc Trần, cậu nuôi mèo lúc nào thế?"

"Vừa mới." Mạc Trần đi tới trước tủ lạnh, định lấy thức ăn trong túi dơi trận địa.

Đường Cường vẫn còn ngây ra nhìn A Diêu chăm chú, động tác gặm chân gà của con mèo này... Thật sự quá thành thạo.

"Meo ~?" Có lẽ bị Đường Cường nhìn chăm chăm liên tục đã ảnh hưởng đến sự thèm ăn của mình, A Diêu ngẩng đầu lên nhìn anh ta một cái.

Chỉ một cái liếc mắt, lại làm cho tim Đường Cường mềm nhũn.

Đáng yêu quá >.

"Mi tên gì? Đường Cường khom người xuống, bế A Diêu lên, vừa muốn thả trong ngực dây xéo một phen, mèo con trong tay đột nhiên bị người cướp đi.

"Trên người mèo có bộ chó, không được ôm loạn."

Cập Thời Vũ 及时雨: Đây là ngoại hiệu của Tống Giang, một đầu lĩnh của 108 anh hùng Lương Sơn Bạc. Khi còn làm Áp Ti trong huyện, Tống Giang luôn là người cứu khổn phò nguy, đáp ứng kịp thời những anh hùng hảo hán, giang hồ hiệp khách gặp con nguy nan hoặc lỡ bước sa chân cần được giúp đỡ, cho nên mọi người mới tặng cho ngoại hiệu là Cập Thời Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Ghen

Editor: Tiểu Anhh

Cái giọng điệu không cho phép xía vào này, Đường Cường không chỉ một lần nghe thấy từ miệng Mạc Trần.

Chỉ là lần này, lại cứ có cảm giác không giống. Cậu ta giống như đang... ghen?

Tâm trạng Đường Cường có chút vi diệu, giữa ăn giấm chua của mèo và ăn giấm chua của mình do dự hai giây, Đường Cường quả quyết lựa chọn người sau.

Sau đó cả người anh ta nổi đầy da gà như măng mọc sau mưa.

Tuy anh ta cũng cảm thấy mình rất cuốn hút, nhưng, nhưng mà... anh ta không thích đàn ông! Chẳng qua nếu giống như lời Mạc Trần, dường như cũng không tệ lắm?

#JQ luôn nảy sinh giữa hiểu lầm#

Đường Cường nhìn Mạc Trần, vẻ mặt thiên biến vạn hóa, “Mạc Trần, cậu thật sự đã suy nghĩ kỹ chưa?”

“Cái gì?” Hai tay Mạc Trần nhấc chân trước của A Diêu, đứng bên người Đường Cường, vẻ mặt không hiểu ra sao nhìn anh ta.

A Diêu bị treo giữa không trung, tư thế này đối với mèo mà nói chẳng hề thoải mái tạo nào, nhưng A Diêu lại hài lòng ngáp một cái.

“Mạc Trần, có thể bình thường do cậu gần như ở chung một chỗ với tôi, nên mới sinh ra loại ảo giác này, nhưng cậu phải tin, đây không phải là tình cảm chân chính.”

...

Mạc Trần nhìn anh ta chăm chú một lúc, thành tâm thành ý đề nghị: “Đường Cường, tôi cảm thấy anh nên đi nói chuyện yêu đương.”

Đường Cường: “...”

Đây là ý gì, chẳng lẽ đang ám chỉ anh ta ở chung một chỗ với anh hả?

Đường Cường khổ não nhú nhú mày, “Mạc...”

“Đường Cường, dù cho tôi thích đàn ông hay phụ nữ, cũng sẽ không nhìn trúng anh, vì vậy anh ngàn vạn lần không nên có suy nghĩ không an phận với tôi.”

Đường Cường: “...”

Má tôi không bao giờ tin vào tình yêu nữa QAQ

“Đồ ăn của tôi đều trả lại cho tôi.” Đường Cường chìa tay phải giữa không trung, cổ chấp hướng về phía Mạc Trần.

“Làm gì?” Đồ đã bỏ vào tủ lạnh, Mạc Trần tuyệt đối sẽ không ói ra.

“Phí chia tay.”

Mạc Trần: “...”

Cuối cùng Đường Cường được chia một củ cải trắng, hai cây hành nhỏ, bụng trái tim vỡ vụn rời khỏi cái nơi thương tâm này.

A Diêu gặm xong chân gà, thỏa mãn đánh một tiếng ợ. Mèo rất yêu sạch sẽ, dù chủ nhân không giúp nó thu dọn, nó cũng sẽ tự dọn mình sạch sẽ sáng bóng. Nhưng Mạc Trần vẫn cầm một cái khăn ướt lau A Diêu một lần, mới phóng thích cho cô.

A Diêu được lau sạch sẽ, vui sướng chạy lên tầng. Mạc Trần nhìn cô một cái, rửa bát trong bồn xong mới lên tầng hai.

Sau khi vào phòng ngủ, A Diêu đang bày một tư thế cực kỳ nhộn nhạo nằm sấp trên giường chờ anh, “Meo~ eo~ “

Mạc Trần: “...”

Anh nhìn mèo đen nhỏ yếu điệu thướt tha, khóe miệng không nhịn được giật mấy cái.

“Ai cho phép cô lên?”

“Meo ~~~ “

“Giả bộ đáng yêu cũng vô dụng, tôi không muốn ngủ chung với mèo.”

“Meo eo eo QAQ”

“... Giả bộ đáng thương cũng vô dụng, xuống.”

“Meo.” A Diêu làm bầm một tiếng, tự nhiên cuộn thành một cục trên giường, nhắm mắt lại giả chết.

Mạc Trần: “...”

Sau khi biến thành mèo, chỉ số vô sỉ của cô thẳng tắp bay lên.

Nhìn cái cục đen thui trên gối, từ đầu đến cuối Mạc Trần không tàn nhẫn xuống tay ném nó ra.

Đi tới trước máy tính ngồi xuống, Mạc Trần khởi động máy sau đó click mở icon chim cánh cụt nhỏ trên desktop.

Bạn tốt trong QQ của Mạc Trần rất ít, nếu không phải bởi vì Đô Đô chỉ có QQ, anh đã loại bỏ cái phần mềm này ra khỏi máy tính từ lâu rồi.

Nhưng gần đây tần suất sử dụng chim cánh cụt nhỏ lại cao vô cùng, đây hoàn toàn là nhờ phúc của Thần Côn.

“Sur phụ, sau khi quý nhập vào người phải làm thế nào để đi ra?”

“... Cái vấn đề này của con giống như đang hỏi quý hút máu phải làm gì đầu tiên ý.”

Lần này Thần Côn trả lời rất nhanh, nhanh đến nỗi Mạc Trần tưởng mình gửi nhầm người.

Xác nhận khung thoại biểu thị đúng tên Thần Côn, Mạc Trần mới tiếp tục nói: “Người chỉ cần trả lời vấn đề của con là được rồi.”

“Quý nhà con nhập vào người khác không ra được? Ha ha há há há ngu thế【 cười ha há 】”

Mạc Trần: “...”

Được rồi, anh cũng cảm thấy rất ngu, nhưng cũng không cần cười thành dạng này chứ?

“Sur phụ người bị trộm tài khoản?”

“Không phải, chỉ là lâu rồi không gặp chuyện thú vị như thế.”

“...”

“Bây giờ ta đã tin cô ta không có ác ý với con, bởi vì chỉ số thông minh của cô ta không đủ.”

“...”

“Cô ta nhập vào người nào?”

“Một con mèo hoang.”

“...”

Lần này Thần Côn im lặng thật lâu, mới gõ ra một hàng chữ, “Rất có sáng tạo.”

Mạc Trần: “...”

Sau khi Thần Côn khen A Diêu sáng tạo xong, lặng lẽ offline.

Mạc Trần: “...”

Cho nên nói rớt cuộc hấn lên để làm gì?!

Tắt máy tính, Mạc Trần quay đầu nhìn một cái, A Diêu vẫn cuộn tròn ở chỗ cũ không di chuyển, nhìn đáng vẻ có lẽ đã ngủ rồi.

Dường như sợ đánh thức cô, Mạc Trần vô ý thức bước nhẹ, tắt đèn trên đỉnh đầu. Tóc vừa đặt lên gối đã có một nhúm lông mềm mềm sấp tới, cọ trên cổ có chút ngứa.

Mạc Trần mở mắt ra, rử mắt nhìn ngực mình. A Diêu phất cái đuôi nhỏ trước ngực anh, còn không ngừng rướn đầu lên lại gần.

Con nhóc này căn bản đã ngủ đâu, cho dù biến thành mèo, diễn xuất vẫn tốt như cũ.

Mạc Trần hí hí mắt, theo bản năng rụt cổ một cái. A Diêu bắt nắn meo một tiếng, như đã lấy hết sức lực bú sữa mẹ, rướn cổ lên hôn khóe miệng Mạc Trần một cái.

Mạc Trần: “...”

Sau khi A Diêu được như ý, tâm trạng cực tốt, lại phất cái đuôi từ ngực anh xuống.

Có lẽ bởi vì hình dạng A Diêu là mèo, cho nên dù bị cô cường hôn, Mạc Trần cũng không có kích động quá lớn. Liếc mèo con mặt đầy thỏa mãn cuộn mình bên cạnh một cái, Mạc Trần đuôi ngón trỏ chọc chọc đầu mèo của cô, “Ngủ ra xa một chút.”

“Meo.” A Diêu nhắm mắt hừ hừ một tiếng, rõ ràng không có ý định muốn xê dịch.

“Tôi sợ lúc xoay người sẽ đè lên cô.” Mạc Trần lại chọc chọc đầu mèo của nó, lông tơ mềm mại trên đầu chọc lên rất dễ nghiền.

A Điều cuối cùng mở lòng từ bi hé một con mắt, nhìn Mạc Trần một chút, sau đó dịch ra ngoài mấy centimet.

Mạc Trần: “...”

Bỏ đi, có còn hơn không. Dù sao đến lúc đó bị đè lên cũng không phải anh.

Một giấc này A Điều ngủ vô cùng thỏa mãn, tựa như cảm lên một đôi cánh nhẹ bẫng. Mạc Trần dĩ nhiên không đè lên nó, trên thực tế tướng ngủ của anh vẫn luôn rất tốt.

Đường Cường tuy nói chia tay với Mạc Trần, nhưng sáng sớm ngày thứ hai vẫn đứng giờ gọi tới. Tới khi Mạc Trần rửa mặt xong, A Điều vẫn còn đang gắng sức mở mắt ra. Mạc Trần mặc quần áo từ tề, đi qua sờ sờ đầu nó, “Hôm nay cô ở nhà.”

Lúc trước bởi chuyện của ông chú râu, A Điều bị cảm tức ở nhà một khoảng thời gian. Bây giờ dù cho ông chú râu đã từ bỏ tới trường quay bất quý, nhưng A Điều lại biến thành một con mèo.

Kết luận là, trước khi cô tìm được phương pháp ra khỏi người con mèo, cô vẫn phải ở nhà.

A Điều đối với quyết định này rất không tán đồng, nhưng bất luận cô khóc lóc lẫn lộn giả bộ đáng yêu thế nào, cũng không thay đổi được quyết định của Mạc Trần, vì thế cô lại đèn đã cạn dầu nằm trên đất giả chết.

Mạc Trần vẫn như trước mỗi ngày đi sớm về trễ, trong khoảng thời gian anh không ở nhà, bình thường A Điều đều nằm bò trước máy tính, đối mặt với màn hình lạnh lẽo, hết sức chuyên chú lên mạng nói xấu Mạc Trần.

Địa điểm được chọn vẫn là diễn đàn Hải Giác, A Điều leo lên ID【 Sadako 】đã lâu không vào, lòng đầy căm phẫn thả bình luận vào mỗi một bài viết có liên quan đến Mạc Trần.

“Trần Từ cuối cùng cũng ra đĩa nhạc lớn vào cuối năm, đợi đã lâu!! $\varphi(\geq w \leq *)$ ”

“ $\neg(*\circ\nabla\circ*)$ Nghe nói chủ đề ca khúc còn là tự mình Trần Từ điền từ viết khúc, rất mong chờ!”

“Cả đời sùng bái Trần Từ không thể giải thích!!”

“Nam thần các người một chút lòng thương cũng không có, anh ta ngược đãi động vật nhỏ các người biết không!!”

...

“Tui trà trộn vào trường quay《 Thượng Đế Cấm Khu 3 》!! Cao Sâm đẹp trai làm tui thành máu của tui á á á!! Chờ tui thờ chậm lại sẽ tới repo!!”

“Đặt gạch!!!”

“Chủ thớt thờ chậm lại có phải hơi dài nhỉ ← _ ←”

“Chủ thớt không phải lừa gạt comment chứ?”

“Nam thần các người một chút lòng thương cũng không có, anh ta ngược đãi động vật nhỏ các người biết không!!”

...

“Mỗi ngày bấm thẻ, Trần Từ thật là đẹp giai. Ho ho.”

“【 Hình ảnh 】← Mỗi ngày đều phải hung hăng liếm ba lần mới có thẻ ngủ yên.”

“Tui là người mới, ngày thứ nhất tới bấm thẻ, xin chỉ giáo nhiều hơn. $(*/w*)$ ”

“Nam thần các người một chút lòng thương cũng không có, anh ta ngược đãi động vật nhỏ các người biết không!!”

...

Cuối cùng, dưới sự siêng năng nói xấu không biết mệt và nhất thành bất biến (đã hình thành thì không thay đổi) của A Điều, các fan Trần trong diễn đàn nổi giận.

【 Sadako kia vào đây!! Ta đảm bảo không đánh chết nhà ngươi!!! 】

A Điều vẫn đang cẩn thận lục xem các topic, xem có bài nào bị mình bỏ sót hay không, rồi không cẩn thận soát ra một cái như vậy.

Chóp chóp mắt, móng mèo A Điều nhấn lên bàn phím một cái, click vào một bài này. Chủ nhà chỉ viết một câu ——

Thím tương thím thiết lập tự động trả lời trong diễn đàn là tôi sợ thím à!!!!!!

A Diêu: “...”

Cô đâu có tự động trả lời! Rõ ràng mỗi một cái đều là cô cực cực khổ khổ sao chép rồi dán ra được không!!

“2333333 chủ thớt hoa cải dầu ~~~ “

“Lót dép chờ topic hot!”

“Sadako, xin chỉ giáo cách thiết lập tự động trả lời trong diễn đàn.”

“Móa nó Sadako lại xuất hiện? Tui còn tưởng thím ở ả rồi chứ!”

“Trần Từ từ trước đến nay chưa từng nuôi thú cưng được không? Chỗ nào ngược đãi? Người da đen cũng xin mang chỉ số thông minh.”

“Ngắm lâu trên, dự đoán lát nữa lại nhô lên một chủ thớt có hình có bằng chứng. Còn nhớ Pudding hoa quả bên hồ Đại Minh* chứ?”

A Diêu nhìn những bình luận trả lời càng xem càng tức giận, cô meo một tiếng, nổi giận đùng đùng nhìn màn hình. Có tin tôi chụp một tấm ảnh của mình đăng lên cho các người nhìn không!

Nghĩ như vậy, cô kích động chọc mấy cái lên bàn phím ——

“Nam thần các người một chút lòng thương cũng không có, anh ta ngược đãi động vật nhỏ các người biết không!!”

“...”

“...”

“...”

Mười mấy bình luận kế tiếp, không hện mà cùng lựa chọn im lặng.

“IP Sadako đã khóa.”

“Mod lớn!! Chụp ảnh chung làm lưu niệm!”

“Chụp chung ~ cười lên nào ~ “

“Ha ha ha ha mod lớn tuyệt đối là fan nảo tàn của Trần Từ. Không phục tui khóa IP!”

A Diêu: “...”

Cô ôm hi vọng thử một lần chọc mấy cái xuống máy tính, phát hiện khung trả lời phía dưới cùng quả nhiên không thấy.

...

Mẹ kiếp đây là diễn đàn rách nát gì thế! Mỗi thế mà cũng bị cấm ngôn còn có nguyên tắc hay không! Có biết một con mèo như cô dạo diễn đàn không dễ dàng không? Vậy mà còn khóa IP của cô! Sao có thể cứ việc chơi đùa!

A Diêu phẫn nộ thoát khỏi diễn đàn, đóng máy tính, nhảy lên ghế sofa giả chết.

Lúc Mạc Trần từ trường quay trở về, A Diêu đã nằm trên ghế sofa ngủ rồi. Đi tới trước ghế sofa, Mạc Trần cúi đầu nhìn mèo con đang ngủ say, khóe miệng không kìm được giương lên.

Tên nhóc này khi ngủ cũng thật đáng yêu.

Móc di động từ túi ra, Mạc Trần chọn một góc độ, hướng về phía A Diêu chụp một tấm hình, đăng lên Weibo.

---

*Có truyền thông đưa tin ngôi sao Thích Tiểu Long với ngôi sao Hà Khiết dắt tay nhau đi dạo phố. Trong lòng nhiều người, ngôi sao nhỏ tuổi Thích Tiểu Long vĩnh viễn là hình ảnh trẻ con, sau khi nhiều lần hợp tác với ngôi sao nhỏ tuổi khác là Hác Thiệu Văn, thì hình ảnh một nghiêm một hài lại càng đi sâu vào lòng người. Hôm nay Thích Tiểu Long đã đến tuổi yêu đương, cư dân mạng rối rít xúc động thanh xuân đã qua, câu “Thích Tiểu Long, cậu còn nhớ Hác Thiệu Văn năm đó bên hồ Đại Minh không” đã trở thành câu nói hot nhất trên Weibo. Nguyên văn là như vậy: “Hà Khiết và Thích Tiểu Long ở chung một chỗ! Ở chung một chỗ! Thích Tiểu Long cậu ta không ở chung một chỗ với Hác Thiệu Văn! Ai nói thanh mai trúc mã chính là cả đời? Tôi cũng không tin vào tình yêu nữa! Thích Tiểu Long, cậu còn nhớ Hác Thiệu Văn năm đó bên hồ Đại Minh không?”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: Bạn thân

Editor: Tiểu Anhh

Weibo này của Mạc Trần cái gì cũng không nói, chỉ đăng một tấm hình mèo con, nhưng fans vẫn tinh mắt nhìn ra đầu mối.

"A! Cái ghế này tui biết, là ghế sofa nhà Trần Từ!"

"Tìm được rồi, trước kia Trần Từ từng chụp, đáng tiếc không thể đăng hình."

"(๖o๖) Nam thần lúc nào nuôi một con mèo? Dễ xương quá!!!"

"Tui cũng muốn làm mèo nhà nam thần ≡w≡ "

"Đợi đã, có người dạo diễn đàn không!! Có người nhớ Sadako không!!"

Hai chữ "Diễn đàn" và "Sadako" đâm trúng dây thần kinh mẫn cảm của Mạc Trần, anh nhìn A Diêu còn đang ngủ trên ghế sofa, đi tới trước bàn mở máy tính.

Trực tiếp bấm ctrl+h điều tra ra lịch sử ghi chép, quả nhiên địa chỉ trang web là hàng chữ diễn đàn Hải Giác ngay ngắn.

Trong lòng ha ha một tiếng, Mạc Trần tiện tay nhấp vào một trang web, rất nhanh đã nhìn thấy một bình luận "Nam thần các người một chút lòng thương cũng không có, anh ta ngược đãi động vật nhỏ các người biết không!!"

Liếc ID một cái, đúng là Sadako.

Thoát khỏi trang web này, Mạc Trần thử tất cả địa chỉ trong lịch sử một lần, không ngoài dự đoán tất cả đều có trả lời của Sadako, hơn nữa nội dung còn đặc biệt giống nhau như đúc.

Mạc Trần có phần bị tinh thần cố chấp của cô làm cảm động.

Hít một hơi, Mạc Trần tắt máy tính, lên tầng hai tắm.

A Diêu cuối cùng cũng bị động tĩnh này đánh thức, cô lười biếng meo một tiếng, nhìn bóng Mạc Trần biến mất ở cầu thang. Nhảy xuống ghế sofa, A Diêu nhẹ nhàng bước lên tầng hai. Cửa phòng ngủ Mạc Trần khép hờ, A Diêu chen vào khe cửa, anh đang cầm quần áo ngủ chuẩn bị tắm.

"Meo ~" A Diêu kêu một tiếng non nớt, Mạc Trần cúi đầu nhìn cô, buông bộ đồ ngủ trong tay xuống, khom người bế A Diêu lên.

"Meo ~" Có lẽ Mạc Trần chủ động thân cận đã kích lệ A Diêu, cô kêu so với vừa rồi càng chân chó.

Mạc Trần cười cười với cô, ôm cô tới cửa, đặt dưới đất, đóng cửa khóa lại.

A Diêu: "..."

Mẹ nó chuyện này là sao thế này!!!

A Diêu cảm thấy rất tuyệt vọng, mọi người trên diễn đàn ăn hiếp cô, mod còn khóa IP cô, thậm chí bây giờ ngay cả Trần Trần cũng nhốt cô ngoài cửa! Cuộc sống sao lại khó khăn như vậy!

"Meo!" A Diêu liều mạng cào cửa phòng ngủ Mạc Trần, hận không thể lưu lại mấy vết móng lên trên. Tiếc rằng móng vừa được cắt sửa không có bất kỳ lực sát thương nào, A Diêu chỉ có thể thông qua gào thét tức giận để phát tiết bất mãn trong lòng.

Mạc Trần ở phía trong cánh cửa đối diện với ồn ào của cô mất điếc tai ngơ, không phải nói anh ngược đãi động vật nhỏ ư? Vậy anh sẽ ngược đãi thật tốt một chút.

Cùng lúc đó, trên diễn đàn Hải Giác cũng hết sức náo nhiệt.

【Mẹ nó mấy thím đã thấy Weibo mới nhất của Trần Từ chưa?? Anh ấy thật sự nuôi một con mèo ở nhà đó! Phòng tối* Sadako, thím có khỏe không! 】

"Đã thấy rồi, tui có thể nói con mèo đen nhỏ kia rất đáng yêu không =v= "

"Chủ thớt đăng hình đi, không hình nói QQ."

"Vừa rồi nhất thời kích động nên quên đăng hình _(3∠)_ 【 hình ảnh 】"

"Cho nên Sadako là oan uổng???"

"Oan uổng cái cọng lông, coi như nam thần nuôi mèo cũng không có nghĩa là anh ấy ngược đãi động vật nhỏ nhé. Hơn nữa xem tấm ảnh kia cũng biết mèo con rất khỏe mạnh được chưa?"

"Ha ha, ngược đãi động vật nhỏ cũng không đại biểu nhất định là hành hạ nó. Thím biết anh ấy nuôi mấy con động vật nhỏ?"

"Nhìn lâu trên chém gió như vậy, chắc là Lý Nhị Cầu từ thôn bên cạnh lẩn mò vào nhó?"

"Trước đừng war mà! Chẳng lẽ chỉ có mình tui tò mò tại sao Sadako biết Trần Từ nuôi mèo ư? Cmn cứ lượn quanh miệng."

"Lâu trên thím không phải một người! Tôi nhớ trong sự kiện Pudding hoa quả, có người từng nói thật ra Sadako mới là trợ lý của Trần Từ."

"... Ý mấy thím là, chúng ta đem trợ lý Trần Từ nhốt vào phòng tôi???"

...

"Mod lớn có khả năng bị tra đồng hồ nước** không?"

...

"Thấp nén."

"Loại thời điểm này xin mời like."

"Like."

"Like."

Mod lớn: "..."

Trần Thanh Dương tắt điện thoại, bỏ một tờ tiền giấy vào máy bán hàng tự động. Sau khi cầm hai lon sữa bò từ miệng máy, Trần Thanh Dương mặt ủ mày ê đi vào cửa bệnh viện trung tâm thành phố A.

Mẹ nó, cô thực sự sẽ không bị tra đồng hồ nước đâu nhĩ?

Cô nghĩ đã lâu chưa có phong IP của người có tiếng, hiếm khi ra tay một lần đã ngộ thương trợ lý Mạc Thiên Vương?

Thật là làm cho người ta thấp thỏm.

Cùng cô thấp thỏm còn có rất nhiều bạn trên mạng trên diễn đàn Hải Giác. Sau sự kiện này, Sadako ở Hải Giác là trợ lý trong truyền thuyết của Trần Từ được lưu truyền rộng rãi khắp diễn đàn. Không ít bạn trên mạng phấn khởi bỏ lên diễn đàn chờ Sadako xuất quan, trước tiên chuẩn bị đi thăm dò. Nhưng mà chờ a chờ, chờ hết mấy tháng, Sadako cũng không xuất hiện nữa.

Chẳng qua chuyện này nói sau.

Khi Trần Thanh Dương đi tới cửa phòng bệnh, vẫn chưa nghĩ rõ ràng rốt cuộc Sadako có phải là trợ lý Trần Từ không. Xuyên qua cửa sổ thủy tinh nhìn vào trong phòng bệnh, hai hàng mi thanh tú gần như không thể nhận ra giật giật.

"Hương công tử, đã muộn như vậy còn chưa đi à?" Cười hi hi đẩy cửa phòng ra, Trần Thanh Dương thuận tay ném một lon sữa cho Hương Vân Trạch.

Sữa bò đã được ướp lạnh, trên vỏ lon bằng sắt còn hiện lên một tầng nước nhỏ li ti. Hương Vân Trạch nhận lấy sữa bò, một luồng mát lạnh theo lòng bàn tay truyền đến, "Vị tôi đã tính sẽ có người đẹp tới đưa ăn, cho nên mới cố ý ở lại đến bây giờ."

Hương Vân Trạch kéo nắp sữa, cười cười với Trần Thanh Dương. Trần Thanh Dương "xi" một tiếng, cũng ngồi xuống bên giường bệnh, "Không phải tôi nói anh đâu Hương công tử, lấy hai Q thấp lè tè của cửa Đại Lực, anh không nói rõ với nó rằng anh thích nó, nó sẽ không cảm nhận được đâu." (Hai Q: IQ + EQ)

Tay Hương Vân Trạch đang để bên mép giường một chút, cậu ta muốn chờ đến khi cô tốt nghiệp mới nói sau, chỉ là không nghĩ tới sau khi trở về lại thành ra thế này. Ngửa đầu uống một hớp sữa, Hương Vân Trạch thấp giọng nói: "Khoảng thời gian này tôi đã nói rất nhiều lần rồi, không biết em ấy có nghe thấy không. Còn có, em đừng gọi em ấy là Đại Lực."

"Nó vốn dĩ là rất mạnh (đại lực) mà! Anh không biết lúc nó học đại học... ài bỏ đi, không nói nữa." Trần Thanh Dương cũng uống một hớp sữa, kịp thời ngậm miệng.

Nếu cô tiếp tục nói nữa, vị Hưởng công tử này đoán chừng lại thương tâm.

Làm bạn học chung thời đại học kiêm bạn cùng phòng của Lê Nhan, Trần Thanh Dương cũng từ miệng của cô mấy lần nghe thấy tên Hưởng Vân Trạch, nhưng phương thức xuất hiện thường là "anh Vân Trạch" —— đó là cách gọi Hưởng Vân Trạch khi Lê Nhan còn bé, cho tới bây giờ vẫn không sửa được.

Hơn nữa nhìn điệu bộ này, cô định cả đời gọi cậu ta là anh. Nhưng lời này Trần Thanh Dương nhin không nói ra.

Trần Thanh Dương là một cô gái văn chương điển hình, ba là biên tập của một tạp chí văn học nào đó, mẹ là diễn viên múa, từ nhỏ cô ấy đã được nghệ thuật hun đúc không ít, ngay cả tên của cô cũng lấy từ Kinh Thi, "Hữu mỹ nhất nhân, thanh dương uyên hê." (nghĩa là: có một mỹ nhân, trong sáng dịu dàng)

Ba Trần nói, ông hi vọng con gái mình lớn lên sẽ là một cô gái dịu dàng nhã nhặn.

Nhưng ông không nghĩ tới, chẳng những con gái mình trên con đường dịu dàng càng chạy càng lệch, ngay cả cái tên này cũng thành một loại dầu gội đầu.

Được cái những năm này Trần Thanh Dương được nghệ thuật hun đúc cũng không nhận không, thời tiểu học viết văn có thể viết mấy trang, bị thầy tóm tới bục giảng đọc diễn văn; thời trung học tham gia cuộc thi viết luận văn không cẩn thận được một cái giải nhất, lúc học đại học thành công ký hợp đồng với mạng Phổ Giang, trở thành một tay bút internet.

Ừ, quả nhiên vẫn chạy lệch.

Trừ sáng tác ra, Trần Thanh Dương còn có một yêu thích, chính là Mạc Trần. Nói cô ấy là fan nào tàn của Mạc Trần cũng không đủ để biểu đạt tình yêu của cô tới anh.

Lăn lộn trên diễn đàn cho tới khi làm mod, Trần Thanh Dương luôn cảm thấy khoảng cách giữa mình và Mạc Thiên Vượng đã tiến thêm một bước. Nhưng gần đây luôn có người tới bôi móc, đặc biệt là Sadako kia, tốt nhất đừng để cho cô tra ra được là ai!

"Thanh Dương, đang suy nghĩ gì vậy?" Thấy Trần Thanh Dương sau khi uống uống một hóp sữa thì vẻ mặt phong phú rơi vào trầm tư, Hưởng Vân Trạch không nhịn được hỏi một câu.

Trần Thanh Dương ngẩng đầu lên nhìn cậu ta một cái, bĩu môi nói: "Đừng gọi tôi là Thanh Dương."

Hưởng Vân Trạch nghĩ nghĩ, quan tâm hỏi: "Phiêu Nhu với Âu Lai Nhã, em chọn cái nào?"

Tôi chọn Hải Phi Ti được không!

[phiêu nhu (Rejoice), hải phi ti (Head & Shoulders) là tên 2 nhãn hiệu dầu gội đầu của TQ, âu lai nhã (L'oreal Paris) là nhãn hiệu mỹ phẩm của Pháp, còn tên chị Thanh Dương là nhãn hiệu của dầu gội Clear nhá.v]

Trần Thanh Dương hít sâu một hơi, ổn định lại cảm xúc, "Thực ra vừa rồi tôi đang nghĩ, Đại Lực nó luôn không chịu tình, nói không chừng bởi vì nó không cần trị liệu của bệnh viện, mà là một nụ hôn của hoàng tử."

Hưởng Vân Trạch: "..."

"Hưởng công tử anh đừng có khinh thường, chờ sau này Đại Lực tỉnh lại, tôi tuyệt đối sẽ không nói cho nó biết anh hôn nó."

Hưởng Vân Trạch uống sạch sữa, bóp vỏ sắt trong tay, "Không hổ là viết tiểu thuyết, trí tưởng tượng quả nhiên rất phong phú."

"Tôi đây không phải tưởng tượng mà là sự phi thường." Trần Thanh Dương một hơi uống hết lon sữa, đứng dậy khỏi mép giường, "Tôi về đây Hưởng công tử, anh cũng về sớm chút đi."

Lấy lon nước rỗng trong tay Hưởng Vân Trạch, lúc cài cửa Trần Thanh Dương nghe thấy Hưởng Vân Trạch ừ một tiếng. Ném hai lon rỗng vào thùng rác ở hành lang, Trần Thanh Dương lại nhìn phòng bệnh một cái, mới rời khỏi bệnh viện trung tâm.

F*ck, cô rất muốn nhìn lên một chút, sau khi cô đi Hưởng công tử có hôn trộm Đại Lực hay không!

Bạn thân chính là mang đi bán _(3∠)_#

Hưởng Vân Trạch mặc dù thoát nhìn giống playboy, nhưng cũng không tùy tiện lợi dụng người ta lúc gặp khó khăn. Vậy nên cuối cùng cậu ta không hôn trộm Lê Nhan, mà đứng dậy đi ra ngoài gọi cho Mạc Trần một cú điện thoại.

Mạc Trần vừa mới dùng cá khô cho A Diêu ăn no, điện thoại trên bàn đã rung lên. Nhìn thoáng qua biểu thị cuộc gọi đến, anh nhận điện thoại, ngồi xuống ghế sofa, "Sao vậy tiến sĩ Hưởng?"

"Không có gì, chỉ là muốn hỏi mèo con nhà cậu còn sống không? Ngay cả xương rồng bà cũng có thể bị cậu dưỡng chết khiến người ta rất không yên tâm đấy nhé."

Mạc Trần: "..."

Vậy nên thằng cha này vẫn luôn theo dõi Weibo của anh hả?

"Tiến sĩ Hường, tớ rất muốn hoài nghi cậu thăm mền tớ."

"Cậu bây giờ mới hoài nghi? Tớ còn tưởng năm sáu tuổi tớ vì cậu một mình đấu với toàn bộ bọn trẻ trâu xấu xa ở trường trung học, cậu đã hoài nghi rồi."

...Cậu ta vừa nói như vậy, thật đúng là rất khả nghi.

"Cho nên cậu đặc biệt gọi tới để thổ lộ?"

Hường Vân Trạch cười nhẹ một tiếng, thế nào mà hôm nay mọi người đều bảo cậu ta thổ lộ? "Tớ muốn hẹn cậu ngày mai ăn cơm, có rảnh không?"

"Lúc ăn cơm thổ lộ với tớ?"

"... Tạm biệt."

Hường Vân Trạch cúp điện thoại, chẳng được bao lâu, tin nhắn của Mạc Trần đuổi tới, "Sáu giờ chiều mai, gặp ở Khải Hoàn Môn."

---

*phòng tối: nếu thành viên không tuân theo quy tắc của diễn đàn sẽ bị mod cấm phát biểu, cũng mở một page mà thành viên thông thường không thể nhìn thấy (tức là page "phòng tối") để cho thành viên bị cấm nói chuyện trong page này.

**tra đồng hồ nước: Câu này xuất phát từ bộ phim truyền hình “Câu chuyện ở đồn công an”, lúc cảnh sát nhân dân phá án vì làm người tình nghi chịu mở cửa, đã nói dối mình là “đến tra đồng hồ nước”. Từ đó trong một số diễn đàn và tiểu thuyết Trung Quốc lưu hành sử dụng cụm từ này như một loại tiếng lóng internet, thay vì viết “bị công an đến thăm nhà” thì “tra đồng hồ nước” ẩn dụ và hài hước hơn. Ngoài ra trên các diễn đàn ở Trung Quốc, “tra đồng hồ nước” còn được dùng khi admin và mod kiểm tra những topic và bài viết loãng, “rót quá nhiều nước” để cắt bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Mất tích

Editor: Tiểu Anhh

Khải Hoàn Môn này đương nhiên không phải là Khải Hoàn Môn kia của Napoleon, mà là một quán bán quà vặt —— mười năm trước, nó thực sự vẫn là một quán bán quà vặt.

Sở dĩ gọi quán này là Khải Hoàn Môn, bởi vì năm ấy sau khi Hướng Vân Trạch kéo Mạc Trần oánh mấy bọn thanh niên hư hỏng của trường trung học bên cạnh đã mua hai que kem ở chỗ này.

Thời gian thẩm thoát, hiện tại quán quà vặt này không còn tồn tại nữa, ngay cả trường cũ của Mạc Trần và Hướng Vân Trạch cũng chuyển sang nơi khác. Miếng đất này bị một ông chủ lớn nhận thầu, sửa thành một nhà hàng Trung cao cấp, mà quán quà vặt bên cạnh trường học, giờ đây có lẽ là một... phòng vệ sinh?

Mạc Trần đến Khải Hoàn Môn vừa đúng năm giờ năm mươi phút, tiểu thư tiếp khách ở cửa khi nhìn thấy anh, đôi mắt rõ ràng sáng lên. Cười lễ phép với Mạc Trần, tiểu thư tiếp khách cũng không biểu hiện nhiều kích động. Một, nếu bây giờ cô kích động, đợi lát nữa rất có khả năng phải xách túi cút đi. Hai, mỗi ngày hầu như đều có mình tinh tới đây, nhìn nhiều thì cũng bình tĩnh.

"Mạc tiên sinh, Hường tiên sinh đã tới rồi, đang ở phòng Kim Đình tầng chín chờ ngài." Tiểu thư tiếp khách nói tiếng phổ thông tiêu chuẩn có thể so với MC thời sự, thanh âm thoải mái, tươi cười thân thiện.

Mạc Trần tháo kính mắt màu trà xuống, gật đầu với cô ta, coi như đã biết. Ánh mắt tiểu thư tiếp khách lại sáng hơn vừa rồi, nụ cười trên mặt cũng ngọt đến phát ngấy. Dẫn Mạc Trần tới cửa thang máy, ấn nút thang máy giúp anh, chị gái tiếp khách xinh đẹp mới lễ phép rời đi.

Nhà hàng Trung này từ tầng bảy trở lên đều là phòng vip, khi Mạc Trần lên tầng chín lại có tiểu thư tiếp khách dẫn đường giúp anh.

Phòng Kim Đình ở tận cùng bên trong hành lang, lúc Mạc Trần đẩy cửa phòng ra, Hướng Vân Trạch đang cúi đầu nghịch điện thoại. Mạc Trần cong cong khóe miệng, tới chỗ trống đối diện Hướng Vân Trạch ngồi xuống, "Tiến sĩ Hường, hôm nay tớ không đổi mới Weibo."

Hương Vân Trạch ngẩng đầu nhìn anh một cái, cũng cười với anh, "Quá tốt rồi, như vậy tớ có thể yên tâm lướt Weibo."

Mạc Trần: "..."

Vậy ngay từ đầu cậu không cần phải theo dõi tớ mà!

Hương Vân Trạch cười trượt màn hình, lại có mấy cái Weibo mới nhảy ra, "Mạc Thiên Vương, cậu có biết một người tên là Nước Nấu Chanh không?"

"Nước Nấu Chanh?" Mạc Trần nhủ mày nghĩ, "Có phải là một tác giả trên mạng không?"

"Cậu biết?" Hương Vân Trạch thoát khỏi Weibo, rất có hứng thú nhìn Mạc Trần, "Chẳng lẽ cậu còn đọc tiểu thuyết của cô ấy hả?"

Mạc Trần nhếch mép, "Giá sách của chị tớ có mấy quyển của cô ấy. Thế nào, chẳng lẽ tiến sĩ Hương là fan của cô ấy?"

"Không phải, cô ấy là bạn của Lê Nhan, tớ thường xuyên nhìn thấy cô ấy ở bệnh viện." Hương Vân Trạch vừa nói, vừa nhét điện thoại vào túi áo, "Weibo cô ấy rất có ý tứ, cậu có hứng thú có thể xem chút."

Mạc Trần nhường nhường mày, Hương Vân Trạch luôn luôn cất giấu cô bé họ Lê kia, hiện tại thế nào lại hào phóng nói cho mình tên đầy đủ của cô?

"Vân Trạch, cậu không phải là di tình biệt luyện chứ?" Hơn nữa đối tượng là Nước Nấu Chanh.

Hương Vân Trạch há miệng, vừa muốn nói gì đó, cửa phòng bị gõ hai cái.

"Mời vào." Hương Vân Trạch nói với cửa một tiếng, một nhân viên phục vụ mặc sườn xám nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, "Xin lỗi đã quấy rầy, xin hỏi có thể mang thức ăn lên được chưa?"

Hương Vân Trạch gật đầu, nhân viên phục vụ hướng ra ngoài nhỏ giọng nói gì đó, rất nhanh có hai nhân viên bưng thức ăn tới. Hai người đều mặc sườn xám kiểu Trung Quốc, sau khi vào không hẹn mà cùng lựa chọn đứng bên cạnh Mạc Trần mang thức ăn lên.

Hương Vân Trạch cười cười không nói gì, Mạc Trần chỉ chuyên tâm nghiên cứu màu sắc thức ăn.

Thức ăn ở đây nổi tiếng tinh xảo, mỗi món dù không nhiều lắm, nhưng bưng ra đều là tác phẩm nghệ thuật. Thời gian này là giờ cao điểm ăn cơm, nhưng mang thức ăn lên nhanh như vậy, chắc là Hương Vân Trạch từ sớm đã gọi xong. Hơn nữa thức ăn trên bàn gần như là món Mạc Trần thích ăn, anh không nhìn được nhường mày, nhìn Hương Vân Trạch nói: "Ồ Mỹ cậu cũng theo đuổi con gái như vậy?"

Hương Vân Trạch lờm anh, nửa thật nửa giả hỏi: "Nếu tớ theo đuổi cậu như vậy, cậu sẽ chấp nhận chứ?"

Hai nhân viên đang bê thức ăn lên đồng thời dừng một chút. Các cô... có phải đã nghe thấy cái gì không nên nghe phải không?

Giữ vững nguyên tắc phi lễ chó nghe, tốc độ bưng thức ăn lên của hai nhân viên phục vụ so với vừa nãy nhanh hơn không ít. Mạc Trần và Hương Vân Trạch chỉ có hai người, Hương Vân Trạch chọn bảy món một canh, công việc của nhân viên phục vụ rất nhanh đã tuyên cáo kết thúc.

"Hương tiên sinh, món ăn ngài gọi đều đã bưng lên, mời hai vị từ từ dùng." Tiếng phổ thông của nhân viên phục vụ không thua gì tiểu thư tiếp khách ngoài cửa, hai người cung kính khom người với Hương Vân Trạch và Mạc Trần, mới rời khỏi phòng.

Sau khi đóng cửa, các cô cũng không đi xa, mà là đứng bên ngoài phòng bao, chuẩn bị tùy lúc đợi nghe sai khiến. Quan trọng nhất chính là, như thế mới thuận lợi nghe lén.

Mạc Trần thích nhất ăn cá chiên giòn ở đây, cá được chiên vàng óng, ngay cả xương cá ăn cũng vừa xốp vừa giòn. Anh gấp một con cá vào chén, hỏi Hương Vân Trạch: "Món này có thể gọi thêm một phần không?"

Hương Vân Trạch nhìn anh, đột nhiên có chút buồn cười, "Mạc Trần, cậu vẫn thích ăn đồ ăn trẻ con thích."

Mạc Trần nâng mắt liếc cậu ta, cãi lại: "Tớ chuẩn bị đóng gói mang về cho mèo con nhà tớ."

Cặp mắt đào hoa của Hương Vân Trạch nháy nháy, trong giọng nói cũng mang vẻ hài hước nhàn nhạt, "Lúc nào cậu trở nên có tình thương như vậy?" Từ trước đến giờ Mạc Trần sợ nhất phiền toái, trông hoa hoa cỏ cỏ anh cũng lười tưới, càng không cần phải nói tới mèo con.

Mạc Trần ngậm một con cá nhỏ, không rảnh quan tâm tới Hương Vân Trạch. Hương Vân Trạch cũng không hỏi nữa, dựa theo phản phó của anh gọi một phần cá chiên giòn, chỉ là khác thường của Mạc Trần đúng là có chút ý vị sâu xa.

Tới lúc ăn đến nửa dạ, Mạc Trần cảm thấy có thể nói chuyện chính sự được rồi.

"Vân Trạch, hôm nay cậu tìm tớ có chuyện gì?"

Hương Vân Trạch dừng đĩa, cũng không thấy bất ngờ với câu hỏi này của anh. Từ tiểu học tới bây giờ, bọn họ từ lâu đã bồi dưỡng được một loại ăn ý, dù cách nhau mấy năm, loại ăn ý này cũng không có giảm.

Hương Vân Trạch cầm lấy khăn giấy để bên tay, lau miệng, giọng nói so với vừa rồi nghiêm chỉnh không ít, "Mạc Trần, tớ tính về nước Mỹ một chuyến."

Mạc Trần hơi sững sờ, "Có liên quan tới cô bé nhà họ Lê?"

"Ừ." Hương Vân Trạch gật đầu, "Tớ đã liên lạc tới mấy người bạn bên Mỹ, bọn họ nói có lẽ có phương pháp chữa trị cho Lê Nhan."

Mạc Trần cau mày nhìn cậu ta, anh nghĩ rất nhiều chuyện, nhưng cuối cùng chỉ nói tiếng được.

Bữa cơm này hai người ăn tới bảy giờ, Mạc Trần xách hộp đựng thức ăn mà nhà hàng đặc biệt chuẩn bị cho anh, cùng Hương Vân Trạch đi tới thang máy.

Khi cửa thang máy mở ra, bên trong có hai cô gái trẻ tuổi đang đứng, nhỏ giọng nói gì đó. Lúc thấy bên ngoài thang máy là Mạc Trần, hai người trở mặt chớp một cái, mới lễ phép gật đầu với anh.

Hương Vân Trạch đã quen mỗi người thấy Mạc Trần đều phải sững sờ một chút, bình tĩnh nhắc chân vào thang máy. Mạc Trần đi sau cậu ta, thuận tay nhấn cửa thang máy.

Trong thang máy yên tĩnh một lúc, hai cô gái lại tiếp tục tán gẫu đề tài vừa nãy bị cắt đứt. Giọng nói mặc dù không lớn, nhưng trong không gian khép kín này vẫn nghe rất rõ ràng.

"Đêm hôm qua tớ cũng nghe thấy, đúng là dọa chết tớ!" Dường như muốn xây dựng bầu không khí kinh khủng, cô gái cổ tình đề thấp giọng xuống, lộ ra khí lạnh nhè nhẹ, "Lúc đi qua suối phun âm nhạc, tớ còn tưởng Venus mở miệng nói chuyện chứ!"

Mí mắt Mạc Trần giật giật, tình bơ nghe hai người nói chuyện.

"Tớ cũng nghe chị tớ nói, khu biệt thự đó của các cậu vốn hẻo lánh, bây giờ trời tối chị ấy còn không dám lái xe về nhà." Tiếng một cô gái khác lạnh lạnh hơn người vừa rồi, nhưng cũng khá thân thiết, "Hơn nữa nghe chị ấy nói gần đây liên tục có mèo mất tích, Tuyết Cầu nhà chị ấy mấy ngày trước cũng không thấy. Cảnh sát nói có thể là nhóm ngược đãi mèo gần đó làm, nhưng chị tớ nói nhất định là ma quỷ quấy phá."

"Cậu đừng nói nữa, tớ nổi hết da gà rồi đây này!" Tiếng cô gái vừa dứt, cửa thang máy mở ra. Xuất phát từ tình thân thân sĩ, Hương Vân Trạch và Mạc Trần đồng thời nghiêng người, nhường hai cô gái ra trước.

Lúc hai người đi ngang qua bọn họ thì cười nói cảm ơn, Hương Vân Trạch nhìn Mạc Trần một cái, mới nhắc chân đi ra thang máy.

"Suối phun âm nhạc có tượng thân Venus, có phải là khu biệt thự cậu đang ở không?" Hương Vân Trạch sóng vai với Mạc Trần tới bãi đậu xe, nhìn hai cô gái đi về phía ngược lại, mới quay đầu hỏi Mạc Trần bên cạnh.

"Ừ." Sắc mặt Mạc Trần không tốt lắm, từ khi A Diêu vào ở nhà anh, gần như anh đều đứng giờ về nhà trước khi trời tối, căn bản không biết khu nhà ồn ào có quỷ từ khi nào —— được rồi, không tính một con trong nhà anh, càng làm cho người ta lo lắng chính là, nhóm ngược đãi mèo trong miệng cảnh sát.

"Vân Trạch, tớ phải về trước." Mạc Trần nói xong cũng bước nhanh hơn, Hương Vân Trạch vừa định gọi anh, cùng anh đi nhìn xem, điện thoại đã vang lên.

Là Trần Thanh Dương gọi tới, bình thường không có việc gì cô sẽ không gọi cho Hương Vân Trạch, chọn thời gian này gọi cho cậu ta, hơn phân nửa là Lê Nhan xảy ra chuyện. Bước chân đang đuổi theo Mạc Trần chậm lại, Hương Vân Trạch dừng bên cạnh hành lang, nhận điện thoại, "Có chuyện gì?"

"Hương công tử! Bác sĩ Phương nói tình hình của Đại Lực không đúng lắm, cụ thể tôi không rõ, tóm lại anh nhanh tới tới bệnh viện một chuyến!"

Tốc độ nói của Thanh Dương rất nhanh, ngay cả trong giọng nói cũng lộ vẻ nóng nảy. Hương Vân Trạch nhíu mày, nói với người bên kia, "Tôi tới ngay."

Cúp điện thoại, Hương Vân Trạch ngẩng đầu nhìn hành lang, đã không thấy bóng dáng Mạc Trần.

Mạc Trần lấy xe xong chạy thẳng về khu biệt thự, trước sau không tới nửa tiếng, Land Rover đã dừng ở gara nhà Mạc Trần. Trước kia chỉ cần Mạc Trần trở lại một cái, A Diêu sẽ vui mừng nhào lên, nhưng hôm nay sau khi mở cửa ra, lại không thấy bóng mèo con nịnh hót.

Chân mày Mạc Trần không biết lúc nào nhíu chặt lại, ngay cả gầy cũng không dỗi đã tìm A Diêu khắp nơi. Ngày thường A Diêu thích nằm bò phơi nắng ở chỗ trống, ngay cả trên bàn máy tính vẫn là bộ dáng lúc Mạc Trần đi.

Mạc Trần đi tới phòng bếp, mở tủ lạnh ra gọi vào bên trong, "A Diêu?"

Không có phản ứng. Xem ra nó không ngu đến mức trốn vào tủ lạnh.

Vậy thì cô đi đâu?

Cuộc trò chuyện của cô gái trong thang máy bỗng dưng vang bên tai, một dự cảm xấu đột nhiên sinh ra.

Chương 25: Phá án

Editor: Tiểu Anh

Ông chủ của trang viên Kensny là một Hoa Kiều mới về nước, ông ta dựa vào cái miệng nồng đậm tiếng phổ thông, cứ thế lừa gạt một nửa phú thương thành phố A nhập cổ phần vào hạng mục của mình, sửa vài căn nhà thành biệt thự cao cấp.

"Trang viên Kensny, tựa núi vây sông, giao thông nhanh tiện, ở nơi đây quý khách có thể lĩnh hội phong tình nước lạ." —— Đây là khẩu hiệu quảng cáo lúc trang viên Kensny bắt đầu vào phiên giao dịch, nghe nói đó là ông chủ tự nghĩ. Từ khẩu hiệu này có thể nhìn ra ông chủ rất nghèo nàn từ vựng tiếng Trung.

Nhưng anh lại đem mấy đặc điểm lớn của trang viên Kensny tổng kết cực tinh chuẩn. Tựa núi —— bên cạnh có một ngọn núi bỏ hoang đang khai phá, vây sông —— nghe nói đã tốn nhiều chi phí để xây dựng suối phun âm nhạc, giao thông nhanh tiện —— ở biệt thự ai mà không có mấy chiếc xe chứ, phong tình nước lạ —— giữa suối phun âm nhạc có pho tượng Venus.

Từ thiết kế đến xây dựng của trang viên Kensny đều quán triệt theo cách ‘văn hóa xí nghiệp’, bẫy chết người.

Mạc Trần mua nhà ở đây, hoàn toàn là do ông chủ nói con gái ông là fan đáng tin cậy của anh, nhà ở Kensny đều do cô tự mình thiết kế, nếu Mạc Trần chịu vào ở, không những giá nhà ở được giảm 50%, còn tặng anh một vườn hoa nhỏ.

Đây tuyệt đối là điều kiện có thể khiến bất kì người nào cũng phải động tâm, huống chi Mạc Trần tương đối thích bố trí của trang viên Kensny, có một vài chi tiết trong cách giải quyết cũng thể hiện bọn họ rất coi trọng việc bảo vệ vấn đề riêng tư cho các hộ gia đình, mà một điểm này cũng là điều mà Mạc Trần cần nhất.

Nhưng lúc này anh cảm thấy chức năng này rất chó chết, bởi vì nó vô cùng bất lợi trong việc lưu thông tin tức. Nếu như anh có thể sớm nghe nói sự kiện mèo thất lạc và ma quỷ lộng hành một chút, thì sẽ không để A Diêu ở nhà một mình.

Mạc Trần cầm điện thoại và chìa khóa cửa, chuẩn bị đến khu phụ cận biệt thự tìm xem. Lúc ra tới cửa, anh cuối cùng cũng nhớ tới phải nhìn hòm thư màu đỏ ngoài cửa. Hòm thư này dĩ nhiên không phải dùng để nhận thư, chỉ có tổ quản lý nghiệp vụ của Kensny bỏ vào.

Trong hòm có ba bức thư thông báo họ gửi tới, trong đó có hai bức đều không quan trọng, mà bức cuối cùng được đóng kín là tổ nghiệp vụ báo cho biết gần đây liên tục có nhà bị mất mèo, nhắc nhở mọi người trông kỹ mèo nhà mình.

Mạc Trần nhìn ngày tháng, được gửi tới vào tuần trước. Có chút bức bối nhét phong thư vào hòm, Mạc Trần không hiểu, tuy trang viên Kensny có rất nhiều điều đều là bịp bợm, nhưng các biện pháp an ninh vẫn đủ hết. Những con mèo bị mất tích kia, rốt cuộc đã im hơi lặng tiếng bị trộm đi như thế nào?

Nghĩ tới đây, Mạc Trần gọi điện thoại cho tổ nghiệp vụ, nói muốn kiểm tra video giám sát khu phụ cận nhà mình.

Tiểu đội trưởng của tiểu đội an ninh Kensny sau khi nhận điện thoại của nghiệp vụ thì sai người nhanh chóng quét dọn phòng giám sát, còn chuẩn bị âm trà thượng hạng, cung kính chờ Mạc Thiên Vương đại giá.

Tổ nghiệp vụ cử xe chuyên dụng tới đón Mạc Trần tới phòng giám sát của trang viên Kensny, vì phối hợp với phong cách của trang viên nên phòng giám sát cũng xây thành một căn nhà nhỏ theo kiểu dáng hiện đại. Khi Mạc Trần đi vào, thành viên trong phân đội nhỏ xếp hàng hai bên, đứng nghiêm, người không biết còn tưởng rằng thủ trưởng tới thị sát công việc.

Nhưng nỗi khổ trong lòng bọn họ chỉ có mình họ biết. Khoảng thời gian này bọn họ đã nhận được rất nhiều điện thoại khiếu nại, đều nói mèo nhà mình bị mất tích, muốn tới kiểm tra video giám sát. Hôm nay ngay cả Mạc Thiên Vương cũng tới... Nghe nói mấy ngày trước anh mới nuôi một con mèo.

Tất cả thành viên ở phân đội nhỏ trong lòng lệ chảy thành sông, đội trưởng còn run run tay điều tra video giám sát.

Theo ghi chép của video giám sát, buổi chiều lúc sáu giờ năm mươi bảy phút, một con mèo đen nhỏ chui ra từ cửa nhà Mạc Trần, sau đó chạy ra cổng trang viên Kensny, sau đó nữa... chạy ra ngoài phạm vi giám sát.

Tiểu đội trưởng nhìn sắc mặt Mạc Trần u ám, dè dặt nuốt nước miếng, "Mạc, Mạc Thiên Vương, mấy ngày nay có mấy hộ gia đình tới kiểm tra giám sát, mèo nhà bọn họ cũng đều chạy ra ngoài."

Tiểu đội trưởng quả thực không hiểu nổi, mấy con mèo này bị điên à? Vậy mà lại bỏ nhà ra đi tập thể! Đáng hận hơn chính là, có chủ nhà báo cảnh sát, cảnh sát nói gần đây có một nhóm ngược đãi mèo, làm mọi người càng hoang mang.

Nghĩ tới đây, lông tơ trên cánh tay tiểu đội trưởng dựng đứng, gần đây ngoại trừ mất mèo, lời đồn có ma quỷ lộng hành cũng sốt xình xịch, hai cái này liên

hệ với nhau, anh ta hoảng sợ rút ra một chân tướng.

Mạc Trần xem video giám sát xong, không để ý tới sắc mặt trắng bệch của tiểu đội trưởng, không nói một lời đi ra khỏi phòng giám sát.

Căn cứ vào biểu thị của video, A Diêu chạy tới ngọn núi hoang phía đối diện, mặc dù không biết mèo nhà khác tại sao lại chạy đi, nhưng A Diêu tuyệt đối sẽ không rời nhà ra đi, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó.

Mạc Trần chạy tới công trường viên Kensny, chạy tới phía núi hoang.

Núi hoang thực sự rất hoang vu, không phải cảnh khô thì là cỏ dại, còn có một kho hàng bị bỏ hoang. Kho hàng được xây rất kín đáo, nếu không phải mấy năm trước Hướng Vân Trạch kiên quyết kéo anh tới đây thám hiểm, anh cũng không phát hiện kho hàng này.

Mạc Trần không biết trước kia kho hàng này để làm gì, nhưng nếu A Diêu chạy tới đây, thì có khả năng chạy vào trong kho hàng.

Trời đã bắt đầu tối, nếu tối nay không tìm thấy A Diêu, anh chỉ có thể mời cảnh sát tới hỗ trợ tìm.

Càng tới gần kho hàng, trong không khí càng tràn ngập một mùi máu nhân nhát, ngẫu nhiên có thể thấy trên đất có một vết máu đã khô.

Mạc Trần dừng bước, nhíu mày nghĩ, tìm trên mặt đất một cây gậy gỗ khá thuận tay, mới đi tới phía cửa sắt kho hàng đang khép hờ.

Nhẹ nhàng đẩy cửa kho hàng, một mùi máu tanh nồng nặc ập vào mặt, Mạc Trần theo bản năng cau chặt chân mày. Trong kho hàng rất tối, chỉ có một tia sáng xuyên qua cửa sổ bị mở toang ra. Mạc Trần nhấc chân đi vào trong mấy bước, liền thấy thi thể của một con mèo nhỏ.

Trong lòng đột nhiên căng thẳng, tuy Mạc Trần không đành lòng nhìn thi thể đó nữa, nhưng vẫn nhận định được một điều, không phải A Diêu.

Thoáng thờ phào nhẹ nhõm, Mạc Trần tiếp tục đi vào trong, dọc theo đường đi lại nhìn thấy mấy thi thể mèo con, Mạc Trần càng nắm chặt gậy gỗ trong tay.

Trong kho hàng vẫn rất yên tĩnh, chắc không có người. Mạc Trần vòng qua cái rương gỗ trước mặt, sững sờ tại chỗ.

Có mấy nam nữ trẻ tuổi nằm ngổn ngang trên nền đất xi măng, ánh sáng ảm đạm xuyên qua cửa sổ chiếu lên người bọn họ, im hơi lặng tiếng tựa như là từng cỗ thi thể.

Mạc Trần mím môi, nhìn xung quanh, hướng về phía rương gỗ chất đống gọi, "A Diêu!"

"Meo! " Một bóng mèo nhỏ xuất hiện trên rương gỗ, sau khi nhìn thấy người phía dưới, linh hoạt nhảy xuống, nhào vào ngực Mạc Trần.

"Meoo ~" A Diêu nũng nịu cọ vào ngực Mạc Trần, gậy gỗ trong tay Mạc Trần lúc nó nhào tới đã lún trên mặt đất. Ôm lấy mèo con trong ngực, Mạc Trần cẩn thận kiểm tra một lần, không phát hiện có vết thương nào, mới hỏi: "Cô không sao chứ?"

"Meoo ~" A Diêu bị giọng lên không trung, bốn cái chân ngắn liều mạng dấy dựa. Thần kinh Mạc Trần buột chặt lúc này mới hoàn toàn buông lỏng, có chút mồ hôi dựa vào rương gỗ phía sau. A Diêu trên tay anh vẫn kêu meo meo, Mạc Trần ôm A Diêu tới gần mình, hôn lên chóp mũi nó.

Cả người A Diêu cứng ngắc một chút, sau đó rú lên rúc vào ngực anh. Có lẽ tiếng của cô quá mức vui sướng, mấy người nằm trên đất cuối cùng cũng bị đánh thức.

Mạc Trần phát hiện người trên đất có động tĩnh, vừa mới cảnh giác đứng thẳng người lên, bên ngoài liền vang lên tiếng còi xe cảnh sát cao vút.

Lúc cảnh sát tiến vào, người vừa rên rỉ đã bò dậy. Nhìn rõ tình trạng trong kho hàng, ba người cảnh sát lao tới gần mấy tên nam nữ trẻ tuổi, khống chế bọn họ, một cảnh sát khác tới bên Mạc Trần, thấp thòm bất an hỏi: "Mạc tiên sinh, anh không sao chứ?"

Mạc Trần lắc đầu, có chút nghi ngờ nhìn mấy người cảnh sát, "Sao các anh biết tôi ở đây?"

Cảnh sát đối diện sững sờ một chút, nhìn Mạc Trần nói: "Mạc tiên sinh, không phải anh gọi điện thoại báo cảnh sát sao?"

Mạc Trần sững sờ, "Tôi?"

Cảnh sát gật đầu, nghĩ thâm chuyện này đã làm Mạc Thiên Vương sợ tới mức thần chí không rõ.

Anh ta đọc một chuỗi số, đúng là số của Mạc Trần. Nhìn A Diêu trong ngực một cái, Mạc Trần gật đầu, nói: "Xin lỗi, hình như là tôi báo cảnh sát."

"Không sao không có việc gì, mèo của anh không sao chứ?" Quan tâm Mạc Trần xong, cảnh sát lại bận rộn quan tâm tới mèo con trong ngực anh.

Tục ngữ có câu đánh chó phải ngó mặt chủ, mỗi hộ gia đình ở Kensny đều là nhân vật lớn có mặt mũi ở thành phố A, mèo yêu của họ liên tiếp bị bắt tích, còn dính dáng tới đám ngược đãi mèo, áp lực của cục cảnh sát cũng rất lớn.

"Meoo." Giống như trả lời vấn đề của cảnh sát, A Diêu quơ quơ chân trước, kêu với cảnh sát một tiếng. Cảnh sát theo bản năng đưa tay muốn sờ sờ đầu mèo con, lại bị ánh mắt Mạc Trần ngăn cản.

Biết điều rút tay phải về, trên mặt đồng chí cảnh sát lộ ra nụ cười vui vẻ như trút được gánh nặng, "Mạc tiên sinh, cảm ơn anh đã trợ giúp chúng tôi phá được vụ án này!"

Tuy trong nước ngược đãi hay giết mèo chó không bị định tội, nhưng có thể tố cáo bọn chúng tội cố ý tổn hại tài sản người khác. Những con mèo không may gặp nạn này tất cả đều thuộc giống quý giá, giá trị không rẻ, tuyệt đối là số tiền lớn —— được rồi, mặc dù nhìn con mèo trong ngực Mạc Thiên Vương rất giống mèo hoang, nhưng anh ta tin chắc nhất định đây là mèo quý tộc nào đó mà anh ta chưa thấy qua! Nhìn khí chất của nó thì biết!

"Mạc tiên sinh, một lần nữa rất cảm ơn anh!" Đồng chí cảnh sát cầm tay Mạc Trần, "Chẳng qua lần sau đừng hành động một mình nữa, rất nguy hiểm." Anh ta có thể hiểu Mạc Trần lo lắng cho mèo nhà mình, nhưng những kẻ thần kinh ngược đãi mèo này rất khó đảm bảo sẽ không làm hại tới sinh mạng của người khác.

"À, ừm..." Mạc Trần hàm hồ đáp một tiếng, được rồi, anh cũng không biết ai đánh những người này.

Nhưng A Diêu nhất định biết, chờ sau khi trở về sẽ từ từ thẩm vấn.

Cảnh sát và Mạc Trần làm ghi chép đơn giản, mới ra lệnh dẫn người rời đi. Mạc Trần ôm A Diêu về nhà, đặt nó lên bàn, "Nói đi, rốt cuộc chuyện này là sao?"

"Meo ~" A Diêu vung vẩy chân chuẩn bị mở máy tính, trong phòng đột nhiên vang lên giọng nói của một người phụ nữ xa lạ.

"Vẫn là đề tôi nói đi."

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Bạn bè

Editor: Tiểu Anhh

Tiếng của người phụ nữ không lớn, nghe còn có chút dịu dàng, nhưng lại dọa Mạc Trần giật mình —— dù là ai đột nhiên nghe thấy tiếng phụ nữ xa lạ trong nhà mình, cũng sẽ giật mình.

"Meo." A Diêu kêu một tiếng, chân mèo đang chuẩn bị mở máy ngừng lại, Mạc Trần cũng theo chỗ phát ra âm thanh nhìn lại.

Thật ra thì anh cảm thấy dùng từ "người phụ nữ" để hình dung rất không thích hợp, bởi vì chẳng có người phụ nữ nào bay bổng giữa không trung cả.

Đột nhiên anh cảm thấy có chút nhức đầu.

Vốn tưởng rằng anh có thể nhìn thấy A Diêu chỉ là ngoài ý muốn, dấu sao đã lâu như thế, trừ A Diêu, anh không gặp những quý hồn khác. Nhưng lúc này lại vô căn cứ chui ra một nữ quý, anh rất hoài nghi pháp thuật sư phụ làm trên người anh đã hết hạn sử dụng.

"Hey ~ Mạc tiên sinh." Tiếng của người phụ nữ đã cắt đứt suy nghĩ của Mạc Trần, anh ngẩng đầu lên nhìn người phụ nữ một cái, người sau đang nhẹ nhàng lơ lửng trên không, thích thú vẫy tay với mình.

"Meo meo meo meo meo meo meo." Đúng lúc này A Diêu nhảy tới bên cạnh người phụ nữ, ra sức nói gì đó, nhìn có vẻ đang giới thiệu người phụ nữ này với anh.

Mạc Trần mím mím môi, nói với A Diêu: "Nói tiếng người."

A Diêu: "..."

"Phụt." Lời của anh đưa tới một tiếng cười khê, cô ta cúi người xuống nhìn A Diêu trên bàn, khóe mắt cong cong như trăng lưỡi liềm, "Không phải tôi đã dạy cô làm thế nào để đi ra khỏi con mèo rồi sao?"

"Meoo!" Một lời thức tỉnh mèo trong mộng, mắt A Diêu sáng lên, bốn cái chân nhỏ nghiêm chỉnh đứng trên bàn, sau đó... nó lăn trên bàn một vòng.

Mạc Trần: "..."

Trong không khí dường như có thứ gì đó chập chờn rất nhẹ, tóc trên trán Mạc Trần không gió tự lay động một chút, ngay sau đó có một giọng nói thâm tình vang lên bên tai, "Tôi ra đây!"

Mạc Trần nghiêng đầu, không ngoài dự đoán nhìn thấy hình bóng quen thuộc —— váy liền áo xanh đen, tóc đen dài tới eo, đuôi tóc xoắn xoắn.

"Trần Trần, cuối cùng tôi cũng ra rồi!" A Diêu hưng phấn bay tới gần Mạc Trần, hươ tay múa chân xoay quanh anh một vòng.

Mạc Trần giật giật khóe miệng, nhìn A Diêu cuối cùng cũng dừng trước mặt mình, nghiêm túc nói: "Đi ra rồi thì làm người cho tốt, đừng có vào nữa."

A Diêu: "..."

Lời thoại này thích hợp dùng ở loại thời điểm này hả? Có phải Trần Trần diễn nhầm rồi không?

"Ha ha ha." Người phụ nữ xa lạ khoa trương ôm bụng cười to, Mạc Trần tin nếu quý có thể chảy nước mắt thì bây giờ khóe mắt cô ta chắc chắn đều là nước mắt trong suốt.

"Meo." Một tiếng mèo kêu yếu ớt từ trên bàn truyền tới, mèo đen bị A Diêu nhập vào từ từ tỉnh lại, lao đảo đứng lên. A Diêu nhìn mèo con run run rẩy rẩy, không đành lòng bước lên phía trước, "Trần Trần, mèo con thật đáng thương, chúng ta nuôi nó một thời gian nữa nhé."

Nói thật, lấy cái tính lười chây thây của Mạc Trần, nếu A Diêu không ở trên người con mèo, anh sẽ không nuôi một con ở nhà. Nhưng nhìn mèo con thực sự quá yếu ớt, hơn nữa A Diêu đã nói như vậy, anh đành phải gật đầu đồng ý.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, anh đã không có cách nào từ chối thỉnh cầu của A Diêu.

Sắp xếp ổn thỏa cho mèo con xong, lúc này A Diêu mới nhớ tới một người bạn mới muốn giới thiệu cho Mạc Trần, "Trần Trần, đây là bạn tốt của tôi..." A Diêu nói tới đây thì dừng lại, khóe miệng cố gắng kéo ra, nhưng rất lâu cũng không phun ra được một chữ. Mãi lúc sau, cô mới nghiêng đầu nhìn người phụ nữ, "Phải rồi, cô tên gì?"

Mạc Trần: "..."

F*ck, ngay cả tên người ta cũng không biết đã là bạn tốt?! Bạn tốt không phải như vậy!

Mạc Trần hiếm khi kích động lại bị A Diêu chọc phải gào thét dưới đáy lòng.

Chẳng qua đối với A Diêu mà nói, cô không cần biết cái gì mà bạn bình thường, bạn bài bạn nhậu, bạn thân bạn tốt những phân loại bạn phức tạp này, bởi vì cô chỉ có một người bạn:

Châm nến

Bị hỏi họ tên, người phụ nữ cũng biểu hiện hết sức rộng rãi, "Tôi tên là A Phiêu, nhũ danh là Phiêu Phiêu."

Mạc Trần: "..."

A Diêu vui vẻ gật đầu, "Oa! Vậy sau này tôi sẽ gọi cô là Phiêu Phiêu!"

Mạc Trần: "..."

Cái tên giả không có thành ý như vậy mà cô cũng tin, anh rất muốn dắt cô tới bệnh viện kiểm tra đầu óc một chút, xem có phải não cô chỉ to như quả nho... không đúng, phải là nho khô hay không.

Không để ý tới A Diêu nữa, Mạc Trần đặt ánh mắt dừng lại trên người phụ nữ tự xưng là Phiêu Phiêu này, hơn nữa còn nhìn rất chăm chú. Người phụ nữ này không lớn hơn A Diêu bao nhiêu, nhưng mặt mày so với A Diêu lại thêm chút thành thực. Loại thành thực này không phải do cách trang điểm cần thận, mà đã trải qua một số việc, lưu lại ấn ký trên người.

So ra, A Diêu giống như là một thiếu nữ không rành thế sự.

Đối diện với ánh mắt dò xét của Mạc Trần, người phụ nữ biểu hiện rất thân nhiên, cô ta thân nhiên như vậy lại làm cho Mạc Trần ngưng ngững. Anh ho khan một tiếng, nhìn người phụ nữ hỏi: "Cô Phiêu Phiêu, rất cảm ơn cô đã dạy A Diêu biện pháp đi ra khỏi con mèo. Nhưng tôi có một thắc mắc, vừa nãy lẫn lộn tại chỗ ấy, là nghi thức nhất định phải hoàn thành trước khi đi ra à?"

"Không, đó chỉ là sở thích cá nhân của tôi." Phiêu Phiêu nhe răng cười nói.

Mạc Trần: "..."

A Diêu: "..."

Mọi nó, có phải cô đã bị lừa?! Cô đã cảm thấy kỳ quái, tại sao lại có tư thế lẫn lộn kỳ lạ như vậy! Loài người thật là quá đáng sợ, cô muốn tiếp tục làm mèo vẫn còn kịp chứ!

Mạc Trần không vội mở miệng, mãi sau đó mới hỏi: "Vậy giả thân giả quý cũng là sở thích cá nhân của cô?" Lời đồn trong trong trang viên Kensy có ma quỷ lộng hành, nhất định người phụ nữ này không thoát khỏi liên quan.

"Nghiêm khắc mà nói thì không phải, bởi vì vốn dĩ tôi chính là quý, không thể định nghĩa là giả bộ sinh sự." Phiêu Phiêu chống cằm, vẻ mặt trầm tư, "Hon nữa tôi làm như thế không phải là vì hù dọa bọn họ, tôi chỉ muốn cảnh cáo họ trông chừng mèo nhà mình cho tốt."

Nhưng những người đó lại hoàn toàn không hiểu ý tốt của cô, sau khi thấy cô chỉ biết đập mạnh cần ga, thật là... so sad.

Lời Phiêu Phiêu nói khiến Mạc Trần ngẩn người, "Tại sao cô biết mèo của bọn họ sẽ mất tích?" Trừ Mạc Trần, mỗi nhà ở Kensny hầu như đều nuôi thú cưng, không nói tất cả đều là mèo, nhưng chắc chắn có không ít người nuôi mèo, trừ phi cô ta với đám người đó là đồng đẳng, nếu không làm sao biết mục tiêu kế tiếp của bọn chúng là ai?

"Trần Trần, Phiêu Phiêu rất lợi hại!" A Diêu bay tới, lách vào giữa Mạc Trần và Phiêu Phiêu, "Chính cô ấy đã thay anh gọi điện thoại báo cảnh sát! Người trong kho hàng đều do chính cô ấy xử lý!"

Mạc Trần: "..."

Anh sao lại quên mất, Phiêu Phiêu này là một nữ quý, cô ta muốn biết mục tiêu kế tiếp của bọn chúng, cũng không phải là việc khó.

Phiêu Phiêu ra vẻ then thùng cúi đầu, nói lí nhí: "Ày da, kỳ thực đây chỉ là việc nhỏ như con muỗi thôi, tôi là một nữ quý có lý lịch."

Mạc Trần: "..."

Cô lại còn có lý lịch nữa, tôi cũng không phải người trong phòng nhân sự.

"Mục tiêu kế tiếp của họ là A Diêu, sau khi biết tôi đã muốn nói cho anh, nhưng trên người anh có thứ gì đó không cho tôi lại gần, nên tôi mới trực tiếp tìm A Diêu." Phiêu Phiêu rũ đầu xuống, tiếp tục then thùng nói.

Trong mắt Mạc Trần thoáng hiện lên tia nghi hoặc, có thứ gì đó ngăn cô ta tới gần? Chẳng lẽ pháp thuật của sư phụ vẫn chưa hết hạn?

"Nhưng không biết tại sao, lúc này lại đột nhiên không có trở ngại nữa."

Mạc Trần: "..."

Xem ra vẫn hết hạn sử dụng.

A Diêu nghe đến đây, kích động gật gật đầu, "Ừ ừ! Tôi với Phiêu Phiêu trong ngoài phối hợp, giả bộ bị bọn chúng bắt, đánh bọn chúng đến mạnh giáp cũng méo còn."

Phiêu Phiêu ngược đầu lên nhìn A Diêu một cái, cũng gật gật đầu nói: "Ừ, tuy tôi chỉ tới bảo cô ngoan ngoãn ở nhà, không nên chạy loạn."

A Diêu: "..."

Phiêu Phiêu không định nhúng tay vào chuyện này, chỉ là nhìn mấy con mèo nhỏ chết thảm rất đáng thương, cho nên mới đi nhắc nhở chủ nhân của bọn chúng. Lại trăm triệu lần không nghĩ tới, mình đi thuyết phục A Diêu lại bị A Diêu thuyết phục, một lần làm nữ hiệp hành hiệp trượng nghĩa... Thực ra rất đã ghiền.

Mạc Trần nghe vậy, không nhịn được hỏi: "Tôi đã xem video giám sát, những con mèo kia đều tự chạy ra khỏi nhà, tại sao lại như vậy?"

Phiêu Phiêu đáp: "Thực ra không phải bọn chúng tự chạy đi, chẳng qua camera giám sát không quay tới thôi."

Mạc Trần sùng sốt, dường như anh đã hiểu ra cái gì đó, "Còn có một con quý nữa?"

"Ừ." Phiêu Phiêu gật đầu, "Lệ khí trên người tôi quá nặng, một khi tới gần lũ chó mèo, bọn chúng sẽ đặc biệt rất ăm ỉ. Nhị Cầu vừa vặn ngược lại với tôi, bọn chó mèo rất thích khí trên người cô ta."

"Nhị... Cầu?" Mạc Trần nhìn Phiêu Phiêu, dùng ánh mắt bày tỏ sự nghi ngờ của mình.

"Trước kia tôi với Nhị Cầu là bạn, nhưng về sau lại cãi nhau với tôi, chạy tới làm bạn với đám ngược đãi mèo." Lúc Phiêu Phiêu nói lời này, rất có vài phần chán nản.

Mạc Trần: "..."

Nếu cô gọi tôi là Nhị Cầu, tôi cũng sẽ cãi nhau với cô —— anh hoàn toàn quên mất, lúc trước mình đã gọi A Diêu là Lý Cầu Hải.

"Vậy Nhị Cầu hiện tại ở đâu?" A Diêu tò mò hỏi, Nhị Cầu cũng là một trong những hung thủ, không thể để cho cô ta nhón nhơ ngoài vòng pháp luật được.

"Nhị Cầu đã bị quý sai bắt đi, thiếu chút nữa tôi cũng bị bắt đi!" Lúc nói lời này trong lòng Phiêu Phiêu vẫn còn sợ hãi, cô còn chưa báo thù, sao có thể chuyển thể đầu thai được.

A Diêu chăm chú nhìn cô ta, trầm ngâm trong chốc lát mới nói: "Phiêu Phiêu, Trần Trần nói anh ấy chỉ có thể nhìn thấy oan hồn, tại sao cô lại chết?"

Mạc Trần nhìn A Diêu một cái, ngày thường nhìn cô có chút ngu ngốc, nhưng trong một ít chuyện quan trọng lại nhìn rất rõ ràng.

A Diêu luôn gọi cái này là đại trí nhược ngu. (người tài thường khiêm tốn trầm tĩnh nên trông bề ngoài có vẻ đần độn)

Phiêu Phiêu chớp chớp mắt, đáp: "Đây là một câu chuyện hết sức cầu huyết, tôi không nên nói, sẽ kéo thấp chỉ số thông minh của mấy người."

A Diêu: "..."

Ngược lại Mạc Trần không thấy ngoài ý muốn, ngay cả tên của mình cô ta cũng không muốn tiết lộ, càng không cần phải nói đến nguyên nhân cái chết.

Nhìn đồng hồ, sắp đến mười giờ. Mạc Trần liếc hai nữ quý lơ đứng trên không trung, cười cười với Phiêu Phiêu, "Cô Phiêu Phiêu, đã muộn thế này, cô hẳn phải nên về nhà."

Lệnh đuổi khách không uyển chuyển chút nào, A Diêu không tán thành nhảy ra, "Trần Trần, Phiêu Phiêu là bạn của tôi." Ý là sao anh có thể vô tình đuổi cô ý đi như thế!

Mạc Trần chuyển ánh mắt lên người A Diêu, "Cô ta ở lại, cô đi."

...

A Diêu nhìn Phiêu Phiêu, ánh mắt vô cùng chân thành, "Hẹn gặp lại, Phiêu Phiêu!"

Phiêu Phiêu: "..."

Giang hồ vĩnh biệt!

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Cờ thưởng

Editor: Tiểu Anhh

Trên ghế dài ngoài hành lang bệnh viện trung tâm thành phố A, có hai người đang ngồi song song. Hường Vân Trạch bóp hộp sữa rỗng, thuận tay ném vào thùng rác bên cạnh, "Trần tiểu thư, phiền em lần sau làm rõ tình huống đã mới gọi cho tôi có được không? Suyt chút nữa tôi bị em hù chết rồi đó."

Mặt Trần Thanh Dương đen thui, "Tôi là một sinh viên khoa văn!" Tăng thêm giọng điệu và nâng cao âm lượng, đều đang nhấn mạnh "đây không phải lỗi của tôi".

Hường Vân Trạch xoay đầu nhìn cô một cái, ánh mắt kia nếu dùng theo cách nói văn vẻ của Trần Thanh Dương, thì chính là hài hước. "Sinh viên khoa văn còn học đòi người ta viết tiểu thuyết trinh thám?"

Trần Thanh Dương dùng một phần ba giây để giận Hường Vân Trạch khinh bỉ mình, mà hai phần ba giây tức giận còn dư lại biến thành kinh ngạc, "Mẹ kiếp, anh đọc tiểu thuyết của tôi?!"

"Tôi rất hy vọng mình chưa đọc qua." Hường Vân Trạch quay đầu lại, như đang nhớ tới chuyện nào đó bi thương, "Mấy cái định lý vật lý trong tiểu thuyết của em thật làm cho người ta không cách nào nhìn thẳng."

Trần Thanh Dương: "..."

Với một người thi vật lý chưa bao giờ đạt điểm tiêu chuẩn, lại dám viết tiểu thuyết trinh thám liên quan tới vật lý, cô cảm thấy cái tinh thần dũng cảm tìm tòi này rất đáng được khen ngợi và khích lệ!

"Đó là yêu cầu của cốt truyện, là sáng tác văn học! Văn học! Anh hiểu chứ!" Liên tục ba dấu chấm than, biểu hiện tâm tình thuyết phục đối phương của Trần Thanh Dương rất tinh tế.

"Tôi biết vật lý." Hường Vân Trạch hơi ngửa ra sau, tựa lưng vào ghế, vân đạm phong khinh quăng ra một câu.

Trần Thanh Dương: "..."

Sao cô lại quên mất, người này là tiến sĩ vật lý chuyên nghiệp.

Không thể lại cứ việc chơi đùa

Trần Thanh Dương ở một bên hòn dỗi, coi hộp sữa bò là Hường Vân Trạch mà hung hăng dầy xéo. Hường Vân Trạch nhìn hộp sữa bất hạnh chết thảm trong tay cô, đuôi lông mày khẽ nhướn, “Trần tiểu thư, là một người rất am hiểu văn học, em có cảm thấy chúng ta đang lạc đề không?”

Trần Thanh Dương: "..."

Được rồi, xem như cô đã biết cái tên Hường Vân Trạch kia đã quyết tâm truy cứu trách nhiệm của cô, chỉ có điều trốn tránh trách nhiệm cũng là một trong những thiên phú của cô.

Nhanh chóng sắp xếp từ ngữ một chút, Trần Thanh Dương đã xác định đẩy hết trách nhiệm lên đầu bác sĩ Phuong, đã dự tính trước mới mở miệng, "Anh biết bác sĩ Phuong đó, ông ta toàn nói những thuật ngữ chuyên nghiệp giống như đại sư tụng kinh ý, tôi nghe không hiểu."

Khóe miệng Hường Vân Trạch giật giật, đang định lên tiếng thì bị Trần Thanh Dương ngắt lời, "Nhưng tôi đọc hiểu biểu cảm nét mặt của ông ta đó!"

Hường Vân Trạch: "..."

Anh thấy mình vẫn ngậm miệng thì tốt hơn.

"Độ cong chân mày nhíu lại, ánh mắt thâm trầm ngưng trọng kia như đang nói với tôi tình huống của Đại Lực không ổn! Hơn nữa sau khi ông ta phun ra cả đống thì tôi chỉ nghe hiểu hai chữ ‘kỳ quái’, ‘không đúng lắm’ này, anh nói tôi có thể không gọi cho anh sao?"

Hường Vân Trạch: "..."

Anh hiện tại thấy may mắn, cô chỉ gọi cho anh, mà anh lại quên mất thông báo cho người nhà Lê Nhan. Nếu không tối nay lại triệu tập tất cả người nhà Lê Nhan tới bệnh viện, anh mới cứng họng không nói được gì.

"Cách phiên dịch biểu cảm bác sĩ Phuong của em không có căn cứ, chính xác là ‘bệnh nhân xuất hiện phản ứng sinh lý rõ ràng, mặc dù rất nhanh đã trở lại bình thường, nhưng khả năng tỉnh lại trong thời gian gần đây là rất lớn’."

Trần Thanh Dương: "..."

Biểu cảm của bác sĩ Phuong rất không đúng chỗ!

"Không, mặc kệ nói như thế nào, Đại Lực sắp tỉnh lại là một tin tốt, chúc mừng anh Hường công tử!" Trần Thanh Dương như một người anh tốt vỗ vỗ vai Hường Vân Trạch, khéo léo chuyển đề tài.

Cô thật là quá thông minh.

Hường Vân Trạch đẩy tay Trần Thanh Dương đang khoác trên vai mình xuống, liếc cô một cái không nói nữa. Lúc Mạc Trăn rời đi sắc mặt rất kém, nếu không phải Trần Thanh Dương gọi tới, cậu ta nhất định không để cho Mạc Trăn rời đi một mình.

Buông tảng đá lớn Lê Nhan trong lòng xuống, ngược lại càng lo lắng cho Mạc Trăn hơn.

"Thời gian không còn sớm, em cũng về sớm chút đi." Hường Vân Trạch đứng lên, dặn Trần Thanh Dương một câu, ngay cả đầu cũng không quay lại rời đi.

Trần Thanh Dương nhìn bóng lưng vội vã rời đi của anh, bĩu môi. Người này không phải vẫn tức giận chứ, đúng là hẹp hòi hơn cả phụ nữ.

Hường Vân Trạch ra khỏi bệnh viện, trực tiếp lên xe mình. Ngồi trong xe, anh móc điện thoại ra chuẩn bị gọi cho Mạc Trăn, nhưng nghĩ lại, chuyển thành gửi tin nhắn.

"Mèo nhà cậu không sao chứ?"

Sau khi tin nhắn gửi đi, rất nhanh đã có trả lời, "Không sao, đã quay về."

Đã quay về? Mất Hường Vân Trạch giựt giựt, có ý là trước đó đúng là bị thất lạc?

"Vậy thì tốt. Có thể tớ sẽ không đi Mỹ nữa."

Tay Mạc Trăn cầm điện thoại run run, "...Bạn gái nhỏ nhà cậu lại sao thế?"

"Bác sĩ nói em ấy sắp tỉnh. ^_^"

Mạc Trăn sững sốt một chút, sau đó lướt nhanh ngón cái lên màn hình, "Chúc mừng, rốt cuộc cũng chờ được mây tan thấy trăng sáng."

Khóe miệng Hường Vân Trạch còn chưa kịp gợn lên, Mạc Trăn lại nhắn một tin khác tới, "Chẳng qua cái mặt cười của cậu có chút buồn nôn."

Hương Vân Trạch: "..."

Anh ta mỉm cười soạn một tin nhắn, "^^ ^^ ^^ ^", gấp ba uy lực, hy vọng có thể thành công buồn nôn chết cậu."

Mạc Trần: "..."

Không biết nên nói ai gây thơ đây.

"Lại là bạn anh hả?" A Diêu tới gần Mạc Trần, muốn nhìn chữ viết trên màn hình.

Mạc Trần úp máy lên bàn, nghiêng đầu nhìn A Diêu, "Ừm, chính là người bạn tặng cô cá rán đấy."

A Diêu: "..."

Sao có thể tàn nhẫn như thế QAQ!! Cá rán vàng rộm cô còn chưa kịp ăn đã đi ra khỏi con mèo, khi biến thành linh hồn thì cô sẽ không thể ăn bất cứ cái gì cả!

"Trần Trần, thật sự không suy xét cho tôi vào người anh hả?" A Diêu điềm tĩnh nhìn Mạc Trần, cười đến vô hại.

Lông mày Mạc Trần giật giật, cứ cảm thấy lời này có chút... Hạ lưu.

"Không suy xét." Mạc Trần ngồi xuống mép giường, tắt đèn lớn trên đỉnh đầu chuẩn bị đi ngủ, "Nhưng cô có thể cân nhắc nhập vào người con mèo lần nữa."

A Diêu bĩu môi, con mèo đen kia vẫn rất yếu, nếu cô nhập vào nó lần nữa, không biết chừng trực tiếp buông tay nhân gian luôn.

Cân nhắc một chút, cuối cùng A Diêu vẫn quyết định buông tha cá rán.

Trong phòng an tĩnh hai phút, từ bên gối truyền tới giọng nói khàn khàn của Mạc Trần, "Sao cô vẫn ở đây?"

A Diêu ngẩn người, vẻ mặt cực kỳ vô tội, "Tôi vẫn luôn ở đây mà, anh quên hả, chúng ta còn ngủ chung nữa!"

Mạc Trần: "..."

Anh rất muốn đập con quỷ này thành tờ giấy, sau đó ném vào máy hủy tài liệu!

"Sốt soát" vén chăn ngồi dậy, Mạc Trần nhìn A Diêu bay giữa không trung, cố gắng giữ cho mình phải bình tĩnh, "Lúc trước bởi vì cô là mèo, hiện tại nếu đã đi ra, thì tới phòng khách chơi đi."

A Diêu mặt dày cười với anh, "Trần Trần anh không phải xấu hổ, anh cũng đã hôn người ta, thì phải chịu trách nhiệm với người ta."

"Đó là tôi hôn con mèo kia, bây giờ tôi sẽ đi chịu trách nhiệm với nó." Mạc Trần nói xong thì xuống giường, đi ra cửa. A Diêu thấy vậy vội vàng chặn đường đi của anh, "Anh đi đâu?"

"Đi ôm con mèo kia ngủ."

A Diêu: "..."

Cô và con mèo đen kia không đội trời chung!

Cuối cùng Mạc Trần không ôm con mèo kia ngủ, bởi vì A Diêu ngoan ngoãn xuống tầng. Nhưng cho dù A Diêu đi rồi, Mạc Trần vẫn không thể nào ngủ được. Mặc dù đã tìm được mèo, A Diêu cũng ra khỏi người nó, tất cả mọi chuyện cũng được giải quyết tốt đẹp, nhưng trong lòng luôn có một chút phiền muộn vô hình đang kêu gào, đuổi không đi.

Tệ nhất là, anh cũng không muốn tra cứu nguyên nhân dẫn tới sự phiền muộn này.

Tuy Mạc Trần cả một đêm không ngủ ngon, nhưng ngày thứ hai vẫn tỉnh rất đúng giờ, đặc biệt dưới tình huống bị đánh thức bởi điện thoại của Đường Cường.

"Mạc Thiên Vương, anh làm cái quái gì thế hả?!" Thật hiếm có, lời mở đầu hôm nay của Đường Cường không phải nghìn bài một điệu "Buổi sáng tốt lành", mà là một câu nghi vấn, thậm chí Mạc Trần có thể tưởng tượng ra vẻ khiếp sợ trên mặt Đường Cường lúc này.

"Làm cái gì là cái gì?" Mạc Trần vò vò mớ tóc rối, vốn vẫn còn chút buồn ngủ cũng bị cái giọng oang oang của Đường Cường dọa chạy.

"Hôm nay cảnh sát tới công ty đưa một lá cờ thưởng, nói là cho cậu!"

Mạc Trần: "..."

"Mẹ nó Mạc Thiên Vương, cậu không phải là FBI nằm vùng chỗ chúng tôi chứ?!"

Mạc Trần: "..."

"Đường Cường, anh ngủ thêm một giấc nữa đi."

Đường Cường: "..."

Mạc Trần rửa mặt xong, không tới studio luôn mà theo lời Đường Cường tới công ty một chuyến. A Diêu cuối cùng cũng được bỏ lệnh cấm, hết sức phấn khởi theo mong Mạc Trần ra cửa.

Lúc bọn họ đi, con mèo đen vẫn còn đang ngủ trong ổ được dựng tạm thời.

Lần thứ hai tới Khải Hoàng, A Diêu tỏ ra quen cửa quen nẻo, khi đi qua cửa phòng làm việc của Đường Cường thậm chí còn cười chào hỏi với Hàn Mai Mai.

Mạc Trần giật giật khoe miệng, hận không thể ném văng cô ra ngoài cửa sổ.

Gỡ hai cái, Mạc Trần không đợi người bên trong nói "mời vào" đã đẩy cửa trước. Đường Cường đang xử lý văn kiện trên bàn làm việc, thấy Mạc Trần sau cánh cửa, hai chữ "Mời vào" đã tới miệng lại cứng rắn nuốt xuống.

"Mới sáng sớm tìm tôi có chuyện gì?" Mạc Trần ngồi xuống ghế trước cái bàn, lười biếng nhìn Đường Cường.

Đường Cường quan sát anh mấy lần, mới hỏi: "Tối qua ngủ không ngon?"

"Ồ." Mạc Trần ậm ờ đáp một tiếng, ánh mắt Đường Cường thay đổi mấy lần, cuối cùng lại khôi phục bình tĩnh ban đầu, "Mạc Thiên Vương, năm nay cậu không tính đoạt lấy danh hiệu mười ca sĩ hát hay nhất, chuẩn bị đổi thành đoạt danh hiệu mười thanh niên tốt đứng không?"

Mạc Trần: "..."

Lấy phản ứng này của Đường Cường, chắc là giận thật rồi.

Đường Cường quả thật tức giận, chuyện phát sinh tối hôm qua anh ta đã nghe ngóng từ chỗ cảnh sát, nghe nói Mạc Trần một thân một mình thâm nhập vào doanh trại quân địch, đứng cầm đầu với năm tên ngược đãi mèo điên khùng, thành công giải cứu mèo con nhà mình.

Đối với tình tiết câu chuyện đầy kịch tính này, anh ta chỉ muốn nói —— có thể thay thành người khác không?!

Cậu ta cho rằng mình có thể làm nổ banh quần lót như người khổng lồ xanh, hay có thể phun tơ như con nhện hả! Việc nguy hiểm như vậy nếu thật sự xảy ra sự cố bất ngờ thì làm sao! Nếu đã báo cảnh sát sao không chờ cảnh sát tới để họ phát huy giá trị của bản thân hả!

Nội tâm Đường Cường nổi lên trận sóng gió to lớn, chẳng qua bề ngoài vẫn là đáng vẻ gió yên sóng lặng.

Bởi vì anh ta bức bối phát hiện, mình không có lá gan để rồng với Mạc Trần.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Sảng khoái

Editor: Tiểu Anh

Cả hai người đều không nói gì trong khoảng thời gian ngắn, trong văn phòng an tĩnh lạ thường.

Đường Cường nhìn Mạc Trần không chớp mắt, muốn dùng ánh mắt giao chiến để áp chế đối phương.

Nhưng Mạc Trần đối mặt với ánh đèn flash sáng mạnh như ban ngày mà vẫn thong dong thản nhiên, cho nên không ngạc nhiên chút nào, trận chiến này vẫn là Mạc Trần thắng.

Đường Cường cúi đầu cầm tách cà phê trên bàn, chớp chớp đôi mắt chưa xót.

Mạc Trần chờ anh ta uống một hớp cà phê, mới chậm rãi mở miệng: "Chuyện này đúng là tôi không suy nghĩ chu toàn, xin lỗi."

Nếu không phải trước đó Phiêu Phiêu đã quật ngã mấy tên kia, anh không chắc mình có thể trở về toàn thân được hay không, nếu mình xảy ra chuyện gì, sẽ tạo ra rất nhiều phiền toái cho công ty. Ngoài ra, từ khi bắt đầu xuất đạo Đường Cường vẫn luôn bên cạnh mình, hai người vừa là đồng nghiệp mười năm vừa là bạn tốt, Mạc Trần biết anh ta đang lo lắng cho mình.

Đường Cường thở dài, xoa xoa mi tâm, “Thôi được rồi, cậu không sao thì tốt. Nhưng từ lần sau trước khi quyết định làm chuyện gì, dù cậu không nghĩ cho mình, thì cũng hãy nghĩ tới người bên cạnh mình, và cả hàng ngàn hàng vạn fan hâm mộ của cậu nữa.”

“Biết rồi.” Mạc Trần ngoan ngoãn nhận sai làm Đường Cường không còn gì để nói, anh ta lấy một vật từ ngăn kéo ra, đặt lên bàn, “Lá cờ thương này cậu có muốn lấy về treo ở nhà không?”

Mạc Trần nhìn lá cờ rất giống cờ đỏ lúc đi học, khỏe mắt giật giật, “Treo ở công ty đi, như thế công ty càng vinh dự.”

Đường Cường: “...”

Chẳng qua cậu thấy nó không hợp với phong cách nhà cậu thì có.

Vì Mạc Trần còn phải chạy tới studio đóng phim, vậy nên không ở lâu trong văn phòng Đường Cường. Lúc đi ra, Hàn Mai Mai nở nụ cười yêu kiều nhìn anh rời đi.

Nam thần võ công cái thế: Thế nào thế nào? Mạc Thiên Vương cầm lá cờ đi hả?”

Cửu chế thoại mai: Không có ㄟ (ˊ _ ˋ) ㄟ

Nam thần võ công cái thế: Tớ biết ngay mà, nam thần không phải loại người câu nệ danh lợi!

Cửu chế thoại mai:...

Cửu chế thoại mai: Tớ thấy có lẽ anh ấy chỉ đơn thuần cho rằng lá cờ đó không phù hợp với phong cách nhà anh ấy.

Ngón tay Lucy đặt trên bàn phím giật giật, đang muốn gõ một câu phản bác, QQ của Hàn Mai Mai lại tới.

Cửu chế thoại mai: Đường đồng bảo tớ treo cò lên phòng nghỉ của Mạc Thiên Vương. _(3” ∠)_

Nam thần võ công cái thế: Treo xong nhớ nhắc tớ một tiếng, tớ muốn đi chiêm ngưỡng chiêm ngưỡng.

Cửu chế thoại mai:... Thật ra tớ càng muốn treo cậu lên hơn.

Nam thần võ công cái thế: Tin tớ đi, tớ không có cách nào để phát phơ theo chiều gió giống lá cờ đó đâu.

Cửu chế thoại mai: Bây giờ cậu đang ở tầng 38?

Nam thần võ công cái thế: Có chuyện gì à?

Cửu chế thoại mai: Tớ lên giúp cậu phát phơ theo chiều gió.

Nam thần võ công cái thế:... Tớ thấy cậu dịu dàng điềm đạm thì càng khiến người ta yêu quý hơn.

Nam thần võ công cái thế: Người đâu rồi?

Nam thần võ công cái thế: Không phải cậu lên thật chứ??

Nam thần võ công cái thế: Cảnh sát còn chưa đi xa, cậu đừng có làm bậy!

A Diêu đi theo Mạc Trần đến studio đã lâu không tới, nhưng bất hạnh lại gặp Tống Nghê. Hôm nay Tống Nghê có một cảnh diễn cuối cùng, cô ta bị nhiễm virus rồi vĩnh biệt cõi đời.

A Diêu rất vinh hạnh mình có thể trở thành một trong những người được chứng kiến một cảnh này.

Vì phải biểu hiện cơ thể bị virus xâm nhập, thợ trang điểm đã tốn bao nhiêu tâm huyết giúp Tống Nghê trông có vẻ sa đọa, mùi vị này thật sự rất sáng khoái, chỉ cần nhìn thôi cũng đã phê.

Tống Nghê cũng bị mình trong gương dọa sợ, lập tức xảy ra tranh chấp với thợ trang điểm. Thợ trang điểm tận tình giải thích với cô ta, nói đây là vì hiệu quả diễn xuất vân vân, chẳng qua không có nói mình là fan nảo tàn của Mạc Trần.

Cuối cùng sau khi thương lượng với đoàn làm phim, thợ trang điểm không tình nguyện trang điểm lại cho Tống Nghê nhạt một ít. Cô nàng vừa trang điểm lại, vừa tự an ủi mình. Không sao, dù sao vẫn còn hiệu ứng sau hậu kì, cô sẽ không nói, em gái làm hiệu ứng cũng là fan nảo tàn của Mạc Trần đâu.

Tống Nghê miễn cưỡng chấp nhận một nửa bên mặt bị thổi rửa, tâm trạng cực kì không tốt, lúc quay vết thương dữ tợn kết hợp với ánh mắt hung ác,

khủng bố dị thường.

Đến mười hai rưỡi, com hộp được đưa tới đoàn làm phim, thấy nhân viên công tác đẩy xe com tới đây, A Diêu vô ý thức trốn sau lưng Mạc Trần.

Mạc Trần không nhịn được cười, anh không dấu vết nhìn A Diêu một cái, thấp giọng hỏi: “Nếu sợ như vậy, cần gì phải theo tôi tới đây?”

A Diêu chép chép miệng không lên tiếng, Mạc Trần mở hộp com, lấy dưa chọc chọc, “Yên tâm đi, ông chủ của com hộp Vượng Vượng đã đưa vào sổ đen của studio, bây giờ tất cả nhân viên bảo vệ đều có hình vẽ của ông ta.”

A Diêu bị Mạc Trần chọc cười, thật ra dù ông chủ đó lại tới đây thì cô cũng không sợ ông ta, bây giờ cô đã theo Phiêu Phiêu giả quý!

Nhìn trong hộp com của Mạc Trần có chân gà, A Diêu lại cảm thấy có chút đói bụng, “Trần Trần, tôi muốn ăn chân gà.”

Mạc Trần: “...”

Anh giả bộ không nghe thấy, gấp một miếng thịt bò bỏ vào miệng. Thấy Mạc Trần không đếm xỉa tới mình, A Diêu tiếp tục cố gắng nói: “Nếu không cánh gà cũng được.”

Mạc Trần vẫn bất biến trên dòng đời vạn biến ăn com.

A Diêu cắn răng, liếc mắt nhìn trường quay một vòng, cuối cùng chọn Tống Nghê —— bởi vì trong hộp com của cô ta có món sườn xào chua ngọt đã gọi lên hứng thú của A Diêu.

Mạc Trần nhìn A Diêu bay tới gần Tống Nghê, dường như chỉ trong nháy mắt, A Diêu lắc mình một cái biến mất tại chỗ. Thân thể Tống Nghê cứng đờ một chút, trợ lý bên cạnh lạnh tay lẹ mắt tiếp lấy cái dưa rút xuống khỏi tay cô, lo lắng hỏi: “Chị Tống Nghê, chị sao vậy?”

A Diêu đã thích ứng với cơ thể này, ngược đầu lên nhìn trợ lý tóc ngắn chỉnh tề, “Không sao.”

Trợ lý ngăn người, từ trước tới giờ Tống Nghê chưa hề cười với cô, mặc dù nụ cười này phối hợp với trang điểm trên mặt cô ta... có chút kinh dị.

A Diêu nhận lấy đôi dưa, bụng hộp com đi về phía Mạc Trần. Trợ lý nhìn hướng đi của cô, miệng há càng to. Mẹ nó, chị Tống Nghê lại bắt đầu tìm đường chết hả!

Mạc Trần thấy Tống Nghê tới chỗ mình, giật giật khóe miệng không nói gì. Ngược lại Tống Nghê rất nhiệt tình, dứt khoát ngồi xuống chỗ trống bên cạnh anh, “Trần Trần, tôi dùng sườn xào chua ngọt đôi lấy chân gà được không?”

Mạc Trần: “...”

Tình tiết của vở kịch này thật sự quá kỳ lạ, tất cả nhân viên công tác trong đoàn làm phim không kim lòng được nhìn lại.

Moá nó, chẳng lẽ đây là tập hai: phong hồi lộ chuyển?! (nghĩa là thay đổi 180 độ)

Hiện trường người xem tha thiết trông đợi, Tống Nghê dùng một miếng xương sườn nhỏ đổi lấy chân gà trong chén Mạc Trần, không sai, cô ta thật sự đổi lấy chân gà trong chén Mạc Trần! Dùng một miếng xương sườn nhỏ!

Hơn nữa Mạc Thiên Vương còn không phản kháng!

A Diêu như ý nguyện thỏa mãn gặm chân gà, thỏa mãn ợ một cái, “Trần Trần, sao anh không ăn thế?”

Mạc Trần: “...”

Đối diện với bản mặt này của cô, thật sự ăn không vô.

Hiện trường người xem dường như có thể nghe thấy tiếng lòng của Mạc Trần, tất cả đều xót xa gật đầu. Em gái trang điểm đứng ở một bên cắn khăn tay, nếu sớm biết vở kịch như thế này, cô không nên vẽ Tống Nghê ‘khoa học viễn tưởng’ như vậy!

Mà trợ lý của Tống Nghê đã hoàn toàn ngu người tại chỗ, quan hệ của chị Tống Nghê với Mạc Thiên Vương tốt như thế từ khi nào? Tại sao cô một chút cũng không biết?

Đợi đến lúc A Diêu ăn no lại đứng lên thư giãn gân cốt. Khoan hãy nói, dây chằng của Tống Nghê đúng là tốt, xoạc chân gì đó hoàn toàn không nói chơi. Hiện trường người xem tròn mắt há mồm nhìn Tống Nghê lúc thì gấp eo lúc thì xoạc chân, nhìn mà hoa cả mắt.

Mạc Trần không đành lòng nhìn tiếp nữa.

“Được rồi, cô có thể ra được chưa?” Mạc Trần che mặt, dùng giọng nói cực nhỏ chỉ có A Diêu mới nghe thấy.

“À.” A Diêu quay đầu nhìn Mạc Trần một cái, trở lại khu nghỉ ngơi của Tống Nghê.

Sau đó, dưới con mắt của mọi người, Tống Nghê lặn một vòng trên đất.

...

Lần này, tất cả nhân viên công tác tại trường quay ngu người tại chỗ.

Lúc A Diêu bay về bên cạnh Mạc Trần, Tống Nghê mới lồm cồm bò dậy. Nhìn quần áo bẩn thỉu trên người mình, Tống Nghê ù ù cạc cạc hỏi trợ lý: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Trợ lý quay quay cái cổ cứng đờ, nghiêng đầu nhìn cô ta, “Chị... không nhớ?”

“Nhớ cái gì?” Tống Nghê càng ù ù cạc cạc, tại sao tất cả mọi người đều nhìn cô ta, ngay cả Mạc Trần cũng đang nhìn cô ta?

Trợ lý hít sâu một hơi, thả lỏng cơ mặt, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, “Không có chuyện gì xảy ra cả.”

Mạc Trần cúi đầu làm bộ như ăn cơm, thực ra đang nói chuyện với A Diêu lơ lửng ở một bên, “Chẳng phải là không cần lặn lội mới có thể đi ra ngoài bị nhập đó sao?”

A Diêu ngoẹo đầu nghĩ nghĩ, cười với anh: “Hình như là vậy, tôi nhất thời quên mất.”

Mạc Trần: “...”

Anh lấy cái chân gà A Diêu ăn ra thề, cô tuyệt đối là cố ý chính Tống Nghê.

Lúc quay phim vào buổi chiều, nhân viên công tác đều vô tình hay cố ý tránh Tống Nghê. Nghi hoặc trong lòng Tống Nghê càng sâu hơn, chuyện buổi trưa cô ta hoàn toàn không nhớ rõ, hơn nữa cô ta cũng không ăn cơm hộp đầy mỡ màng của đoàn phim!

Trong lòng Tống Nghê nghi ngờ, trong lòng nhân viên công tác lại đốt pháo. Thật may hôm nay là cảnh diễn cuối cùng của cô ta, cũng không biết bệnh thần kinh có bị lây không.

Rất nhanh, một topic có tên là【 Bệnh thần kinh được luyện thành như thế nào 】đã đứng đầu trên diễn đàn Hải Giác, chùm ảnh Tống Nghê với nửa bên mặt thối rữa đang gập eo xoạc chân lặn lội tại trường quay được cư dân mạng bình chọn là chùm ảnh gây sốc nhất năm nay, vinh hạnh giành được huy chương vàng "dưa chua".

Tin tức này gây xôn xao được mấy ngày đã bị một tin khác mạnh mẽ ép xuống.

Mạc Thiên Vương lên trang đầu! Không sai, Mạc Thiên Vương lên trang đầu không phải chuyện gì đáng ngạc nhiên, chẳng qua không phải anh lên trang đầu báo giải trí, mà là trang đầu báo xã hội!

Bài báo này được một tạp chí uy tín trong nước phát hành, trong bài báo này không chỉ công bố các loại tội ác của nhóm ngược đãi mèo khoảng thời gian trước, đồng thời công bố phán quyết của tòa án với bọn chúng. Quan trọng nhất là, trong đó còn nhắc tới một người dân đã cung cấp manh mối quan trọng cho cảnh sát.

Hai chữ Mạc Trần này có khả năng trùng tên trùng họ, thế nhưng phần cuối cùng có nói cảnh sát tặng cờ thưởng tới công ty Khải Hoàng, đã đập tan suy đoán trùng tên này.

Bài báo viết quá trình Mạc Trần dũng cảm chiến đấu với đám côn đồ vô cùng xuất sắc, tựa như lúc ấy người viết đang ở hiện trường chính mắt thấy vậy, hình tượng Mạc Trần trong lòng fan hâm mộ nháy mắt trở nên to lớn chói lóa hơn cả anh hùng nước Mỹ.

Mạc Trần đọc tờ báo nhanh như gió, bài báo không nhắc tới địa điểm xảy ra sự việc và thông tin cá nhân của anh, tích tụ trong lòng Mạc Trần cuối cùng giảm bớt một chút, “Bài báo này bị tung ra các anh cũng mặc kệ?”

Đường Cường nhìn người đối diện, không nhịn được cười hai cái, “Lúc đó cậu phải nói mình là Lôi Phong.”

Mạc Trần: “...”

“Người ta chẳng qua cảm ơn cậu đã giúp mèo nhà họ đòi công đạo, ý tốt của họ sao chúng tôi nhẫn tâm cự tuyệt được.”

Mạc Trần: “...”

Mấy người chẳng qua không nhẫn tâm có tiện nghi mà không chiếm thì có!

Ông chủ của tạp chí này cũng sống trong trang viên Kensny, mèo của vợ ông ta nuôi đã bắt hạnh bỏ mạng trong vụ án ngược đãi mèo, về sau biết được tình hình từ chỗ cảnh sát liền phát hành tin này.

Yêu cầu nhấn mạnh là, bài báo này hoàn toàn miễn phí.

Đường Cường đứng dậy từ ghế làm việc, vỗ vỗ vai Mạc Trần, “Mạc Thiên Vương, cậu cứ yên tâm chờ cảm giải thưởng mười thanh niên tốt đi.”

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thân phận

Editor: Tiểu Anhh

Cuối cùng, Mạc Trần đương nhiên không cảm lấy giải thưởng mười thanh niên tốt, thực ra anh đã từng hoài nghi, anh có thể cảm lấy giải thưởng tuổi tác được rồi.

Mà thời gian cũng lẳng lặng trôi đi, đảo mắt đã tới tháng mười một. Thời tiết dần dần chuyển lạnh, nhưng A Diêu vẫn mặc bộ váy liền áo kia rêu rao khắp nơi.

Tuy Mạc Trần chỉ nhìn thôi cũng đã cảm thấy rất lạnh, nhưng khi nghĩ quỹ vốn dĩ đã lạnh như băng thì cũng bình thường trở lại.

A Diêu mỗi ngày vẫn theo Mạc Trần tới trường quay, mắt thấy 《Thượng Đế Cấm Khu 3》tiến vào giai đoạn kết thúc, A Diêu chợt có chút buồn bã.

Đạo diễn vì không chế tiến độ quay đã đem cảnh diễn có tiếng Anh đều tập trung vào cảnh quay cuối cùng. Bước vào giai đoạn kết thúc, mỗi diễn viên hầu như đều có rất nhiều lời thoại bằng tiếng Anh, số lần NG tăng lên rõ ràng, tốc độ quay so với trước đó chậm hơn rất nhiều.

"Không nghĩ tới sau khi tôi chết còn có thể thấy hệ liệt ba bộ 《Thượng Đế Cấm Khu》."

Âm thanh tang thương đột ngột vang lên bên cạnh A Diêu, dọa A Diêu giật nảy mình. Cô quay đầu lại, ngạc nhiên mừng rỡ nhìn người trước mắt, "Phiêu Phiêu!"

Phiêu Phiêu cũng nhìn A Diêu, vênh môi lên cười cười, "Đã lâu không gặp, mèo con."

Nhắc tới mèo con, ánh mắt A Diêu lại âm ảm, "Con mèo đen kia đã chạy mất rồi."

Phiêu Phiêu ngược lại không thấy bất ngờ, "Mèo hoang chính là như thế đó, cái này gọi là dã tính khó thuần."

"Nói thì nói như vậy..." A Diêu rũ mắt, cô luôn có cảm giác mình giống như con mèo kia vậy, một ngày nào đó sẽ phải rời đi. Phiêu Phiêu thấy A Diêu đột nhiên sa sút, sắp lại gần nhìn cô, "Mèo con, em sao vậy, Mạc Thiên Vương bắt nạt em?"

"Không phải." A Diêu lắc lắc đầu, nhìn Phiêu Phiêu, "Khoảng thời gian này chị đã đi đâu thế?"

"Nơi nào có chuyện bất bình thì đi nơi ấy."

A Diêu: "..."

Xem ra hành hiệp trượng nghĩa quả nhiên có thể gây nghiện.

"Mạc Thiên Vương nhà em đoạt công lao của chị, còn đuổi chị đi, đúng là bị điên mà!" Phiêu Phiêu cố ý cất cao giọng nói, đúng như dự đoán bị Mạc Trần lờn, hành động theo bản năng này đổi lấy một tiếng "cát" của đạo diễn.

"Phiêu Phiêu, chị đừng làm ảnh hưởng tới công việc của Trần Trần!" Đối với hành vi quấy nhiễu trật tự trường quay này của Phiêu Phiêu, A Diêu tiến hành khiển trách mãnh liệt.

Phiêu Phiêu thè lưỡi, liếc về phía Mạc Trần một cái, ngay sau đó bắt cóc A Diêu ra ngoài, "Chúng ta đi thôi mèo con, chụy sẽ dạy cho em kỹ năng khác."

"Có thật không?" A Diêu sáng mắt lên, "Lần này là gì?"

"Tam quốc sát."

"Tam quốc sát?"

...

Mạc Trần nghe giọng hai người càng bay xa, không nói gì giật giật khóe miệng.

"Mạc Thiên Vương, chuẩn bị xong chưa? Có thể bắt đầu quay được rồi chứ?" Trợ lý của đạo diễn Thôi đứng bên cạnh máy quay phim, tha thiết nhìn

Mạc Trần.

"Ừm." Mạc Trần gật đầu, tiến vào trạng thái quay chụp lần nữa.

Vào thu rõ ràng ngày ngắn hơn nhiều, tới bảy giờ trời đã tối đen. Khi Mạc Trần lái xe rời khỏi trường quay, A Diêu vẫn chưa về, mà Phiêu Phiêu cũng không xuất hiện nữa.

Mạc Trần "hừ" một tiếng, lái xe về phía khu biệt thự.

Bốn mươi phút sau, anh đứng trong căn phòng to lớn, bỗng nhiên có chút buồn phiền.

Trong phòng rất tối, hiển nhiên A Diêu cũng chưa về nhà. Anh tắm xong rồi ăn cơm tối đơn giản, có chút mệt mỏi bò lên ghế sofa, vừa lên mạng vừa chờ A Diêu.

Lúc bật máy tính lên, Mạc Trần mới phát hiện hôm nay là ngày 11 tháng 11.

Anh thế mà lại quên mất cái ngày quan trọng này!

Tầm quan trọng của ngày này dĩ nhiên không phải là lễ độc thân, mà là Taobao giảm một nửa giá ship.

Tuy anh ở biệt thự lái siêu xe, nhưng vẫn hưởng thụ khoái cảm được giảm một nửa tiền ship.

Kịp thời lấy được chiếc xe cuối cùng, Mạc Trần click mở tất cả các cửa hàng quà vật đã đánh dấu, bắt đầu chọn đồ ăn vặt. Lúc này tuy không còn nhiều hàng lắm, nhưng may mà không có nhiều người tranh cướp cùng.

Chờ Mạc Trần hoàn thành xong ‘công trình vĩ đại’ này thì đã mười giờ. Mạc Trần liếc thời gian góc dưới bên phải, hàng chân mày vô ý thức nhăn lại. Xem ra rất cần phải có một quy định thời gian cấm cửa.

Thoát khỏi taobao, Mạc Trần lại tiện tay mở Weibo. Mấy ngày nay tương đối bận rộn, đã rất lâu chưa up lên Weibo. Thôi được rồi, cho dù lúc anh không bận rộn cũng không up lên Weibo.

Mà một điểm này trước kia Đường Cường rất không hài lòng, đã nói với Mạc Trần rất nhiều lần là phải tương tác với các fan hâm mộ, nhưng sau khi phát hiện Mạc Trần chỉ tiện tiện đổi một tên tài khoản lúc thăng cấp Weibo đã có hàng ngàn hàng vạn fan người trước kẻ sau chia sẻ, Đường Cường im lặng ngậm miệng.

Nhưng nghĩ hôm nay là lễ độc thân, Mạc đại gia đã mở lòng từ bi đăng một bài lên Weibo.

Chúc bạn có một ngày lễ vui vẻ, mỗi năm có hôm nay, mỗi tuổi có sáng nay.【 Ha ha 】

...

"Điện khùng như vậy nhất định không phải nam thần của mị.【 Bái bai 】"

"Độc miệng như vậy nhất định không phải nam thần của mị.【 Bái bai 】"

"Nam thần nhất định là bị trộm tài khoản.【 Bái bai 】"

"Tiện tay chia sẻ cho có năng lượng.【 Bái bai 】"

"Bên trái không cần cảm ơn.【 Bái bai 】"

Cư dân mạng hăng hái trả lời đã lần nữa xác nhận lực kêu gọi của Mạc Trần trên Weibo —— Weibo này vậy mà chỉ trong giây lát đã đứng đầu bảng xếp hạng Weibo.

Mạc Trần không thể không hoài nghi, hiện giờ số lượng chó độc thân trong nước đến cùng là con số khổng lồ cỡ nào.

Ngược xong đám bạn trên mạng, Mạc Trần cũng tiện thể ngo lên bảng xếp hạng nhìn những Weibo nổi bật khác, một người tên là Nước Nấu Chanh khiến tay Mạc Trần đang trượt con chuột khựng lại.

Nước Nấu Chanh? Cái tên này có chút quen tai, giống như đã nghe thấy ở đâu nhỉ?

Mạc Trần thuận tay nhấp vào Weibo Nước Nấu Chanh, bên cạnh avatar hình Godzilla cộng thêm chữ V màu vàng kim viết một hàng chữ nhỏ: Tác giả ký hợp đồng với mạng Phổ Giang, đã xuất bản hệ liệt《 Tương lai của thẻ kẹp sách 》,《 Bình giữ nhiệt và quạt điện 》cùng nhiều bộ tác phẩm khác.

Mất Mạc Trần giựt giựt, phong cách của hai bộ tác phẩm kia có phải chênh lệch quá nhiều không? Chẳng qua anh đã nhớ ra người này là ai, lần trước Hướng Vân Trạch đặc biệt nhắc tới với anh, là bạn của cô bé họ Lê.

Mạc Trần trượt xuống, trên đầu Weibo là Nước Nấu Chanh đưa tin xuất bản sách mới, tiếp tục xuống nữa, là chia sẻ Weibo mình vừa đăng chúc bạn

trên mạng, lại tiếp tục xuống nữa... Mạc Trần dừng tay lại.

"Ha ha ha ha ha, sinh vào ngày 11 tháng 11 nhất định cốt cách của mì tương đối độc đáo, mọi người nói có đúng không!【 Cười cry 】Nguyên vọng sinh nhật năm nay là hy vọng Đại Lực nhà mì có thể nhanh chóng khỏe lại, không phải cậu muốn đi Göreme ngồi khinh khí cầu sao! Cũng mong mọi người chúc Đại Lực có thể sớm ngày bình phục!"

Phía dưới Weibo có hai tấm ảnh, một tấm là ảnh khinh khí cầu ở Göreme, một tấm khác là ảnh hai cô gái chụp chung.

Bối cảnh là một nhà hàng Nhật Bản, hai cô gái đang ngồi trên chiếu tatami mỉm cười nhìn ống kính. Cô gái bên trái hẳn là chủ nhà, mái tóc quăn màu hạt dẻ xoa trên vai, trước mặt đeo một cái kính gọng đỏ, trên đầu đội mũ rộng vành kiểu Anh, cực kỳ nghệ thuật. Cô gái bên phải có mái tóc đen nhánh, phía trên cài một cây trâm khảm hoa anh đào màu hồng nhạt. Áo T-shirt rộng thùng thình màu xanh nhạt phối hợp với quần bò sooc, trên chân đi một đôi dép xỏ ngón phong cách Nhật Bản.

Tuy cách ăn mặc hoàn toàn không giống nhau, nhưng người này, lại giống A Diêu như đúc.

Mạc Trần nhìn chằm chằm vào tấm hình này ít nhất năm phút, vẫn ngồi trước máy tính không nhúc nhích. Xem nội dung của Weibo, cô gái trong tấm hình này chắc là Đại Lực trong miệng chủ nhà. Tên Đại Lực vừa nghe chính là một biệt danh, nhưng kết hợp với tin tức Hường Vân Trạch tiết lộ cho mình, không khó để suy đoán Đại Lực chính là cô bé họ Lê vẫn còn đang hôn mê, cũng là người mà Hường Vân Trạch yêu thầm từ lâu.

Mạc Trần còn nhớ, cô tên là Lê Nhan.

Trong đầu giống như có thứ gì đột nhiên nổ tung, "bùm" một tiếng ngay cả ý thức cũng trở nên mơ hồ.

A Diêu chính là Lê Nhan? Lê Nhan chính là A Diêu?

Không, nhất định bên trong có hiểu lầm. Có lẽ, A Diêu có một chị em sinh đôi? Anh có nên gọi điện thoại hỏi Hường Vân Trạch?

Mạc Trần tìm vô số khả năng cho mình, nhưng vẫn không có cách nào để che giấu câu trả lời sâu trong nội tâm kia.

A Diêu chính là Lê Nhan.

Lại ngồi ngây ngốc trước máy tính năm phút, Mạc Trần chậm chạp mở bình luận, muốn xem có manh mối gì hay không.

"Chúc phúc cho Đại Lực. Nhưng tại sao lại gọi người ta là Đại Lực? Rõ ràng là cô gái xinh đẹp như thế (◉_◉)."

"Rất rõ ràng là Chanh ghen tị sắc đẹp của người ta, chúc Đại Lực sớm ngày bình phục."

"Mẹ nó đầu gối Hương Ba! Đại Lực bà ấy bị sao thế?!"

Mạc Trần nhìn tới đây thì dừng lại, giọng điệu của người này dường như rất thân quen với chủ nhà. Nhưng Nước Nấu Chanh vẫn chưa trả lời cô ta, anh đổi mới trang web, lại mở bình luận, một trả lời của chủ nhà nhảy ra.

"Béu Béu, Đại Lực ngã từ cầu thang xuống, đến giờ vẫn chưa tỉnh QAQ"

Mạc Trần nhú nhú mày, lại đổi mới trang web.

Người gọi là Béu Béu chắc cũng giống Mạc Trần, vẫn luôn F5 chờ chủ nhà trả lời. Vậy nên khi Mạc Trần nhấn ba lần F5, cuối cùng cũng thấy Béu Béu trả lời.

"Mẹ nó mẹ nó mẹ nó! Cũng tốt nghiệp đại học rồi mà sao Đại Lực vẫn ngu như thế! Chuyện quan trọng như vậy sao các cậu không nói cho tớ biết!"

Lần này Mạc Trần đổi mới rất lâu, chủ nhà cũng không trả lời lại, chắc là trò chuyện riêng với Béu Béu rồi.

Mạc Trần mím mím môi, trượt trang web lên trên cùng, lại nhìn chằm chằm vào tấm ảnh kia.

Cho dù là khoe miệng đang giương lên, hay tròng mắt trong suốt, Mạc Trần không thể quen thuộc hơn được nữa. Nhưng người này lại không phải A Diêu.

Cô là Lê Nhan, là cô gái mà Hường Vân Trạch lặng lẽ thích suốt nhiều năm

Dạ dày đột nhiên quặn đau, Mạc Trần nằm trên ghế sofa, dùng tay phải xoa dạ dày, có chút thâm đậm cười cười.

Sao trên đời này lại có chuyện trùng hợp như vậy?

Nếu cô là Lê Nhan, tại sao sau khi hôn lìa khỏi xác lại không tìm Hường Vân Trạch, mà lại chạy tới cửa nhà mình! Chẳng lẽ nước Mỹ quá xa, cô không bay tới à!

Mạc Trần vừa phát cáu, dạ dày lại đau thêm chút. Tuy thuốc dạ dày chỉ cách mấy bước, nhưng anh không muốn động cũng chẳng muốn uống, ít nhất

đau đớn kịch liệt này có thể hóa giải đau đớn trong lòng anh.

Dẫu sao dạ dày đau nếu so với lòng đau sẽ dễ chịu hơn.

Điện thoại trên ghế sofa rung một chút, bởi vì nó trong tầm tay Mạc Trăn, cho nên anh cầm lên nhìn một cái.

Trên màn hình hiện một chuỗi số khiến Mạc Trăn chăm chú nhìn, anh mở tin nhắn, phía trên chỉ có bốn chữ.

Ta đã trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Mất ngủ

Sư phụ đã trở lại.

Tay phải Mạc Trăn che dạ dày, cong cong khoe miệng chưa xót. Anh rất hoài nghi người này đã tính tốt thời gian, đặc biệt chọn lúc này để trở về.

Có điều như vậy cũng tốt, anh đỡ phải thấy khó chịu với A Diêu.

Vừa mới nghĩ tới A Diêu, giọng của cô đã truyền tới bên tai, "Trăn Trăn, anh sao vậy?! Mặt tái nhợt rồi kìa!"

Giọng nói bất chợt vang lên làm Mạc Trăn sợ hết hồn, anh giật đùng đùng bật dậy khỏi ghế như lò xo, cực nhanh che máy tính rồi giật phắt nguồn điện.

A Diêu: "..."

Không phải vừa nãy anh đang lướt mạng Tiểu Hoàng chứ? Tỉnh cảnh giác cao độ này chỉ xuất hiện khi cô đang lên Mạc Trăn lên diễn đàn.

Mạnh mẽ đóng máy tính thật kĩ, Mạc Trăn nhếch môi lại nằm xuống ghế sofa. Vừa rồi do khăn trương, dường như dạ dày lại càng đau.

Cũng không biết A Diêu có nhìn thấy không.

Nghĩ tới đây, Mạc Trăn không khỏi cười tự giễu. Hành động vừa rồi hoàn toàn là phản ứng xuất phát từ bản năng, theo bản năng, anh cũng không muốn A Diêu biết mình là ai.

Nhưng như vậy thì sao? Ban đầu là chính anh mời sư phụ về giúp A Diêu tìm lại thân phận, sớm muộn gì cô cũng phải đi.

Chẳng qua hiện tại cái "sớm muộn" này làm anh bất ngờ không kịp đề phòng mà thôi.

"Trăn Trăn, anh lại đau dạ dày phải không?" A Diêu bay giữa không trung, cúi người nhìn Mạc Trăn.

Trán Mạc Trăn vì đau đớn dữ dội đã rịn ra một lớp mồ hôi lạnh, nhưng anh vẫn cố chấp mím chặt đôi môi, nhắm mắt quay đầu sang chỗ khác.

Bây giờ anh không muốn thấy cô.

Chỉ nghe giọng nói thôi đã cảm thấy trái tim vừa thất vừa nhói, so với dạ dày thì đau hơn nhiều.

Mạc Trăn không nói lời nào, A Diêu cũng không thấy nghi ngờ, cô cho rằng anh nhất định quá đau. Ngăn kéo thứ hai dưới TV tự mở ra, một hộp thuốc vuông vức bay tới chỗ ghế sofa. A Diêu nhìn lướt qua máy uống nước, không tỗi, nước đã được đun nóng. Rót một ly nước ấm cho Mạc Trăn, A Diêu như ngày thường cúi đầu 'phả hơi' bên tai Mạc Trăn, "Trăn Trăn, đây uống thuốc nào."

Mạc Trăn giật giật chân mày, như đang tranh đấu tư tưởng dữ dội lắm. A Diêu thấy anh bất động, lại bay tới 'phả hơi' khác, "Trăn Trăn, uống thuốc thì mới đáng yêu!"

Mạc Trăn: "..."

Ông đây không uống thuốc cũng đáng yêu!

Mạc Trăn cảm như hén, lúc này nói cái gì cũng bị A Diêu làm cho xiêu vẹo.

Bò dậy khỏi ghế, Mạc Trăn cầm lấy ly thủy tinh lơ lửng ở giữa không trung, xếp viên thuốc theo thứ tự lớn nhỏ xong mới nuốt vào bụng.

A Diêu thấy thế cứ thờ dài không ngừng, chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế khi nào mới trị khỏi được đây?

Uống thuốc xong lại nằm lên ghế một lát, đợi đau đón nơi dạ dày giảm xuống, Mạc Trần mới hé nửa con mắt liếc A Diêu một cái.

Bộ váy liền áo không biết đã đổi từ khi nào, tuy vẫn là váy liền áo, nhưng lại là một bộ đầm dài tay mùa thu, bên ngoài còn mặc thêm một cái áo khoác nhỏ.

"Quần áo của cô là sao?" Mạc Trần hé môi, giọng nói có chút khàn khàn.

A Diêu nghe Mạc Trần hỏi vậy, vui sướng xoay một vòng trên không, "Đẹp không? Đẹp không? Đây là mẫu mới nhất của tạp chí TOMATO đó!"

Mạc Trần: "..."

Xem ra đến chết cũng không ngăn được lòng yêu cái đẹp của phụ nữ.

A Diêu vẫn còn đắm chìm trong niềm vui được đổi áo mới, "Phiêu Phiêu đúng là rất lợi hại! Đây là hôm nay chị ấy dạy tôi, sau này không phải lo không có quần áo mặc nữa!"

...

Mạc Trần trầm lặng đứng dậy, định lên tầng đi ngủ. A Diêu theo chân anh bay đằng sau, lúc đi tới cầu thang, Mạc Trần bỗng dừng lại.

"Sao vậy?" A Diêu ngó bóng lưng Mạc Trần, cũng dừng lại.

Mạc Trần đứng tại chỗ một lúc mới lên tiếng: "Sur phụ tôi đã trở lại, tôi sẽ hẹn thời gian cho hai người gặp nhau."

Lúc Mạc Trần nói lời này cũng không quay đầu lại, sau khi nói xong thì trực tiếp lên tầng.

A Diêu ngơ ngác đứng ở cầu thang, sur phụ đã trở về rồi ư? Vậy có phải cô sẽ nhớ mình là ai ngay không?

Nhưng vì sao, cô lại không vui, dù chỉ một chút?

Âm thanh đóng cửa phòng khiến A Diêu hoàn hồn, cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua cửa phòng đóng chặt, xoay người bay trở lại ghế sofa ngoài phòng khách.

Không biết do dạ dày đau hay bởi vì A Diêu, cả một buổi tối Mạc Trần ngủ không yên. Dù tình trạng cả thân thể lẫn tinh thần đều không quá tốt, nhưng sáng sớm vẫn phải mở dậy đi đóng phim.

Lúc ra cửa, A Diêu đang theo sau Mạc Trần định tới studio với anh. Kết quả cửa còn chưa bước qua, Mạc Trần đã lạnh nhạt quăng một câu, "Sau này cô không được theo tôi tới studio."

Tại sao?!

A Diêu há miệng, nhìn bóng lưng xa cách của Mạc Trần, chỉ nhỏ giọng nói "ừm".

"Còn có, mấy ngày nữa sur phụ sẽ tới, cô đừng chạy loạn lung tung."

"... Ờm"

Mạc Trần dặn dò xong thì đi ra ngoài, cho đến khi Land Rover đã cách xa trang viên Kensny, anh mới thờ phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần A Diêu bên cạnh mình, anh sẽ có cảm giác không thờ nổi.

Đến trường quay, Mạc Trần không nói hai lời leo lên xe bảo mẫu ngủ bù. Đường Cường đi vào sau nhìn thấy phía dưới đôi mắt của anh có hai mảnh xanh đen rõ ràng, khẽ nhưn mày, "Mạc Thiên Vương, cậu đây là đau khổ vì tình?"

Anh ta chỉ chỉ mắt mình.

Mạc Trần rụt cổ vào trong cổ áo, nhắm mắt ngó lơ Đường Cường.

Chỉ có điều Đường Cường cũng không định cứ thế bỏ qua bất quái này. Anh ta ngồi xuống bên cạnh Mạc Trần, lấy ngón trỏ chọc chọc vai anh, "Tiết lộ chút đi, là ai có bản lĩnh như vậy, có thể khiến cho Mạc Thiên Vương mất ngủ?"

Mạc Trần chậm chậm mở mắt, nghiêng đầu nhìn Đường Cường: "Anh."

Đường Cường: "..."

Mạc Trần cảm giải ảnh đế tuyệt đối không phải lấy chơi, câu nói này của cậu ta kết hợp với giọng nói ngưng trọng cùng với ánh mắt thâm thúy khiến

Đường Cường suýt chút nữa tưởng là mình.

Tìm đường như đập lỗ một nhịp, hầu kết Đường Cường trượt lên trượt xuống, phát ra một tiếng ực, "Mạc, Mạc Trần, cậu đừng có hù tôi, tôi sẽ cho là thật."

Mạc Trần nâng mắt lười biếng nhìn anh ta, "Chúng tôi diễn không tôi."

Đường Cường: "..."

Ảnh đế thì giỏi lắm à!

Bên này Đường Cường vì vành mắt đen mà bị đùa giỡn một phen, em gái trang điểm khi thấy vành mắt Mạc Trần đen thui thì vui vẻ ra mặt.

Cuối cùng cũng tìm được một cơ hội để sờ Mạc Thiên Vương nhiều thêm rồi! Yêu vành mắt đen quá cơ!

Chẳng qua dù hóa trang có khó đến mấy thì cũng sẽ tới lúc trang điểm xong thôi, em gái trang điểm ngưng ngưng thu tay, Mạc Trần nhìn mình trong gương mấy lần, mới đứng dậy đi tới phía máy ghi hình.

Không có A Diêu bên cạnh, trường quay dường như bỗng đặc biệt yên tĩnh. Dù cho hôm nay có Đường Cường đi theo làm tùy tùng, Mạc Trần cứ luôn cảm thấy trường quay có chút trống rỗng.

Có lẽ 'trống rỗng' không phải là trường quay, mà là lòng anh? Mạc Trần bỗng nhiên có chút buồn cười, anh cứ như là một người phụ nữ đa sầu đa cảm vậy.

Đường Cường đang và com chọt ngừng lại, anh ta nhìn nụ cười còn chưa biến mất trên môi Mạc Trần, khó khăn nuốt com xuống, "Mạc Trần, hôm nay cậu hơi quái quái đó, không phải đang yêu chứ?" Anh ta nói xong lại tự phủ nhận, "Không đúng, điệu bộ này của cậu càng giống thất tình hơn."

Thất tình? Mạc Trần hí hí mắt, anh mà lại thất tình? Ha ha!

"Đường Cường, tôi có thất tình hay không không quan trọng, chỉ có điều anh muốn thất nghiệp phải không?"

Đường Cường: "..."

Anh ta bắt đầu chuyên chú nhặt đậu trong hộp com.

Buổi tối lúc kết thúc công việc, Mạc Trần đã mệt đừ người đến ngón tay cũng chẳng muốn động. Nhưng anh vẫn từ chối đề nghị đưa anh về của Đường Cường, tự mình lái xe về biệt thự.

Vừa mới đỗ xe vào gara, điện thoại trong túi rung rung hai lần. Mạc Trần lấy điện thoại ra nhìn một cái, có một tin nhắn mới chưa đọc. Trên màn hình hiện lên một chuỗi số, không thể nghi ngờ chính là sự phụ.

"Ngày mai con có rảnh không? Ta muốn gặp con quý nhỏ nhà con."

Mạc Trần nhìn chòng chọc vào hàng chữ này hai phút, mới gõ một chữ gửi đi.

"Được."

Nhét điện thoại vào túi quần, Mạc Trần thở dài một hơi, có chút mỏi mệt tựa vào lưng ghế. Gọi điện thoại cho đạo diễn Thôi xin nghỉ nửa ngày, nhân tiện thông báo cho Đường Cường, Mạc Trần mới xuống xe.

Nhìn cánh cửa quen thuộc, bỗng nhiên anh không có dũng khí đẩy nó ra.

Đứng tần ngần trước cửa một chút, Mạc Trần hít sâu, nhập mật mã khóa vào cửa.

"Trần Trần, anh đã về rồi." A Diêu giống như cả một ngày ngốc ở nhà đã ghen hông rồi, Mạc Trần vừa đi vào đã gấp rút nghênh đón.

"Ừm." Mạc Trần nhìn vẻ mặt nhiệt tình của cô, chỉ ậm ừ qua quýt trả lời, sau đó đi thẳng vào trong.

Dù cho A Diêu có tri độn đi chẳng nữa, cũng nhận ra Mạc Trần đang trốn tránh cô.

Ngơ ngác ngó bóng lưng anh mấy lần, cô lại hào hứng bay tới phòng bếp, "Trần Trần, hôm nay tôi nấu cháo trắng nè! Hôm qua anh đau dạ dày ghê như thế, hôm nay phải ăn chút gì đó thanh đạm."

Mạc Trần vô thức nhìn vào phòng bếp, một cái nồi sắt đang đặt trên bếp gas, còn có thể nhìn thấy hơi nóng mờ mờ.

A Diêu nhìn theo ánh mắt của anh, tự hào giới thiệu: "Đây là món 'cháo yêu nghiệt' số hai do tôi làm, so với số một thì mùi vị đã có bước nhảy vọt!"

Mạc Trần: "..."

Anh mím mím môi, thả chìa khóa xuống rồi ngồi lên ghế, "Tôi hẹn sư phụ ngày mai tới nhà."

Khỏe miệng đang giương lên của A Diêu dần dần xì xuống, cô đứng tại chỗ thật lâu, mới cúi đầu "ồ" một tiếng.

Nhìn dáng vẻ suy sụp của cô, anh không nhìn được lại mềm lòng. Cường ép mình không được nhìn cô, Mạc Trần lấy gối dựa phía sau ôm vào lòng, hai ngón tay thon dài vân vê một góc mềm mại, "Thế nào? Có thể khôi phục ký ức cô không cao hứng à?"

Như có cây kim châm một chút, không hiểu sao trong lòng có chút đau nhói. A Diêu hít hít cánh mũi, ngược đầu nhìn Mạc Trần, "Trần Trần, tôi phải rời đi rồi, có đúng không?"

Trong âm thanh cũng mang theo nước nở.

Tuy A Diêu rất hay diễn trò, nhưng Mạc Trần biết, lần này không phải cô đang diễn.

Đau đớn trong dạ dày sớm đã bình ổn lại cuộn tới lần nữa, Mạc Trần ghì chặt gối ôm vào ngực, từ đầu tới cuối không ngừng đầu nhìn A Diêu dù chỉ một cái, "Cô vốn không thuộc về nơi này."

Cô vốn không thuộc về nơi này.

Tựa như ngày đó A Diêu đột nhiên xuất hiện trước cửa nhà mình, một ngày nào đó, cô cũng phải rời đi.

"Hôm nay tôi mệt quá, đi ngủ trước." Mạc Trần buông gối ôm xuống, đứng dậy.

A Diêu nhìn anh đi lướt qua mình, nhìn anh từng bước từng bước lên bậc cầu thang, nhìn anh đóng cửa lại.

Anh nói không sai, mình không thuộc về nơi này.

A Diêu ôm hai chân co rúc chỗ Mạc Trần vừa ngồi, bỗng nhiên cảm thấy có chút lạnh.

Quả nhiên đã vào đông.

Mạc Trần lại một đêm không chợp mắt, trời vừa tờ mờ sáng, tiếng chuông cửa reo lên inh ỏi như bị điện kèm theo tiếng đập cửa từ tầng một truyền tới.

"Mạc Trần, nếu con không ra mở cửa, ta sẽ tự đi vào đây."

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Sư phụ

Editor: Tiểu Anhh

Hiệu quả cách âm của cửa trang viên Kensny đều rất tốt, nhưng âm thanh của người gõ cửa lại tựa như gần sát bên tai, chỉ có thể chứng minh... Người này nội lực cực cao.

Trong những người mà Mạc Trần quen, có thể có nội lực như vậy, e rằng chỉ có sư phụ anh.

Chẳng qua ông ta vừa nói cái gì ấy nhỉ? Nếu anh không ra mở cửa, ông ta sẽ tự đi vào?

Nếu ông ta có thể tự đi vào, vậy anh cần gì phải xuống mở cửa?

Nghĩ như vậy Mạc Trần cảm thấy rất có lý, bèn yên tâm thoải mái tiếp tục nằm xuống ngủ.

Sư phụ ngoài cửa: "..."

A Diêu ở trong nhà Mạc Trần lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên gặp được người ngoài tới nhà trừ Đường Cường. Tay chân luống cuống lượn mấy vòng ở phòng khách, A Diêu lại quen cửa quen nẻo phi lên tầng hai.

"Trần Trần Trần Trần, hình như sư phụ tới rồi đó!" Tuyệt kỹ hất chặn lại tái xuất giang hồ, khác biệt với lần trước chính là, vào mùa này bỗng nhiên bị người ta hất chặn, Mạc Trần run run một cái hoàn toàn tỉnh ngủ.

Xoay người lại quán chặn lần nữa, Mạc Trần mở mắt ra liếc A Diêu một cái, "Tôi biết, cô giúp ông ta mở cửa đi, tôi sẽ xuống ngay."

"Tôi?" A Diêu giấu hai tay sau lưng, bắt an vặn xoắn hai cái, "Sư phụ sẽ không trực tiếp bắt tôi chứ?"

"Không biết, nhưng nếu cô không mở cửa cho ông ta, tôi cũng không chắc trong con tức giận ông ta sẽ làm chuyện gì đâu."

A Diêu: "..."

Cô giống như gió biển mát tắm

Bởi vì A Diêu là linh thể, bình thường gặp chướng ngại vật như cửa đều trực tiếp xuyên qua, cho nên với công việc mở cửa này cô không phải rất nhuần nhuyễn.

Cẩn thận nghiên cứu khóa cửa nhà Mạc Trăn, A Diêu ngọ ra gạt đầu, "Vùng ơi mở ra!"

Cửa theo tiếng mở ra.

Sư phụ ngoài cửa: "..."

Đột nhiên ông ta cảm thấy gió ngoài cửa hơi lớn, kiểu tóc của ông ta có chút hỗn loạn.

Mà khi A Diêu nhìn thấy rõ người ngoài cửa, cũng theo bản năng ngây ngẩn cả người.

Trước kia cô chưa từng gặp thiên sư, không biết thiên sư sẽ có dạng gì. Nhưng cho dù thiên sư không giống trong TV tóc dài phơ phất mặc trường bào, tiên phong đạo cốt siêu trần thoát tục, thì cũng không... "mốt" như vậy chứ?

Áo sơ mi màu rượu đỏ xứng với cả vật màu xám tro, tây trang quần âu đen, chân đi một đôi giày da màu đen bóng loáng, khí chất ưu nhã quý tộc này cho dù ngay lúc này tới tham gia vũ hội cao cấp cũng không có nửa điểm đột ngột.

Càng đừng nói tới cặp mắt khê híp dưới tóc mái kia, có thể trong nháy mắt hạ gục tất cả người đẹp nổi tiếng trong vũ hội.

Đội đội chút nào, không đúng, người này thật sự là sư phụ? Nhưng nhìn ông ta không lớn hơn Trăn Trăn bao nhiêu mà!

"Cô nhìn có hài lòng không?" Sư phụ cong cong khóe miệng, trong thanh âm trầm thấp từ tính còn xen lẫn ý cười nhè nhẹ.

A Diêu: "..."

Sư phụ có phải đi nhầm studio không.

A Diêu lần nữa giống như gió biển mát tắm

"Trăn Trăn Trăn Trăn, người ngoài cửa hình như không phải sư phụ, nhìn ông ta giống tên lừa gạt!"

Mạc Trăn đang mặc quần vì A Diêu đột nhiên xông vào mà khựng lại, một giây sau, anh bình tĩnh kéo khóa quần, "Vậy thì là sư phụ không sai."

A Diêu: "..."

Cô nhìn Mạc Trăn vừa mặc quần xong, xấu hổ che mặt.

Cô lại chậm một bước rồi, thật là xấu hổ quá đi.

Mạc Trăn rửa qua mặt một chút rồi xuống tầng. A Diêu theo sau anh, còn đang tò mò hỏi về sư phụ, "Trăn Trăn, sư phụ tên là chi? Ông ấy lớn lên đẹp trai như thế, sao anh không nói sớm cho tôi biết!"

Mạc Trăn: "..."

"Sư phụ ông ấy trẻ thật đấy, năm nay ông ấy bao nhiêu tuổi vậy?"

Mạc Trăn: "..."

"Sư phụ ông ấy..."

"Sư phụ ông ta không phải tới xem mắt với cô." Lần này không đợi A Diêu nói xong, Mạc Trăn đã ngắt lời cô, "Còn có, ông ta là sư phụ tôi chứ không phải sư phụ cô, đừng có gọi bừa."

A Diêu: "..."

Hừ! Thật nhỏ mọn!

Khi A Diêu lẻo đẻo theo sau Mạc Trần xuống tầng một, sư phụ đã tự làm cho mình một ly cà phê, ưu nhã ngồi trên ghế sofa phòng khách.

Miệng Mạc Trần co rút, bước xuống bậc thang cuối cùng, "Sư phụ, người đứng là không xem nơi này là nhà người khác."

Sư phụ cầm cốc mark màu trắng trên bàn, nhấp một hớp cà phê nhỏ, "Con biết mà, từ trước đến nay khắp nơi bốn biển đều là nhà của ta."

Mạc Trần: "..."

"Có điều con quý nhỏ nhà con ngược lại rất đáng yêu, chẳng trách con luyện tiếu cô ta như thế."

Sư phụ nói xong những lời này, phòng khách liền lâm vào yên tĩnh kỳ dị.

Mạc Trần thay đổi sắc mặt mấy lần, nếu như lúc này anh nói không luyện tiếu cô, phải chăng có vẻ đầu đầu hờ dỗi?

"Sư, sư phụ, anh cũng rất đẹp trai ~" A Diêu thẹn thùng nói.

Mạc Trần: "..."

Vậy nên, cô chỉ chú ý nửa câu đầu thôi hả!

Chẳng qua nói tới tướng mạo của sư phụ, năm ấy lúc Mạc Trần lần đầu tiên thấy ông ta, ông ta chính là đáng vẻ này. Chớp mắt đã qua nhiều năm như vậy, bà ngoại cũng đã qua đời, mà tướng mạo của sư phụ lại không thay đổi dù chỉ chút ít.

Quả nhiên là lão yêu quái tu hành ngàn năm.

Có cái quái gì đẹp trai?!

"Ta tự giới thiệu mình một chút, ta là sư phụ của Mạc Trần, tên hiện tại là Thường Tâm." Sư phụ đứng dậy khỏi ghế, nhếch khóe miệng khẽ mỉm cười với A Diêu.

A Diêu khần trương đứng thẳng người, còn kém chưa chào sư phụ theo nghi thức quân đội, "Chào sư phụ! Con, con tên bây giờ của con là A Diêu!"

Lông mày sư phụ không dấu vết giật giật, ông ta nghiêng đầu nhìn Mạc Trần, "Con lấy tên cho cô ấy?"

"Ặc... ừm!" Mắt Mạc Trần lóe lên một cái, trốn tránh ánh mắt của sư phụ.

Sư phụ nhếch khóe miệng, không nói nữa.

Ông ta không nói lời nào, A Diêu cũng không dám tùy tiện mở miệng. Phòng khách yên tĩnh như vậy một lúc, sư phụ mới quay đầu về phía A Diêu nói: "Cô vẫn chưa chết, cô biết không?"

Lúc sư phụ nói câu này cực kỳ bình tĩnh, giọng điệu lạnh nhạt kia tựa như nói: "Hôm nay là thứ tư, bạn biết không?"

Nhưng những lời này lại như phán quyết cuối cùng của tòa án với A Diêu.

Ngay ngốc một hồi lâu, A Diêu mới chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn sang phía sư phụ, "Nếu con vẫn chưa chết, vậy sao lại biến thành dạng này?"

Sư phụ nghiêng người, đối diện với A Diêu, "Con là sinh linh, so với tử linh thì có bản chất khác nhau. Mặc dù ta không biết tại sao con lại hồn lìa khỏi xác, nhưng nếu là sinh linh, thì có thể quay trở lại thân thể mình lần nữa."

Mạc Trần nhú nhú mày, đứng một bên giữ im lặng.

Dường như A Diêu vẫn còn đang tiêu hóa lời của sư phụ, cô nhìn Mạc Trần một cái, xoay đầu nói với sư phụ: "Vậy phải làm thế nào để trở lại thân thể mình?"

"Cái này..." Sư phụ làm như khó xử dừng một chút, ông ta liếc Mạc Trần vẫn một mực giữ im lặng, tiếp tục nói, "Thời cơ còn chưa tới."

"Thời cơ?" A Diêu nhìn sư phụ, nghi ngờ chớp chớp mắt, "Thời cơ gì? Khi nào nó mới tới?"

Sư phụ cười khẽ một tiếng, đáng vẻ thần thần bí bí kia lại có vài phần phong phạm của thế ngoại cao nhân, "Thời cơ bất khả lộ."

A Diêu: "..."

Tại sao mấy ông bói cứ nói mãi những lời này?! Nếu không thể tiết lộ, vậy ngay từ đầu ông đừng có nói!

A Diêu cắn giận bất bình trong lòng, nhưng sư phụ vứt bỏ A Diêu, nói chuyện 'dân sinh đại sự' với Mạc Trần, "Nghe nói bò bít tết ở nhà hàng Carlisle ăn rất ngon, đúng lúc ta còn chưa ăn sáng."

Mạc Trần: "..."

Sáng sớm ăn bò bít tết liệu tiết tấu này có đúng không! Nhà hàng Tây mở cửa à!

Nhưng lời này lại nhắc nhở A Diêu, mắt cô vụt sáng lên, nhiệt tình đề cử với sư phụ: "Sư phụ, con có cháo hoa nè!" Tối qua nấu "cháo yêu nghiệt 2" nhưng Mạc Trần một ngụm cũng không ăn, cô đều nhét hết vào trong tủ lạnh, lúc này lấy ra hâm lại vừa lúc có thể ăn.

Không đợi sư phụ đáp lại, cửa tủ lạnh bật mở, một nồi sắt nhỏ bay ra, tự bay tới đặt trên bếp gas đột nhiên bật lên.

Sư phụ nhướn nhướn mày, rất ngạc nhiên nhìn A Diêu một cái, "Lại còn là một con quỷ nhỏ cần nắn như thế, chẳng trách Mạc Trần luyện tiếc cô."

Mạc Trần: "..."

Ông ta không cần phải năm lần bảy lượt nhấn mạnh như thế chứ? Chẳng qua lần này anh không bối rối, anh tin nhất định A Diêu chỉ nghe nửa câu đầu.

"Có phải không? Trần Trần rất luyện tiếc con ư?" A Diêu bay tới gần Mạc Trần, ôm má nhìn anh.

Mạc Trần: "..."

Đã nói chỉ nghe nửa câu đầu cơ mà!

Mạc Trần vượt qua A Diêu, tới phòng bếp trông nồi cháo. Chờ cháo nấu xong, anh không đợi A Diêu động thủ đã chủ động múc hai chén, còn lấy ra mấy đĩa thức ăn bày lên bàn.

Sư phụ đi tới trước bàn ăn, nhìn kỹ thức ăn trên bàn, gật gù nói: "Thoạt nhìn cũng không tệ lắm, nếu cháo được nấu lúc này thì tốt hơn."

A Diêu nghe vậy rũ mắt, hơi mất mát cúi đầu xuống nhỏ giọng nói: "Vốn dĩ nấu từ tối hôm qua, nhưng Trần Trần anh ấy không ăn."

Giọng nói u oán cùng với biểu tình uất ức kia, tựa như Mạc Trần là ông chồng bội bạc bị mọi người phi nhổ.

Đáng sợ nhất là, ngay cả chính Mạc Trần cũng cảm thấy như vậy.

Anh không nói một lời kéo ghế ra, ngồi xuống yên lặng ăn cháo. Lúc này anh chỉ muốn làm một anh chàng đẹp trai an tĩnh ăn cháo, mặc dù anh cho rằng A Diêu lại đang diễn trò.

Sư phụ nhìn hành động của Mạc Trần thì càng nhếch cao khóe miệng, ông ta kéo chiếc ghế bên cạnh Mạc Trần, cũng ngồi xuống yên lặng ăn cháo.

Bữa sáng đơn giản nên rất nhanh đã ăn xong. Trước sau chỉ có năm phút, chén của sư phụ đã thấy đáy.

Ông ta lấy khăn giấy trên bàn lau lau miệng, đứng dậy, "Để cảm ơn cô đã nấu bát cháo này, vòng tay này tặng cô coi như là quà đáp lễ." Ông ta nhìn A Diêu, nhẹ nhàng phong độ nói.

Lời vừa thốt, trên tay phải như có ảo thuật nhiều hơn một cái vòng tay. Không nhìn ra chiếc vòng là chất liệu gì, hoa văn được điêu khắc tinh tế phức tạp, ở giữa điểm xuyết bằng hai cái chuông xinh xắn, theo động tác tay phải của sư phụ phát ra tiếng chuông lanh lảnh, trong trẻo dễ nghe.

"Oa, sư phụ thật lợi hại!" A Diêu thấy trước mắt sáng lên, "Nhưng làm thế nào để đeo nó lên tay?" Cô không có thực thể, ngay cả quần áo cũng là nhờ phương pháp Phiêu Phiêu dạy mới thay được.

"Cái này rất đơn giản." Sư phụ cười cười, ý bảo A Diêu đưa tay ra. A Diêu ngoan ngoãn làm theo, nhìn sư phụ đưa chiếc vòng luồn vào cổ tay mình, cùng lúc đó trên vòng tay có ánh sáng chột lóe, sư phụ chậm rãi buông tay ra, chiếc vòng lác lư trên cổ tay A Diêu vài cái, nhưng không rơi xuống.

"Wow!" A Diêu hưng phấn hươu hươu tay trái, tiếng chuông cũng theo đó vang lên, "Trần Trần anh nhìn nè, thật sự đeo được lên!"

Mạc Trần nhìn thoáng qua tay A Diêu, quay đầu hỏi sư phụ: "Cái vòng này có tác dụng gì?"

"Linh hồn cô ấy đã rời thân thể quá lâu, sẽ có tổn hại tới hồn phách. Cái vòng tay này có thể giúp cô ấy giữ được nguyên khí bảo vệ linh thể. Chỉ có điều, "Sư phụ nói tới chỗ này thì dừng lại, "Nội trong vòng hôm nay không thể tiếp xúc nhân khí, nếu không sẽ ảnh hưởng tới linh lực của vòng tay."

"Ồ." A Diêu cái hiểu cái không gật đầu, "Vậy như thế nào mới tính không tiếp xúc nhân khí?"

"Cô ngốc ở nhà là được." Sư phụ nói xong, cúi đầu nhìn Mạc Trần, "Chúng ta đi ăn bò bít tết đi."

Mạc Trần: "..."

A Diêu: "..."

Luôn cảm thấy "kẻ hèn" sư phụ này là một bàn cờ rất lớn.

Chương 32: Đào hoa

Editor: Tiểu Anh

A Diêu nhào người trên bệ cửa sổ nhìn Land Rover tuyệt trần của Mạc Trần rời đi, cuối cùng vẫn bỏ ý định đi theo bọn họ.

Sư phụ nhìn có vẻ rất lợi hại, nếu mình lén lút đi theo, nhất định sẽ bị ông ta phát hiện.

Chiếc chuông trên cổ tay vang lên hai tiếng, A Diêu nâng tay trái lên, hơi xuất thần nhìn chiếc vòng được chế tác tinh xảo.

Mạc Trần vừa lái xe, vừa liếc cái người đang ngồi thẳng tắp bên cạnh: "Sư phụ, rốt cuộc người muốn làm gì?" Cố ý đuổi A Diêu đi, lại ngang ngược kéo mình ra ngoài, tuyệt đối không phải vì muốn ăn thịt bò bít tết.

Đừng nhìn ông ta mặc âu phục mà lầm, ông ta hoàn toàn thích ăn thức ăn Trung Quốc hơn.

Sư phụ nghe vậy cười nhẹ một tiếng, ánh mắt đang nhìn cảnh sắc vụt nhanh bên ngoài cửa sổ dời về phía gò má Mạc Trần, "Lời này phải là ta hỏi con mới đúng. Mạc Trần, con đã biết thân phận của con quý đó?" Lúc ông ta nói A Diêu chưa chết, tuy A Diêu có ngờ ra trong nháy mắt, nhưng cũng không biểu hiện nhiều bất ngờ, mà từ đầu tới cuối Mạc Trần đều ung dung bình tĩnh.

Chuyện này đúng là rất thú vị.

Mạc Trần theo bản năng xiết chặt hai bàn tay đang nắm vô lăng, anh trầm ngâm chốc lát, mới thấp giọng đáp: "Con cũng vừa mới biết từ mấy ngày trước." Thậm chí biết như thế nào, cũng không cần thiết phải nói ra.

"Ồ." Sư phụ hí híp đôi mắt hồ ly, nhìn chăm chăm Mạc Trần một lúc mới đưa mắt về phía ngoài cửa sổ, "Vậy con tính làm gì?"

Phía trước có một chiếc xe con màu đen đang lái tới gần, chợt lóe qua cửa kính xe. Mạc Trần nghe thấy gầm bên tai, vừa mới há miệng đã bị lời của sư phụ cắt đứt: "Con không cần phải trả lời ta ngay, ta còn chưa nói với con, sau khi cô ta trở về thân thể cũ sẽ quên hết những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này, bao gồm cả con."

Con người Mạc Trần hơi co lại, đèn xanh ở giao lộ phía trước lóe lên vài cái, chuyển thành đèn đỏ. Xe Mạc Trần vừa khéo ngừng lại nơi ngã tư đường.

Chờ đến khi đèn đỏ dài đằng đẳng qua đi, xe lại khởi động chạy qua vạch kẻ dành cho người đi bộ, Mạc Trần mới chậm rãi mở miệng: "Ngoại trừ để cho cô ấy trở về, con còn có thể làm gì?"

Đúng vậy, anh không có sự lựa chọn nào khác.

Sư phụ không đáp lại, chỉ trầm mặc nhìn cửa sổ thủy tinh. Phía trên hất lên gò má mơ hồ của Mạc Trần, góc cạnh rõ ràng, đường nét lưu loát.

Nhưng lại lộ ra một nỗi buồn không nói lên lời.

Không kim được phát ra một tiếng than nhẹ, một tay sư phụ chống cằm rơi vào trầm tư. Từ lần đầu tiên ông ta thấy Mạc Trần đã biết tương lai đứa bé này được định trước một kiếp, kiếp đào hoa.

Thật ra, dù không xem tướng đoán mệnh, chỉ lấy tướng mạo xuất chúng của Mạc Trần sẽ có không ít người nói anh chắc chắn sẽ phạm mệnh đào hoa.

Nhưng cố tình cái người Mạc Trần này không dễ động lòng, lại càng không dễ động tình. Cho nên, những hoa đào kia còn chưa kịp nở đã từng bông héo tàn trước sự lạnh lùng của Mạc Thiên Vương. Nhưng một khi anh đã động lòng, thì rất khó tránh khỏi kiếp số này.

"Nghe nói cô ấy ngã từ trên cầu thang xuống, đến giờ vẫn hôn mê chưa tỉnh." Âm thanh Mạc Trần rất nhỏ, tựa như đang nói với sư phụ, lại tựa như đang nói với mình. Lại có một chiếc xe vụt nhanh qua, Mạc Trần có chút máy móc điều khiển Land Rover, anh thậm chí còn không biết qua giao lộ thì nên quẹo trái hay quẹo phải.

Sư phụ dùng dư quang liếc Mạc Trần rõ ràng đang mất tập trung, nhân nhạ dò hỏi: "Con không định tới thăm cô ấy chút à?"

Những lời này tựa như một mũi nhủ, sẽ luôn có con cá dễ dàng cắn câu.

"Thăm cô ấy?" Mạc Trần vô thức lặp lại ba chữ này, anh có thể tới thăm cô sao? Anh nhớ Hường Vân Trạch đã từng nói, cô đang ở bệnh viện trung tâm.

Suy nghĩ này còn chưa thông qua não bộ, vô lăng trong tay đã giương gao quẹo cua. Nếu muốn tới bệnh viện trung tâm, thì sau giao lộ này nên quẹo phải.

Phát hiện xe đột nhiên đổi hướng, sư phụ bực bội cười ra tiếng. Tình cảm quả nhiên là thứ khó hiểu nhất thế gian, nó có thể khiến một người trở nên không giống mình.

Bệnh viện trung tâm thành phố A chưa bao giờ thiếu sức sống. Dù cho những công ty khác do kinh tế đình trệ mà phần lớn đều cắt giảm nhân sự thì nó vẫn có thể đầy ắp người.

Mạc Trần dừng cổ áo khoác, lấy chiếc mũ lưỡi trai từ ghế sau, lại lấy kính mát bản lớn ra, sau khi biến mình thành kẻ biến thái thì vẫn có chút không an tâm.

Nếu có thêm khẩu trang thì tốt hơn, không bằng bảo sư phụ vào bệnh viện trước rồi mua một cái?

Mạc Trần nhìn sư phụ đang định mở miệng, đối phương đã hỏi trước: "Cô ta tên gì? Ta giúp con hỏi phòng bệnh cô ta."

Mạc Trần vừa vò tóc mình, vừa mất tự nhiên nói ra hai chữ: "Lê Nhan."

Tên này so với tướng tượng của mình còn khó nói hơn, vẫn là A Diêu dễ nghe hơn nhiều.

Hỏi thăm phòng bệnh của Lê Nhan xong, sư phụ đi tới khúc quanh phía trước, nói với Mạc Trần đang trốn trong góc một con số. Tầng đó không tính là quá cao, Mạc Trần vì an toàn, lựa chọn cầu thang thừa thốt người qua lại. Đối với việc này sư phụ rất có phê bình kín đáo, ông ta cảm thấy loại hành vi này của Mạc Trần đang ngược đãi ông già.

Đáng tiếc ông già cũng có lòng hiếu kỳ, ông ta đi theo sau Mạc Trần, còn đi nhanh như bay.

Phòng bệnh của Lê Nhan là gian phòng thứ ba, trong phòng rộng rãi sáng sủa, hơn nữa còn là phòng đơn. Ở loại bệnh viện tắc đất như tắc vàng này, có thể ở phòng đơn, xem ra gia cảnh Lê Nhan cũng không tệ lắm.

Trong phòng bệnh trừ Lê Nhan ra thì không có người nào khác, Mạc Trần lẳng lặng đứng trong hành lang, xuyên qua cửa kính nhìn người trên giường bệnh.

Sắc mặt cô hơi tái nhợt, môi cũng không có huyết sắc, nhìn có vẻ gầy hơn A Diêu không ít. Trên mu bàn tay trái có đâm một cây kim, phía trên dán mấy cái băng dính trắng, bình dịch treo thật cao đang rơi xuống một giọt lại một giọt.

Mạc Trần giật giật mi mắt, nhìn cô trông rất yếu ớt, khác một trời một vực với cô gái ngập tràn ý cười trong hình.

"Không đi vào ư?" Giọng nói dụ hoặc của sư phụ vang lên sau người, có cảm giác giống như yêu quái trên núi hóa thân thành mỹ nữ tuyệt trần, dụ dỗ thư sinh không biết gì về nhà với mình.

Cô ở nơi đó, chỉ cần Mạc Trần đi vào, là có thể chạm vào cô.

Đáng tiếc lần này Mạc Trần không cắn câu.

"Đi thôi." Không biết đã đứng trong bao lâu, cuối cùng Mạc Trần nhả ra hai chữ này. Sư phụ liếc anh một cái, khoe miệng nhếch lên một độ cong nhàn nhạt. Không nói thêm gì nữa, ông ta xoay người trở lại con đường vừa đi.

Mạc Trần đi sau ông ta, nhìn người trên giường bệnh cái cuối cùng. Lúc quay về, hai người vẫn đi cầu thang, đến khi bóng dáng bọn họ khuất sau cuối hành lang, Hường Vân Trạch mới đi ra từ khúc quanh khác.

Tuy rằng Mạc Trần đã tận lực ngụy trang, tuy anh cách khá xa, nhưng anh sẽ không nhận lầm Mạc Trần.

Hàng chân mày bất giác tụ lại giữa mi tâm, Hường Vân Trạch đứng tại chỗ, xuất thần nhìn về nơi Mạc Trần biến mất.

Cậu ấy tới đây làm gì?

Chỗ vừa rồi cậu ấy đứng là phòng bệnh của Lê Nhan, tuy mình có nói với cậu ấy tên cái Lê Nhan và bệnh viện trung tâm, nhưng anh không cho rằng Mạc Trần sẽ rảnh rỗi cố ý tới thăm cô.

Một người không có bất cứ quan hệ nào với cậu ấy.

"Hường công tử, anh đứng ra ở chỗ này làm gì?" Trần Thanh Dương đẩy đẩy Hường Vân Trạch như cái cọc gỗ đứng trên hành lang, từ biểu cảm đến giọng nói đều lộ vẻ ghét bỏ.

Mà Hường Vân Trạch đối với oán giận của Trần Thanh Dương làm như không nghe thấy, vẫn không nhúc nhích đứng tại chỗ.

Trần Thanh Dương nhú nhú mày, cũng nhìn theo Hường Vân Trạch.

Trừ hành lang trống rỗng ra, cũng chẳng có cái méo gì cả. Người này rốt cuộc đang nhìn cái gì vậy?

Rất nhiều năm sau, mỗi khi Trần Thanh Dương nhớ lại cảnh này, đều không nhịn được giàn dụa nước mắt.

Cô với Mạc Thiên Vương, cứ như vậy bỏ lỡ nhau!

"NÀY!" Trần Thanh Dương không nhìn tiếp nữa, dồn hết sức gào vào lỗ tai Hường Vân Trạch. Hường Vân Trạch rõ ràng bị dọa sợ, cả người đều run lên, quay đầu lại lườm Trần Thanh Dương: "Nơi công cộng xin đừng lớn tiếng gây mất trật tự."

Trần Thanh Dương: "..."

Nơi công cộng cũng xin đừng hóa đá mọi lúc mọi nơi được không!

Trần Thanh Dương trề môi nói cái gì đó, lách qua Hường Cọc Gỗ, đi tới phòng bệnh của Lê Nhan.

Mặc dù bác sĩ Phuong đã nói Lê Nhan sẽ nhanh chóng tỉnh lại, nhưng đã qua hơn một tháng, cô vẫn không thấy Lê Nhan có dấu hiệu tỉnh lại.

Trước ngực Trần Thanh Dương có ôm cái túi, ngồi xuống bên cạnh giường bệnh, Hường Vân Trạch cũng đẩy cửa bước vào.

"Ban nãy anh nhìn gì thế?" Trần Thanh Dương lấy mấy viên chocolate từ trong túi, thuận tay ném cho Hường Vân Trạch.

"Một người quen." Hường Vân Trạch theo quán tính bắt lấy vật thể đang bay tới, khi thấy rõ là chocolate thì lại ném trả lại Trần Thanh Dương, "Tôi không thích ăn đồ ngọt."

Trần Thanh Dương bĩu môi, tự bóc một viên chocolate ném vào miệng: "Đồ ngọt có thể kích hoạt não bộ, mấy người có chỉ số thông minh cao như các anh không phải đều thích ăn những thứ này sao?"

"Em nghe ai nói thế?" Hường Vân Trạch khẽ cười một tiếng, "Cao Sâm chỉ thích ăn chanh."

"Anh ấy dĩ nhiên không giống!" Trần Thanh Dương bỗng nhiên kích động, "Đó chỉ là Mạc Thiên Vương diễn thôi anh biết không!"

Hường Vân Trạch: "..."

Mạc Thiên Vương vừa đi ra ngoài từ chỗ này đẩy cô biết không.

"Haiz." Trần Thanh Dương kích động xong, lại bắt đầu suy sụp, "Nếu là trước kia, chúng ta ăn mảnh trước mặt Đại Lực như vậy, nó nhất định sẽ bỏ dậy đập chúng ta."

Hường Vân Trạch: "..."

Vậy nên, đây chính là lý do em luôn ăn trong phòng bệnh? Đúng là dụng tâm lương khổ mà.

Ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Trần Thanh Dương, Hường Vân Trạch nhìn cô một cái, hỏi: "Em thích Mạc Trần?"

"Nói nhảm, nếu không anh rằng bút danh của tôi sao lại gọi là Nước Nấu Chanh?" Trần Thanh Dương tức giận liếc Hường Vân Trạch một cái.

"Ha." Hường Vân Trạch cười nhạt gật đầu, không nói thêm nữa. Trong phòng bệnh an tĩnh một lúc, Trần Thanh Dương mới có chút muộn phiền hỏi: "Hường công tử, anh nói xem khi nào Đại Lực mới tỉnh lại?"

Hường Vân Trạch nhìn thoáng qua Lê Nhan, nhếch khóe miệng, "Sẽ nhanh thôi."

Sau khi ra khỏi bệnh viện, Mạc Trần vẫn chờ sự phụ tới nhà hàng Carlisle. Không ngoài dự đoán, nhà hàng tất nhiên không mở cửa.

Đối với chuyện này sự phụ rất không hài lòng, ngay cả âu phục ông ta cũng đã mặc, cửa hàng Tây sao lại không mở cửa?! Điều này rất không khoa học.

Mạc Trần lái xe đi trước khi ông ta làm ra hành động gì quá khích, người này tuổi tác đã một đồng, nhưng vẫn thích làm việc theo ý mình.

"Sự phụ, vòng tay đó của người có hiệu nghiệm không?" Không biết là vì muốn đòi sự chú ý của sự phụ hay là thật sự có câu hỏi này, giọng nói lạnh nhạt của Mạc Trần chợt vang lên trong buồng xe.

"Con đang nghi ngờ ta?" Sự phụ nheo nheo mắt nguy hiểm, tóc mái trên trán không có gió mà vẫn lay động, "Có cái vòng tay này, ít nhất cô ta có thể ở bên ngoài nửa năm."

Nửa năm? Mất Mạc Trần giật giật, anh chỉ cần nửa tháng là được rồi.

"Sự phụ, A Diêu có thể ngồi máy bay không?"

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33: Du lịch

Editor: Tiểu Anhh

Sắc trời tối mịt tựa như nốt ruồi dưới nách của đạo diễn Thôi, Mạc Trần "dãi nắng dầm mưa" trở về nhà.

Bởi vì buổi sáng xin nghỉ nửa ngày, buổi chiều thiếu chút nữa bị đạo diễn Thôi "mài" mất một lớp da. Mạc Trần thở một hơi dài, móc chìa khóa ra chuẩn bị mở cửa.

A Diêu đang cuộn tròn trên ghế xem TV, lổ tai đột nhiên động đập một cái, nhạy bén bắt được tiếng mở cửa. Cùng lúc đó, TV "phụt" một tiếng tự tắt.

"Trần Trần, anh về rồi! Anh đã ăn tối chưa?" A Diêu ân cần nghênh đón, tựa như một người vợ hiền đợi chồng trở về nhà.

"Vẫn chưa." Mạc Trần cởi giày, thuận tay vút áo khoác lên ghế.

"Đúng lúc tôi có làm món bò bít tết!" Đối với món ăn mình làm, A Diêu luôn nhiệt tình đề cử với Mạc Trần.

Mạc Trần nhướn mày nhìn cô, có chút bất ngờ: "Cô còn biết làm thịt bò bít tết?"

"Chính xác! Tôi vừa mới tra trên mạng!"

...

Có rất nhiều chuyện, chính là vui quá hóa buồn như thế đó.

"Ờ, trên mạng." Mạc Trần hồ hững gật đầu, đi về phía phòng bếp.

A Diêu bám đằng sau anh, mặt đầy kiên định bảo đảm nói: "Nhưng tôi không lên diễn đàn, càng không nói xấu anh trên đó, tôi thề!" Cô nói xong còn làm động tác thề.

Mạc Trần không để ý tới cô, chỉ nhìn thoáng qua miếng thịt bò bít tết trên chảo. Trước đây không lâu Đường Cường đã đưa tới mấy miếng thịt bò này, nhưng anh không có thời gian làm.

Thật ra cho dù có thời gian, anh cũng lười làm.

Miếng thịt bò vẫn còn nóng, chắc là mới làm không lâu. Mạc Trần lấy xẻng lật thức ăn xúc nó ra, bụng đã tới bàn ăn rồi ngồi xuống.

Cắt một miếng thịt bò cho vào miệng, Mạc Trần thấy mùi vị cũng không tệ lắm. Mở máy tính ra, lần này Mạc Trần không bấm Ctrl+H kiểm tra lịch sử ghi chép, mà lên tìm kiếm về khinh khí cầu ở Göreme.

A Diêu đi tới bên cạnh Mạc Trần, không chớp mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính: "Oa! Nơi này đẹp quá đi à!"

"Ừm." Mạc Trần nhàn nhạt lên tiếng đáp lại, chậm rãi di chuyển con chuột.

"Trần Trần, anh định đi du lịch à?" A Diêu quay đầu lại, mắt sáng quắc nhìn chòng chọc vào Mạc Trần.

Mạc Trần nghiêng đầu nhìn cô một cái, nhếch môi đưa mắt nhìn về phía màn hình máy tính: "Ồ,《Thượng Đế Cấm Khu 3》rất nhanh sẽ đóng máy, sau đó tôi không còn công việc gì nữa, nên muốn ra ngoài nghỉ ngơi."

"Hả, à." A Diêu gật gật đầu, "Dẫn tôi theo dẫn tôi theo!" Cô ra sức chỉ vào mình.

Khóe miệng lo đang nhếch lên, Mạc Trần xiên một miếng thịt bò vào miệng, che giấu ý cười bên môi: "Cô? Chỗ đó rất xa, cô có thể ngồi máy bay không?"

"Máy bay?" A Diêu phìền muộn nhăn mày, tuy cô có thể bay rất cao, nhưng mà máy bay bay cao như vậy, dường như vẫn có chút khó khăn. Hơn nữa còn phải bay xa như thế...

"Tôi sẽ cố gắng!" A Diêu nắm chặt quả đấm nhỏ, trong hai mắt đều là ánh sáng kiên nghị.

Vì có thể đi du lịch cùng Trần Trần, cô sẽ liều mạng!

Mạc Trần vẫn không nhận được, phì cười. Anh che miệng ho khan hai tiếng, thờ ơ nhìn khinh khí cầu trên màn hình: "Vừa khéo hôm nay sư phụ cho tôi

một bảo vật, bảo là chỉ cần linh hồn bám lên nó, thì có thể mang nó đi bất kỳ nơi nào."

"Có thật không?" Tựa như đang ở trong sa mạc nhìn thấy ốc đảo, trong trời đông giá rét nhìn thấy bát cháo nóng, cả người A Diêu đều sáng lên. Vốn dĩ cô đã nghĩ nếu thực sự không được, thì sẽ tùy tiện nhập vào một hành khách cùng chuyến bay, chờ cho đến nơi thì đi ra. Bây giờ có pháp bảo* này, ngay cả mẹ cũng không phải lo lắng mình không ngồi được máy bay rồi!

(*Pháp bảo là đồ mang phép màu của nhà Phật.)

A Diêu cảm thấy cả người mình đều lâng lâng.

Mạc Trần nhìn thoáng qua A Diêu đang lâng lâng, hàm hồ đáp một tiếng, lại bắt đầu tìm tòi lên lịch trình cho chuyến du lịch.

A Diêu có vẻ rất phấn khích, không ngừng hỏi Mạc Trần khi nào đi, Mạc Trần bị cô làm phiền đến nhức óc, chỉ nói chờ bộ phim đóng máy sẽ xuất phát.

A Diêu hưng phấn cả đêm, hết quay vòng rồi lại lẩn qua lẩn lại, ồn đến mức Mạc Trần không thể chịu được nữa lên tầng ngủ. A Diêu định đi theo anh, nhưng lại bại dưới ánh mắt uy hiếp của Mạc Trần. Ánh mắt kia giống như đang nói, nếu cô còn theo tôi nữa, du lịch sẽ không có phần của cô.

Vì du lịch, A Diêu ngoan ngoãn bay trở lại phòng khách. Không có A Diêu ồn ào ở bên tai, Mạc Trần nằm trên giường chuyên tâm dồn chí suy nghĩ nỗi lòng của mình. Trần nhà trên đỉnh đầu giống như có kỹ năng thôi miên vậy, Mạc Trần nhìn chằm chằm vào nó một lát lại thấy buồn ngủ.

Mạc Trần ngủ không sâu, trước khi gà trống gáy thì đã dậy. Mọi điện thoại ra nhìn thời gian, năm giờ bốn mươi chín phút. Thờ dài, Mạc Trần tiện tay gọi cho Đường Cường.

Lúc đó Đường Cường vừa rửa mặt xong, đang chuẩn bị uống ngụm nước ấm rồi tặng cho Mạc Trần một morningcall ấm áp. Không nghĩ tới điện thoại lại nhanh hơn một bước vang lên, hơn nữa còn là Mạc Trần gọi tới.

Đường Cường nhướn nhướn hàng chân mày, hôm nay gió thổi nơi nao, Mạc Thiên Vương lại cho mình morningcall?

Nhận điện thoại, Đường Cường đang nghĩ phải chế nhạo Mạc Trần vài câu, liền nghe thấy âm thanh Mạc Trần truyền tới từ đầu kia điện thoại: "Đường Cường, bây giờ anh đang ở đâu?"

Đường Cường cạn lời, "Sớm như thế đương nhiên tôi đang ở trong nhà mình." Anh ta nghiêng đầu, dùng bả vai kẹp điện thoại, thay một cái quần âu.

"Anh tới công ty đi, tôi có chút việc muốn nói với anh."

Đường Cường hơi nhăn mày, "Không thể tới trường quay nói à?" Sắp tới gần thời điểm đóng máy, đạo gần đây đoàn làm phim đã bận đến mức tưởng như muốn bay lên, anh ta không muốn để lỡ thời gian tới công ty một chuyến.

"Ở trường quay không tiện." Giọng của Mạc Trần có chút hàm hồ không rõ, Đường Cường nghi ngờ cậu ta vừa đánh răng vừa nói chuyện điện thoại với mình.

"Được rồi." Gật đầu, Đường Cường hỏi, "Bây giờ tôi sẽ tới đó, lúc nào cậu có thể tới?"

"Bây giờ tôi cũng tới công ty, nhiều nhất là nửa tiếng." Mạc Trần nhả nước súc miệng, cúp điện thoại. Khi xuống lầu, A Diêu hơi bất ngờ nhìn anh, "Trần Trần, hôm nay dậy sớm thế?" Cô còn chưa đi hát chẵn đâu, sao anh đã dậy rồi?

"Ừ, tôi có chuyện tới công ty một chuyến." Mạc Trần vừa mặc áo khoác vừa đi ra ngoài, A Diêu vội vàng ngăn anh lại, "Không ăn sáng hả?"

"Tới công ty rồi ăn."

"À." A Diêu đi đằng sau anh, định theo anh ra cửa. Mạc Trần mở cửa ra, xoay người lại nói với cô: "Còn một tuần nữa đoàn làm phim sẽ đóng máy, trong khoảng thời gian này cô ở nhà, xem cần thứ gì để còn chuẩn bị."

"Ừm..." Một con quỷ như cô có cái gì để chuẩn bị? Tuy cảm thấy lý do này của Mạc Trần quá sứt sọ, nhưng vì lo anh sẽ giờ què không dẫn mình theo, A Diêu quyết định trong thời gian này phải thật ngoan ngoãn, làm một nữ quỷ ba tốt biết vâng lời.

Mạc Trần thấy A Diêu nghe lời bay trở lại phòng khách, mới xoay người ra cửa. Lấy Bentley từ gara, Mạc Trần nhìn đồng hồ, vừa đúng sáu giờ.

Bởi vì vẫn còn quá sớm, gần như trên đường không có người nào, cả đoạn đường Mạc Trần đi đặc biệt thông thuận, lúc tới công ty mới mất hai mươi phút.

Cửa chính Khải Hoàng còn chưa mở, ngoài cửa chỉ có một người bảo vệ đang hí mắt ngủ gà ngủ gật. Mạc Trần vào công ty từ lối đi dành cho nhân viên, thang máy lên như điều gặp gió, đến tầng 36 thì dừng lại. Xuyên qua hành lang quen thuộc, hiếm có khi không thấy bóng dáng Hàn Mai Mai trước cửa phòng làm việc của Đường Cường.

Gõ hai cái, Mạc Trần đẩy cửa đi vào, Đường Cường đã ở bên trong.

Rót ly nước ấm cho Mạc Trần, Đường Cường ra hiệu bảo anh ngồi xuống, "Gấp gấp tìm tôi có chuyện gì?"

Mạc Trần nhấp một ngụm nước, sắp xếp lời định nói, "Đường Cường, sau khi《 Thượng Đế Cấm Khu 3 》đóng máy, tôi muốn nghỉ ngơi nửa tháng."

Anh vừa nói xong, lông mày Đường Cường liền nhíu lại, "Có thể nói cho tôi biết cậu có việc gì không?"

"Tôi muốn đi du lịch nước ngoài."

Đường Cường: "..."

Sao cậu không nói bà ngoại mắc bệnh ung thư, hay ông ngoại qua đời đi?! Lấy lý do du lịch nước ngoài này thầy giáo sẽ cho cậu nghỉ chắc!

Đường Cường khó khăn nuốt câu này xuống, mới mở miệng: "Mạc Trần, không phải là cậu không biết, cuối năm là thời điểm bận rộn nhất, cậu lại chọn đi du lịch nước ngoài vào lúc này? Hơn nữa cuối năm cậu còn có album phải phát hành."

Mạc Trần nhếch môi, nói với anh ta: "Tôi đang muốn thương lượng chuyện album với anh, có thể chờ tới năm sau mới phát hành không?"

"Tôi có thể chờ, nhưng các fan hâm mộ có thể chờ không?" Đường Cường có chút tức giận, "Mạc Trần, album gần đây nhất của cậu là phát hành vào năm ngoái, công ty cũng đang ra sức chế tác với tuyên truyền cho album lần này, bây giờ bài hát cũng đã chọn xong, cậu lại nói muốn kéo dài tiếp, cậu định nói thế nào với công ty và các fan hâm mộ?"

Mạc Trần nhíu mày, album《Lost heaven》sắp được phát hành này được anh chuẩn bị từ một năm rưỡi trước, không những tất cả nhân viên chế tác đều là nhân vật số một trong giới âm nhạc, mà chủ đề ca khúc cũng là do chính anh điền từ viết khúc, không chỉ công ty rất coi trọng, mà chính bản thân anh cũng rất coi trọng. Những lời Đường Cường nói anh đều biết, chỉ là... chỉ là A Điều lập tức phải trở về, thậm chí ngay cả anh là ai cũng quên mất, anh chỉ muốn ngay lúc này dẫn cô đi nơi cô muốn đi, làm chuyện cô muốn làm.

Điều anh có thể làm, chỉ có như vậy.

"Chuyến du lịch này rất quan trọng với tôi, tôi nhất định phải đi." Mạc Trần nhìn Đường Cường, trong mắt tuy có áy náy, nhưng không có tia nhượng bộ chút nào, "Bên phía fan tôi sẽ giải thích, tôi rất xin lỗi đã tạo phiền phức cho công ty."

Đường Cường im lặng.

Mạc Trần xuất đạo nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ chưa từng nói ra yêu cầu quá đáng gì, càng không cần phải nói đến yêu cầu vô lý nào. Đường Cường tin Mạc Trần đưa ra quyết định này nhất định là có lý do, anh ta có thể hiểu được, nhưng không nhất định công ty sẽ hiểu.

Thở một hơi dài, Đường Cường cuối cùng vẫn thỏa hiệp nói: "Được rồi, tôi sẽ cố gắng thương lượng với công ty."

"Cám ơn." Mạc Trần đứng lên, lộ ra một nụ cười như gió xuân với Đường Cường.

Đường Cường bĩu môi, thế mà lại dùng mỹ nhân kế với anh ta, đúng là không thể thần kinh hơn được nữa, "Tôi có thể hỏi cậu định đi với ai không?" Nhìn cậu ta gập như thế, cứ như là vội vàng đi hưởng tuần trăng mật ý.

Mạc Trần cúi đầu nhìn anh ta một cái, hơi cong cong khóe miệng: "Một người."

"Một người?" Đường Cường không quá tin tưởng, "Cậu đi đâu cơ?"

"Göreme, ngồi kinh khí cầu."

Đường Cường: "..."

Được rồi, trẻ trâu như thế đúng là không dễ gì tìm được bạn đi chơi cùng.

Nhắc tới trẻ trâu, Đường Cường chợt nhớ tới hai cái thùng của Mạc Trần được gửi tới chỗ anh ta, "Mạc Trần, cậu lại mua đồ ăn vặt lúc nào thế? Tôi có nhận được hai thùng đồ ăn của cậu."

"Vậy à?" Mạc Trần nhướn nhướn mày, không nghĩ tới lễ độc thân còn có thể nhận được đồ nhanh như vậy, tốc độ giao hàng thần tốc làm anh vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, "Anh có mang tới đây giúp tôi không?"

"Có mang, tôi để trên xe." Đường Cường có cảm giác mình là bảo mẫu của cậu ta, không, so với bảo mẫu còn khổ hơn, ít nhất bảo mẫu không phải theo sau cậu ta chúi dúi**, "Chúng ta đi xuống đi, phải tới studio rồi."

(**nguyên văn đó nha, ý là làm lại việc của người khác để lại)

"Ừm." Mạc Trần lên tiếng, cùng Đường Cường rời khỏi phòng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Yêu đương

Editor: Tiểu Anhh

Gần đến cuối tháng 《Thượng Đế Cấm Khu 3》đúng giờ đóng máy, sau khi bộ phim bước vào giai đoạn hậu kỳ chế tác, dự tính tháng 4 năm sau sẽ công chiếu trên toàn quốc.

Từ lúc chuẩn bị cho đến khi kết thúc, đã một năm lẻ ba tháng. Hiện tại cuối cùng cũng quay xong, Mạc Trần cũng thở phào nhẹ nhõm. Làm diễn viên chính của hệ liệt 《Thượng Đế Cấm Khu》, hơn một năm và cả tinh lực của anh gần như đều đặt hết lên bộ phim này, mà công ty cũng đang chờ anh dựa vào nhân vật Cao Sâm để giành lấy ngôi vị ảnh đế lần nữa.

Vốn dĩ dựa theo sự sắp đặt của công ty, sau khi bộ phim kết thúc Mạc Trần sẽ không ngừng lại mà tiếp tục tiến vào giai đoạn thu album, sau đó đến cuối năm phát hành album mới —— Kim tổng của Khải Hoàng còn đặc biệt chọn một ngày hoàng đạo, ngày 25 tháng 12, lễ giáng sinh.

Nhưng cuối cùng kế hoạch này bị một câu nói của Mạc Trần làm xáo trộn.

Làm một bảo mẫu kim bài, Đường Cường dựa vào bản lĩnh uôn ba tác lược thuyết phục Kim tổng, đẩy ngày phát hành tới năm sau —— anh ta cũng cung cấp một ngày hoàng đạo cho công ty, ngày 14 tháng 2, lễ tình nhân.

Bên phía công ty có Đường Cường giúp Mạc Trần trấn giữ Kim tổng, nhưng bên phía fan hâm mộ thì phải dựa vào chính bản lĩnh của Mạc Trần.

Mà người khởi xướng sự kiện này đang nhàn nhã ngồi trên ghế sofa ngoài phòng khách, vừa ăn bánh quy bơ nhập khẩu, vừa lên Weibo.

Công ty vẫn chưa công bố tin đẩy ngày phát hành album xuống, dùng lời nói của Kim tổng thì cừu hận này dĩ nhiên Mạc Trần phải tự mình hứng. Chờ anh ổn định được giá trị cừu hận của mọi người, công ty sẽ chính thức tuyên bố để thanh minh là được rồi.

Đối với quyết định này của công ty, Mạc Trần không có bất kỳ ý kiến nào, dẫu sao chuyện này là do anh không đứng trước. Chỉ có điều phải giải thích với các fan hâm mộ thế nào... nhất định phải viết đúng lý hợp tình mà lại cảm động rớt nước mắt mới được.

"Trần Trần Trần Trần, bên Thổ Nhĩ Kỳ có lạnh không vậy, có cần phải mang áo lông vũ không?" A Diêu bay xuống từ tầng hai, phía sau cô còn có cái áo lông vũ nam, là của Mạc Trần.

Khóe mắt không nhịn được giật hai cái, Mạc Trần giữ lại chiếc áo lông vũ đang lơ lửng giữa không trung, vẻ mặt rất không kiên nhẫn, "Không cần, tôi đã tìm hiểu rồi, bên kia một tuần tới đều nắng, thời tiết rất tốt."

"Ồ." A Diêu gật đầu, nghĩ nghĩ chút lại nói, "Vậy anh có cần mang quần áo tắm để thay không? Tỳ như cái đó đó ý." A Diêu cúi đầu thẹn thùng nói.

Mạc Trần: "..."

Cái đó đó là cái gì hả!

Dùng sức vò chiếc áo lông vũ trong tay, Mạc Trần cố gắng không để cho mình rít gào ra tiếng: "Cô đừng có mà lục tủ quần áo của tôi, đồ của tôi tự tôi sẽ thu dọn."

"... À, vậy được rồi." A Diêu có chút hậm hực bay tới một bên ghế sofa, nằm xuống. Mạc Trần buông cái áo lông vũ, nhìn lướt qua A Diêu nằm thẳng đơ trên ghế sofa, lại biên soạn Weibo.

"Thành thực rất xin lỗi, vốn dĩ theo kế hoạch thì ngày 25 tháng 12 sẽ phát hành album《Lost heaven》giờ lại phải kéo dài thêm. Chủ yếu là khi tôi hoàn thành chủ đề ca khúc, tôi đã sửa đến tận bây giờ vẫn không thấy hài lòng. Cả công ty và tôi đều tập trung rất nhiều tâm huyết vào album lần này, mọi người cũng chờ đợi rất lâu, tôi không hy vọng sẽ lấy một bán thành phẩm để lấy lệ với mọi người, cho nên mới quyết định lùi lại ngày phát hành. Mấy ngày nữa tôi sẽ đi ra ngoài một chút, hy vọng có thể tìm được linh cảm mới. Mong mọi người có thể hiểu được."

Vừa vặn 140 chữ. Đây tuyệt đối là Weibo có số chữ nhiều nhất kể từ khi Mạc Trần sử dụng Weibo cho tới nay.

Mạc Trần đọc đi đọc lại mấy lần, cảm thấy ngôn từ thành khẩn thái độ chân thành, chắc không có vấn đề gì đâu? Dán mắt vào Weibo suy nghĩ một lúc, Mạc Trần quyết định đăng thêm ảnh mình tự chụp lên, như vậy có lẽ sẽ có hiệu quả tốt hơn.

Chờ đến khi anh chọn một góc bốn mươi lăm độ ngửa mặt lên nhìn bầu trời, cuối cùng đem 140 chữ với ảnh tự chụp cùng gửi đi.

Sau đó anh có chút khẩn trương chờ phản ứng của mọi người.

Mọi người phản ứng rất nhanh, giống như Mạc Trần đang không ngừng F5 Weibo vậy, không đến mấy giây đã có chia sẻ và bình luận đầu tiên, sau đó con số này cứ như giá nhà từ từ tăng lên.

"T_T__T_T đây nhất định là tin dữ nhất tui nghe được trong năm nay, Trần Trần Trần Trần, đừng ngược một mình em như thế chứ."

"Mặc dù tui rất kích động vì nam thần đánh nhiều chữ như vậy, nhưng tui vẫn không kìm được muốn nói... Mẹ nó, hôm nay không phải ngày cá tháng tư chứ?!"

"Trần Từ muốn lùi lại tới khi nào? QAQ "

"Em hiểu mà Trần Từ, tiền em đã tích cóp được rồi, anh ra lúc nào thì em sẽ mua lúc đó ^_ ^ "

"Ha ha, không viết được thì cứ nói thẳng toẹt đi, còn nói cái gì mà linh cảm. Mặc Trần vốn dĩ chỉ dựa vào gương mặt để ăn com, muốn hát không có hát, muốn diễn xuất không có diễn xuất."

Mí mắt Mặc Trần giựt giựt, Weibo của anh luôn có mấy người quái gở này nhảy ra tìm cảm giác tồn tại, tuy người này rất nhanh sẽ bị mọi người đá ra ngoài, nhưng Mặc Trần vẫn không nhịn được muốn ha ha đầy mặt người đó.

Lại đổi mới trang web, Mặc Trần hơi kinh ngạc phát hiện Nước Nấu Chanh cũng chia sẻ Weibo của mình.

"Lúc thấy nội dung tôi rất tức giận, nhưng sau khi thấy bức ảnh đột nhiên tức giận hóa thành hư không, tôi là một người ư?"

Bên trái là một đồng cỏ không phải một người.

Mặc Trần hài lòng, quả nhiên vẫn là thế giới xem mặt này tương đối đơn thuần đáng yêu.

"Trần Trần, anh đang làm gì thế?" A Diêu bay ra khỏi ghế, đến bên cạnh Mặc Trần. Anh lạnh tay lẹ mắt đóng máy tính, một lần nữa mạnh mẽ nhỏ phất nguồn điện.

A Diêu: "..."

Cô mím mím môi, có chút khó khăn mở miệng: "Trần Trần, anh là một thằng con trai bình thường, lên xem mạng tiểu Hoàng cũng là chuyện bình thường, tôi sẽ không khinh bỉ anh." (giờ mấy thím đã biết mạng tiểu hoàng là cái gì chưa?:))

Anh giật giật khóe miệng, cuối cùng vẫn quyết định hãy để mọi thứ theo gió cuốn đi.

Weibo này Mặc Trần đăng chưa đến mấy giờ, trên mạng của công ty Khải Hoàng cũng truyền bố tin lùi lại ngày phát hành album, cũng đổi ngày tháng phát hành tạm định thành ngày 14 tháng 2 năm sau.

Các fan hâm mộ vốn đang ôm tâm lý may mắn giờ đây đã tuyệt vọng hoàn toàn, trên mạng là cả một vùng than trời dậy đất, sự kiện này đúng lúc ở cuối năm, chen vào bảng xếp hạng mười vụ thảm án lớn nhất năm nay.

Trần Thanh Dương tắt điện thoại, ịu xiu bước vào phòng bệnh của Lê Nhan.

Hương Vân Trạch xoay đầu lại, thấy dáng vẻ phờ phạc của Trần Thanh Dương thì không kìm được hỏi, "Sao thế?"

"Vừa mới xảy ra một vụ thảm án." Trần Thanh Dương ôm túi xách ngồi xuống bên cạnh Hương Vân Trạch, còn rất có hình tượng mà hít hít cái mũi, "Mặc Thiên Vương muốn hoãn lại thời gian phát hành album."

Hương Vân Trạch nháy nháy mắt, "Tại sao?"

"Anh ấy nói muốn ra ngoài tìm linh cảm." Hừ, linh cảm chết tiệt.

Chân mày Hương Vân Trạch khẽ động, ra ngoài? Sao anh không nghe thấy Mặc Trần nói cậu ta muốn ra ngoài du lịch nhi? Ờ không, trọng điểm là, cậu ta đi với ai?

Hương Vân Trạch có chút do dự, cuối cùng vẫn không gọi điện thoại xác nhận chuyện này tới Mặc Trần, mà Mặc Trần cũng đúng giờ bước lên hành trình tới Thổ Nhĩ Kỳ, à không, phải là lên đường.

Trước khi ra cửa, Mặc Trần và A Diêu cùng thí nghiệm pháp bảo mà sư phụ cho anh, xem xem có tác dụng thật không. Cái pháp bảo đó thật ra là một chiếc nhẫn đeo ngón út, được chế tác rất tinh xảo, hơn nữa còn được điều chỉnh theo kích cỡ ngón tay của Mặc Trần.

A Diêu dáo dạt thích thú chui vào chiếc nhẫn, đi ra, lại chui vào, rồi lại đi ra, cứ như thế lặp đi lặp lại ba lần, cô mới phản khởi nói với Mặc Trần: "Trần Trần, tôi thấy mình cứ bị giống như thần đèn Aladin ý!"

Mặc Trần: "..."

Tuy đích đến là Göreme, nhưng trạm thứ nhất của bọn Mặc Trần là Selçuk. Ngồi mười giờ máy bay, lúc A Diêu đi ra từ chiếc nhẫn đã là hoàng hôn. Những công trình kiến trúc theo phong cách Tây Âu mang đậm hơi thở huyền bí của tôn giáo, nơi nơi đều thấy hoa tươi và mèo nhỏ, càng làm tăng thêm điểm phong tình nước lạ.

(Göreme là một thị trấn thuộc thành phố Nevşehir, tỉnh Nevşehir, Thổ Nhĩ Kỳ)

Mạc Trần cầm camera chụp vài con mèo trên phố, A Diêu hăng hái bay tới một bên cố gắng giao lưu với đám mèo nhỏ. Hoàng hôn phủ lên khu phố một màu vàng cam nhạt, Mạc Trần đối diện với ánh chiều tà, đứng cạnh bức tường trắng của một căn nhà nhỏ, đưa máy về phía mình nhấn shutter.

Không ở bên ngoài lâu, Mạc Trần mang A Diêu trở lại khách sạn đã đặt trước. Đối diện với ban công khách sạn là nhà thờ St. John, A Diêu vừa vào phòng liền vội vã bay tới ban công. Mạc Trần lấy máy tính từ trong túi xách, kết nối với wifi khách sạn.

Đây là nhiệm vụ Đường Cường giao cho anh, bảo anh mỗi lần tới một trạm thì phải đăng một cái lên Weibo, để chứng tỏ mình an toàn. Mạc Trần cảm thấy đây hoàn toàn là vẽ vờ cho thêm chuyện, muốn xác định anh có an toàn hay không, gọi điện thoại chẳng phải nhanh hơn sao?

Cuối cùng anh cho ra kết luận, điện thoại của Đường Cường không sử dụng dịch vụ đường dài quốc tế.

Chọn hai bức ảnh mình vừa chụp đăng lên Weibo, Mạc Trần không đợi mọi người trả lời đã tắt máy tính nằm thẳng cẳng trên giường giả chết.

Ngồi cả một ngày máy bay, bây giờ anh chỉ muốn nghỉ ngơi dưỡng sức cho hành trình ngày mai.

Mà hai bức ảnh của Mạc Trần đã làm oanh tạc trên Weibo.

"Mợ nó, nam thần nói đi ra ngoài chính là ra ngoài du lịch? Một người?"

"Du lịch... tuần trăng mật?"

"Rốt cuộc nam thần đi cùng với ai vậy a a a! Nhưng ảnh là tự chụp a a a!"

Weibo này rất nhanh đã được ‘vận chuyển’ tới diễn đàn Hải Giác, làm mod Trần Thanh Dương là người đầu tiên nhìn thấy topic này.

Chủ nhà đăng lại bức hình của Mạc Trần trên Weibo, còn viết một lời chú giải —— Có thể thấy nam thần đang yêu.

Theo đó là cả diễn đàn đều điên rồi.

"Nói yêu đi cút đi!"

"Nam thần của tôi sao có thể đang yêu ha ha ha."

"Không liên quan lắm nhưng tui bị vẻ đẹp trai của Trần Từ chọc khóc QAQ "

"Chủ nhà đúng là bị điên rồi, Trần Từ đẹp trai ‘dã man’ như thế, sao có thể có người cùng anh ấy đi du lịch! Nhất định anh ấy đi một mình!"

"Tui cảm thấy lâu trên càn bị bệnh hơn..."

"Mấy thím đừng cãi nhau nữa, so với đang yêu thì bức ảnh này càng bị bệnh hơn chứ?"

Sự thật chứng minh, quả thật so với đang yêu thì bức ảnh này càng bị bệnh.

Trần Thanh Dương khóa IP chủ nhà.

Đám nói Mạc Thiên Vương đang yêu? Khóa chết cả nhà mi có tin không!

Hương Vân Trạch nhìn Trần Thanh Dương đứng đứng nổi giận đang ngồi bên ngoài hành lang bệnh viện, nhìn không được cong khóe miệng, đi tới: "Mạc Thiên Vương nhà em lại sao à?"

Trần Thanh Dương trầm mặc một chút mới ngược đầu lên nhìn Hương Vân Trạch: "Hương Hương, bọn họ nói Mạc Thiên Vương đang yêu QAQ. "

Hương Vân Trạch: "..."

Anh không biết nên chế nhạo tiếng Hương Hương này, hay là chế nhạo cặp mắt to ngập nước kia.

Ngồi xuống bên cạnh Trần Thanh Dương, Hương Vân Trạch nhẹ nhàng vỗ đầu cô: "Mạc Trần cũng là người đàn ông bình thường, yêu đương là chuyện rất đời thường tình."

...

Thánh đâm thọt

Trần Thanh Dương cầm giận gạt bàn tay trên đầu, tròn to đôi mắt hồng hồng trừng Hương Vân Trạch, "Anh mới yêu đương, cả khu nhà anh đều yêu đương!"

Hương Vân Trạch: "..."

Từ lúc nào yêu đương cũng được mang ra mắng chửi người thế?

Trần Thanh Dương nói xong còn đập Hương Vân Trạch một cước, sau đó không quay đầu lại chạy ra ngoài bệnh viện. Hương Vân Trạch nhìn bóng lưng cô biến mất ở khúc quanh, có chút bất đắc dĩ cười cười.

Cô bé này đúng là rất dễ bị lừa gạt.

Chỉ có điều, Mạc Trần đang yêu? Sao anh lại không biết?

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Đôi mắt

Editor: Tiểu Anh

Mạc Trần đặt phòng đơn dành cho một người, tuy anh còn dẫn theo một con có giới tính nữ là A Diêu, nhưng cũng không có khả năng mướn phòng khác cho cô.

Lúc A Diêu bay trở lại từ ban công, Mạc Trần đang yên tĩnh nằm trên giường lớn của khách sạn, hô hấp dài và đều đều. Ánh chiều tà nhẹ nhàng rơi xuống mặt anh, đường nét sắc sảo ngày thường giờ đây cũng nhu hòa hơn không ít.

Bộ dạng không phòng bị chút nào rất dễ khiến người ta muốn tới chà đạp.

Chậm chậm bay tới gần Mạc Trần, A Diêu cúi người xuống cong cong hai mắt nhìn anh: "Trần Trần, tôi có thể ngủ bên cạnh anh không?"

Dáng điệu kia nhìn như đang hỏi, nhưng không đợi Mạc Trần trả lời, cô đã nằm xuống bên người Mạc Trần.

Cười hi hi hai tiếng trong lòng, A Diêu nghiêng đầu sang nhìn người bên cạnh. Sống mũi cao, bờ môi mỏng, lông mi dày cong vút.

A Diêu vô thức nâng mắt lên, muốn liếc lông mi của mình, kết quả chả liếc được cái gì. Cô vừa liếc vừa ngó lông mi của Mạc Trần, dài như thế mà vẫn nhìn rõ đường ư? Chắc không phải là lông mi giả chứ, không thì nhờ một cái xem thử?

A Diêu nghĩ tới đây thì dịch người tới gần Mạc Trần thêm mấy phần, hơi ngẩng đầu lên, nhìn làn da trắng bóng của Mạc Trần.

Dựa theo vai diễn lưu manh, thì bước tiếp theo hẳn là cảnh hôn.

A Diêu nhìn đắm đắm vào gò má Mạc Trần, khăn trương nuốt một ngụm nước miếng. Chạm rãi cúi đầu xuống, A Diêu nhìn khuôn mặt Mạc Trần từ từ phóng đại trước mặt mình, cô nghĩ nếu như mình có thể hô hấp, vậy lúc này chắc hơi thở nóng bỏng đã phun lên mặt Mạc Trần nhỉ?

Không có hô hấp đúng là quá tuyệt, quả nhiên là thần trợ công của hôn trộm.

Ngay lúc môi A Diêu sắp chạm vào gò má Mạc Trần, điện thoại đặt trên đầu giường bỗng reo lên. A Diêu còn chưa kịp rút lui, Mạc Trần đã mở mắt.

...

Mắt to trừng mắt nhỏ.

"Ha ha." Ngượng ngùng cười hai tiếng, A Diêu thuận thế kéo dài khoảng cách, "Da anh tốt thật đấy Trần Trần, dựa vào gần như thế mà không thấy lỗ chân lông gì cả."

...

Mạc Trần dời mắt đi không nói gì, anh cầm điện thoại lên nhìn một cái, xoay người xuống giường.

"Alô?" Ra tới ban công, Mạc Trần mới nhận điện thoại.

"Đồ bội bạc, cậu làm người ta đau lòng quá."

Mạc Trần: "..."

Không khí trong phòng hôn mang theo một tia lạnh lẽo, Mạc Trần hít một hơi, thuận tay kéo cửa sổ thủy tinh thông với ban công: "Tiến sĩ Hường, đêm hôm khuya khoắt cậu không ngủ đi, phát điên gì chứ?" Trong nước lúc này đã mười hai giờ rồi, thói quen sinh hoạt của Hường Vân Trạch luôn rất tốt, trước mười hai giờ nhất định sẽ đi ngủ.

Hường Vân Trạch ở đầu bên kia thở dài một tiếng, giọng điệu cực kỳ u oán: "Cậu yêu đương, nhưng đối tượng lại không phải tớ, lòng tớ ghen đến không ngủ được."

Mạc Trần: "..."

Anh giật giật khoe miệng, cố nén tính tình hỏi: "Ai nói với cậu tớ yêu đương?"

"Trên mạng đều nói như thế."

Mạc Trần: "..."

Anh chỉ mới chớp mắt một chút thôi, rốt cuộc chuyện quái gì đã xảy ra vậy?

Lại hít một hơi, Mạc Trần cố gắng không để cho mình nổi cáu: "Bây giờ tớ đang ở Thổ Nhĩ Kỳ, tốn ba đồng tiền một phút đường dài quốc tế chỉ để nghe cậu nói nhảm thôi à?"

Hường Vân Trạch cuối cùng cũng không nhịn được cười ra tiếng, nói với ông nghe: "Cậu chạy tới Thổ Nhĩ Kỳ làm gì? Đi cùng ai?"

"... Phản ứng của cậu lúc này giống y như ông chồng đang thăm vấn người vợ hồng hạnh xuất tường ý." (hồng hạnh xuất tường: chỉ người phụ nữ đã có chồng nhưng còn ngoại tình)

"Thì đúng vậy mà."

Mạc Trần: "..."

Anh muốn trực tiếp cúp điện thoại.

Nhưng ma xui quỷ khiến thế nào, anh không nhịn được muốn nhấn mạnh với Hường Vân Trạch: "Tớ đi một mình."

Đáp án này nằm trong dự đoán của Hường Vân Trạch. Từ nhỏ tính cách Mạc Trần đã có chút lầm lì, đáng đáp lại còn rất xinh đẹp, cho nên thường xuyên bị người ta để mắt tới. Bây giờ đã trưởng thành, tuy không còn cự tuyệt người ta ra ngoài ngăn dậm như hồi bé, nhưng từ đầu tới cuối chỉ có vài người bạn.

Lại nói, thời tiểu học có một đoạn thời gian, trong lớp có bạn học loan tin Mạc Trần có thể nói chuyện được với quỷ, càng khiến cho mọi người không dám đến gần cậu ta, về sau anh đã đánh người bạn đã tung tin vịt đó một trận.

Bây giờ nghĩ lại, Hường Vân Trạch không nhịn được cười hỏi: "Chẳng lẽ còn có người bạn quỷ của cậu ư?"

Mạc Trần: "..."

Đôi khi có những chân tướng, thường thường đều là thứ không có khả năng nhất.

Thời tiểu học, trong lớp có lưu truyền lời đồn anh có thể nhìn thấy quỷ, không nghĩ tới đến tận bây giờ Hường Vân Trạch vẫn còn nhớ. Mạc Trần nhìn thoáng qua A Diêu đang lăn lộn trên giường, xoay lưng đi nói với Hường Vân Trạch: "Đúng vậy, còn là một nữ quỷ rất xinh đẹp."

Cuộc gọi này có giá trị không rẻ, lúc Mạc Trần cúp điện thoại, đã trôi qua năm phút. Lại kéo cửa kính ngoài ban công ra, Mạc Trần đi tới bàn máy tính rồi ngồi xuống, A Diêu bay từ trên giường lên, theo thói quen tới cạnh anh: "Trần Trần, anh nói chuyện điện thoại với ai vậy? Thần thần bí bí."

Mạc Trần ngược mắt liếc cô một cái, đáp: "Bạn gái."

A Diêu: "..."

Cô nghi ngờ chớp chớp đôi mắt to, nhìn Mạc Trần: "Nhưng vừa nãy tôi có gọi điện thoại cho anh đâu."

Mạc Trần: "..."

Trình độ vô sỉ của A Diêu luôn có thể đổi mới hạn cuối của anh.

Không để ý tới A Diêu ở bên cạnh nữa, Mạc Trần lại mở máy tính, phát hiện trên mạng quả nhiên đều đang đồn mình đang yêu. Anh bắt đầu soạn một Weibo mới.

"Đây là tôi đi du lịch một mình, ngày mai sẽ đi thăm mấy khu di tích cổ, tối nay định ngủ sớm chút, mọi người ngủ ngon."

Tuy trong nước đã qua mười hai giờ, nhưng số lượng đăng cú đêm vẫn rất khả quan. Weibo này Mạc Trần đăng không được bao lâu, đã có bạn trên mạng nhiệt liệt hưởng ứng.

"Thật tốt quá, nam thần quả nhiên là đi một mình, có thể an tâm ngủ được rồi!"

"Đang vì anh phát trực tiếp # Hệ liệt ‘đẹp trai đến không có bạn’ part 2 #"

"Trước là một mình đi chơi công viên, lần này là một mình đi du lịch, chẳng nhẽ lần sau là một mình... kết hôn?"

Hương Vân Trạch đang định đi ngủ thì nghe thấy điện thoại reo lên.

Vốn dĩ trước khi ngủ anh định tắt máy, nhưng khoảng thời gian này vì liên quan đến Lê Nhan, anh lo lắng bệnh viện sẽ có chuyện đột xuất, nên anh vẫn mở máy khi ngủ. Nếu không phải vì màn hình hiển thị người gọi tới là Trần Thanh Dương, anh nhất định sẽ quả quyết cúp máy.

"Hương Hương! Mạc Thiên Vương đi du lịch một mình, anh ấy không phải đang yêu đương!"

...

Khóe miệng Hương Vân Trạch giật giật, sau đó chuyển thành một độ cong nhàn nhạt, "Ồ, vậy chúc mừng em."

"Anh ấy còn nói ngủ ngon!"

"Ừ, vậy nên em nhanh chóng tắm rửa đi ngủ đi."

Trần Thanh Dương: "..."

Mạc Thiên Vương không phải có ý này!

Cô cúp điện thoại, vừa hát vừa đăng một cái Weibo —— Nghe nói Mạc Thiên Vương một mình cô đơn đi du lịch, tôi quyết định tăng thêm chương.

...

Nghỉ ngơi một đêm ở khách sạn, sáng ngày thứ hai tinh thần Mạc Trần đã khá hơn nhiều, A Diêu thì càng không cần phải nói, là một linh hồn, cô dường như không biết mệt mỏi, luôn luôn phấn chấn tinh thần.

Dùng bữa sáng đơn giản, Mạc Trần thu dọn một ít đồ, mang A Diêu rời khỏi khách sạn. Bầu trời tháng 12 vẫn xanh thẫm, ánh mặt trời âm áp chiếu lên trên người không thấy lạnh chút nào. Mạc Trần chỉ mặc một chiếc áo sơ mi và một cái áo khoác, vừa đi trên đường phố Miletus sạch sẽ gọn gàng, vừa chụp quang cảnh xung quanh.

Đây chính là chỗ tốt ở nước ngoài, anh không cần phải ngại trang mà vẫn có thể quang minh chính đại đi dưới ánh mặt trời. Thỉnh thoảng cũng có người nhận ra anh, nhưng cũng chỉ nhìn anh từ phía xa xa, gật đầu mỉm cười với anh.

Miletus ngoại trừ có một nhà hát hình nửa vòng cung được bảo tồn rất tốt, trên đường phố cũng hết sức đặc sắc. Chọn một ít thức ăn ở một tiệm nhỏ bên lề đường, Mạc Trần ngồi trên ghế xem lại hình vừa chụp.

A Diêu ngồi xồm ở một bên treu chọc con mèo hoa của chủ quán, mèo con dường như có thể nhìn thấy A Diêu, cứ kêu meo meo với cô suốt. A Diêu đưa tay ra, sờ sờ tượng trưng cái đầu đang ngẩng lên của con mèo nhỏ một cái. Ánh nắng mặt trời ban trưa không nghiêng không lệch chiếu lên người A Diêu, ngay cả ý cười bên khóe miệng cô dường như cũng được thấp sáng lên.

Mạc Trần kim lòng không đành gờ máy chụp hình lên, hướng về phía cô nhấn shutter.

"Tạch tạch" một tiếng, chỉ có con mèo hoa màu nâu nhạt, phía bên trái trống không là ánh mặt trời ban trưa trong suốt được ghi lại.

Tuy không chụp được A Diêu, nhưng Mạc Trần vẫn cong cong khóe miệng với tấm hình.

Đôi mắt người tình là máy chụp hình tốt nhất, nó có thể ghi lại những khoảnh khắc tốt đẹp của bạn mà máy chụp hình không thể nào ghi lại chỉ trong nháy mắt.

Một màn vừa rồi, đã ghi vào trong mắt Mạc Trần.

Buổi tối dùng chân tại khách sạn gần bờ biển Aegean. Sau khi A Diêu về đến phòng nghỉ giống như đã có chút mệt mỏi, trực tiếp chiếm đoạt cái giường rộng hơn hai mét —— mặc dù cô không cảm nhận được sự mềm mại của nó, nhưng có thể nằm cho thỏa nguyện cũng tốt. Mạc Trần buông hành lý xuống, đi tới cái bàn cạnh ban công ngồi xuống, lấy máy tính gửi hành trình ngày hôm nay.

So với hai tấm hình trước, hiển nhiên lần này Mạc Trần chuyên nghiệp hơn rất nhiều, bởi vì anh đăng một tập có chín bức ảnh.

Ngoài những khu di tích lịch sử nguy nga tráng lệ, còn có dàn hoa giấy leo khắp căn nhà nhỏ màu trắng, có mèo nằm trên mặt đất lười biếng phơi nắng, cũng có người đi đường vô tình gặp được. Dĩ nhiên, không thể thiếu là hình tự sướng.

Lần này phản ứng của fan hâm mộ càng nhiệt tình hơn lần trước, dường như chỉ một cái chớp mắt đã đem Weibo này tới bảng xếp hạng Weibo hot nhất.

Mạc Trần xem bình luận, bên trong có kinh sợ cảnh sắc thật đẹp, có kinh sợ kỹ thuật chụp ảnh cao siêu của Mạc Trần, cũng có kinh sợ Mạc Trần đeo nhẫn trên ngón út.

Nhẫn đeo ngón út, đại biểu cho sự cô độc, tự lập, độc thân.

Xem ra nam thần đã biết mình có số phận "Đẹp trai đến không có bạn, FA cả đời". Các fan hâm mộ đều tỏ vẻ vui mừng.

Mà Mạc Trần ở một bên đầu máy tính khác không nhìn được giật giật môi, những người này ngày hôm qua còn phỏng đoán anh đang yêu, hôm nay lại phân tích anh sẽ FA cả đời, thế giới này thay đổi nhanh thật.

Vào phòng tắm tắm một chút, Mạc Trần nhìn A Diêu giang rộng tay chân nằm trên giường, rất muốn đập cô một cước xuống. Nhưng anh chỉ có thể nghĩ mà thôi.

"Cô không cần phải ngủ cơ mà?" Âm thanh lạnh nhạt truyền tới từ trên đỉnh đầu, A Diêu lầm bầm một tiếng, hé một con mắt nhìn Mạc Trần đang đứng bên cạnh, sau đó dịch người sang bên phải nửa thước. (1 thước = 33,3 cm)

Mạc Trần nhìn nửa cái giường còn trống, không nhúc nhích đứng tại chỗ. A Diêu dưới ánh mắt áp bức của anh, lại dịch ra bên phải một tí, nhưng Mạc Trần vẫn không động đây.

Cuối cùng A Diêu cũng mất hứng: "Cái giường này mọi người đều có phần, anh không thể đuổi tôi xuống, huống chi không phải chúng ta chưa ngủ qua."

Mạc Trần: "..."

Cái gì gọi là chưa ngủ qua! Có thể nói cho hoàn chỉnh được không!

Nằm xuống nửa bên giường A Diêu để trống như cho hà tiện, Mạc Trần kéo chăn phủ lên ngực mình. Vừa mới tắm xong trên người vẫn còn mang theo hơi nước ướt rượt, hòa lẫn với hương thơm sữa tắm cùng bay tới chớp mũi A Diêu.

Hít hít cái mũi như con mèo nhỏ, A Diêu rạo rức dịch tới gần Mạc Trần: "Trần Trần, anh thật thơm."

Mạc Trần nhắm mắt, không đếm xỉa tới cô.

"Trần Trần~" A Diêu tiếp tục dịch người tới gần Mạc Trần, chớp mắt đã dán tới bên tai anh. Không có dấu hiệu báo trước, hình ảnh tối hôm qua A Diêu hôn trộm mình hiện lên trong đầu, đột nhiên Mạc Trần cảm thấy lỗ tai hơi nóng nóng.

Túm lấy cái chăn lật người lại, Mạc Trần dùng tấm lưng lạnh lùng đối diện với A Diêu.

A Diêu ngấm mái tóc đen mềm mại của Mạc Trần, không nhìn được giường môi: "Ngủ ngon Trần Trần."

Ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Tạm biệt

Editor: Tiểu Anh

Ở lại bờ biển Aegean ba ngày, cuối cùng cũng phải lên đường đi tới trạm cuối —— Göreme.

Vì để có thể nhìn thấy mặt trời mọc, Mạc Trần không thể không dậy thật sớm. Rạng sáng bốn giờ rưỡi, xe của công ty kinh khí cầu đã đợi trước cửa khách sạn.

Vốn tưởng rằng vào mùa ế hàng sẽ không có bao nhiêu du khách, nhưng khi đến đó Mạc Trần mới phát hiện, người tới đi kinh khí cầu nhiều làm anh giật sột.

Kinh khí cầu xếp lếp nằm đầy đất, trong khi đợi kinh khí cầu được đốt nóng, Mạc Trần nhân tiện lấy máy ảnh chụp mấy tấm.

A Diêu thấy anh chụp ảnh, nhanh tay nhanh mắt sấn tới, hướng về phía ống kính làm tạo hình chữ V.

Mạc Trần: "..."

Xem ra cô không chỉ có diễn xuất tốt, mà cảm giác với ống kính cũng mạnh vô cùng.

Khinh khí cầu mà Mạc Trần ngồi có lẽ là cái có ít người nhất, tính cả phi công bên trong cũng chỉ có bảy người. Dĩ nhiên, còn có cả một con quỷ mà mọi người không nhìn thấy.

Cân nhắc đến gió trên không sẽ tương đối lớn, hôm nay Mạc Trần cố ý mặc thêm một cái áo khoác, còn đeo kính mát màu trà bần lớn đã lâu không có đất dụng võ.

Trước lúc Mạc Trần xuất hiện, anh chàng phi công cao cao đẹp trai vẫn là tâm điểm chú ý của mọi người, nhưng bây giờ mọi người đều hưng phấn nhìn Mạc Trần, nhỏ giọng nói gì đó.

Mức độ vây xem này Mạc Trần đã sớm thành thói quen, nhưng anh tương đối khó chịu là, tại sao A Diêu cứ luôn nhìn chăm chăm vào phi công đó?

"Trần Trần, đàn ông ngoại quốc quả nhiên khá có hương vị!" A Diêu quan sát anh chàng phi công xong, cuối cùng bay trở lại bên cạnh Mạc Trần. Mạc Trần hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Khinh khí cầu đủ mọi sắc màu chậm rãi lên cao, tựa như vô số những con chim nhỏ màu sắc rực rỡ bay lượn trên bầu trời Göreme.

Hình dạng Göreme dần dần hiện ra trước mắt, thẳng đến tận chân trời, cùng với mặt trời mọc trên trời xanh hòa làm một thể. Ánh nắng ban mai ló rạng dưới đám mây trắng, rắc lên khinh khí cầu như những hạt gạo nhỏ thành món trang sức đẹp nhất trên bầu trời.

Mạc Trần đổi góc độ chụp cảnh sắc khó gặp này, A Diêu còn bay tới cạnh giỏ trúc, chỉ vào khinh khí cầu trên bầu trời hết to. Dưới cảnh sắc như vậy, những người khác cuối cùng cũng chuyển sự chú ý từ trên người Mạc Trần sang phong cảnh.

"Anh nhìn nè Trần Trần, tôi đem khí cầu nắm trong tay!" A Diêu nhờ vào góc độ, "nắm" một cái khí cầu từ phía xa xa. Mạc Trần cảm thấy ảnh nghe vậy thì quay đầu lại, thuận tiện nhấn shutter.

A Diêu giống như là chơi đến nghiện, lại làm một tư thế chọc khí cầu. Mạc Trần xuyên qua ống kính nhìn nụ cười tươi như hoa trên mặt A Diêu, ánh nắng vừa vắn chiếu lên đỉnh đầu cô, e lệ lộ ra nửa khuôn mặt nhỏ, như có thần tích nhuộm mây trắng và trời xanh một tầng vàng nhạt.

Nét trầm tĩnh dưới đáy mắt Mạc Trần cuối cùng cũng dấy lên một tia gọn sóng, ngón tay khẽ động, thu một màn này vào máy ảnh.

Anh có suy nghĩ muốn chạm vào cô.

Anh có thể mô tả độ cong khỏe miệng vênh lên lúc cô vui vẻ, độ cong hàng chân mày nhăn lại lúc tức giận ở trong lòng, nhưng lại không có cách nào chạm vào cô —— chuyện này ở trong mắt những người yêu bình thường, chỉ là một chuyện rất đơn giản.

"Trần Trần, anh đang nghĩ gì vậy?" Mạc Trần dao động tâm tình dường như đã gọi lên sự chú ý của A Diêu, cô từ bên cạnh giỏ trúc bay trở lại, nghiên cứu nhòm Mạc Trần.

Mạc Trần không trả lời, chỉ lắc đầu nhẹ đến không thể nhận ra. Thu hồi cảm xúc dưới đáy mắt, Mạc Trần lại tìm một góc độ, theo lệ thường chuẩn bị chụp ảnh tự sướng.

A Diêu nhân lúc Mạc Trần sắp nhấn nút shutter, một lần nữa nhanh tay nhanh mắt sấn lại, dán vào đầu Mạc Trần trộm chụp một bức ảnh.

"Tạch tạch" một tiếng, thời gian tựa như bị một tiếng này làm cho dừng lại.

"Ha ha, Trần Trần, chúng ta có ảnh chụp chung rồi!" A Diêu hết sức kích động nói, còn mang theo mấy phần đắc ý, giống như cô không biết máy ảnh không thể nào chụp được mình vậy.

Mạc Trần nhìn tấm hình một cái, A Diêu trộm chụp ảnh sẽ không có ảnh hưởng tới bất kỳ hiệu quả nào, nhưng anh vẫn giơ máy ảnh lên lần nữa, rồi đưa về phía mình chụp một tấm.

Giống như A Diêu nói, đó là ảnh bọn họ chụp chung, một bức ảnh chụp chung duy nhất trong chuyến đi này.

Bay trên không trung một giờ, cuộc hành trình đi chơi khinh khí cầu cuối cùng cũng kết thúc. Sau khi xuống mặt đất, công ty khinh khí cầu còn trao tặng cho bọn họ giấy chứng nhận phi hành, lại còn mở champagne ăn mừng.

Buổi tối trở về khách sạn, Mạc Trần vẫn cẩn thận đổi mới Weibo như cũ. Hôm nay chụp tương đối nhiều, anh sửa lại mấy tấm mình hài lòng nhất, ghép lại thành một bức ảnh lớn. Đặt ở cuối là bức ảnh tự sướng không có A Diêu trộm chụp.

Lúc này, Trần Thanh Dương vừa đang gõ chữ vừa lên Weibo, cô gần như là người đầu tiên nhìn thấy Mạc Trần đổi mới Weibo.

Göreme, khinh khí cầu.

Cô cảm thấy mình muốn điên rồi!

"Mạc Thiên Vương lại đi Göreme ngồi khinh khí cầu!!! 【 Kinh hoàng 】@Là Đại Lê Không Phải Là Đại Lực thật xin lỗi Đại Lực, tớ không nên cười nhạo cậu muốn đi khinh khí cầu TAT, chờ cậu tỉnh lại chúng mình sẽ đạp theo dấu chân của Mạc Thiên Vương tới Göreme được không? 【 Nước mắt 】Tớ sẽ nhận thâu khinh khí cầu bụi nhất đẹp nhất cho cậu QAQ "

Trần Thanh Dương tag Lê Nhan hoàn toàn là do kích động quá độ dẫn đến hành động theo bản năng. Nhưng đối với người "có tâm" mà nói, thì đây chính là một tin tình báo to lớn.

Mạc Trần nhún nhún mày, nhấn vào Weibo Là Đại Lê Không Phải Là Đại Lực.

Weibo gần đây nhất được update vào ngày 4 tháng 6 năm nay, ngày đó Lê Nhan tốt nghiệp đại học.

Cả người Lê Nhan mặc trang phục học sĩ sạch sẽ đứng trước thư viện, đứng bên cạnh còn có ba nữ sinh khác, một người là Trần Thanh Dương, hai người khác Mạc Trần không biết, nhưng đoán chừng là bạn cùng phòng của Lê Nhan.

Trên mặt bốn người đều mang nụ cười rạng rỡ, nụ cười đó thuộc về sức sống và thanh xuân tinh khiết.

Hình ảnh Lê Nhan vẽ mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh bỗng dung hiện lên trước mắt, Mạc Trần nhếch khóe miệng, kéo xuống.

Lê Nhan không thường up Weibo, chỉ có bảy mười mấy cái Weibo trong đó có hơn nửa là chia sẻ Weibo của Nước Nấu Chanh. Đôi khi cô cũng đăng một ít ảnh tự sướng, thường thường đều là ảnh trả thù xã hội lúc cô với bạn cùng phòng ra ngoài ăn liên hoan.

Mạc Trần nhìn thời gian đăng ký, là vào đầu năm ngoái. Một năm rưỡi, cô chỉ update 74 Weibo, nhưng số lượng người hâm mộ lại có hơn năm trăm.

Mạc Trần nhấp vào người hâm mộ của cô nhìn nhìn, theo dõi cô phần lớn là bạn học cùng trường, bạn học nam.

Ha ha.

Mạc Trần cười lạnh hai tiếng, lặng lẽ nhấp vào nút chú ý bên cạnh ảnh đại diện của Lê Nhan.

Ảnh đại diện của Lê Nhan không phải là ảnh chụp của mình, mà là cùng một bộ Godzilla với Nước Nấu Chanh. Mạc Trần nhìn chăm chăm vào cái ảnh đó một lát, cảm thấy đáng vẻ ngu ngốc kia có điểm rất giống A Diêu.

Chú ý Lê Nhan xong, Mạc Trần lại để ý xem cô chú ý những người nào.

Lê Nhan chú ý rất ít người, phần lớn là bạn bè thân thích của mình, Mạc Trần nhìn một vòng có chút kinh ngạc, cô không chú ý một mình tình nào cả, cho dù là trong nước hay quốc tế.

Xem ra Lê Nhan không truy tình. Tâm tình Mạc Trần đột nhiên có chút phức tạp.

Lẽ nào sức quyến rũ của mình còn chưa đủ để gọi lên hứng thú của cô?

Anh đang nghiêm túc cân nhắc xem có nên tìm một người phá mặt khẩu của Lê Nhan, sau đó dùng tài khoản của cô chú ý mình không.

"Trần Trần, anh lại lên mạng tiểu hoàng rồi hả?" A Diêu bay trở lại từ ban công, trong chớp mắt đã đến bên cạnh máy tính.

Trong lòng Mạc Trần cả kinh, máy tính lại bị mạnh mẽ cưỡng chế tắt máy lần nữa.

Nhưng lần này A Diêu thấy rõ ràng, đó không phải là mạng tiểu Hoàng, mà là Weibo. Cô ngó Mạc Trần một cái, hỏi: "Anh đang xem Weibo của ai thế? Chắc không phải là của Thương lão sư chứ?" (khụ, mình tra trên GG ca ca thì 'Thương lão sư' chính là Aoi Sora, khụ khụ, 1 người mẫu nude, nữ diễn viên khiêu dâm của Nhật Bản >_<)

Mạc Trần: "..."

Chẳng phải cô không truy tình sao? Sao lại biết Thương lão sư??

"Không phải, là Tiểu Trạch lão sư." Mạc Trần đứng từ trên ghế sofa lên, vào phòng tắm.

A Diêu nhìn bóng lưng anh, khóe miệng co rút, chắc là vừa mới xem Tiểu Trạch lão sư, nên bây giờ đi nhà vệ sinh... giải quyết nhu cầu sinh lý?

Thở hổn hển nằm trên giường, A Diêu tròn to hai mắt tròn xoe, nháy cũng không nháy nhìn chòng chọc vào cửa nhà vệ sinh.

Chờ đến lúc Mạc Trần bước ra khỏi phòng tắm, A Diêu vẫn giữ nguyên tư thế ấy.

Thấy Mạc Trần đi ra, trong mắt A Diêu lóe lên tia kinh ngạc: "Anh nhanh vậy?"

Mạc Trần: "..."

Tắm rửa cần mất bao lâu?

Hiểu lầm này rất lâu sau mới được gỡ bỏ, dùng chính Lê Nhan tự mình trải qua.

Sau khi tắm xong dường như lại càng mệt mỏi, sáng hôm nay bốn giờ đã phải thức dậy, lại ở bên ngoài chơi cả một ngày, lúc này Mạc Trần chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon. Trải qua mấy ngày du lịch, anh đã có thể mặt không đỏ sẫm cùng A Diêu ngủ chung một chiếc giường.

Nằm xuống bên người A Diêu, Mạc Trần nhắm mắt lại không nói gì nữa. Tối nay A Diêu cũng đặc biệt yên tĩnh, trong phòng dần dần chỉ còn lại tiếng hít thở nhẹ nhàng của Mạc Trần.

Không biết qua bao lâu, giọng nói của Mạc Trần bỗng nhiên truyền tới từ bên cạnh: "A Diêu."

A Diêu đang cố gắng tiến vào giấc ngủ, nghe thấy Mạc Trần gọi mình, lập tức phản chấn tinh thần giờ tay phải lên: "Ồ!"

Giọng nói của cô lạnh lạnh vang dội, càng làm tăng vẻ yên tĩnh trong phòng.

Im lặng một hồi, cuối cùng Mạc Trần cũng mở miệng: "Ngày mai chúng ta sẽ trở về."

Một câu nói lạnh lùng trong trẻo, không nghe ra bất kỳ cảm xúc nào.

A Diêu ngơ ngác nhìn gò má Mạc Trần, anh không mở mắt, vẻ mặt bình tĩnh như vậy. Châm chậm buông tay phải xuống, A Diêu ừ ừ đáp một tiếng: "Ừm."

Cô biết, trở về có nghĩa là cô phải rời đi. Chuyến đi chơi này là quà tặng cuối cùng của Mạc Trần dành cho cô.

Chi tiếc thiên hạ không có bữa tiệc nào mà không tàn, chẳng đường dù có đẹp đến mấy cũng sẽ tới khúc mỗi người một ngã.

Con người Mạc Trần giật giật, nhưng thùy chung không có mở mắt ra, anh sợ anh vừa mở mắt, thì nỗi ưu buồn dưới đáy mắt sẽ không thể che giấu được.

Tâm tình trên đường về so với lúc tới hạ xuống không ít, sau khi A Diêu chui vào trong chiếc nhẫn cũng không có phản ứng nữa.

Tới đón máy bay là Đường Cường, Mạc Trần ra tới cửa lớn sân bay, giường mắt đã thấy xe của Đường Cường đỗ ở phía đối diện đường cái.

Vốn tưởng rằng Mạc Trần đi ra ngoài du lịch một chuyến, lúc trở về tâm tình sẽ rất tốt, nhưng Đường Cường phát hiện anh ta vẫn chưa hiểu rõ Mạc Trần.

Tại sao sắc mặt cậu ta còn khó coi hơn so với lúc đi?

Dọc theo đường đi Mạc Trần đều không nói gì, Đường Cường tìm mấy cái đề tài cũng không được đáp lại, thức thối không lên tiếng nữa. Mũi chân đạp mạnh xuống chân ga, Đường Cường chỉ nghĩ mau chóng đưa đại phật gia này trở về nhà.

Khi Mạc Trần xách hành lý đi vào phòng khách, mới phát hiện bên trong có một vị khách không mời mà đến. Nhìn người đàn ông nằm thẳng cẳng trên ghế sofa nhắm mắt dưỡng thần, mắt Mạc Trần không nhìn được giật giật: "Sur phụ, sao người lại ở đây?"

Anh có nên khiếu nại hệ thống an ninh của trang viên Kensny không?

Sur phụ nghe vậy mở mắt ra, ông ta liếc Mạc Trần một cái, từ trên ghế ngồi dậy: "Ta tới đưa nữ quý của con về nhà."

Có lẽ nghe thấy tiếng của sur phụ, cuối cùng A Diêu cũng chui ra khỏi chiếc nhẫn: "Sur phụ, thời cơ nhanh như vậy đã tới ư?"

Cúi đầu cười nhẹ một tiếng, lúc sur phụ ngẩng đầu lên lần nữa, trong mắt là một mảnh thần nhiên: "Tới rồi." Ông ta nói xong rồi tháo chiếc vòng trên cổ tay A Diêu xuống, thu vào trong ngực, "Cô hãy nhắm mắt lại, trước khi ta nói "được" thì không được mở mắt ra."

A Diêu và Mạc Trần hơi sững sờ, mặc dù đã đoán trước được phải chia tay, nhưng không ngờ chia tay lại tới nhanh đến trở tay không kịp như vậy.

Nhưng, bọn họ không thể mặc cả thêm được nữa.

"Trần Trần." A Diêu nhìn Mạc Trần một cái, hốc mắt cũng có chút ươn ướt, "Không có tôi ở đây anh cũng nhớ phải ăn cơm, nếu không lại đau dạ dày."

"... Ừ."

"Đừng có bắt nạt Đường Cường mãi, anh ta cũng là vì anh mà liều chết."

"... Ừ."

"Ít lên mạng tiểu hoàng thì tốt hơn, không tốt với thân thể."

"..."

"Tôi sẽ nhớ anh."

Mạc Trần khẽ mím đôi môi, rất lâu sau mới gật đầu: "Tôi cũng sẽ nhớ cô."

Tấm hoàng phù trên tay sư phụ bốc cháy, A Diêu xoay đầu đi, trong ánh lửa khẽ nhắm hai mắt lại. Mạc Trần nhìn thân hình A Diêu từng chút từng chút một trở nên trong suốt, cho đến khi hoàng phù trên tay sư phụ cháy hết, A Diêu cũng biến mất tại chỗ hoàn toàn.

Ở biệt thự này nhiều năm như vậy, lần đầu tiên Mạc Trần cảm thấy nó có chút trống trải.

"Muốn khóc thì cứ khóc đi, ta sẽ vờ như không nhìn thấy." Sư phụ vỗ vỗ vai Mạc Trần, nói lời thăm thía.

Mạc Trần: "..."

Anh nhìn nơi A Diêu biến mất, âm thanh có chút trầm thấp: "Cô ấy đã trở về rồi ư?"

"Ừ." Sư phụ ngừng đầu nhìn lên bầu trời u ám bên ngoài, nhàn nhạt trả lời.

"A." Đột nhiên Mạc Trần không biết nên nói gì, chỉ hơi suy sụp đứng tại chỗ. Sư phụ quay đầu lại, nhìn anh một cái: "Con hãy xem như đây là... một giấc mộng hoàng lương đi." (giấc mộng hoàng lương: ý chỉ giấc mộng đẹp và ngắn ngủi)

Giấc mộng hoàng lương?

Mạc Trần nhếch khóe miệng lên thành một nụ cười yếu ớt, nếu như hết thấy chỉ là một giấc mộng, thì đó cũng là giấc mộng hoàng lương đẹp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Tỉnh lại

Editor: Tiểu Anhh

Lúc Lê Nhan tỉnh lại, bên ngoài cửa sổ là một mảng âm u.

Cô hé nửa con mắt, chờ đến khi tầm mắt không còn mơ hồ nữa, mới nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh.

Bức tường trắng, đèn trắng, rèm cửa sổ trắng.

Trong không khí có mùi thuốc khử trùng nhàn nhạt, đây là mùi đặc trưng thuộc về bệnh viện.

Trần Thanh Dương đang ngồi trên mép giường lật xem một cuốn tiểu thuyết, ông ngoại Lê Nhan vừa mới rời đi, khoảng thời gian không tính là dài này đã khiến ông già đi nhiều.

"Khụ, khụ, Hương Ba..." Giọng Lê Nhan rất nhẹ, hơn nữa còn khàn khàn không nói lên lời, tựa như sa mạc hạn hán đã lâu, chỉ cần một va chạm rất nhẹ cũng có thể bùng cháy.

Tay Trần Thanh Dương đang cầm cuốn sách run lên, hình như vừa nãy cô nghe thấy tiếng của Đại Lực?

Theo bản năng nuốt ngụm nước miếng, Trần Thanh Dương có chút khần trương ngừng đầu lên, Lê Nhan đang mở một đôi mắt to đen nhánh nhìn cô.

"Bộp" một tiếng, sách trong tay rơi trên mặt đất, Trần Thanh Dương gần như nhào vào người Lê Nhan: "Đại Lực, cậu tỉnh rồi?! Hay là nói tớ ngủ rồi?!"

"Khụ..." Lê Nhan lại ho khan hai tiếng, giọng nói so với vừa rồi càng thêm yếu ớt, "Tớ muốn uống nước..."

"Nước, nước!" Trần Thanh Dương đứng thẳng người dậy, tay chân luống cuống đi tìm nước, "Không đúng không đúng, loại thời điểm này phải tìm bác sĩ! Bác sĩ Phương ——!"

Trần Thanh Dương gào lên gọi bác sĩ Phương, thối ra ngoài phòng bệnh như một cơn gió.

Lê Nhan: "..."

Bác sĩ Phuong tới rất nhanh và mạnh, còn mang theo một tốp thiên sứ áo trắng. Sau khi làm một loạt các loại kiểm tra cho Lê Nhan, bác sĩ Phuong như trút được gánh nặng nói với Trần Thanh Dương: "Bệnh nhân đã tỉnh lại, lát nữa chúng tôi sẽ làm kiểm tra thân thể kĩ càng cho cô ấy, cô nhanh chóng gọi điện thông báo cho người nhà cô ấy đi."

A! Thông báo cho người nhà!

Trần Thanh Dương chạy đến hành lang, rút điện thoại ra.

"Hường Hường Hường Hường công tử! Đại Lực tỉnh rồi!" Gần như trong nháy mắt điện thoại được tiếp nối, Trần Thanh Dương đã bạo phát tình cảm la lên với ông nghe những lời này.

Đầu dây bên kia trầm mặc một lúc lâu, tiếp theo "tút" một tiếng cúp điện thoại.

Trần Thanh Dương: "..."

Cô tro troi đứng trên hành lang trống trải, đột nhiên cảm thấy có chút lạnh.

Lại gọi cho người nhà Lê Nhan, cuối cùng Trần Thanh Dương cũng nhớ tới phải rót nước cho Lê Nhan.

Lúc vào phòng bệnh lần nữa, Lê Nhan đang "tử khí trầm trầm" nhìn lên trần nhà trên đỉnh đầu. Trần Thanh Dương giựt giựt khoe miệng, đi tới cạnh cô: "Cái dáng vẻ này ở trong bệnh viện rất xui xẻo, không cẩn thận sẽ bị người ta coi là thi thể." (tử khí trầm trầm: không khí trầm lắng, đầy vẻ đe dọa)

Lê Nhan: "..."

Cô tiếp tục tử khí trầm trầm nhìn lên trần nhà.

Trần Thanh Dương rót cho cô ly nước ấm, sau khi dứt vào miệng cô xong, cuối cùng cô cũng kết thúc cuộc kháng nghị không tiếng động này: "Hương Ba, tớ sao vậy?"

Trần Thanh Dương đặt ly nước xuống, quay đầu lại trừng cô: "Cậu còn không biết xấu hổ mà lại hỏi? Tự cậu nói đi, năm nay cậu đã bao tuổi rồi, lại có thể ngã từ cầu thang xuống?!"

Chân mày Lê Nhan giật giật, đứng rồi, cô ngã từ cầu thang xuống, nhưng mà...

Cô hơi nghiêng đầu, nhìn Trần Thanh Dương nói: "Tớ ngủ bao lâu rồi?"

"Năm rồi, đồ lười!"

Khóe miệng Lê Nhan giật giật, đang định nói thì cửa phòng bệnh bị người bên ngoài thô lỗ đẩy ra, "rầm" một tiếng dọa cô giật nảy mình.

Hường Vân Trạch ngoài cửa đi vào, dáng vẻ phong trần mệt mỏi giống như vừa mới kết thúc một cuộc thi chạy đường dài. Trần Thanh Dương có chút bất ngờ nhìn anh: "Hường công tử, anh tới nhanh thế?"

Từ lúc cô gọi tới bây giờ, còn chưa đến mười phút.

Cả một đường đến bệnh viện Hường Vân Trạch chạy như một con gió lốc, không biết đã vượt bao nhiêu cái đèn đỏ. Trái tim đập loạn không ngừng khi tiếp xúc với ánh mắt trong suốt của Lê Nhan, cuối cùng cũng trầm tĩnh lại.

"Nhan Nhan..." Hường Vân Trạch đi tới bên mép giường, vén tóc mái trên trán Lê Nhan, "Cuối cùng em cũng tỉnh lại rồi."

Trong trang viên Kensny, Mạc Trần đang sắp xếp lại ảnh hôm đi du lịch. Tuy ngồi một ngày máy bay làm cả người đều mệt mỏi, nhưng anh lại không buồn ngủ chút nào.

Folder tổng cộng có mười mấy GB, anh có chút kinh ngạc mình lại chụp nhiều hình như vậy. Những phong cảnh đã từng đi qua, mỗi một tấm ảnh vẫn nhớ rõ ràng tình cảnh khi đó, thậm chí A Diêu ở nơi đó đã làm cái gì.

Nét mặt Mạc Trần vẫn luôn nhàn nhạt, giống như đang xem nhật ký du lịch của người khác vậy. Cho đến khi bức ảnh anh và A Diêu chụp chung xuất hiện trước mắt, bàn tay đang trượt con chuột tựa như bị điểm huyết, cứng đờ muốn động cũng không thể động.

Tấm hình kia, rõ ràng chỉ có một mình anh, nhưng bây giờ lại xuất hiện hai người.

Một cái đầu kê sát vào đầu anh, cười hi hi ngu ngốc.

Mặt mày của cô, khóe miệng của cô, mỗi một biểu tình của cô, anh đều quen thuộc như vậy.

Đó là A Diêu.

Giống như là đột nhiên nghĩ tới cái gì, Mạc Trần cực nhanh thoát khỏi tầm hình, kiểm tra lại những bức hình từ đầu.

Quả nhiên, tất cả những hình chụp A Diêu, lúc này đều xuất hiện bóng hình của cô. Trêu chọc con mèo nhỏ, thưởng thức hoa tươi, nắm khinh khí cầu, mỉm cười, cau mày, ăn vạ...

Mỗi một tấm hình, bóng dáng của cô đều cực kỳ rõ ràng.

Mạc Trần ngây ngốc nhìn chằm chằm máy tính. Xem ra, chỉ có một người mới có thể giải thích được tình huống hiện tại.

Cầm điện thoại trên bàn lên, Mạc Trần trực tiếp gọi cho sư phụ. Ngoài dự đoán, lần này đầu điện thoại bên kia không nhắc lại số không có thực, mà là thuận lợi kết nối.

"Có chuyện gì?" Tiếng của sư phụ mang theo giọng mũi nặng nề, giống như vừa mới tỉnh dậy từ trong giấc mộng.

"Tại sao A Diêu lại xuất hiện trong hình?" Lời này Mạc Trần hỏi không đầu không đuôi, sư phụ phản ứng chậm một chút, rất nhanh đã hiểu được.

"Ta chưa nói với con, nếu chụp ảnh sau khi đã đeo cái vòng tay đó, thì khi linh hồn của cô ta trở về vị trí cũ, cô ta sẽ xuất hiện trên hình sao?"

Mạc Trần: "..."

Đúng thật là ông chưa nói với tôi.

Anh há miệng đang muốn nói chuyện, lại có một cú điện thoại khác gọi tới. Nhìn màn hình, là Hường Vân Trạch.

Không biết tại sao, anh không muốn thấy ba chữ này vào lúc này.

Nhưng anh vẫn cúp điện thoại của sư phụ, nhận cuộc gọi của Hường Vân Trạch: "Có chuyện gì?" Anh hơi máy móc nói ra ba chữ này, tựa như lặp lại lời sư phụ vừa nói.

"Mạc Trần, cô ấy tỉnh rồi." Sáu chữ ngắn gọn, cho dù cách một cái điện thoại Mạc Trần cũng biết cậu ta đang cười.

"Ai tỉnh rồi?"

"Lê Nhan."

Lê Nhan tỉnh rồi.

Mạc Trần tắt folder, lại tắt cả máy tính, sau khi nằm xuống ghế sofa mới nói: "Chúc mừng."

Hường Vân Trạch lặng im một chút, hỏi: "Tâm trạng cậu không tốt?"

"Không phải, chỉ là vừa đi du lịch về nên hơi mệt chút."

"Ồ." Hường Vân Trạch đáp một tiếng, "Vậy hôm nay cậu nghỉ sớm đi, mấy ngày nữa tớ mời cậu đi ăn."

Mạc Trần không tiếng động cười một tiếng, không trả lời lời mời của cậu ta, mà hỏi: "Cậu có biết tại sao cô ấy lại ngã xuống không?"

Anh vẫn chưa quên, mình chỉ có thể nhìn thấy linh hồn của người chết uống, A Diêu ngã xuống cầu thang, chắc không đơn giản chỉ là bất ngờ như vậy.

Hường Vân Trạch sùng sốt một chút, nói: "Tiêu Tiêu nói cô ấy giẫm hụt, không cẩn thận ngã xuống."

"Tiêu Tiêu?"

"Lê Tiêu, em họ của Lê Nhan, ngày đó đúng lúc Lê Nhan tốt nghiệp, cô ấy đi theo bọn họ ra ngoài chơi, hình như hôm đó Nhan Nhan uống rượu, lúc đi về không cẩn thận ngã xuống cầu thang."

Mạc Trần nhíu mày, câu "Nhan Nhan" mà Hường Vân Trạch lơ đãng thốt lên kia, quả thực có chút chói tai.

"Ừm, cô ấy vừa tỉnh, cậu chăm sóc cho cô ấy tốt vào, tớ đi ngủ trước." Trong lòng Mạc Trần có chút bức bối, nói xong câu này thì cúp điện thoại.

Hường Vân Trạch nghe thấy đầu dây bên kia "tút" một tiếng, cũng nhíu mày. Nếu Mạc Trần không hỏi, có lẽ anh cũng không nghĩ nhiều, nhưng bây giờ, anh không nhịn được cảm thấy bên trong chuyện này có chút kỳ quặc.

Tuy Lê Nhan rất ít khi uống rượu, nhưng tư lượng của người nhà họ Lê đều rất tốt, sao Lê Nhan có thể vì mấy cốc bia mà ngay cả cầu thang cũng không nhìn thấy?

Anh nhìn thoáng qua phòng bệnh, căn phòng vốn rộng rãi giờ đầy ắp người, mẹ Lê đang ôm Lê Nhan khóc, ngay cả mất ba Lê cũng có chút hồng hồng. Lê Tiêu và Trần Thanh Dương đứng ở ngoài cùng, Hường Vân Trạch không kịp nhìn Lê Tiêu mấy lần.

Sắc mặt cô ta hơi tái, còn mơ hồ lộ ra vài tia hốt hoảng.

Bác sĩ Phuong đứng bên cạnh cô ta, không nhìn nổi nữa đi lên phía trước, lấy lý do bệnh nhân cần nghỉ ngơi đuổi tất cả mọi người ra khỏi phòng bệnh. Lê Tiêu đứng tại chỗ, quay đầu lại nhìn Lê Nhan mấy lần, cuối cùng bị Trần Thanh Dương kéo đi.

Đúng là càng nhìn càng thấy khả nghi.

Nhưng tại sao cô ta phải nói dối chứ? Trong tất cả các anh chị em, cô ta với Lê Nhan thân với nhau nhất, cho nên ngay cả buổi liên hoan tốt nghiệp Lê Nhan cũng dẫn cô ta đi cùng.

Hương Vân Trạch còn chưa nghĩ ra đầu mối, mọi người đã bàn bạc xong, mẹ Lê sẽ ở lại chăm sóc cho Lê Nhan, những người khác thì về nhà ngủ. Hương Vân Trạch cũng muốn ở lại, nhưng anh được phân cho nhiệm vụ đưa Trần Thanh Dương về nhà nên chỉ có thể từ bỏ.

Trên đường đi, tâm trạng của Trần Thanh Dương rất tốt, thậm chí cô đã lên kế hoạch tiếp theo sẽ đi Göreme du lịch rồi.

Ồ đúng rồi, chuyện này quên mất chưa nói cho Đại Lực, ngày mai nhất định phải nói cho nó, chắc chắn nó sẽ rất kích động.

"Thanh Dương." Hương Vân Trạch thỉnh linh quăng ra hai chữ này, dọa Trần Thanh Dương giật mình. Cô xoay đầu lại, bất mãn nhìn Hương Vân Trạch: "Đã nói rồi, đừng gọi tôi là Thanh Dương!"

Hương Vân Trạch nhướn mi: "Vậy tôi giống Nhan Nhan, gọi em là Hương Ba?"

Càng hổng bét có được không!

"Anh có thể gọi tên tiếng anh của tôi!"

"Shampoo?"

Trần Thanh Dương: "..."

Hương Vân Trạch khẽ cười hai tiếng, quay trở lại vấn đề chính: "Em còn nhớ tối hôm các em tốt nghiệp đã xảy ra chuyện gì không?"

"Cái gì là xảy ra chuyện gì?" Trần Thanh Dương quay đầu đi, không buồn phản ứng với Hương Vân Trạch.

"Tôi luôn cảm thấy Nhan Nhan sẽ không vì uống mấy cốc bia mà say đến nỗi ngã xuống cầu thang."

Trần Thanh Dương nhú nhú mày, cũng trở lên nghiêm túc: "Tối hôm đó bọn tôi hát xong còn đi ăn thịt nướng, mọi người đều uống rất nhiều, nhưng anh biết rồi đó, Đại Lực tuy không mấy khi uống rượu, nhưng tư lượng của nó rất tốt, trong phòng ngủ của chúng tôi không ai có thể vượt qua nó." Trần Thanh Dương vừa nói vừa từ từ nhớ lại, "Ngày đó Đại Lực bị mọi người gạ uống ba cốc, cái cốc đó không lớn, cộng lại chắc chỉ hơn một chai, lúc đi về nó vẫn rất tỉnh táo, còn đưa bọn tôi lên taxi."

"Sau đó thì sao? Em ấy với Lê Tiêu đi về cùng nhau?"

"Ừ, tôi nhớ bọn họ nói muốn đi bộ về, hóng gió chút cho tỉnh rượu, vậy nên mới đi qua Bách Bộ Thê." Chính là ở Bách Bộ Thê đó, Lê Nhan trượt chân ngã xuống. (bách bộ thê: trăm bước thang)

Hương Vân Trạch ừm một tiếng, nhìn về phía trước không nói gì nữa.

Trần Thanh Dương nhìn anh một cái, hỏi: "Anh nghi ngờ Đại Lực không phải tự ngã xuống? Không thể nào, ngày đó chỉ có nó với Lê Tiêu, sẽ không có khả năng Lê Tiêu đẩy nó xuống chứ?" Nếu là thật thì quá căng cầu huyết rồi! So với tiểu thuyết của cô còn cầu huyết hơn!

Lông mi Hương Vân Trạch giật giật, chỉ nói: "Ngày mai hỏi Nhan Nhan thì biết."

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Ký ức

Editor: Tiểu Anh

"Chờ ba bốn tháng nữa, khi đó thời tiết không lạnh cũng không nóng, thân thể cậu cũng bình phục lại rồi, chúng ta sẽ đi Göreme chơi!" Trần Thanh Dương đứng bên cạnh mép giường, gió lạnh từ cửa sổ đang mở ra tiến vào, thổi qua vài sợi tóc mái trên trán cô.

Lê Nhan ngồi trên giường bệnh hoạt động cánh tay, đây là phương pháp hồi phục đơn giản bác sĩ Phuong dạy cho cô: "Göreme? Không phải bọn mình đi rồi sao?"

Nét hưng phấn trên mặt Trần Thanh Dương cứng lại, mặc dù Đại Lực đã tỉnh được một tuần, báo cáo kiểm tra cũng nói các chức năng cơ thể nó không có vấn đề gì, nhưng tại sao cô cứ cảm thấy Đại Lực có chỗ nào đó không bình thường?

Cô đưa tay phải ra, sờ trán Lê Nhan: "Đại Lực, không phải cậu phát sốt chứ?"

Lê Nhan méo miệng, đẩy tay Trần Thanh Dương ra: "Tớ luôn có cảm giác mình đã có một giấc mơ dài."

"Mơ?" Trần Thanh Dương chớp chớp đôi mắt, ngồi xuống bên mép giường, "Cậu trong mơ đi Göreme? Đi cùng Mạc Thiên Vương?"

"Mạc Thiên Vương?" Lê Nhan ngẩng đầu lên, ánh mặt trời ngoài cửa sổ vừa vặn chiếu lên mặt cô, làm bừng sáng lên cặp mắt đen nhánh.

"Là Mạc Trăn đó! Khoảng thời gian trước anh ấy đi Göreme, còn ngồi khinh khí cầu nữa!"

Chân mày Lê Nhan chau lại, cô biết Mạc Trăn, Trần Thanh Dương thường xuyên nhắc tới cái tên này, nghe nói là một ngôi sao Thiên vương đang rất nổi, có số lượng fan nào tàn lớn ở thành phố A thậm chí còn trên cả nước.

Trần Thanh Dương cũng là một trong số đó.

Chỉ có điều, tại sao cái tên này lại làm cho cô có chút khó chịu?

Cô rũ mắt xuống, không nói nữa.

Trần Thanh Dương vẫn còn đang lăm nhăm về phong tục và con người ở Thổ Nhĩ Kỳ, Lê Nhan cũng yên lặng lắng nghe, chỉ là cô càng nghe lại càng cảm thấy, mình đã từng đi qua những nơi mà cô ấy nói rồi.

"Cậu thấy thế nào?" Trần Thanh Dương nói đến miệng đắng lưỡi khô, quăng lại đề tài cho Lê Nhan, còn mình thì đứng dậy đi rót nước. Trong cốc có mấy lát chanh tươi, Trần Thanh Dương tiện tay chia hai lát vào cốc của Lê Nhan.

"Cậu cần không?" Rót đầy cốc nước cho mình, Trần Thanh Dương giờ bình nước nóng trong tay lên hỏi Lê Nhan. Lê Nhan nhận lấy cái cốc, lắc lắc đầu: "Không cần, tớ thích ăn luôn hơn." Cô nói xong liền cầm một lát chanh, đưa lên miệng cắn một miếng.

Trần Thanh Dương nhìn mà ê hết cả răng, cô nuốt nước miếng, nói: "Đại Lực, từ lúc nào cậu thành fan nào tàn của Mạc Thiên Vương rồi?"

"Hả?" Lê Nhan vừa nhai chanh, vừa ngược mắt nhìn Trần Thanh Dương.

"Đừng có giả nai, cậu dám nói cậu không cos Cao Sâm?"

"Cao Sâm?" Lê Nhan nghĩ nghĩ, "A, người này tớ biết, có phải là nam chính trong《 Thượng Đế Cầm Khu 》không?"

"Mẹ nó Đại Lực, sao cậu biết!" Trần Thanh Dương cảm thấy quả nhiên là sĩ biệt ba ngày nhất định phải nhìn với cặp mắt khác xưa mà, "Bây giờ đến cả《 Thượng Đế Cầm Khu 》mà cậu cũng biết? Không phải cậu luôn khinh thường loại thú vui cấp thấp này sao?"

Lê Nhan gặm hết chanh trong tay, thuận tay vớt một vòng vỏ mỏng tang vào sọt rác ở đầu giường: "Không biết, tớ chỉ cảm thấy rất đẹp mắt."

Trần Thanh Dương sững sốt hai giây, mới nói: "Cậu xem lúc nào?"

Lê Nhan ngoẹo đầu: "Không phải là xem cùng cậu sao?"

Trần Thanh Dương: "..."

Đại Lực quả nhiên có chỗ nào đó không bình thường. Chẳng nhẽ cậu ấy bị hồn người nào đó xuyên qua?!

Người viết tiểu thuyết đúng là rất dễ có trí tưởng tượng bay cao bay xa, Trần Thanh Dương vỗ vỗ trán mình, vỗ cho cái ý nghĩ này bay ra.

Cô háng giọng, nghiêm túc nhìn Lê Nhan: "Tới đây, đồng chí tiểu Lê, chúng ta cùng thảo luận về giấc mơ của cậu."

Lê Nhan giật giật khóe miệng, trả lời Trần Thanh Dương: "Tớ không nhớ rõ, chỉ cảm thấy... đây là một giấc mơ rất thú vị."

Lúc cô nói lời này, tựa như là một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi mới biết yêu, đứng ở độ xuân sắc nhất.

Trần Thanh Dương thầm giật mình trong lòng, về mặt này... Đại Lực đang yêu?! Mẹ nó, chắc không phải là với Chu Công chứ!

Trong đầu không ngừng tưởng tượng một vở kịch đầy đặc sắc, lúc Trần Thanh Dương cho rằng mình sắp điên tới nơi rồi, thì cửa phòng bệnh bị đẩy ra.

Cứu cô là Hường Vân Trạch.

Trần Thanh Dương đứng từ trên ghế dậy, mặt mờ cười hai tiếng: "Không quấy rầy các cậu nữa, tớ phải về gõ chữ đây." Cô nói xong thì đi ra khỏi phòng, lúc đi ngang qua người Hường Vân Trạch còn dùng sức vỗ lưng anh một cái.

Hường Vân Trạch: "..."

Cái kiểu hỏi thăm sức khỏe của các cụ này, anh cảm thấy mình cần phải thích ứng thêm một chút.

Cửa phòng bệnh bị đóng lại, Hường Vân Trạch đi tới chỗ ngồi vừa nãy của Trần Thanh Dương, ngồi xuống: "Nhan Nhan, hôm nay cảm thấy thế nào?"

"Ừ, em cảm thấy mình có thể xuất viện."

Hường Vân Trạch suốt không nhịn được phì cười, anh biết Lê Nhan ngốc trong bệnh viện đã rất buồn chán rồi đi: "Bác sĩ Phuong nói còn phải quan sát thêm một tuần nữa, với lại thân thể của em vẫn chưa hoàn toàn hồi phục như cũ."

Lê Nhan nhỏ giọng lầm bầm một câu, cầm lấy lát chanh khác trong cốc, lặng lẽ gặm.

Hường Vân Trạch nhìn thấy hành động này của Lê Nhan, hàng chân mày vô thức cau lại.

"Sao vậy?" Lê Nhan vừa khéo nhìn thấy anh cau mày, vừa cắn lát chanh, vừa lúng búng hỏi.

"Không có gì." Hường Vân Trạch gỡ chân mày ra, cười cười với cô, "Chẳng qua vừa nghĩ tới một người bạn của anh, cậu ta cũng thích ăn chanh như vậy."

"Thật à?" Lê Nhan chớp chớp mắt tò mò, "Bạn anh chắc không phải tên là Cao Sâm chứ?"

Hường Vân Trạch sừng sốt một chút, sau đó nhịn không được bật cười: "Nhan Nhan, em cũng là fan của Mạc Thiên Vương hả?"

"Trước ngày hôm nay thì không phải." Nhưng sau ngày hôm nay cô quyết định sẽ làm fan của Mạc Thiên Vương.

Hường Vân Trạch không tiếp lời, chỉ mỉm cười chuyển đề tài: "Nhan Nhan, em có còn nhớ sao mình lại ngã xuống cầu thang không?"

Vốn dĩ anh đã muốn hỏi từ trước, nhưng khi đó Lê Nhan vừa mới tỉnh, cơ thể vẫn còn rất yếu ớt, nên nhịn không có hỏi. Lúc này thấy tinh thần Lê Nhan đã khá hơn nhiều, nhất định phải giải quyết cái vấn đề chất chứa trong lòng anh cả một tuần này.

Lê Nhan ngậm hạt chanh trong miệng, cúi đầu nhỏ nó vào sọt rác bên cạnh: "Em nhớ hôm đó em uống khá nhiều, lúc đi qua Bách Bộ Thê có chút hoa mắt, không cẩn thận đã đập hụt. Nói như vậy, hình như em cũng ngu thật ha ha ha ha ha."

Tiếng cười của Lê Nhan rất trong trẻo, còn mang theo vài phần tự giễu. Hường Vân Trạch ngồi ở một bên nhìn cô cười, cũng không truy hỏi vấn đề này nữa.

Nhan Nhan đã không muốn nói, anh cũng sẽ không ép cô, chỉ là nếu sự thật không phải do bất ngờ, anh cũng sẽ không bỏ qua chuyện này dễ dàng như vậy.

Lại tỉnh dưỡng ở bệnh viện một tuần, cuối cùng Lê Nhan cũng được đặc xá cho xuất viện, chỉ có điều cứ cách ba ngày phải tới bệnh viện làm một trị liệu hồi phục.

Trở lại ngôi nhà đã lâu chưa về, Lê Nhan cảm động đến mức muốn khóc. Mẹ Lê làm cả một bàn thức ăn lớn, tất cả đều là những món Lê Nhan thích ăn, ngay cả ba Lê chưa bao giờ xuống bếp cũng tự mình cắt mấy củ cải thành sợi, bày thành một khuôn mặt cười đặt ngay chính giữa mâm.

Dĩ nhiên, cuối cùng những sợi củ cải này không có một người nào ăn.

Ăn xong Lê Nhan bị mẹ Lê đuổi về phòng nghỉ ngơi, Lê Nhan lượn quanh nhà hai vòng, cuối cùng ngồi xuống trước bàn máy vi tính, chọc mở nguồn điện.

Nhìn giao diện tự động trên máy tính một phút, Lê Nhan không biết mình bật máy tính lên để làm gì. Bình thường cô không hay lên mạng, so với phải đối diện với máy tính, cô càng thích ra ngoài chạy bộ hơn, hoặc là đi tới vô quán của ông ngoại đánh nhau với huấn luyện viên, bắt nạt học sinh mới tới.

Nhưng hôm nay, cô nhìn thấy máy tính lại có dục vọng bật nó lên.

"Pi pi pi pi pikachu!"

Tiếng chuông tin nhắn vang lên một chút, Lê Nhan cầm điện thoại lên nhìn lướt qua, là Trần Thanh Dương gửi tin nhắn tới.

"Đại Lực! Album của Mạc Thiên Vương rốt cuộc cũng xác định thời gian phát hành! Ngày 14 tháng 2, tặng bạn món quà lễ tình nhân lãng mạn nhất —— cái này là lời tuyên truyền của Khải Hoàng ← _ ← "

Lê Nhan nhìn tin nhắn này ba lần, gửi một vẻ mặt cười qua.

Rất nhanh, tin nhắn của Trần Thanh Dương lại tới —— Cậu đang lấy lệ với tớ!

Tay Lê Nhan lướt nhanh lên màn hình điện thoại, soạn một tin nhắn mới —— Lần sau thì không, tớ sẽ trực tiếp không để ý tới cậu.

Trần Thanh Dương: "..."

Lê Nhan đẩy điện thoại sang một bên, chống cằm suy nghĩ, cuối cùng mở trình duyệt, nhập hai chữ Mạc Trần vào thanh tìm kiếm.

Trình duyệt cho ra hơn mười triệu kết quả chỉ trong nháy mắt, Lê Nhan quét mắt lên trang thứ nhất một vòng, cuối cùng nhấp vào bách khoa Mạc Trần.

Phía trên liệt kê rất cặn kẽ thông tin cá nhân của Mạc Trần, còn kém chưa đăng địa chỉ gia đình và số điện thoại lên. Bên dưới còn có bản lý lịch giới thiệu và tác phẩm chính của anh, những sở thích cũng bị chỉnh sửa phân loại lại, cũng không biết có bao nhiêu là sự thật.

Lê Nhan không chút để ý mà xem trang web, khi ánh mắt quét qua phần giáo dục thì dừng lại. Tiểu học bậc nhất thành phố A? Hình như anh Vân Trạch cũng học trường tiểu học này. Cô lại để ý tới thời gian vào học, phát hiện bọn họ còn cùng một khóa.

Chẳng lẽ bọn họ biết nhau? Lê Nhan nghiêng đầu, thoát ra bách khoa, tiếp tục xem trang đầu kết quả tìm kiếm.

Xếp thứ hai là Weibo của Mạc Trần.

Theo bản năng nhấp vào, Lê Nhan vừa liếc mắt một cái thì đã thấy hình ảnh khinh khí cầu. Đó là một Weibo đứng thứ nhất, Lê Nhan nhìn ngày tháng, được gửi vào nửa tháng trước, sau đó Mạc Trần cũng không đăng gì lên Weibo nữa.

Mấy cái Weibo trước đó đều là hình đi du lịch, Lê Nhan nhớ Trần Thanh Dương từng nói anh đi Thổ Nhĩ Kỳ, xem ra mấy tấm ảnh này đều đăng lúc đi du lịch.

Mở bức ảnh lớn ra nhìn nhìn, khắp bầu trời đều là khinh khí cầu rực rỡ như những bông pháo hoa bung nở giữa ban ngày. Cô nhìn xuống dưới bức hình, cái ở cuối cùng, là một tấm ảnh tự sướng.

Người đàn ông anh tuấn trong hình tuyệt đối có thể khiến cho tất cả phái nữ không thể nào dời mắt, cho dù trên mặt anh có đeo cái kính mát lớn che nửa gương mặt, nhưng Lê Nhan cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của anh.

Người này, chính là Mạc Trần?

Đột nhiên cô cảm thấy Trần Thanh Dương thích anh cũng rất có đạo lý.

Trước kia cô cũng thấy Mạc Trần qua TV, nhưng khi đó lại không thấy anh đẹp trai như vậy. Lê Nhan nhìn chằm chằm vào tấm hình kia thật lâu, cuối cùng lặng lẽ trượt lên trang đầu, nhấp vào chú ý.

Mạc Trần mở Weibo, đang xem ảnh trong máy tính. Đó là một file tài liệu anh làm riêng cho A Diêu, bên trong đều là ảnh chụp của cô. Nửa tháng nay, mỗi ngày anh đều bận rộn thu album, về đến nhà cũng gần như dành tất cả thời gian vào việc viết ca khúc.

Nhưng vẫn không tìm được nhớ tới cô.

Dạo này A Diêu có khỏe không? Thân thể đã hồi phục như thế nào? Đã bắt được người đẩy cô xuống cầu thang chưa?

Càng nghĩ trong lòng càng thêm phiền muộn, Mạc Trần khẽ thở dài, cũng khó trách khoảng thời gian này Đường Cường cứ hoài nghi anh thất tình.

Tắt hình đi, Mạc Trần thấy góc trên bên phải có một nhắc nhở người hâm mộ mới.

Weibo của anh mỗi ngày đều tăng thêm người hâm mộ, nhưng cái thể loại đơn độc một người này, rất ít khi gặp được. Anh trượt con chuột, thuận tay nhấn vào.

Là Đại Lê Không Phải Là Đại Lực.

Đôi đồng tử hơi co rút lại, Mạc Trần có chút ngây ngốc nhìn người hâm mộ mới gia tăng đó.

...

Mẹ nó, A Diêu chú ý anh?!

Hạnh phúc tới quá đột ngột, đúng là làm cho người ta có chút ứng phó không kịp. Thậm chí Mạc Trần còn hoài nghi, có phải trong lúc anh ngủ đã tìm người phá Weibo của A Diêu, sau đó chú ý mình không.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 39: Weibo

Editor: Tiểu Anhh

Mạc Trần nhìn chăm chăm vào avatar Godzilla kia ba giây, nhấp vào Weibo Là Đại Lê Không Phải Là Đại Lực.

Weibo của Lê Nhan có đổi mới, mà còn đổi mới vào ngày hôm nay.

"Xuất viện, cảm ơn mọi người đã quan tâm :) "

Phía dưới còn kèm theo một tấm ảnh tự sướng trước cửa bệnh viện.

Người trong hình mặc một cái áo bành tô màu nâu, trên cổ còn cuốn một cái khăn quàng màu trắng, tóc có lẽ bị cắt một đoạn lúc ở bệnh viện, không thấy đoạn đuôi tóc xoắn xoắn kia nữa, mà trở thành mái tóc đen thẳng dài chân chính. Ánh mặt trời vào mùa đông rơi trên người cô, khiến cho cả tấm hình nhìn rất ấm áp.

Nhưng tư thế chụp ảnh của Lê Nhan không thay đổi, vẫn là tạo hình chữ V.

Mạc Trần không nhịn được cười ra tiếng, đáng vẻ ngu ngốc này đúng là giống A Điều như đúc.

Weibo này đã có hơn mười bình luận, Mạc Trần mở bình luận ra, phát hiện hơn nửa đều là bạn học nam ân cần hỏi thăm cô.

Ha ha.

Anh đăng ký một tài khoản mới, điền vào thông tin cá nhân là tên đại học của Lê Nhan, sau đó gửi một bình luận.

"Xuất viện thì tốt, phải chú ý chăm sóc mình cho tốt vào :) "

Lê Nhan nghi ngờ nhìn một bình luận mới xuất hiện, cái người tên Ăn Lê này là ai?

Mặc dù nhìn giới thiệu là bạn cùng trường của mình, nhưng đây rõ ràng là một tài khoản mới đăng ký mà.

"Ừm..." Lê Nhan suy tư một chút, gõ vào cái khung chữ nhỏ bên cạnh, trả lời: "Cảm ơn【 Cười ha ha 】"

Người này nhìn có vẻ không giống người xấu, bạn ấy còn bắt chước mặt cười ngốc ngốc đáng yêu của mình.

Mà lúc này, Mạc Thiên Vương ở đầu bên kia máy tính đã nở hoa trong bụng.

Tuy Lê Nhan có mấy chục bình luận, nhưng cô chỉ trả lời mình.

Anh cảm thấy quả nhiên mình vẫn rất có sức quyến rũ, ngay cả tài khoản phụ cũng không thể ngăn được sức quyến rũ trong anh tán mát ra ngoài.

Anh lại đổi mới bình luận, phát hiện phía trên trả lời mình của Lê Nhan xuất hiện một bình luận mới.

"Nhan Nhan, không nên tùy tiện trả lời người kỳ quặc."

Khóe miệng Mạc Trần giật một cái, Weibo này anh biết, là Hường Vân Trạch.

Anh rất muốn chặn Hường Vân Trạch lại! Anh có chỗ nào kỳ quặc? Cùng lắm thì anh chỉ có chút khả nghi thôi!

Anh tiếp tục đổi mới, kết quả không xoát ra được trả lời của Lê Nhan, mà ngược lại xoát ra được Trần Thanh Dương: ")← có thể dùng loại mặt cười này, đều là ông chú quái dị."

Mạc Trần: "..."

Rất tốt, vĩnh viễn chặn Nước Nấu Chanh không cần giải thích.

Cứ như vậy, dưới tình huống hoàn toàn không biết gì, Trần Thanh Dương bị nam thần của mình vĩnh viễn chặn.

Thấp nèn

Mạc Trần tiếp tục f5, cuối cùng trả lời của Lê Nhan cũng nhảy ra ngoài.

Là Đại Lê Không Phải Là Đại Lực trả lời Nước Nấu Chanh v:【 Bài bai 】

Nhìn icon mỉm cười phát tay kia, trong lòng Mạc Trần cuối cùng cũng thấy dễ chịu.

Anh đứng dậy lên tầng hai, đầu tiên là đi tắm rửa, sau lại thay một cái áo sơ mi trắng mới tinh, tiếp theo thổi tóc cho thật bông bênh, chuẩn bị chụp một tấm ảnh tự sướng.

Ngay lúc sắp đề xuống shutter, anh lại thả điện thoại xuống, đi tới trước tủ quần áo cầm lấy một cái cà vạt màu đen, treo lủng lẳng ở trên cổ, còn cời hai nút cổ áo. Đánh giá mình trong gương, cuối cùng Mạc Trần mới hài lòng nhấn shutter.

Nhìn ảnh của mình, Mạc Trần suy nghĩ chút, gửi cho Đường Cường trước: "Tôi vẫn đẹp zai chứ?"

Đường Cường: "..."

Mẹ kiếp, đây là khiêu khích, khiêu khích trần trụi!

Anh ta gửi lại về mặt mỉm cười phát tay cho Mạc Trần, sau đó quả quyết tắt máy.

Mạc Trần không để bụng bịu môi, anh biết nhất định là Đường Cường ghen tị sắc đẹp của anh.

Đăng hình lên Weibo, Mạc Trần còn soạn một đoạn văn: "Gần đây vẫn luôn bận rộn thu album, ca khúc chủ đề cũng đã viết xong, kính xin chờ đợi.:)" "

Cái mặt cười ở cuối là anh cố ý thêm vào, anh muốn chứng minh, người gửi loại mặt cười này không phải chỉ có ông chú quái dị, mà cũng có thể là trai đẹp như anh vậy.

Lúc này vừa đúng là giờ cao điểm lên mạng, Weibo này của Mạc Trần đã bộc lộ hết tài năng trong hàng ngàn hàng vạn Weibo, trở thành tiêu điểm vạn người chú mục.

"Mẹ nó, nam thần đẹp trai kinh người! Ai tới tiếp máu cho tui đi QAQ "

"Có gan mò nút áo, thì có gan anh cời hết luôn đi!!!"

"Đêm tối mà "sexc xi" như vậy là phạm tội đó!! Đã hung hăng liếm!"

"Mấy thím cứ xem ảnh đi, chỉ có tui mới đề ý đến cái mặt cười đó thôi! Đáng yêu quá đi à!:) "

Đề ý đến cái cái mặt cười đó dĩ nhiên không phải chỉ có một mình nàng, bởi vì Trần Thanh Dương cũng đề ý đến. Cô chia sẻ Weibo đó của Mạc Trần, sau đó gõ một đoạn văn phát ra từ đáy lòng: "Tôi muốn gửi lời xin lỗi tới các ông chú quái dị trên toàn thế giới, tôi đã hiểu lầm các bạn.:)" "

Mạc Trần nhìn bình luận và lượt chia sẻ Weibo của mình đang điên cuồng tăng lên, nhưng anh không vui.

Bởi vì Weibo của Lê Nhan không có phản ứng.

Đổi mới năm phút, Weibo của Lê Nhan cuối cùng cũng có động tĩnh.

"Đẹp trai quá =3= "

Mạc Trần kim lòng không động mà gương khoe miệng lên.

Mục đích đã đạt được, người nào đó được thỏa mãn lòng hư vinh ngâm nga hát rồi cầm điện thoại trên bàn lên, đưa về phía mình soi soi. Nhìn khoe miệng vênh cao kia, anh đột nhiên cảm thấy mình... Có chút ngu ngốc.

Phụng phịu tắt Weibo, Mạc Trần ngã lên ghế sofa, ngẩn người nhìn trần nhà.

Lê Nhan vẫn còn đang dạo trên mạng, cô sục sùi nhìn hình Mạc Trần ba phút, sau đó thoát Weibo, nhấp vào một nơi có tên là diễn đàn Hải Giác —— đây cũng là kết quả khi cô đang tìm kiếm về Mạc Trần.

Diễn đàn Hải Giác chia ra làm nhiều khối, Lê Nhan nhìn xung quanh, cuối cùng nhấp vào giải trí bát quái.

Trang đầu có ít nhất một nửa topic là có liên quan tới Mạc Trần, ánh mắt Lê Nhan lướt qua từng cái, cuối cùng tìm thấy một topic có tên là "Tìm Sadako" ở cuối trang.

Trần Từ cô đã nghe qua, là tên gọi yêu của các fan dành cho Mạc Trần, nhưng Sadako... Chẳng lẽ là nhân vật nữ chính trong The Ring?

Cô tò mò nhấp vào xem, trong đó chỉ viết hai chữ tựa đề, phía dưới đều là giúp tìm bạn.

Cô càng tò mò hơn, Sadako này rốt cuộc là ai? Tại sao mọi người muốn tìm cô ấy vậy?

Cô trượt đến cuối trang, muốn trả lời, nhưng phát hiện chỉ có người đã đăng ký mới có thể trả lời. "Xi" một tiếng, Lê Nhan nhìn đăng ký góc trên bên phải, ma xui quỷ khiến nhấp vào đăng nhập bên cạnh nó.

Thuận tay nhập chữ Sadako vào tên tài khoản, nhưng mật mã là gì chứ?

123456789, enter.

Đăng nhập thành công.

Lê Nhan: "..."

Đây đúng là một thế giới kỳ diệu.

Cô lại trượt xuống phía cuối trang, không biết xấu hổ nhập một câu vào khung bình luận.

Mấy thím tìm tôi làm gì?)

Lê Nhan điển hình là một người đánh xong rồi chạy, gửi câu này xong thì thoát ra topic, trở lại đầu trang. Trong thời gian cô trả lời, trang đầu đã có một topic nổi bật.

Phúc lợi đêm khuya!! Xin chuẩn bị sẵn khăn giấy rồi mới xem!!!!

Wow, nhìn có vẻ rất kích thích nha. Lê Nhan nháy nháy mắt, nhanh chóng xác nhận bên tay mình có một gói khăn giấy mới tinh, mới trang nghiêm nhấp vào.

Topic này chính là ‘vận chuyển’ Weibo vừa rồi của Mạc Trăn, lại lần nữa thấy bức ảnh này, Lê Nhan vẫn có xúc động lột hết quần áo anh xuống. Để chứng minh không phải chỉ có một mình mình, cô trợn to hai mắt nhìn bài trả lời phía dưới.

"Tầm hình này đủ để lão phu đội quần một năm, một người đã được thỏa mãn【Cười bí ới】"

"Đợi chút, tôi muốn tìm khăn giấy lau màn hình."

"Mẹ nó, thật muốn xé toang cái áo sơ mi kia!"

"Cởi áo cởi áo xuống! Gào rú~~~~~"

【Tin sốt】Sadako ở lâu bên xuất hiện!!! Còn gửi mặt cười giống Trần Từ!"

Đột nhiên nhảy ra dòng này làm Lê Nhan ngẩn người, lúc này cô mới nhớ tới chuyện tốt mình vừa làm, có chút không yên lòng quay lại nhìn một cái.

Topic này vì sự xuất hiện của Sadako nên có khuynh hướng lật trang, mọi người đều không ngừng hỏi cô khoảng thời gian này đã đi đâu, rốt cuộc cô có phải là trợ lý của Mạc Thiên Vương không.

Trợ lý của Mạc Trăn? Lê Nhan bị dọa rồi, hóa ra Sadako này chính là nhân vật lợi hại như vậy? Đột nhiên cô cảm thấy áp lực hơi lớn, cô cũng không muốn giả mạo danh nhân đâu.

Thoát ra khỏi diễn đàn, Lê Nhan tắt xong rồi nằm trên giường, lại cứ cảm thấy trong lòng như có con sóng đang sôi trào, thậm chí tại sao sôi trào, cô lại không nói lên được.

Lẽ nào bởi vì cuối cùng cũng được xuất viện, nên có chút kích động?

Cầm lấy điện thoại trên đầu giường, cô lại leo lên Weibo, xem Mạc Trăn có Weibo mới hay không. Mạc Trăn không đổi mới Weibo, ngược lại Weibo của mình có thêm một bình luận mới.

Ngủ ngon.

Không biết tại sao, hai chữ đơn giản này lại làm tim cô đập lỡ một nhịp.

Cô nhìn cái người mà ngay cả avatar cũng không có kia, trở mình ở trên giường. Cái người tên Ân Lê này, rốt cuộc là ai?

Lê Nhan ngây ngốc cầm điện thoại nhìn ba giây, sau đó trả lời: "Ngủ ngon."

Cuộc sống vẫn tiếp tục không nhanh không chậm trôi qua, thân thể Lê Nhan từng ngày chuyển biến tốt, số lần tới bệnh viện cũng giảm bớt thành một tuần một lần, mà thời gian, cũng lặng lẽ tới ngày cuối cùng của năm nay.

Ngày cuối cùng của mỗi năm, luôn có thể làm cho con người trở nên cảm tính, hoặc là thương xuân thu buồn, hoặc là suy nghĩ về đời người. Lê Nhan cũng đang suy nghĩ, nghĩ xem tới nay tụ tập sẽ ăn cái gì. (thương xuân thu buồn: Theo mùa, cảnh vật tự nhiên cũng biến hóa lại khiến cho lòng người bi

thương không rõ vì có gì. Dùng để hình dung tuýp người đa sầu đa cảm.)

"Pi pi pi pikachu!"

Âm thanh nhắc nhở có tin nhắn đã cắt đứt suy nghĩ của Lê Nhan, cô cầm điện thoại lên nhìn một cái, là Lê Tiêu gửi tin nhắn tới: "Thật xin lỗi, tối nay có chuyện đột xuất, không thể đi ăn với mọi người."

Lê Nhan nhìn chằm chằm tin nhắn này một lúc, mới trả lời: "Ừm."

Thả điện thoại xuống, cô quyết định buổi tối dứt khoát ăn lẩu đi.

Dạ hội chào đón năm mới vào cuối năm được phần lớn người xem coi là món ăn chính. Bọn Lê Nhan ăn liên hoan cũng giống vậy. Hằng năm cứ đến cuối năm, Khải Hoàng đều tổ chức một buổi hòa nhạc mừng năm mới, Mạc Trần là con út chủ bài của Khải Hoàng, lúc nào cũng lên sân khấu vào tiết mục cuối cùng. Vé vào buổi hòa nhạc được bán trên trang chính thức của Khải Hoàng, chỉ có nhân tài được rút trúng mới có thể mua vé vào cửa.

Hằng năm Trần Thanh Dương đều ghi danh, sau đó hàng năm đều không trúng cử.

Năm nay cũng không ngoại lệ.

Ngồi trên ghế sofa phòng khách nhìn Mạc Trần hát trên TV, Trần Thanh Dương thờ dài lần thứ bảy mươi tám: "Đại Lực, cậu nói xem có phải tớ bị nguyên rủa không?"

"Ồm." Lê Nhan nuốt sùi cáo nhân tôm trong miệng, trả lời lấy lệ với Trần Thanh Dương.

Trần Thanh Dương chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn cô: "Đại Lực, cậu nói xem trừ ăn ra, cậu còn biết làm gì?"

"Nó còn biết đánh người." Trả lời cô là Tịch Tịch, cô ấy ở nước ngoài học nghiên cứu mới về nước từ hôm qua, vinh hạnh tới kịp buổi tụ tập lần này.

Nghe thấy lời của Tịch Tịch, Trần Thanh Dương mím môi, yên lặng. Biệt hiệu Đại Lực này không phải là gọi không, nó chính là đứa con gái dũng mãnh có thể tay không đập vỡ cửa phòng ngủ.

"Haiz, đáng tiếc Thúy Hoa không thể tới, vậy nên tớ mới nói con gái không nên kết hôn sớm như vậy!" Tịch Tịch gấp một đũa dạ dày ngàn tầng từ nồi nấu đỏ au, nhúng vào bát dầu vừng trước mặt mình một ít, phóng khoáng nuốt vào miệng.

Lời nói của cô khiến Lê Nhan vô thức cắn chiếc đũa, ba người ngủ cùng phòng, kết hôn thì kết hôn, nghiên cứu thì nghiên cứu, viết sách thì viết sách, chỉ có cô, là chẳng làm nên trò trống gì.

Đột nhiên trong lòng cảm thấy có chút nhỏ nhỏ bi thương, Lê Nhan lại cắn đũa một cái, Mạc Trần trên sân khấu đã hát xong, bắt đầu đếm ngược.

Trần Thanh Dương phần khởi cùng đếm ngược với Mạc Trần, Lê Nhan nhìn người trong màn hình TV, rõ ràng từ trước đến nay cô chưa từng gặp anh, vậy mà lại cảm thấy mặt mày của anh, khoe môi của anh, một cái nhăn mày một nụ cười của anh, giống như đã khắc sâu vào trong xương mình vậy, quen thuộc đến đáng sợ.

Mười giây đếm ngược kết thúc, hiện trường buổi hòa nhạc giáng khí cầu ngũ sắc xuống, tiếng hét kinh thiên động địa tạt thẳng vào mặt, Trần Thanh Dương đã nhanh chóng vọt vào trong TV rồi.

"Chúc mừng năm mới ——"

Cho dù dưới tình huống ác liệt này, âm thanh của Mạc Trần vẫn truyền tới rõ ràng.

Phiên muộn vừa rồi vào giờ khắc này đột nhiên hóa thành hư không, Lê Nhan nhìn người trong màn hình, khoe miệng không kim được gương lên.

Chúc mừng năm mới.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Tổ tình

Editor: Tiểu Anh

Một tháng sau năm mới, Lê Nhan vẫn một mực ở nhà tĩnh dưỡng, dường như không bước chân ra khỏi cửa, mà số lần Trần Thanh Dương tới chơi cũng giảm xuống rõ ràng, Lê Nhan từng nghe thấy cô nói qua có một công ty điện ảnh muốn ký hợp đồng một bộ tiểu thuyết của cô ấy, chắc gần đây đều bận

rộn chuyện này đi.

Có chút ăn không ngồi rồi ngồi ở nhà, Lê Nhan đổ bộ vào acc Sadako, giả danh lừa bịp trên diễn đàn.

Trong khoảng thời gian này cô đã kiểm tra ghi chép trả lời của Sadako, kinh ngạc phát hiện hầu hết những bài trả lời của cô ấy đều là nói xấu Mạc Trần. Vì muốn giữ nguyên phong cách của cô ấy, cho nên mỗi lần nói chuyện Lê Nhan đều chú ý đến cách dùng từ đặt câu, sao cho nhìn mình giống như một antifan.

Thí dụ như thế này ——

"Đếm ngược thời gian album, còn 17 ngày!"

"Bấm thẻ!"

"Bấm thẻ!"

"Đếm ngược thời gian thi đại học, còn 135 ngày, mấy thím đã làm xong bài tập nghỉ đông chưa?:)"

...

Thí dụ như thế này ——

"Kịch trường《 Thượng Đế Cấm Khu 3 》tuồn ra ngoài, mấy thím nhìn ảnh tuyên truyền 20 giây đi!!! Năm nay Trần Từ chắc chắn đoạt được giải ảnh đế! 【 Hình ảnh 】【 Hình ảnh 】【 Hình ảnh 】"

"Ánh mắt Cao Sâm thật tuyệt! Kỹ thuật diễn của Trần Từ không cần phải nói!"

"Nhìn mấy bộ phim được chiếu trong hai năm qua, không có một ai có thể vượt được Cao Sâm của Trần Từ."

"Nếu mấy thím là giám khảo thì tốt rồi!"

...

Lại thí dụ như thế này ——

"Một quý quảng cáo mới của happy bathday đã ra rồi, vẫn là do nam thần phát ngôn, mị đã không thể chờ đợi được muốn đi tắm ngay!"

"Mỗi lần tắm là mỗi lần mị cảm thấy trên người mình có mùi vị của nam thần, xấu hổ quá đi mất (*w*)"

"Tuy nam thần phát ngôn cho sữa tắm nữ cứ thấy dị dị, nhưng nó mang lại cảm giác rất tuyệt vời! Mấy thím đoán xem lần sau anh ấy sẽ phát ngôn cho cái gì?"

"Băng vệ sinh:) "

...

Trần Thanh Dương nổi giận! Cô rất muốn trát đi cả lên đầy mặt cái đũa Sadako này! Nói cô ta là trợ lý của Mạc Trần, có đánh chết cô cũng không tin! (khụ, chắc không cần mị phải giải thích ‘đi cả’ là gì đâu nhỉ)

Hơn nữa cái mặt cười ở cuối của cô ta chắc chắn là cố ý bắt chước Mạc Trần!

Trần Thanh Dương tức giận quá độ tự mở một topic, triệu hoán Sadako vào.

Lê Nhan thấy mod lớn đích thân kêu gọi mình, tung ta tung tãng đi vào topic.

"Có gan nói xấu người khác, thì có gan thím nói thân phận thật sự đi! Khoác áo choàng* thì còn gì là anh hùng hào hán! Thím có dám thừa nhận mình trợ lý Mạc Trần không!" (*Khoác áo choàng: chỉ những người dùng tên bên ngoài để đăng ký tên tài khoản của mình.)

Một loạt dấu chấm than làm cho Lê Nhan kinh hãi, cô cảm thấy phong cách nói chuyện này rất giống người nào đó. Giống ai nhỉ?

Nhưng bảo cô thừa nhận mình là trợ lý Mạc Trần, đúng là cô không dám.

Vì thế cô thành thực trả lời: "Không dám:) "

Trần Thanh Dương: "..."

Cái cảm giác đâm mạnh một quyền vào bông này, thật sự là vô cùng vô cùng khó chịu! Nhưng cô không thể men theo dây mạng thò tay ra ngoài để đánh cô ta một trận cho thống khoái! Cái mặt cười của cô ta như muốn nói "thím cần tôi đi ~".

F*ck!

Trần Thanh Dương phẫn nộ ném con chuột, ba giây sau lại nhặt từ dưới đất lên, khóa IP Sadako.

Lê Nhan vừa nhấp vào một topic khác, đang chuẩn bị trả lời, thì lại phát hiện không thấy khung trả lời đâu.

...

Mẹ nó, có mỗi thế mà cũng bị cấm ngôn, mod đúng là bị chập mạch mà!

"Pi pi pi pikachu!"

Lê Nhan thở phì phò gió máy lên, bên trên là một tin nhắn Trần Thanh Dương gửi tới: "Mẹ kiếp, bệnh thần kinh trên thế giới này nhiều thật!!!"

Lê Nhan gật gật đầu, rất sâu sắc trả lời: "Tớ cũng thấy vậy."

Hai người chưa bao giờ cảm thấy đồng tình với nhau như lúc này.

Bước vào sau tháng hai, Lê Nhan theo thông lệ tới bệnh viện làm một lần kiểm tra cuối cùng. Từ trong phòng bệnh đi ra, Lê Nhan theo bản năng rùng mình. Gió đông quét lên mặt có chút đau, Lê Nhan kéo khăn quàng cổ lên mặt, che kín cả cái mũi, bỗng điện thoại trong túi reo lên một tiếng.

Lê Nhan cúi đầu xuống, lục trong túi xách một lúc, moi điện thoại ra: "Nhan Nhan, tối ngày mai rảnh không? Anh muốn mời em ăn cơm."

Lê Nhan nghĩ nghĩ, ngày mai mình không có việc gì làm, bèn chọt lên màn hình.

Hương Vân Trạch đang cầm điện thoại đứng bên cạnh cửa sổ, nhìn về mặt có chút mất tự nhiên. Học sinh đang làm thí nghiệm ở bên cạnh nhìn qua chỗ anh một cái, nghi ngờ nhướn nhướn mày. Chuyện gì có thể khiến cho giáo sư căng thẳng như vậy?

"Rùm rùm —— "

Điện thoại trong tay rung lên hai lần, Hương Vân Trạch cúi đầu nhìn thoáng qua, phía trên chỉ có hai chữ: "Được ạ!"

Khóe miệng không kìm được nở một nụ cười, Hương Vân Trạch soạn thời gian và địa điểm, gửi cho Lê Nhan.

Lê Nhan nhìn tin nhắn của Hương Vân Trạch, nghiên cứu xem Khải Hoàn Môn là nơi nào. Còn chưa nghiên cứu ra, điện thoại lại vang lên. Cô nhận điện thoại, hỏi: "Hương Ba, có chuyện gì vậy?"

"Đại Lực, bây giờ cậu ở đâu?"

"Bệnh viện, vừa mới kiểm tra xong, bác sĩ Phương nói sau này tớ không cần phải tới nữa."

"Thật sao, tốt quá rồi! Tối mai cậu có rảnh không? Chúng ta ra ngoài ăn đi!"

Lê Nhan chớp chớp mắt, mai là ngày gì vậy, sao mọi người đều hẹn cô ra ngoài ăn cơm? "Vừa rồi anh Vân Trạch đã hẹn tớ, tớ không có thời gian."

Trần Thanh Dương trầm mặc một hồi, mới hỏi: "Cậu biết mai là ngày gì không?"

Lê Nhan nghĩ ngợi, nói: "Ngày album của Mạc Trần phát hành." Ngày ngày trên diễn đàn đều bấm thẻ đếm ngược, cô muốn không nhớ cũng không được.

Tâm tình Trần Thanh Dương đột nhiên có chút phức tạp: "Tuy tớ rất vui vì cậu nhớ ngày phát hành album của Mạc Thiên Vương, nhưng ngày mai là lễ tình nhân đó!"

Lễ tình nhân?

Lê Nhan ngẩn ngơ, bởi vì mọi người đều bàn luận mai Mạc Trần phát hành album, nên cô quên bém mắt mai là lễ tình nhân.

"Hương công tử hẹn cậu, có ý đồ bất chính nha." Trần Thanh Dương kéo thật dài chữ "nha" ở âm cuối, ý vị thâm trường làm người ta không nhận được nghĩ nhiều.

Lê Nhan bĩu môi, hỏi ngược lại: "Vậy cậu hẹn tớ vào ngày mai, chẳng lẽ cũng là..."

"... Tạm biệt!" Trần Thanh Dương nói một tiếng rồi cúp điện thoại.

Lê Nhan cầm điện thoại đứng trước cửa bệnh viện trong chốc lát, đang định nhét vào trong túi xách thì phát hiện phía trên còn một tin nhắn chưa đọc của Hương Vân Trạch.

Anh gửi lại tên nhà hàng, là một nhà hàng Trung có tiếng ở thành phố A. Nhưng tại sao vừa rồi anh ấy lại gọi nơi đó là Khải Hoàn Môn?

Lê Nhan vừa cắt điện thoại, vừa nghĩ chờ đến mai thì hỏi anh ấy vậy.

Ngày lễ tình nhân Lê Nhan dậy thật sớm, trên thực tế hôm nào cô cũng dậy từ rất sớm. Chạy bộ quanh khu nhà nửa tiếng, Lê Nhan thư giãn gân cốt, sau đó mới đi về.

Về đến nhà còn chưa tới tám giờ, trời vẫn còn chưa sáng hẳn, nhưng Trần Thanh Dương đã gọi cho cô ba cuộc điện thoại.

Gọi lại cho cô ấy, Lê Nhan còn chưa kịp mở miệng, tiếng của Trần Thanh Dương đã vội vàng truyền tới: "Mẹ nó chứ cậu đi đâu đấy hả Đại Lực?!"

"Chạy bộ, sao vậy?"

"Giờ này mà cậu còn có tâm tình chạy bộ à! Nhanh tới giúp tớ xếp hàng!"

Lê Nhan dùng bốn mươi phút để tới địa điểm mà Trần Thanh Dương chỉ định —— một tiệm bán băng đĩa lớn nhất thành phố A. Nhìn thế trận biển người đông nghịt, Lê Nhan suýt chút nữa cho rằng có vương gia công chúa nào đó ở chỗ này phát lương cứu trợ thiên tai.

Thật không dễ dàng mới tìm thấy Trần Thanh Dương trong hàng ngũ dài ngoằng ngoặc, Lê Nhan có chút nhức đầu đi tới: "Hương Ba, họ đang làm gì vậy?"

"Mua album của Mạc Thiên Vương đó! 100 người đầu sẽ được tặng poster số lượng có hạn, cậu không biết đâu, những người này đã xếp hàng từ tối hôm qua đấy!"

Lê Nhan: "..."

Thế giới của tộc truy tinh cô không tài nào hiểu được.

"Đại Lực, cậu giúp tớ đứng nhé, tớ đi ăn sáng cái đã, nhân tiện đi vệ sinh luôn!" Trần Thanh Dương chạy ra bên ngoài được mấy bước, lại không yên tâm lượn trở lại, "Chín giờ mở cửa, cũng sắp tới giờ rồi, cậu nhìn giúp tớ một tí, đừng để cho người khác chen ngang! Tớ đếm rồi, chúng ta vừa đứng là người thứ 98!"

Lê Nhan: "..."

Cô nhìn biển người đông nghịt, có chút hít thở không thông. Chẳng phải nói nghề bán băng đĩa hiện nay không có khối sắc sao? Sao cô lại không nhìn ra?

Trần Thanh Dương rời đi không được bao lâu, hàng ngũ đã chậm rãi chuyển động. Xung quanh vang lên những tiếng thét chói tai, Lê Nhan còn tưởng Mạc Thiên Vương đích thân tới hiện trường chứ.

Tuy Trần Thanh Dương bảo cô trông không cho người khác chen ngang, nhưng có người còn mua tận mấy cái, cô cũng không biết nên làm thế nào. Nhìn hàng ngũ càng ngày càng gần, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Trần Thanh Dương đâu cả, Lê Nhan lấy điện thoại gửi một tin nhắn qua: "Cậu rời trong bốn câu rồi hả?"

"Tiêu chảy QAQ, cậu giúp tớ mua nhé! Nhớ cầm lấy poster đấy!"

Lê Nhan bĩu môi, thế mà lại nô dịch một bệnh nhân mới khỏi bệnh nặng như cô, đúng là bị dờ mà.

Thời điểm đến gần khu thu ngân, Lê Nhan phát hiện mấy người đứng trước cô đã không có poster số lượng hạn chế rồi, đang định nói tin dữ này cho Trần Thanh Dương thì nghe thấy một tiếng "bùm", một bông pháo hoa màu sắc rực rỡ đang nổ trên đầu mình.

"Xin chúc mừng vị bạn học này, bạn là vị khách thứ 111, đã lấy được poster đặc biệt của tiệm!"

Người đó hình như là chủ tiệm, sau khi nhẹ nhàng khoan khoái nói xong câu này, thì bốn phía nổi lên một trận xô xao. Lê Nhan vẫn còn chút mông lung, lúc ở trên diễn đàn cô đã từng nghe nói qua về poster phiên bản đặc biệt, tổng cộng hình như chỉ có mười tám, mỗi một tấm đều không giống nhau, được đặt ở mười điểm tiêu thụ khác nhau, tặng cho ai là quyết định của chủ tiệm.

Xem ra mình chính là người may mắn này, chỉ có điều 111...

Dụng tâm của chủ tiệm có vẻ rất thâm hiểm nha.

Mua hai đĩa nhạc, Lê Nhan không quên đi lấy tấm poster đặc biệt kia, về mặt cười dòi khỏi hàng ngũ trong ánh mắt hâm mộ ghen tị của mọi người.

Đi tới giao lộ, Lê Nhan nghĩ ngợi chút, bọc kỹ tấm poster nhét vào túi xách, mới làm bộ như không có chuyện gì xảy ra chờ Trần Thanh Dương.

May mắn hôm nay mang túi đủ to.

Lúc Trần Thanh Dương từ trong nhà vệ sinh đi ra, liếc mắt liền thấy một quả cầu giống như Lê Nhan. Chạy chậm tới, Trần Thanh Dương lấy một cái đĩa trong tay Lê Nhan, rạo rức cười hai cái: "Poster đâu?"

Lê Nhan nhìn cô, vẻ mặt rất vô tội: "Phía trước có người mua tận mấy cái, chủ tiệm hình như cũng tính luôn vào, mấy người đứng trước bọn mình cũng không có poster."

"Mẹ kiếp sao có thể như vậy!" Trần Thanh Dương tức sùi bọt mép, "Chẳng lẽ không giới hạn một người chỉ được một cái sao! Tớ muốn tìm ông ta chửi cho một trận!"

Lê Nhan giật giật khóe miệng: "Cậu chửi tiệm bọn họ cũng vô dụng, ông ta cũng không thể biến ra một tấm poster cho cậu được."

"Chẳng lẽ cứ như vậy mà bỏ qua à! Tớ muốn kháng nghị!"

Lê Nhan nghĩ nghĩ, đề nghị nói: "Cậu có thể nhân lúc đêm khuya vắng người, len lén treo cổ trước cửa tiệm của họ."

Trần Thanh Dương: "..."

Có đôi khi, Đại Lực cũng rất hài hước, ha ha.

Cùng nhau ăn bữa trưa, hai người lại đi dạo bên ngoài cả buổi chiều, Lê Nhan liếc nhìn đồng hồ, cũng nên tới tìm Hường Vân Trạch được rồi.

"Tớ đi trước đây Hương Ba, một mình cậu ăn tối nhé."

Trần Thanh Dương: "..."

Có ý gì thế, lúc này còn vẫn chưa thành với Hường công tử đâu, đã bắt đầu kỳ thị chó độc thân rồi?

Cô quan sát Lê Nhan từ trên xuống dưới, lắc đầu thở dài: "Đại Lực, cậu cứ như vậy mà đi hẹn hò với Hường công tử? Cậu không trang điểm thì thôi đi, nhưng ít nhất cũng phải gội đầu chứ?"

Lê Nhan đen mặt: "Có cậu bên cạnh, mỗi ngày giống như đã gội sạch đầu rồi vậy."

Trần Thanh Dương: "..."

Cô muốn đổi tên! Cho dù ba cô có khóc lóc như thế nào, cô cũng phải đổi tên!

Thiên Hạ Cư không tính là nhà hàng Trung nổi danh nhất thành phố A, nhưng nhất định là nhà hàng Trung đắt nhất. Tối chỗ này mời khách ăn cơm, thì người bỏ tiền ra đều là người tiền muôn bạc biển.

Chẳng qua Hường Vân Trạch mời Lê Nhan tới nơi này ăn cơm, dĩ nhiên không phải khoe giàu, mà là do nơi này từng là trường cũ của anh.

Trong khoảng thời gian ngồi trong đại sảnh ở lầu một chờ Lê Nhan, có không ít cô gái đi ngang qua đều quan sát anh mấy lần, không chỉ do khuôn mặt của anh rất dễ lừa gạt người khác phái, mà là bởi vì trong ngày đặc biệt như lễ tình nhân này, rất khó kiếm được một đại soái ca đi lạc đàn.

Cô gái tiếp khách ở cửa lại lơ đãng lướt mắt qua Hường Vân Trạch đang ngồi trên ghế sa lon, trong lòng có chút sôi trào. Nếu người anh ấy đợi không tới, thì cô sẽ đi lên!

Một trận gió lạnh vụt qua bên cạnh, cô gái tiếp khách thậm chí còn chưa kịp nói "Hoan nghênh đã đến", Lê Nhan đã vọt tới trước mặt Hường Vân Trạch: "Xin, xin lỗi, em không biết sẽ kẹt xe vào lúc này."

Thờ hồng học nói xong câu này, sắc mặt Lê Nhan cũng bởi vì chạy nhanh mà ửng đỏ.

Hường Vân Trạch ngẩng đầu nhìn cô, cong cong miệng đứng dậy: "Không sao đâu, vừa đúng giờ."

Hường Vân Trạch đặt một phòng bao ở tầng cao nhất, có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh đêm ở thành phố A. Lê Nhan lật menu, cái giá này làm cô không xuống tay được.

Hường Vân Trạch ngồi phía đối diện lẳng lặng nhìn cô, nhân viên phục vụ cũng đứng một bên, nhìn cô mỉm cười. Đột nhiên cô cảm thấy áp lực hơi lớn.

"Ách... cho tôi món cá chiên giòn đi." Những lời này như lấy đi toàn bộ khí lực của cô, cô đưa menu cho Hường Vân Trạch, "Hay anh chọn đi, anh chọn cái gì thì em ăn cái ý."

Hường Vân Trạch cười một tiếng, nhận lấy menu trong tay Lê Nhan: "Em đúng là dễ nuôi thật." Nhưng cá chiên giòn... Anh phát hiện khẩu vị của Lê Nhan với Mực Trần đúng là giống đến kinh người.

Lê Nhan không để bụng nhếch môi với Hường Vân Trạch, ưu điểm lớn nhất của cô chính là dễ nuôi.

Hường Vân Trạch gọi xong món ăn, nhân viên phục vụ liền lễ phép lui ra ngoài. Nhất thời trong phòng chỉ còn lại hai người anh với Lê Nhan, bỗng nhiên anh cảm thấy có chút luống cuống.

Phát hiện này làm anh có chút tự giễu, nghĩ thầm trong mắt mọi người Hường công tử anh chính là playboy chính hiệu, ai sẽ tin anh sẽ luống cuống khi đối mặt với một cô gái?

Quả nhiên phải đi ăn cơm Tây, ít nhất sẽ không lúng túng như bây giờ. Nhưng khi nghĩ Lê Nhan thích ăn đồ ăn Trung Quốc hơn, anh mới đặt phòng bao ở đây.

"A đúng rồi, sao trước đó anh lại gọi nơi này là Khải Hoàn Môn vậy?"

Lê Nhan đột nhiên hỏi một câu đã giải vây cho Hường Vân Trạch, anh uống một hộp trà xanh, đáp: "Nơi này trước kia là trường cũ của anh, để tưởng niệm anh từng có chiến công huy hoàng ở đây, bọn anh đã đặc biệt gọi chỗ này là Khải Hoàn Môn."

Lê Nhan cười hai tiếng: "Chiến công huy hoàng? Không phải là đánh nhau ư, nhưng anh mà cũng đánh nhau sao? Em vẫn cho rằng anh là kiểu người dùng miệng độc chết kẻ địch chứ."

Hường Vân Trạch cũng cười rộ lên: "Anh đánh vì người khác."

Lê Nhan nhướn mi: "Chính là『bọn』trong『bọn anh』?"

Hường Vân Trạch cười gật đầu. Ngay lập tức về mặt Lê Nhan trở nên bất quái: "Em đoán nhất định là một cô gái!"

Ý cười trên mặt Hường Vân Trạch càng sâu hơn: "Đúng vậy, anh đã theo đuổi cô ấy rất lâu rồi."

"Thế cơ á, nhất định cô ấy rất xinh đẹp!"

"Ừ, rất đẹp." Hường Vân Trạch tưởng tượng dáng vẻ Mạc Trần mặc đồ con gái, chắc chắn có thể đẹp hơn hoa thơm cỏ lạ.

Trong phòng lại yên tĩnh một lát, Lê Nhan giống như vừa nghĩ tới cái gì, hỏi: "Nhắc tới trường cũ, có một hôm em phát hiện anh với Mạc Trần học cùng một trường tiểu học!"

Câu nói của Lê Nhan khiến Hường Vân Trạch hơi sững sốt, cảnh tượng Mạc Trần xuất hiện tại bệnh viện vào ngày đó đột nhiên hiện lên trong đầu anh, anh không tự chủ được nhú mày: "Em biết Mạc Trần?"

"Anh ta là đại minh tinh, ai mà chẳng biết." Được rồi, đúng là lúc trước cô không biết thật.

"Chẳng phải em không truy tìm sao?"

"Hương Ba là fan nảo tàn của anh ta, suốt ngày lăm nhăm về anh ta trước mặt em, sáng sớm hôm nay em còn giúp cô ấy mua album của Mạc Thiên Vương đấy!"

Album của Mạc Trần? Hình như anh đã nghe nói hôm nay Mạc Trần ra album rồi. Hường Vân Trạch còn đang suy nghĩ về album của Mạc Trần thì cửa phòng bị nhẹ nhàng gõ hai cái, nhân viên phục vụ tới hỏi có thể dọn thức ăn lên không.

Gật đầu để các cô tiến vào, Lê Nhan có chút phấn khích nhìn từng món ăn tinh xảo trên bàn. Đặc biệt là món cá rán vàng rộm, vừa nhìn thôi đã khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Nhân viên phục vụ vừa lui ra ngoài, cô liền gấp một con cá nhỏ bỏ vào miệng, cá được rán giòn đến tận xương, làm Lê Nhan có cảm giác thỏa mãn được đền bù mong ước.

Kỳ quái, rõ ràng trước đó cô chưa từng thấy qua món này, tại sao lại giống như muốn ăn từ rất lâu rồi?

Hường Vân Trạch nhìn hành động của Lê Nhan, cười cười lắc đầu. Ngay cả ăn cũng giống Mạc Trần như đúc, nhưng hai người bọn họ không xuất hiện cùng một lúc mà.

Đĩ nhiên, ngoại trừ anh.

Hường Vân Trạch chờ đến khi Lê Nhan ăn xong rồi, cuối cùng cũng chuẩn bị tiến vào đề tài chính.

Anh uống một ngụm trà đã lạnh, nhuận nhuận cổ họng, ho nhẹ hai tiếng kéo sự chú ý của Lê Nhan từ thức ăn chuyển lên người mình, "Nhan Nhan, anh có chút chuyện muốn nói với em"

"Ồ." Lê Nhan bị giọng điệu nghiêm túc của anh làm buông đũa xuống theo bản năng.

Nhìn người đối diện mở to đôi mắt nhìn mình chăm chăm, Hường Vân Trạch cảm thấy lòng bàn tay của mình đã ướt đầm mồ hôi: "Chính là... Cái đó..."

Tuy rằng anh đã nói rất nhiều lần với Lê Nhan lúc hôn mê, nhưng bây giờ đối diện với Lê Nhan thanh tỉnh, anh lại không thể nào nói ra miệng.

Trong lòng Lê Nhan đột nhiên có chút hoảng hốt, tiết tấu này không phải là muốn tỏ tình chứ!

Lúc cô học đại học được không ít bạn nam tỏ tình, về mặt của bọn họ lúc đó cùng với Hường Vân Trạch lúc này giống y như đúc!

"Nhan Nhan, anh thích em."

Cuối cùng Hường Vân Trạch vẫn nói ra miệng, câu này chôn sâu dưới đáy lòng anh đã mấy năm rồi.

Lễ tình nhân, cảnh đêm, bữa ăn tối, trong không khí cũng ngập tràn hương hoa hồng, nhưng Lê Nhan lại cảm thấy từ trước đến giờ chưa có lần nào mà mình thấy luống cuống như lần này.

Không sai, bây giờ lại đổi thành cô thấy luống cuống.

Trước kia khi những bạn nam tỏ tình với cô, cô đều có thể rất bình tĩnh cự tuyệt, nhưng Hường Vân Trạch không giống với bọn họ, đó là anh Vân Trạch của cô, anh Vân Trạch đã nhìn cô lớn lên.

"Anh Vân Trạch..." Giọng Lê Nhan rất nhỏ, nhỏ đến mức suýt nữa mình cũng không nghe thấy, "Em vẫn luôn coi anh là anh trai..."

Đáp án này Hường Vân Trạch cũng không thấy ngoài sở liệu, không bằng nói anh bất ngờ vì mình đoán không ngoài sở liệu.

Anh thích Lê Nhan nhiều năm như vậy, mà vẫn không nói cho cô biết, một mặt là bởi vì nghĩ muốn chờ Lê Nhan lớn lên, mặt khác, tuy chính bản thân anh cũng không muốn thừa nhận, nhưng trong tiềm thức thì anh biết, Lê Nhan vẫn luôn coi anh là anh hai.

Anh nhìn Lê Nhan một lúc, nháy nháy mắt với cô: "Đây chính là thẻ anh trai trong truyền thuyết?"

Lê Nhan mím mím môi, đầu cúi thấp không nói gì.

Thích một người và không thích một người đều không sai, nhưng cô luôn có cảm giác mình là một kẻ xấu tội ác tày trời.

Nhất là cô vừa mới ăn một bữa đắt giá của người ta.

Hường Vân Trạch từ trên ghế đứng dậy, cúi người xuống sờ đầu Lê Nhan như ngày trước: "Tốt lắm, anh không sao, em ăn thêm chút gì đi."

Lê Nhan vẫn chôn đầu như cũ, nhỏ giọng đáp: "Em no rồi..."

Sớm biết như vậy thì vừa rồi cô ăn ít một chút, biết đâu cảm giác có tội sẽ không nặng như vậy.

Hường Vân Trạch thấy cô như thế, cũng không miễn cưỡng, nhanh chóng thanh toán xong rồi đưa cô ra ngoài nhà hàng. Hường Vân Trạch định đưa Lê Nhan về nhà, nhưng dưới tình huống này Lê Nhan thật sự không có cách nào ngồi xe Hường Vân Trạch để trở về, kiên trì muốn tự đón xe.

Hường Vân Trạch lâm vào trầm mặc, móc điện thoại ra gọi một cuộc. Rất nhanh sau đó có taxi tới đón Lê Nhan, đưa Lê Nhan lên xe, Hường Vân Trạch nhìn đèn ở đuôi xe biến mất ở khúc quanh, lái xe tới quán bar.

Mạc Trần nằm trên sofa nghe điện thoại của Đường Cường, Đường Cường ở đầu bên kia điện thoại đang văng nước miếng nói mười phút, ý trong đó chính là lượng tiêu thụ album hôm nay tốt như thế nào.

Cái này anh đã thấy trên bản tin giải trí hôm nay rồi có được không?

Âm thanh nhắc nhở tin nhắn mới vang lên bên tai, Mạc Trần thừa dịp lấy cơ hội này cúp điện thoại của Đường Cường.

Là Hường Vân Trạch gửi tin nhắn tới, chỉ có bốn chữ: "Tớ thất tình rồi."

Mạc Trần nhú nhú mày, gọi lại qua, nhưng lại đang bận.

Người gọi cho Hường Vân Trạch là Trần Thanh Dương, cô vừa ăn cơm tối xong thì nhận được điện thoại của Lê Nhan. Trong điện thoại Lê Nhan nói lung tung lộn xộn một lúc, Trần Thanh Dương dựa vào năng lực lý giải siêu quần của mình thì vẫn nghe hiểu.

Hường Vân Trạch tỏ tình với cô, nhưng cô từ chối.

Thật đau trứng.

Tuy mới biết Hường Vân Trạch nửa năm, nhưng thời gian ở trong bệnh viện đủ để cho cô hiểu được tình cảm mà Hường Vân Trạch dành cho Lê Nhan.

Bên phía Hường Vân Trạch có tiếng hò hét ầm ĩ, Trần Thanh Dương dựa vào sức tưởng tượng siêu quần của mình, chắc chắn cho rằng anh đang ở quán bar. Gào mấy tiếng vào điện thoại, rốt cuộc cũng hỏi được địa chỉ của Hường Vân Trạch.

Cúp điện thoại, Trần Thanh Dương đánh xe chạy tới quán bar. Còn phải giúp bạn tốt chăm sóc kẻ xui xẻo bị bỏ rơi, cô cảm thấy mình đúng là khuê mật tốt nhất Trung Quốc.

Bên kia cuối cùng điện thoại của Mạc Trần cũng thông, nhưng không có người nghe máy. Mạc Trần siết điện thoại trong tay, ngồi trên ghế sofa một lát,

cầm lấy áo khoác đi ra ngoài.

Khi Trần Thanh Dương chạy tới quán bar, Hường Vân Trạch đã uống say nằm bò trên quầy bar. Nhìn người đàn ông cao một mét tám mấy, Trần Thanh Dương rất ưu thương. Cô không phải Đại Lực, cô không thể tay không đập cửa phòng ngủ, cô càng không thể cõng một người đàn ông cao mét tám mấy được.

Dưới sự giúp đỡ của barman, Trần Thanh Dương cũng khiêng được Hường Vân Trạch vào taxi, nhưng phải đưa anh ta đi đâu đây?

Trần Thanh Dương đấu tranh tư tưởng rất lâu, cuối cùng quyết định ném anh ta vào khách sạn.

Bảo tài xế đi tới khách sạn gần nhất, lại dưới sự giúp đỡ của nhân viên chuyển hành lý, Trần Thanh Dương cũng "vận chuyển" được Hường Vân Trạch vào phòng.

Lắc lắc cánh tay sắp gãy, cô cảm thấy Đại Lực phải mời mình một bữa. Kéo chăn trên giường, vừa đắp lên người Hường Vân Trạch xong, điện thoại bị Hường Vân Trạch ném trên đầu giường rung lên.

Trần Thanh Dương nhìn cũng không nhìn, theo bản năng tiếp điện thoại: "Alo?"

Mặc Trần ngăn người, anh nhìn lại màn hình điện thoại, đúng là số điện thoại của Hường Vân Trạch. Anh nhú nhú mày, hỏi: "Cô là ai? Sao lại cầm điện thoại của Vân Trạch?"

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Gặp lại

Editor: Tiểu Anhh

Tiếng của người đàn ông trong điện thoại lạnh lạnh, trong giọng nói còn mang theo vài phần chất vấn. Trần Thanh Dương cầm điện thoại, phản ứng đầu tiên là mẹ nó chứ giọng nói thật dễ nghe, cơ mà hình như có chút quen tai? Phản ứng thứ hai là trời ạ, cô nhận điện thoại của Hường Vân Trạch!!!

Trong cánh tối lửa tắt đèn cô nam quả nữ ở chung một phòng, hóng hét nhất chính là đây là ở khách sạn, nếu truyền ra ngoài thì cả một đời danh dự của cô sẽ bị hủy mất, cô phải giải thích thế nào đây!

Trần Thanh Dương suy tư một giây, quyết định không giải thích.

Cô dứt khoát "tích" một tiếng cúp điện thoại, sau đó ném điện thoại như củ khoai lang nóng bỏng tay vào cái gối bên cạnh Hường Vân Trạch.

Đứng tại chỗ vung vẩy tay, Trần Thanh Dương lại gấp gấp vọt vào nhà vệ sinh, dùng nước rửa tay rửa ba lần mới chậm rãi đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Hường Vân Trạch không biết đã dậy từ lúc nào, đang nhắm mắt tựa vào đầu giường. Ánh đèn lờ mờ bên đầu giường nhẹ nhàng chiếu lên gò má hơi say của anh, mấy cái nút áo bởi vì ban nãy lôi kéo cũng không biết rớt ở chỗ nào, cổ áo hơi rộng mở, ngay cả xương quai xanh cũng thấy rõ ràng.

Trần Thanh Dương đàn người tại chỗ, mẹ kiếp, không nghĩ tới Hường công tử lại... gọi cảm như vậy.

Cô lại quay vào nhà vệ sinh, dùng nước lạnh rửa mặt, để cho mình tỉnh táo lại. Nguy hiểm thật! Suýt chút nữa cô đã trúng mỷ nhân kế rồi!

Nghe thấy tiếng nước chảy từ nhà vệ sinh, Hường Vân Trạch hơi hơi mở mắt, nhìn về phía cánh cửa. Trần Thanh Dương tiện tay lau giọt nước trên mặt, đi ra nhà vệ sinh. Thấy Hường Vân Trạch nhìn thẳng vào mình, mắt tự nhiên giật giật khóe miệng: "Hường công tử, anh tỉnh rồi?"

"Ừ..." Giọng Hường Vân Trạch nghe có chút khàn khàn, anh nâng tay phải lên, xoa xoa huyệt thái dương, "Hơi đau đầu một chút..."

"Đáng đời, ai bảo anh uống lắm rượu như thế." Nhưng Hường Vân Trạch cũng coi như là có từ phẩm tốt, cả một đường đều quy quy củ củ, cũng không lộn xộn làm ồn, cô sợ nhất những người uống say khướt rồi nổi điên, "Đúng rồi, ban nãy có một người đàn ông gọi cho anh, tôi nhất thời nhanh tay, nhận điện thoại."

"Tôi biết, cậu ta vừa gọi lại cho tôi." Hường Vân Trạch nói xong, đột nhiên có chút khản trương hỏi, "Em biết cậu ta là ai không?"

"Là ai?" Trần Thanh Dương chớp chớp mắt, tò mò nhìn Hường Vân Trạch.

Hường Vân Trạch nhìn lại cô, tâm tình có chút phức tạp, nếu để cô biết vừa rồi cô cúp điện thoại của Mạc Thiên Vương, nhất định một giây sau cô sẽ xông lên sân thượng.

"Không ai cả, chỉ là một người bạn."

"Ồ." Trần Thanh Dương ý vị thâm trường gật đầu, một người bạn, một người bạn mà lại khản trương như vậy ư? Đúng là sĩ nhục chí số thông minh của cô mà! Dù sao cô cũng từng viết tiểu thuyết trinh thám đấy!

Nhưng không phải là bạn, chẳng lẽ là... người yêu?

Nghe như vậy đúng là trong giọng người vừa nãy có ý bất gian. Phi phi phi phi, người vừa nãy là đàn ông mà! Mẹ nó, có phải cô đã biết cái gì không nên biết không?

Trần Thanh Dương cảm thấy một ngày nào đó cô sẽ bị trí tưởng tượng của mình làm cho phát điên lên mất thôi.

Hương Vân Trạch ở đầu giường ho khan hai tiếng, Trần Thanh Dương đi tới cạnh anh, rót ly nước nóng cho anh. Hương Vân Trạch chăm chú nhìn ly nước trong tay, hồi tưởng lại: "Lần đầu tiên anh nhìn thấy Nhan Nhan, lúc đó em ấy mới mười ba tuổi, chỉ hơi lớn có một chút, đảo mắt em ấy đã tốt nghiệp đại học, thời gian trôi qua thật nhanh."

Trần Thanh Dương nhìn ý cười nhàn nhạt trên môi Hương Vân Trạch, bỗng nhiên cảm thấy hơi chua xót. Cô hít hít mũi, nói với Hương Vân Trạch: "Anh đừng thấy Đại Lực nhìn thì giống con người, kỳ thực nó vừa dần lại vừa ngu, còn có sức lớn vô cùng. Bốn năm đại học, khẩu hiệu của phòng ngủ bọn tôi là phòng cháy phòng trộm phòng Đại Lực." Trần Thanh Dương nói xong, lại bổ sung một câu, "À đúng rồi, nó còn ham ăn biếng làm! Mỗi ngày muốn ăn năm bữa, hai ngày tắm một lần!"

Hương Vân Trạch nâng mắt nhìn cô, không nhịn được cười một tiếng.

"Áy, anh đừng cười, tôi nói đều là sự thật!" Trần Thanh Dương vỗ lên bả vai Hương Vân Trạch một cái, kếm chút nữa không đập ly nước lên, "Anh biết ông ngoại Đại Lực làm gì không? Mỡ vô quán đó! Ngay cả huấn luyện viên trong vô quán nó cũng dám đánh!"

Chuyện này Hương Vân Trạch đã nghe qua, nhưng những huấn luyện viên đó đâu có đánh thật với em ấy, còn không phải thấy em ấy dễ thương nên trêu chọc em ấy sao.

Hương Vân Trạch cười cười lắc đầu, uống một ngụm nước. Động tác kia lọt vào trong mắt Trần Thanh Dương, bỗng nhiên cảnh tượng Hoa Ban nhà cô tội nghiệp rúc ở trong một góc liếm nước chồng lên nhau.

Lòng Trần Thanh Dương mềm nhũn, gơ tay lên vuốt lông Hương Vân Trạch: "Hoa Ban, anh sẽ tìm được người con gái tốt thôi."

Hương Vân Trạch: "..."

Hoa Ban là ai?

Trần Thanh Dương vuốt lông Hương Vân Trạch xong, liền cầm lấy túi xách vứt trên sofa, xoay người đi ra ngoài: "Hoa Ban, nếu anh không sao thì tôi đi trước đây."

Hương Vân Trạch: "..."

Vậy nên nói Hoa Ban là ai hả! (Anh: là thú cưng của chị chứ ài.v)

"Chờ chút." Anh buông ly nước xuống, gọi Trần Thanh Dương đang định rời đi lại.

"Còn chuyện gì ư?"

"Nếu đã theo tôi tới khách sạn thuê phòng, không làm chút gì đó mà đã đi luôn sao?"

...

"Đồ thần kinh! Lừa manh chết tiệt!" Trần Thanh Dương xấu hổ tức giận đập một cước lên tủ TV, sau đó kêu "ui da" một tiếng, khấp khiễng lao ra khỏi phòng.

Hương Vân Trạch nhìn bóng lưng chạy mất dép của cô, không nhịn được phá lên cười, cô gái này vẫn dễ bị trêu chọc như vậy.

Trần Thanh Dương nghe thấy phía sau truyền tới tiếng cười rất khoa trương, hận không thể quay trở lại bóp chết anh ta! Cô đúng là có bệnh mới có ý chạy tới quán bar tìm anh ta mà! Nên để anh ta say khướt hồ đồ ở đây luôn!

"Anh Vân Trạch của cậu không sao! Lần sau gặp anh ta nhớ bảo anh ta trả tiền phòng cho tớ!"

Lê Nhan nhìn tin nhắn Trần Thanh Dương vừa gửi tới, chớp chớp mắt. Tiền phòng...?

Cô đột nhiên có chút lo lắng cho trình tiết của Hương Vân Trạch, nhìn dáng vẻ chảy nước miếng mỗi khi Trần Thanh Dương thấy poster của Mạc Trần thì biết cô ấy có bao nhiêu đói khát.

Nói tới poster, cô chợt nhớ tới tấm poster đặc biệt mà chủ tiệm tặng cho cô hôm nay vẫn chưa mở ra xem. Lấy tấm poster từ trong túi xách, Lê Nhan đề đặt mở ra. Ngũ quan Mạc Trần dần dần hiện ra trước mắt, theo đó là cổ, xương quai xanh, ngực, cơ bụng... đợi đợi chút, cơ bụng!!!

Mẹ nó, đây cư nhiên là ảnh bán nude!

Trong hình, Mạc Trần dường như vừa tắm xong, mái tóc đen nhánh còn vương theo chút hơi nước, tóc mái mềm mại rũ lên trán, che đi cặp mắt hơi khép hờ. Áo sơ mi trắng trên người hơi mở rộng, một cái nút áo cũng không cài, dưới eo là chiếc quần jean bó sát phác họa lên đường cong hoàn mỹ của đôi chân.

Lê Nhan thiếu chút nữa phun một búng máu lên poster.

Không nghĩ tới Mạc Thiên Vương lại... còi mở như vậy, a!

"Ha ha ha ha ha." Lê Nhan ôm poster lăn lộn trên giường, chính xác dừng lại trước máy tính. Thời điểm này phải leo lên mạng khoe khoang mới được!

Vì không để mình bị bại lộ, Lê Nhan chọn diễn đàn Hải Giác làm vũ đài để khoe khoang. Khi mở trang đầu ra thì cô mới phát hiện, hóa ra tới đây khoe khoang không chỉ có một mình cô.

Chín người còn lại lấy được poster đặc biệt đều mở topic đăng ảnh, ngoài ra còn có người đặc biệt mở một topic, tìm poster đặc biệt còn lại.

Lê Nhan nhấp vào từng cái nhìn nhìn, quả nhiên mỗi một tấm đều không giống nhau, chỉ có điều chín tấm còn lại cũng chỉ đặc biệt bình thường thôi, ngay cả nút áo cũng cài không thiếu viên nào.

Trong lòng Lê Nhan nở đầy hoa, cô nhấp vào topic tìm poster, bên trong chuyển lại Weibo của Mạc Trần đăng từ nửa giờ trước —— Trong mười tấm poster đặc biệt có một tấm là phúc lợi đặc biệt, muốn lấy được trước hết phải bỏ sung tiết tháo:.)

Sau khi xem xét, mọi người đều cảm thấy chín tấm poster đã xuất hiện không thể tính là phúc lợi đặc biệt được, vậy nên tiếng hô tấm poster thứ mười chậm chậm chưa lộ diện càng lúc càng lớn.

Trong tiếng ngàn hô vạn gọi, Lê Nhan cuối cùng cũng gửi trả lời.

Tập hợp mười tấm poster là có thể triệu hoán Mạc Thiên Vương ư? 【 Hình ảnh 】Xin hãy gọi mị là tiểu thiên sứ tiết tháo:)

"Mẹ kiếp! Thế mà lại là Sadako!"

"Không đúng, mị là lâu một, mị nói lại! Mẹ kiếp! Thế mà lại là ảnh nude!"

"Sadako thím là anti mà, tại sao có thể lấy được tấm poster này chứ ㄗㄗ__ㄗㄗ "

"Không thể như thế được! Sadako, tôi muốn một mình đấu với thím!"

"Đây tuyệt đối là quy tắc ngầm! Sadako thím nói đi, có phải thím lợi dụng công việc, tham ô tấm poster không!"

"Mod lớn mau tới khóa IP Sadako đi!"

Mod lớn đang chòng chọc nhìn màn hình máy tính, hai con mắt tóe lửa. Người này rốt cuộc có vận cứt chó gì chứ! Cô ngay cả 100 poster có hạn còn không cướp được, cô ta lại có thể lấy được một tấm ảnh nude duy nhất!

Lê Nhan muốn tiếp tục khoe khoang, nhưng phát hiện cái khung trả lời đáng yêu lại không thấy đâu cả!

Con mẹ mod, thím là đồ không biết yêu!

Lê Nhan tức giận rút ra khỏi diễn đàn, nhét album của Mạc Trần vào trong máy tính. Đeo tai nghe lên, Lê Nhan xem cuốn lời bài hát, trong tai nghe đang phát bài 《 U linh tiểu thư 》， chính là ca khúc chủ đề của album.

"Anh tồn tại ở nơi đây, chỉ vì đem nụ cười thoáng qua rồi chợt tắt của em vĩnh viễn khắc vào trong mắt."

Đây là một câu đầu của lời bài hát, phối hợp với làn điệu ôn nhu, lại làm cho mắt Lê Nhan có chút chua xót. Cho dù Lê Nhan không hiểu về âm nhạc, cô cũng biết Mạc Trần hát rất tốt, bài hát này tuy chậm, nhưng âm điệu cũng rất cao, Mạc Trần xử lý rất tốt những âm cao, lại còn mang theo chút hấp dẫn đặc biệt.

Lê Nhan nhìn tựa đề một cái, phần dưới viết người sáng tác và soạn nhạc là Mạc Trần. Khi một nốt nhạc cuối cùng dừng lại, nước mắt cô từng chút từng chút một rơi xuống.

Nước mắt nhỏ xuống cuốn lời bài hát, làm ướt một câu hát cuối cùng.

Em trong mắt anh không bao giờ là bức tranh bạc màu.

Cầm lấy khăn giấy trên bàn lên xì mũi, Lê Nhan không biết tại sao mình lại muốn khóc. Cô dùng cả tay lẫn chân bò lên giường, nhắm mắt lại bắt đầu hát đi hát lại bài này.

Album này của Mạc Trần bán rất chạy, liên tục đứng đầu các bảng xếp hạng hơn một tháng cũng không có khuynh hướng đi xuống, ca khúc chủ đề « U linh tiểu thư » do chính Mạc Trần điền từ viết khúc càng được các giới nhất trí khen ngợi.

Bài hát này không chỉ có lời rất hay, mà hát lên cũng rất khó khăn, thoát một cái trở thành một trong mười bài hát khó hát nhất ở KTV. Tuy khó hát, nhưng nó vẫn sừng sững đứng đầu bảng xếp hạng bài hát.

Tỷ như bây giờ, Trần Thanh Dương vừa hát xong bài này, thờ hồn hên đưa micro cho Lê Nhan: "Đại Lực, cậu biết tại sao hôm nay tớ vui như thế không?"

Lê Nhan liếc cô một cái, nói: "Anh Vân Trạch trả tiền phòng cho cậu?"

Trần Thanh Dương giật giật khoe miệng, có thể đừng nói ra những chuyện không nên nói được không? "Trước đó không phải tớ đã kể với cậu tiểu thuyết của tớ sắp cải biên lại thành điện ảnh rồi sao? Bây giờ đã đảm phán thành công, ngày mai là có thể ký hợp đồng rồi!"

Lê Nhan ngẩn ngơ, sau đó đấm Trần Thanh Dương một cú: "Hương Ba giỏi ghê! Chúc mừng cậu nha!"

Trần Thanh Dương xoa xoa bả vai bị đấm đau nhức, kiên cường nói: "Quan trọng nhất chính là, cậu có biết công ty nào mua bản quyền điện ảnh không!"

"Không biết."

"Khải Hoàng đó!"

Cao ốc Khải Hoàng nằm ở trung tâm thành phố, mỗi ngày đều có hàng ngàn hàng vạn fan hâm mộ tới đây thăm dò. Trước kia Trần Thanh Dương cũng là một phần tử trong số đó, nhưng hôm nay cô lại dẫn theo Lê Nhan, quang minh chính đại bước vào cửa chính Khải Hoàng!

"Đại Lực, cậu nói xem lát nữa gặp Mạc Thiên Vương, tớ nên dùng dáng điệu nào để chào hỏi đây?" Hôm nay Trần Thanh Dương cố ý ăn diện lộng lẫy một phen, vì muốn tăng thêm thanh thế, còn cứng rắn kéo Lê Nhan tới cùng cô ký hợp đồng.

Lê Nhan trợn trắng mắt với bóng lưng của Trần Thanh Dương, đang muốn nói câu cậu không gặp được đâu, thì có nhân viên công tác tới đón các cô. Đi theo nhân viên công tác vào thang máy, Lê Nhan đột nhiên có chút... mót. Cửa thang máy vừa mở ra, Lê Nhan chạy như bay tìm nhà vệ sinh, nhân viên công tác thậm chí chưa kịp nói một câu cô đi nhầm đường rồi.

Lê Nhan chạy qua một cái hành lang, mới nhớ ra cái công ty này to như thế, thì nhà vệ sinh cũng không dễ tìm như vậy. Túm lấy một nhân viên công tác chạy chậm qua bên người, Lê Nhan sốt ruột nói: "Xin lỗi cho hỏi chút..."

"Cô chính là tới phòng vấn đi!" Nhân viên công tác so với cô còn sốt ruột hơn, "Sao bây giờ cô mới đến, sắp trễ giờ rồi đấy!" Dứt lời cô ta liền kéo Lê Nhan, chạy như bay vào một căn phòng ở cách vách.

Toàn bộ quá trình quá nhanh quá mạnh, đợi đến khi Lê Nhan phản ứng kịp, cô đã bị đẩy vào một căn phòng nhỏ.

Trong phòng có đặt một cái bàn dài, bên cạnh có hai người đàn ông đang ngồi. Một người mặc âu phục giày da, khuôn mặt tròn trịa nhìn qua rất muốn bóp; một người khác mặc áo kẻ ca rô, bên ngoài khoác một cái áo khoác, làm người khác chú ý nhất, chính là cái kính mát lớn trên mặt anh ta.

Trong lòng Lê Nhan lộp bộp, mẹ ơi, cái người này tại sao lại có dáng dấp giống Mạc Trần quá vậy cả?!

"Ha, ha, ha." Lê Nhan rất có tiết tấu cười ba tiếng với hai người, "Cái đó..."

"Trước tiên tự giới thiệu bản thân đi." Âu phục nam bên phải đánh gãy lời cô.

Lê Nhan: "..."

Cô chỉ muốn hỏi nhà vệ sinh nằm ở đâu thôi, còn phải tự giới thiệu bản thân trước?

Công ty lớn đúng là không giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chân tướng

Editor: Tiểu Anh

"Tôi là Lê Nhan, năm nay 22 tuổi, tốt nghiệp khoa trung văn trường đại học sư phạm thành phố A..." Lê Nhan hoàn toàn vẫn còn đang trong tình trạng bên ngoài, nhưng để có thể sớm chạy vào nhà vệ sinh ôm ấp, cô vẫn nghe lời tự giới thiệu bản thân.

Mạc Trần ngồi bên phải Đường Cường, từ đầu đến cuối không hề nghe Lê Nhan nói cái gì, chỉ nhìn cái miệng nhỏ nhắn không ngừng đóng đóng mở mở.

Đuôi tóc của cô lại trở về kiểu cuốn mà Mạc Trần quen thuộc, xem ra cô rất chung tình với kiểu tóc này; sắc mặt so với lần trước thấy ở bệnh viện tốt hơn không biết bao nhiêu lần, cũng bởi vì vừa rồi chạy nhanh nên phiem một màu hồng bóng loáng, tựa như bám một cái là có thể chảy ra nước; lông mi thật dài hơi rung rung, ánh mắt vẫn trong suốt như nước, tựa hồ có thể khiến cho cả thế giới đều trầm tĩnh lại.

Đã lâu rồi, anh chưa nhìn thấy cô như vậy.

Trước ngày hôm nay, cho dù là nằm mơ anh cũng không nghĩ tới, Lê Nhan sẽ xuất hiện tại nơi này.

Đường Cường ở bên cạnh sau khi nghe xong giới thiệu của Lê Nhan, hơi nhíu mi lại. Bộ phận nhân sự làm ăn kiểu gì vậy? Lần này tuyển trợ lý cho Mạc Trần, hai điều kiện cơ bản nhất đó chính là —— có kinh nghiệm làm việc liên quan, có người quen giới thiệu.

Cô bé này chẳng những không có người quen giới thiệu, ngay cả kinh nghiệm làm việc cũng không có, rốt cuộc đã làm thế nào để trà trộn được vào đây?

Mới đầu anh ta cho rằng đây là fan hâm mộ của Mạc Trần mượn cơ hội lên vào, nhưng trước mắt anh phán đoán, cô bé này không giống là fan cuồng của Mạc Trần, huống chi anh ta chỉ nói với bên ngoài là tuyển trợ lý, cũng không có nói tuyển trợ lý cho mình tình nào.

Anh ta nghiêng đầu nhìn lướt qua Mạc Trần bên cạnh, người sau đeo một cái kính mát lớn, gần như che nửa khuôn mặt, Đường Cường không thấy rõ vẻ mặt của anh. Thấy Mạc Trần hoàn toàn không có ý tứ muốn nói, anh ta lúng túng ho khan hai tiếng, xoay đầu lại nhìn Lê Nhan: "Cô nói tháng sáu năm ngoái cô tốt nghiệp, đến hiện tại cũng đã gần một năm, sao lại không có việc làm?"

Lúc đầu anh ta muốn tìm một cái cớ để đuổi cô gái này ra ngoài, nhưng Mạc Trần lại không nói gì, anh ta cũng không thể tùy tiện mời người ta ra ngoài. Huống chi anh ta đã có ý gọi Mạc Trần tới tham gia lần phỏng vấn này, chính là để cho cậu ta tự mình kiểm định, nếu gặp lại kẻ biến thái như Tiểu Hi, cũng không thể đổ hết lên đầu anh ta. Hơn nữa, khi Mạc Trần lại muốn sa thải trợ lý, anh ta có thể cây ngay không sợ chết đứng nói: "Người là do cậu chọn!"

Nghĩ thôi đã thấy nở mày nở mặt rồi!

Lê Nhan nghe Đường Cường hỏi như vậy, ngẩn người rồi mới nói: "Bởi vì trước đó tôi bị bệnh, mấy hôm trước mới khỏi. A, nhưng anh yên tâm, không phải tôi bị bệnh truyền nhiễm! Sẽ không lây cho các anh đâu!"

Đường Cường giựt giựt khoe miệng: "Vậy hiện tại tình trạng thân thể của cô thế nào?"

"Khỏe như trâu ы! Ngay bây giờ tham gia đi trường chính cũng không hề gì!" (trường chính: cuộc hành trình lâu dài.)

Đường Cường: "..."

Anh ta lại ho khan hai tiếng, hỏi tiếp: "Cô biết nấu ăn không?"

"Biết!" Anh ta chỉ hỏi có biết không, chứ không hỏi làm có ngon không!

"Biết lái xe không?"

"Biết!" Nghĩ hè năm thứ nhất đại học đi cùng với Hương Ba đi thi bằng lái xe, nhưng qua nhiều năm như vậy chưa lái lần nào mà thôi!

Đường Cường không hỏi nữa, Lê Nhan kỳ vọng nhìn anh ta. Minh ưu tú như vậy, chắc có thể tranh thủ được danh ngạch đi nhà vệ sinh nhỉ!

Đường Cường lại nhìn lướt qua Mạc Trần, thấy anh vẫn không có ý tứ nói chuyện, đành phải lại quay đầu nói với Lê Nhan: "Vậy tôi nói sơ qua về chức trách công việc của cô và đãi ngộ phúc lợi. Mạc Trần quanh năm suốt tháng đều rất bận, cô chủ yếu là đi theo tới trường quay, đôi khi còn phải phụ trách lái xe và nấu ăn, không cần phải đi theo cậu ta 24 / 24 đâu, cậu ta kết thúc công việc thì cô có thể kết thúc công việc, dĩ nhiên, ngoại trừ tình huống cậu ta có việc đột xuất giao cho cô làm. Tiền lương thời gian thử việc là 5000, sau khi thành chính thức thì căn cứ vào biểu hiện của cô mà điều chỉnh lại, công ty sẽ mua năm hiểm một kim(1) cho cô."

Lê Nhan triệt để ngu ngốc.

Đây là tình huống gì vậy má?! Không phải là tranh thủ danh ngạch đi nhà vệ sinh ư? Thế quái nào đảo mắt cái thành tranh thủ danh ngạch trợ lý Mạc Trần rồi!

Đường Cường thấy cô không lên tiếng, tiếp tục nói: "Dĩ nhiên, mỗi một cơ quan đều có một quy củ của cơ quan, công ty sẽ ký một hiệp định bảo mật với cô, cô không thể tiết lộ bất kỳ tin tức nào có liên quan tới Mạc Trần cho người khác dưới bất kỳ phương thức nào, nếu không công ty có quyền truy cứu trách nhiệm của cô. Ngoài ra, chuyện cô là trợ lý của Mạc Trần cũng không được nói cho bạn bè thân thích của mình."

Lê Nhan nuốt nước miếng, ba mẹ ơi! Con hình như đã gia nhập vào tổ chức cái gì cũng không được rồi!

"Có vấn đề sao?"

Lê Nhan máy móc lắc lắc đầu.

"Vậy được rồi, cô trở về chờ tin tức đi, cho dù không được tuyển dụng, thì ba ngày sau chúng tôi cũng sẽ thông báo cho cô."

"Ồ." Lê Nhan đứng lên từ chỗ ngồi, đi được hai bước lại đối diện với Đường Cường nói, "Đúng rồi, tôi từng học võ! Nếu như Mạc Trần gặp nguy hiểm, tôi có thể bảo vệ anh ta!"

Đường Cường: "..."

Anh ta nhìn Lê Nhan tay nhỏ chân nhỏ, cảm lạnh. Đến tận lúc này, anh ta vẫn không hiểu cái gì gọi là trông mặt mà bắt hình dong.

Đi tới cửa, Lê Nhan mở cửa phòng ra, lại quay đầu nhìn Đường Cường: "Nhà vệ sinh ở đâu?"

"... Ra cửa quẹo phải."

"Cám ơn!" Lê Nhan đi từ trong phòng ra, đang muốn quẹo phải, lại bị nhân viên công tác vừa nãy kéo lại. Ban nãy do quá gấp gáp, cô ta đã cho Lê Nhan đi thẳng vào, thông tin cá nhân vẫn chưa cho cô điền đâu.

Lê Nhan điền xong, nhanh nhẹn bay tới phía nhà vệ sinh. Nhân viên công tác nhìn tờ thông tin của Lê Nhan một chút, ngay lập tức mặt đen một nửa. Người này là ai hả! Đây căn bản không phải là người mà bọn họ hẹn tới phỏng vấn mà!

Cô ta dường như có thể nghe thấy tiếng gào thét của Đường Cường rồi.

Mà lúc này, Đường Cường với Mạc Trần cùng ở lại trong căn phòng nhỏ, đang hỏi ý kiến của Mạc Trần: "Cậu thấy thế nào?"

"Chọn cô ấy đi." Cuối cùng Mạc Trần cũng tháo kính mát trên mặt xuống, uống một ngụm nước.

Đường Cường hơi bất ngờ, anh ta cho rằng qua sự việc của Tiểu Hi, Mạc Trần sẽ không mời trợ lý nữa. Người vừa rồi gọi là Lê Nhan, chính là cô gái duy nhất trong năm người tới phỏng vấn hôm nay.

Đường Cường rơi vào trầm mặc, nói: "Cô ta không có kinh nghiệm làm việc liên quan, cũng không có người quen giới thiệu."

"Tôi tin tưởng cô ấy." Chỉ năm chữ đơn giản, lại làm cho nội tâm Đường Cường dậy lên hàng ngàn gợn sóng. Anh ta mím môi, nhìn Mạc Trần: "Quen?"

Mạc Trần không trả lời, chỉ yên lặng nhìn chăm chăm vào cái ghế Lê Nhan vừa ngồi.

"Được rồi, vậy thì thử xem sao." Ở trước mặt Mạc Trần, Đường Cường vĩnh viễn chỉ có thể thỏa hiệp. Và lại bây giờ là tuyển trợ lý cho Mạc Trần, chính cậu ta thích mới là điều quan trọng nhất, nếu không ba ngày hai bữa cậu ta lại đổi trợ lý, thì mọi người cũng không được nghỉ.

"Sắp tới e rằng tôi không có nhiều thời gian để giúp cậu, tự cậu hợp với trợ lý mà làm." Đường Cường vỗ vỗ vai Mạc Trần, đứng dậy. Nếu không phải bởi vì sắp tới anh ta quá bận rộn, cũng sẽ không lần nữa tìm chỗ chết mà tuyển trợ lý cho Mạc Trần.

Mạc Trần vuốt ly nước trên bàn, lạnh nhạt đáp một tiếng: "Ừ."

Lúc Lê Nhan giải phóng xong trở lại, Trần Thanh Dương đã chờ ở trong thang máy. Thấy Lê Nhan từ từ thong thả đi tới đây, Trần Thanh Dương hàm hàm tức giận đi tới: "Mẹ nó chứ Đại Lực, cậu rơi trong bồn cầu hả? Hợp đồng tớ cũng ký xong từ đời nào rồi!"

Lê Nhan nhìn cô, thăm thía nói: "Hương Ba, ở chỗ này thì phải nói chuyện văn minh chút, bất cứ lúc nào Mạc Thiên Vương cũng có thể nghe thấy."

Trần Thanh Dương cả kinh, vội vàng sửa lời: "Nhan Nhan, sau cậu đi lâu vậy, có phải bị tiêu chảy rồi không?"

Lê Nhan: "..."

Cậu cần gì phải tự làm mình buồn nôn chứ? Thở dài, Lê Nhan đập bả vai Trần Thanh Dương: "Hương Ba, quả nhiên thô bỉ vẫn thích hợp với cậu hơn."

Trần Thanh Dương: "..."

Nhưng, câu nói của Lê Nhan lại nhắc nhở cô, thật vất vả mới được tới Khải Hoàng, mà vẫn không được nhìn thấy Mạc Thiên Vương, sao có thể đi ngay được? Cô soi vào cửa thang máy, nói với Lê Nhan phía sau: "Đại Lực, nhìn tớ vẫn xinh chứ?"

Khóe miệng Lê Nhan co giật: "Không nói thì tốt hơn, nói ra lại ảnh hưởng tới sự đoàn kết."

Trần Thanh Dương: "..."

Mẹ kiếp, sao trước kia cô lại không phát hiện cái miệng Đại Lực lại tiện như vậy!

Thở phì phò đi trên hành lang Khải Hoàng, trên danh nghĩa là Trần Thanh Dương đang tìm nhà vệ sinh, kỳ thực là đang chờ cơ hội vô tình gặp được Mạc Thiên Vương. Ngắm tằm áp phích của Mạc Trần treo trên hành lang, tìm Trần Thanh Dương cũng theo đó hỗn loạn: "Oa, Đại Lực, cậu nói xem làm thế nào mới có thể khiến cho người đàn ông này biến thành tớ chứ?"

Lê Nhan suy nghĩ chút, nói: "Gia nhập vào quốc tịch Hàn, cả thể giới của cậu đều là samida(2) rồi!"

Trần Thanh Dương: "..."

Cô với Đại Lực đã không thể khai thông!

Đi bộ trên hành lang mất 10 phút, rốt cuộc Lê Nhan cũng kéo được Trần Thanh Dương rời khỏi Khải Hoàng. Trước khi đi, Trần Thanh Dương còn chụp một tấm ảnh với cao ốc Khải Hoàng, gửi lên Weibo.

"《 Tiểu nhị lang say ngủ 》đã thành công ký hợp đồng điện ảnh rồi! Mì cũng là người bước vào cửa chính của Khải Hoàng ha ha ha!"

Weibo này của Trần Thanh Dương gửi không được bao lâu, đã được độc giả nhiệt liệt đáp lại.

"Chanh Chanh, được gặp Mạc Thiên Vương không!"

"Nam chính là ai vậy?? Cầu mong là Mạc Thiên Vương =333= "

"Đáng tiếc Mạc Thiên Vương không diễn phim truyền hình, so sad."

Lúc Mạc Trần lướt Weibo cũng nhìn thấy Weibo này, 《 Tiểu nhị lang say ngủ 》? Nhìn tên thôi anh cũng sẽ không diễn được chứ! Nhưng cái này cũng giải thích tại sao hôm nay Lê Nhan lại xuất hiện ở Khải Hoàng.

"Ha ha ha ha ha." Giọng nữ giòn giã chợt xuất hiện bên tai, Mạc Trần nhú nhú mày, anh chắc chắn trong phòng nghỉ chỉ có một mình anh.

Nhưng quý thì không nhất định.

"Mạc Thiên Vương, đã lâu không gặp." Phiêu Phiêu xuất hiện ở giữa không trung, vẫy vẫy tay với Mạc Trần.

Mạc Trần không kiên nhẫn liếc cô: "Cô sao vẫn chưa đi đâu thai?"

Phiêu Phiêu khoa trương thờ dài: "Haiz, thật là cô dâu dẫn vào cửa, bà mồi ném qua tường mà."

Mạc Trần hí híp mắt: "Có ý gì?"

Phiêu Phiêu che miệng cười hi hi một tiếng, bộ dáng kia đúng là có mấy phần giống dáng vẻ của bà mồi: "Anh cho là tại sao cái người phải tới phỏng vấn lại không đến? Còn không phải do tôi ngăn cô ta lại sao." Phiêu Phiêu buông lỏng tay, thâm tàng công dữ danh(3), "Còn có, cái tấm poster bản phúc lợi đặc biệt của anh ý, là tôi đã nghĩ mọi cách để đưa đến tay Mèo Con đó nha~ Em ấy còn dán vào đầu giường nữa, thật là man show~ " (4)

Mạc Trần đàn người, lúc trước anh có thấy topic của Sadako trên diễn đàn, vốn tưởng rằng có người giả tên thay thế, hóa ra thật sự là A Diêu?

Mạc Trần nhìn Phiêu Phiêu: "Sao cô phải làm như vậy?"

"Bởi vì khi sống tôi là Lôi Phong mà." Phiêu Phiêu kiêu ngạo hất đầu lên, "Chờ đến khi anh với Mèo Con ở bên nhau, tôi có thể công đức viên mãn, đi chuyển thế đầu thai được rồi."

Với A Diêu ở bên nhau? Con người Mạc Trần động đậy, lần trước gọi điện thoại cho Hường Vân Trạch thì nghe thấy cậu ta nói Lê Nhan từ chối cậu ta, bằng không anh cũng chẳng dứt khoát cho Lê Nhan làm trợ lý của mình.

Chỉ là, bọn họ có thể ở bên nhau ư?

Phiêu Phiêu thấy vẻ mặt xoắn xuýt của anh, cười như kẻ trộm hạ xuống mặt đất: "Đừng trách tôi không nhắc nhở anh, Mèo Con thuộc chòm sao kim ngưu."

Chòm sao kim ngưu? Thế thì sao?

Về mặt Phiêu Phiêu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Biết đặc điểm lớn nhất của chòm sao kim ngưu là gì không?"

Mạc Trần suy tư: "Ham ăn biếng làm? Yêu tiền như mạng?"

"Là dễ bị trúng mý nhân kế đó cụ nội!"

...

Mạc Thiên Vương rơi vào trầm tư.

*****

(1) năm hiểm một kim: là một loại đảm bảo dài ngò cho người lao động. Năm hiểm bao gồm: bảo hiểm dưỡng lão, bảo hiểm y tế, bảo hiểm tai nạn lao động, bảo hiểm sinh dục và bảo hiểm thất nghiệp. Một kim là quỹ nhà ở xã hội, cũng do đơn vị sử dụng lao động hỗ trợ 1 phần. Khi người lao động có nhu cầu mua nhà ở hoặc tu sửa nhà ở thì có thể vay tiền quỹ này với lãi suất thấp, mỗi năm chỉ được vay một lần.

(2) 思密达 phiên âm là sai mi da, đọc gần giống như seumnida (습니다). Seumnida trong tiếng hàn là từ kính ngữ, dùng trong câu trần thuật ở cuối câu, thể hiện sự tôn trọng với người nghe.

(3) thâm tàng công dữ danh: chỉ những người làm việc tốt nhưng lại che dấu công lao của mình đi, không thổi phồng, không lộ diện.

(4) 闷骚 phiên âm là men sao, đọc gần giống như Man Show; thường thì chỉ người bề ngoài lạnh lùng, trầm mặc, nhưng bên trong thì giàu tư tưởng và nội hàm. Đại ý là chỉ người bên ngoài thì một kiểu, bên trong một kiểu, cách nghĩ và cách làm không thống nhất.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Chiếu phim

Editor: Tiểu Anhh

Kim đồng hồ chỉ vào số mười, Lê Nhan vẫn còn đang đờ người trước tấm poster trên đầu giường.

Nhân sinh thật là quá kỳ diệu, trước đó không lâu cô vẫn còn đứng trong một dãy hàng dài chỉ vì mua một album của người này, giờ đây cô lại sắp trở thành trợ lý của anh ta.

Ừ, điều kiện tiên quyết là công ty chịu tuyển dụng cô.

Cho dù Lê Nhan không hiểu về giới giải trí thì cũng biết công việc trợ lý này không phải ai cũng làm được. Minh tinh thích để cho bạn bè người thân tới làm trợ lý của mình, bởi vì người của mình sẽ đáng tin hơn.

Cô...

Thôi bỏ đi, không nghĩ nữa, cho dù không được thông qua, thì cứ coi như là làm tăng kinh nghiệm cho lần phỏng vấn sau đi.

"Nhan Nhan, sao vẫn chưa đi ngủ vậy?" Mẹ Lê bung một đĩa hoa quả đã gọt sẵn, đẩy cửa phòng ra đi vào, "Cũng đã mười giờ rồi, thân thể của con hiện tại không thể thức khuya, ăn hoa quả xong thì đi ngủ sớm chút đi."

"Vâng ạ." Lê Nhan ngoảnh đầu lại cười với bà, trong lòng không khỏi có chút bận tâm. Vạn nhất công ty mất bị mù, tuyển cô vào thật, ba mẹ sẽ đồng ý cho cô ra ngoài làm việc sao?

Tuy cô không phải dạng được cha mẹ cưng chiều từ nhỏ cho đến lớn, nhưng qua lần bệnh nặng này, tất cả mọi người trong nhà đều coi cô như đứa con nít vậy, chỉ cần việc tốn một tí sức cũng không cho cô đụng vào, ngay cả huấn luyện viên trong võ quán cũng vậy, khi so chiêu với cô lại càng khoa tay múa chân.

Mẹ Lê đặt cái đĩa xuống, lại dặn dò câu đi ngủ sớm chút rồi mới đi ra ngoài. Lê Nhan xiên một đĩa táo cắn một miếng, cảm thấy hay là chờ sau khi công ty mất bị mù thật thì hẵng phiền não chuyện này sau đi.

Lấy đồ ngủ từ trong tủ quần áo ra, Lê Nhan bắt đầu thay quần áo một cách tự nhiên. Chỉ là sự tự nhiên này khi nhìn thấy poster trên đầu giường lại biến thành hơi mất tự nhiên.

Đứng đối diện trước tấm poster Mạc Thiên Vương mà coi quần áo, đúng là ngượng quá đi mất! Nhất là ánh mắt của anh ta còn không nhúc nhích nhìn chằm chằm vào mình!

"Đáng ghét!" Lê Nhan che mặt cười hai tiếng, ôm đồ ngủ bước vào phòng tắm. Lúc đi ra đã đổi thành bộ đồ ngủ kẻ ca rô. Nằm lên giường, Lê Nhan cảm thấy điện thoại ở bên cạnh, chuẩn bị lại lên Weibo.

Trên điện thoại có một tin nhắn chưa đọc, là Trần Thanh Dương gửi tới từ hai phút trước. Lê Nhan mở ra nhìn lướt qua, là hẹn cô ngày mai tới rạp chiếu phim xem phim.

Ngày mai《 Thượng Đế Cắm Khu 3 》chính thức công chiếu, trong khoảng thời gian này, bất kể là TV hay là Internet đều tràn ngập tin này. Trên diễn đàn lại càng thêm náo nhiệt, có rất nhiều thành viên quyết định tổ chức thành một đoàn đi ‘quẩy’ rạp chiếu phim.

Lê Nhan cảm thấy, nếu mình muốn trở thành người trợ lý của Mạc Trăn, thì cô rất cần phải tìm hiểu tình hình công tác của ông chủ một chút. Vì thế, cô tích cực đáp lại lời kêu gọi của Trần Thanh Dương: "Hương Ba này, mai chúng ta dậy sớm một chút, tới rạp chiếu phim cướp chỗ!"

Ngày 13 tháng 4, 《 Thượng Đế Cắm Khu 3 》công chiếu trên toàn quốc. Lê Nhan vốn tưởng rằng cô với Trần Thanh Dương tới đã đủ sớm, nhưng cô đã đánh giá thấp độ hấp dẫn của Mạc Trăn rồi. Rạp chiếu phim bị chen lấn đến nước chảy cũng không lọt, cho dù xem phim không mất tiền thì quán hàng nhỏ bên cạnh rạp chiếu phim cũng làm ăn phát đạt hẳn lên.

Trần Thanh Dương nuốt xâu thịt dê xiên nướng, mở miệng nói với Lê Nhan đang ngồi bên cạnh: "Cậu nói những người này chen chúc ở đây có ích lợi gì? Không có vé còn không giống với không vào được?" Cô nói xong còn đắc ý hươu hươu hai tấm vé trong tay, "Vẫn là anh Vân Trạch của cậu có biện pháp, vậy mà có thể lấy được hai tấm vé vip."

Lê Nhan đề lại cái tay đang đắc ý của cô, nuốt ngụm nước trái cây: "Cậu khiêm tốn một chút có được không, đợi đến lúc có người tới cướp thì cậu đừng có mà khóc."

"Cướp? Nếu có người dám tới, cậu cho họ ném thử Thiết Sa chường lợi hại của cậu là được!"

Lê Nhan: "..."

Bây giờ cô chỉ muốn làm bộ như không quen biết cái người này. Nhưng nhìn vé vào cửa, cô lại có chút mất mát. Từ sau lễ tình nhân, cô vẫn chưa gặp lại Hường Vân Trạch, hai tấm vé lần này, là anh ấy đưa cho Trần Thanh Dương.

Có phải anh ấy vẫn còn đang tức giận mình không? Lê Nhan vẫn có chút lo lắng, nhưng anh ấy không liên lạc với mình, cô cũng ngại gọi cho anh ấy.

"Được rồi, đừng suy nghĩ nữa." Trần Thanh Dương dùng cùi chỏ đụng Lê Nhan, "Anh Vân Trạch của cậu tình thần rất, sung sướng."

Lê Nhan lặng lẽ cầm lấy một cái cổ vịt lên gặm, không lên tiếng.

Chân mày Trần Thanh Dương giật giật, con nhóc này không phải có ý giả bộ thâm trầm, nhưng thật ra là vì cắm đầu vào ăn hả? Quá gian xảo.

Cô cũng cầm lấy một cái cổ vịt, vừa gặm vừa nói: "Tớ nghe anh ta nói dạo gần đây có một chuyện án, chờ anh ta hết bận rồi sẽ liên lạc với cậu."

"Ồm." Lê Nhan cầm giấy ăn lau tay, "Sắp đến giờ rồi, chúng ta đi thôi."

Vé vào vip là một phòng chiếu phim đặc biệt, hai người mượn ánh đèn lờ mờ tìm được chỗ ngồi, liền chuyển tâm hồn chỉ nhìn chăm chú vào màn hình lớn... xem quảng cáo.

Sau khi xem quảng cáo đồ trang sức bằng ngọc quý, đèn trong rạp đột nhiên tối sầm xuống, đôi lấy tiếng kinh hô kích động của toàn bộ người xem. Màn hình lớn tối một lát, sau đó bắt đầu phát... giới thiệu Thượng Đế Cắm Khu.

Phần giới thiệu tái hiện lại tình tiết của hai tập phim trước, mặc dù người xem đang ngồi đây không chỉ xem một lần, nhưng mỗi lần thời điểm Cao Sâm ra sân, đều sẽ có người xem hét lên chói tai, Trần Thanh Dương chính là một người trong số đó.

"Đại Lực Đại Lực! Rốt cuộc lại nhìn thấy Cao Sâm trong màn ảnh lớn, tớ kích động đến rơi nước mắt luôn!!!"

Lê Nhan cầm nước trái cây lặng lẽ hút, không thêm để ý tới cô.

Ước chừng tầm năm phút, bộ phim chính thức bắt đầu, lần này người xem hết rất nhiệt tình, Trần Thanh Dương thậm chí còn túm lấy tay Lê Nhan lắc lắc.

Trong màn hình là một mảnh trắng xóa, hỗn loạn như lúc thiên địa sơ khai. Không bao lâu sau, ở vị trí chính giữa xuất hiện một chấm vàng nhỏ, màn hình kéo gần mới nhìn ra đó là một quả chanh. Quả chanh lắc lư hai cái, dọc theo mặt phẳng nghiêng lặn xuống, được một bàn tay trắng nõn thon dài tiếp được. Màn hình lại kéo ra xa, một người đàn ông mặc áo blouse trắng xuất hiện trên màn ảnh, khí chất ưu nhã như báo săn mỗi vậy, ngay cả áo blouse trắng anh mặc cũng toát lên phong thái quý tộc.

Dùng dao giải phẫu cắt chanh làm hai nửa, người đàn ông thuận tay cầm lấy một nửa, đẩy cửa phòng thí nghiệm ra. Đứng ở cửa nhìn một lát, anh ta cắn một miếng chanh, nhấc chân đi ra ngoài. Khắp nơi trong căn cứ thí nghiệm là dụng cụ tinh vi mũi nhọn, mỗi một góc đều có nhân viên công tác đang bận bịu bịu, hết thấy cùng với dáng vẻ khí định thần nhàn của người đàn ông dường như không có cách nào hoàn toàn dung hợp.

Trên màn hình nhảy ra một hàng chữ nhỏ, vừa đứng dừng lại bên cạnh người đàn ông: Diễn viên chính - Mạc Trăn.

Từ lúc Mạc Trăn bắt đầu xuất hiện, tiếng hét chói tai trong phòng chiếu phim đã không thể dừng lại, Lê Nhan lần đầu tiên hiểu được cái từ "chấn lung phát hội" này. (chấn lung phát hội 振聋发聩 kêu lớn tiếng làm thức tỉnh kẻ ngu muội)

Mãi đến khi bộ phim chiếu được mấy phút, người xem mới dần dần bình tĩnh lại.

Lê Nhan vẫn một mực ngồi im tại chỗ lẳng lặng xem, chỉ là càng xem càng có cảm giác, tình tiết sao lại quen mắt đến như vậy, giống như trước kia cô đã

xem qua rồi ỹ? Cô nói sự nghi ngờ này ra cho Trần Thanh Dương, Trần Thanh Dương chỉ vút cho cô một cái liếc mắt: "Cậu xuyên không?"

Lê Nhan cảm thấy đạo bắt đồng bắt tương vì mưu, cô vẫn một mình suy nghĩ thì tốt hơn. Chỉ là suy nghĩ đến khi bộ phim kết thúc, cô cũng không nghĩ ra một đầu mối nào. (đạo bắt đồng bắt tương vì mưu: không cùng chí hướng thì không thể cùng nhau mưu lược sự nghiệp được.)

"Bà nó chứ, Cao Sâm trở nên xấu xa cũng đẹp trai ừ chịu được!" Trần Thanh Dương theo dòng người đi ra khỏi rạp chiếu phim, hiển nhiên vẫn còn chìm đắm trong sắc đẹp của Cao Sâm chưa thoát ra được.

Trong tình tiết vừa rồi, một người trợ thủ của Cao Sâm trong lúc vô ý phát hiện anh bị nhiễm virus từ thi thể, kết quả bị Cao Sâm không chút do dự diệt khẩu. Tính cách nhân vật mãnh liệt xoay ngược lại, đã để lại cho người xem một cú đánh mạnh. Terri Hoult, một trong đạo diễn của hệ liệt 《 Thượng Đế Cấm Khu 》 từng tiết lộ trong buổi phỏng vấn, nhân vật Cao Sâm này không phải là chúa cứu thế, anh ta cũng có thể Tu La tới từ địa ngục.

"Đại Lực, làm sao đây, tớ muốn sinh cho Cao Sâm một đứa con!"

Miệng Lê Nhan giứt giứt, không trả lời. Cô càng suy nghĩ thì càng cảm thấy, hình như cô đã xem《 Thượng Đế Cấm Khu 3 》 rồi, đặc biệt là tình tiết Cao Sâm giết chết trợ thủ vừa rồi, cô lại có cảm giác trí nhớ hazy còn mới mẻ.

Hai người đi ra ngoài rạp chiếu phim, tìm quán ăn nhỏ ngồi xuống, Trần Thanh Dương vui vẻ đi gọi món ăn, Lê Nhan thì ngồi trên ghế phụ trách chiếm chỗ kiểm tra túi quần áo. Điện thoại trong túi xách rung rung hai cái, Lê Nhan lấy ra nhìn một chút, là một số lạ gửi tin nhắn tới.

Cô ngờ vực chớp chớp mắt, mở tin nhắn.

"Chào ngài, Lê tiểu thư, chúc mừng ngài thông qua phỏng vấn của Khải Hoàng, mời ngài mười giờ sáng ngày mai mang theo thẻ căn cước cùng sáu tấm ảnh thẻ tới bộ phận nhân sự ở tầng 9 công ty làm thủ tục nhận chức."

Lê Nhan lại chớp chớp mắt, cái này không phải là trò đùa dai của ai chứ? Nhưng trừ chính bản thân cô, không có người nào biết cô tới Khải Hoàng phỏng vấn mà!

Không nghĩ tới... Công ty đúng là mất bị mù!

Trần Thanh Dương chọn thức ăn xong quay trở lại, thấy Lê Nhan ngốc ngốc ngồi tại chỗ, không nhận được cốc đầu cô: "Thế nào vậy hả Đại Lực? Đói đến ngu luôn rồi à?"

Lê Nhan giương mắt nhìn cô, muốn nói lại thôi.

"Rốt cuộc là có chuyện gì?" Trần Thanh Dương kéo ghế ra, ngồi xuống phía đối diện cô.

Lê Nhan nghĩ nghĩ, tuy cô không muốn lừa gạt Hương Ba, nhưng người phỏng vấn ngày đó nói không thể tiết lộ chuyện này cho người khác biết, huống chi... nếu Hương Ba biết cô làm trợ lý của Mạc Trấn, nhất định một giây sau có thể bóp chết cô.

"Không có chuyện gì." Lê Nhan lắc lắc đầu, quyết định để cho chuyện này trở thành bí mật vĩnh viễn. Trần Thanh Dương thấy cô không nói, cũng không truy hỏi nữa, mà đổi đề tài khác: "Đúng rồi Đại Lực, hiện tại thân thể của cậu cũng khá lên rồi, tiểu thuyết của tớ cũng đã ký xong, chúng ta có thể đi Göreme ngồi khinh khí cầu!"

Göreme? Lê Nhan ngó Trần Thanh Dương, hơi chột dạ: "Hương Ba, có thể tớ không đi được..."

"Tại sao?!" Đã nói là đi đạp theo dấu chân của Mạc Thiên Vương rồi!

"Tớ tìm được công việc..."

Trần Thanh Dương ngẩn người, "Cậu tìm được việc lúc nào?"

"Mấy ngày trước. Bởi vì trước đó chưa xác định, tớ mới không nói cho cậu biết, vừa rồi họ gửi tin nhắn tới, bảo tớ ngày mai đi làm thủ tục nhận chức."

Lần này Trần Thanh Dương ngẩn người còn lâu hơn lần trước, sau đó vỗ bàn cái bốp: "Đây là chuyện tốt nha, du lịch có thể đi sau được mà! Đúng rồi, là công việc gì vậy?"

"Ồm... Biên tập trang web." Các cô học khoa trung văn, dĩ nhiên phải tìm một công việc liên quan đến chữ viết, nếu Hương Ba làm tác giả, vậy cứ cô coi như làm biên tập đi.

Trần Thanh Dương gật đầu, công việc này Đại Lực vẫn có thể đảm nhiệm, nhưng mà... "Người nhà cậu sẽ đồng ý ư?"

Đại Lực bệnh nặng mới khỏi, cô nhìn ra được người nhà nó vẫn còn kinh hồn bạt vía, sợ rằng sẽ không cho nó nhanh như vậy đã ra ngoài làm việc.

Lê Nhan cũng đang phiền não vấn đề này, phỏng vấn ngày đó là ngoài ý muốn, cô căn bản chưa kịp thương lượng với người nhà. Khoảng thời gian này mẹ cô vì chăm sóc cho cô, gần như đã đem tất cả công việc dúi về nhà làm, ba cũng hủy bỏ tất cả chuyến đi công tác, ở nhà chơi với cô. Muốn khiến bọn họ đồng ý cho mình ra ngoài làm việc, e rằng có chút khó khăn.

Xem ra, trước tiên phải giải quyết ông ngoại mới được.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Giao phong

Editor: Tiểu Anhh

Ông ngoại Lê Nhan ở nhà cũ Giang gia, cách trung tâm thành phố một đoạn. Cùng Trần Thanh Dương ăn cơm trưa xong, Lê Nhan gọi xe tới Giang gia.

Đoạn thời gian này trên đường không có nhiều xe chạy, tài xế taxi cả một đường đều tâm tình thoải mái lái xe, còn ngâm nga một khúc hát. Lê Nhan nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ vội vàng đi qua, sắp xếp lại hệ thống ngôn ngữ để chút nữa lừa ông ngoại.

Điện thoại không hề báo trước vang lên, dọa Lê Nhan giật nảy mình. Cô móc điện thoại, là Hương Vân Trạch gọi điện tới. Ngần người theo bản năng, Lê Nhan có chút lo lắng nhận điện thoại: "Anh Vân Trạch?"

Tiếng anh Vân Trạch này khiến trong lòng Hương Vân Trạch ngũ vị tạp trần, nhưng anh vẫn không quên mục đích mình gọi điện tới: "Nhan Nhan, anh nghe Trần Thanh Dương nói em tìm được công việc?"

Lê Nhan: "..."

Hương Ba nhất định là chó săn của Hương Vân Trạch!

Nhỏ giọng "ừ" một tiếng, nghe thấy đầu bên kia điện thoại trầm lặng chốc lát, mới lại truyền tới tiếng Hương Vân Trạch: "Công việc gì?"

"... Biên tập trang web."

"Tên công ty là gì?"

...

Nghe khẩu khí này của anh chính là muốn điều tra mười tám đời tổ tông công ty người ta trong một lần luôn á. Lê Nhan nắm điện thoại không lên tiếng, Hương Vân Trạch không đợi câu trả lời của cô, lại hỏi: "Chú Lê có biết chuyện này không?"

...

Lê Nhan tiếp tục giữ yên lặng, Hương Vân Trạch bắt đầu dĩ vãng: "Nhan Nhan, anh hiểu tâm trạng muốn ra ngoài đi làm của em, nhưng sức khỏe em vừa mới tốt lên, có thể thích ứng với công việc bên ngoài ư?" Từ nhỏ anh đã nhìn Lê Nhan lớn lên, trong mắt anh Lê Nhan thuần khiết như một tờ giấy trắng, anh không muốn nhanh như vậy cô đã dần thân vào xã hội như cái thùng nhuộm này, huống chi, thân thể của cô vẫn cần phải điều dưỡng.

Lê Nhan vẫn không nói chuyện, Hương Vân Trạch chỉ có thể xuyên qua ống nghe nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng của cô. Anh nhếch môi, nói: "Nhan Nhan, tuổi em vẫn còn nhỏ, không cần gấp như vậy đâu. Nếu em nhất định muốn đi làm, có thể tới công ty ông ngoại anh." Cùng với để cho cô ở bên ngoài bị người khác hô tới quát lui, còn không bằng đem cô bảo hộ dưới đôi cánh của mình.

"Anh Vân Trạch, năm nay em cũng đã 22 tuổi..." Ở tuổi này Mạc Trăn đã nắm được giải ảnh đế, cô chính xác đã không còn nhỏ nữa.

Thậm chí tại sao lại so sánh với Mạc Trăn, chính cô cũng không biết.

Nhưng câu này lại làm Hương Vân Trạch sửng sốt. Anh biết đạo lý trẻ nhỏ trưởng thành nên tự mình ra ngoài tranh đấu, chính bản thân anh cũng chưa tới 18 tuổi đã một thân một mình tới nước Mỹ, nhưng mà Lê Nhan... Cô không cần phải đối mặt với những thứ này, anh muốn bảo vệ cô cả đời.

"Bây giờ em đang chuẩn bị tới nhà ông ngoại, chuyện này em sẽ nói với người nhà, anh không cần lo lắng." Lê Nhan nói xong, nhanh tay dập máy trước khi Hương Vân Trạch mở miệng.

Hương Vân Trạch nghe thấy âm thanh máy báo bận, lòng cũng dần dần chìm xuống. Anh nghĩ muốn bảo vệ cô cả đời, nhưng cũng phải xem người ta có nguyện ý không.

Lê Nhan cúp điện thoại, xe taxi cũng vừa vặn dừng trước nhà cũ của Giang gia. Thanh toán tiền xe, Lê Nhan hít một hơi, đẩy cánh cổng đã hơi rỉ sét.

Căn nhà này được tổ tiên Giang gia truyền xuống, đã có gần trăm năm lịch sử. Khi còn bé ông ngoại đã ở nơi này, hiện tại đã già, lại càng không bỏ được căn nhà đã ở cả đời này.

Căn nhà không tính là lớn, có một khu vườn hoa nhỏ, sau vườn hoa là một tòa nhà hai tầng. Cách tòa nhà không xa có một kho hàng, ban đầu dùng để chất đồng đồ linh tinh, bây giờ đã bị ông ngoại xây lại thành võ quán, chuyên dùng để dạy cho học sinh luyện võ.

Ngay từ đầu Lê Nhan cảm thấy chỗ này rất hẻo lánh, sẽ không có bao nhiêu người nguyên ý chạy tới nơi xa như vậy để học võ, nhưng học sinh năm này qua năm kia chưa bao giờ đứt đoạn. Cô nghĩ bọn họ đại khái là đều bị danh tiếng trên giang hồ của ông ngoại hấp dẫn tới. Giang gia trước kia làm gì thì cô không biết, nhưng nghe mẹ cô nói, cụ tổ Giang gia như là nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp, chính là chương môn ngũ nhạc phái vậy.

Chương môn ngũ nhạc phái? Trong đầu Lê Nhan xuất hiện khuôn mặt của Nhạc Bất Quần, cô cảm thấy đây chẳng phải là ví dụ hay ho gì cả.

(Nhạc Bất Quần: nhân vật trong tiểu thuyết tiểu ngao giang hồ của Kim Dung)

Vú Vương đang ở trong sân cắt cỏ dại, thấy Lê Nhan tới, cuống quýt buông việc trong tay xuống, tiến lên đón: "O kìa tiểu thư, sao con không tới mà không nói trước một tiếng, để vú chuẩn bị ít thức ăn con thích!"

Lê Nhan ngượng ngừng cười cười: "Không cần đâu vú Vương, con tới tìm ông ngoại."

"Ồ, tìm lão gia ư, ông ấy đang ở võ quán đấy." Vú Vương nói xong, ngoảnh đầu lại hô một tiếng vào trong phòng, lại xoay người nói với Lê Nhan, "Bây giờ vú đi mua thức ăn, tối nay con hãy ở lại ăn cơm, đã lâu lắm rồi con chưa nếm lại tay nghề nấu nướng của vú đâu!"

Dứt lời, vú Vương hân hoan đi ra ngoài, Lê Nhan bắt đầu nhìn bà một cái, đi tới hướng võ quán.

Cách từ xa đã có thể nghe thấy âm thanh cười đùa rên rĩ từ bên trong, còn kèm theo tiếng gào thét trung khí mùi phần của huấn luyện viên. Khi còn bé, ba mẹ Lê Nhan rất bận rộn, ba ngày hai bữa đều bị ném tới chỗ ông ngoại, nói cô giết thời gian ở trong võ quán cũng không quá đáng.

Đứng ở cửa nhìn một hồi, đám học trò dưới ánh mắt lom lom như hổ rình mồi của huấn luyện viên đau khổ dồn sức ra quyền đá chân đạp bao cát, ông ngoại ngồi ở một bên, nhàn nhã uống trà.

Lê Nhan đi qua đó, tới trước mặt ông ngoại, ngồi xuống: "Ông ngoại, cháu tới thăm ông nè!"

Giang lão gia nâng mắt, cười một tiếng: "Đều là người từng trải, không cần nói những lời ngoài miệng này."

Lê Nhan vui vẻ thần phục ôm quyền với ông: "Được! Giang đại hiệp quả nhiên khoái nhân khoái ngữ! Ta mình nhân bắt thuyết ám thoại, ta, cháu gái của ông tìm được việc làm rồi!"

(Khoái nhân khoái ngữ: người chân thật nói lời ngay thẳng.

Mình nhân bắt thuyết ám thoại: người quang minh chính đại, ngay thẳng không nói lời quanh co vòng vèo.)

"Cái gì, tiểu sư muội tìm được việc làm rồi?" Bài luyện tập của võ quán không biết dừng lại từ lúc nào, các học trò cũng ngồi ở một bên nghỉ ngơi, mấy huấn luyện viên tất cả đều vây lại.

Huấn luyện viên trong võ quán trừ số ít mấy người được tuyển tới, còn lại đều là học trò trước kia ở nơi này. Khi đó võ quán chỉ có một huấn luyện viên là ông ngoại, tất cả học trò đều là ông đích thân dạy. Về sau nhóm học trò này dần dần lớn lên, sau khi võ công học thành, có lựa chọn rồi đi, có ở lại võ quán, tiếp tục đi theo ông ngoại. Lê Nhan khi còn bé thường xuyên cùng bọn họ luyện võ, đương nhiên trở thành tiểu sư muội của bọn họ.

Qua nhiều năm như vậy, mọi người đều coi cô như em gái ruột mà đối đãi, Giang lão gia chỉ có mình cô là cháu gái ngoại, cô muốn ra ngoài đi làm, đây tuyệt đối là một chuyện đại sự.

"Công việc gì?" "Đã điều tra bối cảnh công ty đó chưa?" "Tiền lương của em là bao nhiêu?" Mọi người ngơ ngác một lúc rồi ta một câu nhao nhao hỏi, giống như Lê Nhan không phải muốn đi làm việc, mà là muốn xông vào đầm rồng hang hổ vậy.

"Là biên tập trang web thông thường thôi, là công ty đứng đắn." Lê Nhan mở to mắt kích phát kỹ năng nói phét.

Giang lão gia không nói gì, ngược lại đại sư huynh lại không nén được tức giận trước: "Anh nói nè tiểu sư muội, em muốn tìm công việc không bằng trực tiếp tới nơi này, những đứa tới học thuật phòng thân đều là cô bé xinh đẹp trẻ tuổi, cái này mấy thằng đàn ông như bọn anh không thi triển được. Mấy đứa nói có đúng không?" Đại sư huynh quét mắt qua mặt các sư đệ, các sư đệ nhao nhao bày tỏ, đại sư huynh nói đúng!

"Hơn nữa nơi này bọn anh còn bao ăn bao ở!" "Bọn anh còn mua năm hiem một kim!" "Quan trọng nhất chính là, ở chỗ này không ai dám bắt nạt em!"

Lê Nhan biết bọn họ giống như Hường Vân Trạch, đều sợ mình đi ra ngoài bị người ta khi dễ. Cô mím môi, nhìn ông ngoại từ đầu đến cuối vẫn không tỏ thái độ. Ông ngoại nhấp một ngụm trà, mới nhìn cô nói: "Cháu quyết định rồi?"

"Vâng!" Lê Nhan kiên định gật đầu, loại thời điểm này nhất định phải tỏ ra mình rất quyết tâm!

Ông ngoại nhìn cô một chốc, nói: "Thanh niên là nên ra ngoài xông xáo một lần, ta tin cháu cũng đã cân nhắc rồi mới đưa ra quyết định, nếu như vậy, ta ủng hộ cháu."

Tiếng nói Giang lão gia vừa dứt, đại sư huynh liền giờ chân: "Sư phụ, thầy cũng không phải không biết tiểu sư muội vừa mới khỏe..."

Giang lão gia nhìn lướt qua anh ta, đại sư huynh lập tức im bất.

"Cám ơn ông ngoại!" Nếu không phải hình tượng của ông ngoại quá mức uy nghiêm, cô rất muốn nhào tới hôn ông một cái, "Bên phía ba mẹ..."

Ông ngoại bật cười một tiếng: "Yên tâm đi, bọn họ giao cho ông."

Có những lời này của ông ngoại, cuối cùng Lê Nhan cũng yên tâm. Ở trong nhà bọn họ, ông ngoại là người đứng đầu chuỗi thức ăn!

(chuỗi thức ăn là một dãy gồm nhiều loài sinh vật có quan hệ dinh dưỡng với nhau, loài đứng trước là thức ăn của loài đứng sau.)

"Đúng rồi, cháu với thằng nhóc Hường gia kia thế nào rồi?" Ông ngoại chuyển đề tài câu chuyện, quan tâm tới vấn đề tình cảm của cháu gái.

Lê Nhan hơi mất tự nhiên dịch dịch người trên ghế: "Ông ngoại, cháu vẫn xem anh ấy là anh trai."

Giang lão gia nhếch môi không nói, ông nhìn ra được thằng nhóc Hường gia có tâm tư gì với cháu gái mình, khoảng thời gian Lê Nhan nằm viện, những việc thằng nhóc đó làm ông cũng nhìn thấy hết vào trong mắt, chỉ là vấn đề tình cảm của người trẻ tuổi ông cũng không có cách nào chen miệng.

Nhưng có điều, phòng chừng hôm khác phải mời lão Hường tới ăn bữa cơm rồi.

Kế hoạch tác chiến của Lê Nhan rất thành công, có ông ngoại đứng ra, ba mẹ sẽ bị thuyết phục dễ dàng. Mãi cho đến khi nằm trên chiếc giường quen thuộc, tâm trạng cô vẫn chưa bình tĩnh trở lại.

Người chỉ có thể nhìn thấy ở poster và trên màn hình máy tính, sau ngày mai là có thể cùng cô sớm chiều tương trợ lẫn nhau! Thật là... ngượng quá đi!

"Ha ha ha ha ha ~" Lê Nhan che chăn cười không ngừng, ngày mai phải mặc gì cho tốt để đi gặp Mạc Thiên Vương đây!

Trong đầu nhớ lại những bộ quần áo treo trong tủ, Lê Nhan dần dần thấy hơi buồn ngủ. Chính đồng hồ báo thức thành bảy giờ, Lê Nhan mới yên tâm đi ngủ.

Bảy giờ sáng Lê Nhan đúng giờ bị đồng hồ báo thức gọi tỉnh, trước tiên cô đi tắm, còn đắp thêm một cái mặt nạ, mới lấy quần áo đã nghỉ sẵn từ tối hôm qua trong tủ ra, làm dáng trước gương, đẹp! Ăn sáng xong rồi ra cửa, vừa đúng tám giờ rưỡi.

Lại kiểm tra túi xách lần nữa, chắc chắn thẻ căn cước và ảnh đều mang theo, Lê Nhan gọi xe tới Khải Hoàng. Tài xế taxi sau khi nghe cô tới Khải Hoàng, ngay lập tức cười rộ lên: "Cô bé, lại theo đuổi mình tỉnh à? Mỗi ngày bọn cháu đều mai phục dưới tòa nhà kia, đúng là rất liều chết, nhưng làm như vậy có ích gì không? Mạc Trần, An Ca biết bọn cháu mai phục ở đó sẽ đi qua sao?"

Lê Nhan chớp chớp mắt nhìn tài xế: "An Ca là ai vậy ạ?"

"Đại ca sĩ đấy, cháu không biết?" Tài xế thật bất ngờ, "Chẳng lẽ trừ Mạc Thiên Vương, những minh tinh khác đều không vào mắt cháu?"

"Cháu chỉ biết Mạc Trần." Cô nói là sự thật, trong giới giải trí, toàn bộ minh tinh mà cô biết cộng lại cũng chỉ có mỗi Mạc Trần.

Nhưng lời này lọt vào tai tài xế lại không giống thế, ông ta thăm thò dài, nhìn cô bé này cũng khá xinh xắn đấy, đáng tiếc lại bị Mạc Thiên Vương làm say thành não tàn.

Đến tận khi Lê Nhan xuống xe, tài xế vẫn còn đang tiếc hận. Khi Lê Nhan đi vào cửa Khải Hoàng bị bảo vệ ngăn lại, trải qua một trận vận hội, xác nhận cô là tới làm thủ tục nhậm chức mới cho cô đi vào.

Thấy Lê Nhan nghênh ngang đi qua cửa Khải Hoàng, các cô gái ở ngoài cửa không phục: "Ai da em nói này bảo vệ đại ca, anh không thể nhìn thấy cô ấy xinh đẹp thì để cho cô ấy đi vào thế chứ? Làm người phải được đối xử bình đẳng, em thấy em cũng có thể đi vào."

Bảo vệ đại ca bị cô gái này chọc cười: "Người ta là tới nhậm chức, còn các cô?"

Cô gái kia sững người, xắn tay áo, hào khí ngút trời: "Anh nói đi, các anh còn có vị trí công tác nào thiếu người, chụy nhận hết!"

Đề nghị này được rất nhiều người ủng hộ, tập thể các cô gái get đến kỹ năng mới. (???)

Lê Nhan tuy tới sớm hơn bốn mươi phút, nhưng nhân viên công tác cũng không làm cô phải chờ đợi, nhanh chóng cầm một đồng hợp đồng tới giải thích với cô, để cô kí tên. Ký xong đủ loại hợp đồng, điền xong đơn nhậm chức, đã mười giờ.

Nhân viên công tác kiểm tra thủ tục một lần, xác nhận không có vấn đề gì mới phát cho cô một cái bảng tên nhân viên tạm thời: "Cô đi từ thang máy bên kia tới lầu 36, Mạc Thiên Vương ở phòng nghỉ."

Mạc Thiên Vương ở phòng nghỉ.

Những lời này vào trong đầu cô tự động phiên dịch thành Mạc Thiên Vương đã nằm xong rồi.

Đầu óc bị chập mạch mấy giây, Lê Nhan ngẩn ngơ đáp ừm, bay tới hướng cô ấy chỉ. Khi thang máy dừng ở lầu 36, Lê Nhan hít một hơi thật sâu, oanh liệt nhấc chân phải lên.

Tầng này lớn như vậy, phòng nghỉ của Mạc Trấn ở nơi nào chứ? Lê Nhan dọc theo hành lang bước về phía trước, đi thẳng tới một đại sảnh. Trên quầy bar ở đại sảnh có một người phụ nữ đang ngồi, thấy Lê Nhan tới, đầu tiên là ngẩn người, sau đó cười nói với cô: "Cô là cô Lê? Cô đi ngược rồi, phòng nghỉ của Mạc Thiên Vương ở bên kia."

"À, cảm ơn." Lê Nhan đứng lại, có chút mất tự nhiên gật đầu.

"Giới thiệu một chút, tôi là Hàn Mai Mai, sau này mọi người chính là đồng nghiệp, còn phải chiếu cố lẫn nhau nha." Chẳng hạn như tiết lộ ra nhiều bất quá của Mạc Thiên Vương gì đó.

Lê Nhan sững người nhìn cô ta, mới nói: "Chào cô, Hàn Mai Mai, tôi là Lý Lôi, rất hân hạnh được biết cô." (là hai nhân vật trong phim lý lôi và hàn mai mai.)

Hàn Mai Mai: "..."

Đã lâu rồi, cô chưa nghe thấy chuyện cười nào mộc mạc như vậy đâu.

Lê Nhan trở lại đường cũ, rốt cuộc cũng tìm thấy phòng nghỉ của Mạc Trấn ở một đầu khác của hành lang. Cánh cửa đang đóng, Lê Nhan gõ hai cái, âm thanh của một người đàn ông truyền ra từ bên trong: "Mời vào."

Trong trẻo dễ nghe.

Dè dặt đẩy cửa phòng ra, Lê Nhan bước vào trong hai bước.

Trong phòng nghỉ có một người đàn ông ngồi trên ghế sofa, ngẩng đầu nhìn cô. Gió từ cửa sổ phía sau anh thổi vào, thổi bay những sợi tóc đen của anh, cũng thổi cho lòng cô rối loạn.

Người này chính là Mạc Trấn, ngôi sao Thiên vương được hàng ngàn hàng vạn fan điên cuồng mê luyện.

"Chào, chào anh..."

"Chúng ta tới trường quay thôi." Mạc Trấn đứng lên từ trên ghế sofa, đánh gãy câu nói Lê Nhan chưa kịp thốt ra.

Trường, trường quay? Nhanh như vậy cô đã được thăng chức rồi? Thật sự không cần phải huấn luyện trước khi vào cương vị hả?

Nhưng Mạc Trấn không cho cô thời gian phản ứng, đã dựa vào đôi chân dài vượt trội đi về phía trước, Lê Nhan đành phải hấp tấp đuổi theo. Lúc Mạc Trấn nhấn mở thang máy, cô vừa vận chạy tới.

Từ lầu 36 xuống lầu B1, vẫn phải tiêu phí một chút thời gian. Trong thang máy chỉ có hai người là cô và Mạc Trấn, cô hơi ngược đầu lên, ngấm gò má Mạc Trấn. Hôm nay anh không đeo kính mát, cô thậm chí có thể đếm được lông mi của anh tổng cộng có bao nhiêu cái.

"Khụ khụ, vừa nãy em đi nhầm hướng, ở đại sảnh có gặp một cô gái." Lê Nhan ho khan hai tiếng, cảm thấy rất cần thiết phải chủ động liên hệ tình cảm với ông chủ, "Cô ấy nhìn em với ánh mắt là lạ, còn lừa em rằng cô ấy gọi là Hàn Mai Mai."

Khóe miệng Mạc Trấn không thể nhận ra gật gật: "... Cô ấy thật sự gọi là Hàn Mai Mai."

Lê Nhan dờ người, sau đó kinh ngạc há hốc miệng: "Cô ấy chạy ra từ sách giáo khoa khi nào đấy?"

Mạc Trấn: "..."

Không được, anh nhất định phải băng trụ, duy trì hình tượng lạnh lùng sang chảnh! Lạt mền buộc chặt, chiêu thứ nhất này nhất định phải làm cho tốt.

Anh chuyên tâm dồn chí nhìn chằm chằm vào con số đang biến hóa trong thang máy, không để ý trả lời: "Đại khái là hơn hai mươi năm trước."

"Ồ." Lê Nhan rất nể mặt ồ một tiếng, thang máy vừa đứng dừng lại ở lầu B1. Đi ra khỏi thang máy, Lê Nhan theo chân anh tới một chiếc Land Rover. Nhìn chiếc Land Rover màu vàng kim, cô lại thâm cảm thấy khó khăn. Theo lý thuyết, lúc này không thể nghi ngờ là cô phải lái xe, nhưng... cho dù cô dám cầm tính mạng mình ra làm trò đùa, cũng không dám lấy tính mạng của Mạc Trấn ra đùa giỡn đâu.

Ngược lại là Mạc Trấn lại không ngừng bước chân, trực tiếp đi tới ghế điều khiển: "Lên xe."

Lê Nhan sững sốt hai giây, nhanh nhẩu trèo lên xe.

Xe từ lối đi dành cho nhân viên ra ngoài, trước cửa Khải Hoàng vẫn còn đám thiếu nữ bao vây đợi chờ. Lê Nhan nghiêng đầu nhìn bóng dáng bọn họ xa dần, xoay đầu lại đối diện với Mạc Trấn: "Ngại quá, lại phải để anh tự lái xe."

Mạc Trấn cúi đầu cười nhẹ một tiếng không thể nghe thấy, liếc nhìn người bên cạnh: "Sau khi em lấy được bằng lái, đã lái xe lần nào chưa?"

Lê Nhan: "..."

Cô còn tưởng rằng tất cả các chất dinh dưỡng của anh đều chạy hết lên mặt, không nghĩ tới đầu óc vẫn dùng được.

Nếu đã như vậy, cô lại càng không nghĩ ra lý do bọn họ nhận cô. Chẳng lẽ là bị sức hấp dẫn nhân cách của cô thuyết phục?

Trầm mặc, Lê Nhan lại chủ động tìm đề tài mới: "Mạc Thiên Vương này, gần đây anh đang quay bộ phim gì vậy?"

Tiếng Mạc Thiên Vương này khiến Mạc Trần thấy khó chịu, nhưng anh vẫn trả lời: "Phim ma."

Phim ma?!!

Lê Nhan hoàn toàn ngốc người rồi, ba mẹ, con muốn về nhà!

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Trường quay

Editor: Tiểu Anhh

Dân gian lưu truyền một cách nói, nói là phần lớn trường học đều xây trên bãi tha ma, bởi vì học sinh trong trường có đủ loại mệnh, có thể áp chế đủ loại ma quỷ.

《 Quý giáo 》chính là giải thích câu chuyện này.

Nam chính trong câu chuyện là một thầy giáo mới tới, ngay ngày đầu tiên tới trường học đã phát sinh liên tiếp các loại chuyện kỳ lạ bên người. Đồng nghiệp muốn nói lại thôi, học sinh với cử chỉ và hình vi đáng ngờ, còn có câu chuyện ma lưu truyền trong vườn trường.

Nghe nói mỗi một khóa lớp 10 ban 3 (tương tự như 10A3 ở Việt Nam), đều sẽ có một nữ sinh tên là Đồng Đồng, hễ người nào đối mặt với Đồng Đồng, đều sẽ chết oan chết uổng.

Lê Nhan hát bay kịch bản đang nắm trong tay, ngoảnh đầu nhìn cái người nhắm mắt nghỉ ngơi bên cạnh: "Vậy nên, anh chính là người diễn vai chủ nhiệm lớp xấu số của lớp 10 ban 3?"

"Ừ." Mạc Trần vẫn nhắm mắt, nhàn nhạt đáp một tiếng.

Lê Nhan có loại cảm giác khóc không ra nước mắt, nghĩ từ bé đến lớn, tuy cô ý vào sức lực lớn đã bắt nạt không ít người, nhưng cô sợ nhất chính là ma! Cái gì mà Sadako, Hanako, Đồng Đồng, một bộ cô cũng chưa xem!

(hanako san: nhân vật trong phim Beginning of toilet no Hanako-san của Nhật Bản, đây là hồn ma của một cô gái trẻ, thường ám ở nhà vệ sinh trong trường học và dọa bắt cứ ai đi vào nhà vệ sinh.)

Mạc Trần vẫn luôn không có biểu cảm gì đột nhiên động động chân mày. Anh mở mắt ra nhìn sắc mặt cứng ngắc của Lê Nhan một chốc, đuôi lông mày giương lên: "Không phải cô... sợ ma chứ?"

"Sao có thể!" Lê Nhan trưng ra dáng vẻ bị vũ nhục, "Cho dù là Sơn Thôn Lão Thi hay là Điệp Tiên Bút Tiên toàn bộ tôi đều xem!" Nội dung tóm tắt!

(Sơn thôn lão thi, điệp tiên, bút tiên đều là những bộ phim ma của TQ.)

"Ồ." Mạc Trần cười như không cười gật đầu, lại tựa lưng vào ghế nhắm mắt giả vờ ngủ. Một con ma lại sợ ma? Còn có chuyện nào buồn cười hơn chuyện này không? Khóe môi Mạc Trần không kìm được gợn lên; không bằng, hôm nào mời cô xem phim ma đi. Rạp chiếu phim gia đình trong phòng khách có giá trị không nhỏ, hiệu quả không kém gì rạp chiếu phim 3D.

Không biết người bên cạnh có tâm tư xấu xa, ánh mắt Lê Nhan lơ đãng dừng lại trên kịch bản bị mình ném sang một bên. Tùy ý lật kịch bản, đôi đồng tử như muốn bò từ bên trong ra vậy, cô kinh sợ cả người đều phát run: "Mạc Thiên Vương! Nghe nói đoàn làm phim quay phim ma thường xuyên gặp những chuyện kỳ quái, anh không sợ sao?" Không khí trầm lắng trong loại thời điểm này thật sự là quá kinh khủng, nhất định phải tìm một người để nói chuyện!

Mạc Trần lười biếng hé một con mắt, liếc qua sắc mặt nhợt nhạt của Lê Nhan: "Không sợ." Anh nói xong, lại chậm chậm đến gần Lê Nhan, tận lực đè thấp giọng, "Không gạt em đâu, thật ra thì từ nhỏ tôi đã có âm dương nhãn, có thể nhìn thấy rất nhiều thứ mà người thường không thể nhìn thấy, ví dụ như..." Ánh mắt của anh dừng lại phía sau Lê Nhan.

"Á á á á!" Lê Nhan đẩy Mạc Trấn ra, nhảy phót xuống xe, "Em đi xem bọn đạo diễn chuẩn bị xong chưa!"

Nhìn bóng lưng chạy mất dạng của Lê Nhan, ý cười trên mặt Mạc Trấn muốn ngăn cũng không ngăn được.

"Thật sự là xấu tính quá à nha! Anh là học sinh tiểu học hả?!" Thân ảnh Phiêu Phiêu bỗng nhiên xuất hiện trong xe, bắt mắt lườm Mạc Trấn, "Lạnh lùng sang chảnh đâu? Lạt mềm buộc chặt đâu? Sao anh đã làm hồng việc nhanh như vậy?"

Mạc Trấn không để bụng bêu môi, tiếp đó lại gà gật trên xe. Dáng vẻ vừa rồi của Lê Nhan thực sự làm anh không nhận được muốn trêu chọc, chỉ là trêu chọc xong rồi lại có chút hối hận. Anh muốn đáp nặn một hình tượng nam thần, chứ không phải là nam thần kinh.

Lê Nhan sưởi nắng dưới ánh mặt trời một lát, đến khi cơ thể được sưởi ấm lên mới xoay người đi tới xe Mạc Trấn.

"Chị." Tiếng của nữ sinh đột ngột vang lên sau người, Lê Nhan bị dọa dừng bước chân lại.

Chị? Ở cái nơi âm u quỷ khí như trường học này, đột nhiên phía sau nhảy ra một nữ sinh gọi mình là chị, cô... có nên quay đầu lại không?

Đây thật là một vấn đề nan giải có tính thế giới.

"Chị, chị là trợ lý của Mạc Thiên Vương à?" Tiếng của nữ sinh từ phía sau đến gần, một cái quẹo người, đứng ở trước mặt Lê Nhan.

Một mái tóc đen dài mềm mại, một đôi mắt trong suốt biết cười, hợp với một bộ đồng phục học sinh ngay ngắn sạch sẽ. Lê Nhan há to miệng, lại há miệng, cuối cùng thốt ra tiếng: "Đồng... Đồng?"

Nữ sinh che miệng cười hai tiếng, bộ dạng mềm mại đáng yêu kia làm Lê Nhan nhớ lại những năm tháng xanh tươi của mình: "Em là Ôn Hiểu Hiểu, trong phim đúng là đóng vai Đồng Đồng."

Ôn Hiểu Hiểu này tuổi tác không lớn, danh tiếng cũng không nhỏ. Tuy Lê Nhan không biết cô ta, nhưng đôi mắt nhìn giới giải trí ngày nay, cô ta tuyệt đối có thể là một minh tinh đứng hàng đầu.

Từ một điểm cô ta có thể diễn cùng với Mạc Trấn, còn là nhân vật nữ chính là có thể nhìn ra một hai.

Ôn Hiểu Hiểu năm nay vừa tròn 15 tuổi, là một người hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu ngôi sao nhí. Mới đi ra từ trong bụng mẹ ba tháng đã diễn một bộ phim thứ nhất trong đời. Sau đó được ba mẹ tận lực bồi dưỡng, ba tuổi đã bắt đầu nổi tiếng khắp cả nước. Trong nước cũng không phải là không có ngôi sao nhí nổi tiếng một thời, nhưng phần lớn đều là phù dung sớm nở tối tàn, sau khi lớn dần lại không được chú ý, cũng chỉ âm thầm rời khỏi giới giải trí.

Mà Ôn Hiểu Hiểu tuyệt đối là một người thành công nhất trong số bọn họ.

Qua nhiều năm như vậy, không chỉ có dáng người trở mã càng xinh đẹp hơn, lại thêm diễn xuất được tích lũy từ đợt trước và nguồn nhân mạch, đến nay có thể lấy tuổi 15 làm rạng rỡ một nửa giải trí viên (???), cũng không phải là chuyện không tưởng tượng nổi.

"Chị, em nghe nói dạ dày Mạc Thiên Vương không được tốt, nên nấu ít canh bồi dưỡng cho dạ dày, chị có thể giúp em mang cho anh ấy không?"

Ôn Hiểu Hiểu tình ý liên miên nói, lúc này Lê Nhan mới phát hiện trong tay cô ta quả thật có cầm một bình đựng canh nhỏ.

Vô sự hiển ân cần, không phải gian cũng chả phải đạo!

Nhưng nhìn ánh mắt trong suốt vô tội của đứa nhỏ này, Lê Nhan lại cảm thấy mình suy nghĩ nhiều. Cô cần gì phải so đo với một đứa nhỏ mười lăm tuổi?

"Được." Cô nhận lấy chiếc bình trong tay Ôn Hiểu Hiểu, đầu cũng không quay lại rời đi. Ôn Hiểu Hiểu vẫn đứng phía sau, ngọt ngào nói với lưng cô: "Cảm ơn chị đã giúp em!"

Nhìn Lê Nhan bước lên xe Mạc Trấn, nụ cười trên mặt Ôn Hiểu Hiểu biến mất gần như không còn. Người phụ nữ ngu ngốc này dựa vào cái gì mà làm trợ lý cho Mạc Trấn? Tự cho là mình có mấy phần nhan sắc là có thể quyến rũ Mạc Trấn? Không biết tự lượng sức!

Trở về khu nghỉ ngơi của mình, về mặt Ôn Hiểu Hiểu vẫn âm trầm đáng sợ. Trợ lý ở bên cạnh nhìn thấy, không nhận được nhú nhú mi: "Hiểu Hiểu, đã nói với em mấy lần rồi, ở bên ngoài phải duy trì nụ cười."

Ôn Hiểu Hiểu lên tiếng, cười lấy lệ với cô ta: "Hài lòng chưa? Di Lý?" Người này trên danh nghĩa là trợ lý của mình, kỳ thực đây không phải là người do ba mẹ phái tới giám thị mình sao? Những năm này cô đã kiếm biết bao nhiêu tiền cho bọn họ? Nghĩ tới đây Ôn Hiểu Hiểu không thể nhận được cau mày, chờ cô trưởng thành, nhất định phải làm cho bọn họ phun hết ra!

Lê Nhan bưng chén canh hơi sóng sánh, ngồi xuống bên cạnh Mạc Trấn: "Ban này có một người tên là Ôn Hiểu Hiểu tặng anh."

Mạc Trấn mở bình canh nhìn lướt qua, là canh bí đao nấu ngô, vẫn còn bốc lên hơi nóng. Đẩy nắp lại, Mạc Trấn bỏ bình canh sang một bên: "Người khác tùy tiện đưa đồ cho em em cũng dám nhận? Em không sợ cô ta bỏ thuốc vào trong sao?"

Lê Nhan: "..."

Cô kinh ngạc chớp chớp mắt, nhìn Mạc Trần: "Thật?" Cô cho rằng loại chuyện không bằng cảm thú này chỉ có cô mới làm được.

"Thật." Mạc Trần hết sức khẳng định gật đầu, "Em muốn ăn canh thì chúng ta trở về nấu."

Lê Nhan: "..."

Cô mới không muốn ăn canh cô nấu đâu! Nhưng cô thích câu "Chúng ta trở về nấu" rồi đó.

"Em sẽ nấu cháo trắng, cũng rất tốt cho dạ dày!" Bất lấy cơ hội, Lê Nhan tranh thủ thời gian tự đề cử mình. Mạc Trần co rút khóe môi, ừ, hệ liệt cháo trắng yêu nghiệt mà.

Phiêu Phiêu ở bên cạnh nhìn toàn bộ quá trình đau khổ bụng trán, Mạc Thiên Vương trên con đường cao lãnh sanh chảnh đẹp trai càng chạy càng lệch!

Kế lạt mền buộc chặt, thất bại.

Mà Mạc Trần nhìn bình canh kia không thể nhận ra nhũ mảy. Mỗi lần quay phim, sẽ luôn có người muốn nịnh bợ anh. Sự khác biệt đó là có người chỉ nghĩ trong đầu, và có người làm thật.

Hiển nhiên Ôn Hiểu Hiểu thuộc về người sau. Cô ta dám trắng trợn nịnh bợ anh ngay trong đoàn làm phim như vậy, chung quy là ý vào mình tuổi còn nhỏ. Con nít làm sai luôn có thể lấy lý do không hiểu chuyện được người chung quanh tha thứ.

Không hiểu chuyện? Mạc Trần giẫm cọt nâng môi, đừng nhìn Ôn Hiểu Hiểu chỉ có 15 tuổi, thực ra đã lăn lộn trong giới giải trí nhiều năm như vậy, đã sớm tu luyện thành tinh rồi. Tuy cô ta được công ty quản lý dựng lên hình tượng nữ thần thanh thuần, nhưng người tin cô ta thanh thuần hồn nhiên thật, cũng chỉ có fan hâm mộ.

Hai người ngồi trong xe không được bao lâu, bộ phim đã bắt đầu quay chụp, Lê Nhan nhìn Mạc Trần mặc âu phục đeo mắt kính, đúng là có mấy phần đáng vẻ của thầy giáo.

Chỉ là thầy giáo đẹp trai như vậy, sợ rằng sẽ gây bất lợi cho sự phát triển hài hòa của lớp học.

《Quý giáo》chọn một ngôi trường bị bỏ hoang làm nơi để quay, sau khi đoàn làm phim dựng bối cảnh, lại tìm thêm nhiều diễn viên quần chúng đã trả lại một ngôi trường ồn ào náo nhiệt như cũ. Diễn viên ngoại trừ Mạc Trần và Ôn Hiểu Hiểu, tất cả vai phụ đều là những minh tinh điện ảnh và truyền hình đang ăn khách. Công ty sản xuất phim bỏ vốn gốc mời đội hình diễn viên trắng lệ như vậy, cũng coi như hợp với bản tiểu thuyết 《Quý giáo》nguyên gốc làm tăng thêm độ nổi tiếng.

Tác giả của《Quý giáo》là Thu Ý, một nhà văn nổi tiếng trong nước, từng có nhiều bộ tác phẩm được cải biên lại thành điện ảnh và phim truyền hình, mà《Quý giáo》không thể nghi ngờ là một bộ nổi tiếng nhất trong số đó. Phong cách của Thu Ý là lấy tình tiết hồi hộp, quý dị làm trọng; bởi vì phần lớn đều là tiểu thuyết kinh dị, cho nên đến một quyển Lê Nhan cũng chưa xem.

Trái lại là cô đã nhiều lần nhìn thấy tên người này trên Weibo của Trần Thanh Dương, lấy câu nói của Trần Thanh Dương, Thu Ý chính là Mạc Thiên Vương trong giới tiểu thuyết.

Mạc Thiên Vương trong giới tiểu thuyết? Chức vụ này thật mới mẻ. Lê Nhan đứng ở một bên, coi Mạc Trần quay phim. Hiện trường quay chụp không có khung bố như cô tưởng tượng, cả một buổi sáng cô đều dạo dạt thích thú nhìn chòng chọc vào Mạc Trần, lúc nghỉ ngơi thì ân cần chuyển nước đưa khăn lông.

Chẳng mấy chốc đã đến thời gian ăn cơm trưa, Lê Nhan vui sướng cầm hai hộp cơm, đi tới khu nghỉ ngơi của Mạc Trần.

Cơm nước trong đoàn làm phim khá ngon, thậm chí còn có chân gà. Lê Nhan vui mừng hớn hở gặm chân gà, quả nhiên đi theo Mạc Thiên Vương có thịt ăn. Mạc Trần nghiêng đầu nhìn cô một cái, cô dường như đối với chân gà đặc biệt có chấp.

Vừa giải quyết xong chân gà trong hộp mình, Lê Nhan chưa kịp đánh cái "ợ" no nê, đã thấy Mạc Trần gấp chân gà trong bát mình cho cô. Cô được yêu chiều mà lo sợ ngẩng đầu lên nhìn Mạc Trần: "Anh không ăn à?"

"Tôi không thích ăn chân gà." Mạc Trần quay đầu trở lại, gấp mấy cọng cải thìa lên ăn.

Nhân viên công tác trong đoàn làm phim may mắn nhìn thấy một màn này, đồng loạt trầm mặc, hai người bọn họ, rốt cuộc ai là trợ lý hả?

Lê Nhan chăm chú nhìn Mạc Trần mấy giây, đưa ra kết luận —— Mạc Thiên Vương tuyệt đối là đang tự ái! Ai du, thật là đáng yêu chết mất!

Cô bực bội cười ra tiếng, moi điện thoại ra gửi lên Weibo: "Ngày thứ nhất đi làm, ông chủ siêu tốt siêu ôn nhu, trọng yếu nhất chính là, siêu đẹp zai! =3="

Mạc Trần ngồi bên cạnh thấy cô phát Weibo, tinh bơ cảm máy lên. Nhìn thấy Weibo mới nhất của Là Đại Lê Không Phải Là Đại Lực, trong lòng Mạc Thiên Vương nở đầy hoa. Anh lên tài khoản Ăn Lê, trả lời Weibo này: "Nhân viên thành thực giống như em, nên tăng lương.:" "

Trần Thanh Dương vừa ăn mì gói, vừa lên mạng. Weibo này của Lê Nhan bắt chợt nhảy ra, thì thấy khoe miệng cô một trận co rút. Còn có, cái người tên Ân Lê kia, có nửa xu quan hệ với anh hả?

Trần Thanh Dương hút mì sợi, lạch cách cách nhập chữ: "Không có hình cậu nói cái quần què gì?"

Lê Nhan gặm chân gà xong, vừa vặn nhìn thấy hai trả lời này. Mặc dù cái người Ân Lê này hơi kỳ quái, nhưng phản bác lại Trần Thanh Dương mới là chính sự. Cô lên mạng tìm một bức ảnh của Mạc Trăn, gửi lên Weibo, còn nhập thêm ba chữ —— tiếp điều trên.

Trần Thanh Dương: "..."

Đại Lực gần đây, càng ngày càng hài hước!

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Mộng tưởng

Editor: Tiểu Anh

Lần thứ năm Lê Nhan bừng tỉnh từ trong cơn ngủ gật, con số Ả Rập trên màn hình điện thoại nhảy thành 15:00.

Có một thói quen ngủ trưa thật sự rất không ổn, đặc biệt là trong hoàn cảnh công việc của bạn không cho phép bạn có thói quen này.

Lê Nhan vỗ vỗ mặt mình cho tỉnh táo lại, nhắc nhở mình ngày mai nhất định không được ngủ nữa!

"Ngày mai mang một cái gối ôm tới đi, ngủ sẽ thoải mái hơn." Đạo diễn vừa mới hô "cắt", Mạc Trăn trở lại khu nghỉ ngơi thì thấy Lê Nhan lim dim mắt buồn ngủ, giống như một con mèo nhỏ còn chưa tỉnh ngủ.

Lê Nhan: "..."

Một thùng nước đá từ trên trời giáng xuống, tưới tắt ý chí chiến đấu của Lê Nhan. Ông chủ nhất định là kẻ địch lớn nhất trên con đường chăm lo việc nước của cô.

Nhưng mà...

"Thật sự có thể ngủ ư?" Cô thấy trợ lý của người khác đều bận rộn đi theo làm tùy tùng, ân cần vô cùng, nói thế nào thì Mạc Trăn cũng là minh tinh lớn nhất ở đây, mà trợ lý của anh ta lại ngủ khò ngay trong trường quay?

Cô có thể nhìn thấy các fan hâm mộ thân ái trên diễn đàn lấy miệng mắng chửi cô rồi.

"Không sao, dù sao em cũng chẳng giúp được cái gì."

Lê Nhan: "..."

Ngày mai nếu cô còn ngủ thì cô là con chó! Một chiêu lật mềm buộc chặt này của ông chủ đi thật là hay!

Mạc Trăn không hề biết ý tốt của mình bị người ta xuyên tạc, anh cầm lấy nước khoáng trên bàn lên uống một ngụm. "Học sinh" trong phòng riu ra riu rít, âm ỉ đến mức làm anh hơi nhức đầu. Những học sinh này một phần là diễn viên quần chúng được chiêu mộ trên mạng, người có nhiều cảnh trước ống kính một chút đều là nghệ sĩ ký hợp đồng của công ty quản lý.

Mạc Trăn nhìn bọn họ thì lại nhớ tới một năm kia khi mà mình mới xuất đạo.

Muốn đem toàn bộ thế giới đều đạp dưới chân, leo lên sân khấu cao nhất, để cho tất cả mọi người phải chú ý nhìn mình.

Không chỉ có Khải Hoàng, gần như mỗi một công ty kinh tế hàng năm đều sẽ ký hợp đồng với mấy người nghệ sĩ như vậy, bao gồm cả anh - được coi là minh tinh thành công điển hình; giống như là sách giáo khoa vậy, được bọn họ lên kế hoạch có bài có bản.

Chỉ là sự thành công của Mạc Trăn không phải được phục chế dễ dàng như vậy.

Không phải là ai cũng có thiên phú và đáng về bề ngoài như anh, cho dù mấy năm đó anh được truyền thông khen là "Bình hoa tinh xảo nhất", nhưng anh chưa từng hoài nghi thực lực của mình. Bởi vì anh vẫn cho rằng, trên con đường giải trí này, ngoài đáng bề bề ngoài ra thì thực lực cũng là một loại để phát triển.

Chỉ có điều, mấy đứa trẻ bây giờ cùng với anh năm đó không giống nhau, khi đó anh có thể thành công nổi tiếng đều bằng thực lực của mình, mà bọn họ lại càng muốn nhờ vào sự giúp đỡ của các thế lực bên ngoài.

Ví như hiện tại, cho dù Mạc Trần không nghe nhưng cũng biết, nội dung bọn họ trò chuyện đều liên quan tới mình.

Có thể vào đoàn làm phim « Uyển Giao », hoặc là có chút thủ đoạn, hoặc là được công ty nâng lên. Tất cả mọi người đều biết, bởi vì Mạc Trần và Ôn Hiểu Hiểu bắt tay nhau làm diễn viên chính khiến bộ tiểu thuyết nguyên gốc càng nổi tiếng hơn, cho dù bọn họ chỉ diễn một vai phụ nhỏ trong bộ phim này, cũng có thể được nâng cao danh tiếng chỉ trong chớp mắt.

Đây chính là đường tắt.

"Nghĩ gì vậy?" Lê Nhan đứng bên cạnh Mạc Trần, thấy anh uống một hớp nước liền nhìn chăm chăm vào học sinh trong phòng học rồi ngó người, không nhìn được lấy tay hươu hươu trước mắt anh.

Tay Lê Nhan rất đẹp, ánh nắng mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu lên kẽ ngón tay cô, rơi trên mặt Mạc Trần. Anh nhìn bàn tay nhỏ nhỏ mềm mềm ở trước mắt, cổ họng xuống xúc động muốn nắm chặt nó: "Không có gì, chỉ là nhớ lại lúc mình mười lăm mười sáu tuổi mà thôi."

Lê Nhan nghe anh nói như vậy, cũng có chút xúc động nhìn thoáng qua những học sinh trong phòng học, nhìn họ cùng cô trước đây không có gì khác biệt, nhưng cô biết, bọn họ đều không giống nhau.

"Lúc em học lớp 10 vẫn còn chơi bòn, bọn họ đã cố gắng phấn đấu trên con đường đời, thật là làm cho người ta kính nể!" Cô nói xong, còn đặc biệt chân thành nhìn Mạc Trần, "Anh cũng giống vậy!"

Mạc Trần không nhìn được cười nhẹ hai tiếng: "Lớp mười vẫn còn chơi bòn, em cũng vậy, đáng được kính nể."

"Quá khen quá khen." Lê Nhan cười hết sức khiêm nhường.

Mạc Trần cười nhạt mím môi, không nói nữa. Ở cùng một chỗ với cô, cho dù cái gì cũng không làm, cũng luôn cảm thấy có một dòng nước ấm chảy xuôi trên người, cả trái tim cũng đều ấm áp.

"Tại sao anh lại muốn quay phim ma vậy?" Vấn đề này đã nhen nhóm từ lúc cô nghe nói Mạc Trần quay phim ma. Tuy Mạc Trần theo đuổi màn ảnh đã nhiều năm như vậy, nhưng nhân vật anh diễn hoặc là cao quý lạnh lùng, hoặc là ôn văn nho nhã, hoặc là uy phong凛冽, phim ma... dù sao cũng có chút làm hỏng hình tượng diễn viên trước ống kính, hơn nữa người xem thường sa vào trong bầu không khí kinh khủng, nên xem nhẹ diễn xuất của bản thân diễn viên.

Ít nhất, cho tới bây giờ cô chưa từng nghe thấy có người dựa vào đóng phim ma mà cầm lấy giải ảnh đế.

Lê Nhan không biết, vấn đề cô hỏi đã sớm vượt qua phạm vi mà một người trợ lý có thể can thiệp, nhưng Mạc Trần cũng không để bụng.

Anh hít một hơi, ánh mắt tựa như rơi trên mấy nhánh cây đang nhú trái non bên ngoài cửa sổ, lại tựa như rơi trên một chỗ xa hơn: "Em biết đấy, tuy tôi đã cầm lấy hai giải ảnh đế, nhưng đều là bởi vì Cao Sâm." Anh muốn một đột phá, ít nhất...

"Tôi muốn cho mọi người biết, tôi có thể diễn, không chỉ dừng lại ở Cao Sâm."

Trong nháy mắt đó, Lê Nhan cảm thấy trong mắt anh dường như có bông pháo hoa đang nở rộ ra, rực rỡ đến chói mắt.

"Vậy thì gay rồi." Lê Nhan thở dài, tiếc rẻ nhìn anh, "Năm nay có thể anh lại phải cầm một cái ảnh đế vì Cao Sâm rồi."

Mạc Trần: "..."

Anh nhìn cô, không nhìn được phá lên cười. Tiếng cười trầm thấp dễ nghe lại có kỳ tích khiến cho học sinh không ngừng ồ ào trong phòng đều an tĩnh lại, ngay cả Ôn Hiểu Hiểu ngồi bên kia cũng phải nhìn lại.

Nhăn mày, tiếng cười lạnh từ trong đáy lòng Ôn Hiểu Hiểu sắp lan tràn lên khóe miệng, người phụ nữ này, đúng là có chút bản lĩnh.

Mạc Trần cười đủ rồi, cuối cùng cũng dừng lại, chỉ là ý cười vương trên khóe môi vẫn không kịp tản đi: "Vậy còn em? Có giấc mộng tương lai nào đó không?"

Mạc Trần nhìn cô, đôi mắt như được vẩy đầy vì sao sáng trên bầu trời đêm, đẹp như truyện cổ tích vậy, dễ dàng làm say lòng người.

"Em?" Lê Nhan bẻ bẻ ngón tay, "Khi còn bé em có viết văn, viết mình muốn làm một nhà khoa học, nhưng thật ra em chỉ muốn làm một người bán đậu hủ, vì như vậy mỗi ngày em có thể được ăn đậu hủ rồi."

...

Mạc Trần cảm lạnh trong chốc lát, mới nói: "Không nên đặt giấc mộng quá cao quá xa, giấc mộng của em tốt lắm, phù hợp với thực tế."

"... Có thật không?"

"Thật."

Nhìn vẻ mặt thành thật của Mạc Trần, Lê Nhan chân thành khuyên bảo: "Anh ngàn vạn lần không nên dạy học sinh của mình như vậy, phụ huynh sẽ đến tìm anh liều mạng đấy."

Mạc Trần: "..."

Hai người rảnh rồi nói chuyện tào lao xong, đạo diễn vừa đúng lúc tuyên bố tiếp tục quay phim.

Lê Nhan nhìn Mạc Trần trong nháy mắt đã hóa thân thành thầy giáo, suy nghĩ bay cao bay xa. Giấc mộng tương lai? Cô quả thật không có. Từ nhỏ đến lớn cô đều làm theo từng bước, lên sơ trung, lên cao trung, thi đại học, cô đi theo con đường thường thấy nhất. Nếu muốn nói giấc mộng, thì sau khi tốt nghiệp đại học xong liền tìm một công việc tốt, có được tính không?

Đột nhiên cô cảm thấy cuộc đời của mình có chút nhạt nhẽo, cho dù là Mạc Trần, hay là ba đứa bạn cùng ngủ chung phòng, mỗi một người bọn họ đều có thứ mình muốn theo đuổi, duy chỉ có cô, vẫn luôn... không có thứ gì để theo đuổi.

Nhìn Mạc Trần dưới ống kính ngay cả sợi tóc cũng lấp lánh sáng lên, một đề tài thảo luận mới được đưa lên nhật trình của Lê Nhan.

Tìm lại giấc mộng của chính mình.

"Hôm nay ông chủ cùng tôi thảo luận về chuyện nhân sinh, tôi cảm thấy mình được lợi không ít."

...

Trần Thanh Dương nhìn Weibo này của Lê Nhan phát từ nửa tiếng trước, khóe miệng co giật so với ban trưa còn lợi hại hơn. Giữ nguyên tằm số co giật, Trần Thanh Dương cách cách gõ ra một hàng chữ: "Tối đây, tớ cũng muốn thảo luận chuyện nhân sinh với cậu."

Lê Nhan thấy trả lời của Trần Thanh Dương là lúc đoàn phim đã kết thúc công việc. Bầu trời bên ngoài của sổ đã tối sầm, Mạc Trần chờ Lê Nhan, theo bản năng lái về nhà mình.

"A, tớ giao lộ sau thì dừng xe là được, em có thể tự đón xe về nhà."

Mạc Trần ngăn người, có chút rầu rĩ đáp tiếng "ừm". Lê Nhan không phải A Diêu, cô có nhà phải về.

Tại sao lúc phóng vẫn Đường Cường không nói công việc này phải cần theo anh 24 giờ chứ?

Land Rover dừng lại bên lề đường, Mạc Trần ngó sắc trời, lại nhìn sang Lê Nhan, cau mày: "Không còn sớm nữa, một cô gái như em đi về không an toàn."

Lê Nhan cười hai tiếng, dáng điệu kia nhìn có chút kiêu ngạo: "Yên tâm đi, anh quên em đã nói rồi sao? Em từng luyện võ."

Dù cho em có luyện cửu âm chân kinh thì anh cũng không yên tâm.

"Hay là để anh đưa em trở về đi." Cho xe chạy lần nữa, dứt lời, Mạc Trần đã chuẩn bị lái xe đi. Lê Nhan vừa nghe liền say, mọ nó chứ, rốt cuộc ai là trợ lý của ai hả.

Vội vàng ngăn cản Mạc Trần, Lê Nhan rất nhanh tháo đai an toàn ra: "Thật sự không cần phải phiền phức như thế đâu, em có thể tự mình đi về. Anh đã diễn cả một ngày rồi, sớm trở về nhà nghỉ ngơi chút đi, à phải rồi, nhớ phải ăn cơm tối đấy nhé!"

Cô nói xong thì nhảy xuống xe, Mạc Trần không thể làm gì khác hơn, đành phải lui mà cầu: "Vậy, sau khi về nhà em gửi một tin nhắn cho tớ."

"Được." Lê Nhan sáng khoái nhận lời, sau đó lại lộ vẻ mặt khó xử, "Em tag anh dưới Weibo được không?" Số điện thoại là thứ trang bị cấp cao như vậy, cô không dám xin đâu.

Mạc Trần sừng sốt một chút, mới phát hiện anh vậy mà lại quên mất chuyện này. Chia tay phải ra, Mạc Thiên Vương cuối cùng cũng ngẫu nhiên đẹp trai một lần trong ngày hôm nay: "Đưa điện thoại đi động cho tớ."

Lê Nhan ngoan ngoãn móc điện thoại ra, đặt vào trong lòng bàn tay đang mở ra của Mạc Trần. Cảm máy lên nhấp một chuỗi số dài, điện thoại trên người mình liền vang lên. Ngắt điện thoại, Mạc Trần trả điện thoại lại cho Lê Nhan: "Được rồi, về nhà nhớ nhắn cho tớ."

Lê Nhan nâng điện thoại, tựa như nâng một đỉnh vàng nặng trĩu. Số điện thoại của Mạc Thiên Vương, lại dễ dàng tới tay như vậy?

Thượng Đế quả nhiên đóng lại một cánh cửa đồng thời không quên mở ra cho mình một cánh cửa sổ! Yêu dễ sợ!

Nhìn Lê Nhan lên xe taxi, Mạc Trần ghi nhớ biển số xe, mới lái Land Rover rời đi. Phiêu Phiêu "bụp" một tiếng xuất hiện ở bên cạnh, mặt mũi hồng hào nhìn anh: "Mạc Thiên Vương lo lắng cho mèo con hả? Cũng thật là, mèo con dễ thương như vậy, rất dễ đụng phải kẻ xấu đó."

Mạc Trần lia con mắt sắc như dao tới, Phiêu Phiêu bay ra ngoài xe: "Tôi giúp anh đưa mèo con về nhà ~ "

Nhìn Phiêu Phiêu vẫn một mực theo mông xe taxi, Mạc Trần đổi hướng ở giao lộ kế tiếp.

Trở lại trang viên Kensny, đã tám giờ. Trước cửa nhà có đậu một chiếc xe hơi, Mạc Trần lái xe đến gần mới nhìn rõ đó là xe của Hường Vân Trạch.

Trong lòng có chút kinh ngạc, lần trước Hường Vân Trạch tới đây, đã là chuyện của ba năm trước. Với lại cậu ta muốn tới, sao không nói với anh trước một tiếng?

"Mạc Thiên Vương, cuối cùng cậu cũng trở lại." Hường Vân Trạch xuống xe, nhìn Mạc Trần từ trong bóng đêm đi tới, gương cao khóe miệng lên.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Kỳ tích

Editor: Tiểu Anhh

Không biết có phải là ảo giác của Mạc Trần hay không, anh cứ cảm thấy hôm nay Hường Vân Trạch có chút khác so với bình thường. Ánh trắng trên đỉnh đầu rơi xuống giữa hai người, tựa như là một dải ngân hà ngăn cách Nguru Lang Chức Nữ.

Nguru Lang Chức Nữ? Khóe miệng Mạc Trần co giật, chắc chắn hôm nay quá mệt mỏi, cho nên mới sử dụng loại so sánh kinh khủng này.

"Cậu tới từ lúc nào thế?" Mạc Trần đi tới trước cửa, vừa mở cửa, vừa hỏi người phía sau.

"Tới được một lúc."

"Sao không gọi điện cho tớ?"

"Gọi cho cậu thì cậu sẽ bắt chấp tất cả xong tới gặp tớ ư?"

"... Sẽ không." Cạch cạch, cửa theo tiếng mở ra.

"Vậy tớ cần gì phải gọi cho cậu?" Hường Vân Trạch cời giày ra, đi theo sau Mạc Trần cùng vào phòng.

Mặc dù đã ba năm chưa tới nơi này, nhưng trong phòng một chút biến hóa cũng không có, ngay cả bức tượng vũ nữ đặt trên TV, làn váy vẫn hất lên cùng một hướng.

Nhưng lại cảm thấy nhiều thêm chút gì đó.

Cho đến khi anh nhìn thấy cây tiên nhân cầu được đặt trên bàn, mới biết là nhiều thêm cái gì.

Hương vị nhân tình. So với trước kia thì nơi này càng giống như là một ngôi nhà.

"Cậu trông tiên nhân cầu từ khi nào thế?" Trước kia nơi này cũng có đặt một chậu tiên nhân cầu, bởi vì do chính anh tự mình chọn, nên nhớ rất rõ ràng. Chỉ là anh nhớ rất rõ, đó là một chậu tiên nhân cầu già, từ khi nào đã biến thành thật? Chẳng nhẽ nó còn tự tu luyện thành tinh?

Ánh mắt Mạc Trần nhìn theo động tác của Hường Vân Trạch, đó là tiên nhân cầu A Diêu âm ỉ đòi mua, cô nói có thể phòng tia phóng xạ.

Một con ma thì cần quái gì phải phòng tia phóng xạ? Nhưng ngày hôm sau anh vẫn nghe theo mang một chậu tiên nhân cầu trở về, điều kiện duy nhất chính là A Diêu chịu trách nhiệm nuôi dưỡng. Hơn bốn tháng trôi qua, anh vẫn chưa tưới nước cho chậu tiên nhân cầu này, không nghĩ tới nó vẫn kiên cường sống sót.

"À, không phải là có thể phòng tia phóng xạ sao?"

Mạc Trần thuận miệng nói cho có lệ, Hường Vân Trạch nhìn anh một cái, ánh mắt có chút không tương tượng nói: "Cậu vậy mà nuôi sống nó?"

Mạc Trần: "..."

Con mèo trước kia anh cũng nuôi sống đấy!

"Mạc Trần, cậu thay đổi rồi." Hường Vân Trạch nhìn anh, dường như muốn từ trong mắt anh đọc được điều gì. Mạc Trần rũ mắt xuống, hàng lông mi dày che dấu cảm xúc cuộn cuộn trong mắt anh.

Anh biết anh thay đổi, từ sau khi gặp được A Diêu, dường như tất cả mọi thứ đều thoát khỏi tầm khống chế của anh.

"Cậu biết Lê Nhan ư?"

Cậu biết Lê Nhan ư? Đây không giống như là một câu hỏi, mà càng giống một thanh kiếm sắc bén, đột nhiên đâm về phía mình.

Mạc Trần giật giật khóe miệng, anh không nghĩ muốn giấu Hường Vân Trạch cả đời, chỉ là tình huống trong trường hợp bây giờ, anh có vẻ bị động quá mức.

"Biết, cô ấy là trợ lý của tớ." Mạc Trần ngẩng đầu, đối mặt với Hường Vân Trạch không lộ biểu cảm gì. Nhìn cậu ta có vẻ không hề giật mình, thậm chí có thể nói là tỉnh táo.

Tỉnh táo quá mức.

Vốn tưởng rằng mình ném ra quả bom nặng ký này, là có thể đổi khách thành chủ trong cuộc giằng co bất ngờ ở căn phòng này, không nghĩ rằng Hường Vân Trạch vẫn cao hơn một nước cờ.

"Lần trước ở bệnh viện tớ nhìn thấy cậu, cậu đi thăm Lê Nhan hả?"

Lần này Mạc Trần thật sự ngốc rồi, anh tuyệt đối không nghĩ tới chuyện ngày đó sẽ bị Hường Vân Trạch nhìn thấy. Theo bản năng mím mím môi, anh thấy mình phải nói điều gì đó.

"Tớ..."

Một chữ "tớ" còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, Hường Vân Trạch đã vung một quyền lên cằm mình.

Lực đạo của anh ta rất lớn, tuyệt đối không có chút hạ thủ lưu tình. Mạc Trần theo xung lực này thuận thế ngã trên ghế sofa phía sau, còn chưa kịp ngẩng đầu lên, một bóng mờ dày đặc đã bao phủ lên đỉnh đầu mình: "Xin lỗi, tớ biết chuyện này không nên trách cậu, nhưng tớ vẫn không nhịn được muốn đánh cậu."

Lời còn chưa dứt, Hường Vân Trạch lại vung một quyền tới Mạc Trần.

Song, lần này Mạc Trần né tránh.

Một quyền của Hường Vân Trạch đánh lên ghế sofa, bởi vì đâm vào khoảng không, nên theo quán tính lao về phía trước. Mạc Trần đứng phía sau anh, lấy mu bàn tay quệt đi tia máu rỉ ra khóe miệng: "Vừa đúng lúc, tớ cũng rất muốn đánh cậu."

Hường Vân Trạch "hừ" cười một tiếng, xoay người lại, nói lỏng cà vạt trên cổ: "Cậu hình như chưa bao giờ đánh thắng tớ."

Mạc Trần siết chặt quả đấm, mím cười nhìn anh: "Hôm nay vừa khéo giúp cậu đổi mới trí nhớ chút."

Không nhớ rõ đã bao lâu rồi không đánh nhau phóng túng như vậy; trong ấn tượng, sau khi tốt nghiệp trung học, ngay cả càn rỡ chạy nhanh cũng rất ít, càng đừng nói thoải mái đánh ẩu như vậy.

Không sai, chỉ là đánh ẩu, không có bất kỳ kỹ xảo đánh đấm nào, đơn giản đến thô bạo.

Nhưng, mỗi một quyền giống như là xả bớt áp bức đã dồn nén trong tim đã lâu ra vậy, nhẹ nhàng thỏa thích.

Mười phút sau, hai người quần áo xộc xệch ngồi trên một góc sofa thở hổn hển.

Cảnh này rất dễ khiến người ta nảy sinh ra một ít suy nghĩ đỏ mặt tim đập.

Điện thoại rung lên hai lần, Mạc Trần vừa thở gấp, vừa cầm điện thoại rút ở bên cạnh nhìn thoáng qua.

"Em về đến nhà rồi, ông chủ nhớ ăn cơm đó nha ~ =3= "

Khóe miệng không kìm được vênh lên, làm động tới vết thương. Mạc Trần "hít" một tiếng, dùng sự bình tĩnh hoàn toàn tương phản với nội tâm đang dâng trào trả lời một chữ: "Ừ."

Anh cảm thấy mình thật là ngẫu nhiên đẹp trai đến nghịch thiên —— nếu như xem nhẹ cái người cười như không cười đang nhìn mình chằm chằm kia.

"Mấy năm nay sống không uống đó nha, chỉ ít khí lực lớn hơn so với trước đây." Cả người Hường Vân Trạch vùi trên ghế sofa, ngực phập phồng kịch liệt.

Mạc Trần cầm lấy khăn giấy trên bàn lau miệng, tên khốn này cứ nhắm vào mặt anh mà chào hỏi: "Tiến sĩ Hường, tớ là người dựa vào mặt để kiếm cơm, khuôn mặt này bị hủy rồi thì cậu phải chịu trách nhiệm."

Hương Vân Trạch buồn cười ngồi đây, cũng rút một cái khăn giấy ra chùi miệng: "Ngày mai tớ mang gương mặt này đi dạy, nói không chừng sẽ bị nhà trường khai trừ."

Hai người đồng thời ngẩng đầu lên, ánh mắt đụng nhau ở giữa không trung, nhìn đối phương với dáng vẻ nhếch nhác, không hẹn mà cùng phá lên cười.

Oánh một trận lớn rồi buông thả cười lớn, tựa như vẫn đang còn ở thời tiểu học năm hai (lớp 2). Ngày đó máu trên người bọn họ tuyệt đối nhiều hơn lúc này, sau đó ăn que kem kia, cũng là que kem ngon nhất mà bọn họ từng ăn trên đời này.

Dường như đã cười đủ rồi, Hương Vân Trạch dừng lại coi Mạc Trần, biểu tình có chút hài hước: "Cậu biết rõ là tớ thích cô ấy, còn để cô ấy làm trợ lý cho cậu?"

Mạc Trần ngược đầu lên, không trốn tránh không nhân nhượng nhìn anh: "Là chính cô ấy chạy tới Khải Hoàng phỏng vấn, hơn nữa nghe nói cô ấy đã từ chối cậu."

Là chính miệng cậu nói.

Hương Vân Trạch đè ép xúc động đánh anh một trận nữa xuống, cảnh cáo nói: "Sức khỏe Nhan Nhan vừa mới bình phục, cậu không được giao mấy cái việc linh tinh hỗn tạp cho cô ấy làm"

"Yên tâm đi, tớ sẽ chăm sóc cho cô ấy thật tốt."

Những lời này khiến mức độ khó chịu của Hương Vân Trạch lại tăng thêm vài bậc thang, câu này của cậu ta giống như đang tuyên bố chủ quyền vậy. Nhíu nháu này, Hương Vân Trạch rốt cuộc cũng hỏi ra vấn đề mình đề ý nhất: "Các cậu quen biết nhau như thế nào?"

Chỉ có vấn đề này, dù thế nào anh nghĩ mãi cũng không ra.

Trước khi Lê Nhan tốt nghiệp, tuyệt đối không biết Mạc Trần, hôm tốt nghiệp ngã từ trên cầu thang xuống, lâm vào hôn mê, cũng không có cơ hội quen Mạc Trần. Nhưng đột nhiên, Mạc Trần xuất hiện bên ngoài phòng bệnh của Lê Nhan, càng đột nhiên hơn là, Lê Nhan trở thành trợ lý của cậu ta.

Mạc Trần vò khăn giấy thành một cục, quăng vào thùng rác. Đèn treo trên đỉnh đầu tản ra ánh vàng ấm áp, nhẹ rơi trên người anh, tựa như nhiễm lên một vầng sáng nhu hòa.

Hương Vân Trạch nghĩ, người này lớn lên đúng là có chút đẹp mắt.

Anh nhìn cậu ta hơi lơ đãng lên, khóe miệng treo một nụ cười đậm không xóa đi được.

"Đây là một kỳ tích."

Thẳng đến khi Hương Vân Trạch lái xe rời khỏi trang viên Kensny, nụ cười đó của Mạc Trần vẫn còn trong đầu anh, không gạt đi được.

Bọn họ gặp nhau là một kỳ tích, đây là cố ý nói cho anh nghe sao?

Đột nhiên anh cảm thấy vừa rồi mình xuống tay vẫn còn quá nhẹ.

Mạc Trần lấy trứng gà vừa luộc xong đập lên khóe miệng, vừa thu dọn chiến trường. Tuy phòng khách bị làm cho lung tung beng, nhưng như có kỳ tích không đập vỡ vật nào.

Kỳ tích? Nghĩ đến vẻ mặt vừa rồi của Hương Vân Trạch khi nghe hai chữ này, Mạc Trần vẫn không nhịn được muốn cười. Anh dọn phòng khách xong, dự định lên lầu tắm rửa rồi đi ngủ.

"Nhớ ăn cơm đó nha~"

Lời căn dặn của Lê Nhan bỗng vọng lại bên tai, Mạc Trần dừng động tác lại, sau đó lột trứng gà cầm trong tay, đưa lên miệng ăn.

Xe Hương Vân Trạch đi vào trong nhà cũ Giang gia thì ngừng lại.

Bài tập luyện trong võ quán đã kết thúc từ sớm, nhưng trong sân vẫn có ánh đèn. Hương Vân Trạch tới nơi phát ra ánh sáng, bên trong võ quán trống trải chỉ có một mình Giang lão gia ngồi đó.

Ông hình như đặc biệt thích ở chỗ này uống trà.

"Buổi tối uống trà không có ích cho giấc ngủ đâu." Hương Vân Trạch đi tới trước mặt Giang lão gia, đánh giá vài lần bộ trà cụ được trưng bày trên bàn thấp — đều là đồ lâu năm, nhìn qua giống như là đồ cổ của triều đại nào đó.

Đối với khách không mời mà tới là Hương Vân Trạch này, Giang lão gia tựa hồ cũng chẳng thấy bất ngờ. Ông chỉ chỉ chỗ trống phía đối diện, ý bảo Hương Vân Trạch ngồi xuống: "Đánh nhau với người ta?"

Hương Vân Trạch theo bản năng sờ sờ khóe miệng mình, phủ nhận nói: "Không ạ, chỉ là luận bàn chút thôi."

Giang lão gia cười khê không nói gì, Hường Vân Trạch chủ động mở miệng: "Ông Giang à, Nhan Nhan đang làm việc ở chỗ bạn cháu, ông yên tâm đi, cậu ta sẽ chăm sóc cho Nhan Nhan."

Giang lão gia pha một bình trà xong, tráng một cái cốc, mới mở miệng hỏi: "Cùng luận bàn với cháu là người bạn kia?"

"Vâng." Mắt tự nhiên gạt đầu, anh luôn cảm thấy, trước mặt ông nội Giang, anh dường như không có bí mật gì đáng để nói cả.

"Ông biết rồi." Rót một nửa cốc trà, Giang lão gia nâng cốc trà lên nhấp một ngụm: "VẬY còn cháu?"

Còn mình? Hường Vân Trạch cười châm biếm, có một số việc, anh cuối cùng có thể buông xuống, cũng... không thể không buông xuống.

"Có khả năng cháu sẽ trở lại Mỹ."

Chính anh cũng không biết, khi mình nói ra lời này giống như là chó nhà có tang. (chó nhà có tang: mất nơi nương tựa, lang thang đây đó.)

Giang lão gia nâng mắt nhìn anh một cái, không nói gì.

Từ trong võ quán đi ra, Hường Vân Trạch còn phiền não hơn so với lúc đi tìm Mạc Trấn. Ánh mắt ông nội Giang nhìn anh lúc này, làm cả người anh đều không thoải mái, dù chỉ nán lại ở đó nhiều thêm một giây, anh đều cảm thấy như đang gầy vò.

Cầm điện thoại, muốn tìm một người để dốc bầu tâm sự một phen, nhưng phát hiện đối tượng duy nhất có thể nghe mình dốc bầu tâm sự, là kẻ mới vừa rồi đánh một trận với mình.

Đang lọc tên người trong danh bạ, tầm mắt Hường Vân Trạch dừng lại trên chữ "Shampoo".

Trần Thanh Dương... Trêu chọc cô gái này kỳ thực cũng không tệ.

"Nhan Nhan chạy theo thằng khác, tôi chuẩn bị trở lại Mỹ đây." Soạn xong tin nhắn này, Hường Vân Trạch bấm gửi.

Cũng không lâu lắm, thư hồi âm của Trần Thanh Dương đến: "Nước Mỹ, đúng là thiên đường của kẻ hèn nhát."

Hường Vân Trạch sùng sốt, anh không nghĩ tới cô sẽ có phản ứng này.

Nhìn chằm chằm tin nhắn này ước chừng ba phút, Hường Vân Trạch cuối cùng cũng bật cười.

Nếu để cho cô biết Lê Nhan chạy theo thằng nào, có lẽ cô sẽ khóc lóc cùng mình tới nước Mỹ nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Rung động

Editor: Tiểu Anhh

"Hường công tử nói cậu chạy theo thằng đã khác, là thật à?:)"

Lê Nhan mặt ừ mày ê nhìn tin nhắn này chòng chọc, đây là tin nhắn Trần Thanh Dương gửi tới từ mười phút trước, nhưng cô vẫn chưa nghĩ ra nên trả lời thế nào.

Hàng mi thanh tú rung rung, cô thấy nhất thiết phải phản bác lại Trần Thanh Dương một chút: "Ông chủ không phải là thằng đã!"

Trần Thanh Dương: "..."

Mẹ kiếp, trọng điểm là đây hả!

"Ok, vậy thì mời liệt kê ba điều chứng minh ông chủ không phải là thằng đã."

"Ông chủ có công việc đàng hoàng, còn có thu nhập cao, có nhà có xe có tiết tháo!"

"... Vậy nên, cậu chính là ham tiền tài của anh ta?"

"Không, tớ chỉ thuần túy là ham sắc đẹp của anh ấy.:)"

...

"Mẹ nó, cậu trúng mỹ nhân kế của anh ta!"

"Không sao, tớ am hiểu nhất là tương kế tựu kế.:) "

...

Trần Thanh Dương cứng đờ hai giây, mới trả lời: "Nghe nói cậu thuộc chòm sao kim ngưu?"

"Đúng đó nha ~ quả sinh nhật chuẩn bị xong chưa? =3= "

"... Tớ quyết định nhân dịp tối nay nguyệt hắc phong cao, chặn hết người thuộc chòm sao kim ngưu. 【 Bái bai 】" "Đúng rồi, Hương công tử nói anh ta muốn trở lại Mỹ."

(Nguyệt hắc phong cao: trời đen gió lớn, thích hợp làm chuyện xấu.)

Lê Nhan còn đang lo lắng cho quả sinh nhật của mình có thể sẽ bị ngâm trong nước nóng, Trần Thanh Dương lại gửi một tin nhắn tới. Lê Nhan sững lại, anh Vân Trạch muốn trở lại Mỹ?

Cầm điện thoại do dự một chốc, cô vẫn bấm vào dãy số của Hương Vân Trạch. Điện thoại rất nhanh được tiếp nối, âm thanh quen thuộc của Hương Vân Trạch từ trong ống nghe truyền tới: "Nhan Nhan, có chuyện gì sao?"

"Ừm, vừa rồi em nghe Hương Ba nói anh phải trở lại Mỹ, là thật hả anh?"

Hương Vân Trạch trầm lặng một lát, mới hỏi: "Em hy vọng anh trở lại à?"

Giọng anh trầm thấp lại có từ tính, giống như là có sức hấp dẫn mê hoặc lòng người.

Lê Nhan lật quyển lời bài hát hai cái, đáp: "Em không hy vọng anh trở lại là vì em."

Hương Vân Trạch ngẩn người như thế trong chớp mắt, ngay sau đó lại cười rộ lên. Cô bé này, đã trưởng thành thật rồi: "Yên tâm đi, anh không trở lại đâu."

"Không trở lại?" Lê Nhan nháy nháy mắt, mấy câu nói vừa rồi, cô cứ cảm thấy hình như mình đã ngộ ra điều gì đó, "Có liên quan đến Hương Ba ư?"

"So với cái này, hôm nay là ngày đầu tiên đi làm em cảm thấy thế nào?" Khéo léo dòi dề tài, Hương Vân Trạch biết, nếu không phải một câu "Nước Mỹ là thiên đường của kẻ hèn nhát" của Trần Thanh Dương, nói không chừng anh trở về thật.

Trốn trở về.

"Ừm, cũng không tệ lắm, ông chủ là người rất tốt." Lê Nhan vô thức đi theo sự dẫn dắt của Hương Vân Trạch. Nghe thấy Lê Nhan đánh giá Mạc Trăn, Hương Vân Trạch cười một tiếng: "Được rồi, em làm việc cả một ngày cũng mệt rồi, sớm nghỉ ngơi chút đi."

"Vâng." Cúp điện thoại, Lê Nhan nhìn đồng hồ, đã mười giờ. Leo lên giường lớn mềm mại, đầu Lê Nhan vừa dính vào gối đã ngủ ngay tắp lự.

Công việc trợ lý này, đúng là công việc tốn thể lực nhất.

Đoàn làm phim tám giờ sáng bắt đầu quay chụp, Lê Nhan phải gọi điện thoại báo thức cho Mạc Trăn vào lúc sáu giờ —— Đây là công việc Đường Cường đặc biệt giao phó. Năm giờ năm mươi phút, đồng hồ báo thức vang lên thảm thiết, Lê Nhan đập một cái làm đổ đồng hồ báo thức lên bàn, dựa vào tinh thần lực ngồi dậy.

Đã nhiều năm rồi cô không dậy giường sớm như vậy; trong ấn tượng khi học đại học, trong khoa yêu cầu tham gia nghi thức kéo cò, cô vẫn sáu giờ mới dậy giường.

Lẽ mà lẽ mà đi rửa mặt, Lê Nhan trở lại phòng ngủ, cầm di động gọi cho Mạc Trăn: "Chào buổi sáng, Mạc Thiên Vương!"

Người bên đầu kia điện thoại hình như ngẩn người, hoặc là vẫn chưa tỉnh ngủ, qua một lúc lâu mới đáp: "Chào buổi sáng."

Lê Nhan sung sướng cười cười, tất cả buồn phiền vì phải dậy sớm đều bị quăng ra sau đầu: "Mạc Thiên Vương, em đi tìm anh trước, hay là đi thẳng tới trường quay luôn?"

"Đi thẳng tới trường quay đi."

"Có cần em chuẩn bị bữa sáng thay anh không?"

"Ừ."

"Anh muốn ăn gì?"

Em

Mạc Trần xoa xoa mớ tóc rối, thuận miệng đáp: "Gì cũng được."

"Vậy em ăn cái gì thì mang cho anh cái ý nha?"

"Ừm."

Đối phương cúp điện thoại, Mạc Trần xuyên qua đường dây mạng nghe thấy âm thanh máy báo bận truyền tới, có chút cam chịu ngã ra phía sau, nặng nề đập lên giường.

Quả nhiên, mùa xuân đã đến rồi.

Mạc Trần đến trường quay còn sớm hơn Lê Nhan, mặc dù công ty có cấp cho Lê Nhan một chiếc xe, nhưng cô không dám đi, mỗi lần đều gọi xe tới trường quay. Nghĩ tới đây Lê Nhan cũng có chút buồn bực, xem ra phải thừa dịp khi nào nghỉ phép thì mau chóng luyện tay, nếu không mỗi lần toàn để Mạc Trần lái xe thật sự là có chút áy náy.

Vội lại nếu như bị Đường Cường biết, nói không chừng cô sẽ bị sa thải ngay.

Lê Nhan ôm một bọc thức ăn lớn trong ngực, tất cả đều là mẹ Lê tự mình làm. Lê Nhan hay ăn bữa sáng ở nhà, mẹ Lê đã sớm thành thói quen mỗi ngày thức dậy làm bữa sáng.

Bởi vì hôm nay dậy sớm hơn rất nhiều so với dĩ vãng, Lê Nhan còn tưởng mẹ vẫn đang ngủ, không nghĩ tới khi đến phòng khách lại phát hiện bà đang làm bữa sáng.

Mạc Trần nhìn đồng hồ ăn đặt trước mặt, có chân giò hun khói, có sandwich, có bánh ngọt, ngay cả nước trái cây và sữa bò cũng có trong túi: "... Bữa sáng của em phong phú thật."

"Đây là phần của hai người chúng ta, em không biết bữa sáng anh có ăn nhiều hay không, cho nên cầm hơi nhiều." Lê Nhan bỏ thức ăn xuống, lúc ánh mắt rơi trên mặt Mạc Trần thì khựng lại, "Mặt anh bị sao vậy?" Thế quái nào khóe miệng giống như hơi hơi xanh?

"Khụ, không có gì." Mạc Trần lấy tay che khóe miệng của mình theo bản năng, xem ra lát nữa phải bảo thợ trang điểm cho mình thêm phấn lót.

Lê Nhan nhăn mày cầm một cái bánh ngọt lên, mắt vẫn chăm chú nhìn vào khóe miệng Mạc Trần: "Có phải anh với người khác đánh nhau không?"

"Dĩ nhiên là không phải." Mạc Trần vô thức sờ chóp mũi một chút, vội vàng nói lảng sang chuyện khác, "Em mua đồ ăn sáng ở đâu thế? Nhìn có vẻ rất ngon."

"Đều là mẹ em làm đấy." Lê Nhan sợ không kịp tới trường quay, ngay cả điểm tâm cũng không dám ăn ở nhà, trực tiếp bỏ vào túi xách tới trường quay, không nghĩ tới vẫn chậm hơn Mạc Trần một bước. Mạc Trần nghe cô nói như thế, con người khê động, như đang nghĩ tới điều gì đó: "Em hôm qua là ngày đầu tiên đi làm, người nhà em có nói gì không?"

"Ồm... Cũng không nói gì cả, chính là thấy em về quá muộn, sau đó lại đi quá sớm." Lê Nhan giải quyết hết một cái bánh ngọt, lại cầm một cái chân giò hun khói, "Anh mau ăn đi, bằng không lát nữa em sẽ ăn hết đó."

"Ừm." Đề tài thuận lợi được dẫn đi, Mạc Trần tiện tay cầm một hộp sữa lên uống. Có điều, công việc trợ lý này đi sớm về trễ, chẳng trách người nhà cô có ý kiến, hơn nữa mỗi ngày cô phải chạy tới chạy lui như vậy đúng là không tiện thật...

Anh ngược mắt nhìn thoáng qua cái người đối diện đang gặm chân giò hun khói, khóe miệng nhẹ nhàng giương lên.

Buổi sáng hôm nay quay rất thuận lợi, nhưng Lê Nhan lại nhận được một tin dữ, tối nay có khi phải quay suốt đêm. Suốt đêm cũng có nghĩa là, tối nay cô không thể về được.

Đau khổ nghĩ xem lấy cái có gì một đêm không về, Lê Nhan cảm thấy công việc này đúng là nát thật.

Lúc chạng vạng tối mới biết đoàn làm phim chỉ chuẩn bị một bữa cơm, bữa tối mọi người tự giải quyết. Đạo diễn ngượng ngùng giải thích với mọi người, thật sự là quá bận rộn nên quên bém mắt chuyện này. Lê Nhan trong lòng trợn trắng mắt, cầm tiền Mạc Trần đưa cho ra ngoài mua cơm tối.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ông chủ đúng là hào phóng, không phải chỉ là mua một bữa cơm tối thôi sao? Còn cần phải đưa cho cô một cái thẻ hả?

Đi ngang qua một cái máy ATM, cái tay đề tiện của cô đặt lên đó thử. Nhập sáu con số sinh nhật vào, Lê Nhan nhìn số còn lại được hiển thị trên màn hình, nhẹ nhàng rời khỏi máy ATM.

Đến tận khi trở lại trường quay, cô vẫn còn trong con trạng động chưa trở lại được. Mạc Trần nhìn người nào đó đang đi vào cõi thần tiên, lấy đùa chọc cô: "Sao vậy?"

Lê Nhan buông com tối trong tay xuống, nghiêm túc nhìn Mạc Trần: "Ông chủ, lấy mặt mã là sinh nhật của mình thật sự là quá nguy hiểm, anh mau chóng đổi lại đi."

"...Ồ."

"Đổi lại rồi thì đừng nói cho người nào biết, đặc biệt là em. QAQ " Nếu bị mất tiền, cô liên tục làm việc một trăm năm cũng không đền được đâu hừ hừ."

Mạc Trần nhìn đôi mắt to long lanh kia của cô, tâm trạng không nói rõ được có chút tung bay: "Tiền trong tấm thẻ này đã là ít nhất."

Lê Nhan: "..."

Có khỏe giàu thì cũng không phải khỏe như vậy chứ, hỗn đản! QAQ

Cô cảm nhận được ác ý dày đặc đến từ ông chủ.

Com nước xong xuôi đạo diễn lại hét to tiếp tục quay chụp, một mình Lê Nhan đứng ở khu nghỉ ngơi thừa thốt người, luôn cảm thấy... gió lạnh từng cơn.

Trường quay vào ban đêm tuyệt đối âm u gấp trăm lần so với trường quay vào ban ngày.

Lê Nhan nhìn trường học trống không, bi thương chảy thành sông —— cái trường học này sao không có tiết tự học buổi tối thế hả!

Một mình ngồi ở khu nghỉ ngơi, ngay cả đầu Lê Nhan cũng không dám động một cái. Cô rất sợ cô chỉ động một cái, thì sẽ nhìn thấy thứ gì không nên nhìn.

Ôn Hiểu Hiểu không dấu vết quan sát cô mấy lần, một người lớn như vậy, lại sợ thành bộ dạng này?

Ha ha, thật thú vị. Cô ta nhếch môi, đối diện với ống kính lộ ra một nụ cười quỷ khí.

"Cất. Hôm nay chụp đến đây thôi, mọi người đi về nghỉ đi, chiều mai tiếp tục."

Rốt cuộc cũng chờ được một câu này của đạo diễn, Lê Nhan giống như là phạm nhân mãn tù được thả ra, nhảy cõn lên. Vẫn như cũ là Mạc Trần chờ Lê Nhan về, nhưng hôm nay Mạc Trần không để cho cô đón xe về nữa, mà trực tiếp lái xe đến trước cửa nhà mình.

"Này..." Lê Nhan nhìn ngôi biệt thự cao cấp trước mặt, cổ ép nội tâm đang rạo rực lại không để nó hiện lên mặt. Mới lên cương vị ngày thứ hai, đã dẫn sói vào nhà, không đúng, đã nghênh ngang vào nhà, mình đúng là đáng yêu quá mà.

"Trời cũng sắp sáng rồi, buổi chiều còn phải tiếp tục quay, em đi đi lại lại rất phiền toái, tạm thời ngủ ở đây một lát đi." Mạc Trần chẳng chặc đảng hoàng nói, anh tận lực để cho giọng mình nghe giống chuyên gia uy tín như trên TV.

"Ồ." Lê Nhan gật đầu, cảm thấy anh nói rất có lý, vui sướng đi sau anh vào nhà.

Nhà Mạc Trần theo định kỳ có công ty vệ sinh tới quét dọn, nên sạch sẽ cực kỳ. Anh chỉ vào một căn phòng bên trái, hướng về phía Lê Nhan nói: "Đây là phòng tắm, em tắm rửa trước rồi ngủ một giấc đi."

Tắm, ngủ? Lê Nhan nhìn người trước mắt đẹp trai đến mức người và thân cũng phải phần nộ, nuốt nước miếng.

Tựa như biết Lê Nhan đang suy nghĩ cái gì, Mạc Trần khẽ cười một tiếng, hơi cúi người xuống, đến gần sát mặt cô: "Em muốn ngủ ở lầu một, hay là ngủ ở lầu hai?"

"Có, có cái gì khác sao?"

"Anh ngủ ở lầu hai."

...

O(*////▽////*)o

Cuối cùng Lê Nhan vẫn quần chăn ngủ trên ghế sofa ở lầu một, bởi vì cô không chống đỡ được đến lúc Mạc Trần tắm xong, đã ngủ say như chết trên sofa.

Mạc Trần đứng trước ghế sofa, vừa lau tóc, vừa gất gao nhìn Lê Nhan đang ngủ ngon —— cùng với một đêm kia anh nhìn A Diêu, đúng là giống nhau như đúc.

Khác biệt chính là, một đêm kia anh xoay người trở lại phòng ngủ, mà lần này, anh giống như hoàng tử trong truyện cổ tích ghi lại, khom người, cúi đầu.

Một nụ hôn dịu dàng rơi trên trán công chúa.

Chương 49: Chị em

Editor: Tiểu Anhh

Lê Tiêu xách túi nylon của siêu thị, đi ra từ khúc rẽ. Nhìn Bách Bộ Thê ở phía trước mắt, Lê Tiêu theo bản năng nhú nhú mày. (bách bộ thê: trăm bước thang)

Từ sau khi Lê Nhan ngã xuống từ chỗ này, cô đã cố gắng không đi qua nơi đây, nếu như nhất định phải đi qua, cô sẽ chọn đi đường vòng.

Chỉ là sắc trời hôm nay đã không còn sớm, nếu như không muốn đi qua Bách Bộ Thê, thì phải qua con đường cái dọc theo sườn núi ở bên cạnh. Bên cạnh núi khó tránh khỏi có chút âm u, hơn nữa đèn đường còn bị hỏng vài cái, cô không dám một mình đi vòng qua núi.

Cô nhìn Bách Bộ Thê kéo dài dưới ánh đèn đường, xiết chặt túi nylon trong tay, nhắc chân đi tới.

Hai nhà Lê Tiêu và Lê Nhan có quan hệ rất tốt, vậy nên khi đó mua nhà đã có ý chọn hai căn khá gần nhau. Hai nhà không có việc gì thì ghé qua nhà nhau chơi, khi có chuyện cũng có thể giúp nhau một chút, Lê Tiêu cứ ba ngày hai bữa lại chạy đến nhà Lê Nhan chơi.

Nhưng sau khi Lê Nhan xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Lê Tiêu đã rất lâu rồi không tới nhà cô.

Phía trước Bách Bộ Thê có một người phụ nữ, ánh đèn đường lờ mờ hắt lên người cô ta, làm hình bóng cô ta nhìn có chút mờ ảo.

Lê Tiêu theo bản năng khựng lại, ban nãy cô đã nhìn qua, chỗ này không có người nào cả. Không, đây không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất, đó chính là bóng lưng người này sao lại nhìn giống Lê Nhan như vậy?

Cô vẫn còn nhớ, vào cái đêm xảy ra chuyện, Lê Nhan cũng mặc một bộ váy liền áo như vậy, màu xanh đen theo phong cách preppy, tóc đen dài đến eo, phần đuôi hơi xoắn xoắn.

Lê Tiêu dờ dẫm nhìn đăm đăm vào bóng lưng kia một phút, cô ta đứng dưới ánh đèn, không nhúc nhích.

"Chị họ?" Lê Tiêu bước lên một bước, gọi thử một tiếng. Cô nghe ba mẹ nói gần đây Lê Nhan đã đi làm, chắc là vừa tam tàm trở về?

Người phụ nữ dưới đèn đường không phản ứng, Lê Tiêu lại gọi cô ta thêm một tiếng, đi tới phía sau cô ta nửa mét. Bầu không khí có chút quỷ dị khó hiểu, nếu không phải nhìn bóng lưng người này rất giống Lê Nhan, cô nhất định sẽ làm như không nhìn thấy cô ta mà đi thẳng luôn.

Nhắc chân phải lên, Lê Tiêu đang chuẩn bị đi lên trước để nhìn xem thế nào, người phụ nữ đó lại đột nhiên đổ về phía trước, lăn xuống Bách Bộ Thê. Lê Tiêu bị dọa sợ không nhẹ, tay hơi buông lỏng, bịch, túi nylon rơi trên nền xi măng.

Bất chấp đồ đạc rơi vãi đầy trên đất, Lê Tiêu xông nhanh tới trước Bách Bộ Thê, đứng ở chỗ người phụ nữ đứng ban nãy nhìn xuống dưới.

Không có gì cả.

Vừa rồi rõ ràng mình đã nhìn thấy một người phụ nữ ngã xuống, nhưng cái gì cũng không có.

"Cô tìm tôi?" Một giọng nói của phụ nữ thình lình truyền tới từ phía sau, giọng điệu u ám khiến tim Lê Tiêu đập trật một nhịp.

Vào giờ khắc này, tất cả những bộ phim kinh dị từng xem đều chen chúc vào trong đầu, giống như là cát nổi biên tập một bộ phim ma.

Lê Tiêu không ngăn được con rét run đang bốc lên, cô vừa thờ gập vừa quay đầu lại, vẫn là bóng dáng kia, nhưng lần này là lơ lửng giữa không trung.

"A ————!!" Con sợ hãi trong lòng không thể nào kiềm chế được nữa, chân Lê Tiêu mềm nhũn, té xuống cầu thang.

Lê Nhan bị tiếng đĩnh đĩnh đang đang trong phòng bếp đánh thức.

Không tình nguyện mở mắt ra, cách đó không xa có một bóng lưng cao gầy đang bận rộn trong phòng bếp. Hừm, nhìn mỗi bóng lưng không thôi đã thấy vóc dáng người này rất tốt.

Dán mắt lên lưng người đàn ông đó một phút, cuối cùng Lê Nhan ngồi dậy từ trên ghế sofa, nhìn hoàn cảnh chung quanh.

Căn phòng rộng rãi sáng sủa, đồ đạc sắp xếp ngăn nắp sạch sẽ, thiết bị sang trọng, tốt lắm, đây vốn dĩ không phải nhà mình.

Nhìn lướt qua chiếc chăn mỏng ở sau lưng, Lê Nhan mới nhớ hôm qua mình ở nhờ nhà ông chủ một đêm.

"Ừm, để em làm bữa sáng cho." Lê Nhan đi tới phòng bếp, nhìn thoáng qua nồi súp kêu "sùng sục", cứ cảm thấy có một loại cảm giác thân thiết không giải thích được.

Mạc Trần quay đầu lại liếc Lê Nhan đầu tóc rối bù, bình tĩnh xoay người lại tiếp tục xắt cà rốt: "Không cần, tôi làm gần xong rồi, em đi rửa mặt trước đi."

"À, vậy được rồi." Lê Nhan ngó cà rốt thái hạt lựu trên thớt, kỹ thuật xắt rau này tuyệt đối thuần thục hơn so với mình, cô cũng không cần phải mất mặt. Xoay người đi tới phía phòng tắm, đi được hai bước, Lê Nhan lại quay đầu nhìn Mạc Trần: "Anh dậy lúc nào thế?"

"Vừa mới dậy." Mạc Trần mở nắp nồi ra, đổ tất cả cà rốt vào. Nếu không phải nghĩ Lê Nhan tỉnh lại sẽ thấy đói bụng, Mạc Thiên Vương nhất định sẽ chọn không ăn trưa. Lần này nấu cháo trắng vẫn học theo A Diêu, đặt tên là cháo trắng yêu nghiệt số 2.

Cách làm đơn giản, mùi vị khá được, rất thích hợp làm no bụng cho những người lười.

Nhìn bóng lưng Mạc Trần, cảm giác hồ thẹn lại cuộn tới, hơn nữa mức độ anh tuấn của bóng lưng này làm ảnh hưởng trực tiếp tới chỉ số hồ thẹn của cô.

Nhân lúc nghỉ phép cô nhất định phải luyện lái xe cho thuần thục, như vậy ít nhất mỗi buổi sớm Mạc Trần có thể ngủ thêm một giấc trên xe!

Rửa mặt đơn giản một chút, Lê Nhan đi ra khỏi phòng tắm, điện thoại bị mình ném trên sofa vang lên. Bước nhanh tới nhìn qua, là mẹ gọi tới: "Mẹ à, có chuyện gì vậy?"

"Nhan Nhan, con vẫn đang làm việc à?"

"A, đang chuẩn bị ăn cơm trưa, buổi chiều mới bắt đầu làm. Sao vậy mẹ?"

"Tối hôm qua Tiêu Tiêu ngất xỉu cạnh Bách Bộ Thê mà lần trước con ngã xuống ấy, buổi chiều con có rảnh thì tới thăm con bé nhé."

Lê Tiêu ngất xỉu?

Mắt Lê Nhan khẽ đảo, hỏi: "Bây giờ em ấy thế nào rồi ạ? Không có chuyện gì chứ?"

"Không bị thương ở đâu cả, nhưng hình như bị dọa sợ."

"Vâng, con biết rồi, con sẽ rút thời gian tới thăm em ấy."

Mạc Trần bưng một nồi cháo lớn đi ra từ phòng bếp, tay Lê Nhan nắm điện thoại, đáng vẻ lo lắng.

"Sao thế?" Mạc Trần buông vật trong tay xuống, ngồi xuống phía đối diện Lê Nhan.

"Ông chủ, em có thể xin nghỉ hai tiếng vào chiều nay không? Em gái em xảy ra chút chuyện, em muốn tới thăm em ấy."

Em gái? Hình như anh đã nghe Hường Vân Trạch từng nói cô có một em gái họ, hình như gọi là Lê Tiêu.

"Cô ấy bị sao vậy?" Mạc Trần vừa múc cháo vào hai cái bát không, vừa giống như vô tình hỏi.

"Bỗng nhiên té xỉu, không phải chuyện lớn gì."

"Ừ, vậy được rồi."

Lấy được sự đồng ý của Mạc Trần, Lê Nhan mới cầm muống lên múc một thìa cháo, đưa lên miệng thổi hai cái, đút vào miệng: "Oa, ông chủ ơi, mùi vị của món cháo này quá yêu nghiệt! Có thể nghĩ ra cách phối này nhất định là nhân tài!"

Cô giờ ngón cái lên với Mạc Trần.

Mạc Trần: "..."

Lúc này anh rất hoài nghi, kỳ thực là cô không bị mất trí nhớ?

Lê Nhan vội vàng ăn hai chén cháo, rồi chạy ngay tới nhà Lê Tiêu. Nhà Lê Tiêu rất náo nhiệt, không chỉ có ba mẹ cô ấy và mẹ mình, ngay cả Hường Vân Trạch cũng ở đây.

Từ sau lễ tình nhân Lê Nhan chưa gặp anh, mặc dù đã nói qua điện thoại hai lần, nhưng gặp mặt lại khó tránh khỏi có chút lúng túng. Cũng may lúc này không có thời gian cho cô lúng túng, cô chỉ xin Mạc Trần nghỉ hai tiếng, thăm Lê Tiêu xong còn phải chạy tới làm trâu làm ngựa.

Ặc, tuy nhiên, cô cảm thấy Mạc Trần đang làm trâu làm ngựa cho cô thì đúng hơn, ngay cả xe taxi cô ngồi để tới nhà Lê Tiêu cũng là do Mạc Trần gọi giúp cô.

Lê Tiêu đang nghỉ ngơi trong phòng ngủ, sắc mặt cô ấy nhìn hơi tái nhợt, xem ra là bị kinh sợ thật. Nhưng mà cô ấy đã nhìn thấy cái gì mà sợ thành như vậy?

Thấy Lê Nhan bước vào, sắc mặt Lê Tiêu lại trắng thêm mấy phần. Tuy trước kia quan hệ hai người rất tốt, nhưng bây giờ bất tri bất giác đã xa cách hơn rất nhiều, Lê Nhan đứng tại chỗ, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì.

Lê Tiêu nhìn Lê Nhan, nhìn đến phát khóc: "Chị họ, em không cố ý đẩy chị xuống đâu."

Lê Nhan đỡ người, mặc dù cô hôn mê lâu như vậy, nhưng sự việc đêm đó cô vẫn nhớ rõ ràng.

Có người từ phía sau đẩy cô xuống.

Trừ bỏ người cách mình gần nhất là Lê Tiêu, cô thật sự không nghĩ ra người thứ hai. Có điều, bây giờ nghe Lê Tiêu tự thừa nhận, cô vẫn thấy có chút đau nhói. Cô nghĩ không ra, tại sao Lê Tiêu lại làm như vậy. Cô vẫn một mực không nhắc tới chuyện này với bất kỳ người nào, là vì sợ Lê Tiêu chỉ vô tình đụng mình ngã xuống, đầu sao đêm hôm đó mọi người đều uống rượu, cô không muốn oan uổng người khác.

Hai người đều ngậm miệng không đề cập tới chuyện này, nhưng nó đã trở thành một cái gai trong lòng hai người.

"Ngày chị tốt nghiệp, em có gọi điện thoại cho anh Vân Trạch, anh ấy nói cho em biết anh ấy sẽ trở về..." Trong mắt Lê Tiêu vẫn còn vương nước mắt, từng giọt từng giọt rơi xuống, nói, "Trở về cưới chị."

Lê Nhan vẫn còn trong cơn đau đớn chưa phục hồi tinh thần lại được, Lê Tiêu lại ném một kích lớn hơn tới.

Cưới cô?! Sao cho tới bây giờ cô chưa từng nghe qua!

"Em biết anh ấy thích chị, lần này trở về nhất định sẽ tỏ tình với chị, nhưng không nghĩ tới, anh ấy lại muốn cầu hôn chị."

Lê Nhan mím chặt môi, tối hôm lễ tình nhân anh ấy chỉ tỏ tình với mình thôi, cũng không đề cập tới chuyện kết hôn. Có phải trong lúc vô tình, cô đã xem nhẹ quá nhiều thứ?

Ví dụ như, Lê Tiêu vẫn luôn thích Hường Vân Trạch?

Cô với Lê Tiêu cùng nhau quen biết Hường Vân Trạch, lúc ấy cô 13 tuổi, Lê Tiêu 12 tuổi. Nhà họ Lê và nhà họ Hường thường xuyên lui tới làm ăn, ông ngoại và ông nội Hường lại là anh em tốt, có hôm cả hai nhà cùng nhau ăn một bữa tiệc tối long trọng. Vậy nên, bắt đầu từ ngày đó Lê Tiêu thích Hường Vân Trạch sao?

"Hôm đó tâm trạng em rất không tốt, chị lại kéo em tham gia buổi tiệc tốt nghiệp của chị, em cũng không tiện cự tuyệt. Tối đó các chị chơi rất vui vẻ, không biết tại sao, em thấy chị có dáng vẻ không tìm không phổi lại thấy rất tức giận. Em uống rất nhiều rượu, cho rằng uống say sẽ không thấy khổ sở như vậy nữa."

Đêm đó bạn cùng phòng Thúy Hoa của Lê Nhan tuyên bố mình sắp kết hôn, vì thế chủ đề câu chuyện cả đêm hôm đó của mọi người không thoát khỏi hai chữ "kết hôn" này. Cô nhớ khi đi ngang qua Bách Bộ Thê, Lê Nhan mặt đầy mơ ước tưởng tượng về người chồng tương lai của mình, cô không nên được con giận. Cơn rượu làm cô tức giận này lên men, đợi đến khi cô lấy lại tinh thần, cô đã đẩy Lê Nhan xuống.

"Chuyện này là em không đúng, khoảng thời gian đó em thường xuyên gặp ác mộng, nếu như chị không tỉnh lại nữa, em nhất định sẽ điên lên mất." Lê Tiêu nhớ tới nữ quỷ mình nhìn thấy ở Bách Bộ Thê, đây nhất định là do áp lực tâm lý trong đoạn thời gian này quá lớn nên mới sinh ra ảo giác, "Sau đó chị tỉnh lại, em vẫn không dám nói chuyện này cho chị, nếu để mẹ biết, chắc chắn mẹ sẽ đánh chết em..."

"Không, chuyện này chị cũng có chỗ không đúng." Trong lòng Lê Nhan hơi ứ nghẹn, Lê Tiêu với cô cùng nhau lớn lên từ nhỏ, cô ấy thích Hường Vân Trạch, mình không nhìn ra; trong lòng cô ấy khó chịu, cô vẫn không nhìn ra; cô ấy không muốn đi cuồng hoan cùng mình, cô không chỉ không nhìn ra, còn ép người ta cười cùng mình.

Cái cảm giác này, đúng là khó chịu chết được. Cô thấy Hường Ba nói đúng, có lẽ 2Q của cô hơi thấp. (2Q: IQ+EQ)

"Không phải em cố ý đẩy chị xuống, đúng không?"

Lê Tiêu ngẩng đầu nhìn Lê Nhan, thời gian tựa như trở lại năm tám tuổi, cô làm vỡ bình hoa mẹ yêu thích, bị phạt đứng cả ngày. Lúc đó cũng là Lê Nhan len lén mang đồ ăn tới cho cô, cũng cười nói với cô như vậy: "Không phải em cố ý, đúng không?"

Ủy khuất cùng hối hận trong lòng như thủy triều ùn ùn dâng lên, cho dù là uống say, cho dù là tức giận, sao cô có thể đẩy người này xuống chứ?

Tiếng khóc vang dội khắp cả phòng, Lê Nhan vẫn an tĩnh đứng ở một bên, Lê Tiêu như là một đứa trẻ vậy, cần rõ khóc lớn.

Hồi lâu sau, Lê Nhan đi tới ngồi xuống bên mép giường, vỗ vỗ Lê Tiêu đã khóc mệt: "Chị sẽ không nói chuyện này cho anh Vân Trạch đâu."

Vốn là khóc đến không còn sức, Lê Tiêu vừa nghe cô nói như vậy, lại giãy giụa sụt sịt: "Em đã nói cho anh ấy biết, anh ấy nói anh ấy sẽ không để ý đến em TAT."

Lê Nhan: "..."

Xem ra làm chuyện sai, trước sau gì cũng phải bỏ ra cái giá khá cao.

Lê Nhan tranh thủ hai tiếng trong kỳ hạn trở lại trường quay, lúc ấy Mạc Trần đang nghỉ ngơi. Thấy Lê Nhan ủ rũ gục đầu, anh không nhịn được nhủ mi: "Sao vậy?"

"Ông chủ, em cảm thấy mình hơi ngu ngốc."

Mạc Trần kinh ngạc nhưn mày: "Bây giờ em mới phát hiện?!"

"..." Cô không muốn đề ý tới ông chủ.

"Khụ, tôi nói là, em có thể phát hiện mình ngu ngốc, thật ra thì cũng không phải ngu lắm."

"..." Tạm biệt!

"Cái đó, em có thấy chạy tới chạy lui như bây giờ rất không tiện không? Không bằng em dọn đến chỗ tôi ở đi"

"!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Đau dạ dày

Editor: Tiểu Anhh

Mãi cho đến khi buổi chụp hình hôm nay kết thúc, Lê Nhan vẫn còn đang hăm sâu trong vòng xoáy "dọn tới nhà tôi ở đi".

Mất nhìn cảnh vật chạy bên ngoài cửa sổ cách nhà mình càng lúc càng xa, Lê Nhan nghiêng đầu qua nhìn Mạc Trần: "Có phải anh đi lạc đường rồi không?"

Mạc Trần liếc cô một cái, lơ đãng nói: "Con đường này tôi đã đi bốn năm năm, vị trí của từng cái camera tôi đều nhớ rất rõ ràng."

Lê Nhan gật gật môi không nói nữa, hôm nay lại có thể vui vẻ lăn trên ghế sofa nhà ông chủ rồi.

Bởi vì《 Quý giáo 》là phim ma, nên hơn phân nửa tình tiết đều xảy ra vào ban đêm ở trường học. Thông thường đoàn làm phim đều nghỉ ngơi vào buổi sáng, buổi chiều sẽ bắt đầu quay và liên tục kéo dài đến bốn năm giờ sáng ngày hôm sau.

Lê Nhan thở một hơi dài, tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp, cuộc sống ngày đêm đảo lộn này xem chừng còn phải kéo dài thêm một đoạn thời gian nữa, mà cô sắp không bịa được lý do không trở về nhà để lấy lệ với người nhà nữa rồi. Dù sao sẽ không có khả năng một biên tập mỗi ngày đều tăng ca thâu đêm đâu chứ?

Tập lái xe, đã trở thành việc vô cùng cấp bách!

Hôm nay Mạc Trần lái Bentley, đối với hành vi mỗi ngày đổi một xe này Lê Nhan đã không còn bất kỳ cảm tưởng nào —— từ sau lần anh khoe khoang thẻ ngân hàng, cô đã không còn suy nghĩ gì nữa.

Nhưng khi nhìn thấy tòa nhà Tiểu Dương đứng sừng sững dưới ngọn đèn đường châu Âu, cô vẫn không kiềm được kích động: "Căn nhà này nhất định là nhiều tiền lắm nhỉ?"

"Bình thường thôi." Mạc Trần giảm tốc độ, lái Bentley vào gara.

Trong đầu Lê Nhan vẫn vang vọng lại ba chữ "bình thường thôi" như gió thoảng mây trời, kéo miệng cười: "Em nói là, lấy tiền lương của em làm đơn vị đo lường."

Mạc Trần: ". . ."

Anh coi đại an toàn ở ngang hông ra, nghiêng đầu tới nhìn Lê Nhan: "Tôi bảo Đường Cường rút ngắn kỳ thực tập của em còn một tháng, tiền lương khi thành chính thức là. . . Mười ngàn, như thế nào?"

Thấy Lê Nhan chỉ dờ dẩn nhìn mình, Mạc Trần nghĩ nghĩ lại bổ sung: "Sau thuốc."

. . .

Anh dứt khoát bao nuôi em luôn đi, Mạc Thiên Vương.

"Ha ha ha ha, công ty sẽ không trả tiền lương cho trợ lý cao như vậy đâu nhỉ?" Lê Nhan cố gắng dần suy nghĩ chân thực của mình xuống, đưa ra một vấn đề khá thực tế.

Nhưng Mạc Thiên Vương lại hoàn toàn không xem chuyện này là vấn đề: "Bọn họ trả bao nhiêu, số còn lại tôi bù vào là được."

Lê Nhan: ". . ."

Quả nhiên, Mạc Thiên Vương anh vẫn bao nuôi em đi!

Lần thứ hai đến nhà Mạc Trần, Lê Nhan quen cửa quen nẻo tới phòng tắm ở lầu một tắm rửa một chút, chỉ hai ngày không về nhà, không có quần áo thay đúng là có chút phiền toái.

Bất luận như thế nào thì ngày mai cũng phải trở về nhà một chuyến.

Lê Nhan tắm xong đi ra, mặc trên người là bộ đồ ngủ Mạc Trần đưa cho cô —— kiểu dáng nam. Tuy anh nói đây là bộ mới, nhưng vẫn cảm thấy có hương vị của Mạc Thiên Vương! Ít nhất là có hương vị của tủ quần áo nhà Mạc Thiên Vương!

Cô hớn hờ nâng tay áo rộng thùng thình lên ngửi ngửi, là mùi của không khí tươi mát —— với mùi trên người Mạc Trần giống y như đúc.

Quyến rũ đi tới phòng khách, Mạc Trần nằm thẳng dờ trên ghế, chiếm đóng chỗ ngủ của Lê Nhan. Lê Nhan bước tới, thường thức dung nhan khi ngủ của Mạc Thiên Vương nửa phút, đang tính lấy ngón trỏ chọt sườn mặt trắng mềm của anh, thì thấy anh nhăn mày lại.

Không nhịn được nhăn mày theo, Lê Nhan ngồi xổm bên cạnh sofa, nhìn Mạc Trần nói: "Sao vậy?"

". . . Dạ dày có chút đau." Lúc nói chuyện Mạc Trần vẫn nhú mày, Lê Nhan nhìn mà lòng cũng nhăn lại theo.

Buổi chiều quay không được thuận lợi cho lắm, sắc mặt đạo diễn vẫn không tốt nên được, vậy nên cho dù đã đến giờ ăn cũng không có ai dám nói chuyện ăn cơm. Mãi cho đến lúc hơn 11 giờ, đạo diễn có lẽ cũng đói không chịu được, mới thả mọi người ra ăn cơm.

Cơm tối đã được công ty com hộp đưa tới lúc bảy giờ, để bốn tiếng đồng hồ đã sớm nguội lạnh. Mọi người ăn tạm một chút, lại ngựa không ngừng vó bắt đầu quay chụp, cô nên sớm nghĩ đến dạ dày Mạc Trần không chịu được mới phải.

"Anh chờ chút, em đi lấy thuốc giúp anh!" Lê Nhan đứng lên, chạy nhanh tới cạnh tủ TV, mở ngăn kéo thứ hai ra. Lục lọi bên trong một lát, Lê Nhan lấy ra một hộp thuốc, lại rót cho Mạc Trần ly nước ấm, mới quay lại ghế sofa.

"Mạc Thiên Vương, dậy uống thuốc nào!" Lê Nhan chọt chọt mặt Mạc Trần, đưa ly nước tới gần Mạc Trần. Long mi Mạc Trần run lên, chậm rãi mở mắt. Nhìn lướt qua ly nước và thuốc trên tay Lê Nhan, anh hơi ngước mắt, đối diện với ánh mắt Lê Nhan: "Làm sao em biết thuốc để chỗ nào?"

Mắt anh so với bóng đêm ngoài cửa sổ còn đen hơn, đặc như một thỏi mực không thể chảy ra được.

"Em . . ." Lê Nhan sững lại, mắt nháy một cái thật nhanh, "Em đoán, nhà em cũng để thuốc dưới tủ TV."

"À." Hàng mi Mạc Trần như cánh quạt nhỏ buồm thông xuống, anh nhận lấy thuốc trong tay Lê Nhan, ngồi dậy từ trên ghế sofa.

Lê Nhan giơ ly nước, kinh ngạc nhìn anh sắp xếp thuốc theo thứ tự từ to đến nhỏ, sau đó nuốt vào.

"Ặc. . ." Cô ngó Mạc Trần, hơi nghiêng đầu một chút, "Uống như thế thì mùi vị sẽ khá hơn?"

"Không, chỉ là dễ tiêu hóa hơn thôi."

Lê Nhan: ". . ."

Dáng vẻ ông chủ kể chuyện cười cũng đẹp trai ghê ha ha ha.

Mạc Trần uống thuốc xong tiếp tục chiếm đóng ghế ngủ của Lê Nhan, Lê Nhan đi được hai bước ở trong phòng khách, lại nhào người đến bên sofa nhìn lên Mạc Trần: "Ông chủ, anh có muốn ăn thêm chút gì đó không?"

"Ừm. . . Trong tủ lạnh vẫn còn cháo buổi sáng chưa ăn hết."

Giọng Mạc Trần nghe có chút yếu ớt, Lê Nhan xoa xoa tóc anh, trấn an nói: "Vậy em đi nấu lại cháo, rất nhanh thôi là có thể ăn rồi!"

Mạc Trần mở mắt ra, liếc cái tay trên đầu mình.

Tay phải Lê Nhan khựng lại. . . mẹ nó, cô đang làm gì vậy? ! Cô thì là cô không cố ý trêu chọc ông chủ, chỉ là. . . quá thuận tay.

Về cái rút tay phải lại, Lê Nhan giả đồ cười khan hai tiếng với Mạc Trần: "Vây em đi nấu đây ha ha."

Khỏe môi Mạc Trần không thể nhận ra nhếch lên, nhìn người đang đồ ửng hai má: "Chắc không cần tôi nói cho em biết đồ để ở chỗ nào chứ? Dù sao bố cục nhà em cũng giống như nhà tôi vậy."

Lê Nhan: ". . ."

Cô chạy tới phòng bếp thật nhanh.

Lấy cháo từ trong tủ lạnh ra, Lê Nhan bật bếp gas, đặt nồi inox lên.

Cô cũng không hiểu tại sao mình lại biết thuốc đau dạ dày để ở chỗ nào, chỉ là chưa kịp để cho cô nghĩ nhiều, hai chân giống như có sự sống vậy, mình đã chạy tới cạnh tủ TV.

Mặc dù hòm thuốc nhà cô không phải để trong tủ TV, nhưng phần lớn mọi người đều đặt ở đó đi, vậy nên chỉ là cô thường thức khá phong phú thôi. . . nhỉ?

Cháo được hâm lại đương nhiên mùi vị không được ngon như lúc mới nấu, nhưng hai người vẫn giải quyết hết sạch chỗ cháo còn thừa lại. Ăn xong, cuối cùng Mạc Trần nhớ ra mình chiếm đoạt giường ngủ của Lê Nhan. Anh suy nghĩ chốc lát, đưa ra một phương án giải quyết cho Lê Nhan: "Không bằng em lên lầu trên mà ngủ."

"Lầu. . . trên?" Lê Nhan trừng lớn mắt nhìn Mạc Trần như một tên lưu manh mang đầy ý xấu trong lòng.

Mạc Trần bật cười một tiếng, một tay chống cằm, hơi nghiêng đầu liếc Lê Nhan: "Trên lầu có hai phòng ngủ, em ở phòng cho khách bên cạnh."

"À, bên cạnh!" Lê Nhan bừng tỉnh hiểu ra, đập tay mình.

Mạc Trần nhích tới gần chút, anh nhả hơi thở ra gần như phun trên mặt Lê Nhan: "Nếu em muốn ngủ ở phòng ngủ chính, thì cũng có thể."

"Không cần đâu, em ở phòng bên cạnh là được rồi ạ." Lê Nhan nhảy dựng lên khỏi ghế, chân ghế chọt cọ vào sàn nhà, phát ra một tiếng rít bén nhọn.

"Ày, vậy thì tiếc thật." Mạc Trần nói như thế, trên mặt cũng thật sự có phần nuối tiếc.

Miệng Lê Nhan co giật, đúng là không hổ danh là ảnh đế mà, nhập vai nhanh thật đấy.

Tuy nói là phòng cho khách, nhưng phòng cho khách nhà Mạc Trần còn lớn hơn phòng ngủ chính nhà cô. Mà nhà bọn họ không tính là nhỏ, Mạc Trần ở một mình trong căn nhà rộng như vậy đúng là lãng phí đất.

Căn phòng này được trang bị cùng một phong cách cao lãnh như phòng khách, tuy bình thường không có người ở, nhưng vẫn được quét dọn không nhiễm một hạt bụi. Lê Nhan nhào lên trên giường êm, so với kệm QQ còn mềm còn có tính đàn hồi hơn. Trong phòng này cũng có phòng tắm, Lê Nhan đứng dậy vào nhà vệ sinh, sau đó nằm trên giường ngủ như chết. (kệm qq: mị tra thì thấy nó giống kệm chip chip ở mình.)

Mạc Trần bỏ bát đĩa vào bồn nước để ngâm, lên lầu hai. Khi đi qua phòng cho khách, bước chân anh khẽ dừng lại, đi lên trước nhẹ nhàng đẩy cửa ra một khe hở.

Lê Nhan cuộn chần nằm trên giường, đang say ngủ, khỏe môi hơi nhếch lên cao, là mơ một giấc mộng đẹp sao?

Mạc Trần đứng ngoài cửa một hồi, môi khẽ cười đóng cửa lại. Trở lại phòng ngủ, Phiêu Phiêu lại bụm một tiếng xuất hiện giữa không trung.

Sắc mặt Mạc Trần đen lại, Phiêu Phiêu trưng bộ mặt thương tâm nhìn mình: "Mạc Thiên Vương, anh thấy mèo con thì cười trộm, thấy tôi thì đen mặt, đây là có ý gì?"

"Ý là cô nên đi đầu thai được rồi." Mạc Trần đi nhanh tới bên giường, mắt không thấy tâm không phiền.

Phiêu Phiêu bay tới theo, biểu cảm so với mấy bà bán rau ngoài chợ còn lăm chuyen hơn: "Ài, nhìn được, lại không ăn được, là đàn ông thì đều sẽ dục câu bắt mẫn nha." (dục câu bắt mẫn: tình dục không được thỏa mẫn.)

. . .

Mạc Trần trở mình, dùng cái ốt lãnh ngạnh đối diện với cô ta. (lãnh ngạnh: lạnh nhạt + cứng rắn)

Đối với hành vi không tiếng động cự tuyệt cùng khinh bỉ này Phiêu Phiêu không thèm để ý chút nào, cô là một nữ quý có tư lịch: "Mạc Thiên Vương, hôm qua tôi đã giúp anh hù dọa kẻ xấu đó nha, anh cứ đối xử như thế với tôi à?"

Chân mày Mạc Trần giật giật, giọng điệu rất không kiên nhẫn hỏi: "Kẻ xấu nào?"

"Chính là người đẩy mèo con xuống cầu thang ấy."

Mạc Trần xóc chân lên, từ trên giường ngồi dậy.

Phiêu Phiêu che miệng cười hai tiếng, mới nói: "Anh không cần khẩn trương như vậy đâu, chuyện này đã được giải quyết êm thỏa, cô ấy cũng không phải cố ý đẩy mèo con ngã xuống, bây giờ hai người đã hòa hảo lại rồi."

Mạc Trần híp mắt suy nghĩ: "Là em họ cô ấy đẩy cô ấy xuống?"

"Đúng nha."

"Tại sao cô ta phải làm vậy?"

"Vì yêu sinh hận chứ sao!"

...

Mạc Trần lại đắp chăn nằm lên giường, chiều hôm qua Lê Nhan nói em gái xảy ra chuyện, chắc hẳn là chuyện này? Nhìn bộ dạng của cô lúc chiều, chắc là không sao rồi. Chỉ là cô em họ đó. . . cách không cần giải thích.

"Chẳng qua như đã nói, nếu không phải cô em họ đẩy một cái, anh sẽ không biết mèo con."

Mạc Trần: "..."

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Ở chung

Editor: Tiểu Anh

Lúc Lê Nhan mở mắt ra lần nữa, trông thấy ánh dương xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào phòng.

Trong suốt đến mức không chân thật, nhưng chỉ cần nhìn như vậy, lại như được bao phủ bởi sự ấm áp vậy.

Cầm lấy điện thoại đặt trên đầu giường, Lê Nhan nhìn thời gian, 11 giờ 11 phút.

Cái giờ này làm khỏe môi cô co rút, nhưng bây giờ, so với thời gian giống như nguyên rửa này, cô càng muốn chửi thề thời gian mình ngủ hơn. Tối hôm qua, không, nói chính xác thì phải là sáng hôm nay hơn năm giờ cô mới đi ngủ, đến tận lúc này còn chưa đủ sáu tiếng.

Thở dài, Lê Nhan vừa lo lắng cho làn da mình, vừa lật người xuống giường. Nhanh chóng rửa xong mặt, cô rón ra rón rén đẩy cửa phòng ra, giống tên trộm lén nhìn hành lang trống vắng một cái. Tuy đã đến trưa, nhưng trong phòng lại an tĩnh như vẫn còn đang khuya.

Dường như sợ quá nhiều đến người còn trong giấc mộng, Lê Nhan đi đặc biệt cẩn thận. Cửa phòng ngủ Mạc Trần đóng chặt, trong phòng khách cũng không có ai, chắc là vẫn chưa dậy.

Lê Nhan đứng trên lầu suy nghĩ, quyết định thực hiện trách nhiệm của một người trợ lý —— làm bữa trưa.

Mặc dù Mạc Trần chẳng mấy khi ăn cơm ở nhà, nhưng nguyên liệu nấu ăn vẫn rất phong phú. Nhìn các loại thực phẩm bày la liệt trong tủ lạnh, Lê Nhan lúc này mới nhớ Đường Cường từng nói trước kia đều là anh ta làm những việc này, sau này sẽ giao hết cho cô.

Cô cảm thấy đây không phải là tìm trợ lý, mà rõ ràng là tìm bảo mẫu. Hiện nay tiền lương của bảo mẫu đều tính theo giờ, nhưng công ty mới trả cho cô năm ngàn lương tháng, có phải cô lỗ lớn rồi không?

Thầm tính món nợ này, cô chọn mấy quả cà chua tương đối thuận mắt ra, trưa hôm nay sẽ ăn... Trứng xào cà chua và canh trứng cà chua!

Mạc Trần tỉnh từ lúc cô dậy không được bao lâu, anh vẫn đứng trên lầu thích thú nhìn Lê Nhan bận tới bận lui trong phòng bếp. Từ trên cầu thang đi xuống, Mạc Trần liếc trứng xào cà chua và canh cà chua bên trong nhà bếp, bên thành bát còn được trang trí bằng cà chua đường, ừm, đúng là một bữa tiệc cà chua.

"Em nhất định là kẻ cuồng cà chua." Khóe miệng Mạc Trần chứa ý cười, kéo cửa tủ lạnh ra, lấy một quả chanh. Thấy anh đặt chanh lên thớt, còn lấy dao gọt trái cây đặt bên cạnh lên, Lê Nhan lạnh tay lẹ mắt cứu quả chanh dưới mũi dao: "Mấy tiếng trước còn đau dạ dày, bây giờ lại dám ăn chanh ướp"

lạnh, anh mới là kẻ cuồng chanh."

Mạc Trần ngó người, anh cảm thấy câu này trước kia A Diêu đã nói rồi. Lê Nhan thấy anh im lặng không lên tiếng, cho rằng mình nói rất có lý, mới có thể khiến anh không còn lời để nói lại.

Hài lòng để chanh xuống, Lê Nhan đẩy Mạc Trần ra ngoài: "Anh ra phòng khách nghỉ đi, em làm xong ngay đây."

Mạc Trần quay đầu lại, ánh mắt do dự liếc một vòng trên đủ loại cà chua, mới nói: "Tôi chỉ nói một câu thôi, em nấu com chưa?"

Com?

Lê Nhan: "..."

Mạc Trần: "..."

Chờ Lê Nhan vo gạo thổi com xong, đã là chuyện của nửa giờ sau. Cũng may thời tiết lúc này không tính là lạnh, thức ăn cũng không lạnh lắm, nhưng cân nhắc đến dạ dày "mảnh mai" của Mạc Trần, Lê Nhan vẫn mang canh cà chua đun lại lần nữa.

Mạc Trần gấp trứng xào cà chua, hỏi Lê Nhan: "Gần đây em đang giảm cân?"

"Không ạ." Miệng Lê Nhan đầy com, hai bên quai hàm phập phồng nhìn Mạc Trần.

"Vậy tại sao lại làm mấy món này?"

...

Bởi vì cô chỉ có thể bảo đảm mình làm trứng xào cà chua là ăn được.

"Bởi vì sức khỏe." Lê Nhan trưng ra bộ mặt của chuyên gia, "Ăn nhiều thực vật màu xanh lá rất có ích cho cơ thể."

"... Nhưng cà chua là màu đỏ."

"... Thức ăn màu đỏ có chỗ tốt cho cơ thể phụ nữ."

Mạc Trần: "..."

Anh lại càng không muốn ăn.

Ngước mắt nhìn người đối diện đang chuyên tâm dồn chí ăn com, Mạc Trần cảm thấy chọc chọc com trắng mềm trong chén, giống như không để ý hỏi: "Phải rồi, chuyện hôm qua tôi nói với em, em nghĩ như thế nào?"

"Hả? Hôm qua anh nói với em chuyện gì?"

"... Chuyện em dọn đến nhà tôi ở."

Lê Nhan: "..."

Ngày hôm qua Mạc Trần đau dạ dày, cô đã quên bống mất chuyện này luôn.

"Ách, cái, cái đó..." Con người Lê Nhan đảo trái đảo phải, lại không dám nhìn Mạc Trần, "Không được tiện lắm đâu... nhỉ?"

"Em cứ phải chạy từ hai phía mới không tiện." Thả đĩa xuống, trong đầu Mạc Trần nhớ lại dáng vẻ Đường Cường lúc lừa gạt người mới, "Ồ chung một chỗ là chuyện rất bình thường, trợ lý đều như thế."

...

Trợ lý đều như thế thật?

Em ít đọc sách, anh không nên gạt em.

Nhưng nhìn Mạc Trần phía đối diện, khí thế trên người anh khiến cô không thể nói ra lời cự tuyệt: "Em, em muốn thương lượng với người nhà..."

"Ồ, vậy com nước xong thì em trở về thương lượng đi, tôi giúp em gọi xe, đồ đạc thì bảo tài xế giúp em chuyển vào là được."

Lê Nhan: "..."

Cô cứ có cảm giác tiết tấu này không được đúng cho lắm. Nhưng cho dù dọn tới, muốn nói thua thiệt —— cô nghĩ tới tấm poster nửa thân trần dán trước đầu giường phòng mình —— thì đó cũng là Mạc Thiên Vương thua thiệt hơn.

Nghĩ như vậy, Lê Nhan cũng yên lòng.

Vì để hoàn thành việc chuyển chỗ ở, Mạc Trần đặc biệt cho Lê Nhan nửa ngày nghỉ để cô về nhà dọn đồ. Hôm nay là thứ bảy, khi Lê Nhan trở về thì ba mẹ cũng đang ở nhà. Cô đành nói vì công ty luôn phải tăng ca, cho nên quyết định dọn tới nhà trọ cho công nhân viên ở.

Ba Lê đang xem báo kinh tế tài chính mới, nghe Lê Nhan nói như vậy thì đầu mi nhíu lại: "Nhà trọ công nhân viên? Điều kiện nơi đó thế nào?"

"Phòng cao cấp mang phong cách châu Âu! Các thiết bị điện gia dụng đều cung cấp đầy đủ, ba chỉ cần xách hành lý vào ở!" Lê Nhan nghĩ nghĩ, lại bổ sung thêm một câu, "Hơn nữa chủ nhà rất tuần tú!"

Ba Lê: "..."

Ông bỗng nhiên có một loại thương cảm con gái lớn không thể giữ lại được.

Rõ ràng khi còn bé cho rằng ba là người đẹp trai nhất thế giới!

Mẹ Lê vừa giúp Lê Nhan thu dọn đồ đạc, vừa dặn dò Lê Nhan phải ăn cơm đúng giờ, nghỉ ngơi nhiều, ngày nghỉ phải về nhà. Lê Nhan đáp ứng từng cái, bộ dạng khéo hiểu lòng người lại khiến cho mẹ Lê chua xót. Nếu không phải ba đã điều tra về công ty kia, bà nhất định sẽ không yên tâm để Lê Nhan một mình ra bên ngoài.

Lúc Lê Nhan xách bao lớn bao nhỏ hành lý đi ra ngoài, tài xế taxi đó quả nhiên vẫn chờ ở ngoài cửa tiểu khu. Thấy Lê Nhan xách túi đi ra, anh ta rất chủ động làm công nhân vận chuyển.

Lê Nhan ngồi ở ghế sau, nhìn chìa khóa nằm trong tay mà ngẩn ngơ, đem hành lý đặt trong phòng khách, lại ngồi taxi chạy tới trường quay, cô dựa theo phân phó của Mạc Trần gửi cho anh một tin nhắn: "Báo cáo ông chủ, đồ đã chuyển qua, bây giờ đang trên đường tới trường quay."

"Đã duyệt.)" Mạc Trần so cool mà trả lời, nhưng nụ cười trên mặt còn phơi phới hơn so với vẻ mặt cười anh gửi qua. Tin nhắn gửi thành công, Lê Nhan còn chưa gửi tin nhắn lại, Hường Vân Trạch đã gọi một cú điện thoại tới.

Nhìn người gọi tới hiển thị trên màn hình, Mạc Trần suy tính trong phút chốc, mới nhận điện thoại: "Có chuyện gì vậy, tiến sĩ Hường?"

Đầu bên kia rất nhanh truyền tới giọng của Hường Vân Trạch: "Mạc Trần, sao trước kia tớ lại không nhìn ra cậu là một tên cảm thú chứ?"

Mạc Thiên Vương lơ đãng đáp: "Cậu không nhìn ra là chuyện rất bình thường, bởi vì tớ vốn dĩ không phải cảm thú."

"Cậu không phải là cảm thú còn bảo Nhan Nhan dọn đến nhà cậu?"

Mạc Trần nhướn mày lên cao, trong giọng nói mang theo tán thưởng rất nhẹ: "Tin tức của cậu cũng rất linh hoạt đó." Lê Nhan vừa mới dọn vào, cậu ta đã gọi tới chất vấn.

Nghe ra sự đặc ý trong lời nói của Mạc Trần, Hường Vân Trạch nhin không được muốn hất cho anh một chậu nước lạnh: "Biết Nhan Nhan hình dung về nhà cậu thế nào không?"

"Phòng cao cấp mang phong cách châu Âu?"

"Cô ấy nói nhà cậu là nhà trọ công nhân viên."

Mạc Trần: "..."

Mạc Trần cầm nín làm tâm tình Hường Vân Trạch vui sướng không ít: "Mạc Thiên Vương, thì ra cậu cô đơn tịch mịch như vậy?"

"Tớ chỉ xuất phát từ yêu cầu của công việc mới bảo cô ấy dọn vào."

"Được rồi, cái cơ này của cậu chỉ có thể lừa được Nhan Nhan thôi." Hường Vân Trạch nói tới đây thì dừng lại một chút, mới tiếp tục nói, "Mạc Trần, tốt nhất là cậu không được làm vậy."

Lời này khiến cho Mạc Trần không được thoải mái cho lắm, anh nhếch khóe miệng, đáp: "Yên tâm đi, tớ sẽ không ép buộc cô ấy."

Hường Vân Trạch: "..."

Ngay cả người làm thầy dạy kẻ khác như tiến sĩ Hường cũng không nhịn được thảm văng tục, anh rất muốn tẩn cậu ta một trận nữa.

Cuộc gọi này kết thúc không bao lâu, Lê Nhan đã tới trường quay. Lúc đó Mạc Trần đang đứng trên bục giảng giảng bài, Ôn Hiểu Hiểu âm thầm ngồi một góc trong phòng học, vùi đầu không nói tiếng nào.

Lê Nhan đứng ngoài phòng học xem một lát thì đi tới khu nghỉ ngơi, ngồi xuống. Bận việc cả một buổi chiều, ngay cả nước cô còn chưa uống một ngụm nào đâu.

"Sao vậy, mệt lắm à?" Không biết lúc nào Mạc Trần đã đi tới bên người Lê Nhan, đôi mắt bị tròng kính che lại ẩn chứa vẻ âu lo.

"Không sao đâu, chỉ hơi khát chút thôi." Lê Nhan cười giờ chai nước khoáng trong tay lên, rồi đặt lên miệng uống một ngụm, "À phải rồi, trả lại cho anh chìa khóa nè."

Mạc Trần cúi đầu nhìn Lê Nhan đưa chìa khóa tới, không đưa tay ra nhận: "Em cứ giữ lại đi, tôi còn có một cái nữa."

"Nhưng..."

"Nhưng nhị cái gì? Em cũng đã dọn vào rồi, sao lại có thể không có chìa khóa?"

Lê Nhan cạn lời, cô thấy mặc dù mình bởi vì yêu cầu công việc mới dọn vào, nhưng nếu Mạc Trần không ở nhà, cô cũng không thể một mình ngốc trong nhà anh. Hôn nữa tuy nói cô là trợ lý, nhưng dù sao cũng chỉ quen biết anh mấy ngày, sao anh có thể yên tâm đưa chìa khóa nhà mình cho một người xa lạ cho được?

"Mạc Thiên Vương, em cảm thấy ý thức an toàn của anh quá kém." Lê Nhan lắc đầu, giọng điệu nghe rất nặng nề.

Mạc Trần chỉ cười mỉm, không nói gì.

Lúc ăn cơm tối, Lê Nhan từ chỗ Mạc Trần nghe được một tin tốt, rốt cuộc hôm nay đoàn làm phim có thể không cần quay suốt đêm rồi! Nhưng vẫn phải bị "hình" đến mười hai giờ, mọi người mới thu công. Mạc Trần thấy Lê Nhan ngồi ghế lái phụ ngáp liên tục, tâm trạng rất là khoái trá.

Sau khi về đến nhà, quả nhiên ở trong phòng khách nhìn thấy hành lý Lê Nhan mang tới, Mạc Trần giương mắt lên, nói với cô: "Sau này em ở phòng trên lầu hai đi."

"Vâng." Lê Nhan nói xong liền đi tới xách đồ hành lý trên đất, nhưng lại bị Mạc Trần giành trước.

Lê Nhan hơi sững sờ, cô nhìn bóng lưng cao ngất lại đẹp trai của anh, khoe miệng cong lên, cũng đi theo lên lầu hai.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Lưu manh

Editor: Tiểu Anh

Một lúc sau, Mạc Trần đã mang hành lý bỏ vào trong phòng ngủ của Lê Nhan, sau đó định đi tắm rồi ngủ. Lê Nhan cũng thực sự mệt mỏi, nghĩ chờ ngày mai dậy thì sắp xếp hành lý lại sau, nhưng khi tay vừa chạm tới tay nải bên hông, chợt xoay người lại gọi Mạc Trần đã đi tới cửa: "Mạc Thiên Vương!"

Mạc Trần quay đầu lại, mắt nửa híp mang theo vẻ ngáy ngủ nhìn cô: "Chuyện gì vậy?"

"À, cái đó..." Bỗng nhiên Lê Nhan tỏ ra xấu hổ, "Em có thể dán poster trong phòng anh được không?"

Poster?

Đột nhiên nghĩ tới lần trước Phiêu Phiêu nói với anh, Lê Nhan lấy được poster đặc biệt của anh, còn là bản phúc lợi. Mạc Trần nhếch môi lên, lại đi ra phía cửa: "Cái này phải xem người trên poster là ai."

"Không ai cả, đó chính là... tranh phong cảnh!"

"Tranh phong cảnh?" Mạc Trần đứng lại quan sát Lê Nhan mấy bận, trong mắt cũng chan chứa ý cười, "Không thể, nó sẽ phá hỏng phong cách nhà tôi."

...

Lê Nhan giật nhẹ môi, không ngại học hỏi kẻ dưới: "Vậy phải dán poster gì mới không phá hỏng phong cách nhà anh?"

"Đương nhiên là poster của tôi."

Lê Nhan: "..."

Ha ha, cô biết ngay mà.

Nhưng bảo cô đưa tấm poster không mấy tiết tháo kia ra trước mặt Mạc Trần... Xin lỗi, cô không làm được.

"Được rồi, em không dán nữa, ngài trở về phòng đi ạ." Lê Nhan cười tít mắt chia chia cánh cửa, rất có dáng vẻ đi thông thả, không tiến.

Mạc Trần chớp chớp mắt, cũng không nói thêm điều gì, xoay người đi ra khỏi phòng Lê Nhan.

Lê Nhan lục lọi hành lý lấy quần áo ra, rồi vào phòng tắm tắm rửa, lúc đi ra cả người đều đỏ bừng. Lăn hai vòng trên giường lớn, Lê Nhan chôn mặt trong gối, vẫn còn cảm thấy chuyện này có chút khó thể tưởng tượng nổi.

Cô thế mà ở chung với Mạc Thiên Vương? Bạn nói xem Hương Ba mà biết liệu có xách đao tới chém cô không?

Nghĩ đến trước đó mình còn lừa cô ấy một tấm poster, trong lòng Lê Nhan hốt nhiên có chút áy náy. Nếu sớm biết có thể nhìn thấy người thật, cô việc gì phải đi tham một tấm poster nho nhỏ chứ!

Tìm một cơ hội tặng cho Hương Ba một tấm poster có chữ ký của Mạc Thiên Vương vậy, nghĩ tới cô cũng đáng thương quá man.

Lúc này Trần Thanh Dương đang ngồi trên giường ra sức gõ chữ, bất chợt hất xì một cái.

Trong đầu Lê Nhan vẫn xoay quanh trên tấm poster, quả nhiên, không dán poster lên thì cô không tài nào ngủ được.

Xoay người ngồi dậy, Lê Nhan mở hành lý của mình, lấy tấm poster được bọc cẩn thận ra. Nếu anh nói có thể dán poster của anh ấy, vậy cô dán lên cũng không có quan hệ gì chứ?

Lê Nhan gỡ tấm poster ra, ha ha cười ngu, dính nó vào đầu giường.

Buổi sáng ngày hôm sau, khi điện thoại báo thức vang lên, Mạc Trần đã đứng trong phòng Lê Nhan được năm phút.

Nhìn lướt qua đồng hồ báo thức trên đầu giường vang lên không ngừng, Mạc Trần thuận tay tắt đi.

"Úm..." Lê Nhan cọ cọ lên gối, từ từ mở mắt ra. Mạc Trần đứng bên mép giường, cười tủm tỉm nhìn mình.

Lê Nhan ngớ ra trong phút chốc, sau đó cuộn chăn lên người, thét chói tai ngồi dậy: "Anh anh anh anh anh sao lại ở đây!"

Mạc Trần nhún nhún mày, chẳng những không thấy quần bách vì bị bắt tại chỗ chút nào, mà còn có cổ quân tử thẳng thắn vô tư đứng ngoài thế tục: "Đây là nhà tôi, tại sao tôi không thể ở đây?"

"Nhưng anh đã nhường phòng cho em rồi mà!"

"Nhường cho em?"

"Em nói là, nhường cho em..."

Mạc Trần nhàn nhạt cong môi lên, ánh mắt lại dời đến trên bức tường đối diện. Lê Nhan phản ứng một giây, sau đó nhanh chóng nhào tới bức tường: "Không được nhìn!"

Mạc Trần cuối cùng không nhịn được bật cười, sắc mặt Lê Nhan trong tiếng cười của anh càng lúc càng đỏ, tiếng cười Mạc Trần cũng theo đó càng lúc càng lớn.

Lê Nhan sắp bị anh cười chỉ muốn độn thổ cho xong, dán ảnh nude của người ta lên đầu giường của mình lại còn bị người ta phát hiện... Mẹ kiếp, có để cho người ta sống hay không!

Cô thuận theo mặt tường mềm oặt lui về trong chăn.

Mạc Trần đi tới, một tay chống trên giường, khom lưng nhìn cô: "Thực ra nếu em muốn nhìn, anh có thể cởi cho em xem."

...?

Đầu óc Lê Nhan đã hoàn toàn chết máy, lúc này chỉ có một cái xác không hồn ngu ngơ nhìn Mạc Trần.

Mạc Trần lại nhích gần thêm mấy phần, ngay cả trong âm thanh cũng nhiễm thêm một tầng đầu độc: "Người thật so với poster còn đẹp hơn nhiều."

Lê Nhan thề đời này tìm cô không có đập nhanh như vậy, ngay cả lúc tra điểm thi vào đại học cũng không. Có chút máy móc nuốt nước miếng, cô ngửa đầu nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của người trước mắt, thành tâm thành ý hỏi: "Có thể cởi đến mức độ nào?"

"Em muốn nhìn đến mức độ nào..." Tiếng Mạc Trần có chút khàn khàn, anh hơi cúi thấp đầu, đụng vào môi Lê Nhan.

Một ngụ hôn chuồn chuồn lướt nước.

Trong đầu Lê Nhan ầm một tiếng, tựa như có pháo bông nổ tung vậy, cô cảm thấy tim cô cũng sắp nhảy ra ngoài rồi.

Mạc Trần hơi thở gấp mấy cái, sau đó mau chóng rời khỏi phòng cô.

Lê Nhan không nhúc nhích ngồi đực ở đó, trong đầu chỉ còn lại nụ hôn vừa rồi —— có thể nó không tính là một nụ hôn, nhưng, nhưng... cô vẫn chưa đánh răng a!!!!

Lê Nhan tức giận cùng xấu hổ không chịu nổi, nếu như không phải đáng đáp ông chủ anh tuần như vậy, ban nãy cô nhất định sẽ đẩy anh ra, sau đó đi đánh răng!

Chộp lấy điện thoại, Lê Nhan rất có cảm xúc viết một Weibo: "Không sợ lưu manh hư, chỉ sợ lưu manh lớn lên đẹp zai."

Mạc Trần tắm xong đi ra, trong lòng còn chút phiền não. Hành vi vừa rồi của mình có chút lưu manh, theo cái nhìn của Lê Nhan, hoàn toàn là lưu manh đùa bỡn xong trực tiếp thoát khỏi hiện trường nhỉ? (editor: vâng, anh có chắc là "có chút" lưu manh không ạ?)

Đang nghĩ như thế, trên điện thoại lại nhảy ra Weibo Lê Nhan đăng mười phút trước.

Không sợ lưu manh hư, chỉ sợ lưu manh lớn lên đẹp zai.

Mạc Trần: "..."

Anh tích cực huy động thiên phú văn học hai mươi mấy năm qua cũng không huy động được, còn chưa nghĩ ra về sau, văn học thiếu nữ chân chính đã ra sân.

Nước Nấu Chanh trả lời @Là Đại Lê Không Phải Là Đại Lực: Cho dù lớn lên đẹp zai, cũng không cứu được lưu manh hư.

Mạc Trần: "..."

Anh vào tài khoản Ăn Lê, nhấp vào trả lời phía dưới bình luận của Nước Nấu Chanh.

Ăn Lê trả lời @Nước Nấu Chanh: Đầu tiên, bạn cần một kẻ lưu manh.)

Trần Thanh Dương: "..."

Đệch, người này có tật xấu gì vậy hả!

Cô muốn lên top! Lên chết anh ta luôn!

Lê Nhan ở trong phòng tắm đánh răng ba lần, rốt cuộc mới hài lòng. Thay quần áo khác đi ra khỏi phòng ngủ, cô có chút đau trứng suy nghĩ xem lát nữa nên lấy biểu cảm gì để đối mặt với Mạc Thiên Vương.

Song, thật sự "đau trứng" đương nhiên là Mạc Thiên Vương có đầy đủ công năng về khoản này, trong lòng anh ưu buồn, ngay cả lên dạo taobao cũng không được nhiệt tình cho lắm.

Bởi lẽ tối hôm qua ngủ hơi sớm, hôm nay hơn mười giờ hai người đều thức dậy. Khoảng giờ này ăn sáng thì quá muộn, ăn trưa thì quá sớm, đúng là một khoảng thời gian khó xử.

Vậy nên Mạc Thiên Vương lựa chọn không ăn. Đợi chóng đờ đến lúc 12 giờ là có thể ra ngoài ăn.

Lúc Lê Nhan đi xuống, Mạc Thiên Vương vẫn đang ưu buồn dạo taobao. Cố làm ra vẻ thoải mái đi tới xem, Lê Nhan phát hiện trang ảnh đang lên lại là taobao, ngay tức khắc lại càng đau trứng.

Một người ở biệt thự cao cấp mà lại mua đồ trên taobao? Có thể lưu lại cho bọn họ một con đường sống không!

"Khụ khụ." Đứng sau Mạc Trần, Lê Nhan làm bộ ho khan hai tiếng. Tay Mạc Trần đang trượt con chuột nhất thời cứng đờ, lại nghe thấy Lê Nhan đằng sau hỏi: "Mạc Thiên Vương, lên taobao hả?"

"... Ừm." Anh mở một trang bán bánh quy chocolate, giả đồ như đang xem giới thiệu sản phẩm. Lê Nhan bị hình ảnh chocolate hấp dẫn, cô kéo ghế ra, ngồi xuống bên cạnh Mạc Trần: "Oa, cái bánh chocolate này nhìn có vẻ rất ngon nha, là hàng của Hokkaido?"

"À, ừm, em thích?" Mạc Trần vừa hỏi như thế, vừa thuận tay thêm nó vào xe hàng. "Cửa hàng này còn có rất nhiều đồ ăn khác, bánh pudding hoa quả của bọn họ cũng không tệ."

Mạc Trần mở trang đầu, đủ mọi loại đồ ăn vặt trong nháy mắt hấp dẫn ánh mắt Lê Nhan: "Nhìn cũng rất ngon à nha, cái bánh quy này dễ thương quá mà, còn có cái socola này nữa, em muốn ăn từ lâu rồi!"

Mạc Trần vừa nghe, vừa thêm những món Lê Nhan nhắc tới vào xe hàng. Lúc tính tiền, Lê Nhan thấy số nhân dân tệ gần bằng tiền lương một tháng của cô, khóe miệng không nhịn được co giật: "Anh rất thích mua đồ vặt trên mạng?"

Cô hoàn toàn không ý thức được, 90% đồ ăn trong chỗ này đều là thứ mà cô vừa "khâm điểm".

Mạc Trần dùng thẻ ngân hàng để trả tiền, gạt đầu với máy tính: "Ừ, mỗi tháng đều mua một lần."

Sau khi anh nói xong, Lê Nhan rất lâu cũng không có phản ứng, anh không kìm được xoay đầu lại nhìn Lê Nhan: "Có vấn đề gì à?"

"Không, chẳng qua là thấy có chút đáng yêu." Lê Nhan nhin cười nói.

Mạc Trần: "..."

Hương Vân Trạch và Đường Cường đều cười anh thích ăn đồ ăn vặt, nhưng không có người nào lấy lý do là "thấy có chút đáng yêu" cả. Mà lý do có chút đáng yêu này... thực ra cũng không phải là xấu, bởi vì anh cũng cảm thấy mình có chút đáng yêu.

Liếc nụ cười của Lê Nhan, Mạc Trần mím mím môi, nói: "Chuyện vừa rồi, xin lỗi..."

Lê Nhan: "..."

Cô đã cố tình không đề cập tới chuyện này, sao anh cứ phải nhắc tới hả!

Hai má lại không ngăn được bắt đầu nóng lên, Lê Nhan đứng dậy, xoay người đi tới phía phòng bếp: "Em đi làm bữa trưa."

Mạc Trần há miệng, đang định nói ra ngoài ăn, nhưng lời đến miệng lại buột thành: "Nhớ nấu com đấy."

Lê Nhan: "..."

Chuyện ngu xuẩn này cô sẽ không lặp lại lần thứ hai, được chưa hả!

Ngày hôm qua cô đã dùng hết cả chua trong tủ lạnh, hôm nay không thể mở bữa tiệc cà chua được nữa, đành phải lấy lò vi sóng hâm nóng lại đồ ăn. Trong tủ lạnh còn có ít đồ ăn gia đình bình thường chuyên dành cho kẻ lười, đều được cất và trộn gia vị sẵn, chỉ cần đổ vào nồi xào chín là xong.

Gom góp lại, Lê Nhan vẫn làm ra ba món ăn một món canh. Cô bỗng hoài niệm lúc ăn com hộp ở trường quay.

Thức ăn Lê Nhan làm tuy không tính là quá ngon, nhưng cũng không khó ăn, huống chi đối với Mạc Thiên Vương, cho dù Lê Nhan cho anh ăn thuốc độc, thì đó cũng là mật đường. Xong một bữa com, thức ăn cũng không còn lại bao nhiêu, Lê Nhan nhìn đồng hồ, rửa chén xong thì cũng nên tới studio được rồi.

Dọn dẹp bát đĩa trên bàn xong, cô đang chuẩn bị bê đến phòng bếp rửa thì bị Mạc Trần ngăn lại: "Em đã làm com rồi, bát thì để tôi rửa cho."

"Hả?" Để Mạc Thiên Vương đích thân rửa chén, e là không được tốt lắm, "Không cần đâu, đây vốn dĩ là công việc của em mà."

Mạc Trần không để ý tới phản bác của cô, vẫn bê bát đĩa tới phòng bếp.

Lê Nhan nhìn Mạc Thiên Vương siêng năng làm việc trong phòng bếp, có cảm giác hai người bọn họ không giống như là minh tinh và trợ lý, mà càng giống như là vợ chồng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Biệt danh

Editor: Tiểu Anhh

Mười giờ tối, trường quay《 Quý Giáo 》.

Thật là một đêm không trăng gió lớn mà quý lộng hành.

Lê Nhan đi một mình trên hành lang u ám của trường học, theo bản năng kéo áo khoác lại gần thêm một chút.

Cô thật ghét phải quay đêm! Đặc biệt là bộ phim này còn lấy ma làm nhân vật chính!

Có gió từ khe cửa sổ thủy tinh bị vỡ thổi vào, mang theo khí lạnh đặc trưng vào ban đêm. Lê Nhan run cầm cập, ngay sau đó nghe thấy tiếng quạ kêu cao vút truyền đến trong bầu trời đêm đen.

Xẹt —— xẹt ——

Đèn chân không trên đỉnh đầu hộp thời nháy hai cái, Lê Nhan nhìn bóng hình quái dị dưới chân mình, cuối cùng chạy như điên trên hành lang.

Cứu mạng! Cũng không phải là cô quay phim ma, chính cô kinh khủng như vậy đúng là có ý tứ! Đầu năm nay, ngay cả đi vệ sinh cũng phải bắt chấp nguy hiểm đến tính mạng!

Lê Nhan "giải phóng" mình với tốc độ cực nhanh xong chạy vội ra khỏi nhà vệ sinh, bắt đầu từ ngày mai, cô sẽ không uống nước vào buổi tối nữa!

Cộp cộp, tiếng bước chân bỗng dừng truyền tới từ bên hành lang đối diện, Lê Nhan giật thót, đi lên phía trước nhìn xem.

Ánh đèn kéo ra một bóng người cao lớn, theo tiếng bước chân càng lúc càng gần, Mạc Trần đi ra từ khúc quanh.

"Ông chủ! Anh cũng đi vệ sinh à!" Lê Nhan mừng rỡ vọt tới, "Sớm biết anh cũng đi, em sẽ chờ anh đi cùng!"

Mạc Trần: "..."

Anh có nghe nữ sinh thích hẹn nhau cùng đi nhà vệ sinh, nhưng mà... Giới tính bất đồng cũng có thể cùng nhau tới nhà cầu?

"Tôi đến để tìm em." Anh giật giật khóe miệng, có phần bất đắc dĩ. Không biết đoàn làm phim làm thế nào mà tìm được cái trường học này, anh từ chỗ sư phụ nghe được, trước kia nơi này là một bãi tha ma.

Thật ra, ngay ngày đầu tiên đoàn làm phim tới đây anh đã cảm thấy rất không thoải mái, âm khí nơi này quá nặng. Nhưng cho dù anh có nói chuyện này cho người khác nghe thì cũng chẳng có ai tin. May mắn là cho đến tận lúc này anh vẫn không nhìn thấy du hồn đã quý.

"Vậy chúng ta đi thôi." Lê Nhan lôi kéo Mạc Trần, cô chỉ muốn sớm thêm một khách trở lại chỗ làm việc có nhân khí khá mạnh —— ít nhất nơi đó còn có một đồng lớn nam nhân viên công tác, nghe đâu dương khí khá nặng.

"Này, em đứng đây đợi tôi một lát, nếu đã tới rồi thì tôi cũng nhân tiện đi vệ sinh luôn." Mạc Trần nói xong rồi rẽ vào nhà vệ sinh nam bên cạnh.

Toàn bộ dãy lớp chỉ có nhà vệ sinh ở tầng này mới có thể sử dụng, nhân viên công tác trong đoàn làm phim đều giải quyết nhu cầu sinh lý ở chỗ này. Ban ngày không cảm thấy gì, nhưng đến buổi tối, ngay cả gương trước bồn rửa tay Lê Nhan cũng không dám liếc xem một cái.

Bộp, bộp, bộp.

Đột nhiên, phía trước truyền tới âm thanh giống như là tiếng đập bóng. Mặc dù âm thanh rất nhỏ, nhưng mỗi một tiếng đều giống như đang gõ lên đầu quả tim Lê Nhan vậy, chấn vang như tim cô đang đánh trống.

Cô nuốt nước miếng, rướn đầu lên phía trước ngó quanh. Đằng trước có một cái cầu thang, âm thanh chính là truyền tới từ phía đó.

Lê Nhan theo bản năng nhìn về phía nhà vệ sinh nam, cửa không có động tĩnh gì cả, xem ra trong chốc lát Mạc Trần sẽ không đi ra được.

Tiếng đập bóng "bộp, bộp" vẫn không gián đoạn, từng chút lại từng chút, rất giàu nhịp điệu cảm xúc lạ thường.

Lê Nhan xoa xoa cánh tay đã nổi đầy da gà, lui đến gần cửa nhà vệ sinh nam.

Trên mặt Ôn Hiểu Hiểu mang theo hóa trang, đứng ở cầu thang đập bóng đã được một phút.

Người phụ nữ kia sao vẫn chưa tới?

Vừa rồi thấy cô một mình tới nhà vệ sinh, Ôn Hiểu Hiểu cũng làm bộ đi vệ sinh, tới phòng chứa đạo cụ tìm một cái đầu người làm bằng cao su, định dọa cô chút.

Nhưng cô không nghĩ tới là gan người phụ nữ đó lại nhỏ như vậy, cô đã đứng đây đập quả bóng đầu người được một phút, mà cô ta vẫn chưa đi tới đây?

Thôi được rồi, cô ta không tới, vậy cô tự qua đó.

Ôn Hiểu Hiểu vừa đập bóng vừa đi xuống cầu thang, chờ đợi lúc rẽ khúc là có thể nghe thấy tiếng hét hoảng sợ của Lê Nhan.

Cô ta nhếch môi lên, bày ra vẻ mặt u ám mà đạo diễn khen ngợi nhất, đi ra khỏi cửa cầu thang.

"A ——!"

Tiếng hét nhức tai trong dự liệu vang lên, phá vỡ bầu trời đêm yên tĩnh. Chỉ là tiếng hét này không phải tới từ Lê Nhan, mà là phát ra từ miệng Ôn Hiểu Hiểu.

Cô đang nhìn thấy cái gì vậy?

Người phụ nữ đó lại lơ lửng ở giữa khoảng không! Sợi tóc đen nhánh bay tán loạn trên không trung, che khuất một nửa khuôn mặt cô ta —— nhưng chết tiệt là chỗ này lại không có gió!

Mạc Trần mới đi ra từ nhà vệ sinh đã nghe thấy tiếng hét đỉnh tai của Ôn Hiểu Hiểu. Không chú ý tới vẻ mặt đầy kinh hoàng của Ôn Hiểu Hiểu, toàn bộ ánh mắt Mạc Trần đều bị người trôi nổi giữa không trung hấp dẫn: "A Diêu?"

Nghe thấy tiếng Mạc Trần, Lê Nhan muốn xoay người sang, nhưng cô lại không biết làm thế nào để xoay người giữa trời không. Khó khăn vặn vẹo trên không, bỗng nhiên cô bị một lực vô hình lôi kéo, thuận lợi xoay người 180 độ.

Sức lực chống đỡ mình trôi trên không đang dần dần yếu bớt, Lê Nhan rõ ràng cảm giác được mình đang hạ xuống.

Mạc Trần ngẩng đầu nhìn Lê Nhan chậm rãi rơi xuống, tự nhiên đưa hai tay ra, tiếp lấy người từ trên trời giáng xuống.

Đây là lần đầu tiên, anh ôm cô như vậy.

Không kìm lòng được ôm chặt người ấy vào trong ngực, cơ thể mềm mềm ấm ấm của Lê Nhan khiến cho tay Mạc Trần vòng ngang hông cô luyến tiếc không nỡ buông ra.

Lê Nhan ngã trên người Mạc Trần, vẫn chưa tỉnh hồn lại. Rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao cô lại đột nhiên bay lên?

"Được rồi, không sao đâu." Cảm nhận được người trong ngực hơi run run, Mạc Trần vỗ vỗ lưng cô trấn an. Lê Nhan nghe thấy tiếng tim anh đập, cuối cùng cũng dần dần bình tĩnh lại.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Trợ lý Ôn Hiểu Hiểu vọt tới đây, theo sau còn có đám người chạy tới. Tiếng la của Ôn Hiểu Hiểu vừa rồi làm toàn bộ người trong đoàn làm phim giật nảy mình, nhất thời đều phản chấn tinh thần đứng hết lên.

"Người phụ nữ kia bay!" Ôn Hiểu Hiểu kéo tay trợ lý, cánh tay chỉ Lê Nhan còn hơi run run. Ánh mắt mọi người thuận theo tay cô ta tập trung lên người Lê Nhan, Mạc Trần nhúm mi, buông người trong ngực ra.

Nét mặt rõ ràng không vui của Mạc Thiên Vương khiến mọi người hoàn hồn, lại đưa ánh mắt tập trung lên người Ôn Hiểu Hiểu.

"Mọi người nhìn tôi làm gì? Cô ta thật sự bay lên!" Vừa nãy khiếp sợ còn chưa bình phục trở lại, bây giờ lại bị một đám người nghi ngờ, Ôn Hiểu Hiểu không nhịn được nâng cao giọng, "Mạc Trần cũng nhìn thấy!"

Ánh mắt mọi người lại rơi trên người Mạc Trần, tựa như là một loại dò hỏi không tiếng động.

Mạc Trần liếc nhìn Ôn Hiểu Hiểu, trong giọng nói mang vẻ lạnh nhạt cùng hơi hột theo thói quen: "Gần đây có phải là cô áp lực quá lớn không? Hôm qua cô ngủ được mấy tiếng hả?"

"Ý anh là em xuất hiện ảo giác sao? Nhưng ban nãy rõ ràng là anh tiếp lấy cô ta mà!" Hoàn toàn không để ý tới hình tượng thanh thuần đáng yêu của mình, Ôn Hiểu Hiểu bây giờ chỉ thần phục với bản lãnh trợn mắt nói dối của Mạc Thiên Vương.

Anh để quả nhiên không phải là cảm không.

Cô ta tiến lên một bước, dường như muốn tranh luận lý lẽ với Mạc Trần thì lại bị trợ lý ở bên cạnh kéo trở lại: "Xin lỗi Mạc Thiên Vương, quả thật gần đây Hiểu Hiểu gặp áp lực tương đối lớn."

"Em..."

Một chữ "em" vừa thốt ra, Ôn Hiểu Hiểu bị một cái trợn mắt của trợ lý phải nuốt trở vào. Mím mím môi, Ôn Hiểu Hiểu hất tay trợ lý ra, quay người đi không nói lời nào.

Bầu không khí nhất thời rơi vào bế tắc, đạo diễn đành phải đứng lên: "Quay phim ma quả thực rất dễ tạo áp lực tinh thần cho diễn viên, tôi thấy mọi người cũng mệt mỏi rồi, không bằng chúng ta về nhà nghỉ ngơi đi, ngày mai lại tiếp tục."

Mạc Trần dĩ nhiên câu còn không được, kéo Lê Nhan đi ra phía ngoài trường học. Trợ lý Ôn Hiểu Hiểu xin lỗi tất cả mọi người, sau đó cũng kéo cô ta ra ngoài.

Ngồi trên xe, Lê Nhan vẫn chưa nghĩ thông vừa rồi xảy ra chuyện gì, nhưng khi Mạc Trần nhìn thấy Phiêu Phiêu thì hiểu ngay.

Nhất định là cô ta lại giờ trò quý.

"Mạc Thiên Vương."

"Ừm?"

"Vì sao bạn này anh gọi em là A Diêu?"

Mạc Trần: "..."

Anh cho là Lê Nhan sẽ hỏi chuyện cô bay lên, không ngờ cô lại để ý đến cái này hơn sao?

"A Diêu là ai vậy?" Lê Nhan quay đầu sang, nhìn sườn mặt Mạc Trần.

Mạc Trần hơi nhếch môi, đáp: "Biệt danh của em."

Lê Nhan: "..."

"Trần Trần."

Tay Mạc Trần đặt trên vô lăng cứng đờ, anh nghiêng đầu sang nhìn Lê Nhan. Lê Nhan cười gật đầu với anh: "Biệt danh của anh."

Mạc Trần: "..."

Anh ổn định lại cảm xúc đã phun trào lên lồng ngực, hỏi người bên cạnh: "Em thật sự không nhớ chút nào sao?"

Lê Nhan ngoẹo đầu, nghi hoặc nhìn anh: "Nhớ cái gì?"

"Không có gì." Mạc Trần quẹo cua, đôi mắt nhìn về phía trước, "Chuyện vừa rồi em nghĩ thế nào."

Nhắc tới chuyện này, Lê Nhan nhin không được nhăn mày: "Em cảm thấy có thể là áp lực tinh thần quá lớn, bởi vì em với Ôn Hiểu Hiểu cũng xuất hiện ảo giác."

Mạc Trần: "..."

Được rồi, vậy coi như đây là một ảo giác đi.

Sau khi về đến nhà Lê Nhan liền tắm nước nóng, xong leo lên giường chuẩn bị đi ngủ. Nhìn tấm poster dán trên đầu giường, Lê Nhan không kìm được nhớ lại cảnh Mạc Trần ôm lấy mình.

Có một loại cảm giác an toàn trước nay chưa từng có, tựa như có thể ngăn cách tất cả cuồng phong bão táp.

Đáng tiếc là cô không thể sờ cơ bụng tám múi của Mạc Trần.

Vẫn đang tiếc nuối, cửa phòng bị gõ hai tiếng. Trong nhà này chỉ có cô và Mạc Trần, người ngoài cửa không thể nghĩ ngờ chính là Mạc Trần.

Bắn khỏi giường, Lê Nhan chạy tới mở cửa. Người ngoài cửa mặc quần áo ngủ, trong tay còn cầm một ly sữa. Lê Nhan ngược đầu lên, cười với anh: "Trần Trần."

Khỏe miệng Mạc Trần giật giật, anh đưa ly sữa tới trước mặt Lê Nhan: "Uống chút sữa xong rồi ngủ tiếp." Vừa rồi cô bị kinh sợ, buổi tối không biết chừng sẽ gặp ác mộng, hy vọng sữa có thể giúp cô ngủ ngon.

"Cảm ơn Trần Trần!" Lê Nhan nhận lấy ly sữa, ấm thật. Nhiệt độ ấm ấm dường như xuôi theo đầu ngón tay truyền đến tận đáy lòng, ngay cả trái tim cũng ấm áp theo.

Một hơi uống cạn sạch ly sữa, bên ngoài miệng Lê Nhan còn in một vòng bột trắng mịn: "Em sẽ rửa sạch cốc cho, Trần Trần ngủ ngon."

Không biết tại sao, câu "Trần Trần" cô gọi lên rất thuận miệng, tựa như đã từng gọi hàng ngàn hàng vạn lần vậy.

"Ngủ ngon." Mạc Trần xoay người, thuận tay đóng cửa lại.

"Bụp" Phiêu Phiêu xuất hiện giữa không trung, Mạc Trần mắt nhìn thẳng đi vào phòng. Đi theo sau anh vào phòng, Phiêu Phiêu lộ đầu ra ngó anh một cái: "Anh giận rồi?"

Mạc Trần rút cuộc cũng quay người lại, giữa hai lông mày còn mơ hồ lộ ra tức giận: "Cô dọa đến cô ấy."

"Nhưng tôi tới giúp em ấy mà!" Phiêu Phiêu không phục, "Cái người kêu Ôn Hiểu Hiểu đó lấy đạo cụ rách nát muốn dọa mèo con, kết quả lại bị tôi hù dọa đến ngu luôn ~"

"Nghe khẩu khí của cô hình như còn rất đắc ý?"

"Ặc..." Là một nữ quý có tư lịch, Phiêu Phiêu hơi ỉu xiu, bởi vì cô phát hiện Mạc Thiên Vương hình như giận thật rồi, "XSin lỗi."

Được rồi, để loài người bỗng nhiên bay lên trời, có lẽ phải chịu chút kinh hãi.

Mạc Trần lướt mắt qua cô, leo lên giường nằm xuống ngủ. Phiêu Phiêu thấy anh không có ý tứ muốn đuổi mình đi, cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm, biến mất ngay tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Sức lớn

Editor: Tiểu Anhh

Lúc Mạc Trần tỉnh lại, ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ đã sáng rực. Mấy chú chim nhỏ ríu ra ríu rít bay vút qua ban công, Mạc Trần xoa xoa móng tóc từ trên giường ngồi dậy.

Tuy rằng trang viên Kensny cách xa nội thành, nhưng cách xa nội thành cũng có chỗ tốt, chí ít là không khí ở đây rất trong lành, lại còn có thể nghe thấy tiếng chim hót.

Rửa mặt xong, Mạc Trần mở cửa phòng, theo quán tính nhìn sang phòng Lê Nhan. Cửa phòng vẫn đóng chặt, Mạc Trần đứng ngoài cửa suy nghĩ một chốc, bước lên trước gõ cửa phòng Lê Nhan: "A Diêu, em dậy chưa vậy?"

Nếu hôm qua đã bị lộ, vậy Mạc Trần cũng rất tự nhiên gọi cái tên "A Diêu" này.

Trong phòng không có phản ứng, Mạc Trần lại gõ hai cái, thử dò xét: "Tôi vào trong nha."

Lời còn chưa dứt, cánh cửa đã "két", mở ra. Mạc Trần đi vào trong, chăn đã gấp gọn gàng, nhưng trên giường lại không có người.

Khẽ nhíu mày, mới sáng sớm đã chạy đi đâu rồi?

Đi xuống lầu một, vẫn không thấy bóng dáng Lê Nhan đâu. Hàng chân mày Mạc Trần càng nhíu chặt hơn, anh mở cửa đi ra ngoài sân: "A Diêu?"

"Anh tìm em à Trần Trần?" Một cái đầu thò ra từ chỗ ngoặt bên phải ngôi nhà chớp chớp mắt nhìn Mạc Trần.

Mạc Trần xoay đầu lại, đi tới phía Lê Nhan: "Em chạy đi đâu thế?"

"Em chạy bộ một lát, bác sĩ Phương nói em phải thường chú ý rèn luyện thân thể." Lê Nhan đi ra khúc rẽ, nhìn nét mặt có vẻ hưng phấn, "Lúc này chạy bộ em mới phát hiện, phía sau nhà còn có một cái vườn hoa nhỏ!"

"A, cái đó à." Dường như lúc này Mạc Trần mới nhớ tới cái vườn hoa bị bỏ hoang đã lâu, "Lúc trước mua nhà được người bán đưa tặng."

Lê Nhan "à" một tiếng, gật gù: "Vậy sao anh lại không dùng? Cứ để nó đấy đúng là tiếc thật."

"Tôi làm gì có thời gian trồng cây cỏ cò." Thực ra chân tướng chính là, cho dù có trồng thì cũng không có khả năng sống sót.

"Vậy em có thể dùng để trồng rau!" Lê Nhan mong đợi nhìn Mạc Trần, "Ăn rau mình trồng vừa bảo vệ được môi trường lại còn tốt cho sức khỏe!"

"Trồng rau?" Hiển nhiên Mạc Trần không ngờ tới Lê Nhan sẽ nói ra loại sáng ý này, "Nhưng đây là vườn hoa."

"Vườn hoa và vườn rau cũng không khác nhau lắm mà!"

Mạc Trần: "..."

Đúng nhĩ, chi chành nhau có một chữ thôi!

"Tùy em." Mạc Trần xoay người đi vào nhà, "Vào ăn sáng đi, lát nữa còn phải tới trường quay đây."

"Dạ vâng!" Lê Nhan hăng hái xông đến trước mặt Mạc Trần, vào nhà trước anh, "Hôm nay em sẽ làm bánh mì nướng! Anh uống nước trái cây hay nước chanh?"

Mạc Trần hiện ra sau cánh cửa, có phần không tin tưởng nhìn cô: "Em xác định là em biết làm bánh mì nướng?"

"Em học cùng với mẹ, tin em đi!" A Diêu quay đầu lại, trưng ra vẻ mặt tin tôi thì sống.

"... Thôi được."

Lấy một quả chanh trong tủ lạnh ra, Lê Nhan rửa nó thật sạch rồi cắt thành hai nửa, cầm một nửa đưa lên miệng cắn một cái. Ánh mắt Mạc Trần khẽ đổi, bước tới cạnh cô hỏi: "Em cũng thích ăn chanh như thế?"

"Ừm, không biết tại sao sau khi tỉnh lại em lại thích trực tiếp ăn chanh." Về điểm này, chính Lê Nhan cũng nghĩ không ra, có lẽ là ngủ quá lâu nên sinh ra đột biến gen đi, "Anh có muốn ăn không?"

Mạc Trần nháy mắt thật nhanh, khóe môi nhếch lên không thể nhận ra: "Có." Anh hơi cúi người xuống, mặt đến gần tay Lê Nhan, nhẹ nhàng cắn lên vị trí cô vừa mới cắn.

Lê Nhan: "..."

Tựa như nhiệt độ thuận theo quả chanh truyền đến mặt, cả khuôn mặt Lê Nhan đều nóng đến lợi hại. Cô chợt rút tay về, vùi đầu chọt chọt nửa quả chanh trên thót: "Em, em hỏi anh có muốn ăn nửa quả kia không..."

"Nhưng tôi lại thấy nửa quả này khá ngọt." Miệng Mạc Trần cong cong đoạt lấy chanh trên tay Lê Nhan, tâm tình sung sướng đi tới phòng khách.

Lê Nhan: "..."

Muốn ngọt thì đi mà ăn cam đường ấy! Ăn chanh làm cái quái gì!

Lê Nhan thật sự nướng bánh mì ra được, bôi ít mứt hoa quả lên, lại thêm nước chanh vừa mới ép, đối với bữa sáng này Mạc Trần rất hài lòng: "Không tồi, có thể lấy chồng được rồi đó."

Lê Nhan: "..."

Nhưng mà... ngay cả đối tượng cô còn không có.

Ăn sáng xong, hai người đi ngay tới trường quay, dĩ nhiên, xe vẫn là do Mạc Trần lái. Lê Nhan ngó người bên cạnh tập trung lái xe, tính dò xét hỏi: "Trần Trần, khi nào thì em được nghỉ vậy ạ?"

Hàng chân này Mạc Trần động động, chuyển đầu sang nhìn cô: "Sao vậy, mệt à?"

"Không phải đâu ạ, em muốn dành thời gian tập lái xe, dù sao cũng không thể cứ để anh lái mãi như vậy được." Các minh tinh khác đều có thể ngủ bù trên xe, riêng chỉ có Mạc Trần còn phải phụ trách lái xe, cô làm trợ lý cũng quá xấu hổ rồi.

"Không có việc gì, trước kia tôi cũng lái đấy thôi."

"Nhưng trước kia anh đâu có trợ lý."

"Em dần như vậy, tôi sao có thể yên tâm cho em lái được?" Một câu nói của Mạc Trần đã kết thúc đề tài này.

Lê Nhan: "..."

Quân chỉ số thông minh đã thương tích đầy mình

Mạc Trần ngừng lại, lại bổ sung: "Có điều nếu em mệt thì có thể nói với tôi, tôi sẽ cho em nghỉ."

"Ồm." Lê Nhan quay đầu đi, nhỏ giọng đáp một tiếng.

Đến trường quay, Ôn Hiểu Hiểu đang hóa trang, lúc thấy Lê Nhan còn không dấu vết lờm cô một cái. Miệng Lê Nhan giật một cái, con nhóc thối này đúng là thiếu dạy bảo mà, lờm trả lại!

Hai người còn đang giao chiến người tới ta đi, điện thoại trong túi xách Lê Nhan vang lên.

Là Đường Cường.

Đối với vị đại boss này, Lê Nhan nâng mười hai vạn tinh thần lên ứng đối: "Chào anh, Đường đồng!"

"Cô đến công ty một chuyến đi, đồ Mạc Trần mua đã đưa đến, cô giúp cậu ta mang về."

"Dạ được." Ngắt điện thoại, Lê Nhan nói với Mạc Trần một tiếng rồi gọi xe tới Khải Hoàng. Có ý cách công ty còn một đoạn mới xuống xe, Lê Nhan như tên trộm âm thầm tiến vào cao ốc Khải Hoàng.

Nếu như bị Đường Cường phát hiện ra cô không biết lái xe, nhất định sẽ xào cô. Không đúng, không phải cô không biết lái xe, chẳng qua là non tay mà thôi.

Đi thang máy lên tầng 36, Lê Nhan vốn định vào văn phòng của Đường Cường, kết quả lại bị Hàn Mai Mai ngăn lại: "Đường đồng vẫn còn đang họp,

anh ta dặn tôi nếu cô tới thì dẫn cô tới phòng nghỉ của Mạc Thiên Vương lấy đồ."

"À, được rồi." Lê Nhan đi theo sau Hàn Mai Mai, có chút câu nệ đi trên hành lang Khải Hoàng. Mặc dù đã trở thành nhân viên ở đây, nhưng cô chỉ ghé qua nơi này có ba lần thôi.

"Cái đó... Hàn Mai Mai?"

"Có chuyện gì vậy?" Hàn Mai Mai quay đầu lại nhìn cô một cái.

"Cô thật sự tên là Hàn Mai Mai?"

"...Ừ."

"À." Lê Nhan mỉm cười, "Thật ra thì tên tôi không phải là Lý Lôi, tôi tên là Lê Nhan."

"... Tôi biết." Hàn Mai Mai nói, ngay sau đó dừng lại, "Đến rồi."

Lê Nhan theo cô ta vào phòng nghỉ, trên đất có để hai cái thùng, Hàn Mai Mai tiện tay chỉ, nói với Lê Nhan: "Chính là cái này."

Lê Nhan đi tới xem, là đồ ăn vặt bọn họ mua trên mạng lần trước.

"Mạc Thiên Vương có phải rất thích lên mạng mua đồ ăn vặt không vậy?" Hàn Mai Mai chớp chớp mắt, cẩn thận hóng hớt.

"Ừ, anh ấy nói mỗi tháng anh ấy đều mua một lần. Trong đánh dấu của anh ấy đều là cửa hàng quà vặt ở nước ngoài." Lê Nhan không có cảm giác bán ông chủ chút nào.

"Ồ, vậy anh ấy thích ăn gì?" Loại người mới không cảnh giác này là cô thích nhất!

"Anh ấy thích ăn pudding hoa quả, còn có bánh quy chocolate gì đó." Lê Nhan một giây hóa thân thành Google, hỏi gì đáp nấy còn không thu phí, "Ày, đó là cái gì thế?"

Hàn Mai Mai thuận theo ngón trỏ cô nhìn sang: "Là cò thương đó."

"Cò thương?"

"Cô không biết sao, cái này được chính cảnh sát đưa tới đó." Lúc Hàn Mai Mai nói câu này đặc biệt kiêu ngạo, cứ như cái cò thương này là tặng cho cô nàng vậy, "Lúc ấy Mạc Thiên Vương trợ giúp cảnh sát bắt được bọn ngược đãi mèo, còn lên đầu đề báo đấy!"

Cô ta nói như thế Lê Nhan cũng có chút ấn tượng, lần trước cô tra tư liệu về Mạc Trấn hình như có tra ra được tờ báo này.

Thấy Lê Nhan ngần ngại nhìn cò thương trên tường, Hàn Mai Mai không rõ nguyên do chợt lưng cô: "Sao thế?"

"Không sao." Lê Nhan phục hồi tinh thần lại, nhìn hai thùng đồ ăn trên đất, "Vậy tôi ôm đi đây."

"Ừ, có cần tìm một bảo vệ lên giúp cô chuyển không?" Hai thùng này vẫn khá nặng.

"Không cần đâu, tôi chuyển được mà." Lê Nhan nói xong liền cúi người xuống, nhẹ nhàng ôm hai cái thùng lên, còn cười với Hàn Mai Mai.

Hàn Mai Mai ngạc nhiên nhìn đại lực sĩ trước mắt, hai con mắt lờ lờ tỏa sáng: "Cô có thể giúp tôi thay máy uống nước không?" Sáng sớm hôm nay lúc cô tới thì trong bình đã không còn nước, mà nhân viên đưa nước tới cũng không giúp cô nâng thay, đặt bình nước dưới đất xong liền đi luôn.

"So easy!" Lê Nhan ôm hai cái thùng nặng trĩu đi theo sau Hàn Mai Mai ra ngoài.

Đặt hai cái thùng xuống đất, Lê Nhan vừa mới ôm bình nước lên thì nghe thấy tiếng đàn ông vang lên sau lưng: "Cô chính là trợ lý của Mạc Trấn?"

Lê Nhan theo bản năng xoay người, trong tay còn ôm bình nước kia.

Người đàn ông trước mắt mặc áo phục phăng phiu, trên mặt đeo một cái kính gọng vàng, toàn thân cao thấp đều tản ra khí chất tinh anh. Nhưng không biết tại sao, Lê Nhan nhìn thấy ông ta lại cảm thấy chán ghét.

"La, La đồng!" Hàn Mai Mai bên cạnh thấy La Thiên Thành thì đứng thẳng người, trở nên thận trọng.

La Thiên Thành không để ý đến Hàn Mai Mai, chỉ bưng bưng hứng thú nhìn Lê Nhan: "Nghe nói là Mạc Trấn chọn cô, nhìn cũng chẳng có gì đặc biệt." La Thiên Thành nói xong, ánh mắt rơi xuống bình nước cô đang ôm trong tay, "Trừ khí lực lớn."

Hàn Mai Mai đang nghĩ có nên mau chóng thông báo cho Đường đồng xuống hay không, La Thiên Thành đã bước thêm hai bước tới gần Lê Nhan. Lê Nhan nhìn La Thiên Thành dựa gần vào, chợt giọng bình nước trong tay lên: "Ông đừng qua đây, ông mà bước nữa thì tôi đập ông sml!"

...

Hai người còn lại trong đại sảnh đồng thời cầm nín, chỉ lẳng lẳng nhìn bình nước bị Lê Nhan giờ qua đỉnh đầu.

Hàn Mai Mai: "..."

Tráng sĩ! Xin hãy nhận lấy đầu gối của tôi!

"La đồng tới tìm tôi à?" Đường Cường không biết đi tới từ lúc nào, Hàn Mai Mai thấy anh ta tới, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Đường Cường liếc mắt nhìn Lê Nhan giờ cao bình nước, mím mím môi, không sợ hãi nói: "Cô đi thay bình nước trước đi."

"Hả, vâng." Lê Nhan cảnh giác nhìn La Thiên Thành một cái, xoay người đi đổi nước.

"Tôi tới nhìn cô ta." La Thiên Thành liếc Lê Nhan một cái, quay người đi, "Biểu diễn rất xuất sắc."

"Lần sau tới thì phải thu phí."

Nghe ra Đường Cường có lệnh đuổi khách, La Thiên Thành cười cười đi tới thang máy. Đường Cường liếc Lê Nhan vẫn còn đang đứng dằn ra một bên, vào văn phòng: "Cô theo tôi vào đây."

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Tai nạn xe cộ

Editor: Tiểu Anhh

Lê Nhan đáng thương liếc Hàn Mai Mai một cái, Hàn Mai Mai quăng cho cô ánh mắt muốn mà chẳng giúp gì được.

Hít hít cánh mũi, Lê Nhan theo sau Đường Cường bước vào văn phòng. Không nghĩ tới sau khi tốt nghiệp cô vẫn có cơ hội được mời đến văn phòng "uống trà tâm sự".

Ngồi xuống trước bàn công tác, Đường Cường chỉ chỉ cái ghế đối diện, nói với Lê Nhan: "Ngồi đi."

Lê Nhan khoanh tay bó gối ngồi xuống ghế, Đường Cường liếc nhìn cô, hỏi: "Cô có biết người vừa rồi là ai không?"

Lê Nhan lắc lắc đầu, nhỏ giọng đáp: "Không, không biết lắm..."

"Ông ta là La Thiên Thành, một trong thành viên ban hội đồng quản trị của Khải Hoàng, cũng là người đại diện có tiếng."

"... Ồ."

"Vừa rồi là cô chuẩn bị lấy bình nước đập ông ta?"

"... Tôi chẳng qua là thấy ông ta có hơi đáng ghét."

Đường Cường gật đầu, nói: "Điểm này thì tôi đồng ý, ông ta quả thật làm cho người ta rất chán ghét."

Lê Nhan: "..."

"Nhưng trừ đáng ghét ra, ông ta còn là một tên biến thái, lần sau cô mà thấy ông ta thì tốt nhất là đi đường vòng."

"... Vâng." Cho dù là đối thủ cạnh tranh, cũng không cần ác ý hãm hại đối phương như vậy chứ? Đây quả thực là cạnh tranh ác tính mà!

"Khoảng thời gian này ở chung với Mạc Trần thế nào?" Nói xong La Thiên Thành, Đường Cường lại chuyển đề tài câu chuyện, hỏi thăm tình hình công tác của Lê Nhan.

"Rất, rất tốt." Không biết vì sao, Lê Nhan luôn cảm thấy chột da.

"Vậy thì tốt, Mạc Trần đối với biểu hiện trong công việc của cô rất hài lòng, còn nói với tôi rút ngắn kì thực tập của cô xuống còn một tháng, cứ tiếp tục cố gắng đây."

Lê Nhan sững người, anh thật sự nói với Đường Cường rồi? Anh... chưa nói đến chuyện mười ngàn lương tháng chứ?!

Đột nhiên, cô cảm thấy xấu hổ vô cùng.

"Phải rồi, nếu bây giờ cô đã là trợ lý của Mạc Trấn, vậy sau này cậu ta mua đồ thì gửi đến nhà cô đi. Địa chỉ bây giờ của cô ở đâu?"

"Trang viên Kensny thứ ba vườn hoa số 9."

Đường Cường: "..."

Tại sao anh cảm thấy cái địa chỉ này nghe rất quen tai...

"Cô ở chung với Mạc Trấn?"

Lê Nhan có chút mông lung gật gật đầu: "Đúng vậy." Đường đồng không biết chuyện này ư? Cô tưởng chuyện này phải báo cáo cho người đại diện rồi chứ.

Thấy Đường Cường không nói câu nào, Lê Nhan chợt dạ bổ sung: "Là Trấn... là Mạc Thiên Vương bảo tôi dọn qua, nói như vậy sẽ thuận tiện cho công việc hơn."

Đường Cường mím mím môi, nói: "Tôi biết rồi, nếu cô ở cùng với Mạc Trấn, mấy thứ kia vẫn gửi đến nhà tôi vậy."

Lê Nhan ồ một tiếng, âm thanh nhắc nhở tin nhắn vang lên. Cô ngó Đường Cường một cái, thấy Đường Cường không có phản ứng gì mới lấy máy ra nhìn: "Là Mạc Thiên Vương, anh ấy hỏi tôi còn bao lâu nữa."

Đường Cường trong lòng a một tiếng, nhìn Lê Nhan: "Bên này không còn chuyện gì nữa, cô trở về đi."

Lê Nhan thở phào nhẹ nhõm, đang định vui sướng chào tạm biệt Đường Cường thì thấy anh ta nhấn phím trò chuyện: "Hàn Mai Mai, tìm bảo vệ lên đây hỗ trợ chuyển đồ xuống bãi đậu xe."

"Dạ vâng, Đường đồng."

Cúp điện thoại, Đường Cường ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua Lê Nhan: "Cô lấy xe công ty mà về."

...

"Cám ơn Đường đồng." Lê Nhan hướng về phía Đường Cường nặn ra nụ cười vẻ ngoài rức rờ nội tâm đau trướng với anh ta.

Bảo vệ lên giúp Lê Nhan chuyển đồ thực sự giúp cô mang đồ vào tận trong cốp sau, trong thời gian đó Lê Nhan nhiều lần định cướp lại kiện hàng trong tay anh chàng bảo vệ nhưng không thành công.

Nhìn hai thùng đồ ăn vặt chỉnh chỉnh tề tề xếp trong cốp xe, Lê Nhan lâm vào trầm tư. Mặc dù sau khi cô tự thi được bằng lái thì không sờ đến xe nữa, nhưng cái bằng lái kia là hàng thật giá thật, là mình tần tảo khổ khổ thi được. Tuy rằng có chút gượng tay, nhưng phạm là thứ gì thì luôn có lần đầu tiên mà, thời gian này hẳn là đường xá tương đối thông thuận, bên kia trường quay lại tương đối hẻo lánh, không có xe cộ chạy qua mấy. Nếu mình lái chậm lại một chút chắc không có việc gì đâu?

Lê Nhan đóng cốp xe lại, ngồi lên ghế điều khiển, vẫn hơi do dự. Nhưng nghĩ đến Mạc Trấn bình thường bận bịu như vậy, mình cần bản là không thể xin nghỉ phép tập lái xe, liền hạ quyết tâm, khởi động xe.

Thời gian cô lái xe từ công ty ra ngoài, Đường Cường đang nói chuyện điện thoại với Mạc Trấn trong văn phòng.

"Cậu bảo Lê Nhan chuyển đến nhà cậu ở?"

"Ừ, như vậy sẽ dễ làm việc hơn."

"... Lý do này của cậu rất không có sáng ý và sức thuyết phục."

Mạc Trấn nhướn mi, nói: "Được rồi, là tôi đang theo đuổi em ấy."

Đường Cường: "..."

"Lý do này thế nào?"

Đường Cường hít sâu một hơi, khẽch miệng với điện thoại: "Tôi rút lại lời vừa nói, lý do thứ nhất của cậu rất được."

"Tôi thực sự đang theo đuổi em ấy."

Đường Cường: "..."

Anh có thể già bộ như tín hiệu không tốt hay không nghe thấy ư!

Liên tục làm hai cái hít sâu, Đường Cường mới làm cho cảm xúc của mình không kích động nữa: "Mạc Trần, Lê Nhan là cô nương đứng đắn, cậu muốn chơi cũng không cần chơi với trợ lý của mình chứ?"

Mạc Trần mím đôi môi, có chút tức giận: "Anh cảm thấy tôi đang chơi đùa? Đường Cường, cho tôi bây giờ tôi chưa từng nghiêm túc như vậy đâu."

Trong một thoáng này có rất nhiều ý niệm lướt qua đầu Đường Cường, nhưng khi mở miệng ra lại thành một câu thông tục nhất: "Cậu nhìn trúng cô ấy ở điểm nào?"

Bất kể là tướng mạo tính cách hay là gia cảnh, Lê Nhan tuyệt đối không phải là người phụ nữ tốt nhất mà Mạc Trần từng gặp, có thể khiến cho Mạc Thiên Vương động phạm tâm... chắc không phải là nhìn trúng khí lực cô ấy lớn đi!

"Toàn bộ."

"...?"

"Toàn bộ cô ấy, tôi đều thích."

Đường Cường: "..."

Mợ kiếp, cái người sến súa này nhất định không phải là Mạc Thiên Vương!

Cuối cùng, Đường Cường vẫn không nhận được nửa quãng điện thoại đi.

Mạc Trần lại ở trường quay đợi một giờ, Lê Nhan vẫn chưa tới. Vừa rồi nói điện thoại với Đường Cường anh ta có nói Lê Nhan đã đi rồi, vậy sao đến giờ vẫn chưa tới?

Không nhận được nhủ nhủ này, Mạc Trần vừa nghĩ gọi điện cho Lê Nhan, điện thoại lại vang lên —— còn là Lê Nhan gọi tới.

Cơ hồ là trong nháy mắt tiếp điện thoại, Mạc Trần vừa mở miệng liền tỏ ra cấp bách: "Em ở đâu vậy?"

"Trần Trần, có thể em sẽ tới trường quay chậm chút..." Tiếng Lê Nhan rất nhỏ, nghe có chút chột dạ.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hàng chân mày nhíu chặt lại thêm mấy phần, Mạc Trần theo bản năng nâng cao giọng lên.

"Vừa rồi xảy ra một vụ tai nạn xe nhỏ, em bây giờ đang ở bệnh viện trung tâm..." Lê Nhan nói đến đoạn sau thì đã nhỏ như không thể nghe được.

Tựa như có một sợi dây vô hình bất chợt siết chặt tim mình, đau đến không thở nổi. Các đốt ngón tay nắm chặt lấy điện thoại, Mạc Trần hít một hơi thật sâu, mới nặn ra một câu từ trong cổ họng: "Em chờ ở đó, tôi lập tức đến ngay."

Lê Nhan nghe âm thanh máy báo bận từ đầu kia, có cảm giác mình sắp gặp xui xẻo. Nhìn vách tường trắng bóng xung quanh, cô bất đắc dĩ thở dài trong lòng, cô với bệnh viện trung tâm đúng là có duyên phận.

Dựa vào đầu giường nhắm mắt nghỉ ngơi, Lê Nhan còn chưa nổi lên cơn buồn ngủ, "ầm" một tiếng, cửa phòng bệnh đã bị đập mở.

Cô sợ hết hồn, mở choàng mắt ra nhìn sang phía cánh cửa.

Mạc Trần đứng ở nơi đó, vẫn còn mặc quần áo diễn, ngay cả cặp mắt kính trên mắt cũng không lấy xuống. Ngực phập phồng kịch liệt, nhìn bộ dáng thờ hờ hững kia cũng biết là anh chạy một mạch tới đây.

"Trần Trần..." Lê Nhan nhìn Mạc Trần, vừa rồi lúc đối mặt với Đường Cường trong văn phòng cô cũng không thấy chột dạ như vậy.

Mạc Trần không nói gì, chỉ đi tới mép giường, cúi đầu nhìn Lê Nhan.

Trong lòng Lê Nhan càng thêm hỗn loạn, cô há miệng, ngay cả khí còn chưa thở ra đã bị Mạc Trần ôm vào lòng.

Anh ôm rất chặt, tựa như muốn đem người trong ngực vĩnh viễn giam cầm trong vòng tay mình, không thể đi đâu được nữa.

"Em muốn dọa chết anh hả?" Giọng Mạc Trần có vẻ không được ổn định cho lắm, giọng nói đè nén truyền từ đầu vai Lê Nhan nghe có chút buồn buồn.

"... Thật xin lỗi, em chỉ không cẩn thận tông phải cột điện, trày có tí da thôi."

Hai cánh tay Mạc Trần ôm Lê Nhan lại chặt thêm mấy phần, anh ngẩng đầu lên, nháy cũng không nháy nhìn chằm chằm vào người trước mặt: "Ai cho phép em lái xe, hả?"

Lê Nhan: "..."

Tiết tẩu này có phải chuyển quá nhanh không, có có chút không theo kịp Mạc Thiên Vương rồi.

"Lê Nhan, tôi nói cho em biết, lần sau em mà còn dám chạm vào xe nữa thử xem!"

Lê Nhan: "..."

Em cũng không dám nữa đâu, Mạc Thiên Vương. QAQ

Sau khi chắc chắn Lê Nhan không có việc gì, Mạc Trần dắt cô ra ngoài bệnh viện, chở cô và hai thùng đồ ăn kia về nhà. Mạc Trần vẫn không mở miệng nói chuyện, chỉ im im lái xe, trong lòng Lê Nhan rất là thấp thòm.

Cô nuốt nước miếng, cười hi hi hỏi: "Trần Trần, chúng ta không phải tới trường quay à?"

"Không cần, tôi đã xin đạo diễn nghỉ nửa ngày rồi."

"À." Lê Nhan gật gù đầu, lặng im một chốc lại không yên lòng mở miệng, "Trần Trần, chuyện hôm nay có thể không nói cho Đường đồng được không?"

Lông mi Mạc Trần động động, rốt cuộc cũng quay đầu sang nhìn Lê Nhan: "Thế nào, em rất để ý đến anh ta?"

"Em sợ anh ấy sẽ khai trừ em..." Nếu bị anh ta biết mình không chỉ không biết lái xe mà còn tông xe phải vào bệnh viện, liên lụy đến Mạc Trần... Nếu cô là ông chủ thì cũng sẽ đuổi người này.

Mạc Trần nhìn cô một lúc, cảm thấy không phải là cô đang nói dối mới xoay đầu lại: "Yên tâm đi, nếu anh ta dám "cạch" em, tôi sẽ "cạch" anh ta trước."

Lê Nhan: "..."

Ông chủ tôi thật khí phách uy vũ

Trở lại nhà Mạc Trần, vẫn chưa tới bốn giờ. Lê Nhan hào hứng nghĩ bóc thùng hàng ra, nhìn xem bên trong có cái gì ăn, lại bị mặt sắt của Mạc Trần đuổi lên giường. Mạc Trần như ông thần giữ cửa canh bên cạnh giường Lê Nhan, chờ cho cô ngủ rồi mới rời khỏi phòng cô.

Mở tủ lạnh ra nhìn ngó, Mạc Trần suy nghĩ xem tối nay ăn gì đây, mới lấy con dao nhỏ bóc thùng hàng ra. Lấy hết đồ ra bỏ vào tủ lạnh, Mạc Trần dùng điện thoại chụp một tấm, đi tới phòng khách bật máy tính.

Vừa mới lên QQ, điện thoại trên bàn liền vang lên. Nhìn màn hình lóe lên hai chữ Đường Cường, Mạc Trần nhện không được cười lạnh hai tiếng: "Có chuyện gì?"

"Tôi nghe nói Lê Nhan đâm xe phải vào bệnh viện?"

"Nhắc tới chuyện này tôi đang muốn hỏi anh, nghe nói là anh để cô ấy lái xe?"

Đường Cường: "..."

"Tối nay tôi muốn ăn cua đồng, anh tới làm đi."

Đường Cường: "..."

Tại sao anh lại gọi cuộc điện thoại này chứ? Tại sao?!

Khi dễ Đường Cường xong, lòng Mạc Trần cũng dễ chịu hơn một chút. QQ vang lên hai tiếng "tích tích", avatar tròn tròn của Đô Đô lóe lên. Mạc Trần cười cười, click vào avatar Đô Đô.

Lam Tinh Linh: Cậu nhỏ ơi, ngày mai Đô Đô được tám tuổi! Cậu phải về chúc mừng người ta đó nhá!

Cách Cách Vu: Nhanh như vậy Đô Đô đã trở thành bà cô rồi 233333

Lam Tinh Linh: Đáng ghét, Đô Đô không thèm để ý tới cậu nữa QAQ

Cách Cách Vu: Đô Đô ngoan, ngày mai cậu nhỏ dẫn mẹ nhỏ về cho cháu nhìn được không?

Lam Tinh Linh: Σ(°△°|||) cậu nhỏ có mẹ nhỏ rồi?

Cách Cách Vu: 【 Thẹn thùng 】

Đô Đô bị khiếp sợ trước mấy vi tính, dần thối nửa phút mới quay đầu hô lớn: "Mẹ, mẹ ơi! Cậu nhỏ tìm được mẹ nhỏ rồi!"

Giải nghĩa chút: "Lam Tinh Linh" là tên của bộ phim hoạt hình Xi Trum, còn "Cách Cách Vu" là nhân vật phù thủy Gargamel trong Xi Trum đấy ạ.==

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Quà tặng

Editor: Tiểu Anhh

Đường như cách một cái máy tính Mạc Trần cũng nghe được tiếng gào thét kia của Đô Đô.

Có chút ảo não không nên nhất thời mạnh động nói những lời ấy với Đô Đô, lấy tính cách nhà bọn họ, chắc chắn có thể hỏi vấn đề này suốt ba ngày ba đêm.

Quả như dự đoán, tiếng chuông điện thoại mẹ Đô Đô gọi tới giống như đòi mạng vậy.

Mạc Trần bắt đầu đi nhận điện thoại, cùng với chị ruột mình đánh "Thái cực" hơn nửa tiếng đồng hồ, so với đối phó với bọn paparazzi còn mệt não hơn. Nếu ném người nhà bọn họ vào trong đám paparazzi, đảm bảo chỉ trong một giây là có thể loạn cào cào luôn.

Thật vất vả chờ được mẹ Đô Đô nói đến miệng khô lưỡi đắng, Mạc Trần bắt lấy cơ hội quả quyết cúp điện thoại, thì thấy Lê Nhan đi từ trên lầu xuống.

"Trần Trần." Lê Nhan mới vừa tỉnh ngủ, vẻ uể oải trên mặt vẫn chưa tản đi hoàn toàn, cả người nhìn như một con mèo lười biếng.

Mạc Trần buông điện thoại hơi nóng xuống, theo bản năng bước lên phía trước, kéo cô đến bên cạnh mình ngồi xuống ghế sofa: "Còn đau đầu không?"

Giọng nói ôn nhu như nước kia khiến người ta không kim được muốn làm nũng. Lê Nhan ngược mắt lên nhìn anh, hơi gật đầu: "Có chút xiu."

Mạc Trần sờ khỏi băng gạc trên trán Lê Nhan, giọng càng mềm mỏng hơn: "Ngoan, rất nhanh sẽ đỡ hơn thôi, đói bụng rồi phải không?"

"Đói!"

Nhìn không được nhẹ cười hai tiếng, Mạc Trần lấy hộp bánh chưa bóc trên bàn lên đưa cho cô, là bánh chocolat trắng vừa đưa đến: "Ăn lót bụng đi, chờ lát nữa Đường Cường tới sẽ nấu cơm."

Lê Nhan: "Đường đồng?!"

"Có vấn đề gì à?"

"..." Không có vấn đề gì à?

Lê Nhan không ngờ Đường Cường tới nấu cơm thật, hơn nữa còn nhanh chóng xảy ra vào 5 phút sau. Lúc ấy trên tay Lê Nhan vẫn còn cái bánh chocolat vẫn chưa ăn xong.

Thấy Đường Cường bước vào, Lê Nhan thả cái bánh ăn được một nửa xuống, câu nệ đứng lên: "Chào buổi tối, Đường đồng!"

Đường Cường giật giật môi, xách bao lớn bao nhỏ từ ngoài cửa đi vào: "Vết thương của em không có việc gì chứ?"

"Không sao đâu ạ, chỉ trầy da có chút xiu thôi."

Đường Cường nghiêng đầu sang nhìn Mạc Trần, chỉ trầy có chút xiu da thôi mà đã bày ra dáng vẻ muốn lột da anh? Có thể không nhân tính hơn không?

Sự thật chứng minh, có thể.

Mạc Trần sờ sờ đầu Lê Nhan, híp mắt cười: "Chốc nữa em muốn ăn cái gì thì cứ nói với chú Đường Cường, chú ấy cái gì cũng biết làm đấy."

Lê Nhan: "..."

Đường Cường: "..."

Ông đây tiểu quân gia Trung Hoa! Không phải là lão quân gia Trung Hoa!

"Nhờ có Mạc Thiên Vương xem trọng." Đường Cường giật môi vào phòng bếp. Mạc Trần nhìn bóng lưng anh ta, nở nụ cười thân thiện đáp: "Không cần"

khách khí, chú nên được mà.”

Đường Cường: "..."

Là một thanh niên lớn tuổi độc thân, Đường Cường có thể nuôi mình trắng trẻo mập mạp đích xác là có tài năng. Lê Nhan nhìn một bàn đầy thức ăn, như có như không tán thán: "Đường đồng, anh lợi hại thật đó! Nếu sau này anh không làm người đại diện nữa còn có thể mở quán ăn được đó!"

Đường Cường: "..."

Cảm ơn nha.

Mạc Trần cười khê, cũng ngược đầu lên nói với Đường Cường: "Đến lúc khai trương, tôi nhất định tặng cho anh một lẵng hoa bự nhất, ông chủ Đường."

... Kẻ xướng người họa phóng điện chớp giạt như vậy mà được sao? Đường Cường anh đây không phải là không ai muốn đâu nhá? Có biết bao mình tình người mẩu ngực to* muốn ôm cậu đại thụ là anh đấy nhá, thế mà hết lần này tới lần khác lại có người coi anh là đầu bếp để sai bảo, tôi phi! (*nguyên gốc là nộn mô 嫩模, tiếng lóng chỉ những người mẫu chuyên khoe ngực >. <)

Mạc Trần nhướn nhướn mi, nhìn về phía Đường Cường bằng ánh mắt ý vị thâm trường: "Đường Cường, tôi đã nói với anh biết bao nhiêu lần rồi, diễn nội tâm thì để trong lòng mà diễn, đừng có biểu hiện ra rõ ràng như vậy."

Đường Cường: "..."

Cười ha ha đứng dậy, Đường Cường ân cần cầm lấy cái chén không trước mặt Mạc Trần, nhìn giống như là một cô nương ốc biển cần cù chịu khó: "Mạc Thiên Vương, tôi giúp cậu xối thêm chén com."

Đưa mắt dõi theo bóng lưng rời đi của Đường Cường, Lê Nhan khó khăn nuốt com trắng trong miệng xuống: "Anh ấy thực sự là Đường đồng?"

Mạc Trần liếc Lê Nhan một cái, không đáp mà hỏi ngược lại: "Em biết Đường Cường có đáng về gì?"

... Dù sao tuyệt đối không phải đáng về này.

Lê Nhan cười cười, tiếp tục khây khẩy com trong chén.

"Đừng chỉ ăn com không, ăn nhiều thêm chút thịt thì miệng vết thương mới nhanh khỏi được." Dứt lời, Mạc Trần gấp một miếng thịt bò bỏ vào bát Lê Nhan.

"Cảm ơn." Lê Nhan cảm động đến rớt nước mắt, sau này ai gả cho Trần Trần đúng là có phúc, biết khuyên vợ ăn nhiều thịt đều là ông chồng tốt!

Đường Cường xối com xong đi ra thì thấy Mạc Trần liên tục gấp đồ ăn vào trong chén Lê Nhan.

Thật muốn chụp đáng về chân chó này của cậu ta, sau đó đăng lên Weibo triển lãm quá.

Mà Đường Cường bị kịch ở chỗ, anh vĩnh viễn chỉ dám đề nó là một ý tưởng.

Ăn com xong, công việc rửa chén tự nhiên cũng rơi trên đầu Đường Cường. Lấy lời nói Mạc Trần, Lê Nhan là bệnh nhân, cần nghỉ ngơi và thương yêu, mà anh... ha ha bồn rửa chén ở nơi nào?

Lê Nhan nghĩa bóng dáng bi đát của Đường Cường, nội tâm cũng bi đát theo: "Hay là em tới giúp Đường đồng một tay vậy."

"Không cần, em ngồi yên đây là được." Trong tay Mạc Trần cầm một ly sữa nóng, đưa tới trước mặt Lê Nhan: "Uống cái này đi, sau đó lên lầu ngủ một giấc. A phải rồi, mai em ở nhà nghỉ ngơi một ngày đi."

"Vậy sao được!" Hai tay Lê Nhan bưng ly thủy tinh, mắt lóng lánh nhìn Mạc Trần, "Anh bận rộn như thế, sao em có thể nghỉ ngơi ở đây được. Vết thương của em thật sự không có vấn đề gì, em không mong manh như vậy đâu."

Mạc Trần nhìn người đối diện, sắc mặt trầm tĩnh như nước. Cô nằm trên giường bệnh nửa năm, thân thể nào có bình phục nhanh như vậy, bây giờ lại xảy ra tai nạn xe, mặc dù thương thế không nặng, nhưng nhất định là bị kinh sợ không ít. Anh càng nghĩ thì lại càng thấy nhức nhối, cuối cùng động động cánh môi, nghiêm trang nói: "Yên tâm, tôi sẽ không trừ tiền lương của em đâu."

Lê Nhan: "..."

Căn bản là không phải vấn đề này có được hay không!

"Nếu em không muốn ở nhà thì ra ngoài giúp tôi mua quà nhé? Mai là sinh nhật cháu gái tôi rồi." Ra ngoài đi dạo phố cũng xem như là một loại thả lỏng khá tốt.

"Sinh nhật cháu gái anh?" Tựa hồ cô rất có hứng thú với đề tài này, ngay cả ánh mắt cũng vụt sáng lên, "Con bé bao tuổi rồi?"

"Tám tuổi." Thời gian này quá bận rộn, nếu không phải Đô Đô nhắc anh, anh cũng sắp quên mất sinh nhật cô bé luôn.

"Tám tuổi..." Lê Nhan tự lẩm bẩm, dường như đang suy nghĩ nên tặng quà gì cho đứa bé tám tuổi thì phù hợp, "Ày, mai có phải là ngày 30 không? Sinh nhật của con bé chỉ chênh với em có một ngày!"

Mạc Trần ngây ngẩn cả người, nhúu chặt hàng chân mày, ngay cả giọng nói cũng khản trương theo: "Em là ngày 29?"

"Không, em là ngày 1 tháng 5, ngày nhân dân lao động quang vinh nhất!"

Mạc Trần thở phào nhẹ nhõm, tốt quá, vẫn còn kịp.

Lê Nhan nói tới đây, giống như đột nhiên nghĩ tới cái gì nói với Mạc Trần: "Đúng rồi Trần Trần, ngày đó có thể em phải về nhà ăn cơm."

Con người Mạc Trần động động, hướng về phía Lê Nhan gật đầu: "Được, nhưng buổi tối em phải về đây ngủ."

"Tại sao?"

"Vì như vậy sáng hôm sau tôi mới thuận tiện chở em tới trường quay."

...

Nhưng, cô có thể bắt xe tới được mà.

Cô nhìn Mạc Trần, trong ánh mắt chuyên chú của anh còn hiện lên ánh nước trong vắt, giống như cô mà cự tuyệt thì sẽ nhỏ ra nước vậy.

"Được rồi." Cuối cùng cô vẫn khuất phục dưới sắc đẹp của anh.

Lấy được đáp án vừa lòng, khoe miệng Mạc Trần lại giương lên. Đường Cường trong phòng bếp xoay đầu qua, vừa vặn thấy một màn này. Anh ta "hừ" một tiếng, xem ra lần này Mạc Trần thật sự là gặp hạn... Hạn phải biết!

Một niềm vui sướng khi người khác gặp họa tràn ngập ra phòng bếp, dù cho phải cọ chén, anh cũng cọ nhiệt tình vô cùng!

Ngày thứ hai, Mạc Trần đứng giờ tới trường quay, Lê Nhan hẹn Trần Thanh Dương ra giúp cô chọn quà tặng.

Trần Thanh Dương đăm đăm bập chân môi như, giận dỗi ôm túi xách ngồi trên ghế dài ven đường, nói cái gì cũng không chịu đi: "Đại Lực, cháu gái ông chủ các cậu sinh nhật còn bắt cậu mua quà tặng, đây là cậu đi làm biên tập hay là làm vú em đấy hả?"

"Ặc." Lê Nhan hút một ngụm milkshake trong tay, qua chỗ bên cạnh Trần Thanh Dương ngồi xuống, "Bình thường ông chủ quá bận rộn, bận quá không có thời gian mua quà luôn."

"Vậy cũng chẳng liên quan đến việc của cậu!" Trần Thanh Dương chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng Lê Nhan, "Lại càng không liên quan đến việc của tớ!"

"Chẳng phải là tớ không biết mua cái gì cho tốt sao..." Kéo Trần Thanh Dương khỏi ghế, Lê Nhan ném "thính" ra, "Lát nữa tớ mời cậu ăn cơm, cà phê của ông chủ."

Trần Thanh Dương vừa nghe câu này thì lên tinh thần ngay: "Đại Lực, ông chủ các cậu ấy vậy mà yên tâm giao thẻ ngân hàng cho cậu ư? Trong thẻ anh ta có bao nhiêu tiền thế?"

Lê Nhan lườm cô, tiếp tục đi về phía trước: "Cậu không cần phải hỏi, biết rồi thì tam quan bị hủy mất đấy."

Trần Thanh Dương: "..."

Tam quan của cô cứng như sắt thép bê tông ý, đâu có dễ dàng bị hủy như vậy được!

Hai người cuối cùng chọn một cái áo váy cho Đô Đô, tuy không phải là sáng ý gì, nhưng chiếc váy đó rất đáng yêu, đáng yêu đến mức các cô cũng muốn trở lại năm tám tuổi để mặc cái váy này vào đi khoe.

Chọn xong quà tặng, Lê Nhan cũng thở một hơi dài nhẹ nhõm. Hai người đi dạo cả một ngày cũng mệt mỏi, tìm đại một cửa hàng sushi gần đây rồi làm ổ bên trong. Bởi vì Lê Nhan nói bữa ăn này cà phê của ông chủ, cho nên Trần Thanh Dương gọi món không chút khách khí, không cần chọn món ngon nhất, chọn đắt tiền nhất là được.

Lê Nhan nhìn hóa đơn mà thầm lo lắng bất an, sẽ không phải là xuống tay quá ác độc chứ? Trần Thanh Dương còn nháo chưa ăn no, còn muốn tiếp tục đi ăn quán nữa. Lê Nhan dằn ha ha đầy mặt cô, sau đó xách áo về nhà Mạc Trần.

Hôm nay Mạc Trần về tương đối sớm, lúc Lê Nhan bị tiếng mở cửa làm thức tỉnh, ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ treo tường, mới qua mười hai giờ không lâu.

Mạc Trần vừa vào cửa đã thấy Lê Nhan ngồi trên ghế sofa thì không nhận được nhủ này: "Chẳng phải đã bảo em không cần chờ tôi rồi mà? Ngủ ở đây sẽ bị cảm lạnh đấy."

Lê Nhan đứng lên, nở nụ cười với Mạc Trần: "Trần Trần, em có mang sushi về nè, anh đợi chút, em đi làm nóng lại đã."

Lê Nhan nói xong liền chạy tới phòng bếp bật lò vi sóng, sushi đã đặt bên trong, chỉ chờ Mạc Trần trở về mà thôi. Điều chỉnh thời gian xong, Lê Nhan trở lại phòng khách, đưa quà tặng cho Đô Đô và thẻ ngân hàng cho Mạc Trần.

"Trần Trần, buổi tối em ăn hơi nhiều..." Lê Nhan lưỡng lự, có cần phải đưa hóa đơn cho Mạc Trần không?

Mạc Trần không khỏi có chút tức cười, anh nhận lấy cái túi Lê Nhan đưa tới, lại không nhận thẻ ngân hàng: "Thẻ thì em giữ lại đi."

"Hả?"

"Ừm... Nếu sau này tôi còn nhờ em mua thứ gì, thì mỗi lần cũng không cần phải đưa thẻ cho em."

"..."

"A đúng rồi, không phải em nói lấy sinh nhật mình làm mật mã rất không an toàn sao? Em giúp tôi đổi thành 724501 đi nhé."

"..." Em còn nói ngàn vạn lần không nên nói mật mã mới cho em mà sao anh không nghe thấy. Mà khoan đã, 724501? (nhắc cho mấy thím nhớ, Mạc Trần sinh ngày 24 tháng 7 ghen.)

Mặt Lê Nhan thoáng chốc ửng đỏ, Mạc Trần làm bộ như không hiểu dựa gần cô, còn bày ra vẻ mặt kinh ngạc nói: "Mặt em sao lại đỏ như vậy? Có phải phát sốt rồi không?"

Anh nói xong còn đưa tay phải lên trán Lê Nhan sờ mó, Lê Nhan khẽ rên hai tiếng, nhét thẻ vào ngực Mạc Trần rồi chạy như điên lên tầng hai.

Ở lại phòng khách Mạc Trần cười to không dứt, đến cuối vẫn là lò vi sóng kêu lên một tiếng "ding" giòn giã, kết thúc trận cười này.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Gia yến

Editor: Tiểu Anh

Quà tặng cho Đô Đô Lê Nhan đã giúp anh chuẩn bị xong, nhưng quà của Lê Nhan anh vẫn chưa chuẩn bị.

Lên mạng dạo trang web đồ nữ, Mạc Thiên Vương ưu sầu muôn phần, đồ trang điểm? Túi xách hàng hiệu? Nước hoa, giày hay là quần áo?

Lê Nhan bình thường không hay trang điểm; túi xách hàng hiệu quá mức tầm thường; nước hoa, giày, quần áo lại không biết cô thích kiểu dáng nào. Mạc Trần thậm chí liệt kê ra từng cái có thể chọn, lại từng cái gạch bỏ.

Tiếp tục "khó đại cừu thâm" nhìn chòng chọc vào máy tính, ngón trỏ Mạc Trần vẫn kiên nhẫn trượt con chuột, trang mạng di chuyển xuống dưới, một chiếc nhẫn kim cương bất ngờ xuất hiện trước màn hình.

Nhẫn?

Ừm... cái này được đó.

Mạc Trần nhấp vào xem, bước đầu tiên lựa chọn kích cỡ đã khiến anh gặp khó khăn. Loại đồ như nhẫn này, quả nhiên là cần phải trực tiếp dẫn người đến cửa hàng chọn mới đúng.

Thoát khỏi trang, Mạc Trần ôm hai tay ngồi trước máy tính sa vào trầm tư.

Mạc Trần chưa từng thiếu nhân duyên với phụ nữ, cho dù anh không làm gì cả, thì sẽ có rất nhiều phụ nữ bu lại, việc mua quà cho con gái... xin lỗi chứ, anh lớn như thế nhưng vẫn chưa làm bao giờ.

Tục ngữ có câu, lực lượng quần chúng rất là to lớn, một mình anh không nghĩ ra được, nhưng nhiều người là có thể nắm giữ chân lý!

Vành môi khẽ cong, Mạc Trần bò lên Weibo phát động quần chúng: "Góc hỏi điều tra: Đến sinh nhật bạn hy vọng được nhận quà gì nhất?"

Quần chúng tích cực tham gia đề tài Mạc Thiên Vương mở, Mạc Thiên Vương cũng cẩn thận kiểm tra bình luận của mọi người. Theo thống kê chưa đầy đủ, hiện tại đã có hơn một ngàn trả lời, trong đó đáp án "Trần Tử" chiếm 20%, đáp án "Mạc Thiên Vương" chiếm 20%, đáp án "Nam thần" chiếm 30%, bản biến dị như "Trần Tử nằm yên", "Nam thần nằm yên" chiếm 10%; hỏi một đảng đáp một nẻo, bày tỏ, châm chọc chiếm 19%, cuối cùng, người thực sự trả lời vấn đề của anh chỉ chiếm chưa tới 1%.

... Rốt cuộc hiện tại tại quần chúng có bao nhiêu đói khát?

Mạc Trần uống một ngụm sữa đặt bên cạnh, lại có mấy cái bình luận mới nhảy ra.

"Tuổi đã một đồng rồi mà còn phải học người ta theo đuổi con gái, cậu cũng liều thật đấy."

Mạc Trần: "..."

Tên khốn này anh biết, là tiểu công tử nhà họ Hường, thời gian trước mới cùng anh làm một trận.

"Trần Trần, em muốn bánh bao hấp của quán bánh bao nướng nướng, có được không ~~~>3< "

Mạc Trần: "..."

Sao anh lại quên mất, Lê Nhan cũng chú ý Weibo của anh... oh shit, sao đến giờ cô vẫn chưa ngủ?

Giống như là làm chuyện xấu bị người ta bắt thóp vậy, Mạc Trần lại có chút chột dạ rút ra khỏi Weibo. Giây vò cả một đêm, kết quả là vẫn không nghĩ ra muốn tặng quà gì, Mạc Trần bất đắc dĩ thờ dài một hơi, chẳng bằng anh lấy thân báo đáp cho lành.

Ấy... Cái cách này hay đấy, cực kỳ hay.

Buổi sáng ngày thứ hai, dưới hai con mắt Mạc Trần còn treo một vòng xanh đen nhàn nhạt. Lê Nhan sán lại gần anh, mắt to nháy hai cái, quan tâm nói: "Tối qua anh ngủ không ngon à Trần Trần?"

"Không sao." Mạc Trần đẩy cái đầu gần kề của Lê Nhan ra, không được tự nhiên đi xuống lầu, "Tối nay tôi xin đạo diễn nghỉ hai tiếng, đến nhà Đô Đô ăn cơm, em đi cùng với tôi."

"Em?" Lê Nhan nâng chân phải cứng đờ, "Đấy là buổi tập tập nhà anh, em đi không được tốt lắm đâu?"

"Không có việc gì, ăn xong tôi vẫn phải trở lại tiếp tục quay phim, em cũng không thể ngủ ở trường quay suốt hai tiếng chứ?"

"Ừm..." Lê Nhan thu chân phải lại, dường như vẫn còn đang cân nhắc lời Mạc Trần nói. Mạc Trần xuống cầu thang được một nửa, xoay đầu lại nhìn cô: "Chỉ là ăn một bữa cơm mà thôi, cứ định như vậy nhé."

Lê Nhan: "..."

Cô phát hiện lúc nào cô cũng không thể từ chối được lời thỉnh cầu của Mạc Trần, cho dù là chuyển đến nhà anh hay đi ăn, chẳng lẽ là bởi vì anh là đại sư tử mà cô là tiểu kim ngư ư?

Nghĩ lại lúc bình thường Đường Cường làm hùm làm hổ mà trước mặt anh cũng chỉ có thể khom lưng cúi đầu, trong lòng Lê Nhan nháy mắt đã dễ chịu hơn.

"Vậy cũng được." Cô cong khoe môi gật đầu, khoe môi Mạc Trần cũng giương lên theo, hài lòng đi xuống dưới lầu.

Lúc này ở công ty xa xa, Đường Cường không nhịn được hắt xì một cái. Anh không rõ nguyên do xoa xoa lỗ mũi, có phải lại có một tiểu yêu tinh nào đang nhớ đến anh không?

Đúng sáu giờ chiều Mạc Trần chở Lê Nhan rời khỏi trường quay, dọc đường đi Lê Nhan đều thấp thỏm lo lắng, tựa như con dâu sắp gặp ba mẹ chồng vậy.

Nhìn ra sự khẩn trương của Lê Nhan, Mạc Trần thấp giọng an ủi: "Đừng có lo, người nhà tôi rất dễ gần." Giọng của anh mát lạnh, nhưng lại giống như người dẫn chương trình radio trong đêm, mang theo mấy phần từ tính làm cho người ta vừa nghe là có thể bị mê say.

"Vâng." Lê Nhan gật đầu, thật sự bình tĩnh hơn không ít. Chỉ là đi ăn sinh nhật Đô Đô mà thôi, cô chẳng qua là người qua đường Giáp đi ăn cơm chùa thôi mà.

Nhà Đô Đô ở trong một tiểu khu thông thường, lúc Mạc Trần lái xe vào còn có thể nhìn thấy mấy ông bà cụ đi tản bộ cùng chơi đùa với mấy đứa nhỏ. Công cụ tập thể hình trên sân cỏ cũng không được nhân rồi, xung quanh bên cạnh có mấy đi đang đứng tán gẫu, hình như là đang chờ chỗ.

Mạc Trần lái xe đến một tòa nhà ở tận trong cùng mới tìm chỗ cho xe dừng lại. Lê Nhan liếc Mạc Trần một cái, anh chỉ đeo một cái kính râm lớn trên mặt, cô có chút lo lắng anh sẽ bị người nhận ra.

"Không có việc gì." Mạc Trần chống lại ánh mắt của Lê Nhan, thuận tay trùm mũ lên với áo khoác lên đầu, cười với cô như đang trấn an, "Tìm đúng thời

cơ, xông lên."

Lê Nhan: "..."

Kỳ thực làm mình tỉnh cũng không dễ dàng.

Đứng trong thang máy Mạc Trần vẫn không cời mũi xuống. Lê Nhan nghiêng đầu nhìn anh, tuy mặt bị che gần như không nhìn thấy, nhưng khí chất trên người anh lại không che được.

Một người xuất chúng như vậy, cho dù có ném anh vào trong trạm xe lửa ồn ào náo nhiệt cũng có thể liếc mắt một cái là bị nhận ra.

"Trần Trần." Lê Nhan gọi anh một tiếng, lời nói phát ra từ đáy lòng, "Cho dù không nhận ra anh, nhưng người như anh đi trên đường cái rất dễ ảnh hưởng đến trị an đó."

Mạc Trần: "..."

Anh tạm thời coi như đây là lời khen.

Thang máy đến lầu 17 thì dừng lại, trong hành lang không có người, Mạc Trần bấm chuông cửa lại đột ngột phá hỏng khung cảnh yên tĩnh ở nơi này.

"Cậu út tới rồi!" Tiếng bước chân "bình bịch" cùng với giọng nói non nớt của trẻ con đến gần cửa, "két" một tiếng, một cô bé tóc dài xuất hiện trước mắt bọn họ.

"Cậu út!" Cô bé nhìn thấy Mạc Trần thì hai mắt sáng lên, trực tiếp nhào lên trước, ôm lấy chân Mạc Trần, "Cậu út, hôn hôn ~"

Mạc Trần cười một tiếng, ngồi xổm xuống cúi người hôn lên khuôn mặt bầu bĩnh của cô bé.

Đô Đô lập tức thẹn thùng, ngay cả chiếc vương miện nhỏ nhỏ đeo trên đầu cũng lấp lóe hai cái. Ôm lấy cổ Mạc Trần, Đô Đô vừa thoáng nhấc đầu lên thì thấy Lê Nhan đứng yên ở một bên. Nghiêng đầu, Đô Đô giòn giã đặt câu hỏi: "Đây chính là mợ út?"

Lê Nhan: "..."

Cái gì?

Mạc Trần cầm lấy cái túi trên tay Lê Nhan, đưa tới trước mặt Đô Đô: "Đây là quà mợ út mua cho cháu, nhìn xem có thích không?"

Lê Nhan: "..."

Cái, cái gì??

"Oa, cái váy đẹp quá à." Đô Đô kéo kéo tay Lê Nhan, Lê Nhan thuận thế khom người xuống, Đô Đô rướn đầu đến gần mặt cô, ở trên mặt cô "bẹp" một cái, "Cảm ơn mợ út."

Lê Nhan: "..."

Hình như cô đã trúng bẫy rồi đúng không? Cứ thấy sai sai á!

"Được rồi, đừng có đứng ở cửa, vào đi rồi hẵng nói." Mẹ Đô Đô đi ra, cầm lấy chiếc váy trên tay Đô Đô, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi Lê Nhan.

Ừ, là một cô gái xinh xắn, nhìn người có vẻ không tệ, chỉ là vì sao có vẻ hơi ngốc ngốc?

Mạc Trần nhìn Lê Nhan, kéo cô vào trong nhà: "Đô Đô còn nhỏ không hiểu chuyện, em đừng chấp nhặt với con bé."

... Thật là như vậy ư?

Từ tiền phòng đi vào trong phòng khách, đầu óc Lê Nhan vẫn còn chút hỗn loạn. Trên ghế sofa ngoài phòng khách có ba người đang ngồi, khi thấy Lê Nhan thì đồng thời nhìn sang.

Lê Nhan chợt cảm thấy áp lực như núi, Mạc Trần lại giống như không hề phát giác ra, kéo cô đi tới trước ghế sofa, giới thiệu: "Đây là anh rể của anh, đây là mẹ anh, còn đây... bỏ qua đi."

"Bỏ qua là có ý gì!" Người đàn ông bị bỏ qua nóng nảy nhảy khỏi ghế, ông ấy chỉnh lại ống tay áo, tao nhã lễ độ hướng về phía Lê Nhan, "Chào cháu, chú là ba của Mạc Trần, rất hân hạnh được biết cháu."

Không biết là được bảo dưỡng quá tốt, hay vốn dĩ tuổi vẫn còn trẻ, người đàn ông trước mắt khiến Lê Nhan không nhìn ra tuổi của ông, nhưng nghe ông nói là ba Mạc Trần, vậy chắc khoảng năm mươi tuổi nhỉ?

Đường nét ngũ quan ông ấy rất giống Mạc Trần, dù đã đến độ tuổi này thì cũng là một ông chú đẹp trai đầy vinh quang. Lê Nhan lễ phép cười với ông,

tự giới thiệu: "Chào chú, cháu là Lê Nhan, là trợ lý của Mạc Trần."

Sắc mặt đối phương thay đổi rất vi diệu, lúc nhìn về phía Mạc Trần còn mang theo mấy phần khinh khinh —— thì ra còn chưa theo đuổi được, mày còn không biết xấu hổ nói là mợ út của Đô Đô, thật lãng phí cái vỏ ngoài đẹp kể thừa từ tao.

Đọc hiểu ánh mắt ông, trong mắt Mạc Trần lóe lên tinh quang giống như ý cười —— Nghe nói con lớn lên tương đối giống mẹ.

Hừ! Người đàn ông kiêu ngạo ngẩng đầu lên.

"Lê tiểu thư đừng có đứng như vậy, lại đây ngồi đi." Mẹ Mạc Trần đứng lên, cười đến dịu dàng động lòng người. Mắt Lê Nhan sáng rõ: "Nhìn đi thật giống với Mạc Trần, cũng là đại mỹ nhân!" Đặc biệt là khí chất giữa hai hàng lông mày kia, chắc chắn là giống nhau như đúc.

Được người ta khen ngợi thẳng thừng như vậy, mẹ Mạc Trần che miệng cười nhẹ hai tiếng. Mắt Lê Nhan lại sáng lên, a, dáng vẻ che miệng cũng rất mê người! Chỉ có điều sao ba Mạc bên kia lại đột nhiên xám xịt nhiều như vậy?

Khỏe miệng Mạc Trần nhếch lên cười, kéo Lê Nhan ngồi xuống một bên ghế. Đô Đô đi tới bên cạnh Mạc Trần cầu ôm, Mạc Trần thuận tay nhấc Đô Đô lên đùi mình. Đô Đô ôm lấy cổ Mạc Trần, bắt đầu tổ cáo với anh: "Cậu út ơi, các bạn học đều không tin cậu là cậu út của cháu, bọn họ nói chúng ta không cùng họ, cậu không thể nào là cậu út của cháu."

Mạc Trần: "..."

"Cậu út, tại sao Đô Đô phải cùng họ với ba, Đô Đô cũng muốn họ Mạc."

Lê Nhan: "..."

Cô cảm thấy ba Đô Đô bên kia hình như cũng xám xịt rồi.

"Được rồi, Đô Đô không được càn quấy." Mẹ Đô Đô ôm Đô Đô xuống khỏi đùi Mạc Trần, "Đô Đô quán lấy cậu út như vậy mợ út sẽ ghen đó, đấy chính là vị trí của mợ út."

Lê Nhan: "..."

Chị giáo dục con trẻ như vậy thật sự không có vấn đề gì cả!

Mạc Trần nhìn cười vỗ vỗ đùi mình, nói với Lê Nhan: "Em có muốn ngồi thử không?"

...

Vẫn là để lại cho Đô Đô đi.

Đô Đô dựa vào ngực mẹ, chớp chớp đôi mắt to: "Lớp bọn con có rất nhiều bạn gái đều nói sau này lớn lên muốn gả cho cậu út, có phải mợ út cũng sẽ ghen không ạ?"

"Sẽ, vậy nên Đô Đô phải nói cho các bạn biết, để cho các bạn đừng đánh chủ ý lên cậu út nha."

... Chị giáo dục con trẻ như vậy thật sự không có vấn đề gì cả? Ba bên cạnh cũng mời nói chuyện a!

"Dạ vâng, Đô Đô biết rồi ạ."

Này, đừng có đáp ứng dứt khoát như vậy chứ!

Nội tâm Lê Nhan đang phát điên, mà ở bên cạnh Mạc Trần đã cười đến gập cả người.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Tình hoa

Editor: Tiểu Anhh

Vì thuận theo thời gian của Mạc Trần, mẹ Đô Đô đã bắt đầu chuẩn bị bữa cơm tối này vào trước buổi chiều, cô ấy tính thời gian cực chuẩn, món ăn cuối cùng vừa mới ra lò, Mạc Trần đã nhấn chuông cửa.

Nhìn mẹ Đô Đô bận bịu trong phòng bếp, Lê Nhan vội vàng đi tới hỗ trợ bùng thức ăn. Đô Đô thấy mẹ đi, lại sán đến trên người Mạc Trần: "Cậu út, sau này cậu chỉ thương mẹ út mà không thương Đô Đô nữa đúng không?"

Mạc Trần cười véo khuôn mặt phúng phính trắng nõn của cô bé: "Dĩ nhiên là không rồi, sau này sẽ không chỉ có cậu út thương Đô Đô, mà còn có mẹ út thương Đô Đô nữa, Đô Đô được lời rồi nha."

Đô Đô trèo lên người Mạc Trần, quỳ dậy ở trên đùi anh: "Thật sao ạ?"

"Thật." Mạc Trần ôm eo Đô Đô, chỉ sợ con nhóc này té xuống, "Đô Đô thích mẹ út không?"

"Dạ thích, mẹ út chọn váy đẹp hơn nhiều so với mẹ chọn."

"Phi." Mạc Trần bật cười, "Ngán vạn lần đừng để mẹ nghe thấy lời này, mẹ sẽ ghen đấy."

"Vâng." Đô Đô gật đầu, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, một đôi mắt đen nhánh tròn xoe nhìn Mạc Trần, "Cậu út, mẹ út thật xinh đẹp, mặt lại còn tron nhẵn, hôn lên rất thoải mái."

...

Tim Mạc Trần ngura ngúra: "Thật sao?"

"Thật ạ! Chẳng lẽ cậu út chưa hôn sao?"

Mạc Trần: "..."

Mạc Thiên Vương yên lặng chịu một kích.

"Đô Đô, sao con lại dính lên người cậu út rồi? Lại đây rửa tay chuẩn bị ăn cơm nào."

"Vâng." Đô Đô nhảy xuống người Mạc Trần, bịch bịch bịch chạy đến chỗ mẹ. Lê Nhan bùng một đĩa sườn xào chua ngọt đi ra từ phòng bếp, bỗng thấy Mạc Trần một mình ngồi một đầu ghế sofa.

Ờ? Sao đến cả Trần Trần cũng biến thành xám xịt rồi?

Đô Đô ở một bên nhón mũi chân rửa tay, mẹ Đô Đô liếc qua Lê Nhan bên cạnh, cười nói: "Lê tiểu thư, tuy nghề nghiệp em trai chị có hơi đặc thù, nhưng nó lại rất đứng đắn, đây là lần đầu tiên nó dẫn con gái về nhà đấy."

Lê Nhan bị chị ấy nói có hơi xấu hổ, cười ha ha mấy tiếng tán thành: "Ông chủ đối với cấp dưới rất tốt, cũng rất săn sóc."

Mẹ Đô Đô "phi" một tiếng, bật cười: "Đó là em không biết trước kia nó đã đòi bao nhiêu trợ lý thôi."

... Nhưng tại sao chị lại biết? Chẳng nhẽ mỗi lần Mạc Thiên Vương đòi trợ lý đều phải báo cáo với chị à?

Mẹ Đô Đô sáp lại gần Lê Nhan, hạ thấp giọng nói bên tai cô: "Bát quái của Mạc Thiên Vương chị biết nhiều lắm đó."

Lê Nhan: "..."

Mạc Thiên Vương kỳ thật... thật không dễ dàng!

Bữa tối tràn ngập cả một bàn, ở giữa đặt một cái bánh gato hoa quả. Trước khi ăn cơm, Mạc Thiên Vương vì Đô Đô hát một bài chúc mừng sinh nhật độc nhất vô nhị, làm Đô Đô vui vẻ ra mặt, cười như hoa nở. Giữa ánh nến linh lung nhấm hai mắt lại, Đô Đô mặt đầy thành kính cầu nguyện: "Hy vọng sau khi Đô Đô lớn lên cũng có thể gả cho một người đẹp trai như cậu út."

Phù, nén bị thổi tắt.

Đèn trong phòng sáng lên lần nữa, Mạc Trần ưu sầu nhìn Đô Đô: "Nguyện vọng này của Đô Đô sợ rằng không thể thực hiện được rồi."

"Tại sao?" Nhất thời nét mặt Đô Đô trở nên ủy khuất vô cùng, "Cậu út cảm thấy không ai thêm lấy Đô Đô sao?"

"Không phải, trên đời này rất khó tìm được một người đẹp trai như cậu."

Đô Đô: "..."

"Trần Trần, ăn ớt để khai vị này." Lê Nhan chọn một miếng ớt xanh trong đĩa rau xào, gấp vào trong bát Mạc Trần.

Mạc Trần: "..."

Không đếm xỉa đến ánh mắt lên án của anh, Lê Nhan lại gấp một cái đùi gà vào trong bát Đô Đô: "Đô Đô ăn đùi gà nè."

"Cám ơn mợ út ~ " Đô Đô ngọt ngào đáp lại, lại sấn đến gần Lê Nhan ‘chặt’ một cái lên mặt cô, "Sau này mợ út không thương cậu út nữa, chỉ thương Đô Đô có được không?"

"Được, cậu út ức hiếp Đô Đô, chúng ta sẽ không để ý đến cậu nữa." Nữ sinh đồng minh trong nháy mắt được thành lập.

Mạc Trần: "..."

Nhân vật mợ út này có phải được thay vào quá nhanh quá dứt khoát rồi không?

"Vợ ơi, em cũng ăn đùi gà nè." Ba Mạc đắc ý gấp một cái đùi khác bỏ vào bát mẹ Mạc. Mẹ Đô Đô thấy vậy, cũng cười híp mắt gấp một đĩa thức ăn lớn vào trong bát ba Đô Đô.

Mạc Trần: "..."

Đây là có ý gì? Toàn dân đều ân ái?

Anh không chớp mắt nhìn chăm chú vào Lê Nhan, rất có đáng về em không gấp thức ăn cho tôi tôi sẽ chết đói cho em xem

Chịu không nổi ánh mắt lấp lánh của anh, cuối cùng Lê Nhan thỏa hiệp, gấp một cái cổ vịt vào trong bát anh: "Cổ vịt thật nhiều, anh gặm từ từ thôi."

...

QAQ

Sau bữa cơm tối, Mạc Trần chờ Lê Nhan ngựa không ngừng vó chạy tới trường quay, dọc theo đường đi, Mạc Thiên Vương vẫn luôn trung ra bộ mặt kiêu ngạo, kiên quyết không nhìn Lê Nhan cũng không nói chuyện với cô.

"Trần Trần?" Lê Nhan thử gọi.

Hừ! Không để ý đến em!

Lê Nhan chớp chớp mắt, nhích lại gần phía anh: "Trần Trần, anh ăn no chưa?"

"Em gặm cổ vịt có thể gặm no sao?" Mạc Trần cuối cùng cũng quay đầu lại, cười như không cười liếc Lê Nhan.

"Cũng không phải là anh chỉ gặm mỗi cổ vịt..." Lê Nhan bĩu môi, chính mắt cô nhìn thấy anh gấp cái cánh gà cô gấp cho Đô Đô ra khỏi bát Đô Đô, bỏ vào miệng mình.

Mạc Trần nhẹ cười một tiếng, quyết định không so đo với cô nữa.

Trở lại trường quay vừa đúng tám giờ ba phút hơn, Mạc Trần ngay cả khi còn kịp chưa thở ra đã bị thợ trang điểm túm đi hóa trang. Lê Nhan ngồi một bên cũng không có chuyện gì làm, liền lấy điện thoại ra nghịch. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cũng không biết đạo diễn đã kêu "cắt" lần thứ mấy, Mạc Trần có phần mệt mỏi xoa xoa huyệt Thái dương, đi tới khu nghỉ ngơi.

Lê Nhan đã hơi mơ màng sắp ngủ, thấy Mạc Trần tới, vội vàng phản chấn tinh thần đưa cho anh ly nước ấm. Mạc Trần nhận lấy ly nước nhấp một ngụm nhỏ, ngẩng đầu nhìn nhặt nhìn cô: "Sinh nhật vui vẻ."

"A?" Lê Nhan vẫn có chút không phản ứng kịp, bên kia đạo diễn lại kêu mọi người tập hợp lại. Mạc Trần buông ly nước đi tới, Lê Nhan móc điện thoại ra nhìn, 00:03.

Đã là ngày 1 tháng 5.

Trần Trần là người đầu tiên chúc mình sinh nhật vui vẻ. Lê Nhan ngược đầu lên nhìn Mạc Trần khẽ nhủ mi trước máy quay phim, khóe môi vẽ ra một độ cong đẹp mắt.

Sau một lúc nhận được rất nhiều tin nhắn chúc mừng, Lê Nhan không nghĩ ra, buổi tối mọi người đều không ngủ sao? Cô muốn ngủ cũng không được ngủ đây này.

Gần đến hai giờ, đạo diễn cuối cùng cũng đại phát từ bi cho bọn họ về nhà, Lê Nhan ngó về mặt đầy mệt mỏi mà vẫn muốn tự mình lái xe của Mạc Trần, lại không đành lòng: "Trần Trần, thật sự em vẫn muốn luyện lái xe."

Câu này giống như là một cái chốt mở, về mặt Mạc Trần đột nhiên sắc bén: "Tôi đã nói rồi, em còn dám đụng vào xe nữa thử xem."

Lê Nhan: "..."

Lại uly hiếp cô. QAQ

Về đến nhà đã sắp tới hai rưỡi, Lê Nhan vừa tắm vừa than thở. Từ khi làm công việc này, mỗi ngày đều phải thức đêm thì không nói làm gì, còn vẫn phải ăn thêm bữa, không chỉ lần đa không ổn, ngay cả cân nặng cũng không ổn.

Nhưng mà cô vẫn không nhịn được muốn ăn.

Lặng lẽ xuống lầu âm thầm vào phòng bếp, Lê Nhan chỉ bật một cái đèn bàn nhỏ trong phòng ăn, mở tủ lạnh ra bắt đầu mò ăn.

"Em tìm cái gì thế?"

Âm thanh của Mạc Trần bất chợt truyền tới từ bên cạnh, làm Lê Nhan kinh sợ chợt đóng sầm cửa tủ lạnh lại.

"Không, không có..." Chữ "gi" cuối cùng Lê Nhan thật sự không có biện pháp thốt ra nữa.

Mạc Trần mới vừa tắm xong đi từ trên lầu xuống, tóc vẫn còn ướt sũng, trên vai tùy ý khoác một cái khăn lông trắng, hình như trước đó một giây còn dùng nó để lau mái tóc ướt. Dưới thân cuốn một cái khăn tắm, miễn cưỡng che khuất bộ vị trọng yếu, hai chiếc đùi đẹp thon dài nhìn một cái không sót chút nào.

Không không, nếu nói nhìn một cái không sót chút nào, phải là nửa người trên mới đúng... Anh con mẹ nó có thể mặc quần áo vào không?!!! Nếu không phải có khăn lông vắt trên vai thì sẽ để lộ hết "hạt chàm" đấy! A!!!

Lê Nhan hơi há miệng, bánh quy cầm trên tay rơi bịch xuống đất.

Đặt câu hỏi: Khi nam thân lấy loại tư thế này xuất hiện trước mặt bạn, bạn nên làm thế nào?

Mạc Trần nhìn hai má ửng đỏ của Lê Nhan, không kìm lòng được cong cong khóe môi, mỹ nhân kế quả nhiên là tinh hoa của đất nước đã được khảo nghiệm qua bao lịch sử.

"Em sao vậy?" Đường như hoàn toàn không biết xấu hổ trong cái hoàn cảnh quần rách áo manh này, Mạc Trần tò mò nhìn Lê Nhan, bước một bước đến chỗ cô.

Lê Nhan giống như là bị điện giật, lông tơ trên người đều dựng đứng: "Anh, anh đừng qua đây!"

Mạc Trần dừng bước lại, mắt chớp chớp, sáng mắt lưu chuyển: "Nếu anh nhất định phải qua thì sao?"

Vậy, vậy em sẽ... "xoạc" anh đấy!

Bingo! Trả lời chính xác.

Hồ hấp Lê Nhan hơi gấp gáp, trái tim tựa như con thỏ tung tung nhảy loạn, đại não cũng sắp thiếu dưỡng khí, huyết mạch toàn thân đều căng phồng đến nơi rồi. Không, không được, để cho cô hút thuốc yên tĩnh chút!

Lê Nhan đang nghĩ ngó xung quanh tìm thuốc lá, Mạc Trần đã đi tới trước mặt cô. Bởi vì chỉ bật một ngọn đèn bàn nhỏ, Lê Nhan cũng không thấy rõ vóc hình của người đối diện, nhưng loại mỹ cảm ôm tỳ bà che nửa khuôn mặt này lại càng khiến cho đối phương nhìn dụ người hơn.

Cầu xin anh đừng dựa vào nữa, em sẽ "xoạc" anh thật đó. QAA

Lê Nhan bị ngăn lại trước bàn cơm không thể lui được nữa, một tay Mạc Trần chống trên bàn, một tay nhẹ nhàng ôm lấy eo cô: "Xin lỗi em, anh quên chuẩn bị quả sinh nhật cho em rồi."

Giọng nói anh nhẹ là như vậy, giữa môi răng còn lưu lại mùi vị của nước súc miệng, um, là vị chanh.

"Không, không sao..." Lê Nhan muốn dùng hai tay chống trước ngực Mạc Trần, nhưng khi đụng phải làn da trần trụi nhẵn bóng của anh lại như bị điện giật giật trở lại. Không mặc quần áo quả thật là phạm quy mà!

"Anh, anh có thể mặc quần áo vào không?" Đáy lòng Lê Nhan bi thương vô vàn, nếu chốc nữa thú tính của cô bộc phát thật, trời xanh chứng giám, đây tuyệt đối là lỗi của đối phương.

"Anh không biết là em ở dưới, anh chỉ xuống uống nước." Anh dựa gần như vậy, môi cũng sắp dán lên tai Lê Nhan.

Vậy thì phiền anh nhanh chóng uống nước rồi đi ngủ đi! Lỡ tai Lê Nhan đổ au giống như bị hỏa thiêu, Mạc Trần cười một tiếng thật thấp, không ngăn được xúc động khẽ cắn lên, lại ấn người sát vào trong ngực thêm mấy phần: "Quả của em... em thấy anh thế nào?"

Em thấy anh thế nào?

Đây quả thực là một câu ma chú, tinh thần Lê Nhan trong nháy mắt bị đánh tan thành mây khói. Ánh mắt Mạc Trần chìm xuống, cúi đầu nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên má cô.

Người này hình như đã hoàn toàn ngốc rồi, cho dù mình muốn làm gì thì làm, cô cũng không phản kháng đâu nhỉ?

Đáng tiếc Mạc Thiên Vương đã đoán sai tình thế.

Lê Nhan không biết là bị cái gì kích thích, đột nhiên hét lớn một tiếng, đẩy người Mạc Thiên Vương, Mạc Trấn bị đẩy không kịp phản ứng, anh chỉ thấy mắt mình hoa lên, đã bị người đè trên bàn.

Tình thế hoàn toàn ngược lại, tay Lê Nhan đè bả vai Mạc Trấn, tóc đen cũng bởi vì động tác khom người mà quét lên người Mạc Trấn, có chút nhột: "Đây là anh ép em."

Mạc Trấn: "..."

Anh nhìn người nào đó cùng lúc càng gần, bị thống chặn lại động tác kế tiếp của cô: "Chờ chút, hình như anh đụng đến eo rồi."

Lê Nhan: "..."

Hoàng lịch viết, hôm nay không thích hợp để sinh hoạt vợ chồng.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Cầu nguyện

Editor: Tiểu Anhh

Đụng đến eo là chuyện lớn, là chuyện liên quan đến hạnh phúc cả đời của Ồ.

Lê Nhan không dám coi thường, vội vội vàng vàng đỡ Mạc Trấn lên ghế sofa, để cho anh nằm úp sấp lên mặt ghế. Sau đó lại lục tủ dưới TV lấy lọ thuốc rượu ra, dựa theo chỉ dẫn trong tờ hướng dẫn bắt đầu xoa bóp cho Mạc Trấn.

Hai tay vừa đặt lên eo Mạc Trấn, Mạc Trấn lại không kìm được "ừm" một tiếng, ngay cả cơ thể cũng run lên.

Lê Nhan sợ đến mức vội vã thu tay về: "Sao vậy anh? Rất đau à?"

"Không phải..." Chỉ là có chút thoải mái...

"Vậy... em tiếp tục nhé?" Tay Lê Nhan lẹ nhàng phủ lên eo Mạc Trấn, trước kia cô và mẹ có học qua về mát xa, bây giờ vừa nhớ lại thủ pháp, vừa không chế lực đạo, miết lên eo anh.

Mạc Trấn khép mắt lại, cảm thụ một đôi bàn tay mềm mại đang xoa xoa bóp bóp liên tục trên người mình, chu du khắp nơi, quả thật chính là đang... khiêu khích. Mà tệ nhất là, theo đôi tay càng lúc càng đi xuống kia, anh cảm thấy cơ thể mình... giống như nổi lên chút ít phản ứng không nên nổi.

May mà lúc này đang nằm sấp.

Mạc Trấn dúi đầu vào trong gối, môi mím thật chặt, sợ âm thanh của mình tiết lộ ra cảm xúc khó nhịn.

"Lực đạo này có được không?" Một bên Lê Nhan làm tròn bổn phận ắn ắn lên eo Mạc Trấn, một bên hỏi ý kiến của anh. Yết hầu Mạc Trấn động động, từ trong kẽ răng nặn một chữ: "Ừ..."

Âm thanh trầm thấp rầu rĩ, từ trong gối truyền ra có hơi sai lệch, nhưng lại hấp dẫn chết người.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Nhan hồng hồng, động tác trên tay lại không ngừng lại: "Xin lỗi..." Nếu vừa rồi cô không làm ra phản ứng lớn như vậy, anh cũng sẽ không đụng đến eo.

Mạc Trấn trầm mặc một lát, hơi nghiêng đầu, lộ ra non nửa gương mặt: "Em có biết đôi với đàn ông eo rất là quan trọng không?"

Lê Nhan: "..."

"Em làm tổn thương tới vòng eo quý báu của tôi, chỉ một câu xin lỗi là xong hả?"

Lê Nhan: "..."

"Vậy anh muốn thế nào?"

"Ít nhất em phải bồi thường tôi." Mạc Trần trả lời thật nhanh, tựa như đang đợi cô hỏi như vậy.

Miệng Lê Nhan giật giật, mơ hồ có dự cảm xấu: "Bồi thường thế nào?"

"Bồi thường thịt."

...

Cô không nghe thấy gì hết.

"Trần Trần." Đột nhiên ở sau người Lê Nhan gọi anh một tiếng, Mạc Trần bị ấn rất thoải mái, miễn cưỡng đáp lại cô một chữ "ừ?"

"Em vừa mới tra xong, đụng đến sau thắt lưng không thể làm sinh hoạt thể lực, đặc biệt là vùng eo có liên quan đến sinh hoạt thể lực."

Vùng eo có liên quan đến sinh hoạt thể lực.

Eo có liên quan đến sinh hoạt thể lực.

Sinh hoạt.

Mạc Trần: "..."

Cầu chết khẩn cấp

Xoa bóp nửa giờ, phản ứng không nên có của Mạc Trần dần dần biến mất, mà tay Lê Nhan cũng đến mức cực hạn. Liếc qua Lê Nhan ở bên cạnh đang thả lỏng cánh tay, Mạc Trần cảm thấy mình phải sớm hồi phục 'sinh hoạt thể lực' có liên quan đến eo: "Em gọi điện cho Đường Cường, bảo anh ta ngày mai giúp tôi sắp xếp với một chuyên gia vật lý trị liệu."

"Vâng." Lê Nhan xem đồng hồ, lúc này cũng đã hơn ba giờ, chắc chắn Đường Cường đã ngủ rồi, để sáng mai gọi cho anh ta vậy.

Hai người mỗi người lên lầu, Lê Nhan không yên tâm dặn dò mấy câu mới trở lại phòng ngủ mình.

Nằm trên giường, lại không thể nào ngủ được.

Chỉ cần vừa nhắm mắt lại, trong đầu lại hiện lên từng thớ da xinh đẹp, hai chân trắng tấp thon dài, còn có hơi thở nóng bỏng đến đốt người của Mạc Trần.

Lò luyện ngục ở nhân gian, đúng là lò luyện ngục ở nhân gian mà! So với tấm poster trên đầu giường còn "luyện ngục" hơn!

Chợt ngồi bật dậy ở trên giường, Lê Nhan cầm điện thoại lên tìm dãy số của Đường Cường, gọi đi.

Điện thoại Đường Cường không tắt máy, Lê Nhan nghe tiếng "tút tut" trong điện thoại, kiên nhẫn chờ đợi phương bắt máy. Đại khái là trước một giây điện thoại sắp tự động treo máy, rốt cuộc Đường Cường cũng nhận điện thoại: "Có chuyện gì?"

Giọng anh ta nghe có vẻ rất không tốt, lộ ra vẻ bức tức và thiếu kiên nhẫn nồng nặc.

Lê Nhan cong cong khóe miệng, ngay cả giọng nói cũng ngọt hơn tám độ: "Chào buổi tối Đường đồng, vừa rồi Mạc Thiên Vương không cẩn thận đụng đến eo, bảo anh ngày mai giúp anh ấy hẹn với một chuyên gia vật lý trị liệu."

Đường Cường: "..."

Đây con bà nó chính là có bao nhiêu kịch liệt chứ! Ngay cả eo cũng đụng đến!

Đường Cường lặng im thật lâu, mới khó khăn phun ra ba chữ: "Tôi biết rồi."

"Vậy Đường đồng ngủ ngon." Lê Nhan mỹ mãn cúp điện thoại, chỉ chừa lại Đường Cường một mình bên đầu kia điện thoại hỗn loạn.

Chuyện này nhất định phải nói ngay bây giờ ư? Chính bọn họ 'sướng', còn không để cho anh ngủ?

Làm ra loại chuyện sét đánh này ngày mai bọn họ còn dám ra cửa!

Đường Cường dồn sức tắt điện thoại, vọt sang một bên, lại cuốn chăn trùm xuống giường.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lê Nhan rửa mặt xong đi ra khỏi phòng, đã thấy Mạc Trần ngồi ở dưới ánh sáng.

Dáng vẻ cao quý ưu nhã kia, đầu giống người eo tàn.

"Chào buổi sáng, Trần Trần." Lê Nhan ngáp một cái, ngồi xuống cái ghế trống đối diện anh: "Eo của anh khá hơn chút nào chưa?"

Nghe thấy chữ "eo", sắc mặt Mạc Trần bỗng chìm xuống: "Khá hơn nhiều rồi, sẽ không ảnh hưởng đến buổi quay ngày hôm nay đâu."

Chỉ là ảnh hưởng đến sinh hoạt tính phúc của anh thôi.

"Vậy tốt quá rồi, nhất định là bình thường anh không mấy rèn luyện, cho nên xương mới xốp như vậy."

Mạc Trần: "..."

Đây hoàn toàn là do sức lực của em quá lớn lại đây quá đột ngột có được không!

Tuy trong lòng phi nhỏ như vậy, nhưng Mạc Thiên Vương vẫn quyết định chờ sau khi eo khỏi hẳn, mỗi ngày phải rèn luyện ít nhất phải một giờ, triệt để ngăn chặn bị kịch này phát sinh lần nữa.

Thấy Mạc Trần chỉ lo cắm đầu ăn, lúc này Lê Nhan mới chú ý đến một cái lồng bánh bao tinh xảo trên bàn: "Bánh bao hấp của quán Bánh Bao Nương Nương! Anh mua lúc nào thế Trần Trần?"

"Sáng sớm hôm nay, không phải em muốn ăn ư?" Buổi sáng anh cố ý dậy thật sớm, đi mua lồng bánh bao hấp này. Được rồi, mặc dù căn bản là buổi tối anh không có ngủ, căn bản là không tồn tại vấn đề có dậy hay không,

Chỉ có điều là Lê Nhan thật sự vui thích.

"Trần Trần anh thật tốt!" Cô cho rằng Mạc Trần sẽ không thấy bình luận của mình, không nghĩ tới anh không chỉ không thấy, lại còn mua cho mình, "Cảm ơn anh Trần Trần!"

Con mắt Mạc Trần khẽ nhúc nhích, hơi mắt tự nhiên nhấc sữa bên cạnh lên uống, "Tôi eo xốp còn giúp em đi mua, em nói một câu cảm ơn liền đuổi tôi đi?"

Lê Nhan gặm bánh bao trong tay xong, nhìn về phía Mạc Trần: "Vậy anh muốn thế nào?"

"Ít nhất phải hôn tôi một cái."

Vốn là anh chỉ thuận miệng nói ra, không ngờ Lê Nhan thật sự đứng lên, đi tới bên anh, mái tóc dài quét qua chớp mũi anh, xúc cảm mềm mại từ trên gò má truyền tới: "Cảm ơn Trần Trần."

Âm thanh cô mềm mại, giống như bọc một lớp đường vậy, ngọt ngào không tưởng được.

Mạc Trần ngưng trong nháy mắt, thấy đối phương xoay người rồi đi, dường như là theo bản năng bắt được tay cô, sau đó kéo, Lê Nhan thuận thế ngã ngồi trong ngực anh.

Lê Nhan tựa như là bị kinh hách, thân thể hơi nghiêng, dựa hẳn vào ngực anh. Giai nhân trong ngực, khoe miệng Mạc Trần không kìm được giương lên, ngay cả eo cũng không đau như vậy nữa: "Vậy tôi nói bởi thường thịt đâu?"

Lê Nhan: "..."

Anh chữa khỏi eo đã rồi hăng nói.

Coi sự im lặng của Lê Nhan thành ngầm đồng ý, tâm tình Mạc Trần cực tốt, ngay cả người trong ngực rời khỏi vòng ôm của mình cũng không ngăn cản.

Giống như là tính tốt thời gian vậy, điện thoại Đường Cường gọi đến cũng vang lên ngay khi Lê Nhan giải quyết xong chiếc bánh bao cuối cùng.

Mạc Trần tiếp điện thoại, Đường Cường nghe thấy giọng anh, tự động mở miệng giễu cợt: "Tôi nói này Mạc Thiên Vương, tuổi cậu cũng đã được một bó rồi, không cần phải học thanh niên trẻ tuổi chơi lớn như thế, làm mình tàn rồi thì nửa đời sau cậu sống thế nào?"

Mạc Trần không cần hỏi cũng biết anh ta tưởng tượng ra cái khi gió gì, tuy anh ta nghĩ cũng không khác nhau lắm, nhưng kỳ thực bản chất lại rất khác nhau.

Chẳng qua Mạc Trần không định giải thích.

"Đã hẹn với chuyên gia vật lý trị liệu chưa? Buổi chiều tôi còn quay phim."

"Hẹn được rồi, bây giờ cậu có thể qua đó luôn." Đường Cường khựng lại, không yên tâm hỏi: "Thương thế cậu có nghiêm trọng không? Có ảnh hưởng đến hạnh phúc nửa đời sau của Lê Nhan không?"

"Không cần anh phải bận tâm." Tiếng Mạc Trần mang theo chút hàn ý, Đường Cường gần như có thể tưởng tượng ra anh đang cắn răng nghiến lợi, "Tự anh nhặt xà phòng* cho tốt là được."

(nhặt xà phòng: ngôn ngữ mạng, có nghĩa là bị bạo kích, bị bạo cú (động tác cúi người nhặt xà phòng dễ bị công kích phía sau)). để biết thêm, các bạn

chỉ cần lên GG gõ "nhặt xà phòng", "cục xà phòng huyền thoại" là ra cả đống:3)

Đường Cường: "..."

Vậy nên anh đã sớm nói không nên để cho Mạc Thiên Vương lên các trang mạng linh tinh mà!

Mạc Trần cúp điện thoại Đường Cường, sau đó chờ Lê Nhan tới trung tâm vật lý trị liệu. Đây là lần đầu tiên Lê Nhan đến Phương Hương Đường, trước kia lúc dạo diễn đàn có nghe nói qua, nơi đây là trung tâm vật lý trị liệu lớn nhất cao cấp nhất ở thành phố A, các chuyên gia vật lý trị liệu bên trong đều là nhân vật đứng đầu trong nước, muốn làm được một tấm thẻ hội viên ở đây phải có yêu cầu rất cao.

Chẳng qua thông thường ở những loại chỗ này, cho dù có trang hoàng cao cấp đến đâu đi chăng nữa cũng khiến cho người ta có một loại ấn tượng xấu, ví như một loại cung cấp phục vụ đặc thù nào đó.

Loại cảm giác này đạt tới đỉnh điểm khi Lê Nhan thấy vị chuyên gia vật lý trị liệu xinh đẹp nào đó đứng đối diện.

"Chào ngài, Mạc tiên sinh, mời ngài đi theo tôi." Chuyên gia vật lý trị liệu xinh đẹp khẽ nhếch môi với Mạc Trần, cười đến không thể bắt bẻ. Mạc Trần hơi gật đầu, kính mắc lớn trên mặt che nửa gương mặt, tiêu thư vật lý trị liệu không cách nào đọc được biểu tình của anh.

Quay đầu nhìn thoáng qua Lê Nhan, cô ôm túi đứng đứng nguyên một chỗ, nhìn có vẻ hơi tức giận. Mí mắt Mạc Trần giật giật, sau đó dường như là biết cô đang tức cái gì, khóe môi không tự chủ được vênh lên: "Em cũng vào đây."

Lời kia vừa thốt ra, sắc mặt tiêu thư vật lý trị liệu liền biến đổi. Cô đúng là một chuyên gia vật lý trị liệu đứng đầu, nhưng đồng thời cô cũng là một người phụ nữ, cô không ngại phát sinh chút chuyện gì trong quá trình phục vụ Mạc Trần.

Dù sao, có rất ít phụ nữ có thể cự tuyệt một người đàn ông chất lượng tốt như thế.

Lê Nhan đi cùng Mạc Trần vào phòng vật lý trị liệu, điều kiện nơi đây rất tốt, thậm chí còn cung cấp miễn phí wifi. Chuyên gia vật lý trị liệu đang xoa bóp cho Mạc Trần, nhưng bởi vì có Lê Nhan ở đây, nên hình như động tác không được quá trớn cho lắm. Lê Nhan nhìn lướt qua về phía bọn họ, thấy Mạc Trần ngoan ngoãn nằm sấp ở đó, rút điện thoại ra lên diễn đàn.

"Hôm sinh nhật có lên Weibo của Mạc Thiên Vương cầu nguyện, hy vọng có thể nhận được bánh bao hấp của quán Bánh Bao Nương Nương, kết quả là nhận được thật! Cảm ơn Mạc Thiên Vương vạn năng! Moa moa!"

Đăng ảnh bánh bao hấp buổi sáng chụp lên, Lê Nhan hào hứng đăng topic này. Không biết là bởi vì tiêu đề quá gây sock, hay là ID Sadako này quá truyền kỳ, nói tóm lại topic này rất nhanh đã đứng đầu trang.

Chờ cho đến khi Mạc Trần làm vật lý trị liệu xong lên Weibo, anh bị lượng lớn tin nhắn lại làm cho kinh hãi.

"Hy vọng Mạc Thiên Vương phù hộ cho em thuận lợi qua hai

môn, a men!"

"Mạc Thiên Vương, ngày mai em chuẩn bị bày tỏ với nam thần, quỳ gối cầu xin nam thần không cự tuyệt QAQ "

"Trần Tử vạn năng, em không tìm thấy sách chuyên ngành đâu cả QAQ, xin hãy phù hộ cho em tìm thấy trước khi đi học!!"

"Trần Tử vạn năng! Em hy vọng cái thai thứ hai là con gái, đừng để em lại sinh con trai!"

Mạc Trần: "..."

Vậy nên nói, trong thời gian anh làm vật lý trị liệu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy trời?

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiêu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Trao giải

Editor: Tiểu Anh

Mạc Trần mò tới diễn đàn Hải Giác, rốt cuộc cũng tìm thấy chân tướng mình bị biến thành cây ước nguyện.

Nhìn mọi người tranh nhau cầu nguyện trên topic Lê Nhan mở ra, Mạc Thiên Vương tỏ vẻ hạn hán lời.

Nếu anh thật sự linh nghiệm như vậy còn cần gì phải dùng tới vật lý trị liệu nữa! Trực tiếp phù hộ cho eo mình khỏi ngay là được! Nhưng thấy mọi người chơi hăng như thế, Mạc Thiên Vương cũng nhất thời hứng khởi bỏ lên Weibo.

"# Trần Tử vạn năng # Bạn học nào cần cầu nguyện xin mời thống nhất nhấn lại dưới Weibo này, khi nào thấy tôi sẽ coi lại tình hình để quyết định xem có phù hộ cho các bạn hay không :) "

Mạc Trần đăng Weibo này lên, còn ghim nó lên đầu trang, sau đó chuyển sang tài khoản Ăn Lê, nhấn lại dưới Weibo này: "Hy vọng tôi có thể sớm đến ngày được ăn lê, a men."

Tinh thần phân liệt thỉnh xin tự trọng

Chỉ có điều Weibo này xác thực là tạo phúc cho nhân loại. Mỗi ngày đều có fan hâm mộ, người qua đường, anti fan đều tới đây cầu nguyện, đến cả rất nhiều minh tinh trong giới cũng theo phong trào tới chơi. Chỉ trong một thời gian ngắn, Weibo này nổi trỗi vô song, hầu như mỗi ngày đều có thể thấy bóng dáng của nó trên bảng xếp hạng Weibo hot nhất, ngay cả số lượng fan hâm mộ của Mạc Trần cũng tăng vọt đến hơn mười ngàn chỉ trong thời gian ngắn.

Đường Cường nhìn số lượng fan của Mạc Trần nhích dần lên, "xi" một tiếng. Mạc Thiên Vương cừ thật, hãy nhìn lượt "tiêu thụ" mình này xem, đến cả đồng nghiệp trong bộ phận quan hệ xã hội ở trước mặt anh cũng phải tự ti mặc cảm.

Lê Nhan cũng thấy fan hâm mộ của Mạc Trần "trưởng thành" ra, cô ngược đầu lên, hỏi người đối diện: "Trần Trần, anh mua những fan này hết bao nhiêu tiền?"

Mạc Trần: "..."

Anh đâu có mua fan?! Những người này rõ ràng là bị nhân cách và sức quyến rũ của anh mà mò tới thành fan anh mà!

Mà mấu chốt chính là... Mua fan là cái khi gì vậy hả, anh không hề biết!

Mạc Thiên Vương hừ hừ hai tiếng, tiếp tục xem nguyện vọng của mọi người, anh cảm thấy mình giống như là ông già Noel đang phê duyệt danh sách quà ấy: "Phải rồi, lễ trao giải ngày mai Đường Cường sẽ đi với tôi, em về nhà nghỉ ngơi một ngày đi, nhưng buổi tối vẫn phải quay lại đây ngủ."

Lê Nhan liếc nhìn anh, đối với vấn đề ngủ ở đâu này dường như Mạc Thiên Vương hết sức để ý. Giống như hôm sinh nhật mình lần trước, về nhà ăn tối xong còn đi cùng bạn tới KTV, các cô hát đến tận ba giờ, nhưng khi Lê Nhan trở lại, Mạc Trần vẫn ngồi trong phòng khách chờ cô về.

"Vâng, em sẽ về sớm chút." Trải qua chuyện lần trước, Lê Nhan không dám chơi đến hai ba giờ mới về nữa, không phải là lo lắng vì cái gì, mà là không muốn Mạc Trần vì chờ mình mà vẫn không ngủ. Ban ngày anh quay phim có bao nhiêu khổ cực, so với ai cô đều rõ ràng.

"Trần Trần, lễ trao giải ngày mai phải cố lên nha, mặc dù em cảm thấy anh nhất định sẽ đoạt giải." Giải thưởng Kim Ngưu hai năm tổ chức một lần, Mạc Trần nhờ nhân vật Cao Sâm trong 《 Thượng Đế Cầm Khu 3 》lại được đề cử thành nam chính xuất sắc nhất, mới đây các nhà truyền thông đều ồ ồ đưa tin về lễ trao giải lần này.

Mạc Trần nghe Lê Nhan nói như vậy, cũng ngược đầu lên nhìn cô: "Nếu như tôi đoạt giải, em sẽ chuẩn bị chúc mừng tôi như thế nào?"

Trong giọng nói của anh mang ý cười nhàn nhạt, khóe miệng cũng nhô lên một độ cong vừa vặn.

"Còn có thể chúc mừng thế nào? Bình thường đều là khai champagne chứ nhỉ? Lại nói, cũng không đến lượt em chúc mừng anh đâu?" Nếu Mạc Trần đoạt giải, tự có công ty và rất nhiều người muốn nịnh bợ chúc mừng anh.

Mạc Trần vẫn nhìn cô, ý cười trên môi dần dần trở nên mập mờ: "Không bằng... lấy bồi thường thật lần trước đi, dù sao bây giờ eo tôi cũng khỏi rồi."

Lê Nhan: "..."

Ngày mai cô vẫn ở nhà chơi cả đêm mới về vậy.

Tuy Lê Nhan khó có khi có một ngày nghỉ, nhưng Mạc Trần lại bận tới tối mày tối mặt, trước khi đến hiện trường buổi lễ trao giải mười lăm phút, anh vẫn còn ở trường quay quay phim.

Lê Nhan và Trần Thanh Dương đang ngồi trước TV, kích động chờ truyền hình trực tiếp buổi lễ trao giải. Trần Thanh Dương ngoảnh thời gian, ngón tay lướt nhanh trên bàn phím: "Cậu được nghỉ một ngày tới lại không có thời gian đăng chương mới, lại nói ông chủ các cậu đúng là biết chọn thời gian cho cậu nghỉ."

Lê Nhan găm găm cánh gà, hai mắt vẫn dán vào TV: "Cậu cũng không phải là chưa từng "bùng" qua, giả bộ cần cù như vậy cho ai nhìn?"

"Tháng này chỉ còn lại có mười ngày, vì tiền thưởng chuyên cần phải liều mạng thôi!" Dứt lời, tay Trần Thanh Dương còn gõ nhanh hơn.

"Ha." Lê Nhan găm xong một cái cánh gà, lại bình tĩnh cầm một cái khác lên, "Hy vọng trước khi Mạc Thiên Vương ra sân là cậu có thể hoàn thành xong."

Trần Thanh Dương bị phần trong lòng, âm thanh gõ bàn phím càng trở nên sắc bén.

"Các bạn khán giả thân ái, buổi lễ trao giải Kim Ngưu lần thứ năm mươi ba sắp bắt đầu, thông qua máy quay chúng ta có thể thấy trên hiện trường đã tụ tập rất nhiều các nhà truyền thông cùng với các nhân sĩ đến từ các giới. Lễ trao giải năm nay có thể nói là tinh quang lấp lánh, ngoại trừ có Mạc Trần Mạc Thiên Vương nhờ bộ phim quốc tế « Thượng Đế Cắm Khu 3 » được đề cử, còn có ngôi sao mới trong ngành điện ảnh Diêm Nhạc Hiền, Tiêu Uyển Yên. Năm nay có 37 bộ phim được đề cử..."

Nữ MC trên TV còn đang thao thao bất tuyệt lời mở đầu, theo bản năng Lê Nhan ngồi thẳng lại: "A, sắp bắt đầu rồi."

Trần Thanh Dương tranh thủ thời gian liếc qua màn hình, sau đó lại nhanh chóng dính mắt vào máy tính: "Sao lại là người phụ nữ này dẫn chương trình? Lần trước Mạc Trần tham gia buổi lễ, cô ta quần lấy Mạc Trần hỏi rất nhiều các câu hỏi riêng tư, cái ánh mắt kia tưởng như muốn ăn anh vậy."

Lê Nhan chớp chớp mắt, xoay đầu lại nhìn Trần Thanh Dương: "Câu hỏi riêng tư? Không phải các cậu thích nghe mấy thứ này sao?"

"Mẫu chốt là ánh mắt của người dẫn chương trình! Nếu không phải có nam MC ở bên cạnh kéo cô ta, cô ta sẽ trực tiếp nhào tới người Mạc Thiên Vương luôn!"

"Không đến mức đó chứ." Lê Nhan lau lau dầu mỡ trên tay, tầm mắt lại rơi trên người nữ MC bộc phát tình cảm mãnh liệt, "Dù sao cũng ở trước mặt nhiều người xem như vậy, cô ta không dám làm bậy đâu."

"Cậu thì biết cái gì!" Cứ việc "sét đánh đùng đoàng" bên tai, Trần Thanh Dương vẫn có thể rút ra thời gian quở trách Lê Nhan: "Những người này bây giờ vì nổi danh chuyện gì mà chẳng làm được, không chừng hôm nay cô ta lại hỏi Mạc Trần vấn đề đầu đầu."

"Ồ." Lê Nhan nhàn nhạt ồ một tiếng, bỗng thấy mình tỉnh thứ nhất đã đi lên thăm dò, "A, có người tới rồi."

Trần Thanh Dương gõ mạnh vào enter, thò ra một hơi thật dài: "Cuối cùng vẫn kịp." Cũng không thèm kiểm tra xem có gõ sai chữ hay không, Trần Thanh Dương đã trực tiếp gửi bản thảo vừa gõ xong lên mạng. Thấy chương mới hiện lên trang đầu, Trần Thanh Dương mới yên lòng đưa mắt dời đến trên màn hình TV: "Nè, cậu có thấy mấy năm gần đây Nghệ Bạch càng trở nên xấu hơn không? Là trường hợp của phẫu thuật da thất bại?"

Lê Nhan ôm gối dựa vào lòng, nhìn đăm đăm vào màn hình TV: "Nghệ Bạch là ai?"

"Là bác gái vừa đi trên thăm dò ấy."

Lê Nhan: "..."

"Hừ! Mấy năm trước còn có truyền thông đưa tin Nghệ Bạch và Mạc Trần là tình chị em hư hư thực thực, Mạc Thiên Vương có thể nhìn trúng đến Nghệ Bạch ư? Ha ha."

Lê Nhan: "..."

Khó trách cô lại có ác ý sâu nặng với Nghệ Bạch đó như vậy.

"Cái váy này của Tôn Hiểu Mạn có thể trễ ngực hơn nữa không? Có bản lĩnh thì đừng có mặc nữa!"

Lê Nhan: "..."

Nghe Trần Thanh Dương xoi mói, cô đột nhiên thấy lòng hơi chua xót.

Trước kia mấy người trong phòng ngủ đều thích truy tít, mỗi khi các cô tụ tập chung một chỗ nói chuyện về mình tít, cô đều lặng im ngồi một bên, xem thường tham dự vào những thú vui cấp thấp của đám bạn cùng phòng, không nghĩ tới... mình cũng có một ngày sa đọa vào như vậy.

Nếu không phải vì Mạc Trần, cô thà đi ngủ cũng không muốn xem buổi lễ trao giải này.

Trần Thanh Dương vẫn còn đang nói nhảm, tại hiện trường chợt hú lên, Trần Thanh Dương bấu chặt cánh tay Lê Nhan, giống như hô hấp cũng ngừng lại rồi.

"Mạc Thiên Vương!" Nữ MC vì kích động mà giọng nói truyền ra từ trong âm hưởng bị lạc, mắt Lê Nhan giật giật, chỉ thấy một chiếc Rolls-Royce dừng lại bên thăm dò.

Tại hiện trường, dưới tiếng hét nhiệt tình của khán giả cùng với ánh đèn flash sáng như ban ngày của phóng viên, cửa xe "phịch" mở ra, Mạc Trần từ trên xe bước xuống.

Vào giờ khắc này, lần đầu tiên Lê Nhan sâu sắc cảm nhận được, người này thật sự là một ngôi sao Thiên vương.

Anh mặc bộ tây trang màu đen, bên trong phối với áo sơ mi màu xám nhạt cùng với caravat màu rượu đỏ, nhìn như một quý tộc ưu nhã. Dù cho đứng dưới ánh đèn flash như cuồng phong bão táp, anh cũng có thể lộ ra nụ cười hoàn mỹ nhất.

"A a a a!" Trần Thanh Dương thiếu chút nữa tăng động chạy quanh phòng một vòng, "Anh ấy vừa cười với tó."

"... Anh ấy đang cười với ông kính."

"A a a làm sao đây? Mạc Thiên Vương đẹp trai quá mà!" Đắm chìm vào sắc đẹp của Mạc Thiên Vương, Trần Thanh Dương đã hoàn toàn mất lý trí.

Lê Nhan bấu môi không đếm xỉa đến cô, trong TV Mạc Trần đang đi trên thảm đỏ, thường thường dừng lại để cho truyền thông chụp hình. Giọng nói kích động của nữ MC lại truyền tới: "Đây là lần thứ ba Mạc Thiên Vương tham gia buổi lễ trao giải Kim Ngưu rồi, ngay một phút trước, truyền thông còn đang suy đoán xem tối nay anh sẽ tham gia cùng với ai, nhưng sự thật là —— Mạc Thiên Vương vẫn không dẫn theo bạn gái, lần thứ ba một thân một mình bước lên thảm đỏ!"

Lê Nhan nghe đến đây khẽ nghiêng đầu nghĩ, không có bạn gái còn có bạn trai mà, không phải có Đường Cường đi cùng với anh sao? Nếu thật sự cô đơn đến vậy, có thể để cho Đường Cường đi cùng anh trên thảm đỏ mà.

Đường Cường vĩnh viễn nằm không cũng trúng đạn

Mạc Trần đi tới trước bàn ký tên xong, nữ MC đã gấp không đợi được nhảy đến bên người anh: "Mạc Thiên Vương, tại sao anh vẫn không dẫn theo bạn gái vậy? Là không tìm được người thích hợp, hay là cố tình tránh hiềm nghi?"

Lê Nhan giật giật khoe miệng, câu hỏi này đúng là đơn giản đến thô bạo mà, tốt xấu gì cũng phải thêm chút kỷ xảo đàm phán vào bên trong thì mới không uổng cái chức vụ người dẫn chương trình của cô chứ.

Ngược lại vẻ mặt của Mạc Trần vẫn không có bất kỳ biến hóa nào, dường như đã quen với loại câu hỏi này, anh vẫn duy trì nụ cười tiêu chuẩn của Mạc thị: "Là không có ai nguyện ý làm bạn gái của tôi, người tôi muốn mời đều là bạn gái của người khác rồi."

Tin lời anh nói mới là kẻ ngốc. Nhưng nữ MC cũng không dễ đuổi đi như vậy: "Vậy trước đó Mạc Thiên Vương muốn mời ai?"

"Vốn dĩ tôi muốn mời chị Tần Nhu, đáng tiếc lại bị Cao Dật giành trước một bước."

Nhiệt tình của nữ MC rõ ràng là bị đã kích, đáp án này... có cũng như không có.

Tần Nhu là nghệ sĩ lâu năm của Khải Hoàng, có quan hệ tiền hậu bối với Mạc Trần, Mạc Trần còn bỏ thêm chữ "chị" trước tên của Tần Nhu, giống như là mang bối phận lên cho mọi người xem thấy vậy. Mà Cao Dật và Tần Nhu là nhân vật nam nữ chính trong bộ phim 《Đền trời phổ nam》, hai người cùng nhau được đề cử, cùng nhau tham gia buổi lễ trao giải là chuyện rất đổi bình thường.

Đáp án này của Mạc Thiên Vương, phải là an toàn đến nước chảy không lọt.

Càng cân càng hăng, nữ MC thấy ‘đánh thái cực’ với Mạc Trần vô tác dụng, quyết định đi thẳng vào vấn đề: "Vay về phương diện tình cảm của Mạc Thiên Vương có tiến triển gì không? Truyền thông và người hâm mộ rất quan tâm đến vấn đề này đấy ạ."

"Ta nhỏ vào! Là cô quan tâm thì đúng!" Trần Thanh Dương tuy nói như thế, nhưng lỗ tai vẫn dựng lên.

Mạc Trần đứng đối diện với ông kính suy nghĩ, sau đó lộ ra nụ cười nhợt nhạt có chút bất đồng nho nhỏ so với vừa rồi: "Gần đây tôi giống như là thích một người."

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Thử

Editor: Tiểu Anhh

Trần Thanh Dương lấy tư thế hươ tay múa chân cứng đờ giữa phòng khách, ngay cả ánh đèn flash chớp nháy không ngừng xung quanh Mạc Trần trên hiện trường dường như cũng ngừng lại trong nháy mắt.

Ngay sau đó là những tia chớp so với vừa rồi càng mãnh liệt hơn, lấy phong thế dời non lấp bể quét sạch toàn bộ hội trường, chói đến mức cả một vùng thảm đỏ trông giống như ban ngày, cho dù đang ngồi trước màn hình TV cũng có thể nghe thấy tiếng phóng viên điên cuồng bấm shutter.

Tanh tách tanh tách, thanh thúy lại giàu nhịp điệu, tựa như những tiếng hét chói tai hết đợt này đến đợt khác.

Nội tâm Trần Thanh Dương gào rú tuyệt đối mất khống chế hơn so với hiện trường người xem, cô ấy xông tới bên người Lê Nhan, muốn tóm lấy cô mãnh liệt lắc hai cái để phát tiết hết cảm xúc đang bành trướng trong lòng, lại phát hiện Lê Nhan còn sững sốt hơn mình, đờ đẫn nhìn Mạc Trần trong TV mà ngẩn người.

Trần Thanh Dương đổi tó thành vớ, nặng nề khoác lên vai Lê Nhan: "Đại Lực à, không ngờ tình cảm cậu dành cho Mạc Thiên Vương đã sâu đậm như vậy. Muốn khóc thì cứ khóc ra đi, tớ sẽ không cười nhạo cậu đâu."

Cô cứ như vậy đã giúp Mạc Thiên Vương phát triển thêm một fan cuồng thân yêu, loại cảm giác thành tựu này còn khiến người ta hưng phấn hơn so với phát triển một đoàn viên.

Lê Nhan khẽ mím môi, cuối cùng dời tầm mắt trên mặt Mạc Trăn đi, nhìn về mặt đầy thương hại của Trần Thanh Dương: "Tớ chỉ đang nghĩ, nếu người anh ấy nói là tớ thì tớ phải làm thế nào đây?"

Trần Thanh Dương: "..."

Mau tỉnh lại đi Đại Lực!

Cô đi tới bên cạnh Lê Nhan, khoanh chân ngồi trên ghế sofa: "Tớ cũng cảm thấy người anh ấy nói là tớ." Phỏng chừng có hàng ngàn hàng vạn người cũng cảm thấy như vậy.

Trong TV nữ MC vẫn đang truy hỏi không ngừng, Mạc Thiên Vương chỉ bình tĩnh bày tỏ không có sau đó.

Không biết Mạc Trăn nói câu này là vô tình hay cố ý, đã trở thành điểm nhấn trong suốt buổi lễ trao giải. Cho dù đến lúc đọc danh sách đoạt giải cũng không làm cho hiện trường người xem kích động như vừa rồi.

"Trong lòng Mạc Thiên Vương có người, cảm giác sẽ không yêu một ai nữa." —— Tuy buổi lễ trao giải còn chưa bắt đầu, nhưng câu nói này đã lấy tốc độ bàn thờ chiếm đóng tất cả các diễn đàn và Weibo.

Trần Thanh Dương tuy đã thối miên rằng người Mạc Trăn nói chính là mình, nhưng cô vẫn bị đã kích khá lớn, trong suốt quá trình trao giải cũng dờ dờ dẫn dẫn nhìn, mãi cho đến khi khách quý đi lên sân khấu trao giải, chuẩn bị công bố nam nhân vật chính xuất sắc nhất của Kim Nguru lần này.

Lê Nhan cũng cũng không nhận được phải khẩn trương, cái cảm giác ấy giống như trở lại thời tiểu học, thầy giáo trên bục giảng đọc điểm của mỗi học sinh.

"Cuối cùng cũng tới thời khắc kích động lòng người nhất, chúng tôi sẽ công bố giải thưởng Kim Nguru nam nhân vật chính xuất sắc nhất lần thứ 53. Giải thưởng Kim Nguru lần này có thể nói là cạnh tranh rất kịch liệt, 37 bộ phim xuất sắc được đề cử, thành tựu của bộ phim cũng chính là thành tựu của diễn viên, trong đó còn không thiếu rất nhiều hắc mã..." (hắc mã: không lường trước được thực lực của người cạnh tranh.)

MC thao thao nói lời mở đầu, lúc Trần Thanh Dương sắp mất sạch kiên nhẫn, khách quý trao giải cuối cùng cũng lên sân khấu. Công bố giải nam nhân vật chính xuất sắc nhất là người đoạt giải Ảnh đề lần trước - Quan Nhiên, khi anh ta đi lên cả hội trường phát ra một trận tiếng hét chói tai nho nhỏ.

Quan Nhiên mỉm cười chào hỏi mọi người, sau đó mở phong thư màu đỏ trong tay ra: "Giải Kim Nguru nam nhân vật chính xuất sắc nhất lần thứ 53 là _____"

Anh ta đọc đến đây thì rất hiểu quy tắc dừng lại, đèn pha chiếu sáng lên người bốn vị diễn viên được đề cử trên hội trường, tất cả mọi người đều nín thở ngưng thần chờ Quan Nhiên đọc cái tên đó lên.

"Diễn vai Cao Sâm, Mạc Trăn!"

Tiếng vỗ tay trên hiện trường như sấm dậy, tiếng hét vừa rồi đè nén vào giờ khắc này đều bùng phát ra. Trần Thanh Dương theo khán giả trong TV hú thành tiếng, đáng về hươ tay múa chân đã hoàn toàn khôi phục trở lại trong đã kích vừa rồi: "Tớ biết mà! Tớ biết là Trăn Từ mà!" Cô nói xong còn cảm thấy không đủ, đá bay dép lê ra, nhảy lên ghế, "Cao Sâm chinh phục cả thế giới! Hú hú!"

Lê Nhan: "..."

Cô đã sớm nói rồi mà, truy tinh ảnh hưởng đến chỉ số IQ.

Trong màn hình 50 inch, ống kính ngắm thẳng vào Mạc Trăn. Trong nháy mắt ống kính quét qua, Lê Nhan thấy Đường Cường đang ngồi bên cạnh anh.

Hử? Tại sao Trăn Trăn đoạt giải ảnh đề mà sắc mặt Đường đồng không tốt lên tẹo nào vậy?

Không đợi cô nghĩ nhiều, Mạc Trăn đã đi lên sân khấu, chuẩn bị phát biểu cảm nghĩ khi đoạt giải, Quan Nhiên vẫn đứng trên sân khấu, nở nụ cười mập mờ với Mạc Trăn: "Mạc Thiên Vương, lát nữa phát biểu cảm nghĩ mời anh giải thích thêm về người anh vừa nói chút."

Hiện trường người xem cũng phối hợp phát ra tiếng cười mập mờ, cho dù là minh tinh đứng trên đài phong quang vô hạn cũng giống như người bình thường, đều có lòng bất quái.

Mạc Trăn nhận lấy cúp trâu vàng trong tay Quan Nhiên, ánh đèn flash lại chớp nháy không ngừng như thủy triều. Bài phát biểu của Mạc Trăn dĩ nhiên vẫn là cảm nghĩ khi đoạt giải đã chuẩn bị từ trước, còn với người mình vừa nhắc tới, rõ ràng là anh không có ý nói tiếp nữa.

Mặc dù không hóng được tin muốn nghe, nhưng hiện trường người xem vẫn nhiệt tình vỗ tay cho vị ảnh đề mới ra lò —— ừm, mặc dù trong phương diện ảnh đề này anh đã rất có kinh nghiệm.

Cộng thêm giải ảnh đế của Mạc Trần, trong giải thưởng Kim Ngưu lần này《 Thượng Đế Cấm Khu 3 》còn đoạt được giải đạo diễn xuất sắc nhất, biên tập xuất sắc nhất và 7 giải khác, trở thành người thắng lớn nhất.

Lễ trao giải kết thúc, hiển nhiên Mạc Trần là đối tượng mà tất cả truyền thông vây xung quanh chặn đường, Mạc Thiên Vương có người trong lòng, đây tuyệt đối là tựa đề gây shock lại thích hợp hơn so với Mạc Thiên Vương lấy được giải ảnh đế lần nữa cho ngày mai.

Chỉ có điều Mạc Trần đã xuất đạo mười năm, gần như ngày nào cũng giao tiếp với truyền thông, cái anh am hiểu nhất chính là ứng phó với đám phóng viên này. Nếu như anh không muốn, những phóng viên này không có cách nào cạy được chút tin tức có giá trị nào trong miệng anh.

Đây cũng chính là nguyên nhân Đường Cường tức giận như vậy.

Câu nói trên thăm dò kia, rõ ràng là Mạc Trần cố ý nói, tạm thời không bàn đến việc tại sao cậu ta chọn thời gian và trường hợp này để nói ra, nhưng trước khi cậu ta làm như vậy lại hoàn toàn không thương lượng gì với mình, đã đủ để cho Đường Cường thật sâu cảm thấy người đại diện như mình bị hù dọa.

Chính là loại không tồn tại.

Mặc dù anh không phản đối Mạc Trần nói chuyện yêu đương, nhưng anh không nói sẽ đồng ý cho cậu ta công khai, hướng chi, anh cảm thấy Mạc Trần thậm chí còn chưa nói chuyện này cho Lê Nhan biết —— nếu người trong miệng cậu ta là Lê Nhan.

"Party chúc mừng đoàn làm phim cậu không đi?" Đường Cường liếc xéo Mạc Trần đang ngồi trên ghế kế bên tài xế, giọng điệu có hơi lạnh nhạt.

"Không đi, tôi hơi mệt, anh đưa tôi về đi." Mạc Trần nói xong cũng tựa lưng vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi. Diễn cả một ngày, lại giằng co ở lễ trao giải lâu như vậy, tối cuối còn phải đối phó với đám phóng viên nửa giờ, anh thật sự mệt mỏi.

Không biết bây giờ Lê Nhan về nhà chưa.

Đường Cường thấy người bên cạnh mặt đầy mệt mỏi, mím mím môi chạy xe đi. Đã mười một giờ, xe trên đường không nhiều, thành phố dưới bóng đêm cũng không náo động như giữa ban ngày, an tĩnh giống như một người con gái đoan trang lễ độ.

Đường Cường lặng thinh lái xe, nhìn cả một đường lại không nhìn được nữa: "Mạc Trần, tại sao trên thăm dò hôm nay cậu lại nói như vậy?"

Người bên cạnh lặng im một lát, mới nói: "Không tại sao cả." Tiếng anh thật thấp, trầm tĩnh giống như màn đêm vậy.

Đường Cường cười nhạo một tiếng, việc mà cái người Mạc Trần này làm, từ trước đến giờ đều có nguyên nhân: "Cậu có biết công ty quy định không cho phép yêu đương không?"

"Tôi nói tôi yêu đương ư?"

"Có gì khác sao?" Đường Cường vẫn có chút tức giận, những chuyện khác vì tính cách Mạc Trần nên anh đều cho qua, nhưng riêng chuyện này anh cũng có giới hạn cuối cùng, "Bên phía công ty nhất định sẽ tìm cậu nói chuyện, cậu tốt nhất nên sớm nghĩ xem nói như thế nào đi."

Mạc Trần nhắm mắt không nói gì.

Đường Cường nhìn anh một cái, tiếp tục nói: "Hiện tại chính là thời điểm cậu nổi tiếng nhất, công ty sẽ không để cậu kết hôn đâu." Anh trực tiếp dùng từ "kết hôn", Mạc Trần đã nói thẳng ra trên thăm dò như thế, anh cũng coi như hiểu được trước đó cậu ta nói nghiêm túc là bao nhiêu nghiêm túc.

"Bên kia công ty tự tôi sẽ đi thương lượng, anh không cần quan tâm."

"Ha", Tiếng cười lạnh này quả thực là phát ra từ đáy lòng Đường Cường, "Vậy còn Lê Nhan? Cậu đã hỏi qua ý kiến của cô ấy chưa? Cô ấy nguyện ý công khai với cậu chắc? Sau khi fan cậu biết sẽ làm ra chuyện gì cậu có thể đảm bảo không?"

Khóe môi Mạc Trần co rút, rốt cuộc mở mắt ra liếc Đường Cường một cái: "Anh thật sự không phải là đám phóng viên kia giả trang thành chứ?" Cái kiểu đặt câu hỏi dồn dập không dứt đoạn chút nào này nhất đúng là trò của bọn phóng viên giải trí.

Mất Đường Cường giật giật, đến thời điểm này mà vẫn còn tâm trạng cùng anh nói đùa, Mạc Thiên Vương không hổ danh là Thiên vương mà, tố chất tâm lý tốt thật. Trong lúc cậu ta bị đám phóng viên bao vây anh đã lên mạng xem, đề tài hot nhất của buổi lễ trao giải không phải là ai đoạt được giải thưởng gì, mà là Mạc Thiên Vương có người trong lòng! Ngày mai chắc chắn sẽ lên đầu đề đây biết không!

"Đường Cường, hôm nay tôi nói như vậy không phải là muốn công khai, mà tôi chỉ muốn nhìn xem phản ứng của cô ấy thôi." Phản ứng này không chỉ đơn thuần là sau khi cô ấy biết mình thích một người sẽ có phản ứng gì, mà còn có chút phức tạp hơn.

Anh nhìn ra được Lê Nhan có cảm tình với anh, nhưng không phải ai cũng có thể chịu được áp lực khi nói chuyện yêu đương với nghệ sĩ, hướng chi cô còn là người ngoài giới.

Hôm nay anh chỉ nói câu thích một người đã bị truyền thông đưa tin rầm rầm, sau này nếu ở bên nhau thật, cho dù bọn họ không công khai, nhưng cô vẫn phải nhận áp lực lớn hơn nữa, mà cô, có thể tiếp nhận được không?

Anh cần phải cho Lê Nhan suy nghĩ rõ ràng, xem cô có nguyện ý sống vai với mình không. Tất nhiên, trước đó cô cần phải nghĩ kỹ xem cảm tình của cô đối với mình rốt cuộc là tình cảm sùng bái đối với thần tượng, hay là thật sự thích chính con người anh.

Anh không hy vọng dưới tình huống Lê Nhan còn chưa nghĩ rõ ràng, đã bị mình làm gì đó.

Suy nghĩ của Đường Cường hiển nhiên không cùng một hướng với Mạc Trấn, anh ta càng quan tâm hơn đến sự ảnh hưởng của chuyện này đối với Mạc Trấn. Vậy nên khi bây giờ nghe anh nói như thế, cũng chỉ thấy đây là thủ đoạn yêu đương mà thôi.

Chẳng nhẽ không thể tìm một cách khiêm tốn để dò xét đối phương ư? Nhất định phải khiến cho toàn bộ người trên thế giới biết thì mới hài lòng? Muốn diễn cũng không nên quá sâu!

Đưa Mạc Trấn về đến tận cửa nhà, Đường Cường không dừng lại lâu đã lái xe trở về. Khi đó Lê Nhan đã về rồi, cô đang ngồi trên ghế sofa phòng khách lướt Weibo.

Trên Weibo náo nhiệt vô cùng, mười Weibo thì có chín đều là xoay quanh tình cảm của Mạc Thiên Vượng, cảnh trao giải huy hoàng đã hoàn toàn bị vấn đề tình cảm của Mạc Thiên Vượng lấn át.

Nước Nấu Chanh v: "Nếu đã đến bước này, tôi cũng chỉ đành phải thừa nhận thôi, thật ra người Mạc Thiên Vượng nói chính là tôi, kính mong mọi người chúc phúc cho chúng tôi.:) "

Lê Nhan: "..."

Cô nhìn Weibo Trần Thanh Dương vừa mới đăng, trả lời: "Biết xấu hổ là gần với dũng cảm, không biết xấu hổ là gần với thần dũng."

Sau đó hàng đồng thần dũng chặn lại Trần Thanh Dương.

Ngắn ngủi một đêm, đã có vô vàn bạn trên mạng nhảy ra thừa nhận người Mạc Thiên Vượng nói chính là mình, ngay cả rất nhiều đại v cũng đến tham gia trò chơi này, buồn cười nhất chính là... Cái người tên Quan Nhiên kia là đàn ông đúng không? Anh ta tới góp vui làm cái gì! (đại v: chỉ những người nổi tiếng trên Weibo)

Dường như Lê Nhan đã tiên đoán được, sau trò chơi cầu nguyện, nó sẽ trở thành trò chơi ưa chuộng nhất của cư dân mạng trong thời gian tới.

Bên tai truyền đến tiếng cửa mở, Lê Nhan hơi nghiêng đầu, thấy Mạc Trấn đi vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Ghen tị

Editor: Tiểu Anhh

Mạc Trấn vẫn mặc bộ âu phục trong buổi lễ trao giải, trừ sắc mặt có chút mệt mỏi ra, thì giống y như đúc trên TV vừa nãy.

Điều này khiến Lê Nhan cảm thấy có vài phần không chân thật.

Cô đột nhiên nhớ tới trước đó Trần Thanh Dương nói nhủ.

Có thể khiến cho Mạc Thiên Vượng thích, nhất định là một người vô cùng ưu tú. Khuôn mặt phải đẹp hơn Lý Vi Vi, dáng người phải nóng bỏng hơn Lacy Hurley, đầu óc nhanh nhạy, tính cách tốt, lại còn biết nấu ăn ngon.

Mất Lê Nhan giật giật, trong chớp mắt nghe thấy Mạc Trấn nói mình thích một người, cô thật sự cho rằng người anh nói chính là mình. Nhưng cẩn thận nghĩ lại, xung quanh Mạc Trấn đây rầy những người ưu tú hơn mình, mà cô còn "thuận lý thành chương" cho rằng anh thích mình... đúng là không biết xấu hổ.

Mau chóng điều chỉnh tốt sắc mặt của mình, Lê Nhan cười tủm tỉm đứng dậy khỏi ghế sofa: "Chúc mừng anh lại cảm thêm một giải ảnh đế, Trấn Trấn."

Mạc Trấn vẫn đứng ở cửa không nhúc nhích, lúc này nghe Lê Nhan nói như vậy mới khẽ "ừm" một tiếng, đi vào nhà: "Cảm ơn."

Lê Nhan nhếch môi cười hai tiếng, liếc thời gian dưới góc phải màn hình máy tính: "Nhưng sao anh về sớm như vậy? Không phải sẽ đi ăn mừng cùng đoàn làm phim sao?"

"Tôi hơi mệt, nên về trước." Mạc Trần cởi áo khoác ngoài bộ âu phục xuống, tiện tay ném lên sofa, lại nói lỏng caravat trên cổ, ngồi xuống ghế sofa.

Lê Nhan nháy nháy mắt, bịch bịch bịch chạy tới phòng bếp, tựa như ảo thuật lấy một chai champagne ra: "Không sao hết, em đã chuẩn bị champagne rồi, anh có muốn bật chai ăn mừng không?"

Mạc Trần lạnh nhạt quét mắt qua champagne, không nghĩ tới cô chuẩn bị champagne thật.

"Tùy em." Đường như caravat làm anh không thoải mái, anh trực tiếp kéo caravat xuống, tháo hai cái khuy áo trên cổ ra.

Lê Nhan buông chai champagne, lại chạy vào trong bếp bung mấy cái đĩa nhỏ, phía trên có đặt ít bánh ngọt: "Chắc là anh cũng đói bụng rồi phải không? Mấy cái này đều là mẹ em tự mình làm, mùi vị siêu cấp ngon!"

Bánh ngọt trong đĩa nhìn tinh xảo vô cùng, tuyệt đối không thua kém hơn món ngọt trong nhà hàng năm sao. Mắt Mạc Trần dừng lại lên trên chiếc bánh một lát, thuận tay lấy một cái đưa lên miệng cắn một miếng. Mùi vị quả thật không tệ, ngọt mà không ngấy, vừa vào miệng đã tan ra, dường như còn vương lại hương thơm mát nhàn nhạt.

"Cạch", Lê Nhan bật nắp chai champagne, rót vào hai chiếc ly để cao, rồi đưa một ly cho Mạc Trần: "Cạn ly nào, Trần Trần!"

Mạc Trần nuốt miếng bánh ngọt xuống, ngược mắt lên nhìn Lê Nhan một cái. Cô nâng ly rượu, nụ cười giống như tưới mật ngọt.

"Cám ơn." Mạc Trần nhận lấy chiếc ly từ tay Lê Nhan, hơi ngửa đầu, một hơi uống cạn champagne, "Tôi mệt rồi, lên ngủ trước đây."

Dứt lời anh cũng đứng dậy rời khỏi ghế, trong tay Lê Nhan vẫn còn cầm ly rượu chưa uống, đứng im tại chỗ nhìn anh.

"Trần Trần."

Âm thanh trong trẻo trong phòng khách vang lên.

Bóng lưng Mạc Trần đi được hai bước khựng lại: "Chuyện gì vậy?"

Anh ngoảnh đầu lại nhìn Lê Nhan, ánh đèn hắt lên mặt anh, bỗng nhiên bừng sáng như ánh mặt trời.

"Chuyện đó... Anh nói anh gặp người mình thích, là thật ư?"

Lê Nhan vừa nói xong, phòng khách lại khôi phục sự yên tĩnh. Mạc Trần vẫn giữ nguyên tư thế kia, lẳng lặng nhìn cô.

My God, rốt cuộc cô cũng hỏi!

Mạc Thiên Vương thấy dễ chịu rồi, nếu cô còn không hỏi, thì anh sẽ không nhịn nổi nữa. (tưởng anh ngẫu lắm cơ mà =. =)

Mạc Trần xoay người lại, mặt đối mặt với Lê Nhan: "Là thật."

Anh thừa nhận thẳng thắn như vậy, ngược lại khiến cho tim Lê Nhan càng không thoải mái. Cô hơi bĩu môi, lại hỏi: "Cô ấy là ai vậy?"

Khoảng thời gian này, trừ những lúc ngủ ra cô gần như đều ở cùng với Mạc Trần, anh làm gì có cơ hội gặp người mình thích? Sẽ không có khả năng là nhân lúc cô ngủ chứ?

... Lê nào sau này cô phải ngủ chung với Mạc Trần thì mới được sao?

Ý nghĩ này vừa xoay chuyển trong đầu Lê Nhan, vành tai cô đã lặng lẽ đỏ lên. Cô cảm thấy dạo gần đây suy nghĩ của mình càng ngày càng đen tối.

"Tối hôm nay đã có rất nhiều người hỏi tôi câu này." Tiếng Mạc Trần như nghe thấy từ bên trong TV ra vậy, ôn hòa lại mang theo xa cách nhàn nhạt.

Lê Nhan khẽ sững người, tuy trong giọng nói Mạc Trần không có mấy may mắn kiên nhẫn một tí nào, nhưng sao cô lại giống như những đám phóng viên đó rồi? Lì lợm lại liều chết dây dưa. Cô chỉ là trợ lý của Mạc Trần, chuyện này không đến lượt cô quản.

"Thật xin lỗi." Cô cúi thấp đầu, nhỏ giọng bày tỏ áy náy.

Mạc Trần nhìn cô rất lâu, sau lại lạnh nhạt bổ sung: "Nhưng tôi có thể nói cho em."

"Hả?" Lê Nhan ngẩng phát đầu lên, dường như vẫn còn chưa hoàn toàn tiêu hóa hết câu Mạc Trần vừa nói.

Mạc Trần lại tự nhiên nói ra: "Cô ấy tên là A Diêu."

A Diêu.

Lê Nhan nhìn người đối diện, trong mắt có rất nhiều cảm xúc lướt nhanh qua, cuối cùng trở lại vẻ trong suốt như thường ngày. Cô nhú nhú mày, không xác định hỏi: "Biệt danh của... em?"

Khóe miệng "liệt" cả một đêm cuối cùng cũng nhếch lên thành một độ cong, anh không kìm được bật cười thành tiếng: "Ừ."

Chân mày Lê Nhan càng nhíu chặt hơn, nhìn có vẻ hết sức khổ não: "Em phải làm gì để đổi lại biệt danh đây?"

Lại là một tiếng cười nhẹ trầm thấp ngăn ngui, Mạc Trần liếc người đối diện, ngay cả trong mắt cũng nhiễm thêm ý cười như có như không: "Bay một cái xem nào."

Lê Nhan: "..."

Khẩu vị Mạc Thiên Vương, hơi nặng à nha.

"Em đã thấy tin tức trên mạng chưa?" Mạc Trần đột nhiên chuyển đề tài, đi tới cạnh ghế sofa. Lê Nhan không rõ nguyên do, nhưng vẫn thành thực đáp lại: "Rồi ạ."

"Nói không chừng ngày mai còn lên đầu đề."

"...Ồ." Vậy nên, anh đặc biệt tới đây là để khoe với mình sao?

"Em có suy nghĩ gì?"

"Rất... Thú vị."

Mạc Trần thần nhiên nhìn cô, lặng im một hồi lâu, mới hỏi tiếp: "Chuyện riêng của mình bị bàn luận sôi nổi trên mạng, em không cảm thấy khó chịu sao?"

"Không ạ, mặc kệ bọn họ nói gì thì cuộc sống của em vẫn phải tiếp tục trôi qua, coi như là xem một trò cười là được."

Mạc Trần: "..."

Tính cách lạc quan yêu đời như vậy, không phát triển trong giới showbiz thật là đáng tiếc.

"Vậy thì tốt rồi." Mạc Trần không đầu không đuôi nói xong câu ấy, rồi xoay người lên lầu hai. Khi bóng anh biến mất sau cánh cửa phòng, Lê Nhan mới ngồi xuống ghế lần nữa.

Tắt máy tính bật TV lên, Lê Nhan cuộn người trên ghế ngơ ngác nhìn màn hình TV.

"Mùa hè này, hãy làm mát cho làn da của bạn."

Một giọng nữ mềm mại kéo thần chí Lê Nhan trở lại, cô nhìn cô gái khẽ cong đôi môi cười ním trên màn hình, bực bội "hừ" một tiếng.

Người này là Lý Vi Vi sao? Con cưng của giới điện ảnh và quảng cáo, được truyền thông khen là người con gái phù hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ Đông Phương nhất.

Hừ, dáng người cũng chỉ như vậy thôi!

Nhấn nút tắt nguồn, Lê Nhan cảm hận tắt hết đèn phòng khách, trèo lên lầu hai ngủ.

Ngày thứ hai, trên đầu đề các tờ báo lớn quả nhiên là bị Mạc Thiên Vương chiếm lĩnh, ngoại trừ đưa tin anh lại hái được vòng nguyệt quế ảnh đế lần nữa, còn tí mĩ cặn kẻ giải thích câu anh nói trên thảm đỏ kia, Lê Nhan nghĩ bọn họ mà đi thi cao đẳng môn ngữ văn, đề đọc hiểu nhất định sẽ được điểm cao nhất —— dù sao từ một câu nói ngăn ngui như vậy mà có thể phân tích ra được nhiều như thế, không phải người nào cũng có thể làm được.

Trên Weibo, trò chơi tranh nhau thừa nhận mình là người Mạc Thiên Vương nói cũng tiến vào tình trạng dầu sôi lửa bỏng, theo thống kê chưa đầy đủ, đại v nhảy ra thừa nhận đã đạt hơn 12 người, trong đó không phân biệt giới tính.

Đường Cường nhìn con số người hâm mộ Mạc Trần trên Weibo ngênh đón thêm một đợt trưởng thành mới, cảm khái Mạc Thiên Vương quả nhiên là thiên phú dị bẩm. Nam nghệ sĩ khác nếu như công khai thừa nhận mình đang yêu, kết quả chính là rớt fan, nhưng đến Mạc Thiên Vương, mức độ nổi tiếng không những không giảm mà còn tăng lên vùn vụt, xem ra Mạc Thiên Vương đã rèn được kỹ năng "tự tiêu thụ mình" đến cảnh giới không ai bì kịp.

Có lẽ hôm qua anh đã hiểu lầm Mạc Thiên Vương rồi.

Để tỏ lòng áy náy của mình, Đường Cường đăng nhập vào Weibo mà trừ nhân viên trong công ty ra thì không có người ngoài biết, phát một tin mới.

"Mọi người không cần tranh nữa, thật ra người Mạc Trần nói chính là tôi, dù sao mỗi ngày chúng tôi đều ở bên nhau, lâu ngày sinh tình cũng rất bình thường. _(3" <)"

Kế tiếp, hình như cả cao ốc Khải Hoàng đều đều trầm mặc ba giây.

Lê Nhan ngồi trên ghế lái phụ, xem Weibo Đường Cường vừa mới đăng, môi co giật. Ngày đó vào công ty, xuất phát từ yêu cầu công tác nên cô thêm

Weibo của Đường Cường. Chỉ là đã rất lâu anh ta không update Weibo, Lê Nhan cũng sắp quên mất mình chú ý người này.

Tại sao anh ta không giữ yên lặng không nghe không thấy như trước đi? Hơn nữa biểu tượng nằm đạn ở cuối đó, là để đồng bộ với cái tên "nằm đạn là một loại tinh thần" của anh ta ư? (mấy thím vẫn nhớ chú thích ở chương 1 chứ? tên của Đường Cường đọc gần giống với "hằm cũng trúng đạn" đấy ạ.v)

Đang nghĩ tới Đường Cường, thì cái tên Đường Cường chợt lóe sáng trên màn hình di động, dọa Lê Nhan tí nữa quăng điện thoại đi: "Chào buổi sáng, Đường đồng."

"Ngày mai công ty có một tiệc rượu, cô thông báo với Mạc Trần một tiếng, lát nữa tôi sẽ gửi thời gian và địa điểm tới cho cô."

"Vâng."

"Còn có chủ tịch muốn gặp cậu ta, bảo cậu ta rút hai ngày ra đến công ty."

Lê Nhan: "..."

"Nghe thấy chưa?"

"... Rồi ạ."

"Xác định được thời gian thì thông báo cho tôi, nhanh vào."

"Vâng."

Mạc Trần liếc mắt nhìn Lê Nhan sau khi ngắt điện thoại thì sắc mặt không thể nào tốt lên, cau mày: "Anh ta nói gì vậy?"

"Anh ấy nói chủ tịch muốn gặp anh." Lê Nhan ngoảnh đầu lại, trưng ra vẻ mặt trách trời thương dân nhìn Mạc Trần.

Dáng vẻ đó lại chọc cười Mạc Trần: "Anh ta có nói lúc nào không?"

"Anh ấy bảo anh bớt thời gian, nhanh vào."

Mạc Trần suy nghĩ một chốc: "Vậy thì buổi sáng ngày mai đi, em nói lại với Đường Cường một tiếng."

"Vâng." Lê Nhan gật đầu, điện thoại lại rung hai lần, là Đường Cường gửi tin nhắn tới, "Bây giờ rưỡi tối ngày mai công ty có một tiệc rượu, địa điểm tại hội trường công ty."

Mạc Trần khẽ nhủ mày, anh không thích những hoạt động xã giao kiểu này, nhưng mỗi năm công ty mở tiệc rượu một lần, anh không thể không tham dự. Anh liếc Lê Nhan bên cạnh, giống như vô tình nói: "Tiệc rượu ngày mai em đi cùng tôi."

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Tiệc rượu

Theo thông lệ, mỗi năm Khải Hoàng thường chọn tháng năm tháng sáu để tổ chức tiệc rượu, trừ những thành viên trong ban giám đốc và nghệ sĩ trong công ty ra, thì những nghệ sĩ nổi tiếng trong giới cùng với các nhà đầu tư lăm tiền nhiều của cũng sẽ được nhận thư mời. Nói thẳng ra, mục đích của bữa tiệc này chính là để tạo cơ hội cho mọi người ôm đồm nhau.

Vũ hội xã giao của xã hội thượng lưu, một thị dân nho nhỏ như Lê Nhan đương nhiên là chưa bao giờ tham gia, cho nên khi cô lật tung tủ quần áo cũng không tìm được một bộ thích hợp để tham gia loại trường hợp này, về tình về lý cũng có thể tha thứ.

Chán nản nhìn đồng quần áo bị mình lục tung hết cả lên, cuối cùng Lê Nhan cũng buông tha không gầy giụa nữa, ngồi phịch xuống giường.

Xem ra chỉ có thể thừa dịp ngày mai đi mua quần áo thôi.

Nghĩ tới đây cô lại thấy đáng lòng, mặc dù vừa được phát tiền lương, nhưng năm ngàn tiền lương trừ đi bảo hiểm và thuế lợi tức cá nhân, số còn dư lại... Không biết có đủ mua một bộ quần áo cao cấp không đây.

Tại sao cô vừa được phát tiền lương thì phải "nhè" ra hết vậy? QwQ

Mệt mỏi quá, cảm giác sẽ không yêu nữa

Cũng may Đường Cường đã rút ngắn thời gian thử việc thành một tháng, bắt đầu tháng sau là cô có thể nhận được tiền lương của nhân viên chính thức rồi. Đường Cường nói bởi vì Mạc Trần đánh giá cao cho biểu hiện trong công việc của cô —— tuy anh ta không biết một trợ lý đến xe còn không lái được có chỗ nào để đánh giá cao, nhưng vẫn tăng tiền lương cho cô đến tám ngàn.

Bây giờ cô đi theo Mạc Trần, lịch trình mỗi ngày đều rất chặt, căn bản là không có thời gian ra ngoài phung phí, hơn nữa ở đây ăn của Mạc Trần ở của Mạc Trần, tiền lương chuyển vào thẻ còn chưa động tới, cứ theo đà này, rất nhanh thôi cô sẽ trở thành phú bà rồi!

Nghĩ như vậy, Lê Nhan cũng thấy dễ chịu hơn.

Bởi vì là tiệc tối, đoàn làm phim sẽ kết thúc công việc sớm, vậy nên hôm nay sẽ quay trước thời hạn. Lê Nhan xem thời gian, mới ngủ được ba tiếng, đúng là muốn mạng người ta mà.

Vừa ngáp vừa xuống lầu, Mạc Trần đã ngồi trong phòng khách ăn sáng. Hình như anh đã quen với sinh hoạt chỉ ngủ hai ba tiếng rồi, tuy trên mặt cũng có chút ít mệt mỏi, nhưng so sánh với Lê Nhan thì quả thực là thần thanh khí爽.

"Chào buổi sáng Trần Trần." Lê Nhan nhắc sữa bò trên bàn lên, rót một nửa vào cốc của mình, "Em có thể xin nghỉ nửa ngày hôm nay không?"

Mạc Trần ngược mắt lên nhìn cô, cắn miếng bánh mì vừa mới nướng xong: "Có chuyện gì à?"

"Em muốn mua quần áo mặc trong bữa tiệc tối." Lê Nhan ngồi xuống ghế, mắt cũng không mở ra.

Động tác trên tay Mạc Trần khẽ khựng lại, liếc qua cái người đang thoi thóp: "Không cần đâu, sau khi kết thúc công việc tôi sẽ đi cùng em."

"Ừm." Lê Nhan lấy bánh mì, thân người lại trượt trên ghế, tựa như đang nói mớ vậy.

Mạc Trần bật cười, đi tới cạnh cô xoa xoa mái tóc đen mềm mại: "Nếu buồn ngủ quá thì lên lầu ngủ đi, buổi chiều kết thúc công việc thì tôi gọi cho em."

"Không cần, em không buồn ngủ!" Cường bách mình mở mắt ra, Lê Nhan ngồi thẳng người lại, cắn miếng bánh mì sắp rót khỏi tay, "Em ăn chút là được rồi."

Mạc Trần cúi đầu nhìn cô chốc lát, nhẹ giọng nói: "Không nên quá miễn cưỡng mình, thân thể quan trọng hơn."

"Là anh mới đúng, mỗi ngày đều quay phim như vậy thân thể anh sẽ không chịu nổi!" Cô còn có thể ngồi ở trường quay bắt cá, nhưng Mạc Trần phải quay phim liên tục, nếu nói khổ cực, không biết anh khổ cực hơn mình bao nhiêu lần.

Mạc Trần không tiếng động khẽ cười, đi tới trước ghế dựa, ngồi xuống: "Tôi quen rồi, nhưng em không cần phải miễn cưỡng mình."

"Em là trợ lý của anh, tất nhiên là muốn ở cùng với anh!" Mặc dù ông chủ thường cho cô cơ hội trốn làm, nhưng cô là một nhân viên tận tụy vì chức nghiệp!

Ồ... Mạc Trần chống cằm, trầm ngâm nhìn cô.

Lê Nhan bị nhìn có chút quần bách, cô sờ sờ chóp mũi, thăm dò hỏi: "Sao.. vậy?" Cô vừa nói sai chỗ nào rồi à?

"Không có gì, ăn sáng đi." Mạc Trần không nhìn tiếp nữa, tiếp tục giải quyết bữa sáng trước mặt mình.

"À vâng." Lê Nhan nhìn đồng hồ, cũng nhanh chóng ăn hết bánh mì.

Ở trên xe ngủ nửa tiếng, lúc đến trường quay tinh thần Lê Nhan đã tốt lên hơn nhiều. Mạc Trần chỉ chọn mắt nghỉ ngơi trong lúc thợ trang điểm hóa trang cho anh, thấy vậy Lê Nhan lại càng tự trách mình hơn. Tai nạn xe lần trước chỉ là một sự cố bất ngờ, cô chỉ thấy có tí da tay mà thôi, nhưng mỗi lần nhắc tới chuyện lái xe với Mạc Trần là anh sẽ xụ mặt cực tuyệt, không có chỗ cho mình thương lượng.

《 Quý Giáo 》 đã quay liên tục hai tháng, nhân viên công tác trong đoàn làm phim đều tiến vào thời kỳ mệt mỏi, đạo diễn nhân dịp hôm nay cho kết thúc công việc sớm, quyết định cho mọi người nghỉ một ngày mai, đổi lấy tiếng hoan hô của mọi người. Có động lực ngày nghỉ, hiệu suất làm việc của mọi người tăng lên không ít, ngay cả mắt Lê Nhan cũng loang loáng nước mắt cảm động, kỳ nghỉ! Kỳ nghỉ! Rốt cuộc cô cũng có thể danh chính ngôn thuận nghỉ một ngày!

"Ngày mai không quay tôi còn công việc khác." Thừa dịp lúc nghỉ ngơi ngủ lấy sức Mạc Trần đột nhiên mở mắt ra, nâng mắt liếc Lê Nhan một cái.

Nước mắt bị ép trở lại trong hốc mắt, Lê Nhan không thể tin nhìn Mạc Trần, tựa như đang nhìn Chu Bái Bì: "Công việc gì?" (Chu Bái Bì: là một tên cường hào ác bá dưới ngòi bút của tác giả Cao Ngọc Bảo trong "Nửa đêm gây")

"Chụp ảnh cho tạp chí 《 Tomato 》" Mạc Trần trả lời rất xúc tích, nói xong lại tiếp tục nhắm mắt ngủ bù.

Lê Nhan: "..."

Mạc Thiên Vương đúng là kẻ cuồng công việc.

Biểu tình trên mặt cô thay đổi mấy lần, cuối cùng thắm thía nói: "Mạc Thiên Vương à, cường độ công việc quá lớn rất dễ lao lực mà nghèo đấy."

Mạc Trần: "..."

Đây là đang nguyên rửa ư? Hay là chân thành khuyên anh?

Mạc Thiên Vương giật giật môi, tiếp tục ngủ.

Dưới hiệu suất công việc cao, bốn giờ chiều đoàn phim đã thu công. Đạo diễn Từ và Ôn Hiểu Hiểu cũng được nhận thư mời của Khải Hoàng, nghe nói tác giả Thu Ý của 《 Quý Giáo 》 cũng sẽ tham dự bữa tiệc tối nay. Mặc dù Lê Nhan không truy tình, nhưng có cơ hội được thấy nhiều người nổi tiếng như vậy cô vẫn có chút xiu xiu kích động.

sau khi công việc kết thúc, Ôn Hiểu Hiểu muốn mời Mạc Trần cùng tới buổi tiệc, nhưng Mạc Trần lấy cớ mình còn đi spa khéo léo từ chối. Lê Nhan theo Mạc Trần lên Bentley, cho đến khi xe rẽ vào giao lộ trước mặt, cô mới cảm thấy ánh mắt oán hận của Ôn Hiểu Hiểu cũng biến mất.

"Chúng ta đi đâu vậy Trần Trần?" Tuy Mạc Trần nói phải đi làm spa, nhưng cô cảm thấy đó chỉ là lấy lệ với Ôn Hiểu Hiểu.

"Phòng làm việc của An Dịch." Mạc Trần đáp.

An Dịch?

Lê Nhan luôn có cảm giác cái tên này quen quen, nhũn nhũn suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng nhớ ra người này là người nào.

Stylist nổi tiếng quốc tế, nghe nói muốn tìm anh ta hóa trang phải hẹn trước một tháng. Bởi vì anh ta là nhà tạo hình ngự dụng của Mạc Trần, nên khi trước Lê Nhan có thấy topic phổ cập về anh ta trên diễn đàn, mà trong đó có không ít thiếu nữ si mê anh ta.

Phòng làm việc của An Dịch cách cao ốc Khải Hoàng không xa, tuy không khí khác như Khải Hoàng, nhưng được trang hoàng rất thời thượng mới lạ, trực tiếp vào bên trong chụp ảnh thời thượng đều có thể.

Lê Nhan nhìn từng hàng quần váy giày mũ được chia theo màu sắc, trợn mắt liu lười, đây là đem toàn bộ công ty bách hóa dọn vào trong phòng làm việc này à? Không chỉ như vậy, trên mỗi một bàn trang điểm đều sắp xếp chỉnh tề các loại đồ trang điểm, chủng loại đa dạng phức tạp phong phú, ngay cả son móng tay cũng gom đủ 108 loại màu.

"Mạc tiên sinh, xin ngài chờ một chút, thầy An sẽ xuống ngay." Nhân viên làm việc trước mặt cười với Mạc Trần, ý bảo bọn họ ngồi xuống ghế sofa bên cạnh nghỉ ngơi.

Ấy, vừa rồi còn quên nói, nhân viên làm việc ở nơi đây, mỗi một người đều có thể là đại mỹ nhân trên bìa tạp chí thời thượng.

Mạc Trần gật đầu, đi tới ghế sofa ngồi xuống, thuận tay cầm một quyển tạp chí lên. Lê Nhan có chút câu nệ đi theo, cô cảm thấy ở trong nơi này, trong nháy mắt cả người cô có nhiều thêm khí tức què cha đất tổ.

Nhân viên làm việc xinh đẹp rót hai ly nước tới, Lê Nhan nói tiếng cảm ơn, sau đó ôm ly thủy tinh uống một hớp, ừm, là nước chanh. Mạc Trần vẫn ngồi một bên lật xem tạp chí, Lê Nhan vừa uống nước, vừa nghiên cứu mắt chị xinh gái đối diện dùng bao nhiêu màu.

"Ngại quá, hôm nay hơi bận chút." Một người đàn ông đi xuống cầu thang, giọng nói rất dễ nghe, lại mang theo chút âm giọng nước ngoài. Lê Nhan nhìn sang phía người đàn ông đó, anh ta mặc một cái áo sơ mi màu hồng, bên ngoài khoác cái áo ghi lê màu đen xám, trên mái tóc vàng nhạt đội một chiếc mũ dạ kiểu Anh, bên tai trái còn đeo hai chiếc khuyên tai màu bạc.

Đàn ông mặc đồ màu hồng rất dễ khiến cho người ta có cảm giác éo lá, nhưng người đàn ông trước mặt này lại khiến cho người ta cảm thấy sạch sẽ thời thượng.

"Có thể có cơ hội chờ thầy An, là vinh hạnh của tôi." Mạc Trần buông tạp chí xuống, từ trên ghế sofa đứng lên. An Dịch khẽ cười không lên nghênh đón, mà đánh giá Lê Nhan. Lê Nhan vốn đang ngồi trên ghế, bây giờ bị anh ta nhìn như vậy thì vội vàng nhảy khỏi ghế: "Chào, chào anh."

An Dịch gật đầu với cô, coi như là chào hỏi, sau đó lại nhìn về phía Mạc Trần: "Là cô ấy à?"

"Ừ, giao cho cậu đấy."

Lê Nhan khó hiểu nhìn bọn họ, hai người này có phải là vừa giao dịch cái gì rồi không?

"Nhờ ra tìm tôi thì phải hẹn trước, nhưng nể mặt mũi Mạc Thiên Vương nên tôi mới nhận." An Dịch cầm hai tay vào trong túi quần, lại nhìn Lê Nhan từ trên xuống dưới mấy lần, sau đó mỉm cười, "Yên tâm đi, tôi sẽ lập tức tạo một công chúa ra cho cậu."

Lê Nhan: "..."

Cho nên, hai người bọn họ rốt cuộc đã tiến hành giao dịch cái gì đấy?

Mạc Trần khẽ "ừ" rồi lại ngồi xuống ghế sofa, An Dịch đi tới kéo Lê Nhan lên lầu, Lê Nhan nhìn Mạc Trần cầu xin giúp đỡ, Mạc Trần lại như không

phát hiện tiếp tục vui đầu xem tạp chí.

...

Quyển tạp chí đó có cái gì đẹp mắt à!!

Nội tâm Lê Nhan có mười vạn con thảo nê mã chạy vút qua. (thảo nê mã: là tên một con vật hư cấu có hình dạng như lạc đà nhưng xếp vào loại ngựa, đồng thời cũng là một câu chửi tục)

"Là đi tham gia bữa tiệc của Khải Hoàng sao?"

An Dịch vẫn khăng khăng kéo cánh tay cô đột nhiên mở miệng nói chuyện, Lê Nhan sững người, sau đó gật đầu: "Đúng vậy."

"Ừ." An Dịch đáp lại một tiếng, dường như đang nghĩ tới cái gì. Lầu trên là phòng hóa trang còn lớn hơn lầu một, bày đủ loại quần áo và giày, chiếm hơn nửa diện tích căn phòng.

"Ada, cô giúp cô ấy gọi đầu đi." An Dịch giao Lê Nhan cho một nhân viên, còn mình thì đi tới đồng quần áo chọn lựa.

Lê Nhan dờ dẫm đi theo Ada gọi đầu, lúc đi ra An Dịch đã cởi áo ghi lê xuống, chỉ mặc chiếc áo sơ mi màu hồng ngồi trước bàn trang điểm chờ cô.

"Ok, lại đây ngồi đi." An Dịch đứng dậy, chỉ chỗ ngồi bên cạnh mình. Lê Nhan cắn môi ngồi xuống vị trí An Dịch chỉ, sau đó thấy An Dịch cắt sửa tóc mình.

"Chất tóc của cô không tệ, rất mềm, hơn nữa rất đen." An Dịch vừa cắt đuôi tóc xoắn của Lê Nhan đi, vừa tán thưởng, "Gương mặt tôi cũng rất thích, rất có vẻ đẹp đặc trưng của mỹ nhân cổ điển đông phương."

"... Cảm ơn." Lê Nhan nín rất lâu, chỉ nghẹn ra được hai chữ này.

An Dịch xuyên qua gương nhìn lướt qua Lê Nhan, sau đó không kìm được phì cười ra tiếng: "Cô không cần khăn trang như vậy đâu, thả lỏng chút đi nào, đây là quá trình cần phải hưởng thụ đấy."

Lê Nhan: "..."

Nói như vậy... Cô lại càng khăn trang hơn!

Từ trong gương Lê Nhan thưởng thức An Dịch trang điểm cho mình, nhìn mái tóc suôn thẳng của mình dần dần biến thành gọn sóng, không khỏi thán phục. Cô vẫn cho rằng làm xoắn cả đầu trông rất già, cho nên cô chỉ uốn một ít ở đuôi, nhưng lúc này đây, dưới bàn tay của An Dịch, kiểu tóc này không những không cảm thấy già mà ngược lại, rất đẹp, rất hợp mốt.

Ma pháp sư của phụ nữ.

Sáu chữ này đột nhiên nhảy ra trong đầu cô, đây là đánh giá về An Dịch trên topic ở diễn đàn Hải Giác lúc ấy cô xem.

Tay anh ta như có ma thuật, có thể biến một cô gái trở thành công chúa.

Tóc chỉ uốn một lần nên cũng không tốn bao nhiêu thời gian, An Dịch buông máy sấy tóc xuống, nói với Ada bên cạnh: "Quần áo, giày và trang sức tôi chọn xong rồi, cô dẫn cô ấy đi thay đi."

"Vâng." Ada mỉm cười với Lê Nhan, "Mời đi theo tôi."

An Dịch chọn cho cô một bộ váy ngắn lộ vai màu thủy lam, trên eo trái có may một cái nơ con bướm lớn, giày sandal cùng màu, còn giúp cô chọn một chiếc dây chuyền hoa hồng màu phấn. Sau khi thay quần áo xong, Lê Nhan cũng suýt không nhận ra mình.

Dường như An Dịch rất hài lòng với tác phẩm của mình, hướng về phía Lê Nhan huyết sáo, lại gọi cô tới trang điểm. Anh ta trang điểm rất cẩn thận, ngay cả móng tay cũng tự mình sơn lên. Giúp Lê Nhan làm xong móng tay, anh ta lại cầm máy sấy thổi phần tóc dưới, cuối cùng dùng một ngón tay vắn mái tóc dài thành một búi tóc đơn giản xinh xắn bên trái, rồi cài một viên đá hình bông hoa nhỏ màu lam lên trên: "Được rồi, bây giờ cô có thể đi gặp Mạc Thiên Vương."

Lê Nhan: "..."

Cứ cảm thấy lời này, có chỗ là lạ.

Lê Nhan lớn như thế còn chưa mặc lễ phục bao giờ, vẫn có chút không quen, hơn nữa còn bị đẩy đến trước mặt Mạc Trần triển lãm, điều này khiến cô khăn trang. Lúc đi tới cửa cầu thang, Mạc Trần đang nhắm mắt dựa vào ghế sofa ngủ bù. Nhưng anh đã đổi một bộ quần áo khác, tóc cũng được thổi bông lên, lộ vẻ mềm mại lại ngoan ngoãn.

Quần áo là bộ âu phục đen và áo sơ mi trắng được thiết kế đặc biệt, caravat màu đỏ nện trở thành vẽ rồng điểm mắt.

Trần Trần quả nhiên rất đẹp trai!

Dường như cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Lê Nhan, lông mi Mạc Trần khẽ rung, chậm rãi mở mắt. Hơi nâng mắt lên, liền thấy Lê Nhan đang đứng trên cầu thang.

Bắt được tia kinh ngạc chợt lóe lên trong mắt anh, An Dịch khẽ cười một tiếng, mở miệng hỏi: "Mạc Thiên Vương thấy thế nào? Có hài lòng với tác phẩm của tôi không?"

Mạc Trần liếc anh ta, đứng dậy đi tới hướng cầu thang: "Chủ yếu là bởi vì người mẫu đẹp."

An Dịch cúi đầu cười nhẹ, Mạc Trần kéo Lê Nhan lại, cẩn thận quan sát mấy lần, chân mày hơi nhíu lại: "Có lộ vai quá không?"

Mạc dù có tóc dài xõa ra che hơn nửa bả vai, nhưng đáng về nửa ẩn nửa hiện lại càng làm cho người ta suy nghĩ miên man: "Còn nữa, cái này này cũng ngắn quá đi?"

...

An Dịch giật môi: "Yên tâm đi, có cậu bên cạnh cô ấy không có ai dám hạ thủ đâu."

Mạc Trần cảm thấy câu này có đạo lý, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi: "Không có bộ nào bọc từ đầu đến chân à?"

Vậy ngài trực tiếp kéo tấm rèm cửa sổ cuốn lên người đi? An Dịch nghiêng đầu đi không nói.

Lê Nhan nghe Mạc Trần nói như vậy, cũng cảm thấy hình như quần áo thiếu chút vải. Có chút mất tự nhiên kéo kéo váy, cô khó xử nhìn Mạc Trần: "Trần Trần, em chỉ mang năm ngàn thôi."

Mạc Trần: "..."

Lê Nhan còn đang đau khổ, không tính làm tóc và trang điểm, chỉ bộ váy này và giày không thôi, sợ rằng cô không gánh nổi, hơn nữa... Thật ra thì cô không có năm ngàn.

An Dịch ở phía sau đã bật cười ra tiếng, Mạc Trần nhìn không để miệng mình co giật, lộ ra nụ cười mỉa mai chuẩn Mạc thị: "Tính thế tôi."

Đặt câu hỏi: Đàn ông nói gì thì ngẫu nhất? Câu trả lời phải là "mua, mua, mua" và "tính thế tôi".

Thấy đáng về ngơ ngác của Lê Nhan, Mạc Trần cảm thấy anh cần phải dành nhiều thời gian dẫn cô đi dạo phố, tạo hình tượng to lớn cho mình.

Không nán lại lâu trong phòng làm việc của An Dịch, Mạc Trần dẫn Lê Nhan đến thẳng bữa tiệc. Nhìn thang máy từng tầng từng tầng đi lên, dường như tim Lê Nhan cũng từng chút từng chút nẩy lên. Cô chưa bao giờ tham gia loại tiệc rượu cao cấp này, phải nên nói gì với mọi người đây? Nếu như nói sai gì, có thể làm cho Trần Trần mất mặt không?

Mạc Trần nghiêng đầu nhìn cô, cầm tay cô nhẹ giọng nói: "Không cần lo lắng, em chỉ cần đi sau tôi cứ việc ăn ngon là được."

Lê Nhan: "..."

Trần Trần đứng là... tri kỷ.

Hội trường ở tầng 21, Lê Nhan nghe thang máy "đình" một tiếng, thì thấy nhân viên đón khách đứng ở cửa. Mạc Trần đưa thư mời cho họ, theo bản năng đưa tay kéo Lê Nhan, nhưng trước khi chạm tới tay cô thì khựng lại. Hơi dừng lại, Mạc Trần biết lắng nghe đưa tay về, nhìn cô nói: "Đi thôi."

"Dạ!" Lê Nhan nghiêm túc gật đầu, biểu tình như dừng sĩ lao tới chiến trường.

Mạc Trần: "..."

Thật ra đây chỉ là tiệc rượu thông thường mà thôi, không cần như vậy đâu.

Nhân viên đón khách rất chuyên nghiệp đẩy cửa ra cho bọn họ, Mạc Trần và Lê Nhan cùng nhau đi vào. Trong hội trường đã đến không ít người, lúc này nghe tiếng cửa mở, đều vô tình hay cố ý nhìn sang, sau đó về mặt không hẹn mà cùng trở nên vì diệu.

Hàng năm Mạc Trần đều tham gia tiệc rượu của Khải Hoàng, nhưng cho tới bây giờ anh chưa từng dẫn theo bạn gái. Lần này lại công khai dẫn theo một cô gái bên người, lại liên hệ đến câu anh nói trên thăm đồ không lâu, khó tránh khỏi sẽ sinh ra ít suy đoán.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Ôn Hiểu Hiểu muốn mời Mạc Trần cùng tới buổi tiệc. Chỉ cần xuất hiện cùng với anh, bạn không cần phải làm gì cả, mà ánh mắt mọi người nhìn bạn tự nhiên cũng không giống nhau.

Lê Nhan nhận thấy từ khi cô bước vào cửa buổi tiệc, hình như mọi người đều nhìn về bên bọn họ rồi thì thầm nói nhỏ. Bước chân càng thêm do dự, Mạc Trần không dấu vết nắm tay cô, thấp giọng nói bên cạnh cô: "Không cần phải để ý đến bọn họ, em xem có cái gì muốn ăn không?"

Lê Nhan: "..."

Trong mắt Mạc Thiên Vương em chỉ là một kẻ tham ăn thôi hả!

Kỳ thực chân tướng chính là, ở trong lòng Mạc Thiên Vương, chỗ đáng khen duy nhất của những tiệc rượu kiểu này chỉ có thức ăn.

Tuy trong lòng Lê Nhan tức giận bất bình, nhưng vẫn không có cốt khí chạy khắp nơi tìm đồ ăn. Mạc Trần vẫn kè kè bên cạnh cô, cô đi chỗ nào anh theo chỗ đó.

Nhưng lại khổ một số người muốn tới làm quen với Mạc Trần. Vốn dĩ sau khi Mạc Trần đến, tự nhiên sẽ trở thành tiêu điểm của toàn trường, nhưng lúc này anh lại không rời cô gái đó một bước, mọi người cũng không chắc đứng tại chỗ, ai cũng không nguyện ý là người thứ nhất đi lên.

Nhờ đâu đừng phải hòng sủng thì sao?

Nhưng luôn có người không biết sợ. Đường Cường bung một ly champagne trong tay, đi tới từ một đầu khác. Mạc Trần liếc qua Lê Nhan đang vui đầu ăn, bước lên hai bước tới chỗ Đường Cường: "Có chuyện gì không?"

Giọng điệu bất mãn kia làm Đường Cường nhăn mày: "Các cậu đã tới trình độ như hình với bóng rồi?"

"Nếu như anh tới để xác định chuyện này, vậy tôi nói cho anh, đúng vậy."

Đường Cường: "..."

Thấy Mạc Trần nói xong thì ra về muốn rời đi, Đường Cường mau chóng gọi anh lại: "Cậu đã thuyết phục chủ tịch như thế nào?"

Ngày hôm qua sau khi chủ tịch tìm anh đơn độc nói chuyện, thì truyền đạt xuống nói công ty không can thiệp đến vấn đề tình cảm của Mạc Trần, Đường Cường không thể không bội phục thủ đoạn của Mạc Thiên Vương.

"Không có gì, tôi chỉ nói nếu anh ta không đồng ý cho tôi kết hôn, vậy tôi sẽ tìm một công ty đồng ý cho tôi kết hôn thôi."

Đường Cường: "..."

Uy hiếp chủ tịch thẳng thừng như vậy, thật sự không có vấn đề gì sao?

Mạc Trần liếc Đường Cường một cái, nhếch môi cười: "Đường Cường, chủ tịch cả đời làm thương nhân, tuyệt đối sẽ không để cho chúng ta chiếm được tiện nghi."

Đường Cường sững sốt, sau đó cũng bật cười theo. Cậu ta nói không sai, giống như tục ngữ đã nói, hàng đã mua không thể bán lại.

Anh ta ngó Lê Nhan vui vẻ ăn đồ ăn trước mặt, ngược đầu xéo Mạc Trần: "Tạo hình này là do đích thân An Dịch làm?"

Mạc Trần nhướn nhướn mày: "Anh đối với An Dịch đúng là chân ái."

Đường Cường: "..."

Anh ta nhấp một ngụm champagne, làm ướt đôi môi hơi khô: "Cô ấy trang điểm lên nhìn rất đẹp, cậu phải cẩn thận hơn đấy."

"Cảm ơn đã nhắc nhở." Mạc Trần cười nhạt, xoay người đi tìm Lê Nhan. Anh vừa mới đi, những người muốn đi lên bắt chuyện với anh lại nổi lên ý thăm dò Đường Cường, không bao lâu sau, toàn bộ người trên hội trường đều biết người Mạc Trần dẫn tới là trợ lý của anh.

Mình tình tham gia tiệc rượu còn dẫn theo trợ lý trang điểm xinh đẹp bên người? Chỉ có thể nói Mạc Thiên Vương là một cấp trên biết săn sóc cấp dưới.

Lê Nhan thấy Đường Cường bị người ta liên tiếp tới bắt chuyện, thở dài tự đáy lòng: "Nhân khí của Đường đồng cao thật."

Mạc Trần khẽ cười một tiếng, cũng không sửa lại lời cô, chỉ nhìn thoáng qua về phía Đường Cường: "Em có thấy người phụ nữ kia không?"

"Người tóc vàng kia á?" Lê Nhan cũng nhìn về phía Đường Cường.

"Ừ." Mạc Trần gật đầu, "Người đàn ông bên cạnh cô ta là Vương tổng, nổi tiếng là tài chủ nhà quê lắm tiền ngu ngốc ở thành phố A."

Lê Nhan: "..."

Cô lặng thinh nhìn Mạc Trần.

Mạc Trần vẫn tiếp tục nói: "Người phụ nữ kia chắc là 'niềm vui mới' của ông ta, tìm Đường Cường nhất định là muốn gạ Đường Cường ký hợp đồng với cô ta, chỉ có điều Đường Cường đã sớm không ký với người khác."

Lê Nhan: "..."

Nếu là trước kia, nằm mơ cô cũng không nghĩ tới có một ngày cô cùng Mạc Thiên Vương sẽ thảo luận bát quái.

Đúng lúc bên kia Đường Cường lấy lý do mình không ký với người mới từ chối yêu cầu của Vương tài chủ, cũng đề nghị ông ta có thể đi hỏi La Thiên Thành. Đuổi một nhóm người này đi, một tốp người khác lại sấn vào.

Đường Cường nói mình được rất nhiều tiểu yêu tinh nhớ nhưng, đúng là nói có sách mách có chứng. _(:3" ∠)_

Phía cửa lại truyền tới một trận xôn xao nhỏ, Mạc Trần nhìn thoáng ra phía cửa, lại giới thiệu với Lê Nhan: "Đó chính là tác giả của 《 Quỷ giáo 》, Thu Ý."

"Đâu đâu?" Lê Nhan hưng phấn nhìn lại phía cửa, nơi đó có một vòng người đứng bao quanh một người đàn ông ở giữa, anh ta mặc âu phục đen và áo sơ mi trắng kiểu đơn giản nhất, trên mặt đeo một chiếc kính không gọng, mắt tự nhiên nhếch môi mỉm cười với mọi người xung quanh.

"Đó chính là Thu Ý ư!" Mặc dù bút danh Thu Ý nghe rất nữ tính, nhưng nói bản thân Thu Ý rất nữ tính, không bằng nói là thanh tú, cực kỳ giống với một chàng thư sinh vùng Giang Nam thời xưa, "Em có thể xin anh ta chữ ký không?"

Mạc Trần xoay đầu lại nhìn cô: "Em là fan của anh ta?"

"Không phải, nhưng em có một người bạn rất thích anh ta."

Mắt Mạc Trần khẽ động, người bạn mà cô nói chắc là Nước Nấu Chanh: "Lát nữa tôi sẽ xin giúp em."

"Cảm ơn Trần Trần!" Nghĩ nghĩ, Lê Nhan lại hỏi, "Anh cũng có thể ký cho em không?"

Mạc Trần nhìn cô, chớp chớp mắt: "Em là fan của anh?"

"Bạn em là fan siêu cấp của anh! Em từng có một tấm poster, nên muốn tặng lại nó một tấm poster có chữ ký của anh..." Lê Nhan nói tới đây thì tiếng càng nhỏ, công ty quy định, không được xin nghệ sĩ ký tên.

Mạc Trần nhìn đầu cô cười: "Lát nữa trở về phòng nghỉ tôi sẽ ký giúp em."

"Trần Trần anh thật tốt!"

"Không cần phải nhịn đâu, tôi cho phép em hôn tôi."

Lê Nhan: "..."

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Bất ngờ

Editor: Tiểu Anh

Đồng hồ treo trên tường đã chỉ tới số 11, Trần Thanh Dương vẫn không biết mệt mỏi mà rà diễn đàn mạng Phổ Giang.

Hôm nay trên diễn đàn xảy ra một chuyện lớn, tác giả đại phần hồng ở Phổ Giang là Cúc Hoa Đầy Đất bị một tiểu thẩu mình cho lên đầu tường, nói truyện mới của cô ta là sao chép lại của mình. Nghe đâu ở ngoài đời thật, tiểu thẩu mình và đại phần hồng kia là khuê mật, sau lại không biết ai đoạt bạn trai của ai, giờ hai người này cãi nhau ầm ĩ, tiểu thẩu mình đem chuyện đại phần hồng đạo văn của mình treo lên trên diễn đàn.

(trong này, đại phần hồng là chỉ những tác giả nổi tiếng còn tiểu thẩu mình thì ngược lại, tức là những tác giả không có tiếng tăm gì lắm.)

Trần Thanh Dương vui sướng mò vào topic này, trước kia cô và Cúc Hoa Đầy Đất có chút đụng chạm, giờ thấy cô ta gặp chuyện rủi ro, cô vội vàng chạy tới bỏ đá xuống giếng. Đăng nhập Weibo, đang định gửi báng mào cho tiểu thẩu mình, kết quả lại thấy Lê Nhan tag mình. (báng mào: công cụ để kiểm tra đạo văn)

"Nước Nấu Chanh Hương Ba! Tớ đã giúp cậu xin chữ ký của thầy Thu Ý rồi nà! Còn có poster có chữ ký của nam thần cậu nữa! Thấy tớ có tốt không nà! # Xin hãy gọi mị là khuê mật tốt nhất Trung Quốc #"

Tâm Trần Thanh Dương chợt nhảy dựng, mau chóng mở xem hai tấm ảnh phía dưới Weibo, đúng là chữ kí của Thu Ý tự tay viết lên quyển《 Quỷ Giáo 》, còn có chữ kí Mạc Trần trên poster 《 Thượng Đế Cấm Khu 3 》nữa.

Trời *** Đại Lực cậu thật lợi hại! Đây mới gọi là khuê mật a!!

Trần Thanh Dương kích động vô cùng, có thể chạy quanh hai vòng trái đất được rồi, chẳng qua sự kích động này không kéo dài bao lâu đã bị lo lắng thay thế.

"Đại Lực, cậu không nên vì những vật ngoài thân này mà bán mình đâu."

Đem sự lo lắng soạn thành tin nhắn gửi đi, Trần Thanh Dương thấp thòm chờ Lê Nhan trả lời.

"... Cậu suy nghĩ nhiều quá, sách và poster đều do ông chủ làm đấy == "

Ông chủ? Trần Thanh Dương bĩu môi, lại nhanh tay soạn tin: "Ông chủ các cậu lấy điều kiện gì để trao đổi với cậu?"

"Anh ấy bảo tớ hôn một cái =v= "

Móa, cái này còn có thể nhẫn?!

"Cậu hôn không?"

"Hôn (*w*) "

Trần Thanh Dương: "..."

Sao đột nhiên cô cảm thấy, người bị thiệt là ông chủ kia chứ? Xem mỗi tin nhắn Đại Lực gửi đến đều có thêm icon cảm xúc, cũng biết lúc này tâm tình nó có bao nhiêu hưng phấn.

"Đại Lực, cậu đã sa đoạ rồi, cậu không còn là Đại Lực mà tớ biết nữa."

Miệng Lê Nhan giật giật: "Một câu thôi, có muốn hay không?"

"Muốn! =3= "

...

"Sáng mai tớ có nửa ngày nghỉ, 11 giờ, gặp nhau ở quảng trường Bạch Mã."

Gửi xong tin này Lê Nhan tắt máy luôn, cuối cùng hôm nay cũng có thể ngủ trước 11 giờ! Cô hạnh phúc vén chăn lên chui vào trong giường.

Trần Thanh Dương chuyển lại Weibo Lê Nhan tag mình, rung rung nước mắt viết: "Ồ cái thời đại khuê mật cũng bị mang ra bôi nhọ, tôi rút chút năng lượng cho xã hội này đây. # Khuê mật vạn tuế # "

Hương Vân Trạch đang chuẩn bị tắt máy tính, bỗng thấy Weibo của Trần Thanh Dương.

... Nếu như cô biết Lê Nhan là trợ lý của Mạc Trăn, có còn cho rằng như thế nữa không?

Anh lặng lẽ đốt một ngọn nến phía dưới Weibo của Trần Thanh Dương.

Một giấc này Lê Nhan ngủ thẳng tới mười giờ sáng ngày hôm sau, mới chậm rãi bò dậy. Nếu như không phải đã hẹn với Trần Thanh Dương, cô rất muốn ngủ cho đến tận trưa.

Mở điện thoại ra lật lịch trình của Mạc Trăn, 1 giờ chiều phải đến công ty chụp ảnh tạp chí.

Ấy, chỉ có ba tiếng, thời gian cấp bách. Lê Nhan rửa mặt qua, tùy tiện chải hai cái rồi ra ngoài. Lúc mở cửa phòng, Mạc Trăn cũng vừa đi ra khỏi phòng. Thấy trong tay Lê Nhan xách một cái túi giấy, Mạc Trăn mở miệng hỏi: "Em phải ra ngoài à?"

"Dạ, em mang sách và poster cho bạn em." Thật vất vả mới có chút thời gian, nếu hôm nay không đi thì không biết phải chờ đến bao giờ mới có cơ hội đưa cho Hương Ba nữa.

Mạc Trăn khẽ động chân mày, cô đối tốt với Nước Nấu Chanh đó thật: "Cần tôi lái xe đưa em đi không?"

"Không cần đâu ạ, em sẽ đến công ty đúng giờ." Lê Nhan nói tới đây thì dừng một chút, ngược mắt nhìn Mạc Trăn, "Trăn Trăn, anh ăn trước đi, nhất định phải ăn đấy."

Mạc Trăn suy nghĩ chốc lát, nói: "Đúng lúc tôi cũng muốn ra ngoài ăn, em muốn đi đâu tôi đưa em đi."

"Hả? Có thuận đường không?"

"Em tới chỗ nào tôi sẽ ăn ở gần đó."

Lê Nhan: "..."

Quảng trường Bạch Mã là quảng trường mua sắm lớn nhất thành phố A, ngành ăn uống dĩ nhiên cũng tương đối phát triển, từ đồ ăn vặt ven đường đến nhà hàng sang trọng, đầy đủ các loại cần gì có đó.

Mạc Trần đặt một phòng ăn ở gần phụ cận quảng trường Bạch Mã, nhà hàng này do bạn anh mở, anh cũng đầu tư vào một ít. Lê Nhan nghe anh nói vậy, có chút kinh ngạc nhìn anh: "Hóa ra anh còn có nhiều nghề tay trái như vậy à?"

"Cần thiết mà." Mạc Trần hất cằm lên, sung sướng hưởng thụ ánh mắt sùng bái của Lê Nhan, "Bao nuôi em mười đời cũng đủ."

Lê Nhan: "..."

Ông chủ lúc nào cũng có rất nhiều trò khoe giàu

Thấy Mạc Trần bla bla thổi phồng đồ ăn ở đó, mặc dù cô cũng rất muốn ăn một bữa ở chỗ này, nhưng vẫn nhịn đau tới chỗ hẹn với Trần Thanh Dương.

Từ nhà hàng đi tới mất khoảng năm phút, lúc Lê Nhan đến quán bánh ngọt thì vừa đúng mười giờ năm mươi phút. Cô quét mắt qua cửa hàng một vòng, rất dễ thấy Trần Thanh Dương đang ngồi bên cửa sổ sát đất nghịch điện thoại.

Đi tới vỗ vỗ vai cô ấy, Lê Nhan bắt chước giọng tên du côn trên TV hỏi: "Người đẹp, có hẹn à?"

Trần Thanh Dương: "..."

Cho dù cô không quay đầu lại, vẫn có thể nhận ra đây là giọng Lê Nhan.

Xoay người vừa muốn châm chọc Lê Nhan mấy câu, khi thấy người phía sau thì bỗng thay đổi đề tài: "Tóc cậu làm ở đâu thế?"

"Hà?" Lê Nhan theo bản năng liếc lọn tóc dài trước ngực mình, ngày hôm qua trở lại sau bữa tiệc rượu, cô đi tắm rồi lăn ra ngủ luôn, sáng hôm nay cũng chỉ tùy tiện chải hai cái, bởi vì chưa gội đầu, nên tóc vẫn đang —— rối một chút.

"Hình như là goddess kiss? Mới làm một lần, còn chưa gội đầu đâu." Lê Nhan đi tới vị trí đối diện Trần Thanh Dương ngồi xuống, lấy túi giấy trong túi xách đưa tới.

Trần Thanh Dương nhận lấy túi giấy, lại không vội mở ra, bởi vì bây giờ cô đang quan tâm đến chuyện khác hơn: "Goddess kiss? Nhà tạo hình làm tóc cho cậu không phải tên là An Dịch chứ?"

Lê Nhan chớp chớp đôi mắt to, hai mắt lấp lánh nhìn Trần Thanh Dương: "Cậu cũng biết anh ta?"

Ha ha. Trần Thanh Dương giựt môi, dĩ nhiên cô biết, người phổ cập An Dịch trên diễn đàn Hải Giác chính là cô đấy!

Cô đưa tay phải ra, sờ trán Lê Nhan: "Đại Lực à, có phải áp lực công việc của cậu quá lớn dẫn đến viêm màng não rồi không?"

Lê Nhan: "..."

Giờ cô chỉ muốn giật lại cái túi giấy trong tay Trần Thanh Dương.

"Nhưng mà nói lại, sao ông chủ các cậu có biện pháp lấy được chữ ký của Thu Ý với Mạc Trần vậy?" Trần Thanh Dương mở túi giấy ra, nhìn sách và poster bên trong, yêu thích không muốn buông tay.

Lê Nhan bĩu môi: "Bởi vì anh ấy cũng bị viêm màng não."

Trần Thanh Dương: "..."

Cho nên sách với tấm poster này là lòng hảo tâm quyên tặng cho cô sao?

Không tiếp tục đề tài này nữa, hai người cùng ăn bữa trưa xong, Lê Nhan vội vã phải đi. Khó có khi Trần Thanh Dương ra cửa một lần, vốn nghĩ muốn đi dạo khắp nơi, nhưng Lê Nhan đi rồi cô cũng không muốn đi dạo một mình, đành phải trở về cùng cô.

"Đại Lực này, ông chủ các cậu đúng là quá bóc lột người mà, cậu nói xem, từ khi cậu đi làm tới nay, tổng cộng có mấy ngày nghỉ?" Trần Thanh Dương vừa đi vừa trách móc, so với người trong cuộc là Lê Nhan còn cảm phần hơn.

Lê Nhan "a" một tiếng, đột nhiên ngừng lại, chăm chú nhìn chiếc xe đầu ở giao lộ phía trước. "Sao vậy?" Trần Thanh Dương cũng dừng lại, theo ánh mắt cô nhìn sang. "Ồ, chiếc Land Rover này đẹp quá."

Lê Nhan nhếch môi, đầu chỉ đẹp, đây căn bản là xe của Mạc Trần mà, tại sao lại đậu ở đây?

Đúng lúc này điện thoại chọt reo lên, Lê Nhan lấy ra nhìn, phía trên lóe lên hai chữ Trần Trần. Cô giống như tên trộm nhanh chóng nhận điện thoại: "Có chuyện gì vậy ông chủ?"

"Tôi chờ em ở giao lộ, chắc là em thấy xe tôi rồi chứ?"

"Thấy rồi ạ." Cô liếc Trần Thanh Dương một cái, hơi quay lưng lại, nhỏ giọng nói, "Anh cẩn thận chút, ngàn vạn lần đừng để bị người khác nhận ra."

Dường như Mạc Trần khẽ cười một tiếng, Lê Nhan nghe thấy tiếng anh bên đầu điện thoại kia truyền tới: "Ừ, vậy em nhanh một chút."

"Dạ vâng." Lê Nhan vừa quay người, chỉ thấy Trần Thanh Dương hí hóp mắt quan sát mình. Theo bản năng giấu điện thoại vào trong người, Lê Nhan lui về sau bước, nói: "Làm gì thế?"

"Nói chuyện điện thoại với ai vậy? Thân thân bí bí thế?" Trần Thanh Dương đẩy gọng kính trên mặt mình, bật chế độ trinh thám.

"Ông chủ." Lê Nhan cũng rất thành thực, "Chiếc Land Rover kia là của ông chủ, tớ phải về công ty với anh ấy ngay đây."

"Ông chủ các cậu còn đích thân tới đón cậu?" Trần Thanh Dương càng hí hóp mắt nhỏ hơn, trong này, có mờ ám.

"Vừa đúng lúc anh ấy dùng bữa ở đây, thôi không nói với cậu nữa, tớ đi đây." Lê Nhan nói xong thì chạy biến, phía sau Trần Thanh Dương nhìn bóng dáng cô vội vã rời đi, không biết rằng mình lại bỏ lỡ Mạc Thiên Vương lần nữa.

Cô xoa xoa chóp mũi gửi một tin nhắn cho Hường Vân Trạch: "Hường công tử, hình như Đại Lực đang yêu!"

Hường Vân Trạch trả lời rất nhanh: "Không phải ghen tị, em cũng có thể."

"... Với ai, anh chắc?"

"Em đã nghe qua về tự luyện chưa? Chính là tự yêu mình đó."

Trần Thanh Dương: "..."

Cô hít sâu một hơi, nhấn lại: "Anh nói đúng, nước phù sa không nên chảy ruộng ngoài.:)"

Hường Vân Trạch: "..."

Bên kia, sau khi Lê Nhan cùng Mạc Trần đến công ty liền chạy thẳng tới phòng chụp ảnh ở tầng 17, 《 Tomato 》 là tạp chí nữ thời thượng nổi tiếng dưới cờ Khải Hoàng, được khá nhiều bạn nữ trẻ tuổi ưa chuộng. Hiện tại đang phát hành quý mới, cũng là lần đầu tiên công ty cho ra trang phục tình nhân, cho nên mới mời Mạc Trần tới chụp cho tạp chí.

Người mẫu hợp tác với Mạc Trần là Lisa - người mẫu nổi tiếng ở 《 Tomato 》. Lisa là người Trung Quốc thuần huyết thống, lại có khuôn mặt dài như con lai. Trên người cô nàng có khí chất đặc biệt, khiến cho cô nàng bộc lộ hết tài năng khi tham gia cuộc tuyển chọn người mẫu《 Tomato 》lúc học lớp 11.

Có thể cùng chụp ảnh tạp chí với Mạc Trần, đối với mỗi người mẫu trong《 Tomato 》 mà nói thì đây là cơ hội ngàn năm có một. Lisa khó khăn lắm mới tranh thủ được danh ngạch này, trước một tuần đã lên các loại chuẩn bị, nhưng... đến tận lúc này cô nàng còn chưa tới.

Chủ biên tạp chí thăm nguyên rủa cô nàng một trăm lần, anh ta khó lắm mới mời được Mạc Trần tới, không nghĩ đến lúc này lại rớt dây chuyền. Hơn nữa thấy tạo hình An giống như đã bắt đầu mất kiên nhẫn rồi.

Chủ biên lau mồ hôi trên trán, đang chuẩn bị đi qua điều chỉnh bầu không khí, người đại diện của Lisa rút cuộc cũng chạy chậm tới: "Lisa không tới được, trên đường tới đây cô ấy xảy ra chút chuyện, đừng vỡ đầu."

...

Đến lòng muốn chết chủ biên cũng có rồi, anh ta nhìn hai ông Phật lớn ở bên cạnh, cố gắng để mình nở nụ cười tươi: "Mạc Thiên Vương, An đại thần, tạp chí chúng ta có rất nhiều người mẫu xuất sắc, không có Lisa thì có Lina, các cậu nghỉ chút đừng vội, tôi lập tức gọi người tìm cô ta tới!"

Ngồi ở một bên Lê Nhan nhăm nhăm những lời này, sao cô cứ luôn cảm thấy, chủ biên giống mẹ Tang vậy? (mẹ tang: chắc là tú bà.v)

"Khỏi cần." An Dịch đứng lên, gọi lại chủ bút đã chạy tới cửa, "Tôi không có nhiều thời gian lãng phí với anh, chọn cô ấy đi."

Anh ta chỉ Lê Nhan đang ngồi bên cạnh Mạc Trần.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Chụp ảnh

Editor: Tiểu Anhh

Tầm mắt chủ biên theo ngón tay An Dịch dừng lại trên người Lê Nhan.

Lê Nhan giật bản mình ngay tức khắc, mọ, đây là tình huống gì vậy trời?

Ngược lại chủ biên lại nghiêm túc đánh giá cô, khuôn mặt không tẻ, cũng rất có khí chất của mỹ nhân cổ điển, nhưng người mẫu không phải chỉ cần dựa vào vẻ ngoài đẹp mắt là ai cũng có thể làm. Huống chi 《 Tomato 》 là một tạp chí nổi tiếng, sao có thể tùy tiện tìm một người ngoài nghề tới cho đủ số? Hơn nữa còn là người hợp tác với Mạc Trần.

Nhìn ra vẻ do dự trên mặt chủ biên, An Dịch chủ động mở miệng: "Hôm qua tôi mới tạo hình cho cô ấy, cô ấy trang điểm lên tuyệt đối không thua kém bất kỳ người mẫu nào trong tạp chí các anh, mà quan trọng nhất chính là... " Anh ta dừng lại một chút, nâng cổ tay trái lên nhìn đồng hồ hàng hiệu, "Ba giờ tôi còn có hẹn trước, lúc này đã một giờ mười ba phút rồi."

Chủ biên: "... "

Một giây một phút của An Dịch đều là tiền, Mạc Trần cũng như vậy. Chủ biên đành phải thỏa hiệp gật đầu, "Vậy được rồi, quần áo phải thay của ngày hôm nay đều ở bên kia, cậu xem xem rồi giúp cô ấy tạo hình đi."

"Ok."

Từ từ từ từ từ từ đã, Lê Nhan nhìn An Dịch đứng dậy đi tới khu quần áo, nội tâm đang gào thét, chẳng nhẽ không cần phải trung cầu ý kiến của người trong cuộc là cô sao?! Các anh cứ hờn hờ quyết định như vậy là muốn quấy kiểu gì?

"Ha." Bên cạnh Mạc Trần đột nhiên cười lạnh một tiếng, ngay cả bóng lưng rời đi của An Dịch cũng khựng lại, "Tôi đồng ý chưa?"

...

Chủ biên cùng An Dịch đồng thời nhìn sang, Mạc Trần khẽ héch cằm, nụ cười lạnh trên môi vẫn chưa tản đi hoàn toàn. Chủ biên nuốt một ngụm nước miếng thật lớn, cẩn thận cười nịnh nọt: "Mạc Thiên Vương, cô ấy là trợ lý của cậu đúng không? Chúng tôi sẽ trả cho cô ấy thù lao tương ứng."

Thù lao? Mắt Lê Nhan sáng rực: "Rất nhiều sao?"

Chủ biên đại đại nghe cô hỏi như vậy, kiêu ngạo ưỡn ngực lên: "Theo thông báo, phí công tác của tạp chí chúng tôi là nhiều nhất trong giới đó!"

"Cứ quyết định như vậy đi!" Lê Nhan vui sướng chạy tung tăng trên con đường thông với tiểu phú bà.

Mạc Trần: "..."

Anh ngẩng đầu lạnh lẽ nhìn Lê Nhan chăm chú.

Lê Nhan bị anh nhìn mà thấy áp lực khá lớn, cũng học theo chủ biên đại đại bày ra vẻ mặt tươi cười nịnh nọt: "Trần Trần, giang hồ cứu cấp!"

Mạc Trần: "..."

Rõ ràng là em thấy tiền sáng mắt thì có! Tích lắm tiền như vậy là muốn bao nuôi tiểu bạch kiểm hả?!

Coi sự im lặng của Mạc Trần thành ngầm cho phép, Lê Nhan vui vẻ chạy theo An Dịch. Chủ biên thấy vấn đề cấp bách này cuối cùng cũng được giải quyết, thở phào một hơi thật dài: "Cái đó, Mạc Thiên Vương, bởi vì là chụp trang phục tình nhân, cho nên lát nữa có thể sẽ có một vài động tác thân mật."

Khái Hoàng quản lý nghệ sĩ rất nghiêm, mà chính bản thân Mạc Trần từ trước đến nay cũng không quá thân cận với nữ nghệ sĩ nào, cho dù là công việc cũng có chừng mực của mình. Anh ta không thể không lo lắng Mạc Thiên Vương có chấp nhận được hay không.

Mí mắt Mạc Trần giật giật, chuyện này trước đây anh đã nghe Đường Cường nói qua. Vốn đang giữ ý kiến với "động tác thân mật giữa tình nhân", nhưng giờ người mẫu đổi thành Lê Nhan... Anh cầu còn không được.

"Không vấn đề gì, tôi sẽ tận lực phối hợp." Mạc Thiên Vương nói rất thâm minh đại nghĩa. (thâm minh đại nghĩa: hiểu rõ nghĩa lớn)

Mắt chủ biên sáng lên, còn có chút vui vẻ vụt qua, ai nói Mạc Thiên Vương cao lãnh chứ? Rõ ràng là bình dị dễ gần như vậy mà!

Lần thứ hai trang điểm cho Lê Nhan, hiển nhiên An Dịch càng thêm thuận lợi, không quá nửa tiếng, một mỹ nhân thời thượng mang khí chất cổ điển được anh ta "sản xuất" ra. Tóc vẫn làm cuộn sóng, nhưng trang điểm tao nhã hơn hôm qua rất nhiều, lộ ra vẻ tươi mát lại không nhạt nhẽo.

Chủ biên nhìn Lê Nhan rực rỡ hẳn lên, không thể không thừa nhận An đại thần đúng là đại thần, hoàn toàn xứng đáng với ba chữ "ma pháp sư".

Mạc Trần cũng thay quần áo xong, dường như rất hài lòng với dáng vẻ Lê Nhan hiện giờ. An Dịch giải quyết Lê Nhan xong, lại bắt đầu tạo hình giúp Mạc Trần. Với Mạc Trần thì anh ta càng quen thuộc hơn, chưa đến mười phút đã hoàn thành. Đèn trong studio sáng lên, An Dịch lại cúi đầu xem đồng hồ, vẫn còn thời gian, chờ thêm chút nữa vẫn có thể giúp Lê Nhan trang điểm tiếp.

Lê Nhan đứng dưới đèn pha có hơi lúống cuống, cô liếc Mạc Trần bên cạnh, lại nghe thấy nhiếp ảnh gia ở trước mặt hô: "Cô lại gần vào chút, ôm eo Mạc Thiên Vương."

Lê Nhan: "..."

Chưa gì đã kích thích như vậy không tốt lắm đâu?

Ở bên cạnh Mạc Trần khẽ cười một tiếng, ý cười bật ra từ cổ họng: "Anh ta bảo em ôm anh."

Khóe miệng Lê Nhan không nhịn được giật một cái, cô tới gần Mạc Trần thêm hai bước, vòng cánh tay cứng ngắc lên eo anh.

Nhiếp ảnh gia đại nhân lại lên tiếng: "Ngẩng đầu lên nhìn anh ấy, mỉm cười."

...

Ngẩng đầu, mỉm cười.)

Mạc Trần nhìn cười đến ngực cũng hơi rung rung.

Nhiếp ảnh gia đại nhân cuối cùng cũng bắt mắ: "Bây giờ cô đang nhìn bạn trai mình, không phải là chủ nhiệm lớp! Buông lỏng, cười ngọt ngào chút!"

Lê Nhan: "..."

Chủ biên đại đại ở một bên che mặt, không phải chuyên nghiệp quả nhiên không được mà hu hu hu.

Mạc Trần vuốt vuốt đầu Lê Nhan, thấp giọng nói bên tai cô: "Đừng khẩn trương, em chỉ cần nhìn anh là được."

Giống như là bị cái gì đầu độc vậy, Lê Nhan ngẩng đầu lên, thì đụng phải một đôi mắt ôn nhu như nước, nó giống như một cái đầm sâu, dường như cả người đều ngấm trong hồ nước, càng lún càng sâu.

Nhiếp ảnh gia mau chóng nhấn shutter, nhưng lúc này, ngay cả ánh đèn flash nhức mắt cũng không thể khiến cho Lê Nhan dời mắt đi.

"Tốt lắm, đổi tư thế khác." Nhiếp ảnh gia nhìn hình vừa rồi, lại ngược đầu lên nói với Lê Nhan, "Cô ngồi lên cái ghế bên kia, Mạc Thiên Vương hôn tóc cô ấy."

Lê Nhan: "..."

Trước kia nhiếp ảnh gia này chụp phim đen hà!

Ngoan ngoãn đi tới ngồi lên ghế, Mạc Trần hơi cúi người xuống, một tay chống lên bàn, một tay khẽ cầm lọn tóc đen trước ngực cô, đặt lên môi nhẹ nhàng hôn.

Lại là một loạt ánh đèn flash kéo đến, con tim Lê Nhan cũng nhảy nhót không ngừng. Mạc Trần còn duy trì động tác hôn tóc cô, Lê Nhan lại cảm thấy đó không phải hôn lên tóc, mà là hôn lên trái tim mình vậy.

Mạc Thiên Vương không hổ danh là ảnh đế, cho dù là chụp ảnh, cũng rất nhanh dẫn Lê Nhan vào trạng thái diễn. Chủ biên đại đại đứng một bên, thấy ánh mắt Lê Nhan nổi lên biến hóa. Cảm giác với ống kính của cô rất tốt, mặc dù vừa bắt đầu vì khẩn trương mà có chút cứng ngắc, nhưng biểu hiện lúc sau đúng là đáng để tán thưởng.

Lúc Lisa đầu quần băng gạc chạy tới, thì thấy cảnh Mạc Trần khẽ nhếch môi, thân mật ôm Lê Nhan vào trong ngực.

Nhiu mày đi tới cạnh quản lý của mình, Lisa bất thiện hỏi: "Người phụ nữ đó là ai vậy Ellen?"

Ellen quay đầu liếc cô ta một cái, khóe môi nhếch lên một độ cong lạnh nhạt: "Trợ lý của Mạc Thiên Vương."

"Trợ lý?" Lisa không nhịn được cười lạnh một tiếng, "Từ khi nào tiêu chuẩn của 《 Tomato 》 lại thấp như vậy?"

"Cô ấy biểu hiện rất tốt, tôi cũng muốn ký với cô ấy." Lớn lên xinh xắn lại có thiên phú, hơn nữa tác phẩm debut chính là chụp ảnh tình nhân thân mật với Mạc Thiên Vương, muốn không nổi cũng khó. Ellen càng thêm động tâm.

Lisa thấy vẻ mặt của Ellen, môi mím càng chặt: "Tôi không có vấn đề gì Ellen ạ, kế tiếp có thể đến lượt tôi chụp."

Ellen có chút buồn cười nhìn cô ta mấy bận, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên băng gạc trước trán cô ta: "Đầu cô sao rồi?"

"Vết thương nhẹ, bác sĩ nói sẽ không để lại sẹo." Cô ta lại liếc qua studio, đáng lẽ người trong ngực Mạc Trần phải là cô!

"Là chính cô bỏ qua cơ hội này, chờ lần sau đi Lisa." Ellen không nặng không nhẹ nói, Lisa nhú chặt chân mày, nhưng vẫn không tranh cãi với cô ấy, vung tay rời studio.

Buổi chụp hình cũng dần dần tiến vào phần cuối, Lê Nhan đã đổi tổng cộng bốn bộ quần áo, trước đó An Dịch đã trang điểm lại cho cô, giờ đã trở về phòng làm việc.

"Còn một tổ hình cuối cùng." Nhiếp ảnh gia hình như chụp rất thỏa chí, cũng có chút đắc ý vênh vao với Mạc Trần, "Mạc Thiên Vương, lát nữa cậu có thể hôn trán cô ấy được không?"

Tổ hình cuối cùng là chụp bộ đồ ngủ tình nhân, không hôn chúc ngủ ngon thì cũng ngại nói mình mặc đồ ngủ.

Nhưng khi nhiếp ảnh gia nói xong lại hối hận, bây giờ người anh đối mặt là Mạc Thiên Vương, chứ không phải người mẫu nào cũng có thể mặc cho anh ta tùy tiện quơ tay múa chân.

Không nghĩ tới, Mạc Trần không những không tức giận, ngược lại sững người một chút rồi hướng về phía anh ta làm một động tác tay ra dấu OK. Chủ biên đại đại đứng ở một bên, cả khuôn mặt đều viết bốn chữ "vui mừng khắp chốn". Phải biết rằng trong phim Mạc Thiên Vương có rất ít cảnh hôn, giờ chỉ chụp một tổ hình cho tạp chí lại hiến tặng cho bọn họ một nụ hôn!

Anh ta cảm thấy hôm nay phải đi mua vé số.

Lê Nhan mất tự nhiên ngồi trên thảm nhung dưới đất, Mạc Trần ngoảnh đầu lại nhìn cô một cái, cười nhạt: "Em chỉ cần nhắm mắt lại, những cái khác cứ giao cho anh."

Lê Nhan: "..."

Đậu má, cô càng khản trương hơn!

Nhiếp ảnh gia chỉnh xong ống kính, phát tay với Mạc Trần. Lê Nhan nhìn khuôn mặt Mạc Trần từ từ phóng đại lên trước mặt mình, ngượng ngùng nhắm hai mắt lại, đầu cũng sắp vùi vào trong ngực.

Cảm bị người ta nhắc lên, Lê Nhan còn chưa kịp phản ứng, một nụ hôn đã rơi trên môi mình. Lần này ngay cả nhiếp ảnh gia ở bên cạnh cũng ngó ra, chủ biên đại đại đột nhiên giậm chân một cái, anh ta mới tỉnh lại từ trong mộng điên cuồng nhấn shutter.

Lê Nhan cảm thấy Mạc Thiên Vương thật lợi hại, lúc nào cũng có thể tìm được cơ hội quang minh chính đại lấy việc công làm việc tư mà đùa bỡn lưu manh.

Nhiếp ảnh gia cảm thấy hôm nay kiếm lời rồi, bức ảnh này không biết có thể kiếm bao nhiêu tiền đâu! Nhưng anh ta chỉ có tà tâm này mà không có gan làm tặc, Mạc Thiên Vương không phải là người anh ta chọc nổi.

Đại khái mất khoảng năm giây, Mạc Trần mới hơi rời khỏi môi Lê Nhan, nhưng vẫn không buông cầm cô ra. Lê Nhan từ từ mở mắt, đập vào mắt chính là gương mặt Mạc Trần gần trong gang tấc, còn có ánh mắt sùng nịnh cứng chiều.

Nhiếp ảnh gia vẫn điên cuồng nhấn shutter, không ngừng biến đổi mọi góc độ chụp. Lấy kinh nghiệm của anh ta mà đoán, chắc chắn tổ hình hôn kia không thể phát hành trong tạp chí, anh ta phải nắm bắt lấy cơ hội cuối cùng chụp càng nhiều càng tốt.

Kết thúc buổi chụp, tổng biên đại đại cùng người đại diện Ellen dặt tay nhau tới. Lê Nhan còn đang tháo trang sức, Mạc Trần ngồi bên cạnh chờ cô. Tổng biên nói với bọn họ cực khổ rồi, sau đó ngoác miệng cười thân thiết nhìn Lê Nhan: "Không biết cô Lê có thấy hứng thú với nghề người mẫu không?"

Mạc Trần ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua anh ta, người sau hoàn toàn không phát giác tiếp tục thuyết phục Lê Nhan: "Vị này là người đại diện của tạp chí chúng tôi, Ellen, người dưới tay cô ấy tất cả đều là người mẫu nổi tiếng. Không biết cô có hứng thú ký hợp đồng với chúng tôi không?"

Ký hợp đồng? Khóe miệng Mạc Trần không kìm được hiện lên tia cười nhạt, có muốn ký cũng không tới phiên bọn họ. "Chu chủ biên, anh ký với cô ấy rồi, có phải anh sẽ tới đảm nhiệm chức trợ lý cho tôi phải không?"

Chu chủ biên: "..."

Mạc Thiên Vương quả nhiên... cao lãnh.

Dưới mắt lạnh của Mạc Trần, chuyện này rất nhanh vẽ lên một dấu chấm câu, chủ biên đại đại tới có bao nhiêu soái, đi cũng bấy nhiêu nhanh.

Rời khỏi Khải Hoàng cũng sắp bảy giờ, Mạc Trần chờ Lê Nhan ra ngoài kiếm ăn. Anh liếc qua Lê Nhan ngồi bên cạnh, vẫn không chịu được hỏi: "Em rất thiếu tiền ư?"

Lê Nhan bị hỏi đến có chút khó hiểu: "Không ạ?"

Không? Không có vừa nghe chủ biên nói có thù lao liền vui vẻ chạy đi hóa trang?

"Vậy tại sao em cần cù tích góp kim khố như vậy?" Mạc Trần nhún nhún mày, sẽ không thật sự tính muốn bao nuôi tiểu bạch kiểm đi, ha ha.

"Bởi vì... Em thuộc chòm sao Kim Ngưu mà."

Mạc Trần: "..."

Lê Nhan nhìn anh một cái, nhớ tới gương mặt lạnh của anh đã hù dọa chủ biên, lại mở miệng hỏi: "Có phải anh không thích em làm công việc này phải không Trần Trần?"

Mạc Trần không trả lời ngay, anh trầm mặc chốc lát, mới nói: "Nếu em muốn phát triển ở giới giải trí, tôi nâng đỡ em."

Tác giả có lời muốn nói có lời muốn nói: Mạc Thiên Vương mời cô kia, xin hỏi 【 tiếp nhận 】or【 cự tuyệt 】?

Lê Nhan: Cự tuyệt.

Mạc Thiên Vương nhướn mi: Tại sao?

Lê Nhan: $\neg (\neg D)$ bởi vì nếu tiếp nhận thì truyện này còn có thể viết thêm 20 vạn chữ nữa.

Mạc Thiên Vương:...

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 66: Kết thúc tình bạn

Editor: Tiểu Anhh

Nếu em muốn phát triển ở giới giải trí, tôi nâng đỡ em

Lê Nhan ngơ ngác nhìn Mạc Trần, mỗi câu mỗi chữ anh nói như một viên đá nhỏ, làm dậy lên từng vòng gợn sóng trong lòng cô.

Có lẽ mỗi một cô gái đều mang giấc mộng ngôi sao, nhưng, là một người từ nhỏ đã không quan tâm đến mình tinh, thật sự Lê Nhan chưa từng nghĩ sẽ làm trong giới giải trí —— trên thực tế, công việc trợ lý cho Mạc Trần mà cô đang làm bây giờ đã không thể tưởng tượng nổi rồi.

Trong lúc nhất thời hai người đều không nói gì, bên trong xe yên tĩnh quá mức.

Mạc Trần dùng dư quang liếc Lê Nhan, đến cả Chu chủ biên cũng nhìn ra cô rất có thiên phú, không có khả năng anh lại không nhìn ra được. Mặc dù anh không muốn Lê Nhan đặt chân vào giới giải trí, nhưng nếu cô thật sự thích, anh cũng sẵn lòng nâng đỡ cô, và anh cũng có thực lực này.

"Ồ." Lê Nhan xoa xoa chóp mũi, dẫn đầu phá vỡ yên lặng, "Anh cũng có thể ký với người khác sao Trần Trần?"

"Dĩ nhiên không phải tôi ký với em." Mạc Trần vẫn chuyên tâm nhìn về phía trước, lúc lái xe anh rất chuyên tâm, bởi vì Lê Nhan đang ngồi bên cạnh, "Là Đường Cường ký với em."

"Đường đồng?" Lê Nhan nghi ngờ chớp chớp mắt, "Nhưng chẳng phải Đường đồng không nhận người nữa cơ mà?"

Mạc Trần bật cười một tiếng: "Vậy cũng phải xem người nào mở miệng." Cái ngành giải trí này, chẳng qua chỉ là hai chữ "nhân mạch".

"À." Lê Nhan cái hiểu cái không gật đầu, nói tóm lại chính là Đường đồng bị Trần Trần ăn gấu gao chứ gì? Có đôi khi cô rất hoài nghi, hai người bọn họ rốt cuộc ai là người đại diện.

Lê Nhan suy nghĩ một chốc, ngó Mạc Trần: "Anh cảm thấy em thích hợp làm trong giới giải trí không?"

Nếu muốn hỏi anh, anh nhất định cảm thấy không thích hợp. Làm nghệ sĩ rất khổ cực, trước không nói đến mỗi ngày đều bị nhiều cặp mắt nhìn chăm chú, vừa phải ứng đối với truyền thông vừa phải đối phó với fan hâm mộ, chỉ riêng cường độ công việc cao không phải ai cũng chịu được. Chủ yếu là anh không nỡ để cô chịu cực như vậy.

"Điều kiện các phương diện của em đều tốt, bằng không Chu chủ biên cũng không nghĩ nhận em, mà điều quan trọng nhất, là em có muốn làm trong giới giải trí không?" Tránh nặng tìm nhẹ trả lời vấn đề này, Mạc Trần lại ném quả bóng cao su trở lại cho Lê Nhan.

"Ừm, làm mình tình cần phải được nhiều người thích chứ nhỉ? Nhưng em cảm thấy chẳng có người nào thích em đâu."

Mạc Trần: "..."

Em tưởng hơn năm trăm bạn học nam hâm mộ trên Weibo của em là để chơi à?

"Đừng có vội kết luận như vậy, em có thể từ từ cân nhắc."

"Vâng ạ, cảm ơn Trần Trần." Lê Nhan cười ngọt ngào.

Mạc Trần bị cô nói có chút xấu hổ: "Không cần cảm ơn tôi, tôi đâu có làm gì."

"Nhưng anh suy nghĩ cho tương lai của em mà, ngay cả chủ nhiệm lớp em cũng sớm vứt bỏ em rồi."

Mạc Trần nhếch môi, tương lai hả? Theo anh thấy, tốt nhất là tương lai kết hôn với anh rồi sinh những đứa con bụ bẫm. Nhưng nói tới đây, anh cũng nhớ tới một vấn đề: "Hôm nay em đáp ứng Chu chủ biên sáng khoái như thế, đã nghĩ tới khi người nhà thấy tạp chí rồi sẽ có phải ứng gì không?"

Lê Nhan: "..."

Cô không nghĩ tới thật.

Trong nhà, người có thể xem loại tạp chí này chỉ có mình Lê Tiêu, nhưng Hương Ba... chắc chắn trăm phần trăm nó sẽ thấy, oh my god!

"Trần Trần, sao anh không nhắc em sớm một chút..."

"... Tôi tưởng em biết rồi."

"Anh nói xem, có thể PS mặt em thành người khác không? QAQ"

"... Em thấy thế nào?"

... Cô cảm thấy, cô đã tự giết mình rồi.

Mãi cho đến lúc ngủ Lê Nhan vẫn buồn rầu vì chuyện này. Sau khi Mạc Trần trở về phòng, thì đi thẳng tới bàn máy tính, ngồi xuống: "Ra đây."

Không khí dường như chán động một chút, sau đó một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên giữa không trung: "Ahihi, Mạc Thiên Vương tìm tôi à?"

Mạc Trần quay đầu lại, nhìn Phiêu Phiêu lơ lửng giữa không trung: "Chuyện hôm nay là do cô làm?"

"What?" Phiêu Phiêu nghiêng đầu, mặt mờ nhìn Mạc Trần.

Ha ha, cô cho rằng nói tiếng anh thì tôi không nghe hiểu sao? Mặc dù 16 tuổi Mạc Thiên Vương đã xuất đạo, nhưng anh cũng là một Thiên vương có tri thức, có văn hóa! What anh vẫn nghe hiểu!

Anh trầm lặng nhìn Phiêu Phiêu một cái, bắt đầu lục tẩm bùa hộ thân trong ngăn kéo ra.

"Được rồi, tôi sợ anh rồi đó Mạc Thiên Vương." Phiêu Phiêu lùi về sau mấy bước, đối với hành vi được tiện nghi lại còn khoe mẽ của Mạc Trần cực kỳ bất mãn, "Là tôi làm, nhưng cũng là vì giúp anh mà, có cần tôi móc tìm ra cho anh xem không?"

Mạc Trần: "..."

Không cần.

"Không phải là anh không muốn chụp ảnh thân mật với người mẫu sao? Vậy nên tôi mới giúp anh đuổi cô ta đi, hơn nữa hôm nay anh chả chiếm được không ít tiện nghi của Mèo Con rồi còn gì?" Phiêu Phiêu cảm thấy cả tấm lòng son của mình đều chiếu xuống vương rồi. (ý chị là, chị quan tâm, trung thành với anh như thế nhưng anh méo care:))

"Được rồi, lần này cho là cô có công đi, nhưng tôi hi vọng cô đừng có can thiệp vào cuộc sống của tôi nữa."

Phiêu Phiêu bĩu môi: "Anh tưởng tôi muốn can thiệp lắm à? Nếu anh có thể mau chóng đẻ mèo con, tôi đây cũng đi đầu thai được rồi."

Mạc Trần: "..."

"Mạc Thiên Vương nè, nếu thực sự không được, anh cứ bá vương ngành thượng cung đi, tôi thấy em ấy sẽ không phản kháng đâu."

Mạc Trần: "..."

Tạm biệt.:)

Anh lại bắt đầu tìm bùa hộ thân.

Phiêu Phiêu: "..."

Cô thức thoi bầy lên không trung giấu thân hình.

Từ sau hôm ấy Lê Nhan vẫn luôn lo lắng về chuyện tạp chí, tâm trạng cực kỳ thấp thỏm, ngay cả kinh nguyệt cũng tới muộn một tuần. Cô từng nhân dịp lúc ở công ty lên lên đi tìm Chu chủ biên, thương lượng với anh ta có thể làm mờ mặt cô đi hay không, kết quả là bị toàn thể đồng nghiệp ban biên tập khinh bỉ nhìn sang.

Cô thở dài thườn thượt, bực mình quá đi.-(

Nhưng bất kể là cô có bực mình đến thế nào, đầu tuần tháng sáu tạp chí vẫn phát hành đúng giờ.

Bởi vì kỳ này có Mạc Thiên Vương, lượng tiêu thụ so với dĩ vãng tăng gấp mấy lần. Trước đó Lê Nhan đã nhận được bản mẫu, trang bìa là ảnh chụp cô cùng Mạc Trần.

Ảnh chụp rất đẹp, cô cũng có chút không tin người đứng cạnh Mạc Trần chính là mình. Mấy bộ ảnh cô cùng Mạc Trần chính là chủ đề chính của tạp chí kỳ này, trên trang bìa dùng tiêu đề bự nhất dễ thấy nhất viết "sắc hồng mùa hè, chỉ thuộc về tình yêu ngọt ngào"

Bốn chữ "tình yêu ngọt ngào" màu phấn hồng kia làm mặt Lê Nhan nóng lên. Lại nghĩ tới Mạc Thiên Vương còn không biết liêm sỉ hôn cô, cô vội vàng lật tạp chí ra, mau chóng tìm được mấy trang có mình.

Vẫn tốt, không có mấy tấm hình Mạc Trần hôn mình kia, cuối cùng Lê Nhan cũng thở phào nhẹ nhõm được rồi. Nếu tấm hình kia bị phát ra, có lẽ ngày mai mặt của cô có thể được làm mờ xuất hiện trên bản tin pháp luật —— lấy tư thái người bị hại.

Kỳ thực trước đó Mạc Trần đã nói với cô nhất định tạp chí sẽ không đăng tấm hình kia ra đâu, nhưng một ngày tạp chí chưa ra, cô vẫn không buông bỏ được.

Chỉ có điều tạp chí không đăng lên, nhiếp ảnh gia đã sớm âm thầm gửi mấy tấm hình kia cho Mạc Thiên Vương, trở thành đồ tư nhân của Mạc Thiên Vương. Dĩ nhiên, chuyện này không cần nói cho Lê Nhan biết, anh chỉ rửa một phần, sau đó lấy nó làm quà lễ tình nhân cho cô là được.

làm đẹp thật

Trần Thanh Dương đã nghe nói Mạc Thiên Vương sẽ làm người mẫu cho tạp chí 《 Tomato 》 kỳ này từ lâu, vạn phần chờ mong đến ngày tạp chí phát hành, cô chờ lâu như vậy, mong lâu như vậy, cuối cùng cũng chờ được... mẹ kiếp, ai có thể nói cho cô biết tại sao cái người trên trang bìa kia lại giống Đại Lực như vậy?!

Thì ra khuôn mặt của Đại Lực đã đại chúng đến trình độ nghiêm trọng như vậy rồi sao ha ha.

Trần Thanh Dương cực kỳ ưu nhã lật tạp chí, nụ cười dịu dàng trên môi kia dọa ông bố vừa vào cửa thiếu chút nữa quỵ xuống đất —— mẹ nó mau đến xem kia, con gái giống như bị thứ gì nhập vào người ý!

Trần Thanh Dương hoàn toàn không chú ý tới ông bố đã quỵ xuống, hai mắt khóa chặt lên người đôi trai gái tình tứ trong tạp chí. Theo ghi chú trong tạp chí, người mẫu này tên là A Diêu —— đây là lúc ấy chủ biên bảo Lê Nhan nghĩ một nghệ danh, Lê Nhan thuận miệng đáp lại. Bởi vì là trang phục tình nhân, hình của hai người rất thân mật, có ôm, có hôn tóc, thậm chí còn có suýt chút nữa miệng đối miệng!

Cmm, dựa gần như vậy là muốn làm gì hả! Không biết đạo gần đây của đồng xuân phong thổ, tam quan phải tu lại hả! (cua đồng còn có nghĩa là kiểm duyệt, censor. Ở TQ, những bộ tiểu thuyết đều bị kiểm duyệt và cắt bỏ những đoạn cảnh H, cảnh H. Ý chị TD là hai người LN và MT chụp ảnh thân mật như vậy phải bị kiểm duyệt, phải bị lên án!)

"Bộp!"

Trần Thanh Dương đóng mạnh tạp chí lại, ông bố vừa bò từ dưới đất dậy lại quỵ trên đất.

Lên trang mạng chính thức của tạp chí 《 Tomato 》， nhập chữ A Diêu vào lại không tra ra thông tin gì, xem ra cô ta không phải là người mẫu ký hợp đồng của tạp chí —— thật ra chuyện này Trần Thanh Dương đã sớm đoán được, mỗi một kỳ của tạp chí này cô đều mua, nếu như ký với một người mẫu mới cô không thể không biết.

Vậy mới nói, người phụ nữ lớn lên giống Đại Lực kia rốt cuộc là ai!

Nhắc máy lên, Trần Thanh Dương "cạch cạch" nhập chữ: "Đại Lực! Cậu đã thấy kỳ mới của 《 Tomato 》 chưa? Chính là quyển tạp chí thời trang ấy, người mẫu trên trang bìa giống cậu lắm đó! Cậu mau hỏi mẹ cậu xem có phải cậu đã lạc mắt chị em sinh đôi không?"

Lê Nhan: "..."

"Hư hư hư hư tớ sai rồi Hương Ba, người đó chính là tớ QAQ "

Năm phút trôi qua, mười lăm phút trôi qua, nửa giờ trôi qua, Trần Thanh Dương vẫn không có phản ứng.

"Hương Ba, cậu không thể vì một người đàn ông mà không quan tâm tớ QAQ, chẳng lẽ cậu không yêu tớ sao QAQ "

Lại năm phút trôi qua, rốt cuộc điện thoại cũng chấn động một cái: "Nam thần của tớ cũng bị cậu ôm rồi, còn có gì để nói nữa, trời mát, để cho chúng ta chấm dứt tình bạn từ đây 【 Bái bai 】"

Lê Nhan: "..."

Vậy nên nói, tình bạn giữa con gái chính là thứ yếu ớt nhất trên thế gian này, không có gì sánh được.

"Tớ có thể giải thích, chúng ta gặp mặt nói chuyện!"

"Tối nay 10 giờ trên sân thượng trường học, không gặp không về 【 Bái bai 】"

Lê Nhan: "..."

Cô cảm thấy, các cô cần phải yên tĩnh một chút!

Trần Thanh Dương tắt điện thoại, đăng nhập Weibo, bí thông đăng một cái Weibo: "Khuê mật của tôi ôm nam thần của tôi, tôi rất thương tâm, rất thương tâm, cho nên tôi quyết định bùng. 【 Bái bai 】"

Độc giả: "..."

Vì sao người bị thương luôn là tôi

Gửi Weibo xong, Trần Thanh Dương mới đột nhiên nhớ tới một vấn đề cực kỳ trọng yếu —— tại sao Đại Lực có thể chụp cùng Mạc Thiên Vương?! Nó đâu phải là người mẫu của 《 Tomato 》!

Mặc dù hiện giờ cô không muốn nói chuyện với Đại Lực, nhưng cái vấn đề này như một cái xương cá mắc trong cổ họng cô vậy, nhỏ không được mà nuốt cũng chẳng xong, khó chịu kinh người.

"A a a a!" Lật mình ngồi trên giường, Trần Thanh Dương mở điện thoại, gửi một tin nhắn cho Lê Nhan.

"Tại sao tạp chí tìm cậu làm người mẫu?"

Lê Nhan vừa thấy Trần Thanh Dương gửi tin tới, vội vã mở ra xem.

Ặc, câu hỏi này...

"Ông chủ tớ quen với chủ biên của tạp chí, ngày đó người mẫu hợp tác với Mạc Thiên Vương xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, bọn họ nhất thời không tìm được người thích hợp, nên để tớ thay thế."

Lời cô nói đều là sự thật.

Trần Thanh Dương hí hí mắt, Đại Lực là biên tập, ông chủ của nó khẳng định cũng là chủ biên, chủ biên quen chủ biên cũng là chuyện rất bình thường... "Các cậu là tạp chí gì?"

"Ồm, tạp chí thời trang."

Tạp chí thời trang ít nhiều gì cũng tiếp xúc với giới giải trí, chẳng trách ông chủ nó có thể lấy được chữ ký của Mạc Trần và Thu Ý, "Nhưng tại sao lại nghĩ đến tìm cậu thế thân?"

"... Bởi vì đúng lúc tớ với ông chủ ở đó."

Đều là làm tạp chí thời trang, lui tới với nhau cũng rất bình thường. Xương trong cổ họng cũng được rút ra, trong lòng Trần Thanh Dương cuối cùng cũng thoải mái: "Vấn đề cuối cùng, cảm giác sờ nam thần thế nào?"

Lê Nhan: "..."

"... sướng phết."

*** má!

Trần Thanh Dương lại cảm phần tắt máy.

Lê Nhan nhìn tin nhắn lại như đá chìm đáy biển, mỗi giật giật, cậu hỏi một thôi một hồi xong, liền một cước đạp tó ra phải không?

Đúng là đồ X xong rồi không trả tiền!

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Nổi tiếng

Editor: Tiểu Anhh

Trừ bỏ Trần Thanh Dương, trên mạng cũng vì chuyện này mà bùng nổ từ lâu rồi.

《 Tomato 》 mời Mạc Trần làm người mẫu, chủ ý là muốn tuyên truyền, bây giờ hiệu quả tuyên truyền đã đến, nhưng mọi người chỉ nhìn người mẫu, căn bản là chẳng có người quan tâm đến quần áo.

Trên trang đầu diễn đàn Hải Giác gần như bị những thông tin liên quan tới 《 Tomato 》 nhận thầu, Trần Thanh Dương quét mắt lên trang đầu một lượt, tiện tay nhấp vào topic đứng đầu nhất.

Chủ nhà chụp mấy tờ có Mạc Trần trên tạp chí, làm thành một trò chơi ghép hình, phía trên còn khoanh vùng làm rất nhiều lời chú giải, tỷ như ảnh mắt Mạc Thiên Vương nhu tình như nước, tỷ như hôn tóc cách một cái màn hình cũng có thể thấy tràn đầy bong bóng màu hồng, tỷ như hai người gần gũi làm cho người khác đỏ mặt tim đập.

Cuối cùng, kết án chỉ có một câu —— chỉ có tình yêu chân chính mới có thể chụp ra tấm hình như vậy!

"Chủ nhà chưa thấy qua sự đời, đó là bởi vì Mạc Thiên Vương diễn quá tốt thôi 【 báai bai 】"

"Thế nhưng tại sao phải hôn tóc, tại sao phải ôm eo, tại sao phải dựa gần vào như vậy chứ QAQ, oánh chết nhiếp ảnh gia!"

"Mì đã gửi hồ sơ tới tạp chí 《 Tomato 》 rồi, mong mọi người chúc phúc cho mì!"

"CHẳng nhẽ chỉ có một mình mì quan tâm người mẫu đó là ai sao?? Cô ấy không phải là người mẫu ký hợp đồng của 《 Tomato 》 á!!"

"Lầu trên +1, trên trang chủ của công ty không có tài liệu của cô ấy, nhưng có thể áp đảo nhiều người mẫu trụ cột của 《 Tomato 》 như vậy chắc có hậu đài cứng rắn phết."

"Mì đã đem mặt cô ấy PS thành mì rồi →【 hình ảnh 】"

"... Lầu trên PS không có chút dấu vết nào _(3" ∠)_"

"Tại sao mì lại cảm thấy người mẫu đó rất xinh nhỉ (//▽//), cũng xứng với Mạc Thiên Vương ghê. 【 Cầu đánh tình 】"

"Đánh chết lầu trên!"

"Đánh chết lầu trên!"

"Đánh chết lầu trên! 【 Mặc dù mì cũng cảm thấy cô ấy max đáng yêu ///w/// 】"

"Mì thích bộ đầm trên người cô ấy, màu xanh hồng thật đáng yêu!"

Chủ biên đại đại cảm động muốn khóc, rốt cuộc cũng có người chú ý đến trang phục rồi hu hu hu.

Comment này giống như đã hé ra một cánh cửa thế giới mới, sự chú ý của mọi người thành công bị phân tán đến trang phục, bao gồm kiểu tóc, trang sức, giày, túi xách; Thảo luận sôi nổi phải nói là khí thế ngút trời.

"Tạo hình của người mẫu này đích xác là do An Dịch làm, mì cũng muốn đi uốn gọn sóng như vậy!"

"Uốn gọn sóng nhìn trông già lắm, người mẫu làm đẹp như vậy là bởi vì người ta lớn lên xinh gái."

"Đù, cái túi xách kia vậy mà lại bán hơn hai ngàn, từ lúc nào 《 Tomato 》 lại bóp như vậy?"

"Lầu trên lâu rồi không xem 《 Tomato 》 hả? Giá cả gần đây đều khiến cho người ta mặt đầy máu chảy # đáng bức tử học sinh # "

Trần Thanh Dương: "..."

Đã nói thống nhất chống lại kẻ địch rồi cơ mà! Thế quái nào lại đột nhiên trò chuyện vui vẻ như vậy! Cái người đầu tiên nói tới trang phục của 《 Tomato 》 chính là gian tế ẩn núp ở diễn đàn đi!

bàn về thiên tính của phụ nữ

Lê Tiêu cũng xem tạp chí xong thì sợ ngây người! Chị họ vậy mà lại âm thầm cấu kết với Mạc Thiên Vương, đúng là không thể nhìn được nữa! Cô túm lấy tạp chí, trước tiên đến nhà Lê Nhan mách lẻo.

"Người này thật sự là Nhan Nhan ư?" Mẹ Lê bày ra vẻ mặt không dám tin tưởng, "Con gái mình đáng yêu như vậy sao!"

"Trọng điểm không phải là cái này!" Ba Lê đập bàn, dùng sức chọc lên ảnh Mạc Trần, "Thằng nhóc thối này là ai? Tại sao lại dính gần vào con gái chúng ta thế hả!"

"Đây là Mạc Thiên Vương á, mỗi ngày em đều thấy thằng bé quảng cáo trên TV." Mắt mẹ Lê sáng lấp lánh, "Không ngờ con gái chúng ta lại quen chàng trai đẹp như vậy."

Ba Lê: "..."

Ông cảm thấy chỉ số thông minh trong nhà này đều bị kéo xuống.

Nhà lớn Giang gia, đại sư huynh nắm một quyển tạp chí, xông nhanh vào vườn hoa, "Sư phụ sư phụ! Tiểu sư muội bị người ta chiếm tiện nghi!"

Theo môn đại sư huynh còn có nhị tam tứ ngũ lục sư huynh, bọn họ quăng tạp chí lên bàn, tất cả đều trông mong nhìn Giang lão gia tử.

Giang lão gia buông ly trà xuống, cầm tạp chí lên lật vài tờ: "Đúng là con gái tuổi mười tám, Nhan Nhan so với mẹ con bé lúc trẻ còn xinh đẹp hơn."

Đại sư huynh: "..."

Bọn con không phải muốn nghe cái này! "Sư phụ, thầy xem cái thằng bên cạnh tiểu sư muội ấy, móng vuốt đều đặt lên eo em ấy luôn rồi, thật là không thể nhìn mà!"

"Đại sư huynh nói đúng!" Nhị tam tứ ngũ lục sư huynh tập thể tán thành.

"Vậy các con muốn thế nào?"

"Phải cùng thằng đó thảo luận chuyện nhân sinh!" "Kiểm chứng võ học!" "Lấy võ kết bạn!" "Hừ hừ hừ hừ!"

...

Giang lão gia liếc bọn họ một cái, lại nhìn lướt qua tạp chí trong tay: "Lại nói tiếp, mấy đại lão gia như các con lại còn xem loại tạp chí này?"

...

"Không phải bọn con, là một cô bé mới tới học thuật phòng thân mang tới!" Đại sư huynh vì danh dự của mình vội vàng biện bạch.

Cùng lúc đó, trên diễn đàn Hải Giác cũng có tin hot mới.

"Hình như mị biết chị người mẫu này, chị ấy là sư muội của huấn luyện viên dạy mị thuật phòng thân, từng dạy mị một khóa học, người rất tốt, hơn nữa còn rất lợi hại! Mị sẽ không nói chị ấy là nữ thần của mị đâu >///< "

"Á dù, lâu trên nói thật?! Người mẫu muội muội truat"ss như vậy cơ á?"

"Thật, hình như mới vừa rồi huấn luyện viên cũng nhận ra chị ấy, dẫn theo một đồng lớn huấn luyện viên ra ngoài tìm tổng giáo luyện, nghe khẩu khí của bọn họ hình như là cảm thấy tiểu sư muội bị người ta chiếm tiện nghi, muốn đòi công đạo cho chị ấy."

"... Vì sao mị cảm thấy muốn thấp nển cho Mạc Thiên Vương."

" # Một đợt sóng huấn luyện viên sắp ập tới # "

"Mạc Thiên Vương bảo trọng. 【 chấp hai tay 】"

"Mấy thím có người nào chú ý tới Weibo của Nước Nấu Chanh không? →【 hình ảnh 】đấy là hình cô ấy từng post, cô gái bên phải nhìn giống nhìn giống người mẫu muội muội nhì?"

"F*ck, rõ ràng là cùng một người!"

"Người bên phải để mặt mộc đúng không? Quả nhiên có căn cơ tốt QAQ "

"Weibo mới nhất của Nước Nấu Chanh, nói khuê mật của mình ôm nam thần rồi, cô ấy muốn lặn luôn ← _ ← chắc là nói chuyện này?"

"Mì mò Weibo của Nước Nấu Chanh rồi, Weibo của người mẫu muối từ hân là cái này 【 Là Đại Lê Không Phải Là Đại Lực 】"

Trần Thanh Dương: "..."

Mấy em gái trên diễn đàn quả nhiên có sức chiến đấu kinh người, mới có nửa ngày, Weibo Đại Lực cũng bị bới ra.

Trần Thanh Dương tháo comment tiết lộ Weibo của Lê Nhan, lại vào Weibo xóa ảnh của Lê Nhan đi, nhưng vẫn không ngăn được thế tiến công uy vũ hùng tráng của các em gái trên diễn đàn. Ước chừng một buổi chiều, người hâm mộ trên Weibo Lê Nhan tăng mạnh đến hơn mấy ngàn, hại cô tưởng máy tính mình bị nhiễm virus.

"Trần Trần Trần Trần, hình như em nổi tiếng rồi!" Lê Nhan ôm tập sách chạy nhanh tới trước mặt Mạc Trần. Bọn họ mới trở lại từ trường quay, Mạc Trần còn đang ngồi trên bàn ăn bữa khuya. Anh liếc máy tính Lê Nhan đưa tới, trừ fan hâm mộ từ hơn năm trăm lên tới hơn ba ngàn, bình luận cũng có hàng tá lớn.

"Từ diễn đàn tới đây, hóng xem chị người mẫu:) "

"Em gái, vô quán các em còn nhận đồ đệ không? Chạy cũng muốn học thuật phòng thân, lớn lên xinh đẹp thật khổ quá mà :("

"Mì chỉ muốn hỏi Mạc Thiên Vương ôm có dễ chịu không!!! >3< "

"Kiểm chức X bảo, ngày thu ba trăm, mỗi ngày kết toán, ai có ý định mời thêm q2333333 "

...

Mạc Trần đặt máy tính lên trước mặt mình, mở trang chủ trình duyệt, nhập bốn chữ diễn đàn Hải Giác. Vào phần bát quái giải trí, anh chuyển màn hình về phía Lê Nhan: "Câu trả lời chắc là ở đây."

Lê Nhan nhìn mấy đề tài nổi bật trên trang đầu đều là ảnh của tạp chí kỳ này, không khỏi giật giật khóe miệng. Mạc Trần nhìn lướt qua các tiêu đề, cuối cùng nhấp vào một topic có tiêu đề "Mới lên xem Weibo của người mẫu muối từ trở lại, tổng kết mấy điều".

"1. Muội từ nhìn qua chính là một sinh viên bình thường, khoa Trung văn trường đại học A, tốt nghiệp vào tháng sáu năm ngoái. Những người nói cô ấy có hậu đài cứng rắn mời đập mình một bữa.

2. Hình như năm ngoái muội từ bị bệnh nặng, đầu năm nay mới khỏi, tháng tư tìm được một công việc, cô ấy từng nói đăng ảnh ông chủ nhà mình lên, dùng hình ảnh của Mạc Thiên Vương 2333333 "

3. Muội từ lớn lên rất xinh đẹp, trên Weibo có ảnh mặt mộc của cô ấy, mì đã trở thành fan nảo tàn của cô rồi =3=

4. Topic này chỉ đơn thuần là tổng kết lại, muốn gây war thỉnh mở topic khác. "

Mạc Trần đọc nhanh một lượt topic này, liếc qua Lê Nhan đang đỡ đầu bên cạnh: "Hiệu quả so với dự tính của tôi tốt hơn nhiều, tôi còn tưởng bọn họ sẽ ăn tươi nuốt sống em."

Lê Nhan: "..."

Nếu như tám hình hôn kia được công bố ra, vậy kết cục này cách cô cũng không xa.

"Nếu Weibo của em đã bại lộ rồi, tốt nhất em nên post Weibo đáp lại họ."

"Hả?" Lê Nhan nghe anh nói như vậy không khỏi có chút khẩn trương, "Em phải nói gì đây?"

Mạc Trần bật cười: "Dùng khẩu khí bình thường em post Weibo cảm ơn là được."

"Ồ." Lê Nhan đối mặt với màn hình máy tính, bắt đầu trầm tư suy nghĩ. Xóa xóa sửa sửa mấy lần, cuối cùng cũng gửi đi.

"Tuy không biết mọi người làm thế nào tìm được Weibo của tôi, nhưng vẫn cảm ơn mọi người đã chú ý tới o(n_n)o~ lần này là do lúc chụp hình tạp chí xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bởi vì người mẫu xảy ra chút tai nạn nhỏ nên tôi mới tạm thời thay thế, thật ra thì tôi chỉ là người làm việc vặt thôi. Cuối cùng là cô nương hỏi vô quán, chúng tôi vẫn thu nhận đồ đệ, các huấn luyện viên đều là những chàng trai độc thân đến tuổi kết hôn, ai có hứng thú có thể nhắn tin cho tôi 【 cười trộm 】"

Mạc Trần nghiên cứu Weibo này, thái độ thân thiết lại không nịnh hót, còn uyển chuyển bày tỏ mình không có hậu đài gì cả, cuối cùng còn không quên quảng cáo vô quán nhà mình, trọng yếu nhất chính là, cả Weibo đều rất ~ đáng ~ yêu ~

Kỹ năng giao tiếp kỳ tài như vậy, không làm nghệ sĩ thật là đáng tiếc.

Rất nhanh, Weibo tạp chí 《 Tomato 》 chia sẻ Weibo này của Lê Nhan: "Người mẫu muối từ đáng yêu ghê! Nói nhỏ cho mọi người, thật ra chủ biên chúng ta rất muốn nhận cô ấy, chỉ có điều ông chủ nhà cô ấy không đồng ý 【 cười trộm 】"

Mạc Trần nhìn Weibo này, suy nghĩ chốc lát, sau đó trực tiếp nhấn chia sẻ.

Dưới sự quạt gió thêm củi của bọn họ, trong một đêm fan hâm mộ của Lê Nhan đã đột phá mười ngàn, cuối cùng cô cũng lĩnh hội được cảm giác nổi tiếng chỉ trong một đêm.

Ngay cả Đường Cường cũng chú ý tới chuyện này, thể chất của cô Lê Nhan này, nhất định chính là trời sinh hút fan. Anh ta xem thời gian, gọi điện thoại cho Mạc Trần: "Mạc Thiên Vương, đã dậy chưa?"

" Có chuyện nói thẳng." Tiếng Mạc Trần nghe có chút khàn khàn, dường như vừa bị đánh thức từ trong giấc ngủ.

Đối với thái độ này của anh, Đường Cường đã sớm không thấy lạ: "Lần trước cậu nói với tôi về chuyện nhận Lê Nhan, cô ấy suy nghĩ thế nào?"

Tuy Khải Hoàng không thiếu Thiên đoàn và Thiên vương, nhưng lại không có một Thiên hậu. Không thể nâng nữ nghệ sĩ lên đỉnh cao, vẫn luôn là nỗi nhục của Khải Hoàng. Hôm nay, dường như anh ta có thể bỏ khuyết chỗ trống này rồi.

Điều kiện bên ngoài của Lê Nhan rất xuất sắc, hơn nữa là huấn luyện chuyên nghiệp, anh có lòng tin biến cô thành nghệ sĩ có thể một mình phụ trách một phần công việc.

Mạc Trần trầm mặc một hồi, mới đáp: "Cho tôi thêm chút thời gian."

" Được rồi, sớm trả lời tôi đây."

Cúp điện thoại, Mạc Trần thuận tay lấy điện thoại di động lên mạng. Trải qua một buổi tối lẳng đọng, mọi người đối với Lê Nhan nhiệt tình chẳng những không có giảm bớt, mà ngược lại càng có khuynh hướng càng ác liệt. Fan hâm mộ trên Weibo Lê Nhan còn đang tăng trưởng, đề tài về cô cũng xây thêm vài cái.

Mạc Trần đột nhiên cảm nhận được một nguy cơ trước nay chưa từng có.

Trước kia, lúc Lê Nhan vẫn là A Diêu, chỉ có một mình anh mới có thể nhìn thấy cô, chỉ có một mình anh mới có thể nghe cô nói chuyện, anh chính là toàn bộ thế giới của cô, mà cô cũng vô cùng lệ thuộc vào anh. Về sau cô trở lại thành Lê Nhan, có người nhà và bạn bè, cũng không y lại vào anh như trước đây nữa. Bây giờ...

Mạc Trần nhíu nhíu mày, cô có sân khấu lớn hơn cho riêng mình, dường như anh có thể thấy cô mở cánh ra, càng bay càng xa, cùng càng cách xa mình.

Anh không thích như vậy.

Lê Nhan chuẩn bị xong bữa sáng, quay đầu lại đã thấy vẻ mặt thối của Mạc Trần đang đi từ trên lầu xuống. Cô nháy nháy mắt, đi tới: "Anh sao thế Trần Trần?"

Mạc Trần nhìn cô một cái, mím miệng hỏi: "Chuyện ký hợp đồng tôi nói với em lần trước, em suy nghĩ thế nào?"

Tác giả có lời muốn nói: Mạc Thiên Vương lại mời cô kìa, xin hỏi 【 tiếp nhận 】or【 cự tuyệt 】?

Lê Nhan: Cự tuyệt

Tại sao?

Lê Nhan: Cô không thấy vẻ mặt Mạc Thiên Vương như đang nói "dám đáp ứng liền trực tiếp đánh chết" sao?

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Đánh người

Editor: Tiểu Anhh

Lê Nhan không nghĩ mới sáng sớm Mạc Trần đã hỏi cô vấn đề nghiêm túc như vậy, trong lúc nhất thời có hơi ngơ ngác đứng đực tại chỗ. Mạc Trần thấy bộ dáng đờ đẫn đó cũng chỉ lặng thinh nhìn cô, dường như đang để cho cô nghĩ rõ câu trả lời.

"Ặc, em cảm thấy em không thích hợp với giới giải trí cho lắm." Lê Nhan bung hai bát mì trong phòng bếp lên, đi tới bàn ăn.

Là ảo giác của cô sao? Tại sao cô cứ có cảm giác ở trong mắt Mạc Thiên Vương trông thấy sát khí?

Nhất định là ảo giác.

Mạc Trần nghe cô nói như vậy, rõ ràng là thử phào một hơi nhẹ nhõm, nhưng vẫn cố làm vẻ ngoài ý muốn: "Tại sao? Lần này tạp chí có tiếng vang rất lớn, em không cần lo lắng không có ai thích mình nữa."

Lê Nhan cầm đũa lên, gõ nhẹ lên bàn: "Ừm, thế thì em đáp ứng vậy."

Mạc Trần: "..."

Lê Nhan giống như không phát hiện ra mặt anh cứng đờ lại, gấp một đũa mì cho vào miệng: "Ăn nhanh lên Trần Trần, mì sắp nguội rồi đấy."

Mạc Trần liếc bát mì bốc hơi nóng nghi ngút trên bàn, khẽ mím môi, đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống. Anh quyết định làm bộ không nghe thấy câu Lê Nhan vừa nói kia.

"Nếu em không muốn, vậy tôi giúp em từ chối Đường Cường." Mạc Trần học dáng vẻ của Lê Nhan hút một sợi mì, hàm hồ không rõ nói.

Lê Nhan không nhịn được bật cười, có đôi lúc Mạc Thiên Vương còn ngây thơ hơn so với Đồ Đồ: "Dạ."

Mạc Thiên Vương lấy được đáp án vừa lòng, tâm trạng rất tốt ăn mì Lê Nhan tự tay làm, mà Đường Cường ở công ty xa xa đang tỏ vẻ anh ta rất buồn rầu.

Vốn là anh không nghĩ nhận Lê Nhan, nhưng Mạc Thiên Vương lại đột nhiên nhảy ra bảo anh cân nhắc chút, đến khi anh suy nghĩ kỹ, quyết định nhận Lê Nhan, Mạc Thiên Vương lại nhảy ra nói không cần phải nhận.

... Cậu con mẹ nó chơi tôi đấy à?

Đường Cường cảm thấy mình bị đùa giỡn một cách trắng trợn.

"Tạo sao?" Anh ta nghĩa Mạc Trần, từ cọng tóc đến ngón chân đều bị hai chữ này lấp đầy. Hôm nay nếu không cho anh một giải thích hợp lý, cậu cũng đừng mong đi ra khỏi cửa văn phòng!

"Tôi cảm thấy cô ấy không thích hợp làm trong giới giải trí, lần này cô ấy có thể nổi chỉ trong một đêm là do bản thân bộ ảnh chụp chung với tôi có tính đề tài rất lớn, bất luận đổi thành ai cũng đều có hiệu quả giống nhau, có khi còn tốt hơn nhiều. Chờ thêm một thời gian nữa, hứng thú của mọi người với cô ấy giảm bớt, cũng không có người nhớ tới cô ấy nữa." Mạc Trần nghiêm túc trình bày lý do, nghe vào còn giống như chuyện nó phải thế.

Nhưng Đường Cường nghe xong chỉ cảm thấy buồn cười: "Sau khi ký với cô ấy, phải làm thế nào để đảm bảo cho cô ấy kéo dài ánh hào quang là vấn đề làm việc của công ty, bản thân cô ấy chỉ cần phối hợp với tuyên truyền của công ty là được. Mạc Thiên Vương, nếu ngay cả điểm này cậu cũng không biết thì tôi thật sự cho rằng cậu là tiểu thịt tươi vừa mới vào nghề đó."

Tiểu thịt tươi: "..."

"Mặc kệ nói như thế nào, có muốn ký hợp đồng hay không phải xem ý muốn của cô ấy, anh không thể ép mua ép bán." Cho dù lý do không dùng được, Mạc Thiên Vương vẫn có đòn sát thủ.

Đường Cường cắn môi nhìn anh hồi lâu, nhẹ nhàng gật đầu: "Cậu nói đúng, nhưng tôi không thể đảm bảo đó là ý muốn của cô ấy, hay là ý muốn của cậu."

"Ý muốn của tôi chính là ý muốn của cô ấy."

"... Cậu lấy đâu ra tự tin không biết dơ thế?"

Làm Thiên vương, chính là tự tin như vậy

Đường Cường nhìn dáng vẻ ông đây định đoạt tất cả của Mạc Trần, giắt giắt khóe miệng, trực tiếp ấn xuống nút trò chuyện: "Hân Mai Mai, gọi Lê Nhan vào đây."

"Vâng, Đường đồng."

Hân Mai Mai dứt lời không bao lâu, Lê Nhan đã đi vào: "Đường đồng, anh tìm tôi?"

"Ừ." Đường Cường gật đầu, liếc qua Mạc Thiên Vương ngồi bất động như núi phía đối diện, "Phiên Mạc Thiên Vương đi ra ngoài một chút, tôi có chuyện muốn nói với cô ấy."

Mạc Trần hí mắt quan sát anh ta một lượt, vẫn đứng dậy. Anh bước tới cạnh Lê Nhan, vành môi hơi cong lên: "Đường đồng am hiểu nhất là tẩy não

người khác, trước khi anh ta nói chuyện, em đeo cái này lên đi đã." Như ảo thuật, anh móc trong túi ra một đôi nút bịt tai cách âm, đưa tới trước mặt Lê Nhan.

Lê Nhan: "..."

Đường Cường: "..."

Thật là, có chuẩn bị mà đến.

Sau khi Mạc Trăn đi ra ngoài, Đường Cường bảo Lê Nhan ngồi xuống chỗ anh vừa ngồi, đang chuẩn bị mở miệng, đã thấy Lê Nhan mặt đầy chân thành nhìn mình: "Đường đồng, anh đã nghe nói qua về An Lợi chưa?" (An Lợi đọc gần giống Amway, 1 tập đoàn có trụ sở chính ở Mỹ, sử dụng hình thức marketing trực tiếp để bán nhiều loại mặt hàng khác nhau. Ngoài ra “An lợi” được cư dân mạng dùng với nghĩa là “đề cử”.)

Đường Cường: "..."

Nếu như một chiều kia của Mạc Trăn là lấy bất biến ứng vạn biến, thì một chiều này của Lê Nhan gọi là tiên hạ thủ vi cường. (tiên hạ thủ vi cường: người ra tay trước thì chiếm được ưu thế.)

Đường Cường, từ trận.

Ra khỏi công ty, Lê Nhan lấy điện thoại ra kiểm tra lịch trình của Mạc Trăn. Hôm nay trừ buổi chiều quay phim ra thì không có công việc khác, nhưng ngày mai còn có một quảng cáo.

"Trăn Trăn, happy bathday lại ra một quý quảng cáo mới hả?" Dầu gội này cô từng nghe qua, là một hãng dầu gội đầu chuyên nghiên cứu chế tạo cho phái nữ, tuy đã đổi ba quý quảng cáo, người phát ngôn vẫn là Mạc Trăn, "Ông chủ công ty nhất định là fan của anh."

Mạc Trăn phì cười: "Lượng tiêu thụ sản phẩm chính là tiêu chuẩn duy nhất để bọn họ kiểm tra xem có cần thay đổi người phát ngôn hay không."

Lê Nhan: "..."

Cô cảm thấy Mạc Thiên Vương nói rất có triết lý!

Nhưng lượng tiêu thụ dầu gội này quả thật rất tốt, bởi vì mỗi một mùa Trần Thanh Dương đều mua một lọ.

Buổi tối trường quay thu công vẫn rất khuya như cũ, bởi vì sáng sớm ngày mai còn phải chụp quảng cáo, hôm nay chỉ có thể ngủ hai tiếng. Trên mặt Lê Nhan đắp mặt nạ ngủ, cô cảm thấy mặt nạ còn chưa khô cô đã phải rời giường, thật là... lệ rơi đầy mặt. (mặt nạ ngủ: kiểu như là sản phẩm dưỡng da vào ban đêm ý)

Chụp hình quảng cáo chia làm hai phần: nội cảnh và ngoại cảnh, hôm nay chủ yếu là tiến hành chụp nội cảnh. Lê Nhan đi theo Mạc Trăn đến studio, nhìn thời gian trên điện thoại, còn chưa tới bảy giờ.

Cô cho mỗi nhân viên công tác một like.

Thừa dịp Mạc Trăn đang trang điểm, Lê Nhan tựa vào một góc sofa ngủ bù, kết quả một giấc này ngủ thẳng tới khi buổi chụp kết thúc. Nhân viên công tác trong studio đã bắt đầu thu dọn đồ đạc, Lê Nhan ㄟ ㄟ nhìn Mạc Trăn: "Trăn Trăn, sao anh không gọi em dậy?"

"Tôi thấy em ngủ say như vậy, không nỡ đánh thức em" Khóe miệng Mạc Trăn treo lên ý cười, kéo cô dậy khỏi ghế, "Thời gian không còn sớm, chúng ta đi ăn trưa trước, sau đó đến trường quay luôn."

"Vâng" Lê Nhan theo Mạc Trăn ra ngoài, mới đi được hai bước thì bị một chị gái xinh đẹp gọi lại. Người đến là giám đốc bộ phận quan hệ xã hội của DS - Đông Uyển, a, DS chính là nhà sản xuất của dầu gội đầu này, là xí nghiệp hóa phẩm nổi tiếng toàn cầu.

Đông Uyển chào hỏi Mạc Trăn, ánh mắt dừng lại trên người Lê Nhan mấy giây: "Vị này chẳng lẽ chính là người mẫu muối muối đây gây xôn xao gần đây?"

Đột nhiên Lê Nhan có chút xấu hổ, trước mặt một vị đại mỹ nữ thành thực này, cô thấy mình tựa như một cây giá đỗ.

Đông Uyển thấy Lê Nhan giống như một con cừu nhỏ, bất giác có chút buồn cười: "Chào em, chị tên là Đông Uyển, là giám đốc bộ phận quan hệ xã hội chi nhánh công ty DS trong nước."

"Chào, chào chị." Lê Nhan bắt tay Đông Uyển đưa ra.

"Chị đã xem ảnh chụp của em, tốt lắm đó, hy vọng có cơ hội hợp tác với em" Đông Uyển nói câu này chỉ xuất phát từ yêu cầu giao tiếp, nhưng khi nghe vào trong tai Mạc Trăn lại hơi không thoải mái.

"Cô ấy là trợ lý của tôi, không tiếp nhận quảng cáo."

Đông Uyển thấy Mạc Thiên Vương đột nhiên xù lông, trong mắt nhanh chóng xẹt qua một tia giống như sáng tỏ. Cô nhếch mép lên, cười với Mạc Trăn:

"Vậy không biết có cơ hội trò chuyện với Mạc Thiên Vương đôi câu không?"

"Mười phút." Mạc Trần nhìn đồng hồ, quay đầu nói Lê Nhan, "Em lên xe chờ tôi chút, tôi sẽ xuống ngay."

"Vâng." Lê Nhan nhận lấy chìa khóa xe, đi thang máy xuống lầu. Trong bãi đậu xe vẫn an tĩnh như lúc tới, Lê Nhan tìm được chiếc Bentley của Mạc Trần, đang muốn lấy chìa khóa ra mở cửa, bỗng nghe thấy phía sau truyền tới một tiếng huýt sáo.

Lê Nhan quay đầu lại, một người đàn ông mặc tây trang đang dựa vào chiếc Ferrari nhìn mình, đáng vẻ phô trương kia... cô lặng lẽ xoay đầu trở lại.

"Anh biết em, em chính là người mẫu chụp cùng với Mạc Trần." Người đàn ông đi tới gần Lê Nhan, trong mắt lóe lên tia sáng đáng khinh, thật may Lê Nhan không phát hiện, "Anh là Cao Thiên Thành, chắc em đã nghe qua tên anh rồi."

Mí mắt Lê Nhan giật giật: "Cam ngọt tôi có nghe qua." (thiên thành | Tiānchéng | và cam ngọt | Tiánchéng | có phát âm gần giống nhau)

Cao Thiên Thành: "..."

"Ha ha, rất hài hước." Cao Thiên Thành cười khan hai tiếng, hơi chút bất ngờ: "Chẳng lẽ em không xem 《 Tinh bí 》 ư?"

《 Tinh bí 》 là một tạp chí chuyên viết về tin đồn và scandal của các minh tinh, tuy Cao Thiên Thành không phải là minh tinh, nhưng số lần anh ta lên tạp chí này còn nhiều hơn Mạc Trần, có thể nói là quán gia tiểu sinh của 《 Tinh bí 》， không biết có bao nhiêu paparazzi dựa vào anh ta kiếm cơm.

Không phải minh tinh nhưng tại sao Cao Thiên Thành được bọn paparazzi xem trọng như vậy? Chủ yếu là bởi vì anh ta có một ông bố trâu bò.

Truyền thông Cao thị là công ty giải trí số một trong nước, sức ảnh hưởng và danh tiếng không thua gì Khải Hoàng. Là tiểu công tử của tập đoàn Cao thị, công việc chủ yếu của Cao Thiên Thành chính là cua gái và phá cửa. Kỳ thực paparazzi cũng không rời hơi đâu nhìn chăm chăm vào một người ngoài giới, chỉ có điều anh ta có quá nhiều tin tức đào hoa, hôm nay hẹn hò với nữ nghệ sĩ này, ngày mai mướn phòng với người mẫu kia, chỉ cần đi theo anh ta, không lo không tìm được tin có giá trị.

Hiện giờ thấy hoa hoa công tử nổi tiếng giới kinh doanh đột nhiên dây dưa với một tiểu mỹ nữ, đồng chí paparazzi tránh trong góc nhất thời phấn chấn tinh thần. Ấy, tiểu mỹ nữ kia nhìn rất quen mắt, chẳng phải là người mẫu chụp cùng Mạc Thiên Vương trong tạp chí 《 Tomato 》 đó sao? Mắt paparazzi trở nên sắc bén, theo tin đồn gần đây, người mẫu này chắc là trợ lý của Mạc Trần.

Nói cách khác, Mạc Thiên Vương cũng ở gần đây?!

Tay cầm máy chụp ảnh của paparazzi cũng có chút run rẩy, anh ta cảm thấy hôm nay sắp đào được một tin nóng, từ đây đi lên đỉnh cao của đời người.

Quả nhiên đi theo Cao đề tiện có thịt ănahaha!

Cao Thiên Thành vẫn tiếp tục dụ dỗ Lê Nhan: "Anh xem ảnh em chụp rồi, em có hứng thú ký hợp đồng với công ty quản lý không?" Cao Thiên Thành nói tới đây vỗ vỗ cổ áo mình, hạ giọng nói: "Anh là... tổng giám bộ phận khai phát của truyền thông Cao thị, anh có thể tìm người đại diện tốt nhất để giúp em phát triển."

"... Không cần, cảm ơn." Một con mắt khác của Lê Nhan cũng bắt đầu giật giật, phong cách gần đây của cô có vấn đề gì à? Sao mọi người đều muốn nhận cô vậy?

"Đừng từ chối nhanh như vậy, em có thể từ từ cân nhắc." Nói xong anh ta tới gần Lê Nhan thêm hai bước, móng vuốt cũng chìa ra, "Không bằng cùng ăn một bữa đi."

Lê Nhan né tránh móng vuốt sói của anh ta, cảm thấy tay có chút ngứa, đã bao lâu rồi cô không đánh lưu manh?

Cao Thiên Thành chụp hụt, không vui nhú nhú mày, tiểu mỹ nhân này thật lạnh nhạt. Nhưng mà, anh ta thích

Là M, miễn giám định

"Chỉ ăn bữa trưa mà thôi, anh cũng đâu có ăn em." Thân là lưu manh, dĩ nhiên phải có da mặt đủ dày, còn phải có tinh thần càng can càng hăng, vì thế móng vuốt Cao Thiên Thành lần thứ hai vươn tới phía Lê Nhan.

Lê Nhan còn đang nghĩ một quyền này nên đánh vào mặt anh ta, hay là đánh thẳng vào nửa người dưới, bỗng bên tai lướt qua một trận gió rít gào, theo sao đó chính là "Àm——bịch!", Cao Thiên Thành đã nằm ra ngoài nửa mét.

Mạc Trần không biết tới từ lúc nào, tóc có chút rối loạn, còn hơi thở gấp. Anh vịn vịn cổ tay, tiến lên một bước nhìn người trên đất: "Cao Thiên Thành, mày dám đụng vào cô ấy một chút thử xem?"

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Bày tỏ tình yêu

Editor: Tiểu Anhh

Một quyền này của Mạc Trần đánh không nhẹ, lúc Cao Thiên Thành rơi xuống đất có thể dễ dàng nghe thấy tiếng vang.

Bị đánh sưng soài nằm trên mặt đất, Cao Thiên Thành lau bên mép, trên mu bàn tay nhiễm một chút màu đỏ tươi nhạt: "Ha, Mạc Thiên Vương động thủ đánh người, tựa đề ngày mai đúng là đủ phân lượng."

Mạc Trần hơi hơi híp mắt, lửa giận trong mắt vẫn chưa tiêu tán đi hoàn toàn: "Cô ấy là trợ lý của tao, tốt nhất mày nên cách xa cô ấy một chút."

"Trợ lý?" Cao Thiên Thành giống như nghe thấy câu chuyện cười, cười khẩy một tiếng bỏ dậy, "Nhìn mày khẩn trương như thế, tao còn tưởng cô ta là vợ mày ấy chứ."

Mạc Trần không nói gì, chỉ vô tình hay cố ý nhìn thoáng qua phía paparazzi đang ẩn nấp, xoay người kéo Lê Nhan lên xe: "Chúng ta đi."

Lê Nhan liếc Cao Thiên Thành, người sau thấy cô ngoảnh đầu lại nhìn mình, còn cười híp mắt vẫy tay với cô. Miệng Lê Nhan co giật, đi theo Mạc Trần lên xe.

Từ bãi đậu xe công ty DS đi ra, cả một đường Mạc Trần đều không nói một lời. Lê Nhan ngó người nào đó rõ ràng đang tức giận, ha ha cười khan hai tiếng: "Trần Trần, tại sao vừa rồi anh lại muốn cứu anh ta? Em đang định chuẩn bị thiên người đó."

Mạc Trần: "..."

Anh bình định lại cảm xúc, mới nói: "Em không sao chứ?"

"Không sao ạ, từ lúc học vườn tre em bắt đầu đánh lưu manh rồi." Về mặt Lê Nhan rất chi là tự hào, nhớ năm đó cô đánh ngã tất cả bọn lưu manh trong học viện, nghiễm nhiên trở thành... thủ lĩnh lưu manh.

Đột nhiên Mạc Trần cảm thấy có lẽ mình làm chuyện thừa rồi, có thể thiên Cao Thiên Thành, cũng coi như là vì dân trừ hại. Nhìn thấy sắc mặt Mạc Trần cuối cùng cũng không khó coi như vừa rồi, Lê Nhan cũng thở phào nhẹ nhõm: "Trần Trần, ngày mai sẽ không lên đầu đề thật chứ?"

Mặc dù mới gia nhập Khải Hoàng không lâu, cô cũng biết công ty rất không thích nghệ sĩ có tai tiếng gì truyền ra, về loại chuyện đánh người này, nếu đối phương cố ý làm lớn chuyện, thậm chí có thể bị khởi tố.

"Tôi sẽ giải quyết." Tuy nói như vậy, nhưng Cao Thiên Thành cũng chẳng phải là hạng hiền lành gì, chắc chắn sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy, hơn nữa bên cạnh Cao Thiên Thành tám chín phần mười có paparazzi, đây là ngầm nhận thức chung trong lòng mỗi người trong giới. Tuy Mạc Trần biết vừa rồi trong bãi đậu xe rất có thể có paparazzi, nhưng anh vẫn không kiềm được xông lên đâm Cao Thiên Thành.

Lê Nhan cũng cảm thấy Mạc Trần đang an ủi mình, cho dù cô không biết cam ngọt gì gì đó, nhưng nghe anh ta nói là tổng giám bộ phận khai phát gì đó, hình như cũng rất có dáng vẻ của ông lớn. Cô mặt mày ừ ừ ngó Mạc Trần, nếu tin "Mạc Thiên Vương động thủ đánh người" này bị tuồn ra thật, nhất định sẽ tạo cho anh ảnh hưởng rất lớn.

Mạc Trần nghiêng đầu nhìn sang, nhoen miệng cười với cô: "Bây giờ tốt nhất là em nên nghỉ xem lát nữa chúng ta ăn cái gì cho ngon đi."

Miệng Lê Nhan giật giật, không nói gì nữa.

Trong bãi đậu xe, Cao Thiên Thành túm được paparazzi vẫn luôn theo mộng mình từ khi ra cửa đến giờ. Tiểu ca paparazzi nhìn Cao Thiên Thành hùng hùng hổ hổ đứng trước mặt mình, nghĩ đến anh ta đã từng lấy camera đập vỡ đầu ký giả, nhất thời cảm thấy đầu mình âm ỉ đau: "Đại hiệp tha mạng! Vừa rồi tôi không chụp cái gì hết!"

"Không chụp cái gì?" Trong mắt Cao Thiên Thành chợt lóe hàn quang, "Vậy một quyền này chẳng lẽ toi công rồi?"

Paparazzi hơi sững sờ, có chút vô tội chớp chớp mắt, "Ý cậu Cao là...?"

"Thấy tôi bị thương không? Đây chính là Mạc Trần vừa đánh, biết tựa đề ngày mai nên viết thế nào rồi chứ?" Cao Thiên Thành chỉ vết thương bên mép, cả một mảng xanh tím còn mang theo tia máu, nhìn là biết rất đau.

"Biết, biết ạ!" Paparazzi gạt đầu như giả vờ, Mạc Thiên Vương đánh người tuyệt đối không phải vì Cao Thiên Thành trêu ghẹo con gái nhà lành. Dẫu sao mỗi ngày Cao công từ đều trêu ghẹo con gái nhà lành, mà có khả năng đây là lần đầu tiên trong đời Mạc Thiên Vương đánh người!

Làm paparazzi ai mà chẳng biết điều, trước đó bởi vì kiêng kỵ Mạc Trần nên anh ta do dự có nên công bố ảnh anh đánh người ra hay không, nhưng giờ có Cao công từ làm chỗ dựa, anh ta còn cách đỉnh cao của đời người còn xa nữa sao!

Đúng, không còn xa nữa!

Tiểu ca paparazzi sung sướng chạy về tòa soạn, bắt đầu biên soạn kịch bản, a không, là bài viết làm xoay chuyển cuộc sống của anh ta!

Xe Mạc Trần cuối cùng dừng lại ở Thiên Hạ Cư, Lê Nhan có thể nghĩ đến nơi có món ăn ngon đều là những tiệm nhỏ ven đường, nhưng hiển nhiên Mạc Thiên Vương không có cách nào để ăn ở nơi đó.

Cho nên, cuối cùng anh đề nghị đi tới Khải Hoàn Môn.

Chỉ có điều sau khi đến đó, Lê Nhan mới phát hiện đây là nơi Hường Vân Trạch dẫn cô tới lần trước, mà hình như anh cũng gọi nơi này là Khải Hoàn Môn.

"Món ăn ở đây rất tinh xảo, đặc biệt là cá chiên giòn, em nhất định phải thử một lần." Mạc Trần và Lê Nhan cùng đi vào thang máy, thấy Lê Nhan nhảy cũng không nhảy nhìn mình chăm chú, không khỏi nhưn nhưn mảy, "Sao vậy?" Chẳng lẽ là bị vẻ đẹp trai của mình mê hoặc rồi?

"Trần Trần, anh có biết một người tên là Hường Vân Trạch không?"

Mạc Trần: "..."

Tại sao lại đột nhiên nhắc tới Hường Vân Trạch!

"Hường Vân Trạch?" Mạc Trần chớp chớp mắt, tựa hồ như đang suy tư.

"Vâng, anh ấy và anh đều học tiểu học đệ nhất thành phố A, còn cùng một khóa."

"... Ha ha, thế à?"

"Vâng, hơn nữa anh ấy cũng gọi nơi này là Khải Hoàn Môn."

Mạc Trần: "..."

Cảm giác giống như... không gạt được rồi.

"À, em biết rồi! Anh ấy có nói theo đuổi một nữ sinh rất lâu, người đó chính là anh nhì!"

...

Mạc Trần hít một hơi, mỉm cười nhìn Lê Nhan: "Cậu ta nói thế nào với em?"

Trong thời gian đợi đồ ăn không tính là quá lâu, Lê Nhan kể cho Mạc Trần một câu chuyện tình yêu lãng mạn lại nhiệt huyết —— thiếu niên yêu mến thiếu nữ, vì bảo vệ thiếu nữ nên anh ta dũng đấu với đám thiếu niên hư hỏng ở phố bên cạnh, tuy cả người bị thương, nhưng thiếu niên dũng cảm ấy cũng chiến thắng bọn chúng, và được thiếu nữ xinh đẹp tặng... một cây kem.

Mạc Trần: "..."

Anh cảm thấy mình cần phải "nói chuyện" thật tốt với Hường Vân Trạch mới được, hơn nữa cái cây kem ở cuối kia, thực ra là Hường Vân Trạch trả tiền.

"Tôi với cậu ta là bạn tốt từ nhỏ, bởi vì thân phận của tôi đặc thù, cậu ta không muốn tăng thêm phiền toái không cần thiết nên mới gạt bọn em."

"Bọn... em?" Lê Nhan tiêu hóa những lời này, "Chỉ "bọn" đó, là chỉ Hương Ba?"

"Hương Ba?" Lòng mảy Mạc Trần giật giật, bố mẹ nhà ai đặt cho con cái tên đặc sắc như vậy?

"Chính là bạn tốt của em, là super-fan của anh đó, ồ phải rồi, Weibo nó là Nước Nấu Chanh."

... À, thì ra là cô ta.

"Nhưng mà kể từ khi nó biết em chụp cùng với anh, đã mấy ngày rồi nó không để ý tới em." Nhớ tới chuyện này, Lê Nhan vẫn có chút phiền muộn. Trước kia lúc đi học đối nhau với Hương Ba, nhưng chưa bao giờ vượt quá một ngày, bây giờ vì một người đàn ông lại chiến tranh lạnh với cô.

"Cô ấy không biết em là trợ lý của tôi?"

Lê Nhan lắc lắc đầu: "Không biết."

"Vậy thì tốt, cô ấy mà biết có thể sẽ tuyệt giao với em luôn."

Lê Nhan: "..."

Không an ủi cô thì cũng thôi đi, nhưng cũng không cần bỏ đá xuống giếng như vậy chứ?

Nhân viên phục vụ bê thức ăn lên xong, Mạc Trần gấp một con cá chiên giòn vào bát Lê Nhan, anh vẫn nhớ lúc A Diêu không được ăn món này, đôi mắt nhỏ kia có bao nhiêu u uất.

"Cảm ơn Trần Trần!"

Lê Nhan vui vẻ gấp cá lên, Mạc Trần thấy cô nhai "rôm rốp", giống như vô tình nói: "Đúng rồi, Vân Trạch dẫn em tới đây khi nào?"

"Vào lễ tình nhân, anh ấy tỏ tình với em ở đây."

Mạc Trần: "..."

Bữa cơm này không cần ăn nữa!

Thấy sắc mặt Mạc Trần bỗng nhiên chìm xuống, Lê Nhan lại nhỏ giọng bổ sung một câu: "Nhưng em đã từ chối."

Được rồi, cái này anh biết, anh còn đặc biệt chạy tới quán bar tìm cậu ta cơ mà, kết quả là cậu ta được một người phụ nữ đón đi, mà nhắc tới... người phụ nữ đó không phải là Hương Ba chứ?

"Trần Trần?" Thấy Mạc Trần giống như đang ngẩn người, Lê Nhan dò xét gọi một tiếng.

"Hả?" Mạc Trần phục hồi tinh thần lại, lại gấp một con cá vào bát Lê Nhan, "Ăn đi."

"Trần Trần anh cũng ăn." Lê Nhan có qua có lại gấp một con cá chiên giòn vào bát Mạc Trần. Mạc Trần nhìn con cá vàng rộm trong bát, rừ mắt xuống, "DS tặng tôi mấy hộp sản phẩm dùng thử mới nhất, cái đó tôi cũng không dùng đến, em lấy dùng đi."

Lê Nhan ngừng đầu từ trong bát, một đôi mắt to nhìn người đối diện chằm chằm. Happy birthday lấy cớ hiệu "quà sinh nhật tuyệt nhất cho bạn gái", đàn ông đưa cái này cho phụ nữ, không khác gì bày tỏ tình yêu.

"Ồ, cảm ơn." Cho dù chỉ là sản phẩm dùng thử mơn hoa hiển phật, nhưng Lê Nhan vẫn thấy hơi ngượng ngùng, còn có chút... tí tí vui vẻ.

Bữa cơm này ăn rất hài hòa, vậy nên Lê Nhan đã quảng bước nhạc đệm ở bãi đỗ xe ra sau đầu. Lúc tính tiền, Mạc Trần thừa dịp Lê Nhan đi WC gọi điện thoại cho Đường Cường. Đường Cường vừa mới ăn cơm trưa ở công ty xong, đang muốn đi ngủ trưa lại nhận được cuộc gọi của Mạc Trần.

Quái, anh mơ hồ có dự cảm xấu, "Giác quan thứ sáu nói cho tôi biết, nhất định không phải là chuyện gì tốt."

Đầu bên kia điện thoại hình như Mạc Trần cười khê một tiếng: "Giác quan thứ sáu của anh luôn rất nhạy."

...

Đường Cường không nhận được nhắn này: "Rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Tôi đánh Cao Thiên Thành, hơn nữa có khả năng bị paparazzi chụp được."

Đường Cường: "..."

Trong lòng thầm hỏi Mạc Trần một trăm lần, anh ta cố gắng để cho mình bình tĩnh một ít: "Có thể nói cho tôi biết tại sao không?"

"Anh ta ở bãi đỗ xe trên ghẹo Lê Nhan, tôi nhất thời không nhận được."

"Ha ha, cậu muốn nói với tôi, cậu biết rõ ở đó có paparazzi, nhưng vẫn đi lên cho anh ta một quyền?"

Mạc Trần im lặng không lên tiếng, Đường Cường lại tận dụng triệt để nói: "Mạc Thiên Vương đúng là bạn tốt của đám paparazzi, tin tức này đủ để bọn họ ăn một năm."

Anh ta nghĩ không ra, chẳng lẽ tình yêu có thể biến chỉ số thông minh của con người về số âm ư? Mạc Trần là một người cẩn thận như thế, mà lại đánh người dưới tình huống này? Lại không phải là sắp tận thế.

Mạc Trần thở ra một hơi, nói với microphone: "Anh cũng biết Cao Thiên Thành là hạng người gì, thấy anh ta mó mảy tay chân với Lê Nhan mà tôi còn có thể nhẫn thì tôi không phải là đàn ông."

Lần này đổi thành Đường Cường im lặng, tin đồn về Cao Thiên Thành có bao nhiêu tởm tệ anh không xem tin tức cũng biết, các cô gái bị anh ta chơi qua thì càng không đếm xuể.

"Đi theo Cao Thiên Thành thì hơn nữa là ký giả của 《Tinh bí》, tôi sẽ gọi điện thoại cho chủ biên bọn họ." Giống như vô số lần trước đây, người cuối cùng thỏa hiệp vẫn là Đường Cường, "Nhưng bọn họ nắm được tin nóng như vậy, e rằng không dễ nói chuyện."

"Tôi biết, anh cứ thương lượng trước đi, có kết quả thì gọi lại cho tôi." Thấy Lê Nhan từ phòng vệ sinh đi ra, Mạc Trần vội vàng cúp điện thoại.

Hai người chạy tới trường quay, đang chụp đến cảnh của Ôn Hiểu Hiểu. Lê Nhan nhìn về mặt âm u của cô ta, theo bản năng lui về sau hai bước.

Mạc Trần hóa trang xong thì mau chóng tập chung vào quay, không thể không nói anh là một diễn viên chuyên nghiệp vô cùng, cho dù trong lòng vẫn luôn trăm mối ngổn ngang, nhưng cũng hoàn toàn không ảnh hưởng đến buổi chiều quay chụp. Lê Nhan ngồi một bên, nhìn bộ đầu gọi đầu Mạc Trần vừa cho cô, mỉm cười chụp một tấm, gửi lên Weibo: "# Theo phong trào # Tôi muốn nói, thực ra người Mạc Thiên Vương nói trên thảm đỏ chính là tôi.:" "

Lê Nhan có hơn mười nghìn fan hâm mộ, giờ gửi một bài mới sẽ có người bình luận và chia sẻ. Cô nhìn nhắc nhở nhanh chóng nhảy lên, cười híp mắt mở ra kiểm tra.

"Lê từ phản ứng cũng quá chậm đi, bây giờ đã không lưu hành trò này rồi 233333."

"Nói nhảm, rõ ràng anh ấy nói là tôi! Không phục tới chiến!"

"Chờ chút, hình trên hình như là đầu gọi HB mới nhất thì phải? Sao cô có hả Lê từ!!"

"Hừ! Đưa cho tớ tớ sẽ tha thứ cho cậu!"

Lê Nhan thấy bình luận này thì khựng lại, mẹ nó, rốt cuộc Hương Ba cũng để ý tới cô! Chỉ là cái đầu gọi này...

" Cái này là người khác tặng cho tớ, tớ lại tặng đi không tốt lắm đâu.:" "

Trần Thanh Dương: "..."

Đạch mọ, ly hôn! Sẽ không yêu nữa!

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Đầu đề

Editor: Tiểu Anh

Mạc Trần vừa đi tới khu nghỉ ngơi, thì thấy Lê Nhan một mình cười ngây ngô với điện thoại, bộ dáng kia thực sự rất ngu ngô, nhưng lại khiến khóe môi anh lơ đãng nhếch ý cười: "Có chuyện gì mà cười vui vẻ như vậy?"

"Không có gì." Lê Nhan thoát khỏi Weibo, đưa ly nước ấm cho Mạc Trần, "Muốn uống nước không?"

"Ừ." Mạc Trần nhận lấy ly nước, mới uống được một hớp, điện thoại trên bàn bỗng vang lên. Liếc nhìn màn hình phát sáng, Mạc Trần buông ly nước xuống, cầm điện thoại đi tới một góc nhận cuộc gọi: "Thế nào rồi?"

"Đối phương quả là công phu sư tử ngọam, mềm cứng đều không ăn, căn bản là không có thành ý nói chuyện với chúng ta." Ngừ khí Đường Cường nghe có vẻ phát cáu, trên thực tế quả thực anh ta đang rất cáu. Vốn dĩ anh cảm thấy công ty cảm nghệ sĩ yêu đương rất không có nhân tính, giờ anh lại cảm thấy cái chính sách này mẹ nó quá đúng! Nếu người nào cũng làm như Mạc Trần, sớm muộn gì anh cũng xanh xanh chết sớm!

Có chút bức bối buồn lòng caravat, Đường Cường nói ra cái nhìn của mình: "Theo tôi thấy hẳn là có người ở sau lưng làm chỗ dựa cho bọn họ, khả năng lớn nhất là Cao Thiên Thành."

Mạc Trần cười lạnh một tiếng: "Anh tiếp tục đàm phán với bọn họ, nếu bọn họ nhất định phải đưa tin chuyện này ra thì để cho bọn họ đưa thật tốt."

Đường Cường đang đặt tay ở cổ áo bỗng khựng lại trong chốc lát, mới nói: "Biết rồi." Nếu như đối phương nhất định phải đưa tin, bọn họ cũng không có cách nào, nhưng mà Khái Hoàng cũng không phải ăn chay, nhóm người trong bộ phận quan hệ xã hội kia lại càng không lấy tiền lương không.

Mạc Trần cúp điện thoại, anh không sợ đối phương đưa chuyện này ra, nhưng anh sợ Lê Nhan sẽ tự trách.

Giãn chân mày ra, Mạc Trần treo về mặt vừa nói chuyện cũ với người bạn xưa xong, đi ra từ trong góc. Lê Nhan vẫn ngồi trên ghế cười ngây ngô với điện thoại, anh lặng lẽ đi tới nhìn một cái, hóa ra là đang lên Weibo.

Đăng nhập vào tài khoản phụ, vào xem bài Lê Nhan vừa post và tấm ảnh đính kèm, môi Mạc Trần không nhịn được nhếch lên.

Àn Lê Từ trả lời Là Đại Lê Không Phải Là Đại Lực: Tôi cũng cảm thấy người anh ấy nói chính là em ~3=

Bình luận này vừa nhảy ra, Lê Nhan sững sốt một chút. Trước kia cô không cảm thấy ID Ăn Lê Từ này có gì đặc biệt, nhưng bây giờ mọi người đều thích gọi cô là Lê từ, đột nhiên cô cảm thấy... hình như mình bị đùa giỡn.

Hơn nữa icon hôn ở cuối đó quá ngượng mà!

"=3= "

...

Ai tới nói cho cô tại sao cô lại trả lời bằng icon này đi!

ID Ăn Lê Từ này nhất định là có kỹ năng thôi miên!

Mạc Trần nhìn icon Lê Nhan trả lời lại, không nhịn được phá lên cười.

Thời gian nghỉ ngơi cứ kết thúc vui vẻ như vậy, nhân viên trong đoàn phim lại cần cù chăm chỉ quay đến đêm khuya. Mạc Trần đang muốn gọi điện thoại cho Đường Cường, hỏi anh ta tiến triển thế nào rồi, nhưng khi thấy thời gian hiển thị trên điện thoại thì lại bỏ ý niệm này đi.

Buổi sáng ngày thứ hai Mạc Trần tỉnh dậy rất sớm —— dĩ nhiên không phải là tự nhiên tỉnh, mà là bị cuộc gọi của Đường Cường đánh thức.

Từ khi Lê Nhan đảm nhiệm vai trò trợ lý của anh, đã rất lâu rồi Đường Cường không tặng anh morning call. Hôm nay gọi cho anh sớm như vậy, xem ra không phải là tin tốt gì.

"Mạc Thiên Vương muốn biết hôm nay 《 Tinh bí 》 độc nhất tựa đề gì không?" Vừa mới kết nối, Mạc Trần đã nghe thấy giọng Đường Cường truyền ra từ trong ống nghe. Anh vuốt mái tóc rối bù, từ trên giường ngồi dậy: "Đọc nghe chút đi."

"Khụ khụ", Đường Cường háng giọng, sau đó thâm tình chậm rãi đọc, "Thảm án trong bãi đỗ xe! Mạc Thiên Vương vung quyền đánh Cao nhị thiếu! Rốt cuộc là oán hận chất chứa đã lâu hay là bản tính bại lộ?!"

Câu chữ rõ ràng, ngay cả một dấu ngắt câu chứa đầy tình cảm cũng được anh ta biểu đạt tinh chuẩn thích hợp.

Mạc Trần: "..."

"Làm tệ thật đấy."

Đường Cường bật cười: "Là cho tôi hay là cho cái tựa đề này?"

"Tất cả."

Đường Cường nhìn lướt qua tờ báo từ văn đến hình cũng đẹp trong tay, đưa ra đánh giá đúng trọng tâm: "Mặc dù tựa đề này lấy được không văn hóa gì, nhưng nội dung rất có sức bùng phát, đúng là đem động tác đánh người của cậu phân tách thành pha quay chậm, vết thương trên mặt Cao Thiên Thành cũng có thể thấy rõ ràng.Ồ mà cậu xuống tay cũng đủ mạnh."

Mạc Trần đang tìm quần áo trong tủ, không tiếp lời, trong điện thoại Đường Cường vẫn tiếp tục giải thích cho anh: "Không biết là chọn góc độ quá tốt hay là đã qua xử lý, trong hình hoàn toàn không chụp đến Lê Nhan, nhìn có vẻ như chỉ có hai người các cậu. Nội dung hành văn đại khái chính là cậu vô tình cậu tàn khốc cậu cố tình gây sự."

Mạc Trần: "..."

Anh nghiêng đầu, kẹp điện thoại trên vai, vừa cài nút áo sơ mi, vừa nói: "Công ty định xử lý thế nào?"

Đường Cường nói: "Tôi sẽ nghĩ biện pháp lấy hình hoàn chỉnh, sau đó sẽ liên hệ với truyền thông có quan hệ hợp tác với chúng ta. Trước khi công ty công bố thanh minh, cậu không được đáp lại bất kỳ chuyện gì có liên quan đến sự việc này."

Mạc Trần: “Ừ, không suy xét cho tôi một ngày nghỉ ư?”

Đường Cường giật giật khóe miệng: "Nếu như hôm qua người bị đánh là cậu thì tôi sẽ suy xét."

Mạc Trần lơ đãng nhún nhún vai: "Trong bãi đỗ xe chắc có video giám sát."

Đường Cường: "Nhân viên an ninh DS nói cho tôi hôm qua camera vừa lúc xảy ra vấn đề."

Mạc Trần: "Ha, tay cậu Cao cũng dài thật."

Đường Cường khinh thường: "Tôi sẽ khiến bọn họ giao ra."

Mạc Trần tán dương: "Ừ, Đường đồng không hổ danh là người đại diện vương bài của Khải Hoàng."

Khỏe miệng Đường Cường lại giật hai cái, làm thuộc hạ của mình tỉnh kiểu này, có cho hai cái vương bài cũng nằm không cũng trúng đạn: "Đúng rồi, cậu có thể lên mạng mà xem, Weibo Tinh bí rất xuất sắc đấy."

Đường Cường bỏ lại lời này xong liền cúp máy, Mạc Trần vào phòng tắm rửa mặt một chút, sau đó ngồi trước máy vi tính. Weibo Tinh bí cũng update tin "Mạc Thiên Vương nổi giận đánh Cao nhị thiếu" này, nhưng không có phong phú như trên báo, chỉ đưa ra ảnh Mạc Thiên Vương anh dũng ra quyền trong nháy mắt cùng với cảnh Cao nhị thiếu ngã sấp mặt xuống đất.

Mặc dù Weibo mới đăng chưa đến nửa giờ đồng hồ, nhưng đã có khá nhiều comment. Mạc Trần mở ra xem, bên trong gần như nghiêng về một bên chỉ trích anh mặt người dạ thú, bình thường giả bộ lịch sự tao nhã nhưng thật ra bên trong chính là một phần tử bạo lực. Còn nói anh là nghệ sĩ ba không không văn hóa không tư chất không giáo dục, sau đó chủ đề "Mạc Trần rút ra khỏi giới giải trí" cũng được xây lên. Mí mắt Mạc Trần giật một cái, mà trong nháy mắt đó, có một trăm tài khoản vừa mới đăng ký cùng với bọn họ xúc động mắng.

Điểm vào những Weibo comment này nhìn qua một cái cũng biết là thủy quân, số ít fan dậy khá sớm chen chân vào tẩy trắng cho Mạc Trần, cũng bị tập trung hòa lực phải liên tục tháo chạy.

Mạc Trần cầm phấn dập tắt máy tính, đi xuống dưới lầu chuẩn bị bữa sáng. Lê Nhan còn đang ngủ, nghĩ đến khi cô thức dậy có thể sẽ thấy tựa đề ngày hôm nay, Mạc Trần cảm thấy hay là để cô ngủ thêm một lát.

Đến 12 giờ, fan của Mạc Trần cũng đều tỉnh ngủ, mơ mơ màng màng lên mạng nhìn thấy tựa đề ngày hôm nay. Thấy Trần Tử của các nàng bị công kích đến thương tích đầy mình, thấy đồng bào các nàng thi thể vỡ nát, thân là fan có tâm huyết sao có thể nhẫn?

Lập tức vén tay khai chiến!

Vì thế Weibo tinh bí nghênh đón một trận phản công gió tanh mưa máu.

"Mạc Thiên Vương đánh mày? Ha ha ha ha nếu là tao tao sẽ thiên mày!"

"Tuy vốn dĩ《Tinh bí》chẳng có tiết tháo gì, nhưng dám bôi nhọ Trần Tử như vậy, cả đời này giang hồ bất kiến. 【bái bai】"

"Xem ra Cao đề tiện không đủ tiền cho đám thủy quân này nhè, vừa nhìn cái là biết ngay đây là phong cách của bọn thủy quân rồi."

"Thủy quân cũng chỉ dám kêu gào trong lúc chúng ta ngủ, có bản lĩnh thì lăn ra đây, hôm nay chị không đi làm cũng phải cùng bọn mày đại chiến ba trăm hiệp!"

"Trước không nói ảnh này thật giả thế nào, đầu tiên, Trần Tử sẽ không vô duyên vô cớ đánh người, các bạn có bản lĩnh đưa tin thì cũng phải có bản lĩnh đưa tin hoàn chỉnh chứ!"

"Đáng đánh lắm Mạc Thiên Vương! Em đã sớm nhìn Cao đề tiện không vừa mắt rồi! Giới giải trí cũng không phải là hậu cung của hần ta, ngựa giống đi chết đi!"

"Tác phong cá nhân của Cao thiên thành giới giải trí đều biết, muốn nói Mạc Thiên Vương đánh hần, nhất định là hần đã làm chuyện gì đó. Bị người ta dạy dỗ liên chạy ra bôi nhọ người ta? Ha ha, mày nói xem sao không đánh chết mày luôn đi?"

"Từ từ đã, lẽ nào Cao đề tiện có ý đồ bất chính với Trần Tử, cho nên dưới cơn nóng giận Trần Tử mới đánh hần?! Mẹ nó, cái chân tướng này cũng quá kinh khủng đi!"

Cùng lúc đó, trên diễn đàn Hải Giác cũng bùng phát rồi. Có fan scan báo 《Tinh bí》bỏ trên mạng, để lại một câu "Tôi chỉ đặt đây và không nói gì, xin mọi người cứ tự do..." sau đó như thể ngoại cao nhân bay vút đi.

"Hiện tại mọi người đang xem chính là Mạc Thiên Vương vung tay ra một quyền chính nghĩa, bảo vệ chính khí của giới giải trí!"

"Chỉ có một mình mị nhìn thấy tin này phản ứng đầu tiên chính là, rốt cuộc Cao đề tiện cũng bị đánh rồi sao? _(3┐)_ "

"Trên Weibo có người nói, là Cao đề tiện kêu gọi Trần Tử, Trần Tử mới ra tay đánh người!"

"Mẹ nó, mị cảm thấy chân tướng ở lâu trên cũng khá đúng đấy! Suy cho cùng Trần Tử có nữ vị, a không, mỹ mạo như thế, Cao cận bã không kim lòng được cũng là chuyện thường tình!"

"Cao đề tiện dám đùa giỡn Mạc Thiên Vương?! Hãy xem thiên mã lưu tinh quyền của ta đây ——!" (thiên mã lưu tinh quyền: tuyệt chiêu của nhân vật Pegasus Seiya trong bộ truyện Pegasus Ryuusei Ken)

"Weibo thủy quân vẫn đang đóng cọc ở đề tài, xin mọi người cho đề tài # Cao nhị thiếu rút khỏi tầng ozon # lên top ← để nó thành hot tag "

...

Sáng sớm tại nhà cũ Giang gia, đại sư huynh lại vừa kinh vừa rống tóm lấy một quyển tạp chí chạy vội dưới ánh nắng phủ khắp vườn hoa: "Sư phụ sư phụ, mau đến xem này! Thăng nhóc chiếm tiện nghi tiểu sư muội lần trước đó đánh người!"

Mở tờ báo ra đặt lên bàn, đại sư huynh không đợi Giang lão gia mở miệng đã chủ động giải thích: "Báo này vẫn là do cô bé lần trước mang tới!" Làm một người đàn ông đích thực, anh tuyệt đối không xem loại báo cấp thấp này!

Giang lão gia cầm tờ báo lên nghiên cứu một phen, bình luận: "Một quyền bên phải này rất xuất sắc, xem ra là đã luyện qua."

Đại sư huynh: "..."

Tại sao mỗi lần sư phụ đều không bắt trúng trọng điểm thế hả! "Cậu ta đánh người! Đánh người đó! Người luyện võ như chúng ta kiêng kỵ nhất chính là động thủ với người bình thường!"

Bình thường ngài dạy chúng con khí phách lắm mà! Mau mắng cậu ta mấy câu đi chứ!

"Người này lăm la lăm lét, éch ngồi đấy giềng, nhìn qua giống như là người tâm thuật bất chính." Giang lão gia ngẩng đầu lên, nhìn khóe miệng đại sư huynh còn chưa kịp lộ ra nụ cười mỉm, bổ sung nói, "Ta nói người bị đánh."

Đại sư huynh: "..."

Sư phụ không thể bởi vì cậu ta đẹp trai liền giúp đỡ cậu ta!

Đại sư huynh đón đầu vô cùng.

Ánh mắt của Giang lão gia lại chuyển về tờ báo, biến đổi thành giữ kín như bưng.

Tối hôm qua Trần Thanh Dương gõ chữ cả đêm, vừa mới tỉnh ngủ đã thấy tiêu đề "Mạc Thiên Vương đánh người" trên Weibo, ngay tức khắc tỉnh ngủ luôn. Nhìn những đám thủy quân cùng bình luận bồi nhọ Mạc Trần kia, cô thật muốn tặng mỗi người một thiên mã lưu tình quyền.

Nước Nấu Chanh v: Ha ha, thủy quân mà còn cần ngược nói chúng tôi là thủy quân, có thể mất mặt hơn nữa không? Đúng vậy, tôi chính là thủy quân của Mạc Thiên Vương đó, không phục tới biện này!

Lê Nhan nằm trên giường nghịch điện thoại, vừa mở Weibo đã thấy bài viết này của Trần Thanh Dương. Nhất thời lòng cô lộ bộ một chút, mở ngón nguồn ra xem, hai chữ "thăm án" màu đỏ máu dọa cô giật nảy, nhưng hậu quả của tờ báo này mới thật sự làm cô lo lắng.

Quần áo cũng không buồn thay, cô đã vọt xuống dưới lầu, trong tay còn không quên cầm điện thoại: "Trần Trần Trần Trần, thật sự lên đầu đề rồi!"

Mạc Trần đã ăn xong bữa sáng được lúc lâu, lúc này đang ngồi trên sofa uống cà phê. Thấy Lê Nhan chạy chậm tới, có chút mất tự nhiên chuyển tầm mắt: "Đai an toàn của em rơi xuống rồi."

Lê Nhan: "..."

Cô lặng lẽ kéo đai an toàn lên vai. Chính giữa mùa hè, cô chỉ mặc một chiếc váy ngủ hai dây ngắn, Mạc Trần nhìn phong cảnh như ẩn như hiện dưới hai chiếc dây kia, thành tâm đề nghị: "Em không cần đi lên thay quần áo à?"

Tuy anh không ngại thưởng thức thêm chút nữa, nhưng anh sợ mình sẽ không kiềm được.

Lúc này Lê Nhan cũng không rảnh mà lo xấu hổ, cô đi tới ngồi xuống bên cạnh Mạc Trần, đưa điện thoại đến trước mặt Mạc Trần: "Tờ báo này hoàn toàn bóp méo sự thật, em phải tới hiệp hội bảo vệ người tiêu dùng tố cáo bọn họ!"

Mạc Trần: "... Hiệp hội bảo vệ người tiêu dùng còn quản loại chuyện này? Thật là một tổ chức có nhân tính.

Anh nghiêng đầu về phía Lê Nhan... Ừm, ở góc độ này hình như tầm nhìn tốt hơn.

"Trần Trần?" Lê Nhan thấy Mạc Trần cúi đầu không nói câu gì, nhỏ giọng gọi anh một tiếng.

"Ừm... chuyện đó, công ty sẽ giải quyết." Anh hít mũi, ngăn không cho đầu đến gần nữa.

"Vậy chúng ta chờ công ty giải quyết, không cần làm gì sao?" Lê Nhan lại dịch vào bên người Mạc Trần thêm một chút, tựa như học sinh hiếu học đặt câu hỏi.

"Ừ, công ty sẽ giải quyết." Bây giờ anh thật hoài nghi có phải cô cố ý quyến rũ anh không, nếu quả là như vậy... vậy anh sẽ không khách khí.

Đang lúc nội tâm Mạc Thiên Vương đấu tranh dữ dội, Đường Cường gọi điện tới. Anh nhủ mi, tiếp điện thoại: "Có kết quả rồi?"

"Không phải, là tôi thấy bình luận trên mạng, rồi chợt nhận ra không cần tìm ảnh Lê Nhan nữa, cái lý do Cao nhị thiếu trêu ghẹo cậu cũng được phết."

Mạc Trần: "..."

Tạm biệt.

Anh đang tính cúp điện thoại, đầu bên kia Đường Cường lại vội vàng hô lên: "Chờ chút nữa rồi hãy treo máy! Tôi vừa đi ra ngoài một chuyến, lúc trở lại trên bàn làm việc lại thừa ra một chiếc USB, bên trong có hình Cao Thiên Thành và Lê Nhan."

Lông mày Mạc Trần giật giật, Đường Cường vẫn tiếp tục nói: "Tôi đã hỏi Hàn Mai Mai, cô ta nói không có ai đi vào cả, tôi lại kiểm tra camera giám sát, đúng là không có người nào vào phòng làm việc của tôi. Mạc Thiên Vương, chuyện này hình như có điểm lạ nha."

Mạc Trần mím môi, hỏi: "Anh nói là quán lên anh hay là quán lên tôi?"

"Ma Lôi Phong dám làm việc nghĩa như vậy, tất nhiên là quán lên tôi rồi."

...

Đường Cường: "Tôi đã gửi hình cho truyền thông rồi, bọn họ viết bản thảo xong thì sẽ công bố trên mạng ngay. Chờ công bố ra xong, cậu lại đứng ra nói rõ lần nữa, nhân tiện nói lời xin lỗi."

Mạc Trần nhú nhú mày, tuy rằng anh cảm thấy hoàn toàn không cần thiết nói lời xin lỗi với Cao Thiên Thành, nhưng dù sao cũng là anh ra tay đánh người, tạo thành ảnh hưởng không tốt đối với một nhân vật công chúng: "Tôi biết rồi."

"Còn nữa, có thể công ty sẽ công khai tin Lê Nhan là trợ lý của cậu, nếu không sẽ không dễ giải thích chuyện cô ấy và cậu cùng xuất hiện ở bãi đỗ xe DS."

Mạc Trần nghĩ nghĩ, nói: "Có thể, tôi không có ý kiến."

Còn chưa ngắt cuộc gọi của Đường Cường, cuộc gọi của Hường Vân Trạch lại reo lên. Anh liếc cái tên trên màn hình, lại ngó Lê Nhan bên cạnh, đứng dậy đi tới bàn công nhận điện thoại: "Sao hôm nay tiền sĩ Hường lại rảnh rồi gọi cho tớ thế?"

Hường Vân Trạch cười cười nói: "Đương nhiên là vì ăn mừng cậu lên đầu đề rồi, tớ nhìn vết thương trên miệng hấn ta còn cảm thấy đau, tay cậu có đau không Mạc Thiên Vương?"

Mạc Trần: "..."

Anh cảm thấy Hường Vân Trạch lúc nào cũng chú ý tin tức của mình.

"Nhưng chuyện gì lại khiến cho Mạc Thiên Vương luôn luôn ưu nhã phải tức giận, hạ thủ mạnh như vậy?"

"Hấn ta đùa giỡn Lê Nhan."

...

Hường Vân Trạch: "Cậu nên đánh mạnh thêm vào."

Mạc Trần: "Ừ, tớ cũng thấy vậy."

Lúc Mạc Trần trở lại phòng khách, Lê Nhan đang dùng máy tính ở phòng khách lên mạng, vẻ mặt còn có chút cảm giác gió nổi mây vần. Thấy Mạc Trần đi tới, Lê Nhan hưng phấn đẩy máy tính tới: "Anh nhìn đi Trần Trần, có truyền thông tẩy trắng cho anh nè!"

Mạc Trần ngồi xuống ghế sofa, không nghĩ tới hiệu suất của《 Tinh văn 30 phân 》lại cao như vậy. So với tựa đề lấy lòng mọi người của 《 Tinh bí 》，thì tựa đề của tờ báo này trầm ổn mạnh mẽ hơn nhiều: "Cao Thiên Thành không kiểm soát hành vi với trợ lý Mạc Trần, Mạc Thiên Vương vì bảo vệ trợ lý ra quyền chính nghĩa!"

Tin này vừa đăng lên, đã dẫn tới fan Mạc Trần điên cuồng share, hơn nữa còn có một người có ID là Sadako 2 đồng thời công bố một đoạn video lên Weibo cùng diễn đàn Hải Giác, nội dung là video của bức hình ở 《 Tinh văn 20 phân 》.

Rất rõ ràng, đây là video giám sát ở bãi đậu xe.

Trong lúc nhất thời mọi người đều rối rít suy đoán về thân phận thật sự của Sadako 2, trong đám người ái mộ của Mạc Trần, anh càng trở thành hóa thân của chính nghĩa!

Mạc Trần thấy ID này thì giật giật mắt, share Weibo 《 tinh văn 30 phân 》，cũng lên tiếng nói rõ.

"Thật xin lỗi đã dẫn tới trận hỗn loạn này, về sự tình chân tướng tin tưởng mọi người đều đã biết, tôi cũng không giải thích gì nhiều. Nhưng đánh người là tôi không đúng, đã làm gương xấu cho mọi người rồi, đối với lần này tôi muốn biểu đạt sự áy náy sâu sắc. Về sau gặp lại loại chuyện này, tôi sẽ khắc chế mình không mạnh động đánh người nữa, cho dù đối phương là một tên cặn bã."

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Hôn sự

Editor: Tiểu Anhh

Lúc《 Tinh văn 30 phần 》vừa mới đăng lên, mọi người đều bận rộn share, không chú ý xem nó viết cái gì, chờ đến bây giờ Mạc Trần đứng ra nói rõ, tất cả mọi chuyện coi như chấm dứt ở đây, các fan hâm mộ mới xem nội dung bài đăng.

Chờ đã...

Vì bảo vệ trợ lý ra quyền chính nghĩa? Trần Tử từ lúc nào có trợ lý? Không phải là người quản lý vẫn luôn phục vụ sao?

Đợi chút đã, người trợ lý đó lại là nữ?!

Hơn nữa tại sao nhìn cô ấy lại giống người mẫu trong tạp chí lần trước quá vậy!

Mặc dù ảnh và video đều không rõ ràng lắm, mặc dù cách ăn mặc của Lê Nhan khác hoàn toàn với trong tạp chí, nhưng vẫn không qua nổi đôi mắt hỏa nhãn kim tinh của các fan hâm mộ.

Rất nhanh có cư dân mạng nhiệt tình lấy ảnh trên tạp chí và ảnh ở bản tin ra làm so sánh, lại còn gửi lên trên diễn đàn Hải Giác.

"Mắt mị không được tốt, các cô nương tới giúp mị nhìn xem có phải hai người này là cùng một người không? 【 Hình ảnh 】【 Hình ảnh 】"

Các cô nương trên diễn đàn tích cực đáp lại lời kêu gọi của chủ nhà, qua quá trình cẩn thận so sánh của các chuyên gia, xác nhận hai tấm ảnh trên là cùng một người. Vì thế tin sốt thứ hai ngày hôm nay cứ vui sướng ra đời như thế.

"Thím không biết đâu! Thân phận thật sự của người mẫu muối muối là trợ lý tư nhân của Mạc Thiên Vương!"

Sau khi tức giận mắng bọn thủy quân trên Weibo xong, Trần Thanh Dương vẫn lang thang trong diễn đàn giết thời gian, đang định tra IP Sadako 2, kết quả bỗng nhiên bật ra tin này. Trong lòng cô lộp bộp, một cảm giác khẩn trương vô cớ lan nhanh từ đỉnh đầu đến khắp tứ chi, cô cảm thấy cả người đều không ổn!

Trượt con chuột chạy quanh tiêu đề của topic này mấy lần, cuối cùng Trần Thanh Dương cũng hít một hơi, lấy hết dũng khí nhấn vào.

Đây là một bài tổng kết, chủ nhà lấy hình so sánh của cư dân mạng nhiệt tình kia và phân tích của em gái trên diễn đàn chỉnh hợp lại với nhau, thuận lợi cho những người không đủ kiên nhẫn theo dõi đề tài.

Trần Thanh Dương thấy ảnh Lê Nhan, chỉ cảm thấy trong đầu nổ oanh một tiếng, tựa như có một tia chớp bổ thẳng xuống từ án đường, cả thế giới đều không ổn!

Sét đánh giữa trời quang, không chỉ là một từ dùng để miêu tả

Cô ngồi trước máy tính, biểu cảm hoảng sợ khi nhìn thấy ảnh Lê Nhan còn kinh hãi hơn so với lúc nhìn thấy ma. Bọn họ nói Đại Lực là trợ lý của Mạc Trần! Phi phi, Đại Lực là trợ lý của Mạc Trần sao cô lại không biết! Tung tin đồn nhảm là phạm tội đấy biết không hả!

"Đề tài không được trong sáng, xin dừng theo dõi đề tài này."

Khóa topic này lại, Trần Thanh Dương còn thấy chưa đủ, khóa luôn IP của chủ nhà cùng với cư dân mạng nhiệt tình kia!

Cho các người tung tin đồn nhảm! Cho các người tung tin đồn nhảm này!

Cô vừa khóa một cái, các cô nương trong diễn đàn hoàn toàn nổi giận!

"Mod thì giỏi lắm à, mod thì có thể khóa loạn khóa IP loạn luôn à!!! Thím có bản lĩnh khóa đề tài thì thím cũng phải có bản lĩnh mở lại đề tài chứ!!!"

"... Bình tĩnh nào chủ nhà, theo mị thấy có khả năng bệnh tâm thần của mod lớn lại tái phát."

"Có bệnh về nhà mà uống thuốc! Ở chỗ này cắn loạn làm cái đếch gì! Là bệnh tâm thần hay là bệnh chó dại hả!!!"

"Đối đãi với bệnh nhân phải có lòng khoan dung, thím ấy khóa một topic, chúng ta lại mở một topic khác, thím ấy chỉ có một người, mà chúng ta có hàng ngàn hàng vạn người! Xem ai nhanh hơn ai!"

Chủ comment nói xong đồng thời mở ra một topic liên quan đến người mẫu muối muối trên đầu trang, các cô em bên topic kia đều chuyển tới nơi này tiếp tục tám nhảm.

Trần Thanh Dương tức giận hai mắt sắp tóe ra lửa, các người tung tin đồn nhảm lại còn dám nói xấu mod, phản rồi!

Đang chuẩn bị khóa nốt topic này lại, ánh mắt cô vô tình quét qua trả lời thứ 38.

"Mì thấy chỉ là mod lớn không tiếp nhận được sự thật người mẫu muối muối là trợ lý Trần Từ mà thôi. ټ(ټ ▽ ټ) ټ "

Gãi đúng chỗ ngứa... Mối là lạ!

Ai không tiếp nhận nổi hả! Rõ ràng là các cô ở chỗ này nói bậy lại còn cần ngược! Khóa luôn không giải thích!

"Mẹ kiếp, topic vừa dựng kia lại bị khóa! Mod lớn đã tiến vào hình thức điên cuồng hóa, không phải là nhân viên chiến đấu xin mau sớm rút lui!"

"Mod lớn, mười giờ tối nay trên Đình Quang Minh, cùng thề sống chết, không gặp không về 【 Bái bai 】"

"Mì đã khiêu nại thím ấy, những chuyện khác sẽ do mod xử lý nhanh thôi."

"Lầu trên +1, mì cũng vừa đi khiêu nại, mod khóa topic phải dựa theo văn quy chứ không phải là theo sở thích cá nhân."

Hai vị mod khác rất nhanh tiến hành xử lý chuyện này, topic và IP bị Trần Thanh Dương khóa đều được bỏ lệnh cấm, ngay cả admin cũng tìm cô tiến hành một cuộc trò chuyện thân mật. Kết quả của cuộc trò chuyện là, cô bị cách chức một tháng.

"A a a a ————!!"

Trái táo đang gọt một nửa trong tay ba Trần rơi xuống, ông nhìn thoáng qua căn phòng truyền ra tiếng gào thét, có chút ưu thương nói với mẹ Trần ngồi bên cạnh: "Mẹ nó à, tôi cảm thấy bệnh tình của con gái chúng ta hình như càng ngày càng nghiêm trọng."

Mẹ Trần rất bình tĩnh: "Không sao đâu, không có một hai người bị bệnh tâm thần cũng ngại nói mình là tác giả."

Ba Trần: "..."

Trần Thanh Dương rú xong, đăng nhập Weibo phát một trạng thái mới —— Nếu cuộc sống lừa gạt bạn, đừng có bi thương, đừng có nóng vội! Ưu buồn trong cuộc sống cần được trấn tĩnh: Tin tưởng đi, cuộc sống hạnh phúc sẽ đến thôi.

Độc giả Giáp:...

Độc giả Ất: Bài thơ này tôi biết, là bài 《 Nếu cuộc sống lừa gạt bạn 》rất phổ biến! Tôi mới nghe được mấy hôm trước! (link bài hát: <https://mp3.zing.vn/bai-hat/Neu-Cuoc-Song-Lua-Gat-Ban-Tu-Lap/ZW6DZAOI.html>)

Độc giả Bính: (◡‿◡) Chanh lại bị cái gì kích thích vậy?

Độc giả Đinh: Tôi chỉ hy vọng đây không phải là diêm báo cô ấy lặn một thời gian _(3 ∠)_

Mấy phút sau, Trần Thanh Dương lại gửi một Weibo —— Bệnh chó dại của tôi chuyển biến xấu, có thể sẽ lặn một thời gian rất dài.【 Bái bai 】"

Chúng độc giả:... Dựa vào.

Roi hỏ một tác giả như vậy, độc giả cũng thật khó mà.

Thoát khỏi Weibo, Trần Thanh Dương lại lấy điện thoại ra nhập số điện thoại Lê Nhan: "Mười giờ tối nay tại Đình Quang Minh, cùng thề sống chết, không gặp không về 【 Bái bai 】"

Lê Nhan: "..."

Đây là quyết đấu sao? Nhưng... ít nhất cậu cũng phải nói địa chỉ Đình Quang Minh cho tớ chứ.

Cô thoáng nhìn qua Mạc Trần đang đóng phim phía trước, đi ra ngoài gọi cho Trần Thanh Dương, điện thoại vừa vang lên một tiếng đã bị đối phương dập máy. Cô không cam lòng lại gọi qua, vẫn là một tiếng đã bị dập máy. Lê Nhan co giật môi, được rồi, nếu đã như vậy, cậu cứ ở Đình Quang Minh một mình đi.

Sau khi 《 Tinh văn 30 phân 》bật bí cô là trợ lý của Mạc Trần, cô đã nhận được rất nhiều điện thoại hỏi thăm, có người nhà có bạn bè, vốn dĩ cô đang lo lắng phải giải thích thế nào với Hương Ba, nhưng đối phương không nhận điện thoại, vậy cô cũng không cần phải giải thích nữa.

Phía bên kia, Cao Thiên Thành không làm gì được Mạc Trần, mình thì lại bị hắt nước bẩn, cả một con tức giận tích tụ trong ngực không có chỗ phát tiết. Ở bên cạnh Chu Bằng thấy hấn ta liên tiếp nốc rượu giải sầu, nhanh trí đưa một chủ ý ra cho hấn: "Nhị thiếu, hậu đãi của Mạc Trần quá cứng rắn, rất khó đối phó, nhưng trợ lý của anh ta còn khó đối phó sao?"

Mắt Cao Thiên Thành lóe lên, đặt ly rượu xuống: "Có ý gì?"

"Không phải anh thích cô bé đó sao? Anh em sẽ giúp anh đoạt được!"

Cao Thiên Thành rõ ràng động tâm, nhưng lại có chút kiêng kỵ Mạc Trần: "Hình như Mạc Trần rất để ý đến cô trợ lý đó, làm như vậy có khả năng anh ta sẽ không chịu để yên đâu."

"Ha ha, vậy anh nuốt được cục tức này sao?"

Hắn! Nuốt! Không! Trôi!

Nghĩ xem, Cao Thiên Thành hắn ra ngoài lẩn lộn lâu như vậy, nào có sợ ai! Chuyện lần này không những mất mũi hần mắt sạch, mà hắn còn bị ba hần hung hăng dạy dỗ một trận, sao hắn có thể cứ bỏ qua như vậy! Hơn nữa hắn nghĩ không ra, rốt cuộc ảnh và video tiết lộ ra ngoài như thế nào!

Cả đời này hắn sẽ không nghĩ được.

Cao Thiên Thành xoay đầu lại, hạ quyết tâm nói: "Được, chú nói làm thế nào?"

Chu Bằng cười thần bí: "Cứ giao cho thằng em này, anh không cần phải quan tâm đâu."

Sự kiện đánh người đã qua được mấy ngày, Lê Nhan thu hoạch được một ngày nghỉ. Hiếm thấy đoàn phim không quay chụp, Mạc Trần lại không có những công việc khác, cuối cùng cô cũng có thể về nhà, không còn phải bị mẹ oán trách nữa. Ban đầu Mạc Trần nghĩ hôm đó ngủ đủ giấc rồi dẫn Lê Nhan ra ngoài ăn ngon, nhưng khi nghĩ cô quả thật đã lâu chưa trở về nhà, thì cũng gật đầu đồng ý. Còn anh, cứ ở nhà ngủ một ngày vậy.

Hôm nay mặc dù là ngày làm việc, nhưng bởi vì Lê Nhan hiếm khi được nghỉ, mẹ Lê vẫn triệu tập bảy cô tám dì đến nhà cũ Giang gia, cũng hẹn Lê Nhan tới đó ăn trưa. Lê Nhan vừa nghe danh sách nhân viên tham dự thì buồn bực, đây đâu phải là ăn cơm chứ? Rõ ràng là chuẩn bị tiến hành tam đường hội thẩm cô thì có. (tam đường hội thẩm: Tức là cơ quan chức năng đồng thời thụ lý một vụ án. Dựa theo chế độ ngày nay thì ba bộ ngành này gồm: Công an, Viện kiểm sát, Tòa án. Trường hợp này thường xảy ra khi có vụ án lớn, hoặc liên quan đến nhân vật nhạy cảm. Tam đường hội thẩm cũng có thể hiểu là ba người tham gia thụ lý một vụ án cùng lúc.)

Lúc trước gạt người nhà làm trợ lý của Mạc Trần, một mặt là bởi vì công ty quy định, mặt khác cũng bởi vì cô cảm thấy người nhà đối với giới giải trí không có độ chấp nhận quá cao. Tuy cô chỉ làm trợ lý, không hề chân chính bước vào trong giới, nhưng lại cố tình xảy ra chuyện Cao Thiên Thành, khiến người nhà càng không hài lòng với công việc này.

Những chuyện này cô cũng không dám nói với Mạc Trần, nếu nói cho anh không chừng hôm nay anh sẽ theo mình về nhà. Nghĩ đến trị giá vũ lực của các sư huynh, cô chỉ có thể nhoen miệng cười nói với Mạc Trần: "Em đi đây Trần Trần."

Mạc Trần nhìn cô một cái, gật đầu: "Ừ, về sớm một chút, sáng mai còn làm việc."

"Vâng ạ!" Lê Nhan phát phát tay, vui sướng chạy nhanh ra ngoài. Lúc ra cửa đã có xe taxi chờ bên ngoài, vẫn là Mạc Trần gọi xe giúp cô. Ánh mặt trời buổi sáng tháng sáu không quá chói mắt, nhiệt độ chiếu lên người cũng vừa vặn. Cây mây bò đầy tường thấp ven đường, quấn quanh nhau một tầng lại một tầng lớn, khắp nơi đều là một màu xanh biếc.

Tài xế taxi muốn nói lại thôi liếc kính chiếu hậu một cái, vẫn không nhìn được nói: "Vị tiểu thư này, tôi cảm thấy phía sau có một chiếc xe cứ theo sau chúng ta."

"Hả?" Lê Nhan có chút lúng túng xoay người, xuyên qua kính xe nhìn phía sau. Từng hàng xe chỉnh tề có thứ tự mà chạy, không nhìn ra chiếc xe nào đi theo bọn họ. Nhưng nói lại, đi theo bọn họ làm gì? Cô đâu phải danh nhân cũng đâu phải nhân vật quan trọng, mới sáng sớm ai lại nhàn rỗi như thế?

Tài xế nói: "Chính là chiếc xe con màu đen kia kia, đã đi theo chúng ta cả đường rồi."

Lê Nhan nhăn mày nghĩ, quay người trở lại: "Không sao, không cần để ý tới bọn họ, dù sao cũng sắp đến nơi rồi."

Tuy cô nói như thế, nhưng bác tài vẫn không yên tâm, xã hội bây giờ loạn như vậy, một cô gái xinh xắn như thế rất dễ gặp chuyện không may, hơn nữa anh nhận ra cô, lúc trước mới bị một gã lưu manh quấy rầy! "Nếu không tôi lái xe đến đồn cảnh sát nhé?"

Lê Nhan nói: "Không có việc gì đâu, nhà ông ngoại tôi mở võ quán, nếu bọn họ thật sự đi theo tôi tới võ quán, người thua thiệt nhất nhất định là bọn họ."

Nhà cũ Giang gia trị an đặc biệt tốt, mà võ quán bọn họ không phải không công.

"Anh đừng ở giao lộ phía trước là được, không cần lái vào đâu."

Tài xế nghe cô nói cũng không truy hỏi nữa, anh ta lái xe vào ven đường, ngừng lại. Tiền xe đều tính cho Mạc Trần, Lê Nhan cũng không cần phải trả tiền, lúc xuống xe cô cố ý nhìn lướt qua, quả nhiên cách đó không xa có một chiếc xe con màu đen dừng lại. Cô bĩu môi, ban ngày ban mặt, trời đất sáng rõ, phía trước còn có chú cảnh sát giao thông, bọn họ dám chụp tai lên đầu cô chắc?

Quẹo vào một ngõ hẻm không quá rộng, dọc theo con đường này đi ba năm phút là tới nhà cũ Giang gia. Phía sau có tiếng bước chân truyền đến, nghe nhịp điệu giống như là đang chạy vội, Lê Nhan cũng theo bản năng bước nhanh hơn. Tiếng bước chân phía sau cách mình càng ngày càng gần, nhận thấy một cánh tay đuổi tới phía mình, Lê Nhan không xoay người, trực tiếp bắt lấy cái tay kia ném qua vai.

"Àm!" một tiếng trầm vang, một người đàn ông mặc âu phục đen bị ném trên mặt đất phía trước, trên tay còn cầm một chiếc khăn vuông. Một người phía sau hiển nhiên không ngờ nội dung vở kịch sẽ phát triển theo hướng hài kịch như vậy, trong lúc nhất thời đều có chút mông lung, vẫn là nhờ tiếng rên rỉ đau đớn của người đàn ông kia kéo thần trí bọn họ trở về.

Người đàn ông cách Lê Nhan gần nhất tiến lên bắt lấy cánh tay cô, Lê Nhan trở tay bắt lấy hắn, trực tiếp uốn gối, đá trúng bộ phận yếu ớt nhất của đàn ông. Người trước mặt rên một tiếng, lực đạo trên tay cũng thả lỏng, hai tay che nửa người dưới nhảy tới nhảy lui.

Mặc dù những chiêu thức vừa rồi chỉ là ít chiêu thức cơ bản, nhưng sức cô lớn, trị giá tổn thương của hai người cực cao. Cô xoay người lại, hất mái tóc dài trước ngực ra sau, nhìn hai người còn lại, mỉm cười hoạt động khớp xương: "Chỉ đây đã năm trăm năm không đánh nhau rồi, hôm nay nếu mấy người tới, vậy thì hãy bồi chị chơi thật vui đi."

Âu phục nam: "..."

Này này, phong cách cô nương này không đúng! Trước khi tới bọn họ cũng không nghe đối phương nói là một nữ hiệp á!

"Khà." Lê Nhan đột nhiên toét miệng cười khê một tiếng, người đứng mặt đối mặt với cô nhất thời giật nảy mình. Còn chưa kịp lùi về sau mấy bước, một cú đá xoay người kèm theo mái tóc đen bay múa của Lê Nhan lia qua người hắn.

"Rầm!" Lại là một âu phục nam ngã trên đất.

Lê Nhan nghiêng đầu, nhìn về phía người cuối cùng: "Tôi nói này, các anh mặc âu phục không tiện đánh nhau đâu biết chưa?"

...

"Nữ hiệp tha mạng!" Âu phục nam cô đơn chiếc bóng lẻ nóng doanh tròng xoay người chạy tới đầu hẻm, còn chưa chạy được hai bước, đã bị một tráng hán chặn lại đường đi. Tráng hán thật sự rất cường tráng, âu phục nam đứng trước mặt anh ta lập tức trở nên nhỏ bé. Hôn nữa vừa nhìn cơ ngực của anh ta là biết ngay là đã luyện qua, nếu như trong tay anh ta là vũ khí chứ không phải là hai củ cải trắng, thì cảnh này sẽ càng hòa hài.

"Sao không đi nữa đại sư huynh?" Âm thanh không kiên nhẫn của tráng hán phía sau truyền tới, ánh mắt âu phục nam lướt qua tráng hán trước mặt, sau đó nhìn thấy... Hai ba bốn năm bốn năm sáu tráng hán.

...

Các tráng hán giống như là mới từ chợ bán thức ăn trở về, trong tay xách nhiều loại rau cải còn có gà vịt cá.

Hình ảnh này thực sự thật đẹp, trên mặt âu phục nam lại chảy xuống hai hàng lệ.

"Tiểu sư muội, có chuyện gì vậy?"

Lê Nhan chỉ âu phục nam trên đất, nói: "Hình như bọn họ tới bắt cóc em, đáng tiếc thân thủ quá kém, cũng không biết học từ sư phụ nào?"

"Cái gì, bắt cóc?!" Các sư huynh cả kinh thiếu chút nữa quăng thức ăn trong tay đi, "Tất cả đều trôi trở về, giao cho sư phụ xử lý!"

Trong đại viện Giang gia, bốn âu phục nam bị trôi gô chính tề quỳ thành một hàng.

Vốn dĩ ba cô sáu bà muốn thăm vấn Lê Nhan cũng quay sang thăm vấn bọn họ. Đại khái là âu phục nam bị trận thế này hù dọa, khai báo vô cùng mau lẹ, thành thạo khai người xúi giục ra.

"Chu Bằng? Tôi không biết người này." Lê Nhan nghi ngờ chớp chớp mắt, nghe cô cũng chưa từng nghe qua cái tên này, tại sao cái người tên Chu Bằng này lại muốn bắt cóc cô?

"Những chuyện khác chúng tôi không biết, chúng tôi chỉ nghe lệnh làm việc thôi, phía trên chỉ nói bắt cô về là được."

Đại sư huynh nhíu nhíu mày, nhìn về phía ông lão đang ngồi ở chính giữa: "Sư phụ, thầy đã nghe qua cái tên Chu Bằng này chưa?"

Giang lão gia lắc đầu: "Chưa từng nghe qua."

"Tiểu lục tử!" Đại sư huynh quay đầu, gọi lục sư huynh, "Tra xem Chu Bằng là cái thằng chó nào!"

"Dạ vâng, tuân lệnh!" Lục sư huynh đáp một tiếng, sau đó chạy ra khỏi phòng, lại đụng phải bóng người vội vàng chạy tới. Anh ta dừng bước chân lại, xem người đối diện một cái. Kính râm trên mặt dưới ánh mặt trời càng thêm chói mắt, nhưng nửa gương mặt lộ ra ngoài kia lại rất đẹp trai.

"Trần Trần?" Lê Nhan nhìn người vừa vào cửa, khó tin nói, "Sao anh tới đây?"

Mặc Trần tháo kính râm trên mặt xuống, nghe theo tiếng trông thấy Lê Nhan, xoắn bước chân đi tới phía cô: "Tài xế taxi gọi điện cho tôi, nói có chiếc xe theo dõi em, em không sao chứ?"

Lê Nhan lắc lắc đầu, chỉ chỉ bốn người quỳ trên đất: "Chính là bọn họ."

Ánh mắt Mạc Trần dừng lại trên bốn người, tập thể bốn người rung mình một cái.

"Ai sai các người tới?" Mạc Trần lạnh mặt, ngay cả âm giọng cũng lạnh xuống. Mặc dù ánh mặt trời chiếu khắp trong sân, nhưng các âu phục nam lại cảm thấy buốt lạnh như ngày đông giá rét: "Chu Chu Chu Chu Chu Chu Bằng!"

"Nói rõ ràng, rốt cuộc có mấy Chu!"

"Một cái! Chu Bằng!"

Kêu xong câu này, âu phục nam đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, hu hu hu so với trắng sỉ, Mạc Thiên Vương còn đáng sợ hơn.

Mí mắt Mạc Trần động động, Chu Bằng, bạn của Cao Thiên Thành, thường xuyên đi theo hắn ta lẫn lộn. Rất tốt, xem ra lần trước hắn ta hoàn toàn không để cảnh cáo của mình vào tai.

Tra hỏi xong âu phục nam, trong sân đột nhiên trở nên tĩnh lặng, lúc này Mạc Trần mới nhận ra hình như tất cả mọi người trong sân đều tập trung ánh mắt lên người mình.

Thân là siêu sao Thiên vương, anh quen thuộc nhất chính là bị người ta nhìn chăm chú, nhưng khi nghĩ đây là nhà Lê Nhan, những người này đều là người nhà cô, anh chợt có chút, ừm, cần trọng?

Còn đang suy nghĩ xem lời mở đầu nên nói thế nào, Giang lão gia đã đứng từ trên ghế lên: "Vị này chính là cậu Mạc hả? Chào cậu, tôi là ông ngoại của Nhan Nhan."

Ban đầu Mạc Trần nghĩ chìa tay ra bắt tay theo lễ nghi, nhưng khi đưa tay ra được một giây lại đổi thành cúi người: "Chào ông, cháu là Mạc Trần."

Lê Nhan thấy bọn họ như vậy thì tiến hành tiếp đón, vội vàng nhảy đến bên người Mạc Trần giới thiệu: "Ông ngoại, đây chính là ông chủ của cháu, bình thường anh ấy rất chiều cổ cháu."

Cô kéo kéo cánh tay Mạc Trần, đi tới bên bọn đại sư huynh: "Vị này là đại sư huynh của em, người vừa rồi anh suýt nữa đụng phải là lục sư huynh, còn lại chính là các sư huynh ở giữa."

...

Các sư huynh ở giữa rất bất mãn với cách giới thiệu này.

"Chào anh, đại sư huynh." Mạc Trần còn chưa dứt lời, đại sư huynh đã quơ nắm đấm lên đánh về phía Mạc Trần. Mạc Trần đẩy Lê Nhan bên cạnh ra, chợt nghiêng người, khó khăn tránh thoát một quyền này.

"Ai là đại sư huynh của cậu, đừng có kêu loạn." Một quyền của đại sư huynh rơi vào hư không, lại bước lên hai bước tới phía Mạc Trần. Lê Nhan thấy tình huống không ổn, vội vàng chắn trước người Mạc Trần: "Đại sư huynh, anh đừng có làm vậy, cần thận em đánh anh đấy!"

Đại sư huynh: "..."

Cối lòng đại sư huynh tan nát thành từng mủi quýt.

Khi còn nhỏ tiểu sư muội của anh mỗi ngày đều quần sau mông anh, bây giờ vì một thằng đàn ông khác mà đánh anh, đại sư huynh cảm thấy thế giới này không ổn lắm. Anh cần mỗi ngôi xóm dưới bóng cây chừa thương.

Mấy vị sư đệ khác đồng tình nhìn anh một cái, tuy cái cảm giác tiểu sư muội đáng yêu bị thằng nhãi thối tha này cướp đi rất không tốt, nhưng bọn họ không thể không thừa nhận, thằng nhãi thối này rất bánh trai, mà thế giới này chính là một thế giới xem mặt QwQ.

Mới bắt đầu bọn họ cũng giống như đại sư huynh, độ hào cảm với anh là con số âm, nhưng một khắc kia khi anh mạnh mẽ vùng quyền đánh lưu manh vì tiểu sư muội lại thành công tăng độ hào cảm của bọn họ lên. Hơn nữa vừa rồi anh còn tránh được một quyền bất ngờ của đại sư huynh, xem ra anh cũng không phải là tiểu bạch kiêu tốt mã dễ cùi.

Mà điều quan trọng nhất, chính là sư phụ hình như rất thích dáng vẻ của anh!

"Thất lễ rồi cậu Mạc, đầu óc đại đồ đệ này của tôi có chút không dùng được."

Vào!

Đầu gối đại sư huynh lại trúng một mũi tên.

"Không sao." Mạc Trần không để ý lắc đầu, nhìn về phía ba cô sáu bà vẫn đứng một bên phóng ra bong bóng màu hồng.

"Ặc, đó là bảy cô tám dì của em, các cô ấy... bình thường không phải dáng vẻ này." Lê Nhan đỡ trán, mấy cô ấy không phải tới đây chuẩn bị thuyết phục cô từ chức sao! Thế quái nào thấy Mạc Trần rồi lại trở nên kinh sợ như vậy!

Mạc Trần chào hỏi các cô, lễ phép mỉm cười, độ dày bong bóng màu hồng trong không khí lại lên một cấp bậc.

"Cậu Mạc này, cậu có biết Chu Bằng mà bọn họ vừa nói không?" Tuy trọng tâm câu chuyện đã sớm chạy chệch cách xa vụn dậm rồi, nhưng Giang lão gia vẫn không quên chuyện này.

Mạc Trần gật đầu: "Biết ạ, là bạn của Cao Thiên Thành, Cao Thiên Thành chính là người lần trước cháu đánh."

Giang lão gia không nói gì, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó, Mạc Trần theo bản năng kéo Lê Nhan qua bên mình, nói với Giang lão gia: "Hắn là hắn ta hướng vào cháu, chuyện này cứ giao cho cháu xử lý, cháu đảm bảo sẽ không để cho hắn đến gần Lê Nhan một bước."

"Cậu đảm bảo? Cậu lấy gì đảm bảo?" Đại sư huynh dường như đã hồi đầy máu, nhảy dựng lên từ dưới đất, "Nếu không phải là bởi vì tiểu sư muội biết võ công, vừa nãy đã sớm bị bọn họ trời đi rồi! Chờ cậu tới thì rau kim châm cũng lạnh mẹ rồi còn đâu!"

Mạc Trần nhăn mày, cái tay nắm lấy Lê Nhan càng dùng thêm sức. Lê Nhan nhìn thoáng qua anh, quay đầu đối diện với đại sư huynh nói: "Vậy nên nói em không cần người khác bảo vệ, chính em cũng có thể bảo vệ mình!"

Mạc Trần chăm chú nhìn anh ta, mím môi không nói một lời.

Giang lão gia ho khan một tiếng, cuối cùng cũng lên tiếng: "Nhan Nhan là cháu gái ngoại của tôi, chuyện của nó tôi không thể không quan. Cậu Mạc là nhân vật của công chúng, rất nhiều chuyện không tiện ra mặt, chuyện này vẫn nên để tôi xử lý đi."

Mạc Trần không biết bối cảnh của Giang gia, nhưng vẫn có chút bản lĩnh nhìn người. Vị Giang lão gia này, nhìn một cái là biết không phải là hạng người bình thường gì. Anh gật đầu, đáp: "Vâng."

Hiệp thương hoàn thành, Giang lão gia lại đánh giá Mạc Trần. Ánh mắt sắc bén quét lên trên người mình, dù là Mạc Trần cũng khó đỡ nổi. Cũng may không bao lâu sau Giang lão gia đã mở miệng: "Không biết buổi trưa cậu Mạc có việc bận gì không? Ba mẹ Nhan Nhan lát nữa cũng tới đây, nếu cậu không chê, thì ở lại hàn xá ăn một bữa rau dưa." (hàn xá: có nghĩa là "nhà nghèo", tỏ ý khiêm nhường là nhà mình không bằng nhà người khác, đồng thời cũng tỏ ý bản thân mình kính trọng người khác.)

Sư phụ đợi chút, thầy đang chuẩn bị làm gì! Nội tâm đại sư huynh giờ tay Nhĩ Khang*.

Da mặt Lê Nhan cũng không nhịn được hơi co giật, cái cảm giác con rể chờ được ba mẹ vợ kiểm duyệt là sao thế này! Cô còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt, không, ba mẹ vợ nhất định cũng chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt!

"Vậy thì cảm ơn ông ngoại đã chiêu đãi." Mạc Trần lộ ra nụ cười vô cùng thân sĩ

Phi phi, ai là ông ngoại của cậu! Gọi loạn cái gì mà gọi! Đại sư huynh lại muốn xông lên đâm cậu ta một cú, hơn nữa còn muốn đâm lên mặt cậu ta!

Thấy Mạc Trần đi theo Giang lão gia vào phòng trong, lục sư huynh vội vàng kêu lên: "Sư phụ, bọn họ phải xử lý thế nào?"

Âu phục nam quý trên mặt đất phối hợp nhìn về phía Giang lão gia, ánh mắt sạch sẽ, còn hiện lên ánh lệ.

"Thả đi."

Oa hu hu, cuối cùng cũng được cứu rồi!

Cả một buổi sáng, Mạc Trần đều ở trong phòng nói chuyện phiếm với Giang lão gia, Lê Nhan ngồi bên cạnh, thỉnh thoảng pha trà rót nước cho bọn họ, dù sao nói chuyện liên miên như vậy rất dễ khát nước.

Gần đến mười một giờ, ba mẹ Lê Nhan tới. Ba Lê liếc mắt một cái liền nhận ra Mạc Trần: "Cậu chính là cái thằng nhóc chiếm tiện nghi con gái tôi!"

Hai mắt đại sư huynh sáng lên, anh cảm thấy anh tìm được đồng minh rồi!

Hai mắt mẹ Lê cũng sáng lên: "Mạc Thiên Vương! Mạc Thiên Vương sống đó! Đúng rồi, một quý mới của dầu gội HB khi nào mới đưa ra thị trường vậy? Cô chờ lâu rồi đó!"

Ba Lê: "..."

Bà, cái tên phản đồ này!

Mạc Trần đứng dậy khỏi ghế, lễ phép chào hai người, sau đó mới trả lời mẹ Lê: "Bộ sản phẩm dầu gội dùng thử cháu đưa tất cả cho Lê Nhan rồi, nếu cô thích có thể bảo cô ấy mang một bộ cho cô."

"Thật không!" Mẹ Lê mừng rỡ nhìn Lê Nhan. Lê Nhan co giật môi, nói: "Vâng, lần sau con sẽ mang một bộ cho mẹ." Mẹ dường như không biết mẹ chưa bao giờ dùng dầu gội HB! Đó là sản phẩm dành cho thiếu nữ của người ta đó!

Ba Lê qua kéo Lê Nhan, nghiêm mặt nói: "Có một vấn đề ba phải nghiêm túc hỏi con. Trước đó con nói con ở nhà trọ dành cho nhân viên, nhưng công

việc biên tập này là giả, ba có lý do hoài nghi chỗ ở của con không phải là nhà trọ cho nhân viên!"

Lê Nhan: "..."

Cô nuốt nước miếng, nhìn mũi chân mình không nói câu nào, đánh chết cô cô cũng không nói cô ở chung với Mạc Trần.

"Cô ấy vẫn ở trong nhà cháu."

Ngược lại Mạc Trần lại sáng khoái thừa nhận, nhưng vừa nói ra khỏi miệng, cả căn phòng đều lặng tờ giây, sau đó ba Lê nhảy dựng lên muốn đá Mạc Trần: "Tao đánh chết mày thằng nhóc thối này!"

"Bình tĩnh chút nào!" Mẹ Lê ôm lấy eo ba Lê, không ngừng kéo ông về phía sau, ba Lê kích động, trong miệng vẫn kêu gào phải đánh chết Mạc Trần.

Lê Nhan: "..."

Một chữ 囧 đã không đủ để biểu đạt tâm trạng của cô lúc này.

Phải là hai cái.

Đến khi ba Lê đã cạn kiệt sức lực, dần dần cũng dừng lại. Mạc Trần vẫn đứng nguyên ở chỗ, ngay cả một sợi tóc cũng không loạn: "Chúng cháu tuy ở chung với nhau, nhưng cháu cũng chưa làm gì cô ấy."

Đại sư huynh cười lạnh một tiếng: "Nghe giọng điệu này của cậu, còn rất tiếc nuôi đúng không?"

Mạc Trần: "..."

Thật ra thì... anh rất tiếc nuôi.

Ba Lê trợn mắt, dùng khí lực cuối cùng gào lên với Mạc Trần: "Cậu nói chưa làm gì là chưa làm gì sao? Cho dù chưa làm gì thật, Nhan Nhan là một hoàng hoa khuê nữ ở nhà cậu lâu như thế, ra ngoài biết nói thế nào!"

Mạc Trần nhìn ông, một đôi mắt đen như hồ nước sâu không thấy đáy: "Cháu sẽ chịu trách nhiệm với cô ấy, cô ấy không cần phải giải thích với người đàn ông khác."

Ba Lê: "..."

Cái giọng đúng lý hợp tình là sao vậy hả! Tôi đồng ý gả con gái cho cậu à!

Mẹ Lê vừa thuận khí cho ba Lê, vừa làm công tác tư tưởng cho ông: "Ông xem Mạc Thiên Vương người ta đi, vóc dáng bảnh bao lại có năng lực, mấu chốt là cậu ấy còn đối tốt với Nhan Nhan nhà chúng ta nữa, thân là nhân vật của công chúng cũng vì con gái chúng ta mà ra tay đánh người trước mặt ký giả, ông còn muốn thế nào."

Lê Nhan: "..."

Từ từ, hôm nay gia đình chúng ta tụ họp, mục đích không phải là thảo luận hôn sự của cô chứ?

Mãi cho đến khi kết thúc bữa trưa ba Lê vẫn chưa hoàn toàn tiếp nhận cậu con rể Mạc Trần này, mà Lê Nhan, đã không muốn nói chuyện. Trên bàn cơm, đến thẻ ngân hàng của Mạc Trần có mấy số lẻ cũng bị bọn họ moi ra hỏi, ba Lê vừa nghe liền dờ dẩn.

Ông lại thua!

Ba Lê rất thất bại, cả người đều ủ rũ.

Bởi vì buổi chiều còn phải làm việc, cơm nước xong ba mẹ Lê Nhan đã rời đi, Mạc Trần cũng nhân đó đứng dậy cáo từ. Thấy anh phải đi, Lê Nhan cũng đứng lên: "Cháu đi trước nha ông ngoại."

Giang lão gia cười một tiếng, gật đầu không nói gì. Xe Mạc Trần đỗ trong một bãi đậu xe ở gần giao lộ, có không ít người tới dừng xe lấy xe, thấy chiếc Land Rover đều quay sang huyết sắc.

Lê Nhan cảm thấy, nếu Land Rover mà có mặt, lúc này nhất định rất nổi tiếng.

Mạc Trần đẩy đẩy kính râm trên mặt, lại đè thấp vành nón xuống, mau chóng chui lên xe. Lê Nhan theo sát sau, cũng nghiêm chỉnh có huấn luyện leo lên xe.

"Trần Trần, chuyện hôm nay anh đừng để trong lòng nha." Lê Nhan nghiêng đầu nhìn Mạc Trần, nhớ tới biểu hiện của người nhà mình vừa nãy, cảm thấy thật sự là rất mất thể diện.

Mạc Trần quay đầu lại, nhìn Lê Nhan chớp chớp mắt: "Tại sao? Nhưng tôi rất nghiêm túc."

Lê Nhan giật giật khoe miệng: "Cái gì nghiêm túc?" Đùa nhau à?

Mạc Trần: "Đương nhiên là hôn sự của chúng ta."

Lê Nhan: "..."

Quả nhiên là nói đùa.

Mạc Trần nhìn cô một cái: "Chọn một ngày tốt, rồi gả đi."

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Là cô ấy

Editor: Tiểu Anhh

Biệt thự Cao gia.

Cao Thiên Thành vốn dĩ đang bùng bùng hứng thú chờ điện thoại của Chu Bằng, nhưng không chờ được điện thoại, lại chờ được về mặt tức giận của lão ba nhà mình. Cao Hoàng Vĩ vừa vào cửa đã ném ngay cặp xách lên sofa, đối diện với Cao Thiên Thành gào thét: "Cái thằng oắt con này, đứng lên cho tao!"

Cao Thiên Thành nhăn mày, cả ngày hôm nay hắn không bước chân ra cửa, nào có chọc đến ông? Hắn liếc thấy Cao Thiên Duệ đi theo sau Cao Hoàng Vĩ, thầm nghĩ chắc không phải là ông anh này đâm thọc hắn trước mặt lão già đấy chứ?

"Có chuyện gì vậy ạ?" Cao Thiên Thành nhét điện thoại vào túi, cả lợ phát phờ đứng lên.

"Mày còn không biết xấu hổ hỏi tao có chuyện gì?" Cao Hoàng Vĩ chỉ thẳng vào mũi Cao Thiên Thành, hình như là cực kỳ tức giận, phải mất một lúc lâu giọng nói mới trở lại bình thường, "Chẳng phải tao đã nói với mày không được đi trêu chọc trợ lý của Mạc Trần rồi sao! Sao mày [bad word] nghe lọt hả! Có phải ngại lần trước chưa đủ mất mặt không!"

Cao Thiên Thành mím đôi môi, tin tức của lão già này đúng là linh hoạt thật, người còn chưa tới đến, ông ta đã tới khởi binh vấn tội trước rồi, "Lại là anh trai nói cho ba? Dù sao từ trước đến giờ ba toàn tin lời anh ta chứ có tin con đâu."

"Cái rắm!" Cao Hoàng Vĩ thật sự hận không thể đập chết hắn, "Thằng nhãi mày còn không thừa nhận, chuyện này còn cần anh mày nói cho tao biết? Người của Giang gia cũng trực tiếp tìm lên đầu tao rồi!"

Giang gia? Con người Cao Thiên Thành lóe lên, cô bé đó không phải họ Lê sao?

Cao Hoàng Vĩ bước lên hai bước, lại chỉ vào mũi Cao Thiên Thành mắng: "Lần trước tờ báo kia vừa ra, người của Giang gia đã đến hỏi tao chuyện này, tao thật vất vả mới lấp liếm cho qua, bây giờ mày lại còn dám tìm người tới bắt cóc? Chẳng nhẽ mày muốn tao nói với bọn họ là mày trối nhắm người hả!"

Cao Thiên Thành hí mắt, ngó cha ruột đang nổi trận lôi đình trước mặt: "Giang gia đó có lai lịch gì mà đến cả ba cũng sợ như vậy?"

"Ha ha, ngay cả danh hiệu của Giang Chính Khanh cũng chưa nghe qua còn dám trối cháu gái ngoại người ta về? Mày cũng máu thật đấy."

Cao Thiên Thành: "..."

Hình như Cao Hoàng Vĩ đã chạy mệt, ngồi phịch xuống ghế sofa, móc một điều thuốc trong ngực ra đốt: "Giang Chính Khanh mày chưa từng nghe qua, nhưng Giang Nguyên Tân chắc mày đã nghe rồi chứ nhỉ?"

Cao Thiên Thành mụ mị: "Sẽ không phải là Thiên Diện Phật Gia Giang Nguyên Tân chứ?"

"Ha, vẫn còn chút kiến thức." Cao Hoàng Vĩ quan sát hắn từ dưới lên, nhả ra một hơi khói trắng.

Khoe miệng Cao Thiên Thành nhếch lên cười khổ, Thiên Diện Phật Gia trên giang hồ là một truyền thuyết, khi còn bé hắn cũng chỉ nghe ông nội hắn kể sơ qua về sự tích của Giang Nguyên Tân. Khi đó thể lực của Giang gia rất không lò, có thể nói là đứng trên đỉnh kim tự tháp, hiện giờ lão ba hắn nói tới Giang gia, chắc sẽ không phải là cùng một Giang gia chứ?

"Ha, biết sợ rồi?" Cao Hoàng Vĩ nhướn đuôi lông mày, khoe miệng treo nụ cười nhạo, "Tuy hiện giờ Giang gia đã rửa tay gác kiếm, nhưng ở mọi phương

diện quan hệ dây mơ rễ má không phải nói cắt là cắt được. Mà biết trên đường có bao nhiêu người có danh hiệu là đồ đệ của Giang Chính Khanh không? Chỉ cần ông ta nguyện ý, cái đầu này có thể tùy thời bị trùm bao tải ném ra cho chó ăn!"

Cao Thiên Thành: "..."

Mặc dù hần đã từng có một thời ra sức sùng bái Giang Nguyên Tân, nhưng lão già này cũng không cần phải nói thế với con trai mình chứ.

"Lần cuối cùng tao cảnh cáo mày, cách xa cô trợ lý đó ra một chút, trên đời này phụ nữ nhiều như vậy, mày lại càng muốn trêu chọc cháu gái ngoại của Giang Chính Khanh là sao?"

Cao Thiên Thành mím mím môi, mặc dù hần quả thật luyến tiếc cô bé đó, nhưng tính mạng mình vẫn quan trọng hơn: "Con biết rồi."

"Nửa tháng nữa mày cứ thành thật ở nhà cho tao, không được đi ra ngoài lại mất mặt thêm!" Cao Hoàng Vĩ nhắc gạt tàn thuốc trên bàn lên, di tắt điều thuốc lá ở đầu tay, "Tao thật không rõ, Cao Hoàng Vĩ tao sao lại sinh ra một thằng con trai như mày."

Cao Thiên Thành bĩu môi: "Chất lượng tinh trùng của ba không tốt, lại còn trách con."

Cao Hoàng Vĩ: "..."

Tại sao lúc ấy không bắn mày lên tường luôn đi!

Sau sự kiện bắt cóc được một thời gian, Mạc Trần không hề cho Lê Nhan đơn độc hành động một mình. Tuy nói Lê Nhan có võ công, nhưng nếu tên cận bã Cao Thiên Thành kia sẽ làm ra thủ đoạn bỉ ổi gì, anh cũng không dám chắc.

Mãi cho đến khi Lê Nhan nói Cao Thiên Duệ - anh trai Cao Thiên Thành tự mình mang hậu lễ tới cửa võ quán nhận tội, cũng bảo đảm em trai anh ta sẽ không đến gần mình một bước, Mạc Trần mới thoáng buông lỏng kiểm soát cô.

Bước vào tháng bảy, bộ phim 《Quý giá》 cũng dần dần tiến vào hồi cuối. Mấy ngày nay đều quay ở bên ngoài, Lê Nhan cảm thấy hình như mình có hơi lạ nước lạ cái, vừa mới tới một ngày đã sốt nhẹ, bây giờ cuối cùng cũng thích ứng được. Nhưng cô vẫn hơi nhớ căn nhà ở trang viên Kensny kia, trong vườn hoa cô có trồng mấy cây hành, không biết bây giờ đã lớn thế nào rồi.

Không đúng, tại sao cô lại nhớ nhà của Mạc Trần cơ chứ, rõ ràng đã lâu rồi cô chưa trở về nhà mình mà!

Lê Nhan ở trong lòng thật sâu cảnh tỉnh mình, Mạc Trần đi tới, ngồi xuống bên người cô: "Ngày mai đoàn làm phim có thể trở về thành phố A rồi." Anh nhìn ra được Lê Nhan không thích ở khách sạn, tuy rằng bọn họ ở trong một khách sạn năm sao cao cấp.

"Thật ư?" Hiển nhiên Lê Nhan rất cao hứng, ngay cả ánh mắt cũng không tự chủ được sáng lên.

"Ừ, gần nửa tháng tháng nữa là có thể đóng máy, đến lúc đó em cũng có thể nghỉ ngơi một chút." Mạc Trần uống một ngụm nước, đạo diễn Từ lại hét to bắt đầu quay.

Nghĩ đến ngày mai là có thể nhìn thấy cây hành, Lê Nhan vui sướng đăng nhập Weibo, đang muốn nói ngày mai mình có thể trở về thành phố A được rồi, nhưng nghĩ tới như vậy sẽ tiết lộ hành trình của Mạc Trần mất, nên cũng không đăng cái gì nữa.

Thuận tay vào Weibo Nước Nấu Chanh, bài viết gần đây vẫn dừng ở ngày 17 tháng 6, hôm đó Hương Ba đăng hai status, một cái là bài thơ 《Nếu cuộc sống lừa gạt bạn》，một cái là thông báo tạm ngừng đăng truyện. Cô xem Weibo tạm ngừng đăng truyện kia, phía dưới đã có hơn năm trăm comment, tất cả đều là độc giả thúc giục chương mới, nhưng Hương Ba vẫn giả bộ chết.

Ồ, Lê Nhan nghĩ nghĩ, soạn một tin nhắn gửi cho Trần Thanh Dương: "Hương Ba, cũng gần một tháng rồi, cậu vẫn còn đang ở Đình Quang Minh đấy ư?"

Mặc dù mặt trời đã lên cao ba sào, nhưng Trần Thanh Dương vẫn nằm bẹp dí trên giường ngủ. Một tháng này không có áp lực đăng chương mới, đột nhiên cô cảm thấy cuộc sống trở nên tốt đẹp ghê cơ, nếu tốt đẹp, cô lại rất muốn tiêu tiền.

Lấy trình độ "trạch" của cô, tất nhiên sẽ không ra đường mua đồ, vì thế mỗi ngày cô đều thức đêm lên mạng, cả đồng thời gian đều tiêu tốn trên taobao. Mua quần áo mua giày mua túi xách mua quà vật mua đồ trang điểm, ham muốn mua đồ một khi bị khởi động sẽ không dừng lại được. Trong một tháng này, người đổ tiền lên taobao nhiều nhất, thì có Tiểu Nhất Vạn.

Đối với trạng thái cuộc sống chìm trong trụ lạc của con gái nhà mình, ba Trần bày tỏ vô cùng đau đớn. Mà khổ nỗi Trần Thanh Dương dầu muối không vào, nằm cứng không ăn, ba Trần buộc lòng phải cầu viện mẹ Trần.

Mẹ Trần vừa thường thức móng tay mình vừa làm xong, vừa bình tĩnh nói: "Yên tâm đi, chờ hóa đơn tháng này tới, nó sẽ tự ngừng lại."

Con gái mình có bao nhiêu đức hạnh bà rõ ràng nhất, đừng nhìn bây giờ nó phung phí tiền sáng khoái như thế, chờ đến khi thấy hóa đơn, nhất định sẽ khóc lóc bù lu bù loa cầu trả hàng lại.

Trần Thanh Dương theo thường lệ ngủ thẳng đến giờ ăn trưa mới chịu bò dậy khỏi giường, cầm điện thoại bên gối lên, định nhìn thời gian chút, nhưng phát hiện có hai tin nhắn chưa đọc nằm trên màn hình chờ mình "lâm hạnh".

Người gửi là Đại Lực.

Hừ, nhất định là muốn cầu hòa với mình, không có cửa đâu.

Trần Thanh Dương ôm quyết tâm nếu như đối phương cầu hòa sẽ ha ha đầy mặt nó mở tin nhắn.

Hương Ba, cũng gần một tháng rồi, cậu vẫn còn đang ở Đình Quang Minh đấy ư?

... Nhỏ vào, cô mới không có thời gian rảnh rồi chạy đến Đình Quang Minh đó đâu!

Chân tướng chính là, bác tài lấy lý do tìm được Đình Quang Minh, đuổi cô cô xuống —— dùng ánh mắt nhìn một kẻ thần kinh.

Ánh mắt Trần Thanh Dương dòi xuống, tiếp tục xem tin nhắn thứ hai.

Nếu tớ nói cho cậu biết, anh Vân Trạch là bạn tiểu học của Mạc Trăn, bọn họ còn là bạn tốt nhiều năm nữa, cậu sẽ chuyển giá trị cừu hận từ tớ sang cho anh ấy chứ?

Trần Thanh Dương: "..."

Điên rồi điên rồi điên rồi không sống nổi nữa!!!

Cô ném điện thoại đi, một lần nữa ôm đầu hét lớn: "A a a ——!"

Ba Trần: "..."

Ông lặng lẽ gấp thịt viên rơi trên bàn lên, ném vào sọt rác bên cạnh.

Trần Thanh Dương hét xong, lại vọt tới nhặt điện thoại trên đất lên, bấm dãy số của Hương Vân Trạch: "Hương Vân Trạch, anh ra đây cho tôi! Tôi muốn quyết đấu với anh ——!"

Hương Vân Trạch: "..."

Anh cúp điện thoại, mỉm cười nhìn học sinh bên cạnh: "Tôi tiếp tục giảng cho em vấn đề vừa rồi."

Học sinh chỉ điện thoại anh, đáng vẻ muốn nói lại thôi: "Cái đó... Không cần phải để ý đến sao?" Nghe âm lượng decibel vừa này, hình như đối phương đang rất điên cuồng.

"Không sao, đó là một bệnh nhân của tôi, thường xuyên phát bệnh."

Học sinh kinh ngạc nhìn anh, trong mắt còn lấp lánh tia sùng bái: "Giáo sư còn biết chữa bệnh?"

"Ừm." Hương Vân Trạch cười thân thiện, "Nhưng dường như hiệu quả không quá lý tưởng."

Từ hôm nay, Nước Nấu Chanh như có kỳ tích bắt đầu lấp hồ, nhưng không phải là lấp hồ cũ, mà là đào một hồ mới, lấy tốc độ một ngày lấp tám nghìn tấn đất. Độc giả vốn dĩ đối với hình vi hồ này chưa lấp xong đã đào một hồ mới rất khịt mũi coi thường, nhưng biết làm sao được không tránh khỏi cảm dỗ —— đặc biệt là tốc độ lấp hồ như bay kia, vẫn nhấp vào xem.

Sau đó, tất cả mọi người đều điên cuồng.

Mẹ kiếp đây là truyện quái gì vậy! Nhân vật chính có thể thần kinh hơn một chút nữa không! Nhốt khuê mật của mình còn cưỡng bức bạn thân nam chính là cái vẹo gì! Đm tác giả, tam quan của tôi đang tan rã ra từng chút đấy cô có thấy không hả!

Sẽ để cho tam quan cùng theo gió, theo gió

Mặc dù hồ mới bị chỉ trích nặng nề, nhưng Trần Thanh Dương vẫn lấp rất vui vẻ. Cuối cùng cô đăng nhập Weibo, post một trạng thái mới: "Tác giả đã biến thái.)"

Độc giả:... Không cần cô nói chúng tôi cũng nhìn ra!!!

Lê Nhan thuận theo Weibo của Trần Thanh Dương mò tới tiểu thuyết đó của cô, quét một vòng qua bình luận xếp hàng bên dưới, sau đó giật giật khoe miệng.

Nhốt mình thì cũng thôi đi, lẽ nào Hương Ba... còn có loại ý tưởng đó với anh Vân Trạch?

Thế giới này quá điên cuồng, cô vẫn tiếp tục chọn quà cho Trần Trăn còn hơn.

Sắp đến sinh nhật Mạc Trăn, mấy ngày nay Lê Nhan vẫn luôn phiền não phải mua gì cho anh mới được. Anh gần như cái gì cũng không thiếu, mình tặng cái gì hình như cũng dư thừa.

Cô tắt máy tính, vừa đi ra khỏi phòng, chỉ thấy Mạc Trần cũng từ trong phòng đi ra, nhìn dáng vẻ giống như là mới tắm xong. Lê Nhan hơi gượng gạo cười cười: "Trần Trần, tắm à?"

"... Ừ." Anh vừa ở trong phòng tập thể hình luyện một tiếng, vậy nên xuống dội nước lạnh, "Có chuyện gì à em?"

"À, không có gì, chính là... cái đó." Rốt cuộc Lê Nhan cũng hạ quyết tâm, chuẩn bị nói toạc móng heo, "Anh còn thiếu cái gì không?"

...

Mạc Trần suy nghĩ một chốc, đáp: "Tôi thiếu một bà xã."

Lê Nhan: "..."

"Em có thể giúp tôi không?" Mạc Trần nhích tới gần cô, từng bước ép sát.

"Em, em lên xem taobao!" Lê Nhan xoay phắt người đi, thật nhanh lùi về phòng, còn nhân tiện đóng cửa lại.

Mạc Trần: "..."

Bà xã cũng có thể lên taobao mua? Taobao thật đúng là vạn năng.

Lê Nhan ngồi trên ghế nhỏ, quả tim vẫn thỉnh thoảng nháy nhót. Nếu ban nãy cô mà chạy chậm thêm một chút nữa, có thể cô đã đáp ứng luôn rồi!

Cô cũng không biết mình đang trốn tránh cái gì, có lẽ là bởi vì mình mới 22 tuổi, không nghĩ sẽ kết hôn sớm như vậy? Nhưng cũng phải nói lại, Mạc Trần cũng mới 27 tuổi, hơn nữa sự nghiệp còn đang tăng tiến, anh cũng sẽ không nghĩ kết hôn sớm như thế đâu nhỉ?

Lê Nhan ngả người ra đằng sau, nằm trên ghế. Cô ấy vậy mà lại phiền não về hôn sự của Mạc Thiên Vượng.

Có thể có loại phiền não nào, cũng rất xa xỉ.

Bò dậy khỏi ghế, cô đăng nhập vào ID Sadako đã lâu chưa ngó qua, post một topic lên trên diễn đàn Hải Giác ————【 Cầu giúp đỡ 】, sinh nhật bạn trai nên tặng quà gì cho anh ấy?

"Móa, Sadako mà có bạn trai?! Bạn trai thím không phải là ăn mày đấy chứ?"

"Bất được Sadako! Xin hỏi thím với Sadako 2 có quan hệ gì? Thím rốt cuộc có phải là trợ lý Mạc Thiên Vượng không? Nếu quả là như vậy, vậy thím chính là người mẫu muội muội?"

"Mì không có bạn trai, mì sẽ không có phiền não này. 【 Bái bai 】"

"Mong muốn của đàn ông vĩnh viễn chỉ có một, đó chính là... cơ thể của bạn.:) "

Lê Nhan: "..."

Cô phải thừa nhận, cô bị comment cuối cùng đó làm kinh hãi. Theo bản năng xoay người, nhìn mình trong gương. Cơ thể của cô... còn không đẹp bằng cơ thể Mạc Trần.

Nghĩ tới đây, cô lại lặng lẽ nhìn về phía poster trên đầu giường. Hít hít mũi, cô cảm thấy, đề nghị này hình như... cũng không tệ lắm?

Thời gian cứ như thế lác trôi đến ngày 24 tháng 7, Lê Nhan do dự đi do dự lại, cuối cùng lại để lỡ mất thời gian mua quà tặng. Tuy một năm sinh nhật một lần, nhưng Mạc Trần vẫn phải quay phim, trên thực tế, gần như sinh nhật hàng năm anh đều trải qua ở đoàn làm phim.

Sinh nhật Mạc Thiên Vượng, trong giới có rất ít người không biết, cho nên mới sáng sớm mọi người đã tặng anh các thể loại chúc phúc, còn cùng bỏ tiền ra mua một chiếc bánh sinh nhật, ăn mừng tượng trưng một chút. Ôn Hiểu Hiểu còn đặc biệt tặng Mạc Trần một hộp quà, Lê Nhan nhìn hộp quà được đóng gói tinh mỹ kia khinh thường hừ một tiếng.

Có thể có sức cản đỡ hơn so với cơ thể của cô được sao?

...

Cứu mạng, rốt cuộc cô đang suy nghĩ cái gì vậy! Cô quý.

Ăn cơm trưa xong, quay chụp buổi chiều vẫn tiến hành bình thường, chỉ là hôm nay 8 giờ là có thể được nghỉ, đối với nhân viên trong đoàn phim mà nói tuyệt đối là tin mừng, họ thật hi vọng hôm nào cũng là sinh nhật của Mạc Thiên Vượng.

Lê Nhan nghĩ nếu không mua được quà, vậy về nhà làm một bữa cơm tối sang trọng đi, cô nhớ trong phòng Mạc Trần có một quyển sách dạy nấu ăn, dựa theo cách làm trên đó chắc không đến nỗi nào nhỉ?

Vì thế cô hằng hái xin Mạc Trần nghỉ, trở về trước thời hạn làm com.

Nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh có đầy đủ hết, là cô đi siêu thị mua trước đó không lâu, cô tính toán thời gian một chút, cách thời gian Mạc Trần trở về còn khoảng ba tiếng, đủ cho cô làm xong bữa tối!

Tung tăng đến trước phòng Mạc Trần, cửa phòng không khóa, cô quay tay cầm thì cửa mở ra dễ dàng. Mặc dù phòng ngủ chính và phòng bên đều có khóa, nhưng hai người chưa bao giờ khóa lại. Lê Nhan vào phòng, dựa vào ấn tượng tìm được quyển sách dạy nấu ăn kia, ngồi xuống trước bàn máy tính lật ra xem.

Ừm, bô bít tét này được đây, cô cũng có thể làm được; tôm hùm gì đó cấp bậc quá cao, có lẽ cô không gánh được; a, còn có cua đồng, biết thế gọi điện cho Đường đồng tới làm.

Lê Nhan còn đang nghiên cứu sách dạy nấu ăn, đột nhiên máy tính "tích" một tiếng, sau đó tự! Khởi! Động! Máy!

Lê Nhan cũng sắp bị dọa sợ đến đờ người, ban đầu cô cho rằng mình vô tình đụng phải nguồn điện, nhưng mẹ nó điện còn không cắm thì nó khởi động thế nào! Đừng có nói với cô nó còn pin, đây là máy tính bàn á!!!

Lê Nhan cho rằng từ nhỏ đến lớn, mặc dù cô có ức hiếp rất nhiều người, nhưng... cũng không ức hiếp chết ai, chắc không có người tìm cô báo thù đâu. QAA

Tính năng máy tính rất tốt, toàn bộ quá trình khởi động máy chỉ mất hai mươi mấy giây, Lê Nhan cho rằng khởi động máy xong thì không còn chuyện gì, nhưng con trỏ chuột nó mẹ nó tự chuyển động!

Đây là máy tính cá nhân của Mạc Trần, trừ anh ra cho tới bây giờ không có ai động vào, nhưng hiện tại... Lê Nhan thật là lẹ roi đầy mặt. Cô muốn đứng dậy chạy trốn, nói cho cùng thì cái cảnh này nó quá kích thích, nhưng cô phát hiện mình căn bản không nhúc nhích được!

Con trỏ chuột nhấp trên desktop, sau đó mở một file bị ẩn đi, cái này còn được mã hóa, nhưng thứ đó thậm chí ngay cả mật mã cũng biết! Bàn phím "lách cách" mấy cái, tập file đã được mở ra.

Lê Nhan nghĩ, đã ẩn đi lại còn mã hóa, nhất định là một file có độ cơ mật rất cao, có lẽ cô không nên xem. Cô đang nghĩ nhầm mất lại, sau đó lại bị kinh hãi.

Bên trong folder tất cả đều là ảnh, tất cả đều là ảnh của cô. Chính diện sườn mặt, mỉm cười tức giận làm mặt quỷ, tựa như một bức tranh cuốn sinh động hiện ra trước mắt cô.

Nhưng mà! Cô chưa từng chụp những bức hình này mà!

Bối cảnh trong hình rõ ràng không phải là ở trong nước, thậm chí có ảnh chụp khinh khí cầu. Nhớ tới Trần Thanh Dương từng nói Mạc Trần tới Göreme, xem ra những bức hình này đều chụp ở đó.

Con trỏ chuột vẫn tự di chuyển xuống, hướng tới một tấm ảnh có hình hai người. Hình ảnh đột nhiên bị phóng đại, Lê Nhan nhìn đầu hai người dựa vào nhau trong hình, tựa hồ tất cả kính ngạc đều chuyển thành một loại tình cảm khác.

Quen thuộc đến muốn rơi lệ.

Rốt cuộc cô cũng hiểu tại sao lần đầu tiên gặp Mạc Trần ở Khải Hoàng lại không cảm thấy kinh điển cũng không thấy kinh ngạc, mà là một loại cảm giác quen thuộc không giải thích được, tựa như cô biết người này vậy đó.

Bởi vì cô thật sự biết.

Rất nhiều hình ảnh tựa như chiếu phim dần thoáng qua trước mắt, nhưng lại khắc tạc vào trong tim. Trong nháy mắt này, cô hiểu ra rất nhiều chuyện, cũng hiểu tại sao anh muốn gọi mình là A Diêu.

Cô cũng không biết mình bật khóc từ lúc nào.

"Phiêu Phiêu, là chị đây à?" Lê Nhan hít cánh mũi, âm thanh nức nở vang vọng khắp phòng khách trống trải. Thân hình Phiêu Phiêu dần dần trở nên rõ ràng, cô bay bổng bên ở một bên, vui mừng kinh ngạc nhìn Lê Nhan: "Mèo con, em nhớ ra rồi sao? Sớm biết một chiều này có tác dụng như vậy, chị nên sớm cầm mấy tấm hình này ra cho em xem!"

"Hu hu hu, thật xin lỗi Phiêu Phiêu, em vậy mà lại quên mất chị, còn quên cả Trần Trần." Lê Nhan càng nghĩ càng thương tâm, cô nhớ lại cảnh tượng khi cô rời đi, khi đó tưởng rằng là vĩnh biệt, không nghĩ tới gặp lại nhau, mình lại quên mất anh, trong lòng Trần Trần nhất định rất khó chịu.

"Không sao, nhớ ra là tốt rồi! Em không biết đâu, mỗi buổi tối Mạc Thiên Vương đều xem mấy tấm hình này một lần, giống y như tên biến thái ấy!" Phiêu Phiêu nói xong, lại vui vẻ lượn quanh Lê Nhan một vòng, "Nhưng bây giờ tốt rồi, nếu em đã nhớ ra, vậy mau chóng đẩy ngã Mạc Thiên Vương đi!"

Lê Nhan: "..."

"Á!" Phiêu Phiêu bỗng nhiên kêu một tiếng, "Mạc Thiên Vương trở lại, cố gắng lên!"

Phiêu Phiêu vừa dứt lời, Lê Nhan đã nghe thấy âm thanh Mạc Trấn vào cửa, cô xoay đầu, Phiêu Phiêu đã không thấy tăm hơi. Cô cầm khăn giấy cạnh bàn, muốn lau nước mắt nước mũi sạch sẽ, nhưng tiếc rằng Mạc Trấn chân dài, không để cho cô đủ thời gian.

Thấy cái người khóc lã chã kia giống như Lê Nhan, Mạc Trấn trực tiếp đần người ở cửa. Chân mày theo bản năng nhíu lại, vừa muốn hỏi cô sao thế, thì nhìn thấy hình ảnh trên màn hình máy tính. Anh hơi híp mắt, cuối cùng cũng lĩnh hội được cái gì gọi là trăm cảm xúc đan xen.

Bước lên phía trước một bước, anh nhìn Lê Nhan, nhẹ giọng gọi: "A Diêu?"

"Trần Trần!" Lê Nhan phi vào người Mạc Trấn, đem nước mắt và nước mũi cọ hết lên trên chiếc áo nổi tiếng của anh, "Hu hu hu thật xin lỗi Trần Trần, vậy mà em lại quên mất anh."

Cơ thể Mạc Trấn hơi cứng đờ, nâng tay phải lên ôm eo Lê Nhan: "Em... nhớ ra rồi?"

"Vâng! Tất cả đều nhớ ra rồi, nhờ có Phiêu Phiêu cho em xem những bức ảnh này!" Lê Nhan ôm cổ Mạc Trấn, ngửa mặt lên nhìn anh.

Mạc Trấn cúi đầu nhìn cô hồi lâu, nói: "Em đi rửa mặt trước đi."

Lê Nhan: "..."

Bây giờ là thời điểm đề ý đến chuyện này à!

Nhưng cô vẫn nghe lời đi rửa mặt, lúc đi ra, Mạc Trấn đã thay quần áo, đang ngồi trước bàn máy tính xem lại ảnh. Lê Nhan đi lên phía trước, có chút ngưng ngừng: "Trần Trần, em vốn định làm cho anh một bữa tiệc lớn, nhưng không nghĩ tới anh về nhanh như vậy, cho nên... bữa tiệc lớn không có rồi."

Mạc Trấn nghe vậy ngoảnh đầu lại, ánh mắt dừng ở trên người cô một lát, dần trở nên thâm thúy. Anh đứng dậy, đi tới trước mặt Lê Nhan, kéo cánh tay cô nhẹ nhàng vòng cô trong ngực mình: "Không sao, anh càng muốn ăn cái khác hơn."

Lê Nhan: "..."

Quả nhiên vẫn là... cơ thể cô à!

Mạc Trấn nói xong cũng dịu dàng hôn lên môi cô, nụ hôn này hết sức triển miên, hai người dường như đem tất cả ưu tư cùng hòa vào trong nụ hôn này, quấn quít lẫn nhau, cùng truyền hô hấp cho đối phương. Mà trong quá trình này, quần áo trên người bọn họ cũng ngày càng ít.

Lê Nhan không biết đã nằm trên giường từ lúc nào, còn bị Mạc Trấn đè lên người. anh cúi người xuống, kề sát tai cô thủ thi: "Lần đầu tiên có thể sẽ hơi đau chút, nhưng sẽ tốt lên nhanh thôi."

Lê Nhan: "..."

Bây giờ cô chỉ muốn gào lên một câu danh ngôn —— hãy để cho bão táp tới mãnh liệt hơn đi!

Nhưng mà chuyện sau đó, thật sự như một cơn bão táp cuốn qua người cô. Nhìn người nào đó ỉu xiu nằm bên cạnh, trong lòng Mạc Trấn tràn đầy cảm giác thỏa mãn trước nay chưa từng có, loại cảm giác này, dù có lấy thêm mấy giải ảnh để cũng không bì được.

Anh hôn lên vai Lê Nhan, tùy ý khoác áo ngủ ngồi trước máy tính. Mở Weibo Lê Nhan, anh tìm được bài đăng theo phong trào cô up lần trước.

Là Đại Lê Không Phải Là Đại Lực: # Theo phong trào # Tôi chỉ muốn nói, thật ra người Mạc Thiên Vương nói trên thảm đỏ ấy chính là tôi.) "

Chăm chú nhìn Weibo một chốc, anh mới nhoẻn miệng cười, share: "Thật sự là cô ấy.:) "

_____HOÀN CHÍNH VĂN_____

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Nam thần mang tôi bay (1)

Editor: Tiểu Anh

19 giờ 27 phút 43 giây ngày 24 tháng 7, trên mạng đã xảy ra một vụ thảm án.

Một vị Thiên vương họ Mạc lên cơn công khai mình đang yêu trên Weibo, ngay tức khắc tạo cơn chấn động trên toàn mạng xã hội, truyền thông ồ lên, fan từ thương đến không xuể.

Theo chuyên gia phân tích, trận huyết án này là do vị Thiên vương họ Mạc khơi ra, sức ảnh hưởng sẽ kéo dài liên tục ít nhất nửa tháng, ngay tại lúc này, xin các bạn chú ý đến mạng an toàn, gặp phải fan tinh thần không được ổn định, không nên xung đột chính diện, tận dụng hết khả năng nhanh chóng rút lui.

Mà khu vực gặp nạn nhất, tất nhiên là Weibo của vị Thiên vương họ Mạc thêm v.

"Mạc Thiên Vương cũng yêu đương rồi, liệu đời sau của chúng ta còn tốt không? # fan chân ái lớn lên mạnh khỏe #"

"Mì không tin mì không tin mì không tin mì không tin đánh chết mì cũng không tin! Tóm lại chính là mì không tin!"

"Đã nói làm sứ giả với nhau cơ mà? 【 Bối bối 】"

"Mợ nó, Mạc Thiên Vương không phải con?!! Sẽ không yêu thêm một lần nữa!"

"Chẳng lẽ là tôi nhớ lộn? Thật ra hôm nay là ngày cá tháng tư? Không phải là Mạc Thiên Vương cùng với người mẫu muội tử chơi chúng tôi đó chứ?"

"Muốn tiếp xúc gần gũi với minh tinh bạn thích? Muốn nói chuyện liên nói chuyện yêu đương với nam thần của bạn? Phòng làm việc SB, tiếp nhận các loại trợ lý nghiệp vụ, dẫn bạn lên tới đỉnh cao của đời người! Muốn biết thêm thông tin xin vui lòng để lại tin nhắn."

"Khi tôi thấy tổ hợp ảnh kia đã nghĩ tới ngay kết quả này! Tôi đã nói chỉ có tình yêu chân chính mới có thể chụp được bức ảnh như vậy mà!"

"Tôi muốn xuống tóc đi tu, tạm biệt thế giới)"

...

Trừ Weibo Mạc Thiên Vương, những khu vực khác cũng gặp nạn theo mức độ khác nhau.

Chăm sóc khách hàng: Thân ái, có thể giúp được gì cho bạn ~(づ 3 づ) づ ~

Luyến ái tử tử đoàn đoàn trưởng: Tôi —— muốn —— trả —— hàng!

Chăm sóc khách hàng: Thân ái, là chất lượng sản phẩm có vấn đề gì à? Hay là không đúng size?

Luyến ái tử tử đoàn đoàn trưởng: Mạc Thiên Vương cũng yêu đương rồi, tôi còn mua váy xinh đẹp để làm gì nữa! Tôi muốn trả hàng!

Chăm sóc khách hàng:...

Trong một khoảng thời gian ngắn, "Mạc Thiên Vương cũng yêu đương rồi, tôi còn xxx làm gì nữa!" đã trở thành câu nói thịnh hành trên toàn mạng xã hội, câu này vừa ra, ai cũng tranh nhau nói!

Weibo Quan ảnh đế Quan Nhiên.

Fan Giáp: Nhiên Nhiên, gần đây anh quay phim ở nước ngoài phải không? Đi cùng trợ lý nhĩ? Ở cùng một khách sạn cùng một phòng đúng không ha?

Fan Ất: Trợ lý Quan Nhiên là nam đó má, ở cùng một chỗ cũng không có gì đâu nhĩ?

Fan Bính: Giới tính không quan trọng! Quan trọng đó chính là trợ lý! Trợ lý a!

Fan Đinh: # Minh tinh và trợ lý không thể không kể series truyện #

Fan Mậu: Đường như mì đã thấy Mạc Thiên Vương cùng với người mẫu muội muội kế tiếp, a không, là người mẫu đệ đệ (cười)

Quan Nhiên:...

Trong một khoảng thời gian ngắn, tất cả các minh tinh đều tránh trợ lý còn không kịp, rất sợ mình hơi đến gần trợ lý một tí, sẽ thành mình đang yêu. Mà trợ lý, cũng trở thành một nghề hot nhất, không có gì sánh được.

Bởi vì liên tiếp chịu đả kích còn kém một bước nữa sẽ trở thành biến thái, nên khi thấy Weibo kia của Mạc Thiên Vương, Trần Thanh Dương cuối cùng cũng bước đến bước cuối cùng này. Mà đối với cá nhân cô, một bước này chỉ là một bước nhỏ, nhưng đối với toàn bộ độc giả mà nói, thì đây là một bước dài!

Nước Nấu Chanh v: Từ ngày mai, tôi sẽ là một người hạnh phúc, chăn ngựa, đốn củi, ngao du thiên hạ; từ ngày mai, tôi sẽ quan tâm đến lương thực và rau củ, tôi có một căn nhà, cửa trông về hướng biển, xuân về hoa lại nở. (bài thơ ‘tôi sẽ đứng trước biển, xuân về hoa lại nở’ của Hải Tử)

Độc giả giáp:... Cụ nó, lại tới nữa?

Độc giả ắt: Lần trước là Pushkin lần này là Hải Tử, tôi thật mong đợi lần sau là cái gì. _(:3∠)_
là của nhà thơ Pushkin, xin lỗi mị ghi thiếu, sau khi beta lại mị sẽ sửa lại sau)

(Bài thơ Nếu cuộc sống lừa gạt bạn ở chap 71

Độc giả bính: Ha ha ha không hổ là Chanh, đến thông báo tạm ngưng truyện cũng uyển chuyển nội hàm như thế 【 Cười cry 】

Độc giả đình: Mấy thím đoán xem lần này sẽ tạm ngưng mấy tháng 【 Bái bai 】

Mấy phút sau, Trần Thanh Dương up một trạng thái mới: Tác giả quyết định, noi theo Hải Tử:)

...

Chúng độc giả: Noi theo Hải Tử... làm cái vẹo gì? Con mẹ nó muốn nằm quỳ thì cũng phải chờ đến khi chính văn kết thúc rồi lại đi nằm chứ!!! (sau khi sáng tác bài thơ trên, hai tháng sau Hải Tử đã nằm ra đường sắt tự sát)

Mà người khỏi xương ra tất cả, giờ phút này đang ôm Lê Nhan ngủ ngon lành.

Mạc Trần share Weibo của Lê Nhan, thực ra chỉ là nhất thời kích động. Khi ấy cả người anh từ trên xuống dưới, từng một cái tế bào đều bị hạnh phúc lấp đầy, anh chỉ muốn cho toàn thể giới biết người này đã được anh nhận thầu!

Không ngờ hành động này lại mang tới sóng gió to lớn lên mạng, còn liên lụy đến nhiều người vô tội nằm không cũng trúng đạn như vậy, ví dụ như Quan Nhiên.

Nhưng, anh không hối hận.

Bọn họ là người yêu, tương lai còn là vợ chồng, anh không muốn lén lút lút lút.

Tuy phản ứng hiện giờ của truyền thông và fan rất kịch liệt, mức độ chú ý tới chuyện này cũng rất cao, nhưng anh lại quá hiểu niệu tính của giới giải trí này. Chẳng bao lâu nữa, bọn họ sẽ chuyển tầm mắt đến một nơi khác, sau đó tiếp tục tán thán kêu rên, trải qua cuộc sống của mình.

Mà việc anh cần làm, đó chính là trước khi mọi người chuyển tiêu điểm sang chuyện khác, bảo vệ tốt cho Lê Nhan.

Fan mà điên lên chuyện gì cũng làm ra được, do đó anh cũng không đợi đến hôm kết hôn đột ngột công bố tin mình cưới, anh hy vọng các fan có thể từng chút từng chút tiếp nhận... sự thật tàn khốc này.

Từ lúc công khai tình cảm cho đến bây giờ, Lê Nhan đã bị cấm túc ở nhà một tuần. Ba ngày trước 《 Quý giá 》 đã đóng máy, tạm thời Mạc Trần không có bộ phim nào để diễn, công việc cũng tương đối nhẹ nhàng —— ít nhất, buổi tối anh đều ở nhà.

Nhưng Lê Nhan lại ước gì anh mau chóng tìm được bộ phim mới, sau đó mỗi ngày quay đến khuya mới về. Như vậy, anh nhất định sẽ không có tinh lực quần lấy mình XXOO!

Tuy cô không ghét XXOO với anh, nhưng mỗi ngày đều XXOO cô không gánh nổi! Vậy mà trước kia cô còn hoài nghi Mạc Thiên Vương quá nhanh, thật là ngu ngốc lại còn ngây thơ mà! Với lại một tuần trôi qua, cô phát hiện trên chuyện này cô hoàn toàn không chiếm được chút tiện nghi, nếu như đổi thành cô ở phía trên, vậy cô không ngại ngày ngày làm!

"Đang nghĩ gì vậy em?" Mạc Trần ôm người phía trước, khép mắt lại cọ cọ lên tóc cô, hương thơm thoảng thoảng làm anh cực kỳ yêu thích, anh sắp lại gần chút, nhẹ nhàng gửi một cái.

Lê Nhan xoay mình, nhìn người nằm bên cạnh: "Em đang nghĩ, từng dục thương thân đó đẩy Mạc Thiên Vương."

Mạc Trần vẫn khép mắt, nhưng lại bật cười: "Nhưng anh không nhịn được, phải làm sao đây?"

Không nhịn được thì tự mình "tuốt" đi!

Mặc dù dưới đáy lòng Lê Nhan rất là dũng mãnh, chỉ là trước mặt Mạc Thiên Vương có sức chiến đấu còn dũng mãnh hơn, cô chỉ là một con cừu nhỏ: "Em muốn ở phía trên."

Mạc Trần bắt ngờ ngó cô một cái, gật đầu: "Được."

Ấy ấy, đáp ứng sáng khoái như vậy, có phải có âm mưu gì không hả?

"Bây giờ anh sẽ cho em ở phía trên."

Sau một trận trời đất quay cuồng, Lê Nhan bị thương phát hiện, mụ nội nó, em không nói phía trên này mà QAQ.

Kết thúc cuộc vận động, dường như Mạc Thiên Vương cũng hơi chút mệt mỏi. Anh liếc mắt qua Lê Nhan đang mơ màng buồn ngủ, nhẹ giọng nói: "Tuần tới tạp chí 《 Tomato 》 bắt đầu chụp một quý quần áo mùa thu mới, Chu chủ biên hỏi anh, em có thể làm người mẫu không?"

"Hả?" Đến cả mí mắt Lê Nhan cũng không buồn giờ lên, trả lời cũng dùng một từ có âm tiết đơn giản nhất.

"Chỉ chụp ba bộ quần áo thôi, thù lao sẽ dựa theo mức giá của người mẫu cao cấp ở chỗ bọn họ, em muốn đi không?"

Giọng Mạc Trần trầm thấp dễ nghe, ở bên tai chậm rãi nói, tựa như một khúc thôi miên vậy. Lòng mày Lê Nhan giật giật, cuối cùng cũng cưỡng bách mình mở mắt ra: "Tại sao phải tìm em đi?"

Mạc Trần cười khề bên tai cô, nói: "Chu chủ biên nói, bởi vì không muốn lãng phí tài hoa của em, nếu em không muốn ký hợp đồng với bọn họ, cũng có thể làm người mẫu đặc biệt cho họ, mỗi một quý chỉ chụp mấy tấm ảnh tượng trưng là được."

Trong đầu Lê Nhan khề động, ngược lên nhìn anh: "Vậy chân tướng là gì?"

"Mượn cơ hội lãng xề, bây giờ em nổi lắm đó."

Lê Nhan bĩu môi: "Nhờ phúc của anh."

Mạc Trần cười cười không trả lời, ban đầu anh định từ chối thẳng Chu chủ biên, nhưng chờ tạp chí phát hành phải tới tháng sau, khi đó chắc không còn nhiều người để ý đến chuyện này nữa rồi, nếu như mọi người thấy Lê Nhan xuất hiện trên tạp chí mà có phản ứng bình thản, vậy anh cũng có thể suy xét cho cô ra cửa.

Lê Nhan nghĩ nghĩ, vẫn thăm hỏi ý kiến của Mạc Trần: "Anh thấy thế nào?"

"Anh tôn trọng quyết định của em."

Lê Nhan: "..."

Vậy lúc anh share Weibo sao không hỏi em! Hương Ba cũng phải đi nằm quỵ rồi a!

sương mù rất lớn

"Vây cũng được, dù sao em vẫn ru rú ở nhà cũng chán." Còn nữa, rõ ràng không làm việc gì mà mỗi tháng tiền lương cô vẫn cầm, cô thật là có chút bất an đấy nhé.

Chuyện này cứ quyết định như vậy, một tuần sau đó Lê Nhan đứng giờ tới Khải Hoàng chụp ảnh. Bởi vì lần này Mạc Trần không tham dự chụp, cho nên An Dịch cũng không tới, trang điểm cho cô chính là thợ trang điểm riêng của 《 TOMATO 》.

Thợ trang điểm là một cô gái trẻ tuổi, Lê Nhan cảm thấy cô ấy không lớn hơn mình bao nhiêu, chỉ có điều không biết có phải là ảo giác của cô hay không, ánh mắt thợ trang điểm nhìn cô cứ là lạ, nhất là khi cô ngẩng đầu lên đánh phấn nền trên cổ, cả người cô ấy đều hơi cương cứng.

"Sao vậy?"

Lê Nhan không rõ nguyên do, khoe miệng cứng đờ của thợ trang điểm khề động, cứ thế giương lên một độ cong: "Không có gì." Ai tới nói cho cô biết, vết chấm trên cổ cô ấy có phải là dấu hôn không vậy...

Cô dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra được, những dấu vết này là ai để lại trên người cô ấy. Làm fan chân ái của Mạc Thiên Vương, vào giờ khắc này em gái trang điểm lệ chảy thành sông.

Hình như Lê Nhan cũng biết nguyên nhân thợ trang điểm khác thường, có chút ngượng ngịu rụt rụt cổ. Thợ trang điểm ha ha cười, lên tiếng an ủi: "Không sao đâu, tôi sẽ giúp cô che đi."

Còn có fan nào chân ái hơn cô nữa không? Tất nhiên là không có! QAQ

Chủ đề chính của kỳ này là trang phục phong cách Anh, Lê Nhan mặc một chiếc áo khoác lông dáng dài màu vàng chanh, thay đổi các loại tư thế theo yêu cầu của nhiếp ảnh gia. Vì cô áo được thiết kế đặc biệt, thợ trang điểm đặc biệt búi tóc thấp cho cô, còn đội cho cô một chiếc mũ dạ tròn kiểu Anh.

Em gái trang điểm đứng trong góc căn khán tay nhìn Lê Nhan trong studio, tại sao cô lại thấy tình địch của mình xinh đẹp như vậy chứ hư hư.

Bưng một trái tim tan nát về nhà, em gái trang điểm đăng nhập diễn đàn Hải Giác, đăng một hóc cây (Hóc cây: đơn giản là nơi để các bạn trút bầu tâm sự trên mạng thôi mà.)

【 Hóc cây 】Mị là một thợ trang điểm, xuất phát từ công việc, hôm nay mị phải trang điểm cho tình địch. Nhưng đây không phải là bi thương nhất, bi thương nhất chính là, mị còn nhìn thấy trên cổ cô ấy có dấu hôn. QAQ

Tiêu đề của topic này có thể nói là rất hấp dẫn, chẳng bao lâu đã thu hút được rất nhiều lượt bấm vào. Bấm vào, trong đó còn viết một câu —— càng bi thương hơn nữa là, mị lại cảm thấy cô ấy thật đẹp QAQ.

Các cô nương cùng vào topic đều an ủi cô ấy, đẹp cũng bởi vì kỹ thuật trang điểm của cô tốt! Nhưng đột nhiên nhảy ra một comment, hình như là tìm được cộng minh —— từ từ, hình như mị biết thím là ai! Chúng ta đối chiếu ám hiệu nhé, trợ lý.

Thợ trang điểm: "..."

Không nghĩ tới, đạo diễn đàn cũng có thể gặp đồng nghiệp.

Cô không trả lời lại comment này, nhưng hai chữ trợ lý vừa ra, nhất thời mọi người đều bật chế độ bát quái, đảo đảo bói bói lại thật sự đảo Lê Nhan ra.

Vì thế chủ thót từ một người ghen khuất biến thành một đám người ghen khuất.

Bao gồm cả Trần Thanh Dương.

Dấu hôn dấu hôn dấu hôn dấu hôn... Trong đầu vòng đi vòng lại hai chữ này, Trần Thanh Dương ha hah a cười lên, dấu hôn là thứ gì, cô không biết.

Hít sâu một hơi, cô hình như cuối cùng cũng đưa ra quyết định gì đó.

Nước Nấu Chanh v: Ông đây nói muốn noi theo Hải Tử, không phải muốn đi nằm quỵ cái đám cận bã này! Ông đây muốn đi ngao du thế giới, chờ ông trở lại sẽ tiếp tục ra tiếp, tạm biệt nhóm cận bã!

...

Tuy phong cách này đột nhiên cuồng dã hơn nhiều, nhưng có thể ra tiếp là chuyện tốt. Vì thế mọi người đều bận rộn rải hoa, cũng bao gồm một người tên là Hoa Ban.

Trần Thanh Dương vừa nhìn thấy cái tê này, chân mày giật giật.

Tất cả những chuyện này, phải nói từ ngày Mạc Thiên Vương công khai tình cảm mà ra.

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Nam thần mang tôi bay (2)

Editor: Tiểu Anhh

Ngày đó, Trần Thanh Dương giống vô số các fan hâm mộ khác, mò lên Weibo của Mạc Thiên Vương, chuẩn bị nói với anh câu chúc mừng sinh nhật. Kết quả vừa nâng mắt lên đã thấy Weibo đứng đầu mới nhất, tuy chỉ có bốn chữ, cộng thêm một cái icon, nhưng cũng không có giấy thông báo thì lại nào lại đậm máu hơn cái này.

Trần Thanh Dương chợt cảm thấy cuộc sống không còn gì lý thú nữa rồi.

Không phải chỉ là bởi vì Mạc Thiên Vương yêu, mà càng bởi vì đối tượng anh yêu là khuê mật của mình!

Thiếu chút xíu nữa thôi sẽ là mình rồi!

#... #

Cô cảm thấy trên đời này chẳng có ai có thể hiểu được tâm trạng của cô, a không, Hường công tử có thể sẽ hiểu, dù sao, nữ thần của anh ta cũng bị bạn thân mình cuốn đi mất, nhưng mấy ngày trước cái người này còn cúp điện thoại của cô, cô không thể đứng cùng anh ta trên một chiến tuyến được, lại càng không thể tha thứ cho chuyện anh ta dối gạt mình!

Cô đem tình cảm phức tạp này vào hai cái Weibo, phát ra, hi vọng mọi người có thể đọc hiểu cô. Nhưng... meno, một đám người nói cô đi nằm quỵ rồi cuộc là không đúng ở chỗ nào!

Cô thấy tình cảm của mình quả nhiên quá phức tạp, rõ ràng cô chỉ muốn ra ngoài đi du lịch thay đổi tâm trạng thôi mà. Hơn nữa không biết chừng trên đường đi sẽ gặp được một đoạn đường ngoặt!

Được rồi, cô thừa nhận cái cuối cùng mới là trọng điểm. Nhưng mà tục ngữ có câu, cách tốt nhất để chữa trị bệnh thất tình, đó chính là một tình yêu mới.

Cô không giải thích bất cứ điều gì trên Weibo, mà ôm một con tim rách nát, ở trên giường ngủ mất tiêu rồi. Cứ ngỡ rằng gặp phải đã kích lớn như vậy nhất định sẽ mất ngủ, nhưng cô meno lại ngủ rất say, chính cô cũng có chút không hiểu nổi mình.

Buổi sáng ngày thứ hai, lúc tỉnh lại cô nhận được một thông báo, nói hôm nay《 Bạch y thần thám 》chính thức khởi động máy.

《 Bạch y thần thám 》chính là bộ tiểu thuyết 《 Tiểu Nhị Lang ngủ say 》được cô cải biên lại thành điện ảnh. Phim truyền hình lại lần nữa nổi lên cái tên 《 Bạch y thần thám 》， cũng không phải bởi vì thần thám thích mặc quần áo màu trắng, mà là áo blouse trắng —— tổ làm thực nghiệm trong phòng thí nghiệm mặc cái này.

Nhưng 《 Áo blouse trắng thần thám 》 hiển nhiên rất kém sang, vậy nên biên kịch cơ trí lấy cái tên 《 Bạch y thần thám 》.

Đối với chuyện này Trần Thanh Dương chỉ nghĩ ha ha, bạch y xx cũng rất kém sang đấy có được không? Nào có xịn như 《 Tiểu Nhị Lang ngủ say 》chứ!

Trần Thanh Dương lại một lần nữa cảm nhận được cái cảm giác cô độc khi đứng ở vị trí trên cao rồi*.

*Theo bản gốc là ‘cao xử bất thắng hàn’: nghĩa là ở vị trí trên cao không thắng nổi phong hàn lạnh lẽo. Đồng thời còn có nghĩa ẩn dụ là người quyền cao chức trọng sẽ không tránh khỏi cảnh cô đơn bạc bẽo, không có bạn tri kỉ.

Mà trong phim truyền hình, người đóng vai áo blouse trắng chính là tiểu Thiên vương Trương Thừa Diệc đang nổi ở Khải Hoàng. Trần Thanh Dương mặc dù không phải là fan của cậu ta, nhưng vẫn biết đôi chút về cậu ta, chỉ ít cậu ta có khuôn mặt khá được, cũng vẫn luôn là một người nổi tiếng nhất trong nhóm. Tuy rằng trước đó có nghe nói cậu ta muốn "bay" một mình, rồi từng "chết" một lần, nhưng bây giờ đã yên tĩnh lại, ít nhất đến nay cậu ta vẫn ngồi trong nhóm Oh~ my God!.

Tin phim truyền hình bắt đầu quay xem như là một tin tốt duy nhất mà Trần Thanh Dương nghe được từ lúc bấy giờ, cô cảm thấy mình cuối cùng cũng hồi một chút máu rồi.

Nhưng cùng một ngày tin này được công bố, dưới truyện 《 Tiểu Nhị Lang ngủ say 》 xuất hiện một một nhóm người xoát phụ cô.

Độc giả của cô còn phát hiện chuyện này sớm hơn cô, tự động ở dưới truyện giúp cô bỏ phân, còn có người bỏ lên Weibo tag cô.

Chờ Trần Thanh Dương nhìn thấy, cô không những bị người ta xoát phụ, còn bị người ta treo trên đầu diễn đàn Phở Giang.

【 Treo đầu tường 】 Phở Giang đại thần Thủy Nấu Chanh đại đại, quả nhiên là thần cách thật đủ ha; xuất bản này, ký điện ảnh này còn nghe đầu dự định chuyển sang biên kịch nữa là có thể tùy tiện bỏ dở giữa chừng viết báo xã văn*? Hơn nữa còn giết dây độc giả giúp mình bỏ phân? Ha ha, tôi đã tố cáo cô rồi không cần phải cảm ơn đâu.

*Báo xã văn: kiểu như truyện trả thù xã hội ấy, tác giả bị kích thích cũng bắt người đọc phải kích thích theo.v

Trần Thanh Dương là lão tác giả trên mạng Phở Giang, các dạng gió tanh mưa máu gì chưa từng thấy qua? Chuyện này liếc một cái cũng biết là có người ở sau lưng bôi nhọ cô.

Bình thường bị bôi nhọ chỉ có hai nguyên nhân, một là ngăn chặn người khác nói, hai là có người đồ mắt.

Mà chuyện này, rõ ràng cho thấy là có người đồ mắt nhìn cô không vừa mắt. Cô lăn lộn ở Phở Giang nhiều năm như vậy, làm quen được không ít bạn tốt, cũng kết không ít thù, tỷ như Cúc Hoa Đầy Đất đại đại lần trước, hai người các cô chính là loại quan hệ nhìn nhau đã thấy ngứa mắt.

Trần Thanh Dương có thể lăn lộn làm mod ở diễn đàn Hải Giác, sức chiến đấu tuyệt đối là dũng mãnh. Rất nhanh cô đã tra ra được địa chỉ IP của người đăng, lại so sánh với địa chỉ IP của mấy người bị hiềm nghi, quả nhiên phát hiện người này là một người bạn của Cúc Hoa đại đại.

Trần Thanh Dương cảm thấy Cúc Hoa đại đại không những chỉ số EQ không dùng được, đến cả chỉ số IQ cũng không dùng được nổi. Chọn thời điểm này bôi nhọ cô, không phải là đang tuyên truyền miễn phí giúp cô sao? Thực ra Cúc Hoa đại đại thâm mểm cô có phải không?

Chẳng qua nếu đã biết hung thủ là ai, việc tiếp theo thì dễ lắm rồi. Vết nhơ trên người Cúc Hoa đại đại tuyệt đối nhiều hơn so với cô.

Cô cùng với mấy người bạn đem tất cả các topic trước kia đen Cúc Hoa đại đại trên diễn đàn lên đầu trang, toàn bộ trang đầu gần như bị topic treo đầu tường chiếm hết, cảnh tượng thật là nguy nga. Cô lại soạn một Weibo thiệt dài, tẩy trắng mình một lần, còn tiến hành minh trào ám phúng* Cúc Hoa đại đại dài đến một ngàn chữ, cuối cùng còn tag rất nhiều tác giả nổi tiếng có quan hệ tốt với mình.

*Minh trào ám phúng: ngoài mặt thì cười trong lòng lại âm thầm khinh bỉ.

Những người bị tag cũng rất nể mặt giúp cô share, người treo cô trên đầu tường trên diễn đàn tuy đã ảo não rút lui, nhưng đại quân xoát phụ dưới 《 Tiểu nhị lang 》 vẫn mạnh mẽ như thường.

Chỉ có điều có người xoát phụ, thì có người bỏ phân, tỷ như một vị độc giả siêng năng bỏ phân từ chương một đến chương cuối cùng. Tuy mỗi bình luận chỉ có hai chữ, không phải ‘bỏ phân’ thì chính là ‘rãi hoa’, nhưng Trần Thanh Dương vẫn có chút bị cảm động, bởi vì trước mỗi bình luận của bạn ấy còn mang theo một quả bom!

Một trăm linh ba chương, chính là một trăm linh ba quả bom. Bạn đọc tên Hoa Ban này, đã trở thành manh chủ của Nước Nấu Chanh.

*Manh chủ: cách gọi một người mà họ cho là đáng yêu.

Cô vào xem trang cá nhân của bạn đọc Hoa Ban, đây là một tài khoản mới, chỉ có một ghi chép đặt mua, đó chính là quyển 《 Tiểu nhị lang 》của mình. Hơn nữa trong hàng phiếu bá vương, cũng chỉ có một tác giả là mình.

Cô thật hoài nghi Hoa Ban này chính là mình phân thân tự ném bom, bỏ phân cho mình.

Chờ một chút! Hoa Ban, Hoa Ban a! Lẽ nào là cái con mèo hoa nhà mình nuôi biến thành người ném bom, bỏ phân cho cô! Nghĩ nghĩ cũng có chút kích động đấy nha!

“Meo~ “ Hoa Ban mập mạp cuộn mình thành một quả bóng, lười biếng ngáp một cái ở trong góc. Miệng Trần Thanh Dương co giật, lấy chỉ số thông minh của con mèo ú này, không thể nào biết pháp thuật cao cấp như vậy được.

Như vậy, sẽ là ai chứ?

Trần Thanh Dương còn đang khổ não, bạn đọc Hoa Ban này lại để cho cô một bình luận dưới chương thứ nhất. Khác với bình luận rải hoa trước, đây là một lời bình dài hai ngàn chữ, mỗi một chữ đều cùng cô tham khảo... kiến thức vật lý không hợp lý trong truyện của cô.

Hiển nhiên đối phương là chuyên gia trong phương diện này, mình viết những thủ pháp gây án nhìn như rất dọa người trong mắt cậu ta đã không thể dùng từ buồn cười ngây thơ để hình dung, quả thật là ý nghĩ hảo huyền. Trần Thanh Dương đối với cái định lí dài loằng ngoằng kia, loại hạt nhân này loại hạt nhân kia chỉ muốn đi tìm chết.

Không biết cô ghét nhất là vật lý sao!!!!

Đừng tưởng rằng hai phút trước cậu ném một quả nước sâu ngư lôi là tôi sẽ cảm kích cậu!

Ý, từ từ, tại sao đột nhiên hình như cô biết cái người tên Hoa Ban này là ai? Cô nhớ hôm lễ tình nhân, cô từng ở trong khách sạn gọi Hường Vân Trạch là Hoa Ban, hơn nữa anh còn là tiến sĩ vật lý...

Mẹ ơi, sẽ không kinh thiên như vậy đi! Một tiến sĩ vật lý chạy tới đọc truyện ngôn tình của cô, còn ném cho cô hai trăm linh ba phiếu bá vương! A không đúng, anh ta lại ném một quả nước sâu ngư lôi tới! Ba trăm linh ba phiếu!

... Anh ta nghĩ lấy cách này để nói xin lỗi cô sao? Ha ha, muốn dùng tiền lấy lòng cô... ngàn ấy đâu có đủ!

Lúc Hường Vân Trạch đang chuẩn bị vứt thêm một quả nước sâu ngư lôi nữa, học sinh ở đằng sau lưng anh gọi anh một tiếng: “Giáo sư, thầy đang lên mạng Phổ Giang đọc tiểu thuyết?!”

Về kinh hoàng trong giọng nói cứ như là vừa tỉnh dậy phát hiện đột nhiên mình chuyển giới vậy.

Hường Vân Trạch ha ha cười, bình tĩnh chuyển màn hình tới phía học sinh, dùng chuột bôi đen một đoạn văn: “Em xem này, vậy mà cô ấy lại nói vận tốc tức thời của hai quả cầu ở cuối chuyển động bằng nhau, thật là không thể nhẫn.”

Học sinh cúi đầu nhìn máy tính, tán đồng nói: “Quả thật không thể nhẫn! Mặt cong ma sát sinh công của quả cầu thứ hai phải dùng tích phân và vi phân để tính, hơn nữa tiếp điểm phẳng và tiếp điểm đột biến ảnh hưởng tới tốc độ cô ấy cũng không suy xét vào.” (xin thứ lỗi cho mị, mị chả hiểu tác giả đang viết cái quần què gì nữa QAQ.)

“Không sai.” Hường Vân Trạch hài lòng gật đầu, “Không thể tưởng tượng nhất chính là, tác giả này lại lấy di chuyển vị trí để tính công của lực ma sát, chắc vật lý trung học cũng không qua kiểm tra mắt, xem ra thầy phải nói chuyện với cô ấy mới được.”

Học sinh ngược đầu lên sùng bái nhìn anh, thật không ngờ giáo sư Hường không chỉ truyền dạy kiến thức cho bọn họ ở trên lớp, còn không quên dành thời gian sau giờ làm việc dạy cây bút mạng! Đây là cỡ nào yêu nghề kính nghiệp chứ!

Học sinh càng cảm thấy kính nể anh hơn.

Hường Vân Trạch thừa dịp lực chú ý của cậu ta đều tập trung lên người mình, lại ném một quả nước sâu ngư lôi.

Trần Thanh Dương có một độc giả thô hào thân ái, tên là Đập Ngươi Máu Đầy Mặt. Từ khi Phổ Giang bắt đầu có phiếu Bá vương, cô nàng vẫn chiếm cứ vị trí đầu bảng xếp hạng bá vương của Nước Nấu Chanh. Vị Đập Ngươi Máu Đầy Mặt này không chỉ rất chịu đập phiếu bá vương, mà còn đập rất có kế hoạch. Trần Thanh Dương viết truyện năm năm, truyện dài truyện ngắn cộng lại có hơn mười quyển, bên cạnh mỗi một quyển cô nàng đều xếp thứ nhất trên bảng xếp hạng bá vương.

Nhưng hôm nay cô nàng lại gặp một đối thủ. Cái vị tiểu Hoa Ban kia không biết chui ra từ nơi nào, chen lấn vị trí thứ nhất của cô nàng xuống, mình thì đứng đầu bảng trong quyển 《Tiểu nhị lang ngủ say》.

Ba quả nước sâu ngư lôi cộng thêm một trăm linh ba quả bom, vượt qua chín mươi chín phiếu mà cô nàng cố gắng tích góp được.

Vì thế Đập Ngươi Máu Đầy Mặt nổi giận, cô không chút do dự ném cho Nước Nấu Chanh một quả nước sâu ngư lôi. Đến khi trang web đổi mới mình lại trở về vị trí thứ nhất, trong lòng Đập Ngươi Máu Đầy Mặt cuối cùng cũng thấy dễ chịu.

Lúc ăn cơm trưa, Hường Vân Trạch lấy điện thoại lên mạng Phổ Giang, muốn xem xem Trần Thanh Dương có trả lời mình hay không, chung quy là anh phát hiện độc giả của Trần Thanh Dương có rất nhiều, trong đó học sinh trung học hẳn không ít, nếu như tất cả đều bị cô dẫn sai, vậy khi thi vật lý sẽ không đạt tiêu chuẩn.

Cứu một tác giả, bằng với cứu hàng ngàn hàng vạn độc giả, Hường Vân Trạch cảm thấy mình phê bình vẫn rất có ý nghĩa.

Trần Thanh Dương trả lời rồi, dưới bình luận dài hai ngàn chữ, cô chỉ trả lời một câu: Muốn học vật lý thì đi mà xem sách vật lý ấy, xem tiểu thuyết làm cái đéch gì!!!

Hường Vân Trạch giật giật khoe miệng, đối với học sinh chán ghét việc học nghiêm trọng này, từ trước đến nay anh đều có lòng khoan dung. Vậy nên anh chẳng những không tức giận, còn ném cho cô một quả bom.

Tinh thần lấy on báo oán này, nhất định có thể đã động cô.

Trần Thanh Dương có bị đã động hay không tạm thời vẫn chưa biết được, nhưng Đập Ngươi Máu Đầy Mặt chắc chắn lại nổi giận. Cái người tên Hoa Ban này có phải muốn tranh chấp với cô không đấy? Cô nhìn Hoa Ban lại lần nữa leo lên đầu bảng phiếu bá vương, kỹ năng thô hào lại lần nữa phát động.

Đập Ngươi Máu Đầy Mặt ném một tên lửa vào lúc: 12:49:56 26-07-2014

Bởi vì hai ngày này Hoa Ban tập trung ném phiếu bá vương, Trần Thanh Dương đã bò lên đầu bảng tháng phiếu bá vương, suýt chút nữa lại bị treo đầu tường. Kết quả hôm nay Đập Ngươi Máu Đầy Mặt lại điển tiết ném cho cô bom rồi tên lửa, cô giật môi, vào nhóm độc giả gõ cô nàng.

Nước Nấu Chanh: Mặt Mặt, em sao vậy (◕_◕)?

Đập Ngươi Máu Đầy Mặt: Chanh, có kẻ tên Hoa Ban cướp mất đệ nhất của em QAQ

Nước Nấu Chanh:...

Nước Nấu Chanh: Em không cần phải đếm xỉa tới anh ta, anh ta là một người bạn của chị ở ngoài đời thật.

Đập Ngươi Máu Đầy Mặt:... Anh ta?

Đập Ngươi Máu Đầy Mặt: Mẹ nó, Chanh có bạn trai?!!!

Trần Thanh Dương: “...”

Nước Nấu Chanh: ^_^ vừa rồi gõ nhầm, bây giờ chị gọi cho cô ấy ngay đây, bảo cô ấy không ném bom nữa, em cũng không cần phải ném nữa đâu, để dành tiền ăn cơm trưa đi ~

Đập Ngươi Máu Đầy Mặt: Cứ có cảm giác đầu đầu lòi đuôi nha...

Trần Thanh Dương thật sự gọi điện thoại cho Hường Vân Trạch. Hường Vân Trạch liếc màn hình điện thoại đang sáng lên, có chút bất ngờ nhún nhún mày: “Hương...”

“Hường Vân Trạch! Anh có phải bị bệnh không đấy hả! Tiền nhiều không có chỗ xả à, ném ngư lôi làm cái khi gì! Thà rằng bị Phở Giang kiếm được nửa số tiền, chẳng bằng anh cứ trực tiếp đưa cho tôi!”

Hường Vân Trạch: “...”

Vậy nên, trọng điểm là câu cuối cùng chứ nhỉ?

“Sao em biết là tôi?”

“Bởi vì bệnh thần kinh tôi chỉ biết có một mình anh!”

Hường Vân Trạch: “...”

Anh hít sâu một hơi, khoe miệng giương lên một nụ cười mỉm không sâu không cạn: “Em có biết một tiết của tôi là bao nhiêu tiền không?”

Trần Thanh Dương: “...”

Ai hiếm lạ anh bình luận phổ cập kiến thức chứ! Một giây sau xóa ngay cho anh xem nhá! Lại còn dám thu phí!

Thấy Trần Thanh Dương không nói, nụ cười trên mặt Hường Vân Trạch cuối cùng cũng không âm hiểm như ban nãy nữa: “Đúng rồi, sao dưới truyện của em lại có nhiều xoát phụ vậy? Có phải em bị người ta bôi nhọ không?”

“Còn không phải là vì Tiểu nhị lang khởi động máy nên có người đỏ mắt sao.” Giọng điệu Trần Thanh Dương nghe vào có chút khinh thường, có câu nói không bị đổ kị mới là kẻ tầm thường, Cúc Hoa đại đại đổ kị cô, chứng tỏ cô có tài hơn cô ta, hừ!

Con mắt Hường Vân Trạch động động, hỏi: “Em biết ai làm?”

“Cúc Hoa Đầy Đất đại đại. Lại nói anh đừng có ném bom cho tôi nữa, đừng tưởng rằng làm vậy thì tôi sẽ tha thứ cho anh, tạm biệt!”

Hương Vân Trạch nghe âm thanh đột nhiên bị dập điện thoại cùng với âm báo bận, có chút dờ khóc dờ cười lắc đầu.

Một học sinh ngồi phía đối diện rốt cuộc không kìm chế được lòng hiếu kỳ đang phun trào, cắn đũa ngó anh: “Giáo sư, bạn gái à?”

Hai bạn học nữ ngồi bên cạnh lập tức dựng lỗ tai lên.

“Không phải, là bệnh nhân lần trước thầy kể với em ấy.”

Học sinh: “...”

Giáo sư, thầy đừng tưởng chỉ số IQ của thầy cao hơn em là em sẽ nghe không hiểu đây là lời nói dối.

Bên này sau khi Hương Vân Trạch nhận điện thoại, lại thật sự không vứt bom nữa, Đập Ngươi Máu Đầy Mặt cuối cùng cũng yên tâm. Nhưng trên mạng đại quân xoát phụ vẫn không ngừng lại, Trần Thanh Dương hơi mệt mỏi nghĩ, lần này Cúc Hoa đại đại vì muốn bôi nhọ cô mà moi cả vốn gốc a.

Nhưng rất nhanh, trên diễn đàn Phổ Giang tuôn ra một tin tức khiến người ta không tưởng được.

Mẹ ơi có phải mình nhìn nhầm rồi không!!! Truyện mới của Cúc Hoa Đầy Đất đại đại nhận được một tấm thẻ vàng, lý do là tác giả quá xấu!!! Tiêu đề còn dài ơi là dài!!

Lúc Trần Thanh Dương thấy topic này thiếu chút nữa nhảy căng lên, cô mau chóng nhấp vào xem. Chủ nhà còn đăng kèm ảnh chụp, phía trên viết “Tác giả quá xấu, cảnh cáo thẻ vàng.”

...

Ha ha ha ha ha ha ha ha đây phải con mẹ nó có bao nhiêu xấu chứ, lại bị phạt thẻ vàng cảnh cáo!

Trần Thanh Dương gần cười ngất ở trên giường.

Loại chuyện thú vị như vậy phải chia sẻ cho mọi người biết, vì thế mỗi một topic cô đều để lại đường link này lại, mời mọi người cùng nhau thưởng thức.

Không bao lâu sau, quản lý viên của Phổ Giang nói là hệ thống bị lỗi, bài nào bị thẻ vàng không lý do đã được xóa bỏ. Chỉ có điều thẻ vàng khó gặp này đã bị không ít cư dân mạng lưu lại, đoán chừng có thể sẽ lưu danh muôn đời.

Kể từ sau khi biết quan hệ của Lê Nhan và Mạc Trần, rất lâu rồi Trần Thanh Dương không cười lớn như vậy, chờ cô cười đủ rồi, cuối cùng cũng cảm thấy chuyện này có chỗ không đúng. Hệ thống bị lỗi, cũng sẽ không tự rút ra một tấm thẻ vàng như vậy chứ, cảm giác này càng giống như là bị người ta bôi nhọ thì có.

Lông mày cô giắt giắt, lại gọi điện thoại cho Hương Vân Trạch. Đã mười giờ rồi, bên kia Hương Vân Trạch rất yên tĩnh, hình như đang chuẩn bị đi ngủ. Trần Thanh Dương dường như cũng bị loại không khí này lây sang, giọng nói cũng nhỏ đi không ít: “Hương công tử, là anh bôi nhọ Cúc Hoa đại đại?”

Hương Vân Trạch khẽ cười, hỏi ngược lại: “Em lại biết?”

Trần Thanh Dương “xì” một tiếng: “Tôi vừa mới nói cho anh chuyện này, cô ta đã bị người ta bôi nhọ, tôi có lý do hoài nghi là do anh làm.”

Hương Vân Trạch vẫn cong môi cười khẽ: “Tôi không rành chuyện này, là tôi tìm bạn làm.”

Trần Thanh Dương dừng một chút, mới nói: “Hừ! Đừng tưởng rằng làm như vậy thì tôi sẽ tha thứ cho anh! Tạm biệt!”

Điện thoại lại bị cúp lần nữa, Hương Vân Trạch nhin không được cười phá lên. Đây không phải là “ngao kiêu” trong truyền thuyết đó chứ?

Hương Vân Trạch làm như vậy đúng là bởi vì muốn biểu đạt mình rất áy náy, nhưng giờ anh cảm thấy, thật ra thì còn rất thú vị.

Nhờ một gián đoạn như vậy, ở trong lòng Trần Thanh Dương, chuyện của Mạc Trần và Lê Nhan cũng nhạt đi không ít. Đang lúc cô cho rằng cuối cùng mình cũng có thể quên đi được rồi, cô lại thấy một cái hốc cây.

【 Hốc cây 】 Mị là một thợ trang điểm, xuất phát từ công việc, hôm nay mị phải trang điểm cho tình địch. Nhưng đây không phải là bi thương nhất, bi thương nhất chính là, mị còn nhìn thấy trên cổ cô ấy có dấu hôn. QAQ

...

Trần Thanh Dương cảm thấy, đậm xuất thần mã quả nhiên cũng là ảo giác! Ảo giác! (´□`)^๑ ㄣ ㄣ ㄣ

Quả nhiên cô vẫn phải bỏ nhà ra đi! A không, ngao du thế giới! Cô cũng phải đi du lịch rồi!

Nhưng có người nào nói cho cô biết, tại sao cô tới Göreme lại gặp Hường công tử chứ! Đã nói điểm ngộ đâu! Đâu hả!

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Nam thần mang tôi bay (3)

Editor: Tiểu Anhh

Trước kia, đối với Trần Thanh Dương, Göreme chỉ đơn giản là một chữ, nhưng kể từ khi Mạc Thiên Vương tới nơi này chơi, nó đã trở thành một mục tiêu trong lòng Trần Thanh Dương.

Đặt chân lên vùng đất Thổ Nhĩ Kỳ, dường như cả thế giới đều bị hoa tươi, ánh nắng mặt trời, còn có mèo nhỏ bao vây. Trần Thanh Dương cầm camera chụp một con mèo hoang bên ven đường, mèo con ngẩng đầu nhìn cô một cái, meo một tiếng rồi chạy đi.

Ngực Trần Thanh Dương không khỏi có chút mất mát, trước sau gì cô vẫn không thể cùng Đại Lực tới đây.

... Nếu đã như vậy, cô phải chụp thật nhiều ảnh để về đi khoe!

Trần Thanh Dương xách camera lên, giống như paparazzi gặp nữ vương tai tiếng, tách tách chụp không ngừng. Bởi đi theo bước chân của nam thần, cô đặc biệt tìm lại Weibo Mạc Trần đăng lần trước, dựa theo tuyến đường đó lập thành hành trình lần này.

Ngày mai sẽ phải tới Göreme đi khinh khí cầu, ở trên trời cao mấy ngàn mét, bầu trời xanh ngắt, mặt trời mọc, khí cầu sắc sỡ, còn có mỹ thiếu niên ngoại quốc...

Nghĩ thôi đã kích động rồi!

Để nghênh đón một cuộc điểm ngộ ngày mai, hôm nay Trần Thanh Dương đặc biệt trở về khách sạn từ sớm, đắp cho mình một cái mặt nạ bùn, sau khi rửa mặt sạch sẽ trắng nõn, vui sướng hò hét nhảy nhót lên giường ngủ dưỡng nhan.

Vì muốn xem mặt trời mọc, đứng 4 giờ đồng hồ báo thức đã vang lên, Trần Thanh Dương mặc áo kẻ caro hình thoi, khoác lên áo âu phục nhỏ màu vàng nghệ, còn phối với một cái quần short kẻ caro màu xám tro đã chuẩn bị từ sớm, cô nhìn mình trong gương, thật là per... Á từ từ, cô lại lục lọi trong vali, lấy cái mũ cối kiểu Anh mà mình thích nhất ra, đội lên đầu, ừ, thật là perfect!

Đẩy đẩy cái kính gọng đen trên mặt, Trần Thanh Dương nhảy chân sáo đi ra ngoài, điểm ngộ a, tôi tới đây!

Phi công điều khiển khinh khí cầu là một cậu bé ngoại quốc rất đẹp trai, mặc áo ba lỗ, để lộ ra cơ bắp căng đầy. Trần Thanh Dương tự động dán lên, cậu ta đang đốt lửa làm nóng cho khinh khí cầu, xung quanh đã có không ít khách nữ bao quanh. Trần Thanh Dương móc điện thoại lên chụp cậu ta một tấm, bỗng nghe thấy phía sau truyền tới một giọng nói ngà ngón còn mang theo chút ý cười: "Trùng hợp như vậy?"

Tay Trần Thanh Dương đang giờ điện thoại cứng lại một chút, cô xoay đầu, thì thấy Hường Vân Trạch mặc âu phục gầy da.

...

Này mẹ nó, cũng thật trùng hợp.

"Sao anh ở đây?" Trần Thanh Dương ngược đầu lên lườm anh, Hường công tử này ăn mặc lên một chút thật đúng là mặt người dạ thú, rất có sức mê hoặc những cô bé chưa hiểu sự đời.

Chờ chút, chẳng lẽ đây chính là điểm ngộ mà lão thiên gia ban cho cô? Nhưng người cô muốn tìm là mỹ thiếu niên! Thiếu niên ngoại quốc! Đưa sai hàng có thể xin trả lại hàng không!

Về mặt Trần Thanh Dương rất sinh động, đem tất cả suy nghĩ trong nội tâm mình viết hết lên mặt. Hường Vân Trạch khẽ mỉm cười, nhìn cô vẽ lễ phép lại thân sĩ: "Tôi tới đi khinh khí cầu."

Trong nháy mắt này Trần Thanh Dương bị nụ cười của anh làm cho hoa mắt. Cả người anh đều phát ra khí tức của người thành đạt, có sức quyến rũ đặc thù của đàn ông trưởng thành, nhưng... mong muốn của cô bây giờ là thiếu niên trẻ trung! Cô muốn đi trên con đường trúc mã văn, chứ không phải tổng giám đốc văn!

Xin hãy ban cho cô một trúc mã ám áp đi. =3=

Trần Thanh Dương nhếch môi kéo ra một nụ cười gượng gạo, hướng về phía Hường Vân Trạch ha ha hai tiếng: "Thế thì anh đứng xa một chút, đừng ngăn trở điểm ngộ của tôi."

Hương Vân Trạch liếc qua người phía trước đang đốt nóng cho khí cầu, vành môi cong lên vừa vắn: "Có điều hình như chúng ta ngồi cùng một khinh khí cầu rồi."

Trần Thanh Dương: "..."

Trả hàng lại, lão thiên gia.

Khinh khí cầu chậm rãi bay lên không, mặt trời cũng dần dần ló ra từ phía chân trời, các du khách đi chung đều tỏ ra rất kích động. Ở trên trời cao mấy ngàn mét, bầu trời xanh ngắt, mặt trời mọc, khí cầu sặc sỡ, còn có... một vị tiến sĩ vật lý.

Trần Thanh Dương bị thương quay đầu đi.

Hương Vân Trạch vẫn đứng bên cạnh Trần Thanh Dương, du khách xung quanh đều phấn khích vừa chuyện trò, vừa chụp ảnh, chỉ có Trần Thanh Dương một thân một mình đứng cạnh giò cũng không nhúc nhích. Hương Vân Trạch cảm thấy, lúc này anh phải nên nói gì đó để làm cho bầu không khí thêm sống động.

Vì vậy anh mở miệng: "Em có biết nguyên lý để khinh khí cầu bay lên không?"

Trần Thanh Dương: "..."

"Không khí sau khi bị đun nóng sẽ nở ra, mật độ giảm đi, trọng lực nhỏ lại sức nổi..."

Trần Thanh Dương ngắt lời anh: "Anh còn nói nữa tôi sẽ nhảy xuống đấy."

Hương Vân Trạch: "..."

Trầm mặc một hồi, phía sau lưng có một giọng nữ thẹn thùng e lệ theo làn gió hơi lạnh thổi tới: "Xin lỗi, có thể giúp bọn em chụp một tấm ảnh không ạ?"

Đây là nói với Hương Vân Trạch, nhưng Trần Thanh Dương cùng anh đều quay đầu lại. À, không chỉ có giọng nói thẹn thùng e lệ, mà cả người cũng thẹn thùng e lệ. Trần Thanh Dương nhìn theo hướng cô bé chỉ, chỗ đó còn có hai cô gái trẻ tuổi nữa đang đứng, nhìn giống như sinh viên, cũng đều thẹn thùng e lệ nhìn Hương Vân Trạch.

Ặc, vậy nên mới nói thiếu nữ ngu ngốc khắp nơi đều có, bình thường rảnh rang không có việc gì thì xem sách chuyên ngành nhiều vào, đừng có xem truyện tổng giám đốc có được không?

Trần Thanh Dương rầu thay cha mẹ của các cô.

Hương Vân Trạch gật đầu, nhận lấy camera trong tay cô bé ấy. Bên kia nữ sinh đó nhỏ giọng hoan hô một tiếng, Hương Vân Trạch đi tới, giúp ba nữ sinh chụp ảnh.

Trần Thanh Dương bĩu môi ngắm mặt trời mọc bên phía chân trời, cũng nhắc camera đeo trên cổ lên chụp ảnh. Bỗng nhiên có ánh đèn flash lóe lên, còn có tiếng tách tách yếu ớt. Cô quay đầu lại, Hương Vân Trạch giờ giờ máy ảnh cầm trong tay mỉm cười với cô.

Trần Thanh Dương nhú nhú mày, nhìn qua có chút bất mãn: "Anh dùng máy ảnh người khác chụp tôi, thế trả ảnh cho tôi thế nào?"

Hương Vân Trạch cười tươi roi rói, nói: "Không có việc gì, bọn tôi vừa trao đổi địa chỉ mail xong."

Trần Thanh Dương: "..."

Mợ nó, quả nhiên là playboy! Mặt người dạ thú!

Hương Vân Trạch giúp bọn họ chụp xong, lại trở về bên người Trần Thanh Dương. Trần Thanh Dương ghét bỏ liếc anh một cái, hỏi: "Ồ trường anh cũng chung đụng với nữ sinh như vậy?"

Hương Vân Trạch nghiêm túc suy nghĩ một lúc: "Quả thật có không ít nữ sinh tới học lớp tôi, giờ học của tôi có tí số lên lớp cao nhất trong tất cả các thầy giáo đó."

Trần Thanh Dương: "..."

Mẹ cái đồ bại hoại có văn hóa! Quả thực là sỉ nhục ngành giáo dục!

Bay trên trời một vòng, khinh khí cầu hạ xuống mặt đất, nhận bằng chứng nhận uống champagne, Trần Thanh Dương định bụng cùng Hương Vân Trạch mỗi người đi một ngã, nhưng tên kia lại vẫn âm hồn không tan đi theo mình.

Thở phì phò xoay đầu lại, giọng điệu Trần Thanh Dương rất không tốt: "Anh đi theo tôi làm gì, đồ cuồng theo dõi!"

Hương Vân Trạch tính tình tốt mỉm cười: "Tôi chỉ muốn về khách sạn thôi mà."

Chân mày Trần Thanh Dương giật một cái: "Anh ở khách sạn nào?"

Hương Vân Trạch báo ra một cái tên.

Trần Thanh Dương cũng sắp phát khóc rồi, đây tuyệt đối không phải là trùng hợp, đây tuyệt đối là có mưu tính từ trước!

Ngồi trong phòng cafe ở khách sạn, Trần Thanh Dương nhìn người đàn ông ngồi đối diện mình, vẻ mặt xét hỏi: "Cuồng theo dõi, tốt nhất là anh nên thành thật khai báo, anh đi theo tôi rồi cuộc là có ý đồ gì?"

Hương Vân Trạch vô tội chớp chớp mắt: "Em tới Göreme, em ở khách sạn này có nói cho ai không?"

Trần Thanh Dương: "..."

Quả thật đúng là cô không nói cho ai biết, ngay cả ba mẹ cô cũng không biết cô đi du lịch ở đâu.

Hương Vân Trạch hài lòng nhoen miệng cười: "Vậy nên nói, tôi hoàn toàn không phải theo dõi em."

Về mặt Trần Thanh Dương không tin.

Hương Vân Trạch nhún nhún vai: "Em có thể lý giải cái này thành duyên phận."

Trần Thanh Dương: "..."

Phân vượn thì có.*

*Duyên phận và phân vượn phát âm gần giống nhau.

Thấy Trần Thanh Dương vẫn không tin, thần sắc Hương Vân Trạch ảm đạm đi chút: "Nói như thế nào, tôi cũng là một kẻ thất tình đáng thương, muốn được ra ngoài giải sầu cũng là chuyện rất bình thường mà."

Trần Thanh Dương: "..."

Nghe nói hơn nửa năm trước anh thất tình mà giờ mới nghĩ đến ra ngoài giải sầu, cung phản xạ anh dài bao nhiêu thế?

Trần Thanh Dương đứng dậy muốn rời đi.

"Được rồi, là tôi chạy ra ngoài trốn hôn."

Câu nói này thành công làm kết thúc động tác của Trần Thanh Dương. Cô xoay người lại, đôi mắt đen nhánh đánh giá anh trên dưới vài lần: "Trốn... hôn?"

Hương Vân Trạch gật đầu.

"Ha ha ha ha ha ha!" Trần Thanh Dương lại ngồi xuống ghế sofa, cười không thờ nổi, "Xin lỗi, cho tôi cười năm phút cái đã."

Hương Vân Trạch: "..."

"Chính xác mà nói, là nhà tôi ép tôi kết hôn, đối phương cũng đuổi tới trường học của tôi rồi, tôi chỉ có thể... nói là đi du lịch một chuyến."

Ngữ khí Hương Vân Trạch rất là bất đắc dĩ, Trần Thanh Dương ngược mắt liếc anh một cái, vừa cười vừa hỏi: "Không phải anh và Mạc Thiên Vượng cùng tuổi ư? Năm nay mới 27 nhỉ? Chưa gì đã đến mức bị ép cưới rồi?"

Đối phương thờ dài một tiếng: "Ông nội tôi lớn tuổi rồi."

Trần Thanh Dương im miệng, từ chỗ Lê Nhan cô có nghe kể một ít về chuyện ba mẹ Hương Vân Trạch, nghe nói bọn họ ly hôn từ rất sớm, Hương Vân Trạch vẫn ở cùng với ông nội anh. Ông cụ lớn tuổi hơn, mới nhớ tới hôn sự của cháu trai, cũng là chuyện thường tình.

"Anh cứ chạy mất như vậy, là muốn ông cụ nhà anh tức chết sao?" Trần Thanh Dương không nhịn được liếc mắt.

Hương Vân Trạch im lặng không lên tiếng nhìn cô, Trần Thanh Dương cứ cảm thấy trong này giống như là đang cất giấu một âm mưu gì đấy: "Sao, sao vậy?" Cô theo bản năng lùi về sau sofa, ánh mắt này thật đáng sợ.

"Tôi có thể nhờ em giúp một chuyện không?" Hương Vân Trạch hỏi, trên mặt vẫn treo một nụ cười tao nhã lịch sự, khiến người ta khó mà cự tuyệt.

"Nói một chút nghe coi, biết đâu tôi có thể suy xét chút." Trần Thanh Dương ôm túi xách vào trong ngực, đề phòng nhìn người đối diện.

"Giả làm bạn gái của tôi, về nhà cho ông nội tôi xem."

Trần Thanh Dương: "..."

"Mẹ nó sao anh không đi viết tiểu thuyết luôn đi!" Trần Thanh Dương chửi ầm lên, lỗ tai có chút đỏ.

"Em mà đồng ý thì tôi sẽ dẫn em tới gặp Mặc Trần."

Trần Thanh Dương: "..."

Đây thật là... quá dễ tiện!

"Tôi, tôi có thể bảo Đại Lực dẫn tôi đi gặp!" Muốn dụ dỗ tôi ư, không có cửa đâu!

Hương Vân Trạch vẫn không lung lay: "Em xác định em muốn em ấy dẫn em đi gặp Mặc Trần?"

Trần Thanh Dương: "..."

Nếu cô chịu kéo xuống cái mặt này, đã sớm làm như vậy. Hiển nhiên Hương Vân Trạch nhìn thấu lòng của cô, ăn chắc cô.

... Người có chỉ số IQ cao là đáng ghét nhất!

"Được rồi, tôi đồng ý, nhưng tôi có một điều kiện."

Hương Vân Trạch nhướn nhướn mày: "Nói một chút nghe coi, biết đâu tôi có thể suy xét chút."

... Tiểu nhân có thù tất báo!

Trần Thanh Dương hít sâu một hơi, câu chữ rõ ràng: "Tuyệt đối không được biến giả thành thật!" Lấy kinh nghiệm nhiều năm viết tiểu thuyết của Trần Thanh Dương, cái loại tình tiết giả mạo gì gì đó, trăm phần trăm cuối cùng cũng biến giả thành thật.

Hương Vân Trạch kỳ lạ liếc cô: "Em nghĩ nhiều rồi."

Trần Thanh Dương: "..."

Cái thái độ gì đây! Có tin tôi lật lọng luôn không!

Hương Vân Trạch làm vậy cũng rất bất đắc dĩ, cái người đối tượng xem mắt đó anh thật sự không thích, muốn gặp được người mình thích đâu có dễ như vậy. Kể hoãn binh này, cũng chỉ là biện pháp tạm thời mà thôi.

"Nhưng tại sao anh lại tìm tôi? Bên cạnh anh có rất nhiều đối tượng có thể chọn mà?" Ví dụ như ba em gái vừa nãy.

Hương Vân Trạch mỉm cười: "Bởi vì em khá dễ dàng khiêu chiến thẩm mỹ của ông nội tôi, đến khi tôi nói chúng ta chia tay, ông cũng dễ tiếp nhận hơn."

Trần Thanh Dương: "..."

Tạm biệt, đồ khốn!

Hương Vân Trạch nhìn bóng lưng căm phẫn dòi đi của Trần Thanh Dương, vẫn ngồi chỗ cũ phì cười. Thật ra, bên cạnh anh không có nhiều bạn bè khác phái, người có thể giúp anh chuyện này có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà Trần Thanh Dương được coi là người thích hợp nhất.

Trở lại thành phố A, Hương Vân Trạch hẹn xong thời gian với Trần Thanh Dương rồi trở về nhà. Ông Hương nghe nói cháu trai mình có bạn gái, cũng rất hồ nghi, nhưng vẫn dành chút thời gian chuẩn bị gặp mặt cô bạn gái kia trong miệng cháu trai.

Hôm ngày ước hẹn, mới sáng sớm Hương Vân Trạch đã nhắn cho Trần Thanh Dương: "Hôm nay không cần phải trang điểm đâu, cứ để tự nhiên là được rồi."

Trần Thanh Dương: "..."

Tôi lại càng không làm theo đây! Tôi càng muốn trang điểm thật xinh đẹp! Để đến lúc chia tay khiến ông nội Hương đánh anh một trận nhừ tử!

Trần Thanh Dương đặc biệt đến thẩm mỹ viện làm mặt, còn đi cắt tóc, cuối cùng moi ra đồng phục chiến đấu của mình —— một bộ đầm mua với giá cao trong lúc nhất thời mạnh động, nhưng mua xong cô mới phát hiện, cô không tìm được cơ hội mặc nó.

Tìm được xe của Hương Vân Trạch ở giao lộ, lúc anh nhìn thấy cô, có chút kinh ngạc nhướn mày: "Không nghĩ tới em lại tri kỉ như vậy, còn tự dằm vào mình cơ đấy, giờ đến cả tam quan của ông nội tôi cũng bị khiêu chiến rồi."

Trần Thanh Dương: "..."

Có tin tôi sẽ xuống xe ngay lập tức không!

Phần hận trùng Hường Vân Trạch một cái, nghĩ đến còn phải dựa vào người này dẫn mình đi gặp Mạc Thiên Vương, cô khẽ cắn răng đem câu này đến miệng rồi nuốt xuống: "Lái xe đi, đồ khốn!"

Hường Vân Trạch bật cười khởi động xe, thực ra Trần Thanh Dương có căn cơ không tồi, trang điểm lên một chút có thể dọa người ta, nhất là lúc này cô còn tháo chiếc kính vẫn luôn đeo trên mặt xuống, toàn bộ gương mặt nhìn qua cũng rất xinh đẹp ưa nhìn.

Trần Thanh Dương đoán trong nhà Hường Vân Trạch nhất định rất có tiền, nhưng không ngờ lại có nhiều tiền tới mức này, khu biệt thự này cô đã từng nghe qua, được xưng là khu biệt thự song hùng của thành phố A cùng với trang viên Kensny —— đương nhiên là chỉ giá cả.

Nhìn các siêu xe ra ra vào vào, cô giật môi liếc cái người đang ngồi trên ghế tài xế, quả nhiên là nam chính trong truyện tổng giám đốc mà.

Đậu xe ở gara, Hường Vân Trạch mời Trần Thanh Dương khoác tay anh cùng nhau vào nhà. Trần Thanh Dương liếc cánh tay trước mặt, bất đắc dĩ khoác lên. Phòng khách rất lớn rất sáng, trong nháy mắt đó Trần Thanh Dương còn cho rằng mình đang đi vào khách sạn năm sao cao cấp.

Bọn họ vừa bước vào cửa, hai người ngồi trên ghế sofa đều nhìn lại. Bên phải chắc là ông nội của Hường Vân Trạch, còn người đẹp tóc cuộn sóng ngồi bên trái đó, chắc là chị anh nhì?

Người đẹp áo hồng trông thấy Hường Vân Trạch và Trần Thanh Dương khoác tay nhau, không tự chủ được hơi chau hàng lông mày được sửa nhỏ dài.

"Ông nội, giới thiệu với ông một chút, đây là bạn gái cháu, Trần Thanh Dương." Hường Vân Trạch kéo tay Trần Thanh Dương, dẫn tới phía đối diện ông Hường mở miệng giới thiệu.

Ông Hường quan sát cô mấy lần, cái ánh mắt sâu thẳm kia cô không tài nào hiểu được. Hường Vân Trạch không dấu vết nắm tay cô, Trần Thanh Dương vội vàng nhoen miệng cười: "Cháu chào ông nội ạ." Mẹ kiếp, cái người này có cần phải bộp mạnh như vậy không!

"Vị bên này là Tổng Quân, Đại tiểu thư của Tổng gia."

"Chào cô!" Lần này trước khi Hường Vân Trạch động thủ, Trần Thanh Dương đã chủ động lên tiếng chào hỏi.

"Chào cô." Tổng Quân đứng lên, bởi vì mang giày cao gót nên cô ta cao hơn Trần Thanh Dương hơn nửa cái đầu. Cô ta cứ như vậy nhìn cô, cũng có chút ý tứ từ trên cao nhìn xuống. Trần Thanh Dương bị quan sát có hơi khó chịu, vừa nhíu mày lại, đã nghe đối phương nói trên đỉnh đầu mình: "Anh vì cọng giá này mà cự tuyệt em?"

Trần Thanh Dương: "..."

Cả nhà cô mới là cọng giá, đi thông thả không tiến!

Ngược lại Hường Vân Trạch không lạnh không nóng nói: "Tôi thích ăn giá đấy."

Trần Thanh Dương: "..."

Mẹ nó.

Cô đâu phải cọng giá! Cô cũng có ngực đấy nhá!! Nghĩ tới đây, Trần Thanh Dương theo bản năng ưỡn ngực lên, chú ý đến động tác nhỏ này, Hường Vân Trạch không nhịn được bật cười.

Ánh mắt Tổng Quân vẫn dừng lại trên người Trần Thanh Dương: "Không biết cô Trần đang làm việc ở đâu?"

Khóe miệng Trần Thanh Dương không thể nhận ra khẽ co giật: "Tôi ở... công ty hữu hạn truyền bá văn hóa mạng Phở Giang."

"Phở Giang?" Tổng Quân nghi ngờ nhíu mày, "Tôi không thấy cái tên này trong năm trăm xí nghiệp mạnh nhất trên thế giới."

Trần Thanh Dương: "..."

Cô Tổng thật là... Quá coi trọng trang web của bọn họ. _(3∠)_

Hường Vân Trạch nghe cuộc đối thoại của các cô, lại không nhịn được cười ra tiếng.

Tổng Quân thấy ý cười vương trên miệng anh, tâm trạng lại càng không tốt: "Vân Trạch, em thật không hiểu nổi anh, hai chúng ta ở cùng nhau thì có cái gì không tốt? Bất kể là tướng mạo, gia thế hay là trình độ học vấn, chúng ta đều rất xứng đôi, em cũng sẵn lòng sau khi kết hôn sẽ làm một cô vợ toàn chức, anh còn có gì không hài lòng nữa?"

Trần Thanh Dương nghe vậy thì nhăn mày lại: "Cô Tổng này, cô thật sự thích anh ấy ư?"

Trần Thanh Dương nói xen vào hình như khiến cho Tổng Quân rất khó chịu: "Có thích hay không có quan trọng à?"

"Không quan trọng?" Trần Thanh Dương nghe cô ta nói như vậy, có chút sắc bén hỏi ngược lại, "Cái cô thích chẳng qua là tướng mạo, gia thất còn có trình độ học vấn của anh ta, bỏ qua những thứ này, anh ta chỉ là một người bình thường đứng trước mặt cô, cô có còn muốn kết hôn với anh ta nữa sao? Hôn nhân có tình yêu cũng không thể được đảm bảo, lại càng không cần nói đến hôn nhân không có tình yêu. Vừa lúc bắt đầu có thể khá tốt, chờ cho đến khi ba bốn năm qua đi, cô ở nhà sinh con làm việc nhà cho anh ta, hoa tàn ít bướm, anh ta bắt đầu chán ghét cô, đánh vợ đánh con ra bên ngoài tìm tiểu tam tiểu tứ tiểu ngũ tiểu lục, hàng đêm không về nhà, tất cả tiền của đều bao cho phụ nữ khác, cuối cùng một cước đạp cô, để lại cho cô một đứa con chồng trước cùng với một tờ giấy ly hôn! Mà anh ta thì sao? Qua ba năm vẫn còn phong hoa tuyết nguyệt, trái ôm phải ấp, một đêm bảy lần cũng không thành vấn đề!"

...

Tổng Quân dường như bị cô miêu tả cảnh tượng tương lai làm cho kinh hãi, biểu tình trên mặt cô ta thay đổi mấy lần, cuối cùng quay phắt đầu lại hung hăng trừng Hường Vân Trạch: "Đồ cận bã!"

Hường Vân Trạch: "..."

Tổng Quân đạp giày cao gót đi mất, Hường Vân Trạch liếc người bên cạnh, kéo khóe miệng nở nụ cười: "Cám ơn em đã giúp tôi vạch ra kế hoạch tương lai này."

"Đừng khách sáo." Trần Thanh Dương xoay đầu, ngọt ngào cười với anh.

"Cô Trần không hổ là làm công việc sáng tác văn học, tài ăn nói quả nhiên không bình thường." Một tiếng cười trầm thấp từ bên cạnh truyền tới, lúc này Trần Thanh Dương mới nhớ tới ông Hường vẫn ngồi ở cmn đây!

Câu "một đêm bảy lần" kia chắc ông không nghe thấy đâu! Cô cảm thấy không còn mặt mũi nào gặp người rồi ư ư.

"Vừa rồi ông đã nói chuyện với cô bé đó rất lâu, cũng không có cách nào có thể thuyết phục được cô bé, cháu tìm cơ hội nói với cô bé ấy đi, xem ra ông thật sự đã già rồi."

Ông Hường cười cười lắc đầu, Trần Thanh Dương vội vàng sán tới: "Ông Hường một chút cũng không già, nhìn qua cũng chỉ là anh của ba cháu thôi."

Ông Hường lại cười một trận, đứng dậy khỏi ghế: "Được rồi, ăn cơm trước đi."

Trần Thanh Dương đỡ ông Hường tới bàn ăn, không biết ông Hường nghe ngóng ở đâu được Trần Thanh Dương là tác giả tiểu thuyết, còn nắm rõ tác phẩm của cô như nắm lòng bàn tay, ngay cả chuyện 《tiểu Nhị Lang ngủ say》của cô khai máy cũng biết.

Trần Thanh Dương sợ hãi nghĩ, mấy cái tình tiết nhắm nhĩ đó chắc ông Hường không thấy đâu!

"Nghe nói cô Trần chuẩn bị phát triển theo hướng biên kịch?" Một cây bút mạng sau khi nổi tiếng sẽ dần dần phát triển theo hướng biên kịch là một con đường thường thấy. Trần Thanh Dương nghe ông hỏi như vậy, sờ chóp mũi nói: "Tuy kịch bản 《Bạch y thần thám》cháu có tham gia soạn lại, nhưng biên kịch không phải nói chuyện là chuyện được, dù sao chuyện này với viết tiểu thuyết trên mạng có sự khác biệt rất lớn, ngoại trừ cần phải đọc nhiều sách chuyên ngành ra, mà "căn cơ" cũng rất quan trọng."

Trần Thanh Dương không nói dối, tay bút trở thành biên kịch cùng với biên kịch sẽ phát triển khác nhau.

Ông Hường trầm mặc một hồi, nói: "Ở phương diện này Hường gia vẫn có chút "căn cơ", nếu như cô Trần muốn phát triển ở phương diện này, chúng tôi cũng có thể giúp một tay."

Trần Thanh Dương nghe vậy liền nóng nảy: "Ông Hường à, cháu không phải có ý này, ông ngàn vạn lần đừng có hiểu lầm!"

Ông Hường mỉm cười nhìn về phía cô: "Cô Trần đừng có khẩn trương, nếu cháu đã là bạn gái của Vân Trạch, thì nó giúp cháu cũng là lẽ dĩ nhiên."

Trần Thanh Dương: "..."

Cho nên cô mới khẩn trương a.

Cô mỉm cười không lên tiếng, trái lại bên cạnh Hường Vân Trạch nói: "Cháu sẽ lưu ý."

Ăn cơm tối xong, nhiệm vụ của Trần Thanh Dương cũng hoàn thành, Hường Vân Trạch đưa cô trở về nhà, trên đường đi cô nhóc này còn dặn đi dặn lại mình không được quên việc dẫn cô đi gặp Mạc Thiên Vương. Khi anh về đến nhà, ông Hường vẫn ngồi trên ghế sofa, hình như là đang đợi anh.

Mí mắt Hường Vân Trạch giật giật, bước tới: "Ông nội, sao giờ vẫn chưa ngủ vậy?"

Ông Hường ngược đầu lên liếc anh, nói: "Mặc kệ hôm nay cô bé đó là thật hay giả, tóm lại là ông rất thích cô bé, coi như là giả cháu cũng mau chóng biến thành thật cho ông."

Hường Vân Trạch: "..."

Hường gia mặc dù là gia tộc lớn giàu có, nhưng ông Hường không phải là loại người ngoan cố môn đăng hộ đối, ông muốn tìm cháu dâu, chỉ cần là cô gái

tốt, lại thật lòng yêu Hương Vân Trạch là ông đã thỏa mãn rồi. Chờ ông Hương lên lầu được một lúc lâu, Hương Vân Trạch vẫn đơn độc đứng ở phòng khách, có chút bất đắc dĩ cười cười.

Vài ngày sau, Hương Vân Trạch dựa theo ước hẹn dẫn Trần Thanh Dương đi gặp Mạc Trần.

Trần Thanh Dương kích động cả đêm, buổi sáng ngày thứ hai lúc tỉnh lại dưới vành mắt còn treo hai vệt thâm quầng. Vội vàng đắp mặt nạ mắt cho mình, Trần Thanh Dương lại bôi mấy tầng phấn lót, cuối cùng cũng khiến cho hai vầng thâm đen kia không dễ thấy.

Hôm nay Trần Thanh Dương vẫn mặc bộ đầm kia, Hương Vân Trạch nhìn thấy cô thì không kiềm được phì cười: "Vậy nên, đối với em, Mạc Thiên Vương có ý nghĩa giống như với ông nội tôi?"

Trần Thanh Dương: "..."

Có thể khép cái miệng vào không hà, đồ khốn!

Cô ngồi lên xe, hơi khần trương nhìn Hương Vân Trạch: "Có thể Mạc Thiên Vương sẽ không ở nhà chứ?"

"Không đâu, tôi đã gọi điện thoại xác nhận."

Thấy anh chắc chắn như vậy, Trần Thanh Dương mới yên tâm chút.

Tại nhà Mạc Trần, Lê Nhan đang nằm sấp trên sofa xem điện thoại, trông thấy Mạc Trần tới, tò mò tiến lại gần anh: "Trần Trần Trần Trần, tờ báo này nói Quan Nhiên và Lý Vi Vi là bạn trai bạn gái, cái này có thật không?"

Mạc Trần ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn lướt qua màn hình điện thoại: "Lý Vi Vi thích Quan Nhiên là thật, đã theo đuổi anh ta lâu rồi."

Lòng hiếu kỳ của Lê Nhan lập tức bị dẫn ra: "Vậy còn Quan Nhiên? Anh ta không thích Lý Vi Vi ư? Không phải nói cô ấy là cô gái phù hợp với thẩm mỹ Đông Phương nhất sao?"

"Bây nào." Mạc Trần tới gần Lê Nhan, cúi đầu đến sát môi cô, "So với cô ta em càng phù hợp với thẩm mỹ của anh hơn."

Lê Nhan còn chưa kịp vui sướng, môi đã bị người đối diện nhẹ nhàng cắn một cái, ngay lúc nụ hôn này sắp tiến thêm một bước nữa, chuông cửa reo lên.

Mạc Trần: "..."

Người ngoài cửa vào đây cho tôi, tôi cam đoan không đánh chết người!

Lê Nhan ần ần cái người còn dính lên người mình, nói lí nhí: "Mau mở cửa đi."

Mạc Thiên Vương vác một bộ mặt táo bón ra mở cửa, Hương Vân Trạch đứng chính giữa ngoài cửa, phía sau còn có một cô gái anh không quen biết.

Hương Vân Trạch thấy vẻ mặt này của anh, không nhịn được nhủ thầm: "Cậu đây là chưa được thỏa mãn dục vọng?"

Lê Nhan sửa sang lại quần áo trên người, cũng chạy ra theo, khi thấy người ngoài cửa thì tròn tròn mắt: "Anh Vân Trạch? Hương Ba?!"

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Nam thần mang tôi bay (4)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Tiểu Anhh

Trần Thanh Dương đã từng ảo tưởng rất nhiều lần về cảnh tượng được gặp mặt Mạc Trần, cô cho rằng cô sẽ hươ tay múa chân, cô cho rằng cô sẽ hét lên chói tai, cô cho rằng cô sẽ như sói đói vồ mồi nhào qua cường hôn anh.

Nhưng, khi nam thần thật sự đứng trước mặt mình rồi, cô mới phát hiện cô lại khần trương đến độ ngay cả lời nói còn không thốt ra được.

Có lẽ là bởi vì nghi phép ở nhà, Mạc Trần chỉ mặc một bộ quần áo ở nhà kiểu dáng đơn giản, tóc có hơi chút tán loạn, cả người nhìn qua có vẻ bình dị hơn so với khi đứng trước màn ảnh, nhưng lại vẫn khí phách bùng bùng. Trần Thanh Dương tin dù anh cứ như vậy đi ra ngoài chợ mua đồ ăn cũng có thể hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của mọi người.

Cô đứng đực ra nhìn người trước mặt, ghen đủ một hơi, cuối cùng cũng cắn răng nói: "Chào, chào nam thần, em là Hương Ba!"

Mạc Trần: "..."

Trần Thanh Dương: "..."

Cứu mạng a, cô không muốn sống nữa! QAQ

"Em, em là Trần Thanh Dương!" Mặt Trần Thanh Dương căng đến đỏ bừng, dường như một giây kế tiếp sẽ nghẹt thở mà chết.

Mạc Trần hơi gật đầu với cô, cái gật đầu tự nhiên lại xa cách này khiến chớp mũi Trần Thanh Dương có chút ê ẩm. Cho dù đang đứng trước cửa nhà anh, anh vẫn là một siêu sao Thiên vương, mà cô, trước mặt anh vĩnh viễn chỉ là một người hâm mộ nhỏ nhoi.

"Anh Vân Trạch, Hương Ba, hai người đừng đứng ở ngoài nữa, vào rồi hãy nói." Lê Nhan kéo tay Mạc Trần, nghiêng người nhường một con đường cho bọn họ.

Hương Vân Trạch vô tình hay cố ý nhìn hai bàn tay nắm lấy nhau của bọn họ, kéo Trần Thanh Dương vào nhà. Lê Nhan theo sau hai người vào phòng khách, rót cho họ mỗi người một ly nước, Mạc Trần đóng kín cửa, rồi sải bước tới ngồi bên cạnh cô.

Trần Thanh Dương vẫn còn chút khấn trương, dù gì thì đây là nhà của Mạc Thiên Vương đấy! Cô cảm thấy mình như đang nằm mơ vậy, cả người đều lâng lâng.

Bốn người đều không nói gì, trong phòng khách im lặng đến quỷ dị. Lê Nhan ngó một nam một nữ ngồi đối diện, rốt cuộc không nhìn được tò mò hỏi: "Anh Vân Trạch, sao hai người lại đến cùng nhau?"

Hương Vân Trạch mỉm cười với cô, dùng giọng nói hòa nhã trước sau như một hỏi: "Nhan Nhan, gần đây có khỏe không? Công việc mới không vất vả chứ?"

Giọng nói thân mật này khiến Lê Nhan hơi hoảng hốt: "Tốt lắm ạ, không vất vả chút nào đâu, gần đây Trần Trần không nhận bộ phim nào, em cũng ở nhà suốt."

Cô hoàn toàn không nhận ra vấn đề của mình cứ như vậy bị Hương Vân Trạch nhẹ nhàng tránh được, càng không nhận ra khi mình nói hai chữ "Trần Trần" đã làm cho thần kinh hai người đối diện đều bị kích thích.

Chỉ có Mạc Trần vẻ mặt bình thường ngồi yên trên ghế, lạnh nhạt nhìn Hương Vân Trạch.

Hương Vân Trạch giống như không phát hiện ra ánh mắt anh, tiếp tục nói chuyện với Lê Nhan: "Anh thấy ảnh em trong tạp chí rồi, ảnh chụp đẹp lắm, em có nghĩ tới phát triển ở phương diện này không?"

"Không" Trả lời vấn đề này lại là Mạc Trần.

Hương Vân Trạch nghiêng đầu liếc xéo anh: "Tớ không hỏi cậu."

Mạc Trần nghiêng về phía trước, ngồi ngay ngắn người lại: "Bây giờ tớ là người giám hộ của cô ấy."

Hương Vân Trạch: "..."

Lê Nhan: "..."

Vẫn luôn trong trạng thái đi vào cõi thần tiên, Trần Thanh Dương nghe thấy hai chữ "tạp chí" thì theo bản năng nhìn lên cổ Lê Nhan. Lê Nhan mặc một cái áo dệt kim cổ tròn màu hồng, toàn bộ cổ đều lộ ra ngoài, Trần Thanh Dương tình tường nhìn thấy mấy "quả dâu" trên đó.

Nhìn chất lượng, còn là hàng tươi mới.

Cô cảm thấy mình lại phát điên rồi!

Phát hiện ra động tĩnh của người bên cạnh, Hương Vân Trạch cúi đầu liếc cô một cái, sau đó thuận theo mắt cô nhìn về phía cổ Lê Nhan. Con người hơi co rút, từ lúc Lê Nhan xuất hiện ở cửa anh đã nhìn thấy những vết này trên cổ cô rồi.

Cho nên anh mới tức giận như vậy.

Anh đợi cô nhiều năm như thế, nhưng cái thằng này ngay cả kết hôn cũng không đợi được đã vội vã ăn cô vào bụng, nếu anh mà đem chuyện này nói cho các sư huynh của cô biết, đừng bảo mặt trời mọc ngày mai, sợ rằng đến cả mặt trời lặn hôm nay Mạc Thiên Vương cũng không thấy được.

Đột nhiên Mạc Trần đứng dậy, bước tới trước người Lê Nhan, chặn lại tầm mắt Hương Vân Trạch.

Hương Vân Trạch nâng mắt lên, cười lạnh một tiếng, cũng đứng dậy khỏi ghế.

Đáy lòng Lê Nhan nhất thời lộp bộp một tiếng, nếu nói chỉ số EQ của cô thấp lúc nào cũng không phát giác ra biến hóa của không khí chung quanh, nhưng có một loại không khí, so với đại đa số người thì cô nhạy bén hơn nhiều.

Đó chính là không khí đánh nhau.

Hai người kia mà cứ mặt đối mặt thêm nữa, tuyệt đối có thể lập tức xông vào đánh nhau ngay.

Tầm mắt Trần Thanh Dương cơ bản vẫn luôn dính trên người Mạc Trấn, giờ thấy anh đứng lên, cũng ngược đầu lên theo, còn không quên cảm thán trong lòng một câu mẹ ơi, ánh mắt nam thần thật là sắc bén! Đẹp trai thấy mờ luôn!

Lê Nhan thấy dáng điệu kia của cô thì mất hết hy vọng, xem ra bây giờ chỉ có cô mới có thể cứu vãn được cục diện này. Nhanh nhẹn nhảy khỏi ghế, Lê Nhan kéo cánh tay Mạc Trấn hơi hướng về phía Trần Thanh Dương: "Trần Trấn, giới thiệu với anh một chút, đây là chị em tốt nhất của em, cô ấy là super fan của anh đó!"

Ánh mắt Mạc Trấn cuối cùng cũng dời khỏi Hường Vân Trạch, nhìn về phía Trần Thanh Dương. Trần Thanh Dương thấy nam thần nhìn về phía mình, cũng mau chóng đứng lên: "Mạc Thiên Vương, mỗi một buổi biểu diễn của anh em đều đi xem đó!" Chỉ có điều mỗi lần đều không giành được vé, chỉ có thể ngồi ở bên ngoài. Mà khoảng cách giống như bây giờ, dù có nằm mơ cô cũng không dám nghĩ! Thậm chí cô còn có thể đếm rõ mắt nam thần có bao nhiêu cái lông mi!

"Đứng đứng! Hường Ba cậu thích chứ! Hường Ba, thấy nam thần có "phờn" không! Còn có thể sờ nữa nhá!"

Mạc Trấn: "..."

Anh có thể tùy tiện cho người ta sờ à!

Trần Thanh Dương lại rất kích động: "Em có thể ôm anh một chút không Mạc Thiên Vương?"

Mạc Trấn mím môi, yêu cầu này đối với nghệ sĩ không tính là quá phận, hơn nữa đối phương còn là bạn thân của Lê Nhan, anh chủ động đi lên phía trước, ôm cô một cái mang tính tượng trưng.

Sau đó Trần Thanh Dương... cứ thế ngã thẳng trên sofa.

Những người còn lại: "..."

Lê Nhan lo lắng nuốt nước miếng: "Cậu ấy sẽ không bởi vì kích động quá độ mà chết đột ngột chứ?"

Hường Vân Trạch cúi người xuống, vươn một ngón tay ra thăm dò dưới mũi cô: "Không có vấn đề gì, vẫn còn thở, chắc là bệnh chó dại lại phát tác rồi."

Mạc Trấn & Lê Nhan: "..."

Bị một gián đoạn như vậy, Mạc Trấn cùng Hường Vân Trạch không thể đánh nhau được nữa, Lê Nhan kéo Trần Thanh Dương từ trên ghế sofa dậy, lôi cô vào phòng bếp chuẩn bị bữa tối: "Hường Ba, tớ có trông bí đỏ ở trong sân đó, hôm nay tớ vừa hái được hai quả, buổi tối có thể làm vài món đấy ~"

"... Cậu xác định là cậu trông bí đỏ chứ không phải là dưa hấu hay là bí đao chứ?"

Lê Nhan giật giật khoe miệng: "Tớ không có óc chó như thế, cảm ơn."

Trần Thanh Dương cười ha ha: "Tại sao không ra ngoài ăn? Căn mansion này không giống tác phong của cậu."

"Bởi vì tớ hái được hai quả bí đỏ!"

Trần Thanh Dương: "..."

Vậy nên bọn tớ nhất định phải ăn đúng không!

Hai người tranh cãi vào phòng bếp, Hường Vân Trạch liếc qua người đối diện, ngồi xuống ghế sofa: "Đồ cạn bã."

Mạc Trấn dĩ nhiên biết cậu ta đang chỉ cái gì, chả đếm xỉa mỉm cười, cũng ngồi xuống ghế sofa: "Nhiều năm vậy cậu không có hành động gì, bởi vì cậu biết mình có hành động cũng không có kết quả, chẳng lẽ cậu thật sự cho rằng mình là thánh phụ à?"

Tuy đầu gối trúng một mũi tên, nhưng Hường Vân Trạch vẫn mặt không đổi sắc nhìn Mạc Trấn: "Nhan Nhan là cháu gái ngoại duy nhất của Giang gia, từ nhỏ đã được các anh cưng, các sư huynh yêu, không bị bất kỳ ủy khuất gì, nếu cậu đã đem em ấy... nếu cậu dám bắt nạt em ấy, mỗi người cho cậu một quyền là có thể đánh chết cậu."

"Tớ sẽ không để cho cô ấy chịu ủy khuất dù chỉ một chút." Mạc Trấn nói xong, lười biếng liếc xéo người đối diện, "Chẳng qua, tiền sĩ Hường lấy thân phận gì để nói lời này?"

Hường Vân Trạch cười nhạt: "Không nghe thấy em ấy gọi tớ là anh Vân Trạch à?"

Mạc Trần hơi sững sờ, sau đó đụng phải ánh mắt của Hường Vân Trạch, chợt hai người cùng bật cười.

Lê Nhan nghe thấy tiếng cười khê của đàn ông truyền tới từ phòng khách, cuối cùng thờ phào nhẹ nhõm, tình bạn của đàn ông chịu được khảo nghiệm!

"Đại Lực, cậu phải cẩn thận một chút, gần đây Hường công tử đang bị bức hôn, anh ta mà cuống lên không biết chừng sẽ come out đấy."

"... Vậy nên?"

"Cậu nghĩ chút đi, anh ta come out thì đối tượng nhất định là Mạc Thiên Vương!"

Lê Nhan: "..."

Nếu không phải trong tay Trần Thanh Dương đang cầm con dao phay, cô nhất định sẽ quất ngã cô ấy.

Cơm nước xong xuôi Trần Thanh Dương theo Hường Vân Trạch rời đi, sáng sớm ngày mai Mạc Trần còn phải làm việc, Trần Thanh Dương ngại mặt tro ở lại. Mạc Trần rửa bát xong, Lê Nhan đã tắm sạch sẽ ngồi trên giường lên mạng. Từ sau ngày hai người chính thức ở bên nhau, Lê Nhan đã đòi từ phòng cho trẻ em đến phòng ngủ chính của Mạc Trần. Ngoài mang hành lý tới, cô vẫn không quên tấm poster treo trên đầu giường. Phòng ngủ chính của Mạc Trần cũng dán một tấm poster của anh, chính là một tấm ảnh trong phim, Lê Nhan muốn dán hai cái ở cạnh nhau, nhưng Mạc Trần không đồng ý.

Anh thật sự không tiếp thụ nổi việc dán một tấm poster bán khóa thân của mình trong phòng ngủ.

Không có poster Lê Nhan rất không vui, Mạc Trần khuyên bảo cô, poster thì có gì hay, nếu muốn nhìn lúc nào anh cũng có thể cới ra cho cô xem, vì thế cô thẳng tay quăng luôn tấm poster đó về phòng cho trẻ em.

Mạc Trần bước tới mép giường, ôm lấy cô từ phía sau, còn thuận tay gấp máy tính lại. Lê Nhan biết đây là lại phải bắt đầu làm loại vận động tiêu thực mỗi ngày sau khi ăn cơm xong, chỉ là sau khi kết thúc lần vận động này cô lại có chút lo lắng.

"Trần Trần, anh cứ trực tiếp đi vào như vậy, có thể em sẽ mang thai chứ?" Lê Nhan ngược đầu, nhìn người đang nhắm mắt trên đỉnh đầu. Bất kể là nhìn từ góc độ nào, cái người này đều đẹp đến không tưởng.

Mí mắt Mạc Trần giật giật, nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói: "Có thể."

Lê Nhan: "..."

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời sụp xuống, trong giọng nói cũng tràn đầy ủy khuất: "Em không muốn chưa lập gia đình đã làm mẹ đâu. QAQ"

Mạc Trần nhếch môi mỉm cười, mở mắt ra xoa xoa đầu cô: "A Diêu, chúng ta kết hôn nhé?"

Lê Nhan lập tức mù mịt, nhìn bộ dáng cau mày trầm tư của cô, Mạc Trần cũng bắt đầu khăn trương. Có lẽ xuống đáy lòng đang hốt hoảng, ánh mắt Mạc Trần trở nên nguy hiểm, cô dám từ chối nhất định phải chết.

Dưới ánh mắt sáng quắc của Mạc Trần, môi Lê Nhan cuối cùng cũng giật giật, ngẩng đầu lên nhìn anh: "Trần Trần, anh đang cầu hôn em sao?"

"Ừ." Giọng điệu vô cùng trịnh trọng, tựa như đang tuyên thệ vậy.

"Nhưng trong ti vi, cầu hôn đều phải có hoa tươi, nhẫn kim cương, còn có quỳ gối, mà em cái gì cũng không có."

Mạc Trần nhìn người trong ngực, không nhịn được bật cười: "Hôm nay anh chưa kịp chuẩn bị, sẽ bổ sung cho em vào ngày khác sau nhé?"

"Ừm..." Lê Nhan nghĩ nghĩ, gật đầu một cái, "Vậy được rồi."

Thấy cô đáp ứng dễ dàng như vậy, Mạc Trần lại có chút không yên lòng. Sao anh luôn cảm thấy, từ khi A Diêu khôi phục trí nhớ còn ngốc hơn cả trước đây vậy?

Nhưng trong lòng lại mềm đến kì lạ.

Nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô, Mạc Trần không nhịn được lại kéo cô vận động một lần.

Một tháng sau, trên mạng lại nghênh đón một trận gió tanh mưa máu, mà người gây ra trận này vẫn là Weibo của một vị Thiên vương họ Mạc.

Nội dung Weibo này chỉ có một icon, nhưng ảnh đính kèm lại là hai quyển sổ đỏ chót.

"# Người khoe giấy kết hôn sẽ bị trời tru đất diệt #"

"Ngồi hóng đơn ly hôn 【 Bái bai 】"

"Đêm nay có muốn lên sân thượng không? Phía khu Tây nam có tổ đoàn, mau mau tới đây."

"Tại sao mị lại tiện tay lướt Weibo chứ, tại sao!!!! Tại sao!!! Khu Đông bắc cầu tổ đoàn!"

"Hôm nay thấy rất nhiều tổ đoàn, còn tưởng rằng là ra trò mới gì TAT, quả nhiên mị thật là ngây thơ TAT. Khu Tây nam đội mị!"

"Muốn tới sân thượng nhớ phải chiếm chỗ trước nha! Lắm người khó chen được lắm!"

...

Trần Thanh Dương nhìn hai "quả bom" màu đỏ trên Weibo, khoe miệng nở nụ cười đầm máu: "Tác giả lên sân thượng, có duyên chúng ta sẽ gặp lại."

Độc giả:...

Hôn lễ của Mạc Trấn và Lê Nhan được tổ chức rất khiêm tốn, không mở tiệc rượu sang trọng, cũng ngăn hết truyền thông phỏng vấn, chỉ mời bạn bè thân thích của hai bên tham gia.

Trần Thanh Dương tất nhiên cũng ở trong nhóm được mời.

Tối hôm đó mặc dù cô muốn lên sân thượng, nhưng sau khi tới mới phát hiện... Mẹ nó, mấy ngày liền cũng không có một chỗ nhỏ cho cô ngồi, cô vẫn nên về nhà ngủ vậy.

Vì muốn ở hôn lễ cướp đi sự nổi bật của cô dâu, Trần Thanh Dương bỏ vốn gốc mua quần áo đi trang điểm, nhưng đến nơi rồi vẫn phát hiện mình thua. Hai người kia đứng chung một chỗ, lại lóa mắt cứ như sao bắc cực vậy, mà quan trọng nhất, là trong mắt nam thần của cô chỉ thấy có mình cô dâu.

Bị một màn này kích thích, cô uống rất nhiều rượu, cuối cùng không biết ai đã đưa cô đi, chỉ là sau khi tỉnh lại, mình đang nằm trong khách sạn.

Trần Thanh Dương lập tức tỉnh rượu, chiếc váy mắc chết người kia không thấy đâu, thay vào đó là bộ đồ ngủ trong khách sạn. Đáng sợ nhất là, trong toilet có tiếng tắm rửa!

Đầu óc Trần Thanh Dương nổ oanh một tiếng, còn chưa phục hồi lại tinh thần từ trong khiếp sợ, cửa phòng tắm đã "cạch cạch" một tiếng, Hường Vân Trạch từ bên trong đi ra.

Thấy Trần Thanh Dương tỉnh, anh theo bản năng ngăn người.

Trần Thanh Dương mở to đôi mắt mờ mịt nhìn anh, trong mắt lướt qua rất nhiều cảm xúc, cuối cùng xấu hổ xen lẫn giận giữ mắng anh: "Anh! Cái đồ cặn bã! Biến thái chết tiệt! Anh đã làm gì với tôi?!"

Hường Vân Trạch nhủ mày, ngồi xuống bên cô: "Chúng ta cũng đã như vậy, em nói chúng ta đã làm gì?"

Đầu óc Trần Thanh Dương lại oanh một tiếng, Hường Vân Trạch dường như đang nhớ tới cái gì, sán lại gần cô cười nói: "Nhưng mà phải nói lại, em thật đúng là nhiệt tình."

...

Gân xanh trên tay Trần Thanh Dương gò lên, nắm lấy gối đầu ở phía sau, rồi đánh về phía đầu Hường Vân Trạch: "Đi chết đi, đi chết đi a! Hôm nay tôi phải vì dân trừ hại!"

Hường Vân Trạch dễ dàng bắt lấy cái tay cô đập tới, giam ở trên giường, Trần Thanh Dương dùng sức muốn đem tay rút ra, tiếc là khí lực đối phương quá lớn, mình căn bản gãy không ra: "Buông tay ra khôn kiếp, anh làm đau tôi rồi đấy!"

Hường Vân Trạch nghe vậy thoáng thả nhẹ lực đạo, đôi mắt đen giống như là có thể đầu độc người ta chuyên chú nhìn Trần Thanh Dương: "Anh chỉ làm loại chuyện này với người mình thích."

Trần Thanh Dương sùng sốt một chút, sau đó dùng một cái tay khác túm lấy gối đánh lên đầu anh: "Nói cứ như tôi là người rất tùy tiện vậy ấy, tôi cũng chỉ làm loại chuyện này với người mình thích."

Hường Vân Trạch cười tránh thoát cái gối, nhìn cô: "Nếu chúng ta đều muốn cho người mình thích, không bằng đến với nhau luôn đi."

Động tác tay của Trần Thanh Dương nhất thời cứng đờ, bọn họ đều đã như vậy, chỉ có thể đến với nhau thôi! Đang lúc cô chuẩn bị đáp ứng, Hường Vân Trạch đột nhiên phá lên cười: "Xin lỗi, tôi vốn dĩ muốn nói như vậy, nhưng chúng ta cái gì cũng chưa làm."

Trần Thanh Dương: "..."

"Quần áo là nhân viên phục vụ khách sạn thay giúp cô, cô ói lên người tôi, tôi mới đi tắm."

Trần Thanh Dương: "..."

Cô sớm nên nghĩ tới! Dựa theo tình tiết của tiểu thuyết, đây mới là phát triển bình thường!

Nhưng... cô hung ác lắm Hường Vân Trạch, đột nhiên uốn gối, đá trúng chỗ hiểm của anh. Ngay lập tức sắc mặt Hường Vân Trạch đều thay đổi.

Trần Thanh Dương hài lòng, cho anh trêu cợt bà này! Một chiêu này là Đại Lực tự mình dạy cô đấy!

Hường Vân Trạch nhìn con nhóc đang đắc ý, cắn răng nói: "Làm tôi bị thương, tương lai khóc vẫn em."

Trần Thanh Dương: "..."

Mẹ kiếp, có tin tôi lại cho anh một cước nữa không!

Bên kia, bận rộn cả một ngày Lê Nhan đã mệt đến phờ người nằm bẹp trên giường. Mạc Trần lay lay bả vai cô, dịu giọng nói: "A Diêu, tắm đi rồi ngủ tiếp."

"Ừm, không muốn..."

Mạc Trần chớp chớp mắt: "Nếu không anh giúp em tắm?"

"... Vâng."

Vâng? Mắt Mạc Trần trầm xuống, nếu đối phương đã hào phóng như vậy, anh có thể không buông ra sao? Đang chuẩn bị ôm người lên, Phiêu Phiêu lại đột nhiên hiện ra ở giữa không trung: "Mạc Thiên Vương, mèo con, tân hôn vui vẻ!"

Mạc Trần: "..."

Cô đi thì tôi càng vui vẻ.

Giống như nhìn thấu tâm tư của anh, Phiêu Phiêu bĩu môi: "Tôi tới đây để chào từ biệt, nếu hai người đã tu thành chính quả, tôi cũng công đức viên mãn rồi, bây giờ tôi muốn đi đầu thai."

"Đầu thai?" Lê Nhan cuối cùng cũng ngồi dậy, "Phiêu Phiêu chị phải đi đâu đầu thai?"

"Thường đại sư giúp chị tìm người nhà!"

Đợi chút, Thường đại sư? "Thường Tâm?"

Phiêu Phiêu suy sụp, toi đời, lỡ miệng rồi.

Mạc Trần nhăn mày nhìn cô ấy: "Rốt cuộc là chuyện như thế nào? Chuyện này cùng sư phụ có quan hệ gì?" Hôn lễ hôm nay sư phụ cũng không tới, chỉ nhờ người đưa tới một phần quà tặng.

Phiêu Phiêu thở dài: "Trước kia suýt chút nữa tôi bị quỷ sai đánh tới hôn phi phách tán, là Thường đại sư cứu tôi, ông ta nói chỉ cần tôi giúp bọn anh tu thành chính quả, là có thể giúp tôi đầu thai chuyển thế."

Lê Nhan nghiêng đầu: "Tại sao quỷ sai muốn bắt chị?"

"Ồm, bởi vì chị phạm vào chút chuyện." Kiếp trước cô bị vị hôn phu của mình tự tay hại chết, vốn là muốn đi tìm anh ta cùng tiểu tam báo thù, kết quả báo thù được một nửa đã dẫn quỷ sai tới.

Thấy Lê Nhan còn muốn tiếp tục hỏi, Phiêu Phiêu vội vàng nói: "Thời gian không còn kịp rồi, chị không đi nữa sẽ lỡ mất, tạm biệt!"

Còn chưa nói hết câu, Phiêu Phiêu đã không có ở đây. Mặc dù biết đầu thai là chuyện tốt, nhưng trong lòng Lê Nhan vẫn có chút khó chịu. Mạc Trần thấy cô nhíu mày, đi lên nâng cằm cô: "A Diêu, em thích con trai hay con gái?"

Lê Nhan: "..."

Cô vẫn trẻ tuổi như vậy, cô cũng không muốn đâu. QAQ

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Bánh bao nhỏ tìm mẹ

Editor: Tiểu Anhh

Mặc cho hôn lễ của Mạc Trần được cử hành khiêm tốn đến đâu, thế nhưng vẫn có không ít lời đồn về hôn lễ bị tuồn ra. Ví như thợ trang điểm cho hôn lễ là An đại thần An Dịch, ví như hiện trường hôn lễ long lanh lóng lánh cứ như đang đi trên thảm đỏ, còn ví như chú rể và cô dâu ân ái ái chọc mù mắt người khác như thế nào.

Sau khi trái tim tất cả các fan phải trải qua khảo nghiệm một lần lại một lần, các cô cảm thấy mình có thể thân nhiên đối mặt với bất kỳ Weibo khoe ái ân nào của Mạc Thiên Vương được rồi.

Vậy mà hôm nay, một lần nữa Mạc Thiên Vương lại khiếu chiến giới hạn chịu đựng của các cô.

Mạc Trần v: Hôm nay đi cùng với bà xã tới bệnh viện làm kiểm tra thân thể, bác sĩ nói tôi sắp được lên làm ba rồi, kính mong mọi người chúc phúc cho tôi.)

...

"Ha ha ha ha ha ha, chúc mừng anh phải tiến vào thời kỳ mười tháng ngừng khởi nghiệp! 【 Bái bai 】"

"Chúc anh cùng với Ngũ cô nương chung sống vui vẻ 【 Bái bai 】"

"Nghe nói trong thời gian phụ nữ mang thai tỷ lệ đàn ông come out là vô cùng cao, tiếp theo anh có thể khoe giấy ly hôn được rồi. 【 Bái bai 】"

"Thích một idol như anh tôi cảm thấy mình thật là liều chết【 Bái bai 】"

...

Mạc Trần kiên nhẫn đọc hết bình luận của fan, sau đó lại đăng một Weibo.

Mạc Trần v: Mọi người cứ lừa tôi, rõ ràng bác sĩ nói sau ba tháng là có thể ‘khởi nghiệp’. ٩(͡° ͜ʖ ͡°)

Tất cả các fan:...

Mẹ kiếp, rốt cuộc là tôi thích một người kiểu gì vậy! Ngay cả phụ nữ có thai cũng không tha, cảm thú!

Lê Nhan cũng thấy Weibo này, cô đen mặt giật giật khoe miệng, một năm này phong cách của Mạc Thiên Vương đúng là biến chuyển không ngờ! Hôn nữa lại con mẹ nó không rút fan, thật không khoa học!

"Cộp!"

Màn hình máy tính bị gạt lại, Mạc Trần không vui đứng phía sau Lê Nhan: "Bác sĩ đã dặn hiện giờ em phải bớt tiếp xúc với các sản phẩm điện tử, đúng rồi, điện thoại di động của em đâu, sau này cũng cố gắng không được dùng tới nữa."

Lê Nhan: "..."

Bà nó, mạng không cho lên, điện thoại cũng phải thu, chẳng tha dứt khoát bỏ lên núi sâu tu hành luôn cho rảnh nợ!

Giận dữ nằm xuống giường trùm chăn lên, Lê Nhan đưa lưng đối mặt với Mạc Trần. Mạc Trần có chút bất đắc dĩ, cúi người xuống xoa xoa tóc cô: "A Diêu ngoan, bây giờ có bảo bảo rồi, không thể vụng về như trước kia nữa, nhất là đi bộ cũng phải thật cẩn thận."

Lê Nhan: "..."

Mẹ nó, ly hôn đi!

Mang thai là một chuyện cực kỳ cực khổ, dù là đối với Lê Nhan hay là Mạc Trần. Lê Nhan phải đối mặt với một loạt phản ứng mang thai như nôn nghén sung phù, còn Mạc Trần phải đối mặt với cuộc sống bị thâm sờ được nhưng không ăn được.

Gần đây Mạc Trần luôn xuất hiện trước ống kính với vẻ mặt chưa được thỏa mãn, fan nhìn thấy bày tỏ cực kỳ vui mừng.

Ngày sinh dự tính của Lê Nhan là vào tháng ba, đúng mùa vạn vật sinh sôi nảy nở. Bước vào tháng ba, Mạc Trần gần như đẩy xuống hết tất cả các công việc có thể đẩy xuống, cả ngày lẫn đêm đều khẩn trương nhìn chăm chăm Lê Nhan. Mười tháng này Lê Nhan bị ‘quản giam’ vô cùng nghiêm khắc, ngay cả lúc trước chủ biên Chu nói muốn mình chụp bộ ảnh trang phục cho bà bầu cũng bị Mạc Trần lạnh mặt từ chối.

Thực ra cô rất muốn chụp, nghe nói có không ít phụ nữ có thai đều bỏ tiền ra để chụp ảnh nghệ thuật, bây giờ người ta cho cô tiền mời cô đi chụp, lại còn bị người này từ chối. Mất chót là, cả ngày cô ở nhà rất buồn chán.

Thật vất vả mới đến ngày sinh dự tính, cô cảm thấy cuối cùng mình cũng được giải thoát rồi.

Rốt cuộc tiểu sinh mệnh cũng được ra đời dưới sự trông đợi của mọi người. Sau khi giải quyết hết mọi chuyện trong bệnh viện, việc đầu tiên Mạc Thiên

Vương làm là lên Weibo.

Mạc Trần v: Tôi thuận lợi lên làm ba rồi, là con trai, đẹp trai giống y như tôi vậy.:)

...

Lần này fan hâm mộ không công kích anh nữa, dù sao tiểu sinh mệnh chào đời là một chuyện vui, mặc dù tâm không cam tình không nguyện, mọi người vẫn gửi cho anh rất nhiều lời chúc mừng.

Rất nhiều nghệ sĩ trong giới cũng rối rít gửi lời chúc mừng, Mạc Thiên Vương nhìn Lê Nhan vẫn còn mê man ngủ trên giường bệnh, trong mắt cũng sắp hóa thành một vùng nước.

Tên của cu cậu là do Mạc Trần đặt, gọi là Mạc Thần Thụy, nữ danh là Lê Nhan đặt, gọi là Thụy Thụy.

Lần đầu tiên Mạc Trần nghe thấy cái nữ danh này trên đầu chấy đầy dấu hắc tuyến, cái tên này có thể qua loa lấy lệ hơn nữa không?

Có điều ngẫm lại chỉ số thông minh của A Diêu nhà anh, đại khái cũng chỉ có thể nghĩ ra cái tên này.

Mạc Thần Thụy lớn lên rất xinh đẹp, ba tuổi đã cực kỳ đẹp trai, nhất là đôi mắt, tựa như bầu trời sao sáng ngời vậy, Lê Nhan vô cùng lo lắng sau khi cậu bé lớn lên sẽ gieo họa cho vô số thiếu nữ như ba cậu.

Nhưng Mạc Trần từng vô tình hay cố ý nói qua, anh không tính để con trai cũng đi trên con đường giải trí này, dù sao con đường này có bao nhiêu vất vả anh rõ ràng nhất, anh vẫn hy vọng cậu bạn nhỏ Thụy Thụy có thể sống như những đứa trẻ khác.

Do đó khi Mạc Thần Thụy ba tuổi cũng không có một nhà truyền thông nào chụp được ảnh của cậu, có cũng chỉ là những ảnh mà Mạc Thiên Vương đăng lên Weibo, còn đều là trước một tuổi.

Nhưng truyền thông sao có thể từ bỏ ý định, con trai của Mạc Thiên Vương đấy, không cần bất kì một tờ báo nào, chỉ cần đăng một tấm hình là có thể giật tít! Nghĩ xem ba mẹ cậu bé gen tốt cỡ nào, là biết ngay cậu bạn nhỏ Mạc Thần Thụy nhất định là rất rất đẹp trai!

Không chỉ truyền thông, đến cả rất nhiều tờ báo nổi tiếng và nhà quảng cáo cũng muốn nhờ cậu bạn nhỏ Thụy Thụy xuất hiện trước ống kính, nhưng đều bị Mạc Thiên Vương cự tuyệt. Nếu sau này con trai anh muốn bước chân vào giới giải trí anh cũng sẽ không kiên quyết phản đối, nhưng ít ra anh không muốn để cho tuổi thơ của cậu bé phải sống dưới ánh đèn flash.

Bởi vì Mạc Thiên Vương luôn bận rộn công việc, trên căn bản Thụy Thụy đều ở cùng với Lê Nhan, vậy nên cũng rất dính mẹ, ngay cả mặc quần áo cũng nhất định phải để mẹ mặc cho mới cảm thấy thoải mái.

"Mẹ, mẹ ơi nên rời giường rồi! Lê Nhan, mẹ dậy đi!" Mới sáng sớm, Mạc Thần Thụy đã cầm quần áo liều mạng gõ cửa phòng Lê Nhan, Lê Nhan bị đánh thức, đang định đẩy người bên cạnh ra mở cửa, kết quả đẩy hụt mới nhớ ra Trần Trần nhà cô đã ra nước ngoài quay phim rồi, một tuần nữa mới trở về.

Không có cách nào, cô đành mơ màng đứng dậy mở cửa cho cu cậu.

"Mẹ ơi, mau giúp con mặc quần áo nào." Mạc Thần Thụy chạy vào phòng, giơ chiếc áo khoác nhỏ lên giường mắt trông mong nhìn cô. Vốn cô muốn dạy cậu bé tự mặc quần áo, kết quả vừa thấy đôi mắt nhỏ này thì lại mềm lòng, "à" một tiếng rồi cầm áo tròng vào người cậu.

"Mẹ mặc ngược rồi!" Cậu bạn nhỏ Mạc Thần Thụy chui ra khỏi chiếc áo, tự mặc quần áo vào. Mặc xong, Lê Nhan hài lòng nhìn cu cậu, cúi người hôn một cái thật kêu lên mặt cậu: "Thụy Thụy thật đẹp trai!"

Cậu bạn nhỏ Mạc Thần Thụy mở cò trong lòng, cũng "bep" một cái lên mặt mẹ cậu: "Mẹ cũng rất xinh đẹp!" Nói xong lại "bep" một cái lên má bên kia, ngày thường có ba ở đây đều không cho cậu hôn mẹ, bây giờ thừa dịp ba không có ở đây, nhất định phải hôn thật nhiều.

Hai người rửa mặt xong thì xuống nhà ăn sáng. Nghĩ tới hôm nay được tới nhà ông cố ngoại chơi, Mạc Thần Thụy ăn sáng đặc biệt nhanh, mỗi lần đến nhà ông cố ngoại, cậu đều ở trong võ quán "lăn lê bò toài" cả một buổi chiều.

"Mẹ ơi con ăn xong rồi." Mạc Thần Thụy nâng cốc mình lên, miệng cốc hướng xuống dưới, ý bảo với mẹ ngay cả một giọt sữa cậu cũng không để thừa.

"Ừm." Lê Nhan thấy trong bát cậu bé đã nhẵn bóng, cũng mau chóng xử lý nốt đồ ăn của mình, "Thụy Thụy xem xe đã tới chưa, mẹ dọn chỗ này xong sẽ ra ngay."

"Vâng ạ." Mạc Thần Thụy trượt xuống ghế, đúng lúc mở cửa thì xe taxi cũng đậu ở đó. Tuy đã kết hôn sinh con, nhưng Mạc Trần vẫn không để cho Lê Nhan lái xe.

"Mẹ, nhanh nhanh nào." Mạc Thần Thụy đứng ở cửa thúc giục, Lê Nhan cũng lười lau bàn, lau lau tay rồi đi ra.

"Mẹ ơi, hôm nay con muốn học cầm nã thủ cùng với đại sư huynh." Mạc Thần Thụy ngồi trên đùi Lê Nhan, ngược cái đầu nhỏ nhìn cô.

Lê Nhan giật giật khóe miệng, thầm nghĩ với cái thân hình bé xiu của con còn học cầm cái gì, người ta xách cổ áo một cái là có thể ném con ra sau đầu

rồi. Thấy mẹ mình không nói lời nào, Mạc Thần Thụy không vui: "Đại sư huynh nói muốn dạy con."

Đại sư huynh trong miệng cậu bé thật ra là đại sư huynh của Lê Nhan, nhưng cậu bé vẫn gọi theo mẹ cậu.

"Tốt quá, đại sư huynh lợi hại lắm đấy, để cho anh ấy dạy con đi." Lê Nhan chỉnh lại cổ áo cho cu cậu, lúc này Mạc Thần Thụy mới khanh khách nở nụ cười.

Đến võ quán, Mạc Thần Thụy đã chạy thẳng vào trong. Bây giờ tuy Lê Nhan vẫn là trợ lý cho Mạc Trấn, nhưng do phải chăm sóc cho thằng nhóc này nên không thể một ngày 24 giờ đi theo anh như trước nữa, giống như lần này đi quay phim ở nước ngoài cô cũng không đi theo.

Thời gian rảnh rỗi, cô sẽ tới võ quán đóng vai huấn luyện viên dạy thuật phòng thân, có đôi khi cũng sẽ tới tạp chí chụp mấy bộ ảnh. Mặc dù đã sinh con, nhưng vóc người Lê Nhan đã khôi phục lại, hơn nữa năm nay cô mới 26 tuổi, vẫn trong độ tuổi xanh mơn mơn.

Bởi vì nghe nói hôm nay Mạc Thần Thụy sẽ tới, mấy cô bé ở gần đây đều chạy tới võ quán chơi, lúc thấy Mạc Thần Thụy thì thẹn thùng ửng đỏ cả mặt.

Mặc dù trước mặt Lê Nhan Mạc Thần Thụy rất thích làm nũng lại nói nhiều, nhưng ở bên ngoài lại rất trầm lặng, thường bày ra dáng vẻ cao lãnh.

Đúng là giống hệt như ba cậu.

Lê Nhan đang ở trong võ quán dạy cho mấy học sinh nữ, cũng không chú ý Mạc Thần Thụy chạy ra ngoài lúc nào. Chạy đến sân, thấy có một cô bé đang râm rức khóc, cậu nhíu mi đi tới hỏi cô bé: "Sao em lại khóc?"

Giọng nói nhàn nhạt mát lạnh, nhưng khi cô bé ngước đầu lên nhìn thấy cậu thì nước mắt lập tức dừng lại: "Em bị lạc đường, không tìm thấy nhà mình ở đâu cả."

Lông mày Mạc Thần Thụy chau lại, thật ngốc nghếch, y như mẹ cậu vậy: "Em đừng khóc nữa, anh dẫn em đi tìm nhé." Đi theo Mạc Thần Thụy ra ngoài, đại sư huynh thấy cậu kéo một cô bé khóc suốt mướt đi ra, không nhận được thăm "hử" một tiếng trong lòng, thằng ranh này còn xảo quyệt hơn ba thằng bé nữa, mới tí tuổi đầu đã biết cưa cẩm bạn nhỏ nữ rồi.

Chỉ có điều khi nghĩ tới trị an khu vực này rất tốt, mà cô bé đó lại ở khu vực phụ cận gần đây nên anh cũng không đuổi theo.

Dọc theo đường đi Mạc Thần Thụy nghe cô bé thuật lại, đây là lần đầu tiên cô bé tới võ quán, là bị các bạn nhỏ khác cứng rắn kéo tới. Cậu hỏi các em tới đây làm gì, cô bé thành thật nói muốn xem một người tên là Mạc Thần Thụy.

Mạc Thần Thụy bĩu môi, hết ý kiến. Trong nhà trẻ cũng có nhiều cô bé nhìn cậu chăm chăm, thật ra thì cậu rất phiền não chuyện này.

Vòng vo một hồi, cuối cùng cũng đưa cô bé về tới nhà, trước khi đi cô bé còn kéo góc áo cậu không chịu buông ra, làm cho mẹ cô bé cũng thấy ngượng theo. Mạc Thần Thụy rút vạt áo mình về, tiêu sái rời đi, nhưng đi được hai bước thì cậu phát hiện, hình như lần này đến lượt cậu lạc đường rồi.

Đi tới giao lộ phía trước, cái đầu nhỏ nhìn đảo dác khắp nơi, hình như đây không phải là con đường mà cậu cùng mẹ tới. Đang lúc cậu bạn nhỏ Mạc Thần Thụy sần sần, thì ánh mắt cậu đột nhiên sáng ngời: "Ba?"

Cậu đi tới trước trạm xe bus, đứng đối diện với biển quảng cáo của Mạc Trấn giơ gọi một tiếng: "Ba."

Dĩ nhiên Mạc Trấn không đếm xỉa tới cậu.

Mạc Thần Thụy không vui, bình thường ở nhà ba không mấy thân thiết với cậu, bây giờ mình lạc đường ba còn không để ý đến mình nữa. Cậu bạn nhỏ Mạc Thần Thụy vươn cánh tay nhỏ bé vỗ lên biển quảng cáo, lại gọi: "Ba!"

Không gọi được Mạc Trấn trả lời, ngược lại lại dẫn tới sự chú ý của một người qua đường. Anh ta đi tới, thấy cậu bạn nhỏ này thật xinh đẹp, theo bản năng muốn thân cận với cậu: "Cậu bạn nhỏ này, cháu làm sao vậy?"

Mạc Thần Thụy nhìn anh ta một cái, không để ý tới anh ta, tiếp tục gọi tấm quảng cáo là ba. Trong mắt người qua đường lộ rõ vẻ tiếu nạo, nhìn dáng dấp cậu bạn nhỏ này xinh đẹp như vậy, hóa ra là một đứa ngốc.

Anh ta toét miệng cười, tận lực để cho mình nhìn hòa ái dễ gần hơn: "Cậu bạn nhỏ này, cháu đang tìm ba có đúng không? Ba cháu tên là gì, chú giúp cháu đi tìm nha?"

Mạc Thần Thụy xoay đầu lại, cuối cùng cũng nói với anh ta một câu: "Ba cháu là Mạc Trấn."

Người qua đường: "..."

Anh ta cảm thấy Mạc Thiên Vương quả nhiên rất có sức hút, ngay cả người bạn nhỏ như vậy cũng trở thành fan nào tàn của anh.

Anh ta chỉnh lại cảm xúc, đưa tay kéo Mạc Thần Thụy: "Chú dẫn cháu đi tìm ba nhé, có được không?"

"Không được." Mạc Thần Thụy rút tay mình về, "Mẹ nói không thể đi cùng với người lạ."

Người qua đường cảm thấy đứa nhỏ này mặc dù có hơi ngốc, nhưng vẫn được giáo dục rất tốt: "Vậy chú dẫn cháu đi tìm chú cảnh sát nhé?"

Anh ta nói xong lại kéo Mạc Thần Thụy, đúng lúc có một cảnh sát giao thông đi tuần tra ngang qua đây, thấy cảnh này lập tức dừng lại: "Anh là ai? Muốn làm cái gì?"

Người qua đường nhất thời bị hỏi đến ngu người.

Đồng chí cảnh sát vẫn không chớp mắt nhìn anh ta, thời gian này sự kiện trẻ em mất tích nhiều vô số kể, hơn nữa đứa bé này còn đẹp như vậy, người này nhất định là nổi lên ý xấu!

Người qua đường rất vô tội: "Cậu bé cứ gọi biển quảng cáo của Mạc Thiên Vương là ba, tôi chỉ muốn hỏi cậu bé có cần giúp đỡ không thôi."

Đồng chí cảnh sát nghi ngờ nhìn anh ta, cúi người xuống nhìn Mạc Thần Thụy: "Cậu bạn nhỏ, cháu tên gì?"

Mạc Thần Thụy thấy người này mặc đồng phục cảnh sát, mẹ đã từng nói với cậu gặp khó khăn thì tìm chú cảnh sát, cho nên cậu rất phối hợp trả lời: "Cháu tên là Mạc Thần Thụy, ba cháu là Mạc Trần."

Cảnh sát giao thông: "..."

Người qua đường trưng vẻ mặt "Anh xem đi" hếch cằm với cảnh sát giao thông.

Cảnh sát giao thông kiên nhẫn hỏi: "Cháu có nhớ số điện thoại của ba cháu không?"

Mạc Thần Thụy suy nghĩ một chút, đáp: "Cháu nhớ số của mẹ."

Nhớ số điện thoại thì dễ làm rồi, cảnh sát giao thông lấy điện thoại của mình ra, bảo Mạc Thần Thụy đọc một dãy số. Điện thoại vừa mới kết nối, Mạc Thần Thụy đã đoạt lấy điện thoại: "Mẹ ơi, con nhìn thấy ba!"

"Hà?" Lê Nhan ngẩn người, "Ba con chẳng phải đang quay phim ở Pháp sao? Con thấy ba con ở đâu?"

"Ồ giao lộ ạ, ba đang ở cùng với một chị gái xinh đẹp, con gọi ba ba cũng không để ý tới con!"

...

Cảnh sát giao thông cùng người qua đường nhìn qua biển quảng cáo của Mạc Trần với danh mẫu Ariel, đồng thời trầm mặc. Bất kể ba cậu bé là ai, bây giờ bọn họ chỉ muốn mặc niệm thay cho anh ta.

Đầu kia điện thoại quả nhiên Lê Nhan nổi giận, cũng không quản tới sự chênh lệch thời gian, trực tiếp gọi cho Mạc Trần.

Vừa lúc Mạc Trần đang nghỉ ngơi, liếc điện thoại một cái, nhận máy: "Chuyện gì vậy A Diêu?"

"Anh đang ở đâu Trần Trần?"

"Anh đang ở trường quay, sao thế?"

"Gạt người! Thụy Thụy nói con gặp anh, còn nói anh ở cùng một chỗ với một chị gái xinh đẹp!"

Mạc Trần: "..."

Anh cạn lời, một lát sau mới hỏi: "Thụy Thụy thấy anh ở đâu?"

"Ồ giao lộ!"

"... Em chắc chắn nó thấy không phải là biển quảng cáo linh tinh các kiểu chứ?"

Lê Nhan: "..."

"Ha ha, để em hỏi con lại đã." Lê Nhan cúp điện thoại thật nhanh, tìm lại số vừa rồi gọi đi, nhưng lần này là cảnh sát giao thông nghe điện thoại.

"Chào cô."

Lê Nhan ngẩn người, lúc này mới phản ứng được bọn họ không cho Mạc Thần Thụy dùng điện thoại, sao cậu bé lại có thể gọi được?

Cảnh sát giao thông thấy đối phương không nói chuyện, tiếp tục nói: "Cô là mẹ của Mạc Thần Thụy sao?"

"Đúng vậy..."

"Bây giờ cậu bé đang ở chỗ tôi."

Lê Nhan: "..."

Đây là... gặp phải bọn bắt cóc?

"Tôi là cảnh sát, hiện giờ chúng tôi đang ở giao lộ trạm xe bus, cô mau tới đón cậu bé đi." Cảnh sát báo tên trạm, sau đó cúp máy. Tâm tình Lê Nhan có chút phức tạp nắm chặt di động, vị đồng chí cảnh sát này sợ rằng là cái tà quy chính hả?

Rất nhanh Lê Nhan đã tới trạm xe mà vị cảnh sát nói, Mạc Thần Thụy trông thấy cô, chạy nhanh tới: "Mẹ!"

Lê Nhan bế thẳng nhóc lên, không vui nhìn cậu: "Thụy Thụy, sao con lại chạy đến chỗ này?"

"À, con vừa đưa một cô bé về nhà." Cậu sẽ không nói cho mẹ là cậu lạc đường đâu, mất mặt lắm!

Đồng chí cảnh sát thấy người mẹ xinh đẹp trẻ tuổi như vậy, khó trách sẽ xem nhẹ đứa nhỏ, không nhin được bước tới khuyên răn cô mấy câu. Lê Nhan xấu hổ đồng ý, đồng chí cảnh sát mới lái xe rời đi. Người qua đường thấy Lê Nhan trẻ tuổi xinh đẹp như vậy, cũng không nhin được bảo cô ít theo đuổi mình tinh thôi, đến cả cậu bạn nhỏ cũng bị dạy hư mất rồi.

Lê Nhan: "..."

Chờ mọi người đi hết, cậu bạn nhỏ Mạc Thần Thụy còn không quên tố cáo: "Mẹ, mẹ nhìn kìa, ba đó!"

Lê Nhan thuận theo ngón tay be bé của cu cậu nhìn sang, quả nhiên là biển quảng cáo của Mạc Trần. Cô chọc chọc mặt Thụy Thụy, nói: "Cái này là ảnh quảng cáo của ba con, chứ không phải ba."

Mạc Thần Thụy không hiểu nhìn cô: "Quảng cáo là cái gì?"

"Quảng cáo chính là... Quảng cáo."

Mạc Thần Thụy: "..."

Bỏ đi, cậu đến nhà trẻ hỏi cô giáo sau vậy.

Lúc Mạc Thần Thụy năm tuổi, cuối cùng Mạc Trần cũng chấp nhận phỏng vấn của một nhà truyền thông, nhà truyền thông này từ lúc Mạc Thần Thụy sinh ra đã bắt đầu xin bản thảo, xin đến tận bây giờ, Mạc Trần cũng bị cảm động. Nhưng vẫn có một vài điều kiện, đó là chỉ được phỏng vấn ở nhà, hơn nữa không thể chụp ảnh hay quay video.

Tuy là như vậy, nhưng cô em phóng viên cũng mừng đến chảy nước mắt, nắm được bài độc nhất vô nhị này, nhất định là cô có thể được thăng chức! Hơn nữa có thể được gặp cậu bạn nhỏ Mạc Thần Thụy, đúng là quá vinh hạnh!

Mạc Thần Thụy năm tuổi so với năm ba tuổi nãy nở hơn chút, dung mạo cực kỳ giống Mạc Trần, ở trong trường học làm mê đảo rất nhiều các bạn nhỏ, song cậu vẫn rất thích dính Lê Nhan.

Khi cô em phóng viên thấy cậu bé thì trái tim nhũn cả ra, đây quả thực là Mạc Thiên Vương phiên bản mini! Thật muốn xông lên hôn một cái! =3=

Đối với người ngoài Mạc Thần Thụy vẫn luôn lạnh nhạt, lúc này nhìn thấy phóng viên cũng chỉ lười biếng rúc trong ngực mẹ không buồn đứng lên, Lê Nhan bảo cậu chào cậu mới miễn cưỡng chào một tiếng.

Phóng viên ngồi xuống chiếc ghế sofa bên cạnh, lấy bút thu âm và máy tính xách tay ra, nói ngắn gọn lời mở đầu, sau đó bắt đầu hỏi những câu hỏi đã chuẩn bị sẵn.

"Cậu bạn nhỏ Thụy Thụy, bình thường cháu thích cái gì nhất?"

"Võ thuật."

"Thụy Thụy thích mẹ hay thích ba hơn?"

"Mẹ."

"Tại sao?"

"Bởi vì ba chỉ hôn mẹ mà không hôn cháu."

Phóng viên: "..."

Cô cảm thấy hình như cô đã không cần thận hỏi ra vấn đề không nên hỏi rồi.

Lê Nhan cũng có hơi ngượng ngùng, chỉ có Mạc Trần vẫn ngồi nguyên bên cạnh như không có chuyện gì. Phỏng vấn kết thúc, cô em phóng viên nhìn

Mạc Thần Thụy cầu thom thom, kết quả bị cậu nhóc lạnh mặt từ chối.

Trái tim cô em phóng viên tan vỡ, tại sao mới năm tuổi mà đã cao lãnh như vậy QAQ, cô còn ảo tưởng Mạc Thiên Vương phiên bản thu nhỏ hôn mình nữa QAQ.

Tiền cô em phóng viên đi, Mạc Trần bảo Mạc Thần Thụy trở về phòng. Mạc Thần Thụy cho rằng ba nhất định lại ức hiếp mẹ, nằm lì trong ngực Lê Nhan sống chết không chịu đứng dậy, còn hung tợn trừng anh, nhưng cuối cùng vẫn thất bại.

Mạc Thần Thụy âm thầm quyết định, lần sau nhất định phải bảo đại sư huynh dạy cho mình thêm mấy chiêu nữa, cậu không tin không đánh lại ba!

Đuổi Mạc Thần Thụy đi, Mạc Trần cũng xua Lê Nhan vào phòng. Đặt nụ hôn lên môi cô, Mạc Trần vuốt mái tóc đen nhánh của cô: "A Diêu, Thụy Thụy đã năm tuổi rồi, chúng ta sinh thêm cho con một em gái đi."

Lê Nhan: "..."

"Em không muốn sinh đâu, sinh con đau lắm. QAQ "

Mạc Trần cười khế đẩy cô xuống giường, nằm đè lên cô rồi cắn cắn tai cô: "Không đau, tin tưởng anh."

Lê Nhan: "..."

Dĩ nhiên là anh không đau rồi, khôn nạn!

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Chuyện tốt thành đôi

Editor: Tiểu Anhh

Phổ Giang sắp tổ chức đại hội tác giả, là một người cống hiến rất nhiều trong việc thu thuế của quốc gia, đương nhiên bạn học Trần Thanh Dương sẽ nhận được thiệp mời tham gia đại hội tác giả.

Làm cô khá khó chịu chính là, Cúc Hoa Đầy Đất đại đại cũng nhận được thiệp mời.

Đây là lần đầu tiên Cúc Hoa Đầy Đất tham gia đại hội tác giả của Phổ Giang, Trần Thanh Dương nghĩ mình là tiền bối, nhất định phải để lại cho cô ta một ấn tượng thật khó quên.

Mọi bộ lễ phục đã mặc hôm tham gia hôn lễ của Lê Nhan ra, Trần Thanh Dương cảm thấy vui sướng hơn gấp bội, cô còn tưởng rằng cả đời này chỉ có thể mặc cái váy đất chết người này một lần, không ngờ nhanh như vậy lại có cơ hội mặc nó lên chiến trường.

Là chiếc váy đến một nếp nhăn cũng không còn, Trần Thanh Dương mới hớn hờ đi tắm. Cúc Hoa Đầy Đất đại đại rất thích khoe ảnh không có chút dấu vết photoshop nào của mình lên Weibo, đến cả khi bị người ta bóc phốt ra thân phận tiểu tam của cô ta rồi mà sở thích này cũng không dừng lại. Trần Thanh Dương vừa thoa sữa tắm nam thần phát ngôn, vừa nghĩ ngày mai phải trang điểm thật xinh đẹp lông lẩy để nghiền ép triệt để lòng tự tin của Cúc Hoa đại đại.

"Hôm nay dân chúng của ta thật phấn chấn a!" Trần Thanh Dương vừa hát, vừa kỳ cọ đến khi mình sạch sẽ thơm tho thì mới đi ra. Thuận tay cầm điện thoại vẫn đặt trên giường lên, trên màn hình hiển thị một tin nhắn chưa đọc, là của Hướng Vân Trạch. Trần Thanh Dương trề môi, mở ra: "Ngày mai tới nhà tôi ăn cơm, ông nội muốn gặp em."

Trần Thanh Dương: "..."

Cô đã giả làm bạn gái đã được mấy tháng. Hướng Vân Trạch vẫn chưa có ý định chia tay, cô cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ cô nên dựa theo nhân vật nữ chính tới đối thủ lao động phìm mắt.

"Ngày mai tôi không rảnh, ngày khác đi."

"Ngày mai em có việc gì?"

Trần Thanh Dương "xi" một tiếng, giọng điệu này... thật sự cho rằng mình là bạn trai của cô rồi hả? "Ngày mai tôi phải tham gia đại hội tác giả, Cúc Hoa đại đại cũng tới. Đây là cuộc chiến giữa hai người phụ nữ chúng tôi, anh không hiểu đâu."

Hướng Vân Trạch nhìn tin nhắn này, không nhịn cười được phì cười: "Đại hội tác giả của các em tổ chức ở đâu?"

Trần Thanh Dương báo một địa chỉ. Tin nhắn Hương Vân Trạch tới rất nhanh: "Tôi đưa em đi."

Trần Thanh Dương giật giật khóe miệng: "... Tôi biết đường."

"Em có thể đứng trước mặt Cúc Hoa đại đại khoe một người bạn trai ưu tú như tôi mà."

Trần Thanh Dương: "..."

Mụ nội nó, cô rất muốn mắng người.

Nhưng nghĩ kỹ lại, lời này cũng có vài phần đạo lý, dù sao bạn trai của Cúc Hoa đại đại là giành được từ khuê nữ cô ta.

Vì thế Trần Thanh Dương vui vẻ đồng ý, có bạn trai thật tốt, dù cho bạn trai này là giả.

Nói tới bạn trai giả, cô nhớ trên Taobao vạn năng có bán bạn trai, nhất thời hứng khởi, cô lên trang chủ tìm kiếm ‘người yêu giả tưởng’.

Cái gọi là ‘người yêu giả tưởng’ chính là chủ tiệm căn cứ theo đơn hàng của bạn, phái một nhân viên giả làm bạn trai bạn, trong thời gian phục vụ, anh ta sẽ nói chuyện phiếm với bạn, nghe bạn cầu nhàu, chúc bạn ngủ ngon,... giống như người yêu của bạn vậy, tất nhiên, bọn họ không cung cấp phục vụ không trong sáng.

Đỉnh đỉnh!

"Thân ái, bạn muốn có một mẫu bạn trai như thế nào? Ở chỗ chúng tôi có tổng giám đốc, shota, ông chú, ngạo kiều,... cần gì có đó ~"

*shota: chỉ những cậu chàng thanh niên có dáng vẻ hấp dẫn

**ngạo kiều: chỉ những người cao ngạo, lạnh lùng, sang chảnh,...

Trần Thanh Dương nghĩ nghĩ, đáp: "Cho tôi một trúc mã ấm áp."

"Dạ được, thân ái, của bạn tất cả là 0.99 đồng, vì đây là giá rẻ đặc biệt nên một khi hàng đã gửi thì chúng tôi sẽ không chấp nhận trả lại hàng đó đâu ~ Thời gian phục vụ là một giờ, nếu như bạn rất hài lòng với bạn trai của bạn, có thể tôi tìm tôi đặt hàng tiếp nha ~"

"Nói chuyện gì cũng được à?"

"Chat s*x gì gì đó thì không được đâu ~ bạn trai nhà chúng tôi đều là những cậu trai đứng đắn đó ~"

"... Ừ."

Thanh toán tiền, rất nhanh đã có một người tên là tiểu Bảo yêu cầu thêm bạn tốt.

Tin nhắn chờ: Nhớ em, bạn gái của anh ~ =3=

Trần Thanh Dương: "..."

Đồng ý yêu cầu thêm bạn tốt, avatar của đối phương lập tức nhảy lên: "Cục cưng, em có nhớ anh không? =3= "

Trần Thanh Dương: "..."

Cô nhếch môi, hỏi: "Anh là người máy à?"

Thương nhân không có lương tâm tạo ra một người máy tự động trả lời để nói chuyện phiếm với các cô, chuyện này không phải không có khả năng.

", anh là loài người thuần khiết đấy, em có muốn sờ thử không 【Thẹn thùng】"

Trần Thanh Dương nghĩ nghĩ, lại nói: "Anh thật sự là đàn ông?"

"... Cục cưng, em muốn nghe giọng anh à? Anh có thể gọi điện cho em nà. ^^ "

Ặc... "Vậy anh đoán xem em có phải là người máy không?:)"

"..."

"Hay anh đoán thử xem em có phải là đàn ông không?:)"

"..."

Người này không phải là tới quấy rối chứ!

"Ha ha ha không đùa anh nữa, thật ra em là một cây bút mạng, em đang muốn tìm linh cảm cho cuốn tiểu thuyết mới."

"(◕◕) tiểu thuyết gia! Cục cưng em lợi hại thật đó! Tiểu thuyết mới của em thuộc thể loại gì?"

"Nghiên cứu về khối lượng của các hạt tổng hợp do lực hạt nhân mạnh khác với học thuyết của Higgs."

*Peter Higgs: là một nhà vật lý lý thuyết người Anh và là giáo sư danh dự của Đại học Edinburgh

Tiểu Bảo: "..."

Cậu cảm thấy... mình sắp không đỡ được rồi.

Nhưng vẫn còn một tiếng nữa, cậu chỉ có thể cố căng da đầu để nói chuyện phiếm với "cô bạn gái" này. Trần Thanh Dương cũng trong thời gian nói chuyện với tiểu Bảo mới biết được, đối phương vẫn là một sinh viên đại học năm ba, làm thêm công việc ngoài giờ này để kiếm tiền sinh hoạt.

"Nói chuyện với cậu rất thú vị, tôi chắc chắn sẽ cho cậu năm sao, nhưng giờ tôi phải đi ngủ dưỡng nhan rồi ~ "

"A, vẫn còn 20 phút nữa mà."

"Không sao đâu, tôi logout đây, bye bye."

Trần Thanh Dương nói logout là logout, thế nhưng cô không nghĩ tới tiểu Bảo lại gọi điện thoại cho cô: "Cục cưng à, em mau ngủ đi, anh hát cho em nghe 20 phút nha."

Trần Thanh Dương: "..."

Má ơi, quá chuyên nghiệp rồi. _(3”∠)_

Tiểu Bảo nói xong thì bắt đầu hát, lại còn hát bài của Mạc Thiên Vương. Trần Thanh Dương không nỡ cúp điện thoại, khoan hãy nói giọng của đối phương rất trong trẻo, khi cất lời hát lên dễ nghe cực kỳ. Cô nghĩ chắc ở trong trường tiểu Bảo có rất nhiều cô gái theo đuổi.

Trần Thanh Dương nghe rồi ngủ thiếp đi mất, cũng không biết điện thoại tắt khi nào.

Buổi sáng hôm sau, cô lên mạng cho tiểu Bảo đánh giá năm sao rồi mới ra cửa đi làm tóc. Hướng Vân Trạch tới rất đúng giờ, chỉ là khi Trần Thanh Dương nhìn thấy chiếc Lamborghini màu xám bạc cực chất đằng sau anh, thì không nhận được giật môi: "Không phải bình thường anh hay đi Mercedes Benz sao?"

Hướng Vân Trạch mỉm cười: "Nếu muốn đi khoe, đương nhiên phải đi Lamborghini rồi, Benz trông khiêm tốn quá."

Trần Thanh Dương: "..."

Đột nhiên cô cảm thấy hình như mình xuống tay quá ác rồi? Hy vọng Cúc Hoa đại đại có thể đỡ được.

Lúc tới hội trường đã có không ít tác giả đã đến. Trần Thanh Dương là người địa phương, nhưng lại tới muộn hơn những tác giả vùng khác. Mọi người đều ngồi trong hội trường trò chuyện, bỗng nhiên không biết người nào cất giọng lên hô: "Mọi người nhìn kia, dưới lầu có một chiếc Lamborghini!"

Lần này toàn bộ hội trường đều sôi trào, hầu như tác giả của Phở Giang đều là phái nữ, lúc này được chiêm ngưỡng một chiếc Lamborghini ngầu lòi như vậy, tất cả mọi người đều không thể giữ được bình tĩnh: "Nếu như chồng mình cũng lái xe này đưa mình tới đây, mình sẽ đồng ý sinh con cho anh ấy đứa thứ hai!"

"Có người xuống kia! Mẹ ơi đẹp trai ghê! Tôi không muốn xe tôi chỉ cần người thôi ~ =3= "

"Mọi người đoán anh ấy đưa tác giả nào?"

"Chắc là 《 Tổng giám đốc bá đạo yêu ta 》?"

Lúc này Trần Thanh Dương cũng xuống xe, Cúc Hoa đại đại cùng với mọi người chực bên cửa sổ gần như liếc mắt một cái đã nhận ra cô, nhất thời sắc mặt trở nên hết sức khó coi.

"Ủ ôi! Hình như người đó là Nước Nấu Chanh!"

"Từ từ đã, để tôi giám định cái coi nào. Mẹ nó, đúng là Chanh! Cô ấy có bạn trai ngẫu xạ như vậy từ khi nào thế!"

Giống như cảm nhận được ánh mắt ở trên lầu, Hướng Vân Trạch nhìn thoáng qua lầu trên, còn khẽ mỉm cười với các cô.

"Trời *** "

"Tôi quyết định rồi, lát nữa tôi phải uống nước chanh!"

"Má ơi, kiss kia!"

Lần này tất cả mọi người gần như là bỏ ra ngoài cửa sổ, Hường Vân Trạch nhẹ nhàng vòng tay lên eo Trần Thanh Dương, cúi đầu hôn lên trán cô. Trần Thanh Dương mặt đỏ tới tận mang tai, lại định uốn gối tấn công bộ vị yếu ớt của anh.

"Bình tĩnh nào, đã diễn thì phải diễn cho chót, em thấy tôi phục vụ có tốt không?"

Trần Thanh Dương: "..."

"Khi nào kết thúc thì gọi cho tôi, tôi tới đón em." Nói xong Hường Vân Trạch phát phát tay với quần chúng người xem trên lầu, lên Lamborghini tuyệt trần đi mất hút.

Trần Thanh Dương vừa lên lầu thì phát hiện tất cả mọi người đều nhìn mình chăm chăm như hổ rình mồi. Cô lúng túng nở nụ cười, đi tìm bạn mình trong đám người.

Sau đó bạn mình nhanh chóng vọt ra.

"Chanh chết tiệt, cậu ăn mặc xinh đẹp như vậy là để chuẩn bị đi lên thăm đồ à!"

Lúc này tiêu điểm của mọi người lại đặt lên quần áo Trần Thanh Dương, Cúc Hoa đại đại thấy Trần Thanh Dương được một đám người bao xung quanh, sắc mặt cũng chuyển sang xanh lè.

Lúc ăn cơm Trần Thanh Dương ngồi cùng bàn với Cúc Hoa đại đại, bạn cô nhân cơ hội này hỏi về anh chàng Lamborghini đẹp trai khi nãy, Trần Thanh Dương ngượng ngùng cười: "Thực ra anh ấy chính là người ném bom dưới truyện của mình, Hoa Ban."

Đây là có ý nói cho Cúc Hoa đại đại nghe, ban đầu là cô ta thấy Trần Thanh Dương lấy tốc độ bàn thờ vọt lên vị trí đầu bảng bá vương tháng thì lại treo cô lên đầu tường.

Người bạn đó cũng hiểu ý Trần Thanh Dương, khoa trương thờ dài nói: "Bạn trai cậu tốt thật đó, có tiền lại sẵn lòng tiêu lên người cậu, còn biết tặng cậu bom, chứ bạn trai mình còn chẳng biết bút danh của mình là gì nữa là!"

Hài lòng thấy vẻ mặt táo bón của Cúc Hoa đại đại, khẩu vị của Trần Thanh Dương tốt vô cùng.

Đại hội tác giả còn chưa kết thúc, ảnh của các tác giả đã truyền lên Weibo. Ảnh Trần Thanh Dương lúc lên bục lãnh thưởng cũng bị đăng lên, các độc giả thấy được, rồi rít để lại tin nhắn trên Weibo của cô: "Cầu gà cho Chanh nữ thần!"

Lòng hư vinh của Trần Thanh Dương được lấp đầy, cuối cùng thì chiếc váy bốn con số này cũng phát huy được giá trị của nó rồi QAQ.

Có thể nói ván này Trần Thanh Dương thắng toàn tập, nhất là khi Hường Vân Trạch tới đón cô, cô có cảm giác như mình chính là công chúa a ha ha ha!

"Vui đến thế cơ à?" Hường Vân Trạch liếc người bên cạnh không ngừng cười ngu, khoe môi cũng không kìm được nhiễm chút ý cười.

"Tất nhiên rồi! Anh không thấy vẻ mặt của Cúc Hoa đại đại ngày hôm nay đâu, đến cả biến đổi sắc mặt trong xuyên kịch cũng không xuất sắc được như vậy ấy chứ!" Dứt lời, Trần Thanh Dương lại có chút ưu thương. "Tôi cảm thấy khi trở về có thể cô ta sẽ chia tay bạn trai mất."

Ưu thương hai giây, sau đó lại cười điên cuồng.

Hường Vân Trạch: "..."

Cuộc chiến giữa những người phụ nữ anh không tài nào hiểu nổi.

Trần Thanh Dương hớn hờ đăng nhập Weibo, sau đó cô nhìn thấy ——

Mạc Trần v: Hôm nay đi cùng với bà xã tới bệnh viện làm kiểm tra thân thể, bác sĩ nói tôi sắp được lên làm ba rồi, kính mong mọi người chúc phúc cho tôi.) "

Trần Thanh Dương: "..."

"Hoa Ban! Tới quán bar!"

Hường Vân Trạch đã lớn như vậy nhưng trừ cái lần bị Lê Nhan từ chối ra thì chưa bao giờ uống rượu. Tận mắt thấy Trần Thanh Dương không ngừng trút rượu, anh cuối cùng không nhẫn được nữa rút chai rượu từ trong tay cô ra, bế cô đi ra ngoài. Anh không thích quán bar, cũng không thích cô thần thờ ở chỗ này.

Trần Thanh Dương đã uống say mềm, may là không ói lên người anh như lần trước, chỉ mở mồm hát suốt dọc đường: "Chỉ nguyện có trái tim người, bạc

đầu cũng chẳng phân lyyy ~~~~ "

*Bài hát Nguyễn có trái tim người, link: <https://www.youtube.com/watch?v=IY0zXcybU3g>

Hương Vân Trạch: "..."

Với bộ dạng này anh không thể đưa cô về nhà được, vậy nên anh lại lái xe tới khách sạn.

Vừa đỡ cô tới mép giường, điện thoại của Trần Thanh Dương chọt reo lên. Hương Vân Trạch lấy điện thoại từ trong túi xách của cô ra, là một người tên Tiểu Bảo gọi tới.

Nhiều mây, Hương Vân Trạch nhận điện thoại, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, chất giọng tràn đầy sức sống của đối phương đã truyền tới: "Bạn gái ơi ~ một ngày không gặp có nhớ anh không!"

Hương Vân Trạch: "..."

Anh liếc cái người đang đặt toàn bộ sức nặng lên người mình, lạnh nhạt hỏi: "Cậu là ai?"

Đối phương rõ ràng sùng sốt một chút, sau đó hỏi ngược lại: "Vậy anh là ai?"

"Tôi là bạn trai của chủ nhân số điện thoại này."

Tiểu Bảo: "..."

"Ha ha, tôi là phần mềm bạn trai được chủ nhân số điện thoại này mua trên Taobao, mỗi ngày sẽ đứng giờ gọi điện hỏi thăm cô ấy, nếu đã như vậy thì tạm biệt!"

Hương Vân Trạch: "..."

Thuận tay ném điện thoại lên giường, Hương Vân Trạch cúi đầu nhìn người trong ngực. Đối phương híp híp mắt như một con mèo nhỏ, mềm oặt dựa vào người anh, chiếc váy cũng bởi vì giằng co trên đường đi mà có chút hỗn loạn, phong cảnh trước ngực như ẩn như hiện.

Ánh mắt Hương Vân Trạch tối lại, anh đã vào khách sạn với cô nhóc này ba lần, nếu lại không phát sinh ra chút chuyện gì thì cũng thực xin lỗi khách sạn.

Mặc dù anh không muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, nhưng con nhóc này lại dám ở sau lưng anh lên mạng tìm bạn trai? Xem ra không dạy dỗ một chút là không được.

Anh đỡ cô nằm lên giường, sau đó cúi người đè lên.

Xong chuyện:)

Lúc Trần Thanh Dương tỉnh lại thì phát hiện mình và Hương Vân Trạch đang nằm cùng một cái giường, hơn nữa cả hai đều không mặc quần áo, cô che miệng gào thét trong im lặng.

Trong lòng cô bây giờ chỉ có một suy nghĩ, cuối cùng bọn họ vẫn biến giả thành thật... xem ra cái quan hệ này không thể tiếp tục nữa rồi.

Cô muốn đứng dậy, kết quả vừa mới động dậy đã bị người nào đó ôm chặt: "Đi đâu vậy?"

"... Đi tắm."

Hương Vân Trạch không mở mắt, nhưng lại cười: "Anh thích."

Trần Thanh Dương: "..."

"Anh thích thì anh đi tắm trước đi, ha ha."

"Cùng nhau đi." Hương Vân Trạch nói xong thì bế bổng cô lên, đôi lấy một tiếng thét chói tai của Trần Thanh Dương.

Phong cảnh trong phòng tắm thực sự quá tuyệt vời, Hương Vân Trạch cảm thấy anh lại sắp không khống chế được mình rồi. Đè Trần Thanh Dương lên cửa sổ, anh hôn hôn chớp mũi cô: "Chúng ta kết hôn đi."

Trần Thanh Dương: "..."

Tuy chuyện tới qua cô vẫn có chút ấn tượng, tuy cô cũng không thực sự phản kháng, nhưng kết hôn... sẽ không nhanh như thế chứ?

"3, 2, 1 thời gian đếm ngược kết thúc, anh coi như là em ngằm cho phép."

Trần Thanh Dương: "..."

Cô không tưởng tượng nổi nhìn Hường Vân Trạch, cái người này có thể không biết xấu hổ thêm chút không?

Kết quả bọn họ vẫn kết hôn, hơn nữa còn rất nhanh đã có con gái, tên là Hường Thanh.

Lúc cô bé còn rất nhỏ đã được bác sĩ làm kiểm tra trí lực, nói chỉ số thông minh của cô bé cao vượt trội, đến giờ Trần Thanh Dương cũng đã nhìn ra, đặc biệt là ở môn toán, dường như cô bé đã vượt qua thiên phú của người bình thường.

"Mẹ ơi, con đã làm xong hết bài tập rồi ạ." Hường Thanh năm tuổi cầm một quyển bài tập chạy đến phòng khách, lại quần lấy mẹ cô bé. Trần Thanh Dương nhận lấy quyển bài tập trên tay cô bé nhìn lướt qua, ngay sau đó nhíu mày: "Đây là bài tập thầy giáo giao cho các con?"

"Không phải ạ, thầy giao bài tập đơn giản quá, đây là bài tập của lớp 6."

Trần Thanh Dương: "..."

"Nhưng bài tập lớp 6 con cũng làm hết rồi, sang tuần con sẽ bắt đầu làm bài tập của cấp 2 vậy."

Trần Thanh Dương: "..."

"Mẹ ơi, chúng ta thi sudoku nha!"

Trần Thanh Dương giật môi: "Tìm ba con chơi đi."

"Nhưng ba đang ở trường học."

"Vậy... con học thuộc số pi đi."

"Số pi con cũng thuộc hơn trăm số rồi!"

Trần Thanh Dương: "..."

Cứu mạng! Quái vật này sao có thể là con gái cô chứ!

Hường Thanh nhỏ hơn Mạc Thần Thụy một tuổi, sau khi học xong lớp 1 thì nhảy lên lớp 3, học cùng một lớp với Mạc Thần Thụy, còn ngồi cùng bàn với cậu. Đương nhiên, đây là do lúc Hường Vân Trạch đưa Hường Thanh tới đã đặc biệt nói với chủ nhiệm lớp, bởi vì con gái quen với Mạc Thần Thụy, nên muốn nhờ cậu chăm sóc nhiều hơn.

Bạn cùng bàn với Mạc Thần Thụy chính là một chiếc bánh thơm phức đấy nha ~, trong lớp có biết bao bạn nữ muốn ngồi cùng bàn với cậu, kết quả lại bị một con bé chẳng biết chui từ ra đâu đoạt mất.

Năm nay Hường Thanh mới 7 tuổi, là người nhỏ tuổi nhất trong lớp. Mặc dù vừa mới lên lớp 3, nhưng trên mặt đã đeo một chiếc dít chai thật dày. Các bạn nữ thấy đáng yêu của cô bé như thế mà còn có thể ngồi cùng bàn với Mạc Thần Thụy thì rất không phục, nên bình thường cũng không thân với cô bé. Nhưng Hường Thanh cũng chẳng quan tâm, mỗi ngày đều cắm đầu tính tính viết viết lên quyển sổ của cô bé, sống trong thế giới nhỏ của riêng mình.

Thành tích của Hường Thanh rất tốt, mỗi lần thi đều là người làm bài xong đầu tiên, hơn nữa nhiều lần thi đều được 100 điểm. Thành tích của Mạc Thần Thụy thì không được tốt như vậy, tuy chưa đến mức không qua điểm tiêu chuẩn, nhưng cũng không ít lần được 80 điểm.

Nhưng cậu nghĩ rất thoáng, dù sao cậu cũng rất đẹp trai. Cậu liếc qua Hường Thanh đang nhăn đôi lông mày nhỏ, đôi mắt đều bị cặp mắt kính dày che mất, cảm thấy ông trời rất công bằng.

"Nhìn cái gì?" Hường Thanh vẫn đang cặm cụi vẽ bỗng nhiên hỏi một câu. Bình thường cô bé không hay nói chuyện với các bạn học — tuy rằng Mạc Thần Thụy cảm thấy chủ yếu là không có ai muốn nói chuyện với cô, nhưng giờ cô bé lại chủ động nói chuyện với mình, Mạc Thần Thụy vẫn hơi bất ngờ: "Không có gì."

Dứt lời cậu cũng xoay đầu đi, lúc này hoa khôi lớp bọn họ chạy tới: "Chúng mình ra ngoài chơi đi Mạc Thần Thụy."

"Không thích." Cho dù là nói chuyện với hoa khôi lớp, Mạc Thần Thụy vẫn rất lạnh lùng.

Hoa khôi lớp hình như bị đá kích, nũng nịu kéo cánh tay cậu: "Bọn Đồng Đồng cũng ở bên ngoài, đang chơi vui lắm đấy."

Mạc Thần Thụy bị quấy rầy có chút khó chịu, cậu rút tay về, chỉ vào quyển bài tập của Hường Thanh: "Nếu cậu xem hiểu em ấy đang viết cái gì thì mình sẽ ra chơi cùng cậu."

"Thật sao?" Mắt hoa khôi lớp sáng lên, giật lấy quyển vở của Hường Thanh, Hường Thanh đang viết thì dừng một chút, cũng không nói gì.

"Áy, cậu viết cái gì vậy." Hoa khôi lớp không che giấu vẻ chán ghét trong mắt mình, vút thẳng quyển vở trở lại cho Hường Thanh. Hường Thanh đẩy mắt kính, lấy lại quyển vở tiếp tục viết: "Là hàm số lượng giác, lấy chỉ số thông minh của cậu có khi học xong lớp 8 cũng không hiểu đâu."

Tuy hoa khôi lớp không hiểu lời cô bé nói lắm, nhưng vẫn nghe hiểu cô bé đang mắng mình. Vì thế cô bé "oa" một tiếng bật khóc, Mạc Thần Thụy cảm lạnh khe nhả mảy. Tiếng khóc của cô bé dẫn tới sự chú ý của cô giáo, cô giáo sờ sờ đầu cô bé an ủi, hỏi: "Hoa Hoa, sao em lại khóc thế?"

"Bạn Hường Thanh chửi em!" Bạn học Hoa Hoa chỉ Hường Thanh, tựa như đang chỉ một tội nhân tội ác tày trời.

"Thưa cô em không có, em chỉ đang trần thuật lại sự thật." Hường Thanh tiếp tục vùi đầu vào vở tính toán, ngay cả mí mắt cũng không nâng lên. Cô giáo cũng biết đây là một cô bé thiên tài, cô nhìn thoáng qua quyển vở của cô bé, ngay sau đó tròn tròn mắt lên, tất cả đều là hàm số của lớp 8, tuyệt đối là con ác mộng của tất cả học sinh lớp 8, nhưng vào tay cô bé 7 tuổi này lại như là một trò chơi.

Cô biết chuyện Hường Thanh bị bạn học cô lập, cô cảm thấy đây chắc là 'thiên tài thể nào cũng phải cô độc' như trong sách đã nói. (3) (3) (3)

Hoa Hoa thấy cô giáo không phê bình Hường Thanh, thì càng khóc lớn hơn, cô giáo bắt đầu đi, đành hỏi Mạc Thần Thụy: "Mạc Thần Thụy này, Hường Thanh có chửi Hoa Hoa không?"

"Em không nghe thấy."

Cô giáo: "..."

Đây cũng là một tiểu tổ tông, mới tám tuổi đã có phong phạm của một Thiên vương.

Hoa Hoa thấy Mạc Thần Thụy giúp Hường Thanh nói chuyện, càng khóc không thể dừng lại được. Cô giáo nhúc nhích đầu dẫn cô bé ra ngoài, cho đến khi âm thanh nước nở biến mất bên ngoài hành lang, Mạc Thần Thụy mới thở phào nhẹ nhõm. Cậu nhìn Hường Thanh thấp hơn mình một cái đầu, không nhận được lại nhả mảy: "Em cả ngày viết mấy cái này có ý nghĩa gì?"

Hường Thanh cuối cùng cũng dừng bút, liếc bài thi toán được 83 điểm của Mạc Thần Thụy: "Cái người mà tất cả các chất dinh dưỡng đều chạy hết lên mặt như anh tất nhiên không hiểu được rồi."

Mạc Thần Thụy: "..."

Cậu cố nhếch môi lên cười: "Còn hơn cái người quái dị muốn gả đi còn chẳng có ma nào lấy như em."

Hường Thanh ngẩn người, sau đó không có chút dấu hiệu nào đã rơi nước mắt xuống.

Mạc Thần Thụy hết hồn, tốc độ rơi lệ này, sợ rằng ngay cả ba cậu cũng không bì kịp.

"Em khóc cái gì?" Mạc Thần Thụy bị cô bé khóc mà hốt ha hốt hoảng, chẳng nhẽ khóc cũng có thể lây? Mấy cô bé này cứ động một tí là lại khóc!

Hường Thanh cũng không biết tại sao mình khóc, ngày thường vẫn hay có bạn nam trong lớp nói cô là người quái dị, cô đều không để trong lòng, nhưng bây giờ Mạc Thần Thụy nói như vậy, cô lại khổ sở muốn khóc.

"Được rồi em đừng khóc nữa, anh sai rồi." Mạc Thần Thụy nói xin lỗi, nhưng Hường Thanh vẫn không ngừng khóc.

"Cùng lắm thì sau này nếu không có ai lấy em thì anh sẽ cưới em, được chưa nào?"

Hường Thanh thút thít vài cái, cuối cùng cũng ngừng khóc, Mạc Thần Thụy không kiên nhẫn lấy khăn giấy ra, tháo cái kính trên mặt cô bé xuống.

"Sao, sao thế?" Hai mắt Hường Thanh hồng hồng nhìn cậu.

"Không có gì." Mạc Thần Thụy cầm khăn giấy lau lung tung lên mặt cô bé, không ngờ cô nhóc này tháo kính xuống lại xinh xắn như vậy.

Khúc nhạc đệm này qua đi, Hường Thanh tiếp tục chôn đầu tính toán. Mạc Thần Thụy chống cằm nhìn cô bé, hồi lâu sau mới nhả ra một câu: "Em không đeo kính nhìn xinh lắm."

Hường Thanh dừng bút lại, rất lâu sau mới trả lời: "Em không đeo kính sẽ không nhìn thấy rõ."

Mạc Thần Thụy liếc ló tai cô bé hơi đỏ lên, không nhận được cong cong khóe môi: "Sau này lớn lên có thể đeo kính áp tròng, bây giờ cứ để như vậy đã."

"Ồ." Hường Thanh đáp một tiếng, tiếp tục vẽ lên quyển sổ, chỉ là lần này, lại vẽ lên cặp mắt xinh đẹp của Mạc Thần Thụy.

_____ TOÀN VĂN HOÀN _____

Bạn đang đọc truyện *Chào Buổi Sáng, U Linh Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.